Ngọa Long Sinh

MAI HOA QUÁI KIỆT

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Mai Hoa Quái Kiệt

Hồi 1

Huyền, Bạch Huynh Đệ

Mùa xuân, tháng ba ở phương Nam chính là thời tiết trăm hoa đua nở, cỏ cây tươi tốt, cảnh sắc thu hút con người. Ở huyện Giang Tích bên sông Hoàng Phố có một rừng hoa đào rộng hơn trăm mẫu, trên một đại đạo chạy tới Nam Hạ Hàng Châu, hàng ngày biết bao thương nhân, du khách vãng lai, náo nhiệt phi thường, mỗi khi qua rừng hoa đào đều muốn dừng xe xuống ngựa, ghé vào Đào Hoa Trang uống vài chung rượu, giải trừ mọi nỗi gian nan trên đường.

Đào Hoa Trang là một tòa kiến trúc độc đáo, kiểu như một đại lữ quán, kinh doanh tấp nập. Biệt tài chế tạo mỹ tửu của chủ nhân Đào Hoa Trang nức tiếng hai phủ Tô – Hàng, mỗi người có dịp ngang qua rừng hoa đều không thể không ghé vào Đào Hoa Trang tạm nghỉ, bởi thế danh tiếng Đào Hoa Trang đã lấn át cả hai địa danh Tô – Hàng. Nhắc đến Đào Hoa Trang thì không một ai không tấm tắc ca tụng.

Chủ nhân Đào Hoa Trang không những có biệt tài chế tạo mỹ tửu, mà còn có óc thẩm mỹ, giữa rừng hoa đào kiến trúc lên mấy chục tòa lầu các độc đáo, dẫn nước thành suối, dùng cây làm cầu, tre trúc làm lan can, trồng cỏ phủ mặt đất. Cầu nhỏ bắc ngang qua dòng nước uốn quanh, trên bờ cỏ hoa thơm ngát, mùa hoa đào nở đỏ hồng cả một không gian khiến người ta thần mê mục huyễn; khi hoa tàn rụng xuống tạo thành một tấm thảm dưới tán cây xanh, cảnh sắc khiến xao xuyến lòng người.

Trong số mấy chục tòa lầu các, nổi danh hơn cả là «Thính Thiến Các», «Phi Thúy Đài» và «Di Hồng Lâu», hợp thành một khu Viện Lạc, chỉ có một cây cầu nhỏ thông ra bên ngoài, tứ bề tre trúc tạo nên một bức tường cao che khuất, không còn thông đạo nào khác.

«Thính Thiền Các» là nơi chứa hàng vạn quyển sách, khách nhân cư trú ở đây tự lấy sách đọc làm thú vui. Còn «Phi Thúy Đài» và «Di Hồng Lâu» thì lại theo một tình điệu khác, trong lầu có ca kỹ vũ nương, túc trực để hầu hạ khách nhân hưởng lạc.

Một ngày nọ, lúc chính ngọ, trên đại đạo đi Nam Hạ bỗng nhiên xuất hiện hai thớt mã viễn trình.

Người đi trước là một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, răng trắng môi hồng, mình bận bộ huyền y, tóc đằng trước chấm mày, đằng sau phủ xuống tận vai, vừa phóng ngựa như bay vừa nhìn sang hai bên tả hữu, thần thái lúc này vô cùng sảng khoái, trên miệng nở một nụ cười. Thớt mã chàng đang cưỡi đen như mun, toàn thân từ đầu tới cuối không một tạp mao, tráng đại hùng phong, nhác trông đã biết ngay là một Thiên lý Long câu quý hiếm.

Người thứ hai đi sau là một bạch y thanh niên tuổi ước đôi mươi, mày kiếm, mắt sáng như sao, mặt đẹp như ngọc, ngực nở lưng ong, anh tuấn vô song, chỉ riêng sắc diện quá ư nghiêm túc, hai đầu mày hơi nhíu lại, tựa hồ có tâm sự trầm trọng. Chàng cưỡi một con bạch long câu, lông trắng như tuyết, tai dài dựng ngược, tuy phi như bay mà tinh lực dư thừa.

Hai người tuy chung một đường, nhưng lại không giống nhau. Chàng thiếu niên tươi cười dễ khiến người ta cảm mến, còn chàng thanh niên lại đầy vẻ ưu tư khiến người có cảm giác trầm trọng.

Hiện thời đúng vào mùa hoa đào nở rộ. Cánh rừng đào đã hóa thành một biển hoa đào mênh mông.

Lá cờ lớn, thêu ba chữ «Đào Hoa Trang» chiêu khách đang bay phấp phới

trong gió.

Huyền y thiếu niên cho ngựa quành lại trước mặt bạch y thanh niên, thấp giọng nói:

− Đại ca, địa phương này cảnh sắc ưu nhã, chúng ta nghỉ uống vài chung trà rồi lại đi tiếp được chăng ?

Bạch y thanh niên trầm tư một lát, đoạn nói:

− Được !

Huyền y thiếu niên mỉm cười, nhảy xuống ngựa, thuận tay giữ lấy dây cương của bạch y thanh niên nói:

− Thỉnh đại ca xuống ngựa !

Bạch y thanh niên thong thả xuống ngựa, động tác chậm rãi của chàng cộng với thần thái ưu tư khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Thấy hai vị khách tới, hai gã tiểu nhị vội chạy ra cung thân nói:

− Thỉnh nhị vị thiếu gia vào trong kia !

Đoạn đưa tay ra đón lấy dây cương ngựa.

Huyền y thiếu niên vội ngăn gã lại, nói:

− Khỏi phiền hai vị, ngựa của huynh đệ tại hạ rất dữ, nó mà cất chân đụng nhằm các vị thì không phải chuyện đùa. Hai tiểu nhị ngẩng đầu nhìn hai thớt mã, thấy chúng cao to, thần tuấn dị thường, vội rụt tay lại, cười nói:

− Thì để hai vị thiếu gia tự dắt vậy.

Đào Hoa Trang kiến trúc tại một nơi thâm u giữa rừng đào, một con đường nhỏ lát đá dẫn thẳng tới cổng trang, dọc hai bên đường hoa đào nở rộ, tỏa mùi thơm ngan ngát.

Tòa kiến trúc này phong cách độc đáo, tứ bề lung linh, một dòng suối nhỏ chảy xuyên dưới lầu, chạy men theo các hàng cây được cắt xén khúc triết, trông vô cùng u nhã.

Huyền y thiếu niên cột ngựa vào một góc đào, rồi rảo bước đi về phía trước.

Bỗng một tiểu nhị chạy tới chắn đường, hướng dẫn hai vị khách quẹo sang một con đường nhỏ khác.

Hai vị khách này trang phục bằng thứ hàng quý hiếm, ngựa của họ thuộc loại tuấn mã, khí thế bất phàm, cử chỉ đường hoàng, rõ là phong thái tử đệ thế gia, lưng lại đeo trường kiếm, khí phái hiên ngang hùng dũng.

Huyền y thiếu niên hỏi tiểu nhị:

− Tại sao phải quẹo sang tiểu đạo này ?

Tiểu nhị cười xu nịnh, đáp:

− Vì tiểu đạo này đưa tới nơi nghênh tiếp hàng quý khách của tệ trang, nơi đó u nhã yên tĩnh, hai vị thiếu gia rất tiện nghỉ ngơi.

− Thì ra vậy.

Huyền y thiếu niên nói, đoạn đi theo tiểu nhị.

Trước mắt trải rộng thảm cỏ xanh, biển hoa đào, giữa biển hoa mọc lên các tòa lầu độc đáo.

Tiểu nhị đưa hai người vào một tiểu thất thanh nhã. Ở đây quả nhiên yên tĩnh, sạch như lau, hương thơm của hoa từ ngoài song cửa thoang thoảng bay vào, dưới lầu có dòng suối rì rào chảy qua.

Bạch y thanh niên nhìn cảnh vật tươi đẹp bên ngoài song cửa, cặp lông mày thủy chung vẫn nhíu lại, chẳng hề giãn ra, tựa hồ vạn vật trên thế gian không thể khiến chàng hứng thú.

Tiểu nhị cung thân hỏi:

− Nhị vị thiếu gia dùng chi ?

Bạch y thanh niên vẫn chau mày không nói, chỉ ngưng thần nhìn ra ngoài song cửa, đầu không ngoảnh lại.

Huyền y thiếu niên hồi đáp:

− Có món gì ngon thì mang lên.

Tiểu nhị vội tiếp lời:

− Nhị vị thiếu gia từ xa tới, chưa biết bổn trang, ở đây món nào cũng ngon, rượu lại càng đặc biệt ...

Huyền y thiếu niên ngắt lời ngay:

− Khỏi cần nhiều lời, mau bưng lên đây Tiểu nhị ứng thanh, tức thời lui ra.

Một lát sau, cơm rượu đã được bưng tới.

Bạch y thanh niên thong thả châm một chung rượu, đưa lên miệng định uống, chợt lại đặt ngay xuống bàn.

Huyền y thiếu niên thở dài:

− Đại ca, suốt ngày đại ca giữ vẻ mặt u sầu, không thốt một lời, nhìn đại ca mà buồn cả người.

Bạch y thanh niên nhìn huyền y thiếu niên, mặt lộ vẻ căng thẳng, nói:

− Này, hãy nghe xem có tiếng đọc sách từ đâu vọng tới ?

Huyền y thiếu niên ngưng thần lắng tai, quả nhiên có tiếng đọc sách từ giữa rừng hoa đào vẳng tới, lại kèm với tiếng đàn, thì trong lòng vô cùng kinh ngạc, nói:

− Ồ, đúng là hạng thức giả kỳ quái, người nào lại tìm đến một nơi như tửu quán này mà đọc sách, chơi đàn, liệu có phát cuồng không đây ?

Bạch y thanh niên nhìn ra ngoài song, nói:

− Hổ đệ đừng nói oan cho người ta, tiếng đàn từ hướng chính Đông, tiếng đọc sách từ hướng Tây Bắc vẳng tới, hai thanh âm là từ hai hướng khác nhau.

Huyền y thiếu niên ngưng thần nghe một lát rồi nói:

− Không sai, nhưng tại sao giữa rừng đào lại có tiếng đàn và tiếng đọc sách, để tiểu đệ đi coi xem sao mới được ?

Bạch y thanh niên nói:

− Không nên, đệ lại muốn chuốc phiền não vào thân hay sao ?

Huyền y thiếu niên cười:

− Tiểu đệ chỉ ra coi xem thử, quyết không gây náo sự.

Bạch y thanh niên tuy không đồng ý, nhưng cũng không cản trở.

Chỉ thấy huyền y thiếu niên ấn tay xuống bậc song, nhún người như lưu tinh vọt ra bên ngoài. Thoáng một cái, thân hình đã mất hút trong rừng hoa đào.

Bạch y thanh niên nhìn theo, lắc đầu thở dài, nói:

− Đúng là một hài tử tinh nghịch.

Bỗng có tiếng cước bộ rậm rịt tới gần, rồi một Thanh y thiếu nữ thần sắc hốt hoảng, đầu tóc rối loạn, rẽ mành chạy vào.

Bạch y thanh niên đang định cất tiếng hỏi, thì Thanh y thiếu nữ đưa cả hai tay xua xua, ngụ ý thỉnh cầu Bạch y thanh niên đừng lên tiếng, rồi nàng lập tức chạy nấp vào sau lưng chàng, kéo vạt áo dài của chàng mà che kín hai chân.

Bạch y thanh niên nghi hoặc vạn phần, nhưng chàng vẫn không muốn cất tiếng, chỉ đưa chung rượu lên môi thong thả nhấm nháp.

Bỗng mành cửa lại xáo động, một lam y đại hán trạc ba mươi tuổi bước vào. Chỉ thấy người này đầu báo mắt tròn, một bộ ria mép vểnh cao, mày rậm miệng to, tướng mạo cực kỳ uy vũ, tiến vào nhanh mà cước bộ thanh thoát, không phát ra một tiếng động, hiển nhiên là có võ công thượng thừa. Cặp mắt của y đảo nhìn tứ phía tiểu thất một hồi, rồi cũng chẳng buồn xem người ta có mời hay không, liền kéo vạt áo tự tiện ngồi xuống chiếc ghế của huyền y thiếu niên.

Bạch y thanh niên lạnh lùng nhìn gã đại hán một hồi, thong thả châm một chung rượu, thong thả đưa lên môi uống.

Gã đại hán lại tự tiện cầm bình rượu châm vào chiếc chung vốn dành cho huyền y thiếu niên, đoạn ngửa cổ dốc cạn chung rượu vào miệng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một hồi, không ai nói lấy nửa lời, tựa hồ họ chỉ cần nói một tiếng sẽ phá vỡ không khí khẩn trương thần bí ở đây.

Một làn hương hoa nồng nàn theo gió đưa vào, tiếng đàn nghe cũng rõ hơn.
Gã đại hán kia đột nhiên nhấc vò rượu lên, tu liền một hơi cạn sạch vò rượu.
Bạch y thanh niên cau mày, vẫn chưa buồn nói.
Gã đại hán đặt vò rượu xuống, cười nói:
− Mỹ tửu của Đào Hoa Trang quả là hảo tửu, hảo tửu !
Bạch y thanh niên gắp đồ nhắm, đưa lên miệng, thong thả nhai, mắt vẫn nhìn ra ngoài song.
Gã đại hán cười ha hả một tràng, rồi bốc đồ nhắm đưa lên miệng mà nhai ngấu nhai nghiến, chỉ trong chốc lát, đồ nhắm đã bị gã ăn hết sạch.
Bạch y thanh niên chắp hai tay lại, tỏ ý muốn tiễn khách ra ngoài.
Gã đại hán cười gằn một tiếng, nói:
− Sao, công tử muốn tại hạ bỏ đi ư ?
Bạch y thanh niên không nói, chỉ nhè nhẹ gật đầu.
Gã đại hán cười:
− Muốn tại hạ đi không khó, nhưng phải để tại hạ ăn cơm đã.
Giọng nói thật kiên quyết, chứng tỏ nếu gã chưa ăn no bụng, thì nhất định chưa chịu rời khỏi nơi này.
Bạch y thanh niên lúc này hẳn thấy dùng tay khó biểu đạt ý muốn của mình, đành thong thả nói:
− Các hạ nên rút lui sớm đi còn kịp, tại hạ có một tiểu huynh đệ rất nóng tính, chỉ e lúc hắn trở lại đây, các hạ có muốn đi ra cũng không đễ.
Gã đại hán nói:
− Lại có chuyện vậy ư ? Thế thì tại hạ chờ gặp hắn một chút, rồi đi cũng chưa muộn.
Bạch y thanh niên quắc mắt nhìn gã đại hán, nói:
− Nếu các hạ không ra khỏi đây, lát nữa có nếm mùi thống khổ thì đừng trách tại hạ.

Gã đại hán bỗng cúi đầu nói:

− Công tử che dấu phạm nhân, dụ dỗ thiếu nữ, chẳng lẽ không sợ vương pháp ?

Bạch y thanh niên bất giác sững sờ nhìn xuống chân.

Gã đại hán cười cuồng ngạo một hồi, đoạn thò tay ra. Gã thân cao, vai rộng, tay dài, dĩ nhiên vươn một cái đã chộp được thiếu nữ đứng nấp sau lưng Bạch y thanh niên.

Bạch y thanh niên đang định xuất thủ tương cứu, bỗng Thanh y thiếu nữ kêu van:

− Ca ca, đừng ...

Gã đại hán cười ha hả, nói:

− Con tiểu a đầu này nghịch ngợm quá chừng, hãy mau theo ta hồi gia !

Đoạn gã nắm hai tay lại cung kính nói với Bạch y thanh niên:

− Huynh muội chúng tại hạvừa rồi quậy phá nhã hứng của công tử, tại hạ thỉnh công tử tha tội !

Bạch y thanh niên gật đầu đáp lễ, trong bụng nghĩ thầm:

"Thì ra họ là huynh muội với nhau, chút nữa thì ta chen vào chuyện người khác." Chàng đang nghĩ thì gã đại hán và Thanh y thiếu nữ đã lanh lẹ bước ra.

Bạch y thanh niên nhìn mâm chén ngổn ngang, bỗng giật mình, đưa tay sờ sau lưng, lấy ra một mảnh vải trắng cuộn tròn, giở mảnh vải nhìn, thấy có mấy dòng chữ như sau:

«Ngu huynh muội biết chàng đem theo trong người Thiên niên Sâm hoàn, nên không quản đường xa ngàn dặm lặn lội theo tới đây, lưu tấm khăn mọn tặng chàng, giang hồ trùng trùng phong hiểm, mong chàng thận trọng.» Bên dưới không có chữ ký, chỉ họa một con thương ưng (diều hâu) mắt to với một con hồ điệp (bướm) dang rộng đôi cánh.

Bạch y thanh niên tựa hồ bị tấm khăn có bút tích kia giáng một đòn cực mạnh, ngồi ngây người trên ghế, hồn phi phách tán, nhất thời không nghe thấy gì, một lát sau mới đưa tay sờ đằng sau hông, quả nhiên chiếc bình ngọc đựng «Thiên niên Sâm hoàn» đã không cánh mà bay, thế vào đó là một tấm khăn tay trắng muốt. Tấm khăn này, ở góc trên bên hữu, có thêu một con hồ điệp màu xanh đang sải cánh vô cùng sống động, đường thêu vô cùng tinh xảo, đẹp phi thường. Một mùi hương thanh thoát từ tấm khăn lan tỏa tứ phía.

Bạch y thanh niên nhìn tấm khăn và mảnh vải ghi mấy dòng chữ kia thì mặc nhiên thất thần, sắc diện từ tươi hồng biến thành tái xám, rồi trắng bệch, trong lòng thì thống khổ và kích động. Mấy dòng chữ kia như mũi tên nhọn đâm vào tim chàng. Chỉ thấy mục quang của chàng đầy vẻ cừu hận, hai mắt mỗi lúc một giương tròn, máu dồn lên đỏ hoe, rồi máu ứa ra hai bên khóe mắt, nhỏ từng giọt xuống chiếc áo dài trắng như tuyết chàng đang mặc trên người.

Thời gian trôi qua không biết lâu mau, Huyền y thiếu niên đã vọt qua song nhảy vào, vừa thấy hai vệt máu đang chảy trên mặt Bạch y thanh niên thì cả kinh, thét lên một tiếng, lao bổ lại.

Tiếng thét ấy làm kinh động xung quanh, một tiểu nhị hớt hải chạy vào, hốt hoảng nói:

− Thiếu gia, có chuyện gì vậy ?

Nhìn thần thái của Bạch y thanh niên, tên tiểu nhị vội nói:

− Vị thiếu gia này có lẽ bị trúng tà, dầu gì cũng chớ chạm đến người vị thiếu gia, để tiểu nhân đi thỉnh đại phu.

Đoạn gã quay người chạy đi rất gấp.

Huyền y thiếu niên cảm thấy vô cùng lo lắng và phiền não, nói lớn:

− Hừ, nếu đại ca của ta có mệnh hệ gì, ta thề không phá tan Đào Hoa Trang

này không làm người nữa !

Miệng nói, song thủ ngầm vận nội công, ấn vào mấy yếu huyệt trên người Bạch y thanh niên.

Chỉ nghe Bạch y thanh niên thở phào một tiếng, tròn mắt đưa qua đưa lại, nói:

− Thế là hết, hết tất cả rồi ...

Huyền y thiếu niên thấy Bạch y thanh niên tỉnh lại, lòng như trút được khối đá nặng ngàn cân, vội hỏi:

− Đại ca, có chuyện gì vậy ?

Bạch y thanh niên lúc này lần lần khôi phục thần trí, thong thả cầm lấy tấm khăn và miếng vải ở trên bàn, thở dài một tiếng, nói:

− Hổ đệ, hôm nay ngày mấy rồi ?

Huyền y thiếu niên nghiêng đầu nghĩ một chút, nói:

− Hôm nay mồng bảy.

Bạch y thanh niên tự nói với mình:

− Một ngày đi gấp có thể đến Chung Sơn, vậy còn ba ngày nữa.

Huyền y thiếu niên ngẩn người nói:

− Đại ca vừa nói những gì, đệ nghe chẳng minh bạch chút nào ?

Bạch y thanh niên đưa tay áo lên lau sạch vết máu trên mặt, đoạn thong thả trầm giọng nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» của chúng ta đã bị mất rồi.

Huyền y thiếu niên cả kinh hỏi:

− Bị người lấy cắp ư ?

Bạch y thanh niên gật đầu:

− Không sai, bị người lấy cắp.

Huyền y thiếu niên khẩn trương hỏi:

− Đại ca, vậy chúng ta phải làm sao đây ?

Bạch y thanh niên trầm tư một lát, nói:

− Chân trời góc biển cũng phải tìm ra tặc nhân, mà chúng ta chỉ còn có ba ngày.

Đột nhiên, mục quang của chàng ngưng đọng nhìn tấm khăn trên tay, trong lòng máy động, nói:

− Hổ đệ, huynh đã nghĩ ra một phương pháp, tuy chưa chắc hữu hiệu, nhưng sự việc đã khẩn cấp thế này, chỉ còn cách thử xem sao.

Huyền y thiếu niên vội hỏi:

− Đại ca, có phương pháp gì, mau nói ra đi !

Bạch y thanh niên nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn», quan hệ đến sự sinh tử của sư bá, nếu không tìm lại được nhanh nhất, huynh có chết vạn lần cũng không đền hết tội.

Huyền y thiếu niên nghe vậy, bất giác ứa lệ, nói:

− Đại ca nếu có mệnh hệ gì, tiểu đệ này cũng chẳng thiết sống trên thế gian nữa.

Bạch y thanh niên thở dài, ghé vào tai Huyền y thiếu niên nói mấy câu, rồi đột nhiên rú lên một tiếng, ngã ngửa ra đàng sau.

Huyền y thiếu niên lạc giọng gọi:

− Đại ca, ôi đại ca ...

Đoạn khóc rống lên.

Đúng lúc ấy, tiểu nhị dẫn đại phu gấp gáp chạy vào, nghe tiếng kêu khóc của Huyền y thiếu niên, hốt hoảng hỏi:

− Thiếu gia, đừng khóc nữa, đại phu đã tới ...

Huyền y thiếu niên hai tay bưng mặt vừa khóc vừa nói:

− Cơm rượu của Đào Hoa Trang các người có độc, hại chết đại ca của tại hạ, các người phải bồi thường đi.

Giọng nói của chàng càng lúc càng nóng nảy, chàng tung một cước đá mạnh

vào bàn ăn, khiến đĩa chén bay tứ tán, chiếc bàn văng ra ngoài song, rơi xuống một bụi đào ở bên dưới rồi đổ nghiêng đi, hoa đào bị chấn động rớt lả tả.

Gã tiểu nhị đứng ngây ra bất động, bụng nghĩ thầm:

"Vị thiếu niên này cước lực ghê gớm, bị hắn đá một cước chắc chết quá."

Bèn vội can:

− Thiếu gia, thỉnh thiếu gia hãy bớt giận, cứu người là trọng, hãy để đại phu coi xem lệnh huynh bị bệnh gì, rồi có gì thiếu gia nói sau cũng chưa muộn !

Huyền y thiếu niên nghe hữu lý, từ từ buông hai tay đang ôm mặt, lạnh lùng nói:

− Nếu đại ca của tại hạ bị chết ở Đào Hoa Trang này, bất luận vì bệnh gì, tại hạ cũng quyết thanh toán món nợ này với Đào Hoa Trang các người, đừng có thấy Lý Tiểu Hổ này nhỏ bé mà dễ bức hiếp.

Tiểu nhị nói:

− Lý thiếu gia, thỉnh bớt giận, để đại phu coi bệnh cho lệnh huynh được chăng ?

Lý Tiểu Hổ chậm rãi thối lui vài bước, nói:

− Đại ca của tại hạ đã khí tuyệt thân vong rồi.

Tiểu nhị sững sờ nói:

− Vương đại phu, thỉnh đại phu coi bệnh được chăng ?

Vương đại phu bước lại, cúi xuống bên người Bạch y thanh niên, đặt ba ngón tay vào mạch môn của chàng, lắc đầu nói:

− Tứ chi đã lạnh ngắt, mạch đã ngừng trệ, thân không động đậy, các vị mau chuẩn bị hậu sự đi thôi !

Nói đoạn, đứng dậy bước ra ngoài.

Tiểu nhị ngây người, thốt lên:

− Sao mau thế ?!

Lý Tiểu Hổ liền chộp lấy cổ tay hữu của tiểu nhị, nói:

− Đào Hoa Trang các ngươi ...

Chỉ nghe tiểu nhị thất thanh kêu lên:

− Lý thiếu gia, ôi đau quá, thiếu gia nhẹ tay một chút, cổ tay của tiểu tử đến gãy mất thôi !

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:

− Tại hạ muốn ngươi phải đền mạng đại ca của tại hạ trước, rồi tại hạ sẽ tìm chủ nhân của ngươi thanh toán, sau đó sẽ phóng hỏa thiêu trụi Đào Hoa Trang này.

Tiểu nhị kinh hãi nói:

− Lý thiếu gia, có gì cứ từ từ nói, thỉnh thiếu gia nhẹ tay một chút, cổ tay tiểu nhân sắp gãy rồi.

Lý Tiểu Hổ thấy gã tiểu nhị đau đớn, mặt vã mồ hôi, mới buông tay gã, nói:

− Đại ca của ta chết tại Đào Hoa Trang của các ngươi, há có thể bỏ qua, hãy mau tìm chủ nhân của các ngươi tới đây !

Tiểu nhị vừa bị đau đớn, đâu còn dám ở lại đối đáp, vội cung thân nói:

− Thỉnh Lý thiếu gia ngồi đợi một chút, tiểu nhân sẽ đi mời chủ nhân tới ngay để thương lượng với Lý thiếu gia.

Đoạn không đợi Lý Tiểu Hổ hồi đáp, vội cắm đầu chạy đi.

Lý Tiểu Hổ nhìn gã tiểu nhị lật đật cắm đầu chạy đi, không nhịn được, mỉm cười, thấp giọng hỏi:

− Thế nào nữa ?

Bạch y thanh niên đang nhắm mắt, bỗng mở mắt ra, nói:

− Hổ đệ, sự tình trọng yếu thế này mà đệ còn cười ư, hãy mau giả bộ bi thương sầu khổ.

Nói đoạn lại nhắm nghiền hai mắt.

Lát sau, tiểu nhị đưa một lão nhân tuổi ước lục tuần gấp tới. Lão nhân trán

cao cằm nhọn, thoạt nhìn có thể biết ngay là một người đa mưu túc trí.
Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nhìn lão nhân nói:
− Vị này có phải là chủ nhân Đào Hoa Trang hay không ?
Lão nhân thong thả gật đầu, đáp:
− Không sai !
Lý Tiểu Hổ nói:
− Đại ca của tại hạ bỗng dưng bị bỏ mạng tại Đào Hoa Trang của các vị, chẳng lẽ chết uổng như vậy được sao ?
Lão nhân lắc đầu thở dài:
− Trời có mưa nắng, người có họa phúc, lệnh huynh qua đời ở đây, tại hạ cũng rất đau lòng, nhưng vì sao tử vong, thật là khó nói, giả dụ là do Lý công tử dùng cơm rượu của tệ trang, bị trúng độc mà chết, thì lỗi của tệ trang thật là lớn ...
Lý Tiểu Hổ tuy rất thông minh, nhưng tuổi còn thơ ấu, làm sao có thể đối đáp với một lão nhân lịch lãm, vừa nghe đã nổi lôi đình, nói:
− Bất luận đại ca của tại hạ chết vì lẽ gì, đã chết ở Đào Hoa Trang của các người, các người không thừa nhận món nợ này, thì tại hạ buộc các hạ phải thường mạng, rồi sẽ hỏa thiêu Đào Hoa Trang của các hạ !
Chỉ nghe lão nhân cười ha ha, vuốt chòm râu dài, nói:
− Tiểu công tử y phục khác thường, thiết tưởng lai lịch cũng không nhỏ, lão hủ kinh doanh ở Đào Hoa Trang này rất công bằng, một không khi dễ thường nhân, hai không làm điều gian phạm, tiểu công tử nói vậy há chẳng xúc phạm lão hủ ...
Lý Tiểu Hổ nghe chủ nhân Đào Hoa Trang nói hữu lý, trong nhất thời chưa biết nên đối đáp thế nào. Chỉ nghe lão nhân thở dài một tiếng, nói:
− Ở nhà mọi chuyện đều ổn, ra khỏi nhà vạn sự đều nan giải, nếu công tử có yêu cầu gì, lão hữu nguyện toàn lực tương trợ.

Lý Tiểu Hổ tuổi còn nhỏ, chưa từng gặp đại sự loại này, tuy đã được bạch y thanh niên nói trước, nhưng nhất thời cảm thấy hoang mang, chưa biết nên nói ra những yêu cầu gì cho phù hợp với lời dặn của Bạch y thanh niên.

Lão nhân thấy chàng lúng túng, thì cười nói:

− Lão hủ kinh doanh ở đây đã ngót bốn mươi năm, tiếp đãi từ các bậc nhất phẩm Vương hầu, đại quan quý khách, thứ đến nhất phu tục tử, tất cả đều đã cư trú tại Đào Hoa Trang.

Đến đây, lão nhân dừng lời, hạ giọng tiếp:

− Nhị vị công tử phục trang lộng lẫy, đi ngựa thiên lý, lưng đeo báu kiếm, hẳn chẳng phải là du khách, có thể có ân oán trên giang hồ. Tiểu công tử tuy nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh hơn người, nghĩ rằng lệnh huynh chết kỳ lạ thế này, thiết tưởng tiểu công tử hãy nên nghe theo lời lão phu ...

Lý Tiểu Hổ nghĩ thầm:

"Lão này gian ngoan giảo quyệt ... may mà lão ta hoàn toàn không biết đại ca giả chết." Chàng bèn làm bộ bi thương, buồn bã nói:

− Tại hạ có một yêu cầu, không biết lão trượng có chấp nhận ?

Lão nhân hỏi:

− Tiểu công tử cứ nói.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Thực không dám giấu, huynh đệ chúng tại hạ sinh sống bằng nghề đao kiếm trên giang hồ, chuyện sống chết là lẽ thường, nhưng đại ca của tại hạ chết một cách ly kỳ như thế này, tất phải chờ đầu lãnh của chúng tại hạ đến tra xét rõ nguyên do rồi mới mai táng. Bởi vậy tại hạ muốn lão trượng dành cho một gian phòng kín đáo, tạm dời quàn tử thi ở đó.

Lời vừa nói quả nhiên phát sinh hiệu lực. Lão nhân gật gật đầu, nói:

− Thỉnh tiểu công tử an tâm, mọi việc đều có lão hủ lo liệu.

Đoạn quay sang phân phó cho các tiểu nhị đứng bên cạnh, chiêu hô bọn họ,

rồi cung tay cười nịnh với Lý Tiểu Hổ:

− Tang sự của lệnh huynh, do lão hủ lo liệu, nhưng còn một việc muốn yêu cầu tiểu công tử.

Lý Tiểu Hổ thấy thái độ của lão thay đổi như vậy, song ngoài mặt chàng vẫn làm như không hay biết, nói:

− Lão trượng có yêu cầu gì, thỉnh cứ nói.

Lão nhân nói:

− Khi nào thủ lĩnh của tiểu công tử đến, mong tiểu công tử báo cho lão hủ biết, để lão hủ bày tiệc khoản đãi cho thật chu đáo.

Mấy chục năm kinh doanh, kiến văn quảng bác, lão nhân Trang chủ thừa biết những cuộc tàn sát báo phục cừu hận trong giang hồ, nay nếu bọn họ kéo tới đây, dễ táng gia bại mệnh !

Lý Tiểu Hổ trầm ngâm giây lát, đáp:

− Việc đó ... việc đó còn phải để tại hạ loan báo thủ lĩnh trước, rồi mới có thể làm theo ý lão trượng.

Lão nhân vuốt râu, gật đầu:

− Điều đó đương nhiên.

Lúc này mấy thuộc hạ của chủ nhân liền khiêng thi thể Bạch y thanh niên đi ra, xuyên rừng cây tới một căn nhà lợp ngói u tịch.

Đây là một phòng thất lợp ngói màu lục, được quét dọn rất sạch sẽ, cửa che màn trắng, bên trong có một cổ quan tài bằng gỗ hồng sắc đặt ở chính giữa sảnh, khói hương nghi ngút, hoa trắng la liệt, không khí cực kỳ trang nghiêm.

Lão Trang chủ lệnh cho thiểu nhị đặt thi thể của Bạch y thanh niên vào trong quan tài, cung tay nói với Lý Tiểu Hổ:

− Lý công tử, thỉnh công tử xem còn cần gì, chớ khách khí, cứ việc phân phó.

Lý Tiểu Hổ đăm đăm suy nghĩ một chút, đoạn nói:

− Vải trắng một trượng, bút mực mỗi thứ một cái, sào dài một chiếc, một cây đèn lồng và một cây phướn trắng phải cao hơn rừng đào một trượng.

Lão Trang chủ gật đầu nói:

− Được, được, có ngay. Lão hủ xin cáo biệt, và sẽ đích thân đi gọi nội phụ và tiểu nữ tôn bái vong linh của lệnh huynh.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Ngựa và hành lý của tại hạ ...

Lão Trang chủ tiếp lời:

− Lão hủ đã sớm dặn tiểu nhị mang tới đầy đủ, thỉnh Lý công tử an tâm.

Lý Tiểu Hổ khiêm thân nói:

− Lão trượng bảo tiểu nhị mang binh khí của tại hạ lại đây. Cảm phiền lão trượng, sau xin hậu tạ.

Đoạn hai bàn tay chập lại để thi lễ, nhưng lập tức ngầm vận kình lực đẩy về phía cây đào gần đó.

Chỉ thấy thân cây rung động mạnh, hàng ngàn bông hoa đào rụng xuống lả tả.

Lão Trang chủ sững sờ, vội nắm hai tay vào nhau, nói:

− Hiếm thấy, hiếm thấy ... Tiểu công tử tuổi còn nhỏ mà đã có tuyệt kỹ.

Đoạn vội vã quay người bước đi.

Một lát sau, một gã tiểu nhị mình bận đồ trắng, đầu chít khăn sô, vội vã chạy tới, tay cầm vải trắng, giấy bút và cây sào dài.

Lý Tiểu Hổ mở vuông vải, cầm bút viết tám chữ lớn:

«Linh đường của nghĩa huynh Lãnh Như Băng» Rồi đốt đèn, treo vào đầu cây phướn, dựng lên.

Từ xa nhìn tới, giữa biển hoa đào đột ngột nổi lên một cây phướn trắng bay phần phật trong gió, trông thật lạ mắt.

Lý Tiểu Hổ bảo gã tiểu nhị:

− Hãy báo với lão Trang chủ, ở đây chỉ một mình ta trực bên linh cữu là đủ, không dám phiền đến người khác.

Gã tiểu nhị mặc đồ tang vội chắp tay:

− Cung kính tuân lệnh, vậy tiểu nhân xin cáo lui.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Chuyển lời ta vói lão Trang chủ, hãy mau mang binh khí của ta tới đây.

Lát sau, gã tiểu nhị đã mang tới hai thanh kiếm, một cây thiết bút.

Lý Tiểu Hổ tiếp nhận binh khí, nói:

− Nếu ta chưa gọi, không một ai được tới gần một bước !

Tiểu nhị luôn miệng đáp ứng, chắp tay chạy đi.

Lý Tiểu Hổ thấy xung quanh không một bóng người, mới lại bên quan tài, nói:

− Đại ca, tiểu đệ nhập vai như thế được chưa ?

Lãnh Như Băng đáp nhỏ:

− Tặc nhân xảo quyệt, Hồ đệ chớ khinh suất, mau lui ra đi.

Lý Tiểu Hổ lui ra hai bước, rồi bỗng nhiên lại đến gần quan tài, nói:

− Đại ca, tiểu đệ thấy có một sự khả nghi.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sự gì khả nghi ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Tại «Thính Thiền Các» có hai người đọc sách, người nào người nấy tinh hoa anh tuấn, rõ ràng là nhân vật võ công thượng thừa, khi tiểu đệ đến «Thính Thiền Các», cả hai không buồn nhìn tiểu đệ lấy một lần ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Hai người ấy trạc tuổi nào ? Nam hay nữ ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Một người ngoại tứ tuần, một người hơn hai mươi tuổi, cả hai đều là nam.
Lãnh Như Băng nói:
− Không phải, bọn lấy cắp Sâm hoàn là một nam một nữ.
Ngưng một chút, đoạn nói tiếp:
− Lui lại đi, đừng để người ta nhìn thấy mà lộ chân tướng thì nguy hiểm lắm.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Trời hãy còn sớm, tứ phía không người, nói vài câu cũng không sao, huống hồ kẻ lấy trộm Sâm hoàn vị tất sẽ tới.
Lãnh Như Băng không lý gì đến, nhắm nghiền hai mắt, vận khí điều tức.
Lý Tiểu Hổ không được nói chuyện nữa, liền nhún vai, tiện tay rút một thanh kiếm đặt vào quan tài, rồi thong thả bước tới chỗ đặt bài vị, đốt một chút giấy tráng kim, đoạn ngồi tựa bên quan tài.
Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trời đã dần dần hôn ám, rồi tối hẳn, đèn mấy nơi đã sáng, ngọn đèn treo trên đầu cây phướn đã chiếu tỏ mảnh vải bay phấp phới.
Bỗng có tiếng ho khàn khàn, tiếp đến tiếng cước bộ từ phía hậu thất vọng lại.
Một thiếu niên anh tuấn mặc y phục màu lam, tay cầm cây quạt, thong thả tiến lại.
Lý Tiểu Hổ vừa nhìn đã nhận ra đó chính là một trong hai người đọc sách khả nghi ở «Thính Thiền Các».
Mục quang sắc bén của Lam y thiếu niên quét một vòng xung quanh, đoạn lạnh lùng hỏi:
− Ai nằm ngủ trong chiếc quan tài kia vậy ?
Lý Tiểu Hổ hơi giật mình, đáp:
− Nói sao nghe vô lý, chẳng lẽ các hạ thích ngủ trong quan tài hay sao ?
Lam y thiếu niên mỉm cười:

− Vậy nằm trong quan tài kia là một người chết ư ?

Lý Tiểu Hổ nói:

− Đương nhiên.

Lam y thiếu niên lại nói:

− Người đã chết, tại sao không đậy nắp áo quan ?

Lý Tiểu Hổ giận dữ:

− Ai cần các hạ lo lắng, hãy mau đi chỗ khác.

Lam y thiếu niên mỉm cười:

− Tiểu huynh đệ tính nóng như lửa.

Đoạn cất bước tiến thẳng đến bên cỗ quan tài.

Lý Tiểu Hổ khuỳnh vai hữu bước tới chắn đường, hỏi:

− Các hạ muốn gì ?

Lam y thiếu niên nói:

− Đã là bôn tang đại sự, thì tuyệt đối không nghi kỵ khách nhân.

Đoạn thân hình linh hoạt dị thường, né ngay sang một bên mà lướt qua.

Hữu thủ của Lý Tiểu Hổ vội chộp lấy một bên vai của lam y thiếu niên.

Lam y thiếu niên không hề ngoảnh đầu lại, nhưng tựa hồ sau lưng có mắt, dột nhiên lách vai một cái, vọt người ngay tới bên cỗ quan tài.

Lý Tiểu Hổ chụp không trúng, mà đối phương đã tới sát bên quan tài thì cả kinh, vội lao như bay đến.

Động tác của Lam y thiếu niên trông có vẻ thong thả, kỳ thực cực nhanh, chỉ thấy chân vừa dợm bước, người đã đảo quanh quan tài, đầu ngó vào bên trong quan tài quan sát, miệng nói:

− Quả nhiên là một xác chết.

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:

− Dĩ nhiên là xác chết, ai nói dối các hạ làm gì.

Lam y thiếu niên nhìn Lý Tiểu Hổ, nói:

− Người đã chết rồi, tiểu huynh đệ tốt nhất nên đậy nắp áo quan lại, kẻo bị người ta nhìn thấy, nghi ngờ là giả chết.

Lý Tiểu Hổ tuy thông minh tuyệt luân, nhưng tuổi còn ấu thơ, trong nhất thời chưa thấu hiểu ý tứ lời lam y thiếu niên vừa nói, trong bụng nghĩ thầm: "Lời này không sai, nếu ta không đậy nắp quan tài, e sẽ khiến người khác sinh nghi.".

Ngẩng lên, chỉ thấy Lam y thiếu niên lảo đảo như người say rượu, vừa đi ra khỏi tiểu thất vừa ngâm nga câu gì đó, chiếc quạt trong tay khe khẽ phe phẩy.

Lý Tiểu Hổ chăm chú nhìn theo đến khi người đó khuất hẳn, mới an tâm bước ra cửa, nhìn khắp xung quanh, thấy Lam y thiếu niên đích thực là đã đi khỏi, mới vội chạy vào bên cỗ quan tài, thấp giọng hỏi:

− Đại ca, có nên đậy nắp quan tài chăng ?

Lãnh Như Băng từ từ mở mắt, đáp:

− Lý ra huynh phải dặn Hổ đệ, nên đậy nắp từ sớm mới phải.

Chàng ngừng lại một chút, đoạn tiếp:

− Người vừa rồi, võ công rất cao, không chừng cùng một bọn với ả thiếu nữ và gã đại hán lấy cắp Sâm hoàn, Hổ đệ cần lưu tâm đến hắn.

Lý Tiểu Hổ nghĩ một lát, nói:

− Đúng rồi. Cả hai lần tiểu đệ đều chộp không trúng hắn, xem chừng võ công của hắn cao hơn tiểu đệ.

Lãnh Như Băng nói:

− Sau khi đậy nắp quan tài, không nên mở ra coi, nếu có ai tới, cũng chớ tỏ vẻ khẩn trương khiến họ sinh nghi.

Lý Tiểu Hổ biết đại ca nội công thâm hậu, bèn thong thả đậy nắp quan tài, nói:

− Nếu tiểu đệ có việc khẩn yếu cần báo cho đại ca biết, thì phải làm thế nào

?

Lãnh Như Băng nói:

− Hổ đệ chỉ cần cao giọng hơn một chút là huynh nghe được.

Lý Tiểu Hổ lại hỏi:

− Nếu hai kẻ lấy cắp Sâm hoàn tới thì sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Đệ cứ làm như không hay biết gì, cứ lo giữ ngoài cửa, mọi việc còn lại để huynh xử lý. Ôi, chỉ e chúng không đến thôi.

Lý Tiểu Hổ đậy xong nắp áo quan, thì ngồi xuống bên cạnh, vận khí điều tức.

Lúc này lão Trang chủ với nội phụ và nhi nữ của lão mang linh vị Lãnh Như Băng tới. Thiếu nữ mặc bộ y phục màu lục trông khả nghi, chẳng có vẻ gì là nhi nữ của lão trang chủ. Họ đốt hương lễ bái hồi lâu rồi rút lui.

Đường xa mỏi mệt, lúc này chỉ còn một mình Lý Tiểu Hổ. Chàng bèn dựa lưng vào quan tài nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng trống cầm canh vẳng tới. Đã là canh hai.

Một loạt tiếng bước chân vọng đến tai Lý Tiểu Hổ. Chàng mở mắt nhìn ra, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, toàn thân mặc võ phục màu xanh, lưng đeo song kiếm, tay cầm cây nến đứng trước quan tài, mắt lim dim, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Tiểu Hổ trong lòng rúng động, với lấy thanh bảo kiếm đặt ở bên cạnh.

Lại thấy một thân hình cao lớn đã đứng sừng sững ở ngoài cửa. Nhìn kỹ, người này là một đại hán trạc ba mươi tuổi, lưng đeo đơn đao.

Gã đại hán ho khẽ một tiếng, nói:

− Cô nương, oa nhi kia đã nhìn thấy chúng ta.

Thanh y thiếu nữ tựa hồ không thèm để mắt đến Lý Tiểu Hổ, đáp:

− Biết rồi.

Chỉ thấy nàng chắp hai tay vào nhau, giơ trước ngực, miệng lầm rầm khấn mấy câu, rồi một tay cầm cây nến đưa qua đưa lại phía trên nắp áo quan, đoạn thở dài một tiếng, nói:

− Âm linh Lãnh công tử có biết, thỉnh lượng thứ cho tiểu nữ đã lấy cắp Sâm hoàn ...

Lý Tiểu Hổ cả mừng, nghĩ thầm:

"Thì ra là ả này !" lập tức tả thủ vỗ vào quan tài, hữu thủ chộp lấy bảo kiếm, bật dậy. Chỉ nghe phía trong nắp quan tài «bịch» một tiếng, nắp quan tài đột nhiên bật tung, Lãnh Như Băng bay từ trong cỗ áo quan ra.

Động tác của hai người cực nhanh, nhưng động tác của thanh y thiếu nữ cũng lanh lẹ phi thường, trong khoảnh khắc, biết bị trúng kế, nàng đã vọt ra tới cửa.

Ngoài kia là rừng đào, là bóng đêm, nếu để thiếu nữ đào thoát khỏi tiểu thất, e khó bề tìm bắt được nàng. Lãnh Như Băng vội thét lên:

− Đứng lại !

Song cước nhún nhẹ, người đã bay tới phía trước như có sóng thần nâng đẩy.

Thanh y thiếu nữ động tác cực nhanh, đã vọt ra ngoài cửa.

Chỉ nghe một tràng cười lớn, tiếp đến tiếng nói:

− Lãnh huynh không cần phải gấp, ả chạy chẳng thoát nổi !

Một luồng kình phong ập lại.

Chỉ thấy Thanh y thiếu nữ bị bật người, ngã ngửa xuống đất.

Trong chớp mắt, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ đã song song truy đuổi đến ngoài cửa tiểu thất.

Gã đại hán mặc y phục màu đen, cũng đã rút đao chuẩn bị xuất thủ. Thanh y thiếu nữ đưa mắt quét một vòn, miệng kêu:

− Nam tử đại trượng phu, giả chết, bức hiếp người mà không hổ thẹn hay

sao ?

Thanh y thiếu nữ đưa tay rút bảo kiếm chỉa về phía Lãnh Như Băng, lạnh lùng nói:

− Các hạ đã cho người mai phục trong rừng đào, hẳn đoán chắc rằng cô nương thể nào cũng đến phải không ?

Lãnh Như Băng quắc mắt nhìn Thanh y thiếu nữ cùng hắc y đại hán, nhận ra chúng là kẻ lấy cắp Sâm hoàn, bèn nói:

− Ở đây chỉ có huynh đệ tại hạ, chứ ...

Thanh y thiếu nữ giận dữ:

− Các hạ còn trợn mắt nói dối nữa ư, thế vừa rồi kẻ nào đã xuất thủ ám toán ?

Chỉ nghe tiếng cười nhè nhẹ, một người bận trường y, tay phe phẩy cây quạt, chính là người đọc sách, bước ra, nói:

− Người ngoài cuộc muốn xem cảnh náo nhiệt, nên mới phát chưởng vừa rồi, khiến cô nương thấy nực cười.

Thanh y thiếu nữ hừ một tiếng, nói:

− Đã là người ngoài cuộc, sao còn chen chân vào chuyện thiên hạ.

Trường y thanh niên nói:

− Tại hạ lâu nay vốn thích làm những chuyện không phải của mình.

Lãnh Như Băng bỗng nói:

− Việc này để tại hạ xử lý, không dám làm phiền tới ngoại nhân.

Đoạn thong thả chìa tay ra, nói:

− Trả lại đi, tại hạ không muốn động thủ với ngươi.

Thanh y thiếu nữ cười nhạt, hỏi:

− Trả cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− «Nhân sâm hoàn».

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Đối với bổn cô nương. «Nhân sâm hoàn» rất trọng yếu, không thể trả cho các hạ.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ cần cứu tính mệnh của một vị trưởng bối.

Thanh y thiếu nữ đáp:

− Bổn cô nương cần cứu mạng cô nương của tệ gia.

Lãnh Như Băng cau mày, hơi giận:

− Cuối cùng cô nương có trả hay không ?

Thanh y thiếu nữ nói:

− Dĩ nhiên không trả.

Lãnh Như Băng đột nhiên sấn tới hai bước, từ từ cất tay lên.

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Các hạ đã dùng tay không, bổn cô nương dùng binh khí, có thắng cũng chẳng vinh dự, vậy bổn cô nương cũng sẽ dùng tay không bồi tiếp ...

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, nói:

− Tại hạ không muốn động thủ với nữ nhân, chỉ cần cô nương hoàn trả Sâm hoàn, thì tại hạ sẽ không tra cứu việc lấy cắp nữa.

Thanh y thiếu nữ trợn mắt nói:

− Các hạ thật quá ngang tàng.

Đoạn ngọc thủ phóng ngay ra một chưởng.

Lãnh Như Băng né người tránh, vẫn chưa trả đòn.

Thanh y thiếu nữ đánh một đòn không trúng, trong lòng tức giận, trong chốc lát đã liên tục phóng ra bảy chiêu.

Chỉ thấy Lãnh Như Băng hai vai di động trong lớp chưởng ảnh, người vẫn đứng trong phạm vi một thước mà né tránh cả bảy chưởng của đối phương.

Lý Tiểu Hổ thấy Lãnh Như Băng trước sau vẫn chưa chịu trả đòn thì hết

nhịn nổi, bèn nói lớn:

− Đại ca, sao không xuất thủ chế ngự ả trộm đạo đó đi, nếu để ả chạy mất thì vĩnh viễn không lấy lại được Sâm hoàn.

Lãnh Như Băng tâm tình chấn động, đột nhiên hữu thủ tà tà xuất chiêu.

Chàng đã không động thủ thì thôi, một khi trả đòn thì động tác cực kỳ thần tốc, lợi hại vạn phần.

Thanh y thiếu nữ chỉ cảm thấy cánh tay hữu tê dại, kình lực toàn thân bỗng nhiên biến mất.

Trường y thiếu niên đứng quan chiến một bên, kinh ngạc và chấn động, bỗng dừng tay quạt. Hiển nhiên chàng ta vô cùng thán phục thủ pháp tuyệt luân của Lãnh Như Băng.

Hồi 2
Thương Ưng, Hồ Điệp

Lãnh Như Băng đột ngột thối lui, hạ giọng nói:
− Hổ đệ, mau soát người ả.
Bỗng một tiếng gầm lớn, hắc y đại hán chém ngang cây đao tới, đao phong ào ào.
Lý Tiểu Hổ thi triển chiêu kiếm «Thôn phong thổ nguyệt». «Keng» một tiếng đánh bạt đao thế của hắc y đại hán, đoạn tung ngay một cước bồi tiếp.
Chàng tuy tuổi nhỏ, nhưng xuất thủ thần tốc, lợi hại hiếm thấy, một cước vừa tung ra, trường kiếm cũng đồng thời phóng chiêu «Phàn hoa liễu» tạo nên một mảng kiếm hoa, bức hắc y đại hán phải thối lui năm bước.
Lãnh Như Băng vọt tới, thấp giọng nói:
− Hổ đệ, không cần đả thương họ, mau đi tìm Sâm hoàn.
Lý Tiểu Hổ mỉm cười, bay tới bên cạnh thanh y thiếu nữ, nói:
− Sâm hoàn để ở đâu ?
Thanh y thiếu nữ tuy đã bị Lãnh Như Băng điểm thương mạch đạo, nhưng thái độ của nàng vẫn ngang tàng, lạnh lùng nói:
− Sâm hoàn nào ? Sớm đã giao đi ngoài trăm dặm rồi ...
Lý Tiểu Hổ phẫn nộ nói:
− Cuối cùng ngươi giấu nó ở đâu, nói mau !
Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nhìn Lý Tiểu Hổ một cái, không nói. Lý Tiểu Hổ nói:
− Được lắm ! Ngươi muốn nếm thống khổ ...
Đoạn tay hữu tra kiếm vào bao, tay tả nắm lấy cổ tay nàng, tay hữu đặt ngay tại khuỷu cùi chỏ, nói tiếp:
− Ngươi muốn nếm một chút mùi vị «Phân Cân Thác Cốt» phải không ?
Lúc này hắc y đại hán cầm đao nhảy bổ tới.
Lãnh Như Băng tràn ngang sang chận đường gã, trầm giọng quát:
− Hổ đệ, đừng làm thế, mau tìm trên người ả, chỉ cần lấy lại Sâm hoàn là chúng ta tức thời đi ngay.
Tay hữu của chàng bỗng vỗ ra một chưởng.
Chỉ nghe hắc y đại hán kêu một tiếng, cây đao trên tay gã bị rớt xuống đất.
Lãnh Như Băng xoay người, điểm trúng vào huyệt «Kiên tĩnh» của gã.
Xuất chưởng làm rơi đao, xoay tay điểm trúng huyệt, tựa hồ cả hai thủ pháp

ấy xảy ra đồng thời, nhanh hơn tia chớp.
Lý Tiểu Hổ còn ít tuổi, chẳng e ngại gì, lập tức đưa tay sờ nắn khắp thân mình thanh y thiếu nữ.
Lãnh Như Băng hồi hộp nhìn Tiểu Hổ, hy vọng Tiểu Hổ mau chóng tìm ra Sâm hoàn.
Trường y thanh niên đã hồi phục thần thái, tay phe phẩy quạt, đứng ngoài quan sát.
Thanh y thiếu nữ lặng lẽ cúi đầu, lim dim mắt, để mặc cho Lý Tiểu Hổ tra xét khắp mình, chẳng nói một lời.
Lý Tiểu Hổ đã rà soát toàn thân thiếu nữ, không thấy Sâm hoàn, bất giác nổi nóng nói:
− Con tiện tì này, ngươi giấu Sâm hoàn ở đâu ?
Thanh y thiếu nữ từ từ mở mắt, ném ra mục quang rực lửa về phía Lãnh Như Băng, nói:
− Bổn cô nương đã giao cho người khác mang đi xa trăm dặm, các ngươi có làm gì ở đây cũng vô ích, hai ta võ công chẳng bằng ngươi, có chết cũng không ân hận ...
Hắc y đại hán tiếp lời:
− Trong giang hồ hiểm trá trùng trùng, nếu Linh cô nương chịu nghe lời tại hạ, thì lúc này chúng ta đã ở ngoài trăm dặm, ôi, cô nương lại còn ủy mị thương tâm, ân hận về việc lấy trộm dược vật khiến người ta tự tuyệt mà khăng khăng đòi ở lại phúng điếu, nên mới đến cơ sự này ...
Thanh y thiếu nữ quát lớn:
− Ai khiến ngươi theo ta, hừ, đồ tham sinh úy tử !
Lãnh Như Băng thong thả nói:
− Hổ đệ rà soát thật kỹ chưa ?
Lý Tiểu Hổ đáp:
− Kỹ lắm rồi, vẫn không thấy đâu cả.
Lãnh Như Băng nói:
− Hãy giải huyệt cho họ, tha cho họ đi.
Lý Tiểu Hổ sững sờ:
− Sao kia ?
Lãnh Như Băng nói:
− Giải huyệt, rồi thả cho họ đi !
Lần này Lý Tiểu Hổ nghe rành rọt từng lời, nhưng trong lòng hồ nghi không hiểu, cũng không dám trái lệnh sư huynh, đành giải huyệt cho nàng rồi lui lại một bên.
Lãnh Như Băng tới bên hắc y đại hán, cúi xuống nhặt cây đao trả cho gã, giải huyệt cho gã, rồi cung tay nói:
− Thỉnh nhị vị thượng lộ, thứ cho tại hạ không tiễn.

Đoạn thong thả quay người đi vào tiểu thất.
Thanh y thiếu nữ và hắc y đại hán nhìn theo chàng, trong lòng không rõ kinh ngạc hay hoan hỉ.
Chỉ thấy bộ y phục trắng của chàng xao động như dập dờn trên sóng nước, tựa hồ toàn thân chàng đang run lên bần bật.
Hắc y đại hán đến bên thanh y thiếu nữ, nói nhỏ:
− Linh cô nương, chúng ta nên đi thôi.
Thanh y thiếu nữ thong thả quay người, chậm rãi bước đi, hình bóng khuất dần trong rừng hoa đào. Hắc y đại hán cung tay, hướng vào tiểu thất thi lễ, nói:
− Ân đức của công tử đối với chúng tại hạ hôm nay, tại hạ không bao giờ quên, sau này sẽ có ngày báo đáp.
Lý Tiểu Hổ thở dài nói:
− Ngươi mau xéo đi cho rảnh mắt, kẻo ta nổi cơn lên thì dù có bị sư huynh quở trách, ta cũng giết chết ngươi !
Hắc y đại hán biết chàng nói thực, vội quay người chạy vội ra.
Thấy họ đã đi xa, Lý Tiểu Hổ mới đi vào tiểu thất.
Bỗng nghe một tiếng gọi trầm sau lưng:
− Tiểu huynh đệ !
Lý Tiểu Hổ dừng bước, quay đầu nhìn lại, thấy trường y thanh niên tay phe phẩy quạt, miệng mỉm cười, nhìn chàng gật gật đầu, thì cau mày hỏi:
− Gọi ta làm gì ?
Vì đang phiền não, nên giọng nói Lý Tiểu Hổ thật khó nghe.
Trường y thanh niên mỉm cười:
− Tiểu huynh đệ tuổi nhỏ mà tính khí quá nóng nảy.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Thì đã sao ? Ta đang bực lắm, tốt nhất đừng có chọc giận ta !
Trường y thanh niên tựa hồ lại có ý chuốc lấy phiền não, bèn bước tới, mỉm cười nói:
− Phiền tiểu huynh đệ bẩm với sư huynh một tiếng, rằng Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương có sự thỉnh cầu.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Ngươi thực là lắm chuyện, vừa rồi ngươi đứng một bên đã thấy sư huynh của ta bị khổ vì mất Sâm hoàn, tâm tình sầu não, nay lại còn thỉnh thỉnh cầu cầu gì nữa.
Vương Phi Dương phe phẩy quạt, mỉm cười:
− Tại hạ từ ngày qua lại trong giang hồ đến nay từng gặp không ít cao nhân, nhưng các nhân vật đức cao vọng trọng trong võ lâm chưa một ai dám vô lễ với tại hạ như lần này ...
Chỉ nghe tiếng nói âm trầm của Lãnh Như Băng từ phía trong vọng ra:

− Vương huynh đừng trách, sư đệ của tại hạ phóng túng đã quen nên có điểm thất lễ, thỉnh Vương huynh nể mặt tại hạ mà lượng thứ cho.
Đoạn từ trong tiểu thất bước ra.
Vương Phi Dương cung tay nói:
− Lãnh huynh, mấy thứ linh vị, cùng cái phướn kia nên loại bỏ đi, để như vậy khó coi, chỉ khêu gợi tính hiếu kỳ của các nhân vật võ lâm.
Lãnh Như Băng nói:
− Đa tạ Vương huynh chỉ giáo ...
Đoạn quay sang Lý Tiểu Hổ nói:
− Hổ đệ mau thu dọn mấy thứ ấy đi, rồi chúng ta còn gấp thượng lộ.
Lý Tiểu Hổ ứng thanh, lập tức đi thu dọn.
Vương Phi Dương phe phẩy cây quạt, nói:
− Lãnh huynh ...
Lãnh Như Băng quay đầu lại hỏi:
− Vương huynh có điều gì chỉ giáo ?
Vương Phi Dương bỗng bước lại gần chàng, nói:
− Huynh đệ có một việc muốn nhờ Lãnh huynh dốc lực hiệp trợ một chuyến. Ôi, tại «Thính Thiền Các», tại hạ cư trú một tháng nay cũng là vì việc này.
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Tại hạ còn có việc trọng yếu, phải sớm đi Hàng Châu ngay.
Vương Phi Dương hơi biến sắc, nói:
− Lãnh huynh đã không có ý hiệp trợ, tại hạ không dám nài ép, đành vậy.
Đoạn quay người bước đi. Lãnh Như Băng quay mình thở dài một tiếng, nói:
− Vương huynh hãy dừng bước !
Vương Phi Dương dừng lại, hỏi:
− Huynh còn muốn nói gì chăng ?
Lãnh Như Băng thong thả bước tới, nói:
− Thường nghe gia mẫu nhắc Hoàng Sơn Thế Gia là đệ nhất nghĩa hiệp trong võ lâm.
Vương Phi Dương nói:
− Quá lời, quá lời.
Lãnh Như Băng nói:
− Hoàng Sơn Thế Gia danh trấn thiên hạ, không biết cần tại hạ hiệp trợ việc gì ?
Vương Phi Dương trầm ngâm một lát, đoạn thấp giọng nói:
− Đào Hoa Trang này bề ngoài bất quá chỉ là một đại tửu điếm, kỳ thực là nơi tàng long ngọa hổ, ẩn chứa rất nhiều tai họa. Một âm mưu khiến nhân tâm võ lâm kinh hãi chính đang được tiến hành tại chốn phồn hoa trông như êm ả này.
Lãnh Như Băng chau mày, hỏi:

− Có chuyện như vậy sao ?
Vương Phi Dương đáp:
− Lãnh huynh từ xa đến, chưa biết bí mật ở Đào Hoa Trang này. «Di Hồng Đài», «Phỉ Thúy Lâu» tuy là chốn hưởng lạc, nào ngờ các ca kỹ, vũ nương yêu kiều lả lướt, dung sắc như hoa cuối cùng lại đều có tuyệt kỹ, biết bao cao thủ võ lâm đã biến mất vô thanh vô tức dưới tay chúng !
Lãnh Như Băng mắt phóng ra những tia thần quang rực lửa, hiển nhiên chàng đã bị động tâm bởi lời kể vừa rồi của Vương Phi Dương.
Vương Phi Dương bỗng ngừng lại, ngưng thần cẩn thận lắng nghe một lát, rồi tiếp:
− «Thính Thiền Các» tàng thư vạn quyển tưởng cống hiến chữ nghĩa cho độc giả, nào ngờ bọn chúng dùng vạn quyển tàng thư chỉ để dẫn dụ kỳ nhân, nhằm thực thi âm mưu khác.
Lãnh Như Băng nói:
− Vương huynh nói vậy có chứng cứ hay không ? Theo tại hạ nhận xét, lão Trang chủ tuy thâm trầm, nhưng cũng không giống một nhân vật trong giang hồ.
Vương Phi Dương mỉm cười, nói:
− Lãnh huynh đến rất đúng lúc, hôm nay chính là định kỳ tụ hội ba tháng một lần của lão ta. Phàm là các nhân vật có chút địa vị trong võ lâm đều tới đây.
Theo chỗ đệ nghe biết, cứ ba tháng chúng hội tụ một lần. Đệ đã tận tâm dò xét, nhưng chưa cách gì biết được kẻ chủ trì đại sự là ai. Lãnh huynh tới đây thật là may ...
Lãnh Như Băng nói:
− Vương huynh vừa bảo là Đào Hoa Trang ẩn tàng một âm mưu chấn động nhân tâm võ lâm, không biết là muốn nói việc gì ?
Vương Phi Dương đáp:
− Việc đó nói ra thì dài, nhất ngôn nan tận, chỗ này không tiện nói. Nếu Lãnh huynh có hứng, ta hãy thừa dịp đêm tối đến một nơi lân cận mà đàm luận.
Lãnh Như Băng trầm ngâm một lát, nói:
− Vương huynh có hữu ái, tại hạ chẳng dám khước từ.
Lúc này Lý Tiểu Hổ đã thu dọn xong, bước vào trong tiểu thất.
Lãnh Như Băng thấp giọng nói:
− Hổ đệ đi dắt ngựa lại đây ...
Lời chưa dứt, bỗng nghe tiếng cước bộ rậm rịch chạy tới gần.
Ngẩng nhìn lên, chỉ thấy hai gã tiểu nhị cầm đèn dẫn đường, tiếp đến lão Trang chủ hấp tấp chạy tới.
Lý Tiểu Hổ nói nhỏ:

− Đại ca mau chui vào quan tài đi thôi !
Lãnh Như Băng nói:
− Huynh đã xuất hiện chỉ e họ đã nhìn thấy.
Vương Phi Dương nói nhỏ:
− Không sao, tại hạ đã quan sát kỹ tình hình bốn phía xung quanh, mấy cái hầm chông bọn chúng bố trí đã bị tại hạ tiêu trừ, Lãnh huynh tạm thời nằm vào quan tài càng tốt, để xem chúng định giở trò gì ?
Lãnh Như Băng gật đầu nói:
− Hổ đệ, nhớ bảo chúng trả lại ngựa, chúng ta sẽ đi ngay trong đêm.
Đoạn nhún chân nhảy một cái, người đã bay nhẹ nhàng nằm gọn vào trong quan tài. Chàng vừa nằm gọn trong đó, lão trang chủ đã hối hả chạy vào. Vương Phi Dương đã nhanh như chớp nấp vào sau cánh cửa.
Lý Tiểu Hổ vội bước ra chắn giữ ngoài cửa. Tay hữu của chàng cầm thanh kiếm chỉa ngang, sắc mặt lạnh lùng nói:
− Nửa đêm khuya khoắt, lão trượng vội vã đến đây làm gì ?
Giọng chàng nghe rất gay gắt, ngang ngược Hai gã tiểu nhị vội nép sang hai bên. Lão Trang chủ vẻ mặt âm trầm đưa mắt đảo qua đảo lại nhìn Lý Tiểu Hổ chằm chằm, nói:
− Tiểu huynh đệ, mắt lão phu chưa mờ, lão phu từng gặp nghìn vạn người, há để bị tiểu huynh đệ lừa dối ở đây ? Thỉnh lệnh huynh bước ra, lão phu muốn hỏi vài điều trọng yếu.
Lý Tiểu Hổ tuổi còn nhỏ, chưa hiểu sự hiểm trá của giang hồ, nên bị trúng kế của lão ta, bất giác ngoảnh đầu về phía quan tài rồi mới lắc đầu nói:
− Không được, lão trượng có việc gì, cứ nói lại với tại hạ cũng xong.
Vương Phi Dương nấp sau cửa nghe vậy thì cau mày nghĩ thầm:
"Như thế chẳng hóa ra lạy ông tôi ở bụi này.".
Chỉ nghe lão Trang chủ ho một tiếng, nói:
− Tiểu huynh đệ tuổi còn nhỏ, e rằng không đương nổi việc này.
Lý Tiểu Hổ quắc mắt nói:
− Lão trượng chớ gây sự, người đã chết làm sao còn ra nói chuyện được với lão ?
Lão trang chủ cười khẩy, nói:
− Tiểu huynh đệ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, không mau tránh ra, đừng trách lão phu vô tình, lấy lớn hiếp nhỏ.
Lý Tiểu Hổ trợn mắt, nói:
− Thế nào lão muốn đánh nhau thì còn gì tốt hơn.
Lão Trang chủ tựa hồ không ngờ Lý Tiểu Hổ nhỏ tuổi mà lại ngang tàng như vậy, thì ngẩn người ra nói:
− Tiểu tử chưa ráo máu đầu mà ngang tàng hiếm thấy ...
Bỗng một giọng nữ nhân tiếp lời của lão:

− Không cần nhiều lời với hắn ...
Từ trong rừng hoa đào một lục y thiếu nữ tóc dài thong thả bước ra.
Lý Tiểu Hổ đưa mắt nhìn lục y thiếu nữ, nhận ra đó chính là người đã sắm vai nhi nữ của lão Trang chủ đã tới viếng sư huynh.
Chỉ thấy thiếu nữ ung dung, uyển chuyển bước lại.
Lý Tiểu Hổ đang định quát lớn chợt nghe tiếng Vương Phi Dương nói nhỏ ở đằng sau:
− Tiểu huynh đệ tạm nén cơn giận, tại hạ nghĩ rằng chúng đến đây ắt có dụng tâm, hãy để chúng nói vài câu để dò xét ý đồ của chúng.
Lục y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ ngưng thần đứng im, tựa hồ chưa nghe thấy gì, thì nổi giận bước thẳng vào tiểu thất.
Lý Tiểu Hổ vung kiếm chắn đường, thanh kiếm phát ra một đạo hào quang như tia chớp.
Lục y thiếu nữ vội lùi lại hai bước, cười nhạt một tiếng nói:
− Chẳng trách hắn cuồng ngạo, hắn là cũng có chút võ công.
Lý Tiểu Hổ đang định động thủ, chợt nhớ tới lời Vương Phi Dương vừa nhắc nhở, bèn nén giận, cười nói:
− Muốn vào trong kia cũng được, nhưng trước hết hãy nói vài lời, nếu các ngươi nói năng hợp đạo lý, tất nhiên ta sẽ để cho ngươi vào.
Chàng nói câu này với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc.
Vương Phi Dương đứng sau cửa cười thầm:
"Hài tử này xem ra cũng rất láu lỉnh.".
Lục y thiếu nữ vén tấm màn che, trầm ngâm giây lát, nói:
− Huynh đệ các ngươi có phải từ Hoa Sơn tới đây ?
Lý Tiểu Hổ sững sờ đáp:
− Không sai, làm sao ngươi biết ?
Lục y thiếu nữ mỉm cười:
− Vị sư huynh giả chết của ngươi có phải tên là Lãnh Như Băng ?
Lý Tiểu Hổ gật đầu:
− Cũng không sai, thì sao ?
Lục y thiếu nữ gật gù nói:
− Đúng vậy ! Nói cho ngươi biết, vị sư huynh giả chết của ngươi có mang theo bên người «Thiên niên Sâm hoàn». Hành lý, yên ngựa của các ngươi chúng ta đã xét kỹ, không thấy Sâm hoàn, ắt là sư huynh của ngươi mang nó trong người.
Lý Tiểu Hổ cau mày, nghĩ thầm:
"Thật là quái sự, việc huynh đệ ta mang Sâm hoàn cực kì bí mật, không hiểu tại sao lại có nhiều người biết như vậy ?".
Chỉ nghe lục y thiếu nữ nói tiếp:
− Chúng ta vốn chuẩn bị chờ hai ngươi tại bến đò Trường Giang mới hạ thủ,

không ngờ các ngươi lưu lại Đào Hoa Trang này.
Nói đến đây, bỗng gằn giọng, tiếp:
− Lời ta nói đã minh bạch, sinh tử chỉ có hai đường cho các ngươi chọn lựa. Muốn rời khỏi nơi đây, hãy ngoan ngoãn giao nộp «Thiên niên Sâm hoàn».
Lý Tiểu Hổ quắc mắt, cười:
− Ta là người không sợ chết, nhưng không biết tử lộ như thế nào ?
Lục y thiếu nữ nhún vai, nhướn mày, nói:
− Người nhỏ mà lớn mật, xem ra ngươi không chịu cúi đầu !
Lý Tiểu Hổ nhún vai, nói:
− Nói nghe hay đó, cô nương chỉ hơn ta vài tuổi, lại là phận nhi nữ mà dám cả gan cướp bóc thương nhân, đáng tiếc cô nương đã chọn lầm đối tượng.
Lục y thiếu nữ hơi ngẩn người:
− Tại sao bảo ta chọn lầm đối tượng, lời ngươi vừa nói chẳng lẽ là hoang ngôn ?
Lý Tiểu Hổ ưỡn ngực:
− Xưa nay ta chưa từng hoang ngôn. Ngươi dò xét hoàn toàn đúng đó, huynh đệ hai ta đúng là có đem theo «Thiên niên Sâm hoàn», chỉ e ngươi không đủ bản lĩnh để cướp đi !
Lục y thiếu nữ hất mái tóc dài, nói:
− Thì ra ta đã tìm lầm đối tượng !
Đoạn nhanh như cắt sấn tới, dùng hai ngón tay điểm vào yếu huyệt «Huyền cơ» của Lý Tiểu Hổ.
Lý Tiểu Hổ xoay cổ tay đâm kiếm xéo lên, tạo thành hai đạo kiếm hoa.
Thủ pháp của Lục y thiếu nữ vô cùng thâm hiểm, ngọc chưởng trong lúc né tránh kiếm thế đã vỗ ngay một chưởng vào tay hữu cầm kiếm của Lý Tiểu Hổ.
Lý Tiểu Hổ cau mày, vội thối lui hai bước để tránh đòn.
Lục y thiếu nữ nhích người vọt theo, chưởng thức của tay hữu tràn tới, tả thủ rút ngay cây trâm cài trên đầu.
Lý Tiểu Hổ quát lớn:
− Lưu tâm !
Trường kiếm đột xuất thi triển tuyệt học, phóng liền ba chiêu, hào quang như sóng cuộn lập tức bức Lục y thiếu nữ lùi hẳn ra bên ngoài.
Tả thủ của lục y thiếu nữ đột nhiên phóng ra, nhắm vào mũi kiếm của Lý Tiểu Hổ.
Lý Tiểu Hổ thu hồi trường kiếm, tả thủ rút phắt cây kim bút sau lưng, dùng chiêu «Tiếu chỉ Thiên Nam» nghênh đón.
Lục y thiếu nữ vội thu hồi cây trâm, thối lui vài bước.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Thế nào ? Không đấu nữa ư ?

Lục y thiếu nữ lạnh lùng đáp:
− Ngươi dùng cả kiếm lẫn bút, chiêu thuật quá thần kỳ ...
Lý Tiểu Hổ mỉm cười:
− Cô nương biết thì tốt, ta bảo cô nương tìm lầm người, lúc này cô nương đã minh bạch chưa ?
Lục y thiếu nữ đáp:
− Ta tuy không thắng được ngươi, nhưng cũng không bại dưới tay ngươi. Nếu muốn phân thắng bại, e rằng phải tới vài trăm chiêu mới có thể quyết định.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Cô nương có thể đối phó với kiếm và bút của ta, võ công quả thực cũng chẳng tầm thường, nhưng ta muốn nói cho cô nương biết, nếu đại ca của ta không chết, thì cô nương hoàn toàn không thể đối phó được một chiêu với đại ca của ta.
Lục y thiếu nữ im lặng nghĩ một hồi, đoạn nói:
− Võ công của ngươi tuy cao, vượt ra khỏi dự liệu của bổn cô nương, nhưng các ngươi quyết không thể rời khỏi nơi đây mà không để lại Sâm hoàn.
Lý Tiểu Hổ lắc đầu nói:
− Ta không tin, vậy ta cứ đi cho các ngươi xem.
Đột nhiên chàng vọt ngay tới bên cạnh lão Trang chủ.
Hai gã tiểu nhị vội đổ xô vào cứu chủ nhân, nhưng bị Lý Tiểu Hổ đá cho một cước. Một gã bị trúng cước vào đùi, kêu rú lên, văng ra xa sáu bảy thước cùng với cây đèn lồng, miệng la oai oái. Gã thứ hai còn đang sững sờ liền bị Lý Tiểu Hổ giáng cho một cái tát tai, hoa cả mắt, lảo đảo ngã giúi ngã dụi, một lúc mới lồm cồm bò dậy.
Lão Trang chủ thấy vậy vội thối lui để tránh né Lý Tiểu Hổ.
Lý Tiểu Hổ thu thập xong hai gã tiểu nhị, liền vọt ngay tới bên cạnh lão Trang chủ, song thủ cùng đưa ra chụp lấy lão.
Lão Trang chủ tránh được tả thủ, nhưng hữu thủ đã bị chàng vỗ đúng vào mạch huyệt.
Kỳ quái thay, lục y thiếu nữ chỉ lạnh lùng quan sát, không hề xuất thủ tương trợ.
Lý Tiểu Hổ tăng lực ngón tay, lão Trang chủ tức thời đau toát mồ hôi hột, đưa mắt nhìn lục y thiếu nữ cầu cứu.
Lục y thiếu nữ lạnh lùng nói:
− Lão ta là người không biết võ công, ngươi giết hắn cũng vô ích.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Ta muốn hắn trao trả hành lý và ngựa cho ta.
Đoạn lại ngầm gia tăng nội lực vào ngón tay khiến lão Trang chủ đau đớn phải rên lên.

Nhưng thủy chung lão ta vẫn chưa dám đáp ứng, chỉ nhìn lục y thiếu nữ, hiển nhiên cô nương này không phải là nữ nhi của lão ta.
Lục y thiếu nữ bỗng thở dài, nói:
− Dắt ngựa lại cho họ ! Hãy để họ đi !
Lão Trang chủ như phụng thánh chỉ, lập tức nói với Lý Tiểu Hổ:
− Tiểu công tử, thỉnh buông tha lão phu, lão phu sẽ tức thời bảo chúng dắt ngựa tới cho hai vị.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Được ! Ta cũng chẳng ngại ngươi chạy lên trời.
Đoạn buông tay lão Trang chủ ra.
Lão ta cử động vai mấy cái, lệnh cho hai gã tiểu nhị đi mang hành lý và dắt ngựa tới.
Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:
− Vật dụng của đại ca ta, tuy người đã chết, song không được một thiếu thứ gì.
Lão Trang chủ gật đầu lia lịa.
Một lúc sau, hai gã tiểu nhị đã trở lại, nói:
− Ngựa đã đóng yên, hành lý thì ở đây, thỉnh thiếu gia xem kỹ, coi có thiếu thứ gì chăng ?
Lý Tiểu Hổ hỏi:
− Ngựa đâu ?
Một gã tiểu nhị đáp:
− Ngựa hiện tại ... hiện tại ...
Mắt gã cứ hết nhìn lục y thiếu nữ lại nhìn lão Trang chủ.
Lục y thiếu nữ thong thả gật đầu:
− Để cho họ đi !
Gã tiểu nhị liền thưa:
− Ngựa đã sẵn sàng, hiện đang ở ngoài rừng đào ...
Vương Phi Dương đứng liền thi triển công phu «Truyền âm nhập mật», bảo Lý Tiểu Hổ:
− Buộc chúng khiêng quan tài Lãnh huynh ra đặt lên lưng ngựa.
Lý Tiểu Hổ đang chưa biết xử trí, nghe Vương Phi Dương nhắc, bèn dõng dạc nói:
− Các ngươi khiêng quan tài ra đặt lên lưng ngựa.
Hai tiểu nhị ngẩn người hỏi:
− Chỉ hai chúng tiểu nhân thôi ư ?
Lý Tiểu Hổ đáp:
− Có ta hiệp trợ.
Hai gã chậm chạp bước vào khiêng một đầu cỗ quan tài, Lý Tiểu Hổ một mình khiêng đầu đằng sau, đưa quan tài ra tận ngoài cổng Đào Hoa Trang,

đặt lên lưng ngựa, buộc chặt hành lý lên yên, rồi nhún mình nhảy lên lưng ngựa.
Lục y thiếu nữ theo ra cổng trang hỏi:
− Lệnh huynh chết thật ư ?
Lý Tiểu Hổ nói:
− Hừ ! Sinh tử đại sự, ai dám làm trò đùa ?
Lục y thiếu nữ bèn bước đến bên quan tài, vỗ một chưởng vào nắp áo quan, nói:
− Nếu y có cất giữ «Thiên niên Sâm hoàn» trong người, những mong sau khi uống y có thể cải tử hoàn sinh !
Lý Tiểu Hổ chăm chú nhìn, thấy trên nắp quan tài hiện rõ vết tích năm ngón tay, nhưng chàng rất tin tưởng ở võ công của sư huynh, nên tuy biết Lục y thiếu nữ ngấm ngầm ám toán, chàng cũng chẳng buồn để tâm, liền thúc ngựa rời Đào Hoa Trang.
Màn đêm u trầm, tiết xuân lạnh lẽo, gió sông thổi mạnh. Lý Tiểu Hổ thúc ngựa phi mỗi lúc một nhanh.
Chỉ nghe tiếng sóng vỗ ì oạp, ngẩng đầu nhìn xa xa phía trước, chỉ thấy sông nước mênh mông, thì ra đã tới bờ sông Trường Giang.
Bỗng có tiếng gọi sau lưng:
− Tiểu huynh đệ, hãy dừng lại !
Lý Tiểu Hổ gò cương ngựa, ngoảnh lại, thấy Vương Phi Dương đã tới bên cạnh, bất giác thầm kinh ngạc, nghĩ:
"Người này thân pháp cực nhanh !".
Vương Phi Dương chăm chú nhìn cỗ quan tài, thấp giọng nói:
− Chúng ta đã cách xa Đào Hoa Trang, mau mở nắp áo quan xem lệnh huynh có bị ...
Lời chưa dứt, nắp quan tài đã đột nhiên bật tung, Lãnh Như Băng bay vọt ra khỏi cỗ quan tài. Chàng vốn không ưa nói, chỉ gật đầu mỉm cười với Vương Phi Dương. Tuy chàng cười lộ hàm răng, nhưng mày vẫn nhíu, mặt vẫn giữ nguyên vẻ ưu sầu.
Vương Phi Dương chột dạ hỏi:
− Sao, Lãnh huynh thụ thương ư ?
Lãnh Như Băng lắc đầu, vẫn không cất tiếng ...
Lý Tiểu Hổ vội tiếp lời:
− Sư huynh của đệ rất ít nói, đã mấy năm ở với nhau, thường ngày rất khó nghe được sư huynh nói một tiếng. Nếu không có sự tất yếu, quyết chẳng mở miệng.
Vương Phi Dương cười:
− Người ta mỗi người một tính, chẳng ai giống ai. Lệnh huynh đã không nói, tại hạ cũng chẳng ép.

Lãnh Như Băng đột nhiên thở dài, nói:
− Vương huynh có điều gì xin cứ nói hết ra, tại hạ lắng nghe đây.
Vương Phi Dương đơm giọng, nói:
− Lãnh huynh vừa rồi đã nghe, hẳn cũng biết những điều tại hạ vừa kể chẳng phải là sự khua môi múa mép.
Lãnh Như Băng gật gật đầu:
Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ thoạt tiên cho rằng Lãnh huynh với vị tiểu huynh đệ tới Đào Hoa Trang cũng bị hạng gian nhân độc thủ ám hại, cho nên vốn định tiếp cứu, nhưng thấy huynh xuất thủ mới biết là huynh có võ nghệ cao cường. Thật tình tại hạ chưa hề gặp một nhân vật nào có thân thủ như vậy.
Lãnh Như Băng tựa hồ định nói câu gì, nhưng lại thôi, chỉ hơi động môi và hé răng.
Vương Phi Dương chăm chú nhìn mặt Lãnh Như Băng, trầm ngâm một lát, dợm nói tiếp:
− Tại hạ vốn muốn thỉnh Lãnh huynh tương trợ, làm sáng tỏ nhân vật đứng sau lưng chủ trì mọi việc ở Đào Hoa Trang, nhưng lúc này tại hạ đã thay đổi chủ ý.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Cải biến chủ ý như thế nào ?
Vương Phi Dương nói:
− Theo chỗ tại hạ biết, âm mưu đang tiến hành ở Đào Hoa Trang tuy rất ngấm ngầm ghê gớm, nhưng nhất thời chưa phát tác, Lãnh huynh thân mang «Thiên niên Sâm hoàn», không quản lộ trình ngàn dặm phong trần, gấp tới Kim Lăng, hẳn là có việc khẩn yếu ?
Lãnh Như Băng gật đầu, Lý Tiểu Hổ đỡ lời:
− Huynh đệ tại hạ phải gấp đến Thanh Vân Quán ở Hàng Châu này để tặng thần dược cho một vị trưởng bối, nay thần dược đã bị lấy cắp. Ôi ! Đại ca của đệ bình thường đã sầu mi khổ diện, không thích nói, nay gặp họa khiến tâm tình càng trầm trọng, càng không muốn đa ngôn.
Vương Phi Dương nói:
− Thanh Vân Quán chủ với gia môn của tại hạ là chỗ quen biết, tại hạ sẽ bồi tiếp hai vị tới đó may ra có thể giúp gì được chăng ?
Lãnh Như Băng chậm rãi nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» kia gia sư phải tốn bao tâm huyết mới có được, vì thế mà thọ trọng thương phải bế quan trị thương, nay thần dược bị mất, thực khiến cho tại hạ chẳng còn mặt mũi nào tái kiến sư trưởng ...
Đôi mắt chàng lộ đầy vẻ u sầu bỗng nhiên đảo qua đảo lại, phóng ra hai đạo hàn quang nói tiếp:
− Dược vật tuy bị mất, nhưng tại hạ vẫn phải đến Thanh Vân Quán kiến diện

Thanh Vân trưởng bối thỉnh lượng thứ, sau đó tái hồi Phong Diệp Cốc chịu tội.
Vương Phi Dương nói:
− Lãnh huynh tạm thời chớ quá sầu khổ, theo chỗ tại hạ được biết, y thuật của Thanh Vân quán chủ vô cùng cao minh, chờ sau khi tại hạ gặp Thanh Vân Quán chủ thương lượng một chuyến, xem có loại dược vật nào thay thế được chăng.
Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng, song mục trở lại vẻ u sầu. Lý Tiểu Hổ từ từ thả cỗ quan tài xuống khỏi lưng ngựa, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Sư huynh quá nhân từ mới phải sầu khổ thế này. Cứ như tiểu đệ thì đã bắt hai kẻ lấy cắp Sâm hoàn của chúng ta mà tra vấn, không chừng hắn có thể khai ra nơi chúng mang đi.
Lãnh Như Băng nhìn Lý Tiểu Hổ, định nói lại thôi:
Vương Phi Dương đã nói:
− Trước mắt chỉ có một việc đáng ngại là bọn gian nhân ở Đào Hoa Trang quyết không bỏ qua hai vị mà bám theo. Theo chỗ tại hạ đã ngầm dò xét, thì kẻ chủ trì âm mưu dường như là một cao thủ văn võ song toàn, lại cực kỳ âm trầm độc hiểm, có tai mắt ở khắp miền Giang Nam.
Lời chưa dứt bỗng nghe có tiếng chuông bạc kêu leng keng trên trời.
Lãnh Như Băng, Lý Tiểu Hổ bất giác cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng trong đêm tối, dù mắt họ rất tinh cũng không nhìn thấy gì.
Vương Phi Dương bỗng rút ra một ống tiêu, đưa lên miệng thổi một giai điệu du dương.
Lý Tiểu Hổ không nhịn được, hỏi:
− Huynh thổi làm gì vậy ?
Vương Phi Dương cười:
− Có lẽ chim đưa thư của xá muội bay tới.
Lý Tiểu Hổ gật đầu nói:
− A ! Đệ thường nghe sư phụ nói rằng ở Giang Nam có một loại chim đưa thư bay xa ngàn dặm.
Chỉ nghe tiếng gió của cánh chim rồi một con chim câu trắng sà xuống đậu ngay trên vai Vương Phi Dương.
Vương Phi Dương cất ống tiêu, gỡ ra một ống trúc nhỏ từ mình chim, mở nắp ống trúc, rút ra một mảnh giấy, lấy đá lửa trong túi, đánh lửa.
Mảnh giấy có viết mấy chữ, Vương Phi Dương đọc xong, bẻ một cành khô, đánh lửa châm đốt cành cây, viết vội mấy chữ vào mảnh giấy kia, nhét vào ống trúc, đoạn vỗ nhẹ mình chim, cười nói:
− Bạch Hoa ...
Lời chưa dứt, con chim câu trắng đã vỗ mình bay lên không trung.

Lý Tiểu Hổ chăm chú, giỏng tai mà không nghe thấy tiếng chuông, thì lấy làm kỳ quái, lại hỏi Vương Phi Dương:
− Trên mình chim có gắn chuông, tại sao lúc kêu lúc không ?
Vương Phi Dương cười:
− Tiểu huynh đệ chưa biết đó thôi. Xá muội say mê nuôi dưỡng các loại linh cầm. Con Bạch Hoa vừa rồi được xá muội sủng ái nhất. Ở đùi bên phải của nó tuy có gắn một chiếc chuông bạc, nhưng chỉ khi tìm thấy người nó mới mổ vào chuông cho chuông kêu. Vừa rồi tại hạ đã quấn chuông lại, nên không nghe thấy nữa.
Lý Tiểu Hổ thán phục:
− Bạch Hoa này giỏi thật. Có thể tìm người chuyển thư.
Vương Phi Dương lắc đầu, cười:
− Dù con vật linh xảo đến mấy cũng không thể bằng con người. Con Bạch Hoa tuy linh xảo hiếm thấy, nhưng chỉ chuyển thư thì giỏi, chứ tìm người chưa thạo.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Tại sao nó lại tìm đến được Đào Hoa Trang này ?
Vương Phi Dương nói:
− Khi tại hạ ly gia, xá muội có giao Bạch Hoa cho tại hạ mang theo, phòng khi bất trắc thì báo tin về. Trong thời gian ở Đào Hoa Trang, tại «Thính Thiền Các», tại hạ phát giác Đào Hoa Trang hoàn toàn không phải là nơi kinh doanh đường đường chính chính, qua mấy lần dò xét, lại phát giác các ca kỹ vũ nương ở «Di Hồng Đài» và «Phỉ Thúy Lâu» đều có tuyệt kỹ, tại hạ tiếp tục dò xét hai nơi ấy, thì thấy ở đó không chỉ có việc trác táng thâu đêm, tửu sắc mê nhân, mà còn là nơi tàng long ngọa hổ. Thấy mình thân cô thế cô, mới thả chim đi, hy vọng xá muội tới hiệp trợ, không ngờ đã mười ngày nay chẳng có hồi âm, mãi đêm nay Bạch Hoa mới bay tới.
Lãnh Như Băng bỗng nói:
− Vậy Vương huynh hãy ở lại đây chờ lệnh muội, còn huynh đệ tại hạ phải đi ngay Thanh Vân Quán.
Vương Phi Dương cười:
− Tại hạ đã viết trong giấy, hẹn gặp xá muội ở Thanh Vân Quán. Thanh Vân Quán chủ rất sủng ái xá muội, sẵn lòng truyền thụ võ công. Hơn nữa xá muội tài trí hơn người, từng tu dưỡng thuật luyện đan cao thâm, rất có thể hiệp trợ cho Lãnh huynh ... Chúng ta hãy đi gấp trong đêm nay.
Lý Tiểu Hổ bỗng vỗ vỗ vào con tuấn mã của mình nói:
− Huynh hơn đệ vài tuổi, thỉnh lên ngựa mà đi cho nhanh !
Vương Phi Dương cười, đáp:
− Đa tạ thịnh ý của tiểu huynh đệ.
Đoạn cất bước đi trước. Lãnh Như Băng, Lý Tiểu Hổ cưỡi ngựa theo sau,

chẳng mấy chốc đã tới bờ sông.
Phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy lớp lớp sóng trào, chẳng thấy bờ bên kia.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Đêm hôm khuya khoắt thế này, liệu có thuyền qua sông không nhỉ ?
Vương Phi Dương nói:
− Chỗ này vốn không phải là chỗ qua sông, ban ngày cũng không có thuyền.
Bỗng nghe tiếng vó ngựa rậm rịt vọng tới hòa với tiếng sóng.
Cả ba đồng loạt quay nhìn về phía sau.
Chỉ thấy hai bóng người phi ngựa như bay, thoáng chốc đã tới ngay trước mặt họ.
Lý Tiểu Hổ nhận ra một trong hai người kia chính là Lục y thiếu nữ từng động thủ với chàng ở Đào Hoa Trang, còn người thứ hai là một Lam y thiếu nữ, nhan sắc và độ tuổi cũng xấp xỉ như Lục y thiếu nữ, sau lưng đeo chéo một thanh trường kiếm.
Vương Phi Dương vội quay lưng lại đối diện với dòng sông, hai thiếu nữ kia không thể nhìn rõ diện mạo của chàng.
Lý Tiểu Hổ cất tiếng cười, lạnh lùng hỏi:
− Các người đuổi theo làm gì ?
Lục y thiếu nữ nhìn ba người hỏi:
− Vị kia cũng là ca ca của người chăng ?
Lý Tiểu Hổ đáp:
− Đúng thế thì đã sao ?
Lục y thiếu nữ cười khẩy:
− Sao lắm ca ca thế ?
Lý Tiểu Hổ rút phăng trường kiếm nói:
− Khỏi cần nhiều lời, các ngươi đuổi theo để làm gì ?
Lam y thiếu nữ cười một tiếng nói:
− Để lấy một vật.
Lý Tiểu Hổ hỏi:
− Vật gì ?
Lam y thiếu nữ nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn».
Lý Tiểu Hổ chĩa kiếm ra, nói:
− Thì trước hết hãy hỏi xem nó có chịu không đã ?
Lục y thiếu nữ vốn đã động thủ với Tiểu Hổ một lần, biết lời chàng là thực, còn Lam y thiếu nữ cho rằng chàng tức giận mà nói thế, bèn rút trường kiếm, sấn tới quát:
− Ngươi muốn chết ư ?
Đoạn phóng một chiêu «Thiên nữ huy qua».
Lý Tiểu Hổ đối lại một chiêu «Vân vụ kim quang». Kiếm hoa đầy trời,

phong tỏa thế công của lam y thiếu nữ. Trong tiếng va chạm leng keng của đao kiếm, Lý Tiểu Hổ cười nói:
− Ta muốn sống tới tám mươi tuổi mới chết !
Miệng thì cười nói, trường kiếm nhanh như chớp công liền ba chiêu, bức lam y thiếu nữ thối lui một bước. Thiếu nữ này tựa hồ không ngờ một đồng tử lại có kiếm pháp tinh diệu, kiếm chiêu kỳ ảo như vậy. Nàng cả kinh quay đầu nhìn Lục y thiếu nữ, hạ giọng nói:
− Muội hãy mau trở về kêu người trợ chiến, tỷ sẽ cầm chân ...
Lý Tiểu Hổ quát lớn:
− Hừ ! Chỉ e các ngươi không thể rời khỏi nơi đây.
Lam y thiếu nữ hít một hơi dài lãnh khí, đoạn lại nghiêng mình chuyển bộ huy động trường kiếm, tận lực công kích Lý Tiểu Hổ. Kiếm thế của nàng vô cùng quái dị, toàn lực công kích, tựa như muốn liều mạng giao đấu. Mũi kiếm thảy đều nhắm tới các yếu huyệt của đối phương.
Kiếm pháp của Lý Tiểu Hổ tuy cao siêu hơn, nhưng trong lúc cấp bách muốn thủ thắng cũng chẳng phải dễ.
Song phương trao đổi chiêu thức, kiếm pháp đôi bên đều có chỗ tinh diệu của mình, chỉ trong choáng chốc đã thấy kiếm ảnh trùng trùng, kiếm quang chập chờn, huyền ảo.
Lục y thiếu nữ chú mục quan sát tình hình giao đấu, thần sắc lộ vẻ vô cùng khẩn trương.
Bỗng nghe Lý Tiểu Hổ quát lớn một tiếng, luồng kiếm quang đột nhiên biến mất. Bóng hai người tách xa hẳn nhau.
Lý Tiểu Hổ thu kiếm về trước ngực, mặt lộ vẻ nghiêm nghị. Lam y thiếu nữ hai vai chuyển động, người thối lui năm bước, kiếm rời khỏi tay rớt xuống đất, tả thủ ôm lấy vai hữu.
Lục y thiếu nữ tựa hồ đã biết trước Lam y thiếu nữ sẽ bị bại dưới tay kiếm của Lý Tiểu Hổ, nên không cảm thấy bất ngờ; nàng thở dài một tiếng, bước lại hỏi:
− Thương thế của tỷ tỷ nặng lắm không ?
Lam y thiếu nữ cố nhịn đau, nói:
− Thương thế không nhẹ, chỉ e cánh tay hữu sẽ bị phế bỏ.
Lục y thiếu nữ thong thả cúi nhặt thanh kiếm lên, nói:
− Muội đã biết, muội không phải là đối thủ của hắn.
Lam y thiếu nữ tựa vào người lục y thiếu nữ nói:
− Muội hãy mau đào tẩu đi !
Lục y thiếu nữ buồn bã cười một tiếng:
− Đào tẩu đi đâu cho thoát ? Tai mắt của bọn chúng giăng khắp nam bắc Trường Giang, dù có chạy tới chân trời góc bể cũng sẽ bị chúng bắt về.
Sóng nước mênh mông, bóng đêm âm trầm, hai thiếu nữ đứng bên nhau than

thở, hợp thành một bức họa thê lương.
Lý Tiểu Hổ quay nhìn sư huynh, chậm rãi tra kiếm vào vỏ, cung tay bảo hai thiếu nữ:
− Hai ngươi hãy đi đi !
Lục y thiếu nữ thong thả lấy một mảnh vải trắng băng bó vết thương cho Lam y thiếu nữ, rồi họ cầm tay nhau đi đến bên dòng sông.
Lý Tiểu Hổ vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ hai người này có thể vượt sông ?".
Chỉ thấy hai thiếu nữ ưỡn ngực, ngẩng đầu, vẻ mặt sầu khổ, cứ thế bước đến dòng nước đang chảy cuồn cuộn trước mặt.
Lãnh Như Băng quát khẽ:
− Cô nương hãy khoan !
Đoạn búng người vọt đi. Thân pháp của chàng quả thật vô cùng khinh linh, chỉ trong chớp mắt đã tới ngay sau hai nàng. Chộp ngay lấy y phục của họ mà kéo họ lên bờ.
Lục y thiếu nữ ngoảnh lại nhìn Lãnh Như Băng hỏi:
− Ngươi muốn gì ?
Lãnh Như Băng thong thả lui hai bước nói:
− Hai cô nương tại sao lại tìm đến cái chết ?
Lục y thiếu nữ nói:
− Ngươi quan tâm làm gì ...
Tựa hồ tự thấy lời lẽ quá thất lễ, vội tiếp:
− Tỷ muội chúng ta không còn cách nào khác.
Lãnh Như Băng đột nhiên thở dài:
− Nhân sinh bất ý đến tám chín mười phần, hai cô nương bất quá chỉ không lấy được «Thiên niên Sâm hoàn». Vật ấy vốn của người khác, nào hai cô nương có mất gì đâu phải tìm đến cái chết, chẳng phải là coi rẻ tính mạng quá hay sao ?
Lam y thiếu nữ bỗng ứa hai dòng lệ, nói:
− Tỷ muội hai ta không địch nổi các vị. «Thiên niên Sâm hoàn» vĩnh viễn chẳng lấy được, nếu hồi gia sẽ phải chịu tam hình, chi bằng chết đi còn hơn.
Vương Phi Dương bèn hỏi:
− Chịu tam hình là thế nào ?
Hai nàng nhìn nhau, gật đầu, đoạn lục y thiếu nữ đáp:
− Chúng ta đã sắp chết, có nói ra cũng chẳng sao. Đó là Thủy hình, Hỏa hình và Nhân hình.
Lãnh Như Băng cảm thấy không phải việc khẩn yếu, nên tuy chưa hiểu, cũng chẳng muốn hỏi.
Vương Phi Dương phe phẩy cây quạt, nói:
− Thủy hình, Hỏa hình kể ra cũng chẳng khó hiểu, nhưng Nhân hình thì tại

hạ chưa từng nghe qua, hai cô nương có thể nói rõ hơn cho tại hạ mở rộng kiến văn được chăng ?
Chỉ thấy hai nàng đỏ mặt, cúi đầu im lặng.
Vương Phi Dương tài trí hơn người, nhìn thần sắc của hai nàng, chợt hiểu ra, bèn nói:
− Hai cô nương không nói cũng được, nhưng thiên hạ chẳng lẽ không có chỗ an thân lập nghiệp, mà cứ phải hồi gia hay sao ?
Lục y thiếu nữ lắc đầu:
− Chúng ta đã chứng kiến không ít tỷ muội đào tẩu đến tận phương trời xa xôi, nhưng chưa thấy được ai có thể như ý nguyện, nếu họ không bị bắt trở lại, thì cũng sa vào cảnh ngộ thê thảm vô cùng ...
Nói đến đây bỗng run rẩy, im bặt.
Vương Phi Dương trầm ngâm, nói:
− Không biết tại hạ có thể làm gì để hai cô nương từ bỏ ý định tìm đến cái chết ?
Lục y thiếu nữ nhìn Lãnh Như Băng, nói:
− Trừ phi vị công tử này chịu giao «Thiên niên Sâm hoàn», thì tỷ muội chúng ta mới thoát được tam hình.
Vương Phi Dương ngẩn người, không biết nói thế nào được.
Chàng vốn định dựa vào uy vọng của Hoàng Sơn Thế Gia trong võ lâm từng giao du rộng rãi, hẳn có thể tìm một nơi an thân lập nghiệp tử tế cho hai thiếu nữ kia, không ngờ hai nàng lại trông chờ vào «Thiên niên Sâm hoàn» của Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng, nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» đã sớm bị lấy cắp, hai cô nương đã đến chậm một bước.
Lục y thiếu nữ ngạc nhiên:
− «Thiên niên Sâm hoàn» đã mất, sao công tử còn giả chết ?
Lãnh Như Băng chau mày, lấy ra mảnh vải, nói:
− Hai cô nương xem đây, sẽ hiểu tại hạ không nói sai.
Lục y thiếu nữ cầm mảnh vải, đọc mấy dòng chữ, nhìn hình vẽ thương ưng, hồ điệp, nói:
− Nếu công tử chịu giao mảnh vải này thì có thể cứu mạng tỷ muội chúng tiểu nữ.
Lãnh Như Băng ngẩn người trầm ngâm.
Nên biết «Thiên niên Sâm hoàn» có quan hệ trọng đại đối với chàng, mảnh vải này lại là manh mối duy nhất để tìm lại «Thiên niên Sâm hoàn», nay lại cho đi, tức là mất luôn cả manh mối, vì thế mà chàng trầm ngâm chưa quyết.
Lục y thiếu nữ chậm rãi trả lại chàng mảnh vải, nói:
− Công tử đã thấy nam giải, chúng tiểu nữ chẳng dám nài ép, chỉ yêu cầu

công tử đừng cản bước chúng tiểu nữ tìm lấy cái chết.
Đoạn nắm tay Lam y thiếu nữ mà bước thẳng xuống sông. Sóng nước mênh mang, sóng cuộn trùng trùng, hai nàng ắt sẽ bị dòng nước nuốt chửng.
Lãnh Như Băng đột nhiên cao giọng:
− Hai cô nương dừng bước !
Đoạn vội bước theo họ. Lục y thiếu nữ rầu rĩ nói:
− Mong công tử hãy để chúng tiểu nữ trầm mình ! Muốn bảo toàn được sự thanh bạch chúng tiểu nữ chỉ có cách này mới được toàn thây.
Lãnh Như Băng nghiêm nghị nói:
− Cô nương biết rằng mảnh vải này nhất định sẽ cứu mạng của hai cô nương chứ ?
Lục y thiếu nữ gật đầu:
− Mảnh vải này có vẽ hồ điệp và thương ưng, tất nhiên biểu thị hai kẻ lấy trộm thần dược. Có manh mối này chúng tiểu nữ khả dĩ trình được lên tiểu thư.
Lãnh Như Băng thong thả trao mảnh vải nói:
− Đã vậy, hai cô nương cầm lấy mà đi !
Lục y thiếu nữ đã cầm lấy mảnh vải bỗng lại trao trả, hỏi:
− Công tử cho chúng tiểu nữ thật ư ?
Mắt nàng ứa lệ, đăm đăm nhìn Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng nói:
− Dĩ nhiên là thật !
Đoạn chàng vất mảnh vải xuống đất, quay lưng bước đi.
Lục y thiếu nữ nhặt mảnh vải lên, bỗng mỉm cười, nhìn Lam y thiếu nữ, nói:
− Chúng ta không phải chết nữa.
Thần thái lúc này trông thật hồn nhiên.
Vương Phi Dương bỗng nhiên bước tới trước mặt hai nàng nói:
− Nhị vị cô nương, tại hạ có việc muốn thỉnh giáo !
Lục y thiếu nữ hỏi:
− Việc gì vậy ?
Vân Phi Dương nói:
− Nhị vị cô nương vừa nhắc đến tiểu thư, vậy vị tiểu thư ấy có phải là nhân vật chủ chốt ở Đào Hoa Trang hay chăng ?
Lục y thiếu nữ trầm ngâm một lát, nói:
− Chúng tiểu nữ phụng mạng tiểu thư, nhưng tiểu thư có phải là nhân vật chủ chốt hay không thì chưa rõ. Công tử nếu có can đảm, sao không tới gặp nàng ?
Vương Phi Dương nói:
− Muốn gặp phải làm thế nào ?
Lục y thiếu nữ nói:

− Phòng lục lăng trên «Phỉ Thúy Lâu». Ở đó người ta gọi tiểu thư là Lục y, mảnh vải này chúng tiểu nữ đem về giao lại cho tiểu thư.
Đoạn khoát tay Lam y thiếu nữ bước vội đi.
Vương Phi Dương nhìn theo hai nàng khuất dần, thở dài nhẹ một tiếng, định nói lại thôi.
Lát sau, chàng nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh, giang hồ trăm ngàn hiểm trá, huynh thành tâm đãi người như thế, làm sao có thể hoạt động trong giang hồ ?
Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng không nói gì Vương Phi Dương biết chàng không ưa nhiều lời, chỉ nói:
− Xem chừng chúng ta chẳng có cách qua sông.
Lý Tiểu Hổ nhún vai:
− Chúng ta hãy mau đi tìm bến đò !
Vương Phi Dương thở dài:
− Nếu có xá muội ở đây, hẳn xá muội sẽ nghĩ ra cách vượt sông.
Lãnh Như Băng đảo mắt một cái, thần quang lóe lên, định nói lại thôi. Vẻ mặt chàng lại ưu tư, sầu khổ, tưởng chừng không còn quan tâm đến bất cứ sự vật gì.
Bỗng giữa dòng nước đang chảy băng băng xuất hiện một đốm lửa đèn trên một con thuyền đang chạy về phía ba người.
Vương Phi Dương có kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn thấy đã lập tức cả nghi, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh, giữa đêm khuya, lại xuất hiện một con thuyền lớn thế kia, chúng ta hãy mau ẩn nấp để quan sát xem sao.
Lý Tiểu Hổ cơ linh dị thường, mục quang vừa đảo một vòng đã nhìn thấy cách mười mấy trượng có mấy gốc đại thụ với một tòa mộ phần độc lập, trong bóng đêm hợp thành một dải đen sẫm khó phân biệt, chàng bèn nói:
− Chúng ta hãy lại nấp ở đằng kia.
Vương Phi Dương gật đầu cười:
− Tiểu huynh đệ thật là linh cơ !
Đoạn phóng đi trước, Lý Tiểu Hổ đưa hai con ngựa theo sau, cả hai nhanh chóng khuất vào phía sau phần mộ.
Lãnh Như Băng tựa hồ vô tri vô giác, cứ đứng chắp tay sau lưng trên bờ sông.
Chiếc thuyền đang lướt sóng, tiếp cận bờ.
Ngọn đèn trên thuyền càng lúc càng sáng, bóng người lố nhố ở đầu thuyền, ba cánh buồm cao to bắt đầu hạ xuống, hiển nhiên đây là một con thuyền lớn.
Một hắc y nhân cao lớn đứng ở mũi thuyền đưa cây tù và lên thổi, thanh âm nghe chấn động màng nhĩ.

Giữa cảnh đêm thanh vắng, tiếng tù và truyền xa hàng chục dặm.
Con thuyền từ từ áp mạn vào bờ, một tấm ván bắc lên bờ, cửa khoang mở ra, hai cây đèn xuất hiện trước.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, thấy hai thanh y tiểu tì cầm đèn thong thả đi lên bờ. Tiếp đến bốn đồng tử chừng mười bốn, mười lăm tuổi, đồng phục màu đen, chiều cao ngang nhau, lưng đeo trường kiếm. Tua kiếm màu huyết hồng, bay phất phơ trong gió đêm.
Trên mui thuyền có rất nhiều người vội vã qua lại, không biết để làm gì.
Đèn trong khoang được thắp sáng trưng, hiển nhiên bên trong cũng có người. Hai tiểu tì cầm đèn giơ cao, đứng im hai bên, tóc dài bay phất phơ trong gió.
Bốn hắc y đồng tử nhanh chóng tới gần Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng thong thả đưa mắt nhìn bốn đồng tử một lượt, rồi quay lại nhìn con thuyền lớn đang dập dềnh trên sóng.
Bốn hắc y đồng tử hiển nhiên chưa có kinh nghiệm đối địch, đứng bốn góc vây quanh Lãnh Như Băng. «Soạt» một tiếng, trường kiếm đã nhất loạt được rút ra. Kỳ quái là bốn đồng tử đều chưa tức thời xuất thủ, cứ đứng trơ ra nhìn Lãnh Như Băng tựa hồ còn đợi điều gì.
Chỉ nghe một thanh âm trầm thấp từ trong khoang thuyền vọng ra:
− Nương nương hạ lệnh ...
Bốn hắc y đồng tử lập tức giơ tay tả ra phía trước ngang vai, ưỡn ngực, trường kiếm trong tay hữu được đặt chéo lên vai, người đứng nghiêm vẻ mặt thành kính.
Nhưng từ trong khoang thuyền lại vọng ra giọng nói âm trầm:
− Bắt lấy kẻ rình trộm, áp giải lên thuyền.
Bốn hắc y đồng tử đồng thanh:
− Tuân lệnh ngọc chỉ của nương nương.
Đoạn di động thân hình, vung kiếm tạo thế.
Gã đồng tử đứng góc bên tả quát:
− Đi lên thuyền !
Lãnh Như Băng đăm đăm nhìn dòng nước tựa hồ không nghe thấy.
Hắc y đồng tử ấy nổi giận:
− Ngươi điếc hay sao ?
Đoạn đâm tới một kiếm.
Lãnh Như Băng chú mục nhìn ánh kiếm đâm tới, vẫn đứng yên tại chỗ.
Hắc y đồng tử kiếm đâm ra dường như có chủ định, thấy sắp chạm tới sườn Lãnh Như Băng đột nhiên thu kiếm lại, miệng quát to:
− Ngươi phải bước lên thuyền, đã nghe rõ chưa ?
Lãnh Như Băng cau mày, mắt phóng ra thần quang, nhưng lập tức lại dịu ngay, đưa mắt nhìn bốn đồng tử, đoạn chậm rãi bước về phía trước.

Hồi 3
Thượng Giang Kim Bài

Bốn hắc y đồng tử như gặp đại cường địch vội vung trường kiếm, hàn quang loang loáng như chớp, gấp gấp nhắm tới bốn đại huyệt của Lãnh Như Băng. Với bất kỳ đồng tử nào, dù tay kiếm mạnh tới mấy, một khi Lãnh Như Băng đã xuất thủ, hẳn sẽ lập tức bị chàng sát thương. Nhưng, chàng thanh niên vẻ mặt u sầu mình đầy tuyệt kỹ, chẳng buồn để tâm tới các mũi kiếm đang gấp gấp chĩa vào nơi yếu huyệt, thản nhiên, thong thả bước lên thuyền.
Lên tới thuyền, mới thấy có mười một hắc y đại hán nai nịt gọn gàng, đứng im như những bức tượng trên mạn thuyền.
Một thanh âm dịu dàng từ trong khoang vọng ra:
− Đưa người ấy vào trong khoang.
Bốn hắc y đồng tử vung kiếm quát:
− Nhập khoang !
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ phía một lượt rồi mới ung dung bước vào khoang thuyền.
Chỉ thấy hai cây nến to bằng bắp tay tỏa sáng rực rỡ cộng với bốn cây đèn treo ở bốn góc khoang tỏa ánh sáng màu vàng, tám viên minh châu to như mắt rồng được khảm vào vách gỗ, ánh đèn chiếu vào các hạt minh châu khiến chúng long lanh phản chiếu hào quang.
Sát vách kê một chiếc bàn, trên trải gấm màu vàng. Sau bàn, có một chiếc cẩm đôn nhưng không có ai ngồi.
Bốn hắc y đồng tử đồng loạt chúc mũi kiếm xuống, một gã cung tay nói:
− Phạm nhân đã được dẫn tới, kính nương nương ngọc chỉ !
Lãnh Như Băng nhìn khoang thuyền lộng lẫy một lượt, lại chắp hai tay sau lưng, ngước mắt ngắm nhìn bức họa sơn thủy trên vách khoang, thấy bên dưới không đề tác giả, coi thủ bút, khí thế, bút kình tuy chưa thật hùng vĩ, nhưng cảnh mây trắng phiêu sa, cô nhạn độc phi, một nữ nhân đứng trên đỉnh núi, xem ra rất có dụng ý.
Chỉ thấy từ một cửa khoang ở góc thuyền xuất hiện bốn lục y tiểu tỳ hộ vệ một hoàng y nữ nhân tha thướt bước vào.
Lãnh Như Băng vẫn chú mục vào bức tranh sơn thủy, chẳng để mắt đến người vừa bước vào trong khoang.
Hoàng y nữ nhân thong thả ngồi xuống chiếc cẩm đôn, trầm giọng quát:
− Ngươi đã biết tội chưa ?

Thanh âm của nàng dịu ngọt như tiếng hoàng oanh, nhưng rất nghiêm khiến Lãnh Như Băng phải quay đầu lại nhìn. Chàng ngẩn người ra, bởi hoàng y nữ nhân kia tuy thanh âm dịu ngọt, du dương, nhưng bộ mặt lại xú quái vô tỉ, lỗ chỗ vết xẹo, bộ hoàng y lại đính đủ kim châu quí giá chẳng hợp chút nào với bộ mặt xú quái, khiến người ta không muốn nhìn đến lần thứ hai.
Giọng nói du dương của hoàng y nữ nhân lại vang lên:
− Ngươi đã thấy bản cung mà không hành lễ, quả là gan không nhỏ !
Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng, vẫn chưa nói gì.
Hoàng y nữ nhân nổi nóng:
− Ngươi nghe thấy chưa, hay là bị điếc ?
Lãnh Như Băng hơi nhíu mày, thong thả hỏi:
− Có chuyện gì ?
Giọng nói của chàng hoàn toàn bình thản, không chút e sợ.
Giọng nói lạnh lùng bình thản ấy khiến hoàng y nữ nhân ngẩn người, trầm ngâm một hồi, rồi mới quát:
− Xưa nay chưa có một kẻ nào dám cả gan nói năng khinh xuất như vậy tại bổn cung.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn hoàng y nữ nhân một cái, rồi lại chậm rãi cúi xuống, tựa hồ như không nghe thấy tiếng quát vừa rồi.
Hoàng y nữ nhân thấy thái độ điềm nhiên lạnh lùng của chàng, càng tức giận, quát to:
− Ta không tin người trên thế gian lại có thể không biết nỗi đau da thịt. Trước hết, hãy cho hắn nếm thử hai chục roi !
Một trong số bốn Thanh y tiểu tỳ đứng sau Hoàng y nữ nhân liền lấy từ dưới gầm bàn một cây roi da, vung roi đánh tới.
Lãnh Như Băng đột ngột nhảy ra ba thước, ngọn roi cuộn gió tạt vào y phục của chàng.
Hoàng y nữ nhân cười khẩy một tiếng, nói:
− Thì ra là một cuồng sinh tự đắc võ công !
Lời chưa dứt, cây roi trong tay tiểu tỳ đã bị nữ nhân giật lấy, cổ tay nàng nhẹ xoay, cây roi quét ngang khoang thuyền, tạo thành tiếng gió vun vút.
Lãnh Như Băng hai vai nhấp nhô, lách mình trong tiên ảnh quét ngang lia lịa.
Hàng chục miếng đòn roi, thủy chung vẫn chưa trúng được một lần vào người chàng.
Vẻ mặt chàng vẫn điềm nhiên, lạnh lùng, nhìn vào khó biết là mừng hay giận. Chàng hỏi:
− Tại hạ không hề phạm đến giang thủy, các vị buộc tại hạ lên thuyền, không biết có dụng tâm gì ?
Hoàng y nữ nhân bỗng mỉm cười, để lộ hai hàm răng đều tăm tắp, nói:

− Phàm những nơi thuyền của ta đi qua, không một kẻ nào dám ngầm theo dõi ...
Thanh âm của nàng thật du dương, hàm răng đều đặn, vừa trắng vừa nhỏ, nhưng chẳng hợp chút nào với bộ mặt xú quái, khiến càng khó coi.
Lãnh Như Băng bỗng xoay người bước ra.
Bốn Hắc y đồng tử lăm lăm tay kiếm, đứng trấn giữ bên ngoài cửa khoang.
Ngoại hình chàng ưu tư sầu muộn, cộng với nội tâm can trường, ngộ hung hiểm vẫn ung dung khiến bốn Hắc y đồng tử không dám xung động.
Bỗng có một tiếng nói dịu dàng, một Thanh y tiểu tỳ thong thả tiến lại, hạ giọng nói:
− Công tử hãy khoan !
Lãnh Như Băng dừng bước quay đầu, chú mục nhìn Thanh y tiểu tỳ không hỏi một tiếng.
Thanh y tiểu tỳ nói:
− Thỉnh công tử dừng bước một lát, đợi nương nương giáng chỉ.
Lãnh Như Băng đảo mắt một cái, đoạn lạnh lùng hỏi:
− Có chuyện chi ?
Thanh y tiểu tỳ mỉm cười hỏi:
− Công tử chỉ nói mỗi một câu đó thôi ư ?
Lãnh Như Băng nói:
− Trừ phi các ngươi đủ sức ngăn giữ ta !
Kiếm mi chau lại, tinh mục chuyển động, vẻ ưu sầu trên mặt chàng lập tức biến mất.
Thanh y tỳ nữ hơi sững sờ, nói:
− Người trên thuyền này thảy đều có tuyệt học kinh nhân, công tử tưởng rằng có thể ỷ vào võ công của một người mà dễ dàng ra khỏi đây sao ?
Lãnh Như Băng điềm nhiên cười một tiếng, lại cất bước đi ra.
Bốn hắc y đồng tử nhất loạt vung kiếm, hàn quang lấp loáng, lấp loáng.
Lãnh Như Băng tựa hồ như không để ý tới màn kiếm quang ấy, cứ ung dung bước ra.
Chỉ nghe một thanh âm nhu mềm từ phía sau vọng tới:
− Đứng lại !
Lãnh Như Băng đột nhiên quát lớn:
− Kẻ cản ta sẽ chết !
Đoạn chàng búng người lao nhanh ra ngoài khoang thuyền.
Bốn hắc y đồng tử nhất tề chĩa kiếm vào bốn đại huyệt của chàng mà điểm tới.
Lãnh Như Băng trông bề ngoài tưởng như không chuẩn bị, thật ra chàng xuất thủ lẹ hơn tia chớp. Hữu thủ vừa vung lên đã chộp đúng cổ tay của một hắc y đồng tử, vặn nhẹ một cái, cả ba thanh kiếm của ba gã còn lại đều bị bật

ra, tiếng sắt thép đụng nhau loảng xoảng.
Lãnh Như Băng thoát ra khỏi kiếm trận, đứng ở đầu mũi thuyền, đưa mắt một vòng, bất giác ngây người.
Trên tấm ván và ở cạnh tấm ván bắc lên bờ có năm sáu hắc y đại hán trấn giữ, người nào cũng lăm lăm binh khí trong tay tạo thành trận thế cự địch lợi hại, vẻ mặt sát khí đằng đằng. Ba phía còn lại là sóng nước cuồn cuộn, mênh mang.
Sắc diện vốn đã ưu sầu của chàng càng thêm u buồn, mày càng nhíu thêm, thần quang trong mắt cũng tắt dần, chàng đứng ngây ra bất động.
Bỗng như một người thụ trọng bệnh, thế lực suy sụp, chàng ngồi bệt xuống.
Không một hắc y đồng tử hay một hắc y đại hán nào dám tới gần chàng.
Gió đêm như cắt, sóng vỗ nhức tai. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, con thuyền đã ở giữa Trường Giang trùng trùng sóng nước.
Bỗng có hai Thanh y tỳ nữ đến gần chàng nói:
− Nương nương có lệnh chỉ, thỉnh công tử vào khoang sau.
Lãnh Như Băng từ từ đứng dậy, gật đầu nhẹ theo hai nữ tỳ bước vào khoang thuyền.
Hai tỳ nữ chẳng ngờ chàng thanh niên lạnh lùng cao ngạo, mình đầy tuyệt kỹ, đột nhiên lại nhu thuận như thế thì lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
"Tính cách người này biến hóa vô cùng, thật là khó đoán !".
Xuyên qua khoang giữa, tỳ nữ dẫn chàng vào khoang sau.
Đây là một nhã thất được bố trí thập phần tinh tế, bốn vách màu xanh da trời, một chiếc bàn đá được đục chạm tinh xảo, trên bày sẵn cao lương mỹ tửu.
Nữ chủ nhân đã thay đổi bộ hoàng y lộng lẫy bằng bộ lam y thanh nhã, mái tóc buông dài óng ả xuống vai, đang đứng ngoảnh mặt ra ngoài sông. Gió sông thổi phần phật vào y phục và mái tóc của nàng.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bốn bề một hồi, tựa lưng vào vách thuyền mặc nhiên không nói.
Chỉ nghe một thanh âm dịu ngọt vọng lại:
− Ngươi thấy ta rất khó nhìn phải không ?
Lãnh Như Băng hơi động nhãn, nhưng vẫn im lặng.
Thanh âm dịu ngọt lại vẳng tới:
− Ta là Diệp Thanh Văn, nhưng ít ai gọi đến tên đó, người ta quen gọi ta là Kim nương nương, ngươi muốn xưng hô với ta như thế nào ?
Lần này Lãnh Như Băng đến cả tròng mắt cũng không động.
Kim nương nương hỏi tiếp:
− Tại sao ngươi không nói ?
Nữ nhân thong thả quay người lại, chỉ thấy Lãnh Như Băng nhắm nghiền hai mắt thì thở dài, nói:

− Ngươi hãy mở mắt nhìn ta một chút, được chăng ?
Lãnh Như Băng vẫn nhắm mắt nói:
− Ngươi giữ ta trên thuyền này là có dụng tâm gì ? Hãy mau thả ta ra, nếu không ...
Kim nương nương cười khanh khách:
− Nếu không thì sao ? Người nào đã đặt chân lên hành cung trên sông của ta, chỉ có hai con đường để lựa chọn.
Lãnh Như Băng «hừ» một tiếng hỏi:
− Là những con đường nào ?
Kim nương nương đáp:
− Một là ta thu dụng làm môn hạ, hai là bỏ xác dưới sông, làm mồi cho thủy tộc.
Lãnh Như Băng thong thả tựa người vào vách thuyền, nhắm nghiền hai mắt, thầm nghĩ cách đào thoát, không phí lời giao đàm với nữ nhân nữa.
Kim nương nương tuy tung hoành khắp Trường Giang uy danh vang dội, đã chinh phục được không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, nhưng đối với nam nhân khinh nhân lạnh lùng, cao thâm, quá ít lời này thì nàng lại chưa biết ứng xử ra sao.
Nhưng rốt cuộc, nàng là người lịch lãm giang hồ, kiến văn quảng bác, thầm biết rằng đối với một người như chàng, nếu dùng danh lợi mà dẫn dụ, sinh tử mà uy hiếp thì chỉ uổng phí tâm cơ. Chàng coi khinh sinh tử, chẳng màng danh lợi, thì duy chỉ còn cách đợi chàng nói ra, căn cứ vào ngôn từ sẽ phát hiện nhược điểm của chàng mà lợi dụng, uy hiếp.
Mỗi người đều có nhược điểm, chỉ là các nhược điểm ấy không giống nhau mà thôi.
Diệp Thanh Văn đã gặp vô số nhân vật, nhưng người có hình sắc như chàng thì nàng chưa thấy bao giờ.
Nàng bèn quay người nhìn ra bờ sông, nhìn bầu trời đầy tinh tú, nhìn sóng nước cuồn cuộn.
Quả nhiên, Lãnh Như Băng rất lâu không nghe đối phương lên tiếng, trở nên tò mò, bất giác mở mắt ra nhìn.
Chỉ thấy tình hình hệt như lúc chàng mới bước vào khoang, nữ nhân vẫn đứng nhìn ra ngoài như đang thưởng ngoạn cảnh sắc sông nước Trường Giang trong đêm.
Lãnh Như Băng nhíu mày nghĩ thầm:
"Lúc này thuyền đang ở giữa sông, chỉ có cách bắt giữ chủ nhân, chế ngự Kim nương nương mới có thể bức mụ ta cho thuyền cặp bờ.".
Đột nhiên trong tiếng gió bỗng vẳng lại tiếng gọi «đại ca» nghe thật não nùng, thê lương và khẩn thiết. Lãnh Như Băng nhận ra đó là tiếng gọi của Lý Tiểu Hổ.

Một ý nghĩ thoáng qua, chàng không thể đợi lâu hơn nữa, chàng phải rời con thuyền này, dựa theo dòng chảy mà đi. Song mục của chàng chợt lóe lên ánh hàn quang kinh động nhân tâm, chàng đột ngột lao tới chỗ Kim nương nương đang đứng, hữu thủ vung ra tràn tới.
Kim nương nương tuy đứng quay lưng về phía chàng, nhưng sau lưng nàng như vừa mọc thêm một con mắt, Lãnh Như Băng vừa bay tới, nàng đột ngột quay mình lại, bật người ra khỏi chỗ đó năm thước.
Ánh đèn nến chiếu tỏ, chỉ thấy nàng nhướn mi, phấn diện hơi động, cặp mắt to tròng sáng bừng lên, mũi hơi phập phồng, miệng nhoẻn một nụ cười:
− Không ngờ ngươi lại giỡ trò ám toán.
Lãnh Như Băng hơi nóng mặt nói:
− Nếu ngươi không mau cho thuyền vào bờ, đừng trách ta xuất thủ bất lưu tình.
Kim nương nương cười duyên dáng, dịu dàng nói:
− Giữa đêm khuya thanh vắng, ở một nơi như thế này, sẵn cao lương mỹ tửu chiêu đãi, há là lúc động thủ ?
Mặt nàng lúc này đã không thấy các vết sẹo lỗ chỗ, rõ ràng khi nãy là nàng dùng thuật dị dung, tiếng cười lời nói vô cùng duyên dáng, đầy vẻ quyến rũ của nữ nhân.
Lãnh Như Băng trấn tĩnh tinh thần lạnh lùng nói:
− Huynh đệ của ta đang gọi, ta phải lên bờ ngay.
Kim nương nương cười nhẹ một tiếng, nói:
− Thế gian này chưa một ai đủ khả năng sai khiến hành động của ta.
Lãnh Như Băng xoay người, vung hữu thủ phóng tới một chưởng.
Kim nương nương nhíu mày, thân hình uyển chuyển tránh ngang sang ba thước.
Lãnh Như Băng sợ chưởng lực đập vào làm hư vách thuyền, đột nhiên thu hồi chưởng thế, điểm một chỉ về phía sau.
Kim nương nương nhẹ phất tay áo để lộ cổ tay ngà ngọc, lại tránh một chỉ, cười nói:
− Nếu ngươi muốn giao đấu thật sự, chi bằng hãy cùng ta dùng một chút tiệc rượu, sau đó hãy cùng nhau quyết phân thắng bại.
Cử chỉ của nàng khinh linh mỹ diệu, tuy trong lúc tính mệnh bị đe dọa, thần thái vẫn ung dung ưu mỹ khiến lòng người xúc động.
Lãnh Như Băng công hai đòn đều trượt, hữu chưởng đột nhiên thu lại, xoay người cực nhanh, tả thủ kích tới một chiêu «Huy trầm thanh đạm».
Kim nương nương cười khanh khách nói:
− Đang tâm đập phá bàn tiệc sao ?
Trong tiếng cười đã nhanh hơn cắt phóng ra một chưởng, nhảy vọt tới.
Lãnh Như Băng «hừ» một tiếng, ngay lúc nàng chưa đặt chân xuống sàn đã

tung ra một chưởng. Chưởng lực này sẽ đánh vào cước bộ của nàng khi chân nàng vừa chạm sàn, hẳn nàng sẽ bị ngã sấp.
Nào ngờ nữ nhân yêu kiều này lại có võ công tuyệt luân, chỉ thấy nàng vung tay một cái, thân mình đã bay thẳng lên, chân co lại, trong một khoảnh khắc chỉ thấy tay áo phất phới, thân hình yêu kiều đã xoay ngang, đáp nhẹ vào chiếc giường gỗ ở tầng trên.
Lãnh Như Băng ngây người, thu hồi công thế, ngầm tán thưởng:
"Khinh công của nữ nhân này quả lợi hại.".
Chỉ thấy nàng đã lấy lại tư thế ưu mỹ dị thường, ngã người nằm ngay ngắn trên chiếc giường gỗ, đưa tay vén vén mấy lọn tóc xỏa xuống mặt nói:
− Ngươi chẳng thể công kích được nữa.
Lúc này chàng lại nghe văng vẳng tiếng gọi «đại ca» nối tiếp nhau lẫn trong tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền. Lãnh Như Băng sắc diện trầm trọng, ngưng mục nghĩ một chút, đoạn đột nhiên xông ra khỏi khoang thuyền.
Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ:
− Đứng lại !
Kim nương nương đã bật dậy, phóng xuống như một làn chớp, hoành ngọc chỉ trảo tới.
Lãnh Như Băng lẹ tay dùng hai ngón trỏ và giữa điểm vào mạch môn của Kim nương nương.
Kim nương nương hạ thấp chưởng thế hất ngược tới «Khúc trì huyệt» của Lãnh Như Băng.
Chưởng chỉ của hai người phiêu chuyển, hốt thăng hốt trầm, trong thoáng chốc đã trao đổi năm chiêu qua lại. Năm chiêu này biến hóa thần tốc, vô cùng kỳ ảo, khi công khi thủ, chiêu nào cũng lợi hại.
Kim nương nương đột nhiên tung một cước, tà áo phiêu động, để lộ bắp chân trắng nõn trắng nà.
Lãnh Như Băng bỗng thối lui ba bước.
Kim nương nương tán thưởng:
− Ngươi đối phó được mấy chiêu cận thân vừa rồi, ta đành để cho ngươi đi vậy.
Nàng bỗng không cười nữa, mặt trở nên nghiêm túc, nói tiếp:
− Đã tương kiến tức thị hữu duyên, thỉnh ngươi ngồi lại uống chung rượu nhạt, ta sẽ hạ lệnh cho thuyền vào bờ, tiễn ngươi đi.
Vị chủ nhân duyên dáng, tươi cười, sâu sắc, lúc này lại trở nên trang nghiêm, để lộ phong thái cao quí, khí phái.
Lãnh Như Băng lúc này cảm thấy nàng đã hoàn toàn trở thành một con người khác, đầy vẻ trang nghiêm quí phái, khiến người ta phải trọng nể, bèn hơi cúi đầu hành lễ, nói:
− Đa tạ thịnh tình của nương nương, nhưng sư đệ của tại hạ còn ấu thơ, đợi

tại hạ quá lâu dĩ nhiên sẽ rất lo lắng.
Kim nương nương vỗ tay một cái, cửa khoang lay động, một thanh y tiểu tỳ bước vào, cung kính nói:
− Nương nương có lệnh ?
Kim nương nương nói:
− Bảo họ đưa thuyền vào bến cũ để tiễn vị công tử này lên bờ.
Thanh y tiểu tỳ ứng thanh lui ra.
Kim nương nương thong thả ngồi xuống chỉ chỗ đối diện nói:
− Thỉnh công tử ngồi chờ một lát !
Lãnh Như Băng thoáng trầm tư rồi ngồi xuống.
Kim nương nương đưa bàn tay ngà ngọc cầm bình rượu rót đầy chén của Lãnh Như Băng, rồi mới đến chén của nàng, nói:
− Võ lâm đương thế đều biết một Kim nương nương tung hoành giang hồ, nhưng người có dịp thật sự kiến diện ta thì rất ít, trừ những kẻ nô bộc tùy thân, chỉ có năm ba vị là cùng.
Lãnh Như Băng dợm giọng nhẹ, vẫn không nói. Kim nương nương biết chàng định cất tiếng, chờ mãi không thấy nói, thì mỉm cười hỏi:
− Công tử không thích nhiều lời phải không ?
Lãnh Như Băng gật đầu. Kim nương nương nói:
− Võ công và sự lãnh đạm của công tử thật là hiếm thấy.
Lãnh Như Băng nói:
− Võ công của nương nương chẳng thấp hơn tại hạ.
Kim nương nương đưa tay vén một lọn tóc xõa, nói:
− Người ngoài ba mươi tuổi võ công cao minh như thế này đã hy hữu, đàng này công tử còn quá trẻ, lại có thân thủ vô song.
Lãnh Như Băng nói:
− Kim nương nương quá khen.
Bỗng Kim nương nương lại thở dài:
− Đêm nay từ biệt, mai sau không biết còn có duyên tái kiến, liệu công tử có thể cho biết quí danh ?
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ là Lãnh Như Băng.
Kim nương nương mỉm cười nói:
− Công tử bao nhiêu tuổi rồi ?
Lãnh Như Băng sững sờ, mặc nhiên không đáp.
Kim nương nương không để tâm, mỉm cười:
− Trông công tử lãnh đạm, u sầu cứ như một lão nhân tám mươi tuổi. Ôi, tiểu huynh đệ có tính ưu tu sầu khổ trầm trọng như thế hẳn là có tâm sự thương tâm ?
Kim nương nương ngừng một lát lại hỏi:

− Nếu ta đoán không sai, công tử chỉ hơn hai mươi tuổi một chút thì phải ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Mới sang tuổi hai mươi mốt.
Kim nương nương từ từ cúi đầu một hồi lâu, mới ngẩng lên, hai mắt đẫm lệ, mỉm cười nói:
− Ta hơn công tử mười bốn tuổi, gọi công tử là tiểu huynh đệ cũng chẳng đến nỗi thất lễ !
Lãnh Như Băng nói:
− Chuyện đó, chuyện đó ...
Kim nương nương tiếp:
− Nhi nữ giang hồ không cần quá khép mình vào lễ giáo ...
Hai hàng lệ lăn xuống má, nàng tiếp:
− Nếu tiểu đệ ta còn sống, hắn cũng lớn bằng công tử.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Lệnh đệ ư ?
Kim nương nương đáp:
− Ba tuổi đã thất lạc, đến nay vẫn biệt tăm ! Ôi, những mong hoàng thiên có mắt, cho ta và tiểu đệ có ngày được trùng phùng.
Lãnh Như Băng thấy vẻ sầu khổ của Kim nương nương, bất giác cảm động, muốn nói vài lời an ủi, nhưng lại thôi. Kim nương nương đưa tay áo lau nước mắt, nói:
− Tiểu đệ của ta ... tuy ta chỉ nhớ hồi y còn thơ ấu, ngày nào cũng quấn quít bên ta, ta luôn tưởng nhớ đến y, nay lớn lên chắc cũng cao lớn như công tử.
Kim nương nương từ từ nhắm mắt, hỏi bằng giọng u buồn:
− Lãnh công tử có hiểu tâm ý của ta chăng ?
Lãnh Như Băng mỉm cười:
− Chưa hiểu.
Kim nương nương ngẩn người, rồi mỉm cười nói:
− À phải ! Công tử đâu có quan tâm đến tâm sự của người khác !
Lãnh Như Băng bỗng thở dài, định nói lại thôi.
Kim nương nương thong thả đứng dậy, nâng chung rượu nói:
− Thuyền sắp cập bến, chúng ta từ biệt ở đây, ta kính công tử chung rượu này !
Lãnh Như Băng cũng thong thả đứng dậy, nâng chung rượu lên uống cạn.
Bỗng một nhu âm từ ngoài vọng vào:
− Bẩm tấu nương nương, thuyền đã cặp bến.
Lãnh Như Băng nắm hai tay lại thi lễ, đoạn bước vội ra ngoài.
Kim nương nương bỗng trầm giọng nói:
− Huynh đệ dừng bước !
Lãnh Như Băng dừng chân, quay đầu lại, chỉ thấy Kim nương nương bước

theo sau, nói:
− Huynh đệ tuy không nhận ta làm tỷ tỷ, nhưng ta vẫn có tâm nhận công tử làm đệ. Dù công tử có coi ta là hạng hạ tiện, ta cũng qua dung mạo của công tử tìm thấy tiểu đệ đã thất lạc của ta.
Đoạn Kim nương nương giơ cánh tay ngọc đưa cho chàng một tấm kim bài, nói:
− Kim bài này, tỷ tỷ tặng tiểu đệ làm chút lễ bạc, có thể sau này tiểu đệ sẽ dùng đến.
Lãnh Như Băng hơi chần chừ, nói:
− Cung kính không bằng tuân lệnh.
Đoạn tiếp lấy kim bài, cũng không buồn xem, đút ngay vào túi. Chàng vốn tính lãnh đạm và ưu tư, tựa hồ trên thế gian người người vật vật thảy đều không làm cho chàng cảm khái và hứng thú.
Kim nương nương cười, nói:
− Những mong Hoàng Thiên an bài cho tỷ đệ hai ta có ngày tái kiến, ngày ấy hy vọng đệ đã bỏ được thần thái ưu sầu. Thế gian có rất nhiều sự việc thương tâm, nhưng cũng có vô số hồi ức mỹ lệ, sự vật khả ái; hiền đệ hãy thận trọng, thứ cho tỷ tỷ không tiễn.
Lãnh Như Băng cung tay, rảo bước qua khoang giữa hoa mỹ, bước lên mũi thuyền.
Bảy tám hắc y đại hán trong tay cầm binh khí, vẻ nghiêm túc, cùng nhất tề cung tay tiễn chàng.
Lãnh Như Băng thấy tấm ván đã được bắc vào bờ, liền thong thả bước lên bờ.
Lý Tiểu Hổ sớm đã đợi chàng trên bờ sông, vừa thấy chàng xuống khỏi thuyền, vội chạy tới thở phào nói:
− Làm cho tiểu đệ sợ muốn chết !
Vương Phi Dương vác hai khúc gỗ dài chừng ba thước từ xa chạy tới, thấy Lãnh Như Băng đã lên bờ, thì mỉm cười, quăng hai khúc gỗ đi.
Lãnh Như Băng nhìn hai khúc gỗ, trong lòng vô cùng cảm động, thầm biết Vương Phi Dương chuẩn bị mạo hiểm dùng khúc gỗ bơi ra sông tiếp cứu chàng, nhưng chàng là người không thích nói, chỉ mỉm cười nhè nhẹ gật đầu.
Vương Phi Dương nói nhỏ:
− Con thuyền kia rất giống một hành cung truyền ngôn trên sông, Lãnh huynh xông pha nguy hiểm, bình an trở về, huynh đệ thật thán phục, thiết tưởng vừa trải qua một cuộc ác chiến khốc liệt vô cùng.
Lãnh Như Băng lắc đầu, cười:
− Họ hoàn toàn không bức tại hạ phải động thủ, lại còn tống tiễn trở lên bờ.
Vương Phi Dương ngạc nhiên hỏi:
− Có chuyện như vậy sao ?

Lãnh Như Băng còn chưa kịp hồi đáp, bỗng nghe có thanh âm nữ nhân vọng lên:
− Lãnh công tử có phải muốn qua sông ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Dù muốn qua sông, cũng không dám phiền.
Chỉ thấy từ trên chiếc thuyền lớn thả xuống một con thuyền nhỏ, rút tấm ván bắc ngang rồi giương buồm mà đi. Ba cánh buồm căng phồng, một thoáng sau đã đưa con thuyền đi mất dạng. Nhưng con thuyền nhỏ lại cặp vào bờ. Chèo thuyền là hai Thanh y tỳ nữ. Lãnh Như Băng đã nhận ra một trong hai tỳ nữ ấy là người từng dẫn chàng vào trong khoang sau con thuyền gặp Kim nương nương.
Một tỳ nữ bước tới, cung thân nói:
− Tỳ nữ được phụng mệnh chèo thuyền đưa công tử sang sông.
Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn con thuyền nhỏ không mui, coi kích thước bất quá chỉ chở được năm ba người mà thôi.
Tỳ nữ mỉm cười nói:
− Công tử an tâm, tỳ nữ vốn sinh trưởng trên sông nước, dụng thuyền linh hoạt, quyết không để công tử phải kinh hãi.
Lý Tiểu Hổ hỏi:
− Con thuyền nhỏ thế kia làm sao chở nổi ba người chúng ta với hai con tuấn mã ?
Thanh y tỳ nữ cười đáp:
− Đừng lo, thuyền nhỏ nhưng vững chắc, chỉ cần cặp ngựa đừng phiêu động, ắt có thể bình an sang sông.
Lý Tiểu Hổ không dám quyết định, ngoảnh nhìn sư huynh hỏi:
− Đại ca, chúng ta có nên xuống thuyền của họ hay không ?
Lãnh Như Băng hơi chần chừ, rồi đáp:
− Đệ đi dắt ngựa lại đây.
Lý Tiểu Hổ y lời, bước đi, lát sau dắt hai con ngựa tới. Hai thanh y tỳ nữ trước hết dắt hai con ngựa xuống thuyền, rồi cười nói:
− Mời ba vị lên thuyền.
Vương Phi Dương lên thuyền trước, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ xuống theo.
Vương Phi Dương bôn tẩu giang hồ đã lâu, vừa bước xuống thuyền đã lập tức chăm chú theo dõi cử động của hai tỳ nữ, nhưng ngoài mặt giả bộ nhàn nhã ngắm cảnh sông nước.
Hai tỳ nữ động tác thành thục, một người chèo thuyền, một người bẻ lái, chiếc thuyền lao nhanh ra giữa dòng sông.
Sóng dâng cao từng đợt, chiếc thuyền nhỏ rẽ sóng lướt đi, nước bắn tung tóe đàng mũi.

Lãnh Như Băng thong thả ngồi xuống, nhắm nghiền hai mắt.
Vương Phi Dương đưa mắt nhìn chàng, chỉ thấy trên trán chàng mồ hôi chảy từng giọt lớn, thì lấy làm kỳ quái nhưng không tiện hỏi.
Thuyền đã tới giữa sông, sóng mỗi lúc một cao, con thuyền chở quá nặng, nước mấp mé mép thuyền, có lúc như muốn tràn vào trong, trông thật hãi hùng.
May mà hai tỳ nữ phối hợp động tác thuần thục, con thuyền cứ rẽ sóng băng băng. Hơn nửa khắc sau đã tới bờ bên kia.
Lý Tiểu Hổ dắt ngựa lên trước, tiếp đến là Vương Phi Dương, riêng Lãnh Như Băng vẫn ngồi bất động, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt.
Hai tỳ nữ vô cùng ngạc nhiên, một người không nhịn được bèn gọi:
− Lãnh công tử, thuyền đã cặp bờ, chúng tỳ nữ phải trở về phục mệnh.
Lãnh Như Băng từ từ mở mắt, cất bước lên bờ, đoạn quay đầu cung tay nói:
− Đa tạ nhị vị cô nương.
Hai tỳ nữ mỉm cười nói:
− Không dám, mong công tử bảo trọng.
Rồi họ cho thuyền rẽ sóng chạy đi.
Vương Phi Dương âm thầm quan sát, chỉ thấy mồ hôi trên mặt Lãnh Như Băng đã được lau khô, sắc diện đã trở lại vẻ lãnh đạm, u sầu bèn nghĩ thầm: "Tính tình của người này thật lạ lùng, càng lúc càng khó hiểu.".
– -- oo -- Sau khi lên bờ, ba người lập tức đi gấp về phía Thanh Vân Quán ở Chung Sơn.
Vương Phi Dương thuộc đường, cất bước chạy trước, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ cho ngựa chạy theo. Khoảng hai khắc sau chân trời đằng Đông đã rạng, ba người tới Thanh Vân Quán.
Thanh Vân Quán là một kiến trúc không lớn, chỉ chiếm một diện tích chưa quá nửa mẫu.
Ba người vừa đến Thanh Vân Quán đã thấy cổng lớn đã được mở rộng, một đạo nhân tuổi trạc tứ tuần, râu dài tới ngực bước ra nghinh đón.
Vương Phi Dương bước tới trước một bước, cung tay nói:
− Không dám phiền đạo trưởng đại giá thân nghênh.
Thì ra vị đạo nhân này chính là Thanh Vân Quán chủ mà họ muốn tìm gặp.
Thanh Vân Quán chủ mỉm cười nói:
− Vương công tử cũng đến ư ?
Vương Phi Dương mỉm cười:
− Lâu ngày không được tương kiến, muôn phần thương nhớ, vội tới bái kiến.
Thanh Vân Quán chủ nói:
− Bần đạo không dám, thỉnh các vị mau vào trong quán dùng trà.
Hai vị đạo đồng từ phía sau chạy ra, tiếp lấy cương ngựa từ tay Lý Tiểu Hổ.
Lý Tiểu Hổ tháo hành lý ra khỏi yên ngựa.

Thanh Vân Quán chủ đưa cặp mắt sáng thong thả nhìn Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ rồi hỏi:
− Vị nào là Lãnh công tử ?
Lãnh Như Băng cung tay đáp:
− Vãn bối là Lãnh Như Băng ! Đạo trưởng có phải là Thanh Vân Quán chủ Tiêu Dao Tử lão tiền bối chăng ?
Đạo nhân mỉm cười đáp:
− Chính là bần đạo, lệnh đường đã cho chim đưa thư, báo cho bần đạo biết công tử sẽ tới, bần đạo mong ngóng đã mấy ngày nay.
Lãnh Như Băng im lặng thở dài, cúi đầu.
Thanh Vân Quán chủ chau mày nói:
− Thỉnh chư vị vào bên trong.
Đoạn quay mình đi trước dẫn đường.
Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ vội bước theo, hai đạo đồng dắt ngựa quẹo ra phía sau.
Qua một tòa đình viện có các bồn hoa, cả bọn vào một đại điện và men theo mé tả tới một ngõa xá.
Ngõa xá này trồng đầy hoa, ở trong có mấy chiếc ghế trúc được lau chùi sạch sẽ, có một đạo đồng đang đứng khoanh tay ở một bên.
Tiêu Dao Tử khẽ nói:
− Mời các vị ngồi.
Đoạn quay sang đạo đồng bảo:
− Dâng trà.
Đạo đồng «dạ» một tiếng lui ra. Lát sau bưng vào một khay gỗ.
Tiêu Dao Tử lại khẽ nói:
− Mời ba vị tự dùng trà, bần đạo sẽ trở lại ngay.
Vương Phi Dương nói:
− Mời đạo trưởng tùy tiện.
Tiêu Dao Tử gật đầu, mỉm cười vội vã đi ra.
Vương Phi Dương tựa hồ cảm thấy tình thế có chút bất ổn, bèn quay nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Lãnh huynh ...
Sắc diện của Lãnh Như Băng vốn ưu sầu lúc này càng u buồn hơn, dường như đang có tâm sự. Chỉ nghe chàng khẽ «ừm» một tiếng, ngẩng đầu lên nói:
− Xin Vương huynh chỉ giáo.
Vương Phi Dương hỏi:
− Lãnh huynh đã quen biết Thanh Vân Quán chủ từ trước ư ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Không.

Vương Phi Dương không hỏi thêm, nâng chung trà, nhấp một ngụm vẻ mặt trầm tư.
Im lặng kéo dài độ một tuần trà. Ngay cả Lý Tiểu Hổ luôn miệng cười nói, lúc này cũng bị lây không khí căng thẳng mà xịu mặt, ngồi im lặng.
Qua một tuần trà, Tiêu Dao Tử tươi cười trở lại, thong thả bước vào nói:
− Lãnh công tử.
Lãnh Như Băng vòng tay:
− Lão tiền bối.
Tiêu Dao Tử nói:
− Trần đại hiệp vừa qua một cơn nguy kịch, công tử đến còn kịp thời.
Lãnh Như Băng thất sắc, toàn thân run lên, nhưng không nói nên lời.
Tiêu Dao Tử lấy làm kỳ quái, trầm ngâm một chút đoạn nói:
− Lệnh đường có viết trong thư nói công tử có đem «Thiên niên Sâm hoàn» cải tử hoàn sinh đến đây. Ôi !
Tiêu Dao Tử thở dài một tiếng, tiếp:
− Vì thương thế của Trần đại hiệp bần đạo đã tận tâm tận lực, cố gượng chi trì qua cơn hiểm nghèo được tới ngày hôm nay.
Vương Phi Dương đột nhiên hỏi xen vào:
− Chẳng lẽ ngoài «Thiên niên Sâm hoàn» ra không còn một thứ dược vật nào chữa được thương thế của Trần đại hiệp ?
Tiêu Dao Tử lắc đầu:
− Ngoại trừ «Thiên niên Sâm hoàn», bần đạo còn chưa nghĩ ra dược vật nào khả dĩ trị được thương thế của Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng định ngẩng đầu lên nói thì Tiêu Dao Tử đã lên tiếng trước:
− Nội công của Trần đại hiệp vô cùng thâm hậu, khác hẳn thường nhân, nếu luận về thương thế thật khó qua nổi vài ngày, vậy mà Trần đại hiệp có thể chi trì tới hàng tháng trời ...
Vương Phi Dương nói:
− Y thuật của đạo trưởng cử thế vô song, điều lý đắc pháp, mới bảo toàn được tính mệnh cho Trần đại hiệp.
Tiêu Dao Tử nhìn sắc trời mỉm cười:
− Trần đại hiệp đã thiu ngủ, tối thiểu cũng phải hai giờ nữa mới tỉnh lại phục dược, chúng ta còn có thể đàm đạo dài dài ...
Tiêu Dao Tử thở dài một tiếng, nói tiếp:
− Trần đại hiệp bị mười bảy kiếm thương, ba kiếm đâm sâu tận gân cốt, nội phủ, lại còn bị chấn thương vì chưởng lực, hoàn toàn nhờ nội công thâm hậu mới gắng gượng chạy được về tới đây. Bần đạo tuy biết chút ít y thuật, nhưng khó cưỡng lại hoàng thiên. Thương thế thảm trọng như vậy, thật chẳng dược vật nào chữa lành. Bần đạo một mặt cho bồ câu đưa thư báo hung tin đến Phong Diệp Cốc, một mặt phái người đi tìm dược vật, cố cứu

sống Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng bỗng cất tiếng:
− Đạo trưởng có thể đưa vãn bối tới coi thương thế của Trần đại hiệp được chăng ?
Tiêu Dao Tử đăm chiêu một hồi, đáp:
− Lúc này Trần đại hiệp khí nhược phiêu hốt, dường như hấp hối, hôn mê suốt ngày. Nếu Lãnh công tử muốn gặp, tốt nhất nên chờ sau khi đã uống xong «Thiên niên Sâm hoàn», thần trí tỉnh táo, cũng chưa muộn.
Lãnh Như Băng đột nhiên đứng dậy nói:
− Vãn bối có thể tới bên ngoài bệnh thất của Trần đại hiệp nhìn một chút được chăng ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Lãnh công tử hà tất gấp gặp Trần đại hiệp như vậy.
Lãnh Như Băng mở to hai mắt, hai khóe mắt như muốn rách ra, gân máu đỏ lên nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» mà vãn bối mang theo đã bị người lấy cắp.
Tiêu Dao Tử như bị giáng một chưởng, toàn thân chấn động, hỏi lại:
− «Thiên niên Sâm hoàn» bị người lấy cắp ư ?
Lãnh Như Băng buồn rầu nói:
− Ôi. Bị người lấy cắp mất rồi, vãn bối phụng mệnh từ mẫu, lại để mất cắp Sâm hoàn, hại chết Trần đại hiệp, thật có chết ngàn lần cũng không chuộc được tội.
Tiêu Dao Tử tuy là người trầm tính, nhưng gặp tình cảnh này, cũng chưa biết xử trí thế nào, chỉ thở dài hỏi:
− Sâm hoàn bị lấy cắp ở đâu ?
Lý Tiểu Hổ đáp:
− Tại Đào Hoa Trang, sự tình này không thể trách cứ sư huynh của vãn bối.
Lãnh Như Băng không nói gì, nhưng máu ứa ra hai khóe mắt, hợp với mồ hôi lạnh nhỏ thành giọt xuống y phục màu trắng.
Vương Phi Dương nói:
− Tìm Sâm hoàn bị mất không phải là việc ngày một ngày hai. Trước mắt, việc khẩn cấp là đạo trưởng cố nghĩ cách tạm bảo toàn tính mệnh cho Trần đại hiệp.
Tiêu Dao Tử thong thả đứng dậy nén xúc động cười một tiếng, hạ giọng nói với Lãnh Như Băng:
− «Thiên niên Sâm hoàn» đã bị người lấy cắp, Lãnh công tử cũng đừng quá đau lòng, bần đạo sẽ tận tâm tận lực duy trì tính mệnh cho Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng chậm rãi đưa ống tay áo lên lau mặt, thong thả nói:
− Tại hạ để mất «Thiên niên Sâm hoàn», nếu vì thế mà hại chết Trần đại hiệp ...

Bỗng nghe trên không có tiếng vỗ cánh, rồi một con chim sáo lông trắng bay qua cửa vào, đậu xuống vai Vương Phi Dương.
Vương Phi Dương nhìn con chim sáo lông trắng mỏ hồng rồi quay lại nói:
− Trần đại hiệp một đời bôn tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, phù trung trừ gian làm bao việc thiện, ắt được hoàng thiên thấu lòng, sẽ được ngậm cười nơi chốn cửu tuyền, Lãnh công tử chẳng nên tự làm khổ mình.
Thần quang trong đôi mắt Lãnh Như Băng chợt lóe lên tựa hồ đang quyết định một việc gì trọng đại. Chàng thong thả nói:
− Khi Trần đại hiệp được tỉnh lại, phiền đạo trưởng cho vãn bối được diện kiến.
Chợt nghe con chim sáo cất tiếng gọi:
− Đạo trưởng, đạo trưởng.
Tiêu Dao Tử nói:
− Được, bần đạo sẽ làm theo tâm nguyện của Lãnh công tử.
Vương Phi Dương chau mày:
− Con Tuyết Mị này xá muội chẳng chịu rời nó nửa bước, sao đột nhiên nó lại bay tới Thanh Vân Quán mà gọi đạo trưởng ...
Bỗng có tiếng cười trong trẻo vọng vào:
− Đại ca thông minh nhất thế gian, hồ đồ nhất thời chẳng lẽ không biết có kẻ đánh cắp Tuyết Mị của đại thư hay sao ?
Vương Phi Dương hơi ngẩn người, còn chưa kịp lên tiếng thì một thanh y thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, hai bím tóc vắt vẻo ngang vai, vẻ mặt hồn nhiên đã tung tăng chạy vào bên cạnh Vương Phi Dương.
Nàng nhìn khắp nơi một lượt rồi dừng ánh mắt lại trên mặt Lãnh Như Băng bất giác ngây người hỏi nhỏ Vương Phi Dương:
− Đại biểu ca, người kia khóc cái gì vậy ?
Vương Phi Dương đối với tính ấu trĩ của nàng tựa hồ như bất lực, khẻ nhíu mày nói:
− Biểu muội tới một mình ư ?
Thanh y thiếu nữ hỏi lại:
− Không được sao ?
Vương Phi Dương nói:
− Biểu muội lấy trộm con Tuyết Mị tất làm cho xá muội sốt vó, xá muội mà chịu tha cho biểu muội mới là kỳ quái.
Thanh y thiếu nữ nói:
− Ồ, sợ gì ki chứ ? Muội đã lưu mấy chữ ở Sơ Trang Đài, báo cho biểu thư biết là nó bay đến tìm Thanh Vân Quán Chủ ở Hàng Châu ...
Tiêu Dao Tử dường như chưa biết thiếu nữ này, hơi chau mày, hỏi:
− Cô nương tìm bần đạo làm gì ?
Thanh y thiếu nữ mỉm cười nói:

− Thường nghe biểu thư tán dương kiếm thuật cao minh của đạo trưởng, nên tới đây xin lãnh giáo, lãnh giáo.
Tiêu Dao Tử ngạc nhiên nói:
− Vương cô nương nói đùa thôi, sao cô nương lại tin ?
Thanh y thiếu nữ nói:
− Đạo trưởng đừng e ngại, tiểu nữ tìm đạo trưởng tỷ đấu xem ai thắng ai bại mà thôi. Chúng ta vô oán vô cừu, tiểu nữ sẽ không đả thương đạo trưởng đâu.
Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng khẩu khí rất ngang tàng. Vương Phi Dương quát:
− Đừng nói năng bá đạo.
Thanh y thiếu nữ mỉm cười, nhìn Tiêu Dao Tử nói:
− Khi nào chúng ta so kiếm, đừng nên cho đại biểu ca tiểu nữ đứng xem.
Tiêu Dao Tử thấy nàng nhỏ tuổi, tính nết hồn nhiên, cũng chẳng để tâm đến lời lẽ ngông cuồng vừa rồi, chỉ cười nhạt nói:
− Bần đạo chỉ có hư danh, e không phải là đối thủ của cô nương, bần đạo thấy chẳng dám so kiếm.
Vương Phi Dương vội đỡ lời:
− Biểu muội của vãn bối được nuông chiều từ ấu thơ, nói năng vô lễ mong đạo trưởng đừng để tâm.
Tiêu Dao Tử mỉm cười nói:
− Bần đạo đâu có để tâm làm gì.
Đoạn nghiêm mặt nhìn Lãnh Như Băng:
− Lãnh công tử.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Lão tiền bối có điều gì phân phó ?
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Kẻ lấy trộm «Thiên niên Sâm hoàn» có lưu lại dấu tích gì chăng ?
Thanh y thiếu nữ đột nhiên xen vào:
− Lão đạo trưởng ...
Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nhìn thanh y thiếu nữ, nói:
− Cô nương ít lời một chút được chăng ? Người ta đang đàm luận công việc nghiêm chỉnh.
Thanh y thiếu nữ sững sờ, nổi giận:
− Hừ, ngươi là gì của ta ? Muốn xía vào chuyện của người lớn sao. Không biết dơ.
Lý Tiểu Hổ hỏi:
− Ngươi mạ lỵ ai ?
Thanh y thiếu nữ đáp:
− Ta mạ lỵ ngươi đấy, thì đã sao ?
Lý Tiểu Hổ nổi giận:

− Ngươi hết muốn sống rồi hả ?
Hai vai nhích động, ngứa ngáy muốn động thủ.
Thanh y thiếu nữ bỗng sấn lên một bước, hữu thủ phóng ra một chưởng, tả thủ cũng vỗ vào mạng sườn của Lý Tiểu Hổ, miệng quát:
− Ngươi hung hăng cái gì ? Ta phải giáo huấn cho ngươi mới được.

Hồi 4
Thanh Vân Quán Chủ

Lý Tiểu Hổ vội nghiêng người né tránh, đồng thời một chiêu «Thu huy ngũ huyền» phách xéo lên, nói:
− Giỏi lắm. Xem ai giáo huấn ai ?
Lời chưa dứt, đôi bên đã qua lại năm chiêu.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, thấy hai người động thủ thập phần kịch liệt, thủ pháp bên nào cũng không nương tay, toàn nhắm vào yếu huyệt của đối phương, chàng lập tức quát:
− Hổ đệ dừng tay.
Vương Phi Dương cũng đồng thời nói to:
− Biểu muội mau dừng tay.
Lý Tiểu Hổ nghe tiếng quát của Lãnh Như Băng thì lập tức dừng lại, nhưng thanh y thiếu nữ đang cao hứng phóng tiếp một chưởng.
Lý Tiểu Hổ không ngờ nàng lại tiếp tục động thủ nên tránh không kịp, bị chưởng của nàng đánh trúng vào vai hữu. Chưởng này khá mạnh khiến Lý Tiểu Hổ bị đẩy văng đi ba bước mới trụ lại được.
Lời vừa dứt Vương Phi Dương hữu thủ chộp ngay lấy cổ tay của thanh y thiếu nữ.
Thanh y thiếu nữ vội xoay cổ tay, điểm vào «Khúc trì huyệt» ở khuỷu tay hữu của Vương Phi Dương.
Nàng tựa hồ đột nhiên cảm thấy mình sai, ngón tay sắp tới huyệt vội thụt lại, chau mày thoái lui năm bước, ủ dột nói:
− Biểu ca định đánh muội thật ư ?
Vương Phi Dương thở dài, quay sang hỏi Lý Tiểu Hổ:
− Tiểu huynh đệ thụ thương rồi chăng ?
Lý Tiểu Hổ đáp:
− Không sao, khí lực như thế, đệ có đứng im cho đánh mười quyền cũng không chết.
Thanh y thiếu nữ nổi giận nói:
− Hừ ! Ngươi lộng ngôn gì vậy ? Đứng nói mười quyền, ta chỉ giáng một quyền ngươi cũng hết chịu nổi.
Lý Tiểu Hổ nói:
− Ngươi chẳng vừa đánh ta một chưởng đó sao ? Hiện tại ta vẫn còn đứng vững đây.

Thanh y thiếu nữ nói:
− Chưởng vừa rồi ta chưa dụng lực, nếu dụng lực hẳn ngươi đã ngã lăn ra bất tỉnh rồi.
Thiếu niên, thiếu nữ đều là những kẻ hiếu thắng, trong khi tranh cãi chẳng ai chịu ai, tuy ác khẩu nhưng thâm tâm chẳng có gì.
Lãnh Như Băng thở dài:
− Hổ đệ hãy chịu nhịn một câu đi.
Lý Tiểu Hổ nhún vai, chau mày nói:
− Đệ thật không bằng lòng khi đại ca xử sự như thế. Nếu không phải sợ đại ca nổi giận, hôm nay đệ đã đã giáo huấn cho ả kia một trận.
Thanh y thiếu nữ đối lại:
− Ai sợ ngươi ? Hừ, không có biểu ca ta ngăn cản, hôm nay ta đã cho ngươi một trận thừa sống thiếu chết.
Lần này Lý Tiểu Hổ quả nhiên không nói nữa, nhưng vẻ mặt hầm hầm tức giận.
Vương Phi Dương cung tay nói với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh đừng cười, biểu muội của tại hạ vốn được gia mẫu nuông chiều từ ấu thơ.
Lãnh Như Băng nói:
− Tuổi mười ba mười bốn đều hay giận hờn như thế, tiểu đệ của tại hạ cũng vậy thôi.
Vương Phi Dương quay sang nói với Tiêu Dao Tử:
− Thỉnh đạo trưởng nghĩ kỹ xem, ngoài «Thiên niên Sâm hoàn» ra còn dược vật gì khả dĩ cứu được tính mạng của Trần đại hiệp hay không ?
Tiêu Dao Tử trầm ngâm một hồi đáp:
− Dược vật tuy có, nhưng tìm chẳng được.
Vương Phi Dương hỏi:
− Đạo trưởng có thể nói tên dược vật ấy là gì, để tại hạ nhớ lại xem có tìm được chăng ?
Tiêu Dao Tử mắt bỗng sáng lên, cả cười:
− Bần đạo quên biến đi mất, Hoàng Sơn Thế Gia cất giữ vô số kỳ dược quý hiếm.
Vương Phi Dương nói:
− Tổ tiên đã có công sưu tầm vô số kỳ trân dược phẩm nhưng không phải thứ gì cũng có, thương thế của Trần đại hiệp quá trầm trọng, không biết cần đến thứ dược vật gì ?
Tiêu Dao Tử nói:
− «Vạn niên Tuyết liên tử» ...
Vương Phi Dương nói:
− Thứ này tệ xá có một ít.

Tiêu Dao Tử nói:
− «Thiên niên Linh chi dịch».
Vương Phi Dương đăm chiêu nghĩ một lát, rồi nói:
− Thứ này dường như gia mẫu có lần nhắc đến, đại khái cũng có.
Tiêu Dao Tử cả mừng nói:
− Còn một vị nữa, nếu quí phủ có, thì không dùng «Thiên niên Sâm hoàn» cũng khả dĩ cứu được Trần đại hiệp.
Vương Phi Dương hỏi:
− Là vị gì ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Vị này khó tìm nhất, quí phủ rất có thể tàng giữ nó, chắc chắn là thế.
Vương Phi Dương nói:
− Sự đời thường ở ngoài dự liệu của con người, đạo trưởng chớ vội mừng.
Tiêu Dao Tử nói:
− Vị thứ ba là «Thiên niên Độc mãng đàm», đem hòa với hai vị trước.
Vương Phi Dương nói:
− Vật này tuy có, nhưng gia mẫu đã từng cho đi cứu người, chỉ e đã hết.
Tiêu Dao Tử sững sờ nói:
− Tuy đã có hai kỳ dược bách thế nan cầu, mà thiếu «Độc mãng đàm» hòa vào thì công hiệu bị chiết giảm đi rất nhiều.
Vương Phi Dương nói:
− Dù tệ phủ có còn «Độc mãng đàm» hay không, phải hỏi mới biết, nếu có thì khả dĩ bảo xá muội mang tới đây được.
Tiêu Dao Tử vỗ nhẹ tay mốt cái, một đồng tử chạy vào, nói:
− Sư phụ có gì phân phó ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Hãy mang văn phòng tứ bảo (giấy, bút, nghiên mực) lại đây.
Đồng tử kia vâng lời, lập tức chạy đi, lát sau đem giấy bút tới. Vương Phi Dương viết tên ba dược vật, rồi buộc thư vào chân sáo Tuyết Mị, nói:
− Con chim này cực kỳ thông minh, lại có sức bay kinh nhân, bất luận hành trình xa đến mấy, nó chỉ bay một mạch là đến.
Đoạn chàng tung nhẹ con Tuyết Mị, nó lập tức dang cánh bay xa.
Lý Tiểu Hổ chưa hết tính nhi đồng, chàng rất thích con chim này, liền chạy ra xem, chỉ thấy nó như một mũi tên lao vút lên tầng mây.
Thanh y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ như vậy, liền nói:
− Hừ, có gì lạ mà phải xem kia chứ ?
Tiếng nàng nói nhỏ, nhưng thính giác của Lý Tiểu Hổ linh mẫn, nghe rành rọt từng chữ, bèn quay vào, lạnh lùng nhìn thanh y thiếu nữ một cái, rồi tới bên cạnh Lãnh Như Băng.
Vương Phi Dương nhìn thấy Lý Tiểu Hổ đỏ mặt, ngại rằng lại sắp sinh

chuyện đấu khẩu, vội cung tay nói với Tiêu Dao Tử:
− Quán chủ cư trú ở Hàng Châu đã lâu, có biết bí mật của Đào Hoa Trang hay chăng ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Nghe đã lâu, nhưng chưa từng mục kích.
Vương Phi Dương nói:
− Vãn bối tận mắt chứng kiến một số việc khả nghi ...
Ngừng một chút, đoạn tiếp:
− Nhưng kẻ chủ sự là một nhân vật tâm cơ cực kỳ lợi hại, chẳng những đề phòng nghiêm mật, mà còn không để lộ bất cứ vết tích gì khiến người ngoài lưu tâm, cho nên rất khó phát giác.
Tiêu Dao Tử nói:
− Nói như thế thì «Thiên niên Sâm hoàn» của Lãnh công tử cũng là bị người của Đào Hoa Trang đánh cắp ?
Vương Phi Dương trầm ngâm một lát, nói:
− Không phải thế, kẻ đánh cắp Sâm hoàn tựa hồ đã bám theo Lãnh công tử rất lâu, rồi khôn khéo hạ thủ ở Đào Hoa Trang mà thôi ...
Đoạn thong thả nhìn Lãnh Như Băng nói tiếp:
− Do sự vô ý của Lãnh huynh mà an bài một trường hý kịch nhị hổ tương đấu, hơn nữa trường hý kịch này mới triển khai màn đầu, phải đợi sau khi xá muội tới đây chúng ta mới khả dĩ quyết định, liệu Sâm hoàn và trường ác đấu này có liên quan với nhau hay không ?
Lãnh Như Băng đột nhiên phiêu động cặp mày u sầu, định nói lại thôi.
Chàng ít bôn tẩu giang hồ, đối với những trò gian trá, hiểm ác trên giang hồ chàng biết không nhiều, nghe Vương Phi Dương bảo rằng chàng đã vô tình mà sắp đặt nhị hổ tương đấu, tuy chưa hiểu, nhưng tánh ít nói nên cũng không hỏi.
Vương Phi Dương dường như nhìn rõ tâm lý của Lãnh Như Băng bèn mỉm cười nói:
− Lãnh huynh hồ nghi lời tại hạ thì phải ?
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ chỉ chưa hiểu huyền cơ.
Vương Phi Dương nói:
− Kẻ lấy cắp Sâm hoàn của Lãnh huynh có lưu lại một mảnh vải, trên mảnh vải lại cả gan lưu bút tích, chứng tỏ đối phương rất can đảm, dám làm dám chịu, hơn nữa đây là dự mưu có chuẩn bị.
Lãnh Như Băng gật đầu:
− Vương huynh thật cao minh.
Vương Phi Dương nói:
− Người của Đào Hoa Trang dường như sớm biết Lãnh huynh có mang Sâm

hoàn bên người, nhưng chúng bị chậm một bước, bị người khác lấy đi trước. Kế sách ban đầu của chúng nhằm cướp Sâm hoàn của Lãnh huynh, cũng do Lãnh huynh đã mất Sâm hoàn mà phí cả tâm cơ, vượt ra ngoài dự liệu của chúng, lại xảy ra trước khi thủ lĩnh của chúng đến tụ hội, thiếu người chủ sự trở tay không kịp, tiện nghi thuộc về đôi nam nữ lấy cắp Sâm hoàn rồi cao chạy xa bay ...

Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh kiến giải thật cao minh, khiến tại hạ thán phục.

Vương Phi Dương nói tiếp:

− Đầu lĩnh chủ sự Đào Hoa Trang qui lệnh thâm nghiêm, việc hai thiếu nữ kia kiên quyết tự vẫn chứng thực điều đó. Việc Lãnh huynh đưa cho hai thiếu nữ mảnh vải do kẻ lấy cắp Sâm hoàn lưu lại để cứu sống hai thiếu nữ, ắt sẽ dẫn tới một trường phân tranh ác liệt giữa Đào Hoa Trang với kẻ ăn cắp Sâm hoàn ...

Tiêu Dao Tử bỗng xen vào:

− Chỉ e cũng sẽ gây cho Thanh Vân Quán nhiều điều phiền phức.

Lý Tiểu Hổ ngạc nhiên hỏi:

− Tại sao lại gây phiền phức cho Thanh Vân Quán ? Ồ, vãn bối càng nghe càng không minh bạch.

Lý Tiểu Hổ tuy thông minh tuyệt luân nhưng chưa hết tính nhi đồng hồn nhiên, đối với việc đấu trí hành mưu trong võ lâm, chưa thể hiểu ngay được.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói:

− Đào Hoa Trang canh phòng nghiêm mật, bố trí kín đáo không lộ vết tích chứng tỏ chúng hoàn toàn không muốn cho người ngoài biết bí mật rừng đào, giữ kín nơi phát hiệu lệnh của lục lâm đại trại. Các vị đã phát giác ra bí mật của chúng, bọn chúng tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua cho các vị.

Vương Phi Dương nói:

− Vãn bối nghĩ rằng bọn chúng chưa có thời gian tính đến việc này. Lãnh huynh tại Đào Hoa Trang đã thi triển một chút võ công chấn hãi thế tục, đủ khiến cho chúng không dám khinh địch, nhưng mục đích trước mắt của chúng là tập hợp cao thủ đoạt lấy Sâm hoàn. Vãn bối tưởng kẻ chủ sự Đào Hoa Trang chưa dám hồ đồ triển khai lực lượng đối phó với hai phía cường địch ...

Vương Phi Dương lại phe phẩy quạt, cười lớn:

− Thanh Vân Quán chủ từng một thời vang bóng võ lâm Giang Nam, kẻ chủ sự Đào Hoa Trang muốn động tới Thanh Vân Quán hẳn phải suy tính trước.

Tiêu Dao Tử thản nhiên nói:

− Không tới thì thôi, nếu tới ắt sẽ bài sơn đảo hải, cuồng phòng bạo vũ.

Vương Phi Dương nói:

− Quán chủ an tâm, vãn bối gây nên phiền phức, quyết không tự thủ bàng

quan.
Tiêu Dao Tử bỗng ngẩng lên nhìn trời, nói:
− Trần đại hiệp hẳn sắp tỉnh, bần đạo phải tới bệnh thất, thỉnh các vị chờ ở đây một lát.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối, vãn bối có thể cùng vào được chăng ?
Tiêu Dao Tử đăm chiêu một chút nói:
− Được. Nhưng Trần đại hiệp lúc này nửa mê nửa tỉnh, không nên đi nhiều người vào đó.
Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ chờ ở đây cũng được. Một mình Lãnh huynh đi cùng là được rồi.
Tiêu Dao Tử nói:
− Nếu thương thế của Trần đại hiệp không biến đổi, bần đạo sẽ trở lại ngay.
Đoạn đứng dậy bước đi.
Lãnh Như Băng theo sau.
Xuyên qua hai tòa đình viện, bước thẳng vào đại điện, Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
"Tại sao Trần đại hiệp thọ thương trầm trọng như thế mà lại để nằm ở đại điện ?" Chàng đưa mắt nhìn, trong đại điện rộng lớn, ngoài mấy bức tượng thần cao to ra, không có vật gì khác.
Tiêu Dao Tử đi thẳng tới một bức tượng thần, thoáng một cái đã ẩn vào sau bức tượng đưa tay ra vẫy chàng.
Chàng vội rảo bước chạy lại.
Thì ra, giữa bức tượng và vách hậu của đại điện có một khoảng trống, lúc chàng chạy tới mới thấy Tiêu Dao Tử đứng chờ ở đó, trước mặt là một cái cửa hẹp, trổ ngay trên vách hậu.
Từ khuôn cửa hẹp có một bậc đá dẫn xuống phía dưới sâu hun hút.
Tiêu Dao Tử thở dài, nói:
− Trần đại hiệp tính khí cương trực, ghét ác như cừu, bọn lục lâm hành ác đã bị Trần đại hiệp hạ thủ vô số, uy danh của Trần đại hiệp chấn động giang hồ mấy chục năm nay, nhưng cừu nhân của Trần đại hiệp cũng đầy rẫy khắp nam bắc Trường Giang. Năm trước bần đạo hai lần được Trần đại hiệp viện thủ cứu mạng, nay bần đạo tuy đã rời bỏ phong trần, từ giã cõi tục, không màng tới chuyện thị phi trong giang hồ, nhưng đối với ân nhân cứu mạng năm trước, bần đạo làm sao có thể không tận tâm tận lực ...
Tiêu Dao Tử xuống được hai bậc đá, bỗng giơ tay đập nhẹ vào vách hậu của đại điện, khuôn cửa hẹp tự động đóng lại.
Tiêu Dao Tử nói tiếp:
− Trong võ lâm Giang Nam, bần đạo tuy có chút uy danh nhưng Trần đại hiệp kết cừu quá nhiều. Hơn nữa, trong số cừu nhân của Trần đại hiệp có

không ít những đại ma đầu võ công tuyệt cao, huống hồ việc Trần đại hiệp thọ trọng thương đã lan truyền trong giang hồ. Cái tin Trần đại hiệp được bần đạo cứu về Thanh Vân Quán chỉ e đã lộ ra ngoài, do đó bần đạo không thể không nghiêm mật phòng bị. Ôi, những ngày qua bần đạo không giờ khắc nào không lo lắng cho sự an nguy của Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng chỉ im lặng nghe, nét mặt đầy vẻ u sầu.
Qua mấy khúc quanh co, thông đạo đột nhiên lại hướng lên phía trên, chừng hơn một trường thì rộng hẳn ra.
Tại đây có hai đạo y thiếu niên cầm kiếm tĩnh tọa trên một băng ghế đá, vừa thấy Tiêu Dao Tử liền đứng dậy nghênh đón.
Tiêu Dao Tử hỏi nhỏ:
− Thương thế của Trần đại hiệp ra sao rồi ?
Một thiếu niên lớn tuổi hơn đáp:
− Vẫn hoàn toàn như cũ.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Trần đại hiệp tỉnh lại chưa ?
Thiếu niên đáp:
− Chưa, sau khi phục dược, chưa một lần mở mắt, nhưng hô hấp khá đều, tựa hồ ngủ ngon giấc.
Tiêu Dao Tử đưa tay ra hiệu cho Lãnh Như Băng đừng nói, đoạn bước đi trước.
Hai thiếu niên cúi mình đẩy băng ghế đá dọc theo vách, một thạch môn lập tức mở ra.
Nguyên lai đó là một cơ quan bí mật.
Đằng sau thạch môn là một tịnh thất. Ở góc bên tả có một thạch đỉnh cao năm thước, một chiếc giường gỗ to rộng, bên giường nằm ngửa một thân hình cao to.
Người kia toàn thân từ đầu xuống chân, chỉ trừ mắt và mũi, đều băng kín vải trắng, tựa hồ như là súc vải trắng, hiển nhiên khắp mình đều bị thương thế trầm trọng. Chỉ nghe tiếng thở tuy yếu nhưng khá đều, giống như người nằm đó đang ngủ say.
Tiêu Dao Tử hạ giọng nói rất nhỏ:
− Đây là tịnh thất thập phần bí mật nơi bần đạo tu luyện nội công.
Bỗng một loạt tiếng nói lao xao vọng tới cắt ngang lời Thanh Vân Quán chủ.
Tiêu Dao Tử biến sắc, nói nhỏ với hai đạo y thiếu niên ở ngoài thạch môn:
− Các ngươi mau ra coi thử.
Hai thiếu niên vâng dạ chạy đi.
Lãnh Như Băng thấp giọng hỏi:
− Đạo trưởng, sao lại có người tới Thanh Vân Quán ?
Tiêu Dao Tử nói:

− Chắc không phải là người của Thanh Vân Quán. Tịnh thất này có thông với một thạch thất, phía sau tựa không sâu vào trong núi. Để bảo đảm an toàn cho Trần đại hiệp, bần đạo có giao cho mấy đệ tử canh chừng ở đó. Phía trên tịnh thất này cũng có hai người trấn giữ. Tiếng lao xao vừa rồi là từ trên tịnh thất truyền xuống. Ôi, tịnh thất này kiến trúc tuy bí mật, nhưng vì cự ly với đại điện phái trên không nhiều, nếu ở trên đó là một cao thủ am hiểu kiến trúc, ắt có thể phát hiện được tịnh thất ngay thôi.
Lãnh Như Băng đảo mắt, thần quang lấp lánh, nói nhỏ:
− Đạo trưởng, vãn bối có hai điều không biết có nên hỏi hay không ?
Tiêu Dao Tử chậm rãi gật đầu:
− Lãnh công tử cứ hỏi.
Lãnh Như Băng nói:
− Trần đại hiệp giao tình với Lãnh gia vãn bối như thế nào ?
Tiêu Dao Tử trầm ngầm một lát, đáp:
− Trần đại hiệp có ơn cứu mạng đối với Lãnh gia của công tử.
Lãnh Như Băng hơi sững sờ, nói:
− Đạo trưởng hẳn biết gia mẫu, từ khi vãn bối có trí nhớ đến nay, gia mẫu chưa hề rời khỏi Diệp Phong Cốc một bước.
Tiêu Dao Tử thay đổi sắc mặt trầm trọng dị thường, chậm rãi nói:
− Mẫu thân của công tử quả thật không nói cho công tử biết sự tình ngày trước ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Thật vậy, lúc vãn bối thượng lộ gia mẫu ứa nước mắt, muốn vãn bối dù thế nào cũng phải đem «Thiên niên Sâm hoàn» đến giao cho đạo trưởng, không ngờ lại bị người đánh cắp.
Tiêu Dao Tử thở dài, nói:
− Hài tử, mạng vận của Như Băng ngươi thật là quá khổ. Ôi, năm xưa bần đạo với phụ mẫu của công tử đồng môn học nghệ. Lệnh tôn kém ta ba tuổi, được gọi là nhị đệ, lệnh đường ít tuổi nhất, ta và lệnh tôn quen gọi nàng là tam muội ...
Vẻ mặt của đạo trưởng bỗng bừng sáng, tựa hồ trong lòng đang trào dâng những ký ức ngọt ngào và mỹ lệ.
Lãnh Như Băng hỏi luôn:
− Thế gia gia của vãn bối ở đâu ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Chết rồi.
Lãnh Như Băng hét:
− Bị kẻ nào giết ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Ôi ! Việc này nói ra thì dài, nhất ngôn nan tận, lệnh đường không kể cho

công tử biết, hẳn là có chỗ khổ tâm.
Bỗng một đạo trang thiếu niên chạy vội vào. Tiêu Dao Tử hỏi:
− Có kẻ nào xâm nhập phải không ?
Đạo trang thiếu niên đáp:
− Thanh Vân Quán của chúng ta đã bị bao vây, Vương công tử đang đối đáp với chúng.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Bọn họ như thế nào ?
Đạo trang thiếu niên đáp:
− Người cầm đầu tuổi trạc tứ tuần, vóc người cao lớn khôi ngô.
Tiêu Dao Tử ngoảnh đầu nhìn về phía chiếc giường, nói nhỏ với đạo trang thiếu niên:
− Ngươi ở lại đây chiếu cố Trần đại hiệp.
Đoạn quay sang bảo Lãnh Như Băng:
− Chúng ta ra ngoài kia xem bọn họ là ai ?
Rồi cất bước đi trước.
Hai người khẩn trương theo thông đạo ra tới đại điện, chỉ nghe tiếng đấu khẩu từ bên ngoài vọng vào.
Một giọng ồm ồm gắt gỏng:
− Vương công tử hóa ra lại có giao tình thân trọng như thế đối với Thanh Vân Quán chủ, thực là ngoài dự liệu của tại hạ.
Tiếng Vương Phi Dương đáp lại:
− Việc trong thiên hạ khó mà dự liệu được hết, ngay như việc Mã huynh với thân phân và thanh danh như thế trong giang hồ, cuối cùng lại can tâm đi theo tà phái, thật cũng vượt ra ngoài dự liệu của ta.
Giọng nói ồm ồm kia nổi giận, quát:
− Tại hạ một điều Vương công tử hai điều Vương công tử, vậy mà Vương công tử mở miệng mạ lị người, chẳng lẽ Vương công tử tưởng rằng tại hạ e sợ Hoàng Sơn Thế Gia lắm ư ?
Tiêu Dao Tử quay sang Lãnh Như Băng nói:
− Chắc chắn sẽ phải động thủ ?
Đoạn bước ra đại điện.
Ra khỏi đại điện, chỉ thấy Vương Phi Dương, Lý Tiểu Hổ và thanh y cô nương đứng thành một hàng, đối diện với hàng chục võ trang đại hán hung hăng.
Người cầm đầu thân cao tám thước, lưng hổ eo gấu, diện sắc hồng hào, râu quai nón, sau lưng ló lên một chiếc cù luân lấp lánh kim quang, bên hông giắt thiết nhuyễn đao, oai phong lẫm liệt.
Chỉ nghe Vương Phi Dương cất tiếng cười vang nói:
− Mã huynh quá lời, Kim Luân Thần Đao danh tiếng trên giang hồ ai mà

không biết, Hoàng Sơn Thế Gia chuyên lo việc người, qui củ của tổ tiên Vương mỗ há dám bất phục tòng.
Họ Mã kia chưa kịp hồi đáp, Thanh Vân Quán chủ đã cao giọng tiếp lời:
− Mã đại hiệp có bệnh mới tới, không biết đại giá quang lâm, để ra nghênh tiếp.
Họ Mã đảo mắt nhìn Tiêu Dao Tử và Lãnh Như Băng một cái, rồi cung tay nói:
− Tại hạ đến bái vọng Quán chủ.
Tiêu Dao Tử cung tay đáp lại:
− Không dám, Mã đại hiệp có gì chỉ giáo.
Rồi ngầm thi triển thuật «Truyền âm nhập mật» bảo Lãnh Như Băng:
− Người này là một nhân vật nổi danh trong võ lâm Giang Nam, «Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương».
Mã Triều Dương cười ha hả nói:
− Vô sự đâu dám tới quấy nhiễu Thanh Vân Quán chủ, hôm nay viếng thăm là muốn thỉnh giáo đạo trưởng hai sự tình.
Tiêu Dao Tử nói:
− Mã huynh có giáo ngôn gì, bần đạo xin rửa tai lắng nghe.
Mã Triều Dương nói:
− Tại hạ muốn nói rõ trước, việc này không phải là bổn ý ...
Tiêu Dao Tử nói:
− Thì ra Mã đại hiệp phụng mệnh mà đến.
Mã Triều Dương đỏ mặt, dòi ho nhe một tiếng, nói:
− Chính là phụng mệnh mà đến.
Tiêu Dao Tử vừa thong thả bước tới, vừa cười:
− Không biết là phụng mệnh của ai vậy ?
Mã Triều Dương bỗng nhiên ngẩng mặt nhìn trời, chậm rãi đáp:
− Đương kim võ lâm, người đủ tài ra lệnh cho tại hạ chỉ có một vài ...
Tiêu Dao Tử cười, tiếp lời:
− Cho nên bần đạo mới lấy làm kỳ quái mà hỏi.
Mã Triều Dương nói:
− Quán chủ khỏi cần quan tâm, chỉ nên biết tại hạ phụng mệnh mà đến là đủ rồi.
Tiêu Dao Tử nói:
− Mã đại hiệp đã không muốn nói phụng mệnh ai, bần đạo cũng chẳng dám ép, nhưng không biết Mã đại hiệp chỉ giáo việc gì ?
Mã Triều Dương cười:
− Việc thứ nhất, muốn hỏi Quán chủ một người, đang hạ lạc ở đâu ?
Tiêu Dao Tử cười:
− Bần đạo đã sớm gác bỏ chuyện thị phi trong giang hồ, chẳng màng tới mọi

sự giang hồ, ngoài trừ việc thăm viếng dăm ba bằng hữu cố tri, không hề vãng lai với võ lâm đồng đạo.
Mã Triều Dương nói:
− Quán chủ rũ bỏ thế tục, nhưng huynh đệ muốn hỏi tới một người mà trừ Quán chủ ra, ít ai biết được.
Vương Phi Dương nghe Thanh Vân Quán chủ đối đáp, tự thấy phận mình là khách, không tiện đứng ra bao biện, đành thoái lui về một bên, im lặng quan sát.
Tiêu Dao Tử có chút trầm ngâm, nghiêm nghị hỏi:
− Là vị nào vậy ?
Mã Triều Dương nói:
− Một người danh vang bốn cõi, võ lâm khắp mười ba tỉnh năm bắc chẳng ai là không biết.
Tiêu Dao Tử nói:
− Mã đại hiệp khỏi cần vòng vo, người ấy cuối cùng là ai vậy ?
Mã Triều Dương nói:
− Thiết Diện Côn Trọng Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải !
Tiêu Dao Tử mỉm cười:
− Quả nhiên là một vị cao nhân danh vang thiên hạ, Vạn gia sinh Phật, thị phi Thần Phán, thiết diện vô tư, bọn lục lâm vừa nghe danh đã táng đởm kinh hồn ...
Mã Triều Dương tiếp lời:
− Tại hạ nghe quán chủ nói như thế, muốn hỏi đạo trưởng về nơi hạ lạc của Trần Hải.
Tiêu Dao Tử cười:
− Một cao nhân lừng lẫy trong võ lâm như vậy, đáng tiếc bần đạo chưa có duyên được một lần kiến diện.
Mã Triều Dương biến sắc, lạnh lùng nói:
− Quán chủ hãy mở to mắt ra mà nhìn, người ta có câu «thiện giả bất lai, lai giả bất thiện».
Tiêu Dao Tử đưa mắt nhìn tứ phía một lượt, nói:
− Thanh thiên bạch nhật, lăng lăng càn khôn, nơi đây một khoảng trời trong mây tạnh, Mã đại hiệp muốn tới kiếm chuyện sao ?
Mã Triều Dương lạnh lùng:
− Thanh Vân Quán là một tòa kiến trúc toàn bằng gỗ tốt, nhưng không đương nổi ngọn lửa vô tình.
Tiêu Dao Tử cười:
− Mã đại hiệp lại thành thạo cả việc phóng hỏa nữa chăng ?
Mã Triều Dương gầm lên:
− Phải, nhưng tại hạ lại muốn giết vài kẻ trước đã.

Tiêu Dao Tử nói:
− Hừ, tiên sát nhân, hậu phóng hỏa ...
Vương Phi Dương tiếp lời:
− Sát nhân ắt phải đền mạng !
Mã Triều Dương mắt lộ đầy vẻ sát cơ, chăm chú nhìn Tiêu Dao Tử, nói:
− Tại hạ vì nghĩ tới trước đây chúng ta từng quen biết, nên mới hết lời khuyên nhủ.
Tiêu Dao Tử nói:
− Thịnh tình tâm lãnh, cảm kích bất tận.
Mã Triều Dương nói:
− Tại hạ biết Trần Hải bị mười bảy nhát kiếm, lại bị nội thương bởi «Tam Dương Chưởng» lực, thương thế trầm trọng, dù có là kim cương thiết đỉnh, cũng khó bảo toàn tính mạng. Quán chủ lại đi che chở một kẻ trọng thương sắp chết, chẳng quá hồ đồ hay sao ?
Ngừng một chút, lại nói:
− Có thể Trần Hải đã chết, Quán chủ còn giữ thi thể của hắn làm gì ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Dù Kim Luân Thần Đao Mã đại hiệp có nói gì đi nữa bần đạo cũng không thể tìm ở đâu ra Trần đại hiệp được.
Mã Triều Dương ngoảnh nhìn tám gã đại hán đứng ở phía sau, lạnh lùng nói:
− Quán chủ đã từng nghe danh «Đông Hải Song Giao» hay chưa ?
Tiêu Dao Tử giật mình, thất sắc, nhưng lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh, lạnh lùng đáp:
− Bần đạo đã lâu không quan tâm đến sự việc giang hồ. Đối với những cao nhân mới quật khởi trong võ lâm vài năm nay, bần đạo biết rất ít.
Mã Triều Dương cả cười, nói:
− Đạo trưởng chỉ mạnh miệng hãy nghĩ kỹ lời của tại hạ mà đưa thi thể của Trần Hải ra đây kẻo khó tránh thù địch.
Lý Tiểu Hổ bỗng nhiên nói xen vào:
− Hừ. Ngươi nói quá nhiều hãy để tại hạ tiếp chiêu.
Mã Triều Dương nhìn Lý Tiểu Hổ chằm chằm, cả giận quát lớn:
− Tiểu tử nhà ngươi thật to gan. Ngươi là môn hạ của người nào ? Ta không thèm giết một kẻ chưa ráo máu dầu, món nợ này sự phụ của ngươi sẽ phải trả.
Lý Tiểu Hổ cười khẩy một tiếng, nhún vai nói:
− Người khỏi cần tìm sư phụ của ta, tìm ta là được.
Mã Triều Dương nổi sát cơ, nhưng nén giận, hiển nhiên hắn phải kính nể uy danh của Thanh Vân Quán chủ, nên không lý gì đến Lý Tiểu Hổ, cung tay nói với Tiêu Dao Tử:
− Tám vị bằng hữu cùng đến với tại hạ đây đều là môn hạ của Đông Hải

Song Giao ...
Ngừng một chút lại nói:
− Thỉnh Thanh Vân Quán chủ suy nghĩ cho kỹ, liệu có nên kết cừu với Đông Hải Song Giao hay chăng ?
Tiêu Dao Tử thản nhiên cười một tiếng nói:
− Mã huynh nói như vậy nhưng bần đạo chưa từng gặp Trần đại hiệp thì biết làm sao ?
Tám gã đại hán đứng sau Mã Triều Dương tựa hồ hết chịu nổi. Một gã cười nhạt nói:
− Đã không thân thiện được thì Mã huynh khỏi cần nói thêm.
Mã Triều Giương cao giọng nói:
− Nếu tại hạ không biết tin đích xác chứng thực Trần Hải đang ở trong Thanh Vân Quán, thì tại hạ cũng chẳng dám đến đây gây chuyện thị phi, làm phiền Quán chủ. Sự tình đã đến nước này, nếu Quán chủ vẫn không chịu nói ra nơi hạ lạc của Trần Hải thì đừng trách Mã mỗ thiếu tình bằng hữu.
Lãnh Như Băng vẫn giữ vẻ mặt sầu muộn, đứng bất động, tưởng chừng không quan tâm gì tới cuộc đấu khẩu trước mặt chàng.
Tiêu Dao Tử ngửa mặt nhìn trời, thong thả nói:
− Bần đạo tuy đã ra khỏi cõi tục, không màng tới thị phi của giang hồ, nhưng cũng không muốn bị người ép buộc, Mã đại hiệp cứ cưỡng bức như vậy há chẳng phải là quá khinh người lắm sao ?
Mã Triều Dương lạnh lùng nói:
− Quán chủ đã không chịu nghe lời khuyên của huynh đệ, thì cũng đành vậy.
Tám gã đại hán trước khi đến Thanh Vân Quán đã thương nghị kỹ với nhau, tiên lễ hậu binh, trước hãy để Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương lấy danh uy hiếp, nếu Thanh Vân Quán chủ kiên quyết không chịu, thì các đệ tử của Đông Hải Song Giao mới dùng võ lực giải quyết.
Nhưng Mã Triều Dương bị bất ngờ hoàn toàn vì sự hiện diện của Vương Phi Dương. Vị công tử của Hoàng Sơn Thế Gia lại đến đúng vào lúc này. Hoàng Sơn Thế Gia đã mấy đời uy danh, lừng lẫy trong võ lâm, chẳng những nghĩa hiệp mà võ công lại cao mình thâm hậu, giao du quảng bác, đại bộ phận các đại môn phái, các nhân vật chính đạo trong giang hồ đều có thâm giao với Hoàng Sơn Thế Gia, các nhân vật lục lâm nghe nhắc đến Hoàng Sơn Thế Gia đều phải thoái lui.
Nhưng các môn hạ của Đông Hải Song Giao lại chẳng thèm để mắt tới Vương Phi Dương. Mã Triều Dương vừa lui về phía sau, bọn chúng lập tức bước lên trước.
Họ Mã thi triển «Truyền âm nhập mật» nói với các môn hạ của Đông Hải Song Giao:
− Gã thiếu niên tay cầm quạt kia là đệ tử đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia,

gia học uyên bác, chớ nên khinh địch. Xem chừng gã đã quyết tâm bang trợ Thanh Vân Quán chủ, gây khó dễ cho chúng ta. Hắn tuy nhỏ tuổi, nhưng các vị phải cẩn thận, chớ nên khinh địch.
Tám đại đệ tử của Đông Hải Song Giao bước tới, nhất từ phát xuất binh khí, chuẩn bị tức thời động thủ.
Tiêu Dao Tử tuy ngoài mặt giữ vẻ bình tĩnh, nhưng lòng đầy sầu muốn. Đông Hải Song Giao tuy quật khởi giang hồ ở miền duyên hải nhưng thế lực mấy năm gần đây đã xâm nhập vào cả võ lâm Giang Nam, ai nghe nhắc đến cũng khiếp phục hung uy.
Tiêu Dao Tử nghĩ thầm:
"Trận này dù thắng thì từ nay về sau cũng thành nơi kết họa, vĩnh viễn không có một ngày được yên.".
Chỉ nghe một gã đại hán cao giọng quát:
− Lão đạo sĩ kia, còn chưa đem binh khí ra mà chịu chết, còn chờ gì nữa ?
Tiêu Dao Tử nghiêm mặt, lạnh lùng nói, giọng phẫn nộ:
− Bần đạo gửi thân nơi huyền môn, dĩ nhiên không dùng kiếm.
Gã đại hán tay hữu giơ thẳng cây kim ti nhuyễn tiên ra đằng trước, nói:
− Người muốn chọn tử lộ, cũng đừng trách người.
Lúc này một đạo y thiếu niên tay cầm cây phất trần, vội chạy ra trước mặt Tiêu Dao Tử. Tiêu Dao Tử thong thả cầm lấy cây phất trần từ tay thiếu niên, nghiêm nghị nói:
− Bần đạo với Đông Hải Song Giao không hề quen biết, chúng ta không nên gây ân oán làm chi.
Gã đại hán nói:
− Nếu Quán chủ chịu nói ra nơi hạ lạc của Trần Hải, gia sư chẳng những không trách tội Quán chủ mà sẽ có giao hảo với Quán chủ.
Tiêu Dao Tử nghiêm mặt, thản nhiên nói:
− Giao hảo với Đông Hải Song Giao, bần đạo cũng chẳng có hứng, chỉ mong không gây thù chuốc oán là được.
Gã đại hán quát:
− Ngang tàng lắm, hôm nay nếu không biến tòa Thanh Vân Quán này thành bình địa, thì môn hạ của Đông Hải Song Giao còn thể diện gì trong giang hồ nữa.
Đoạn đâm thẳng cây nhuyễn tiền về phía trước.
Tiêu Dao Tử khẽ nhích thân sang một bên, cây phất trần trong tay xoay nhanh một vòng, rồi đâm chéo lên cây nhuyễn tiên.
Cây phất trần tuy bé nhỏ nhưng trong tay một cao thủ thì có uy thế chẳng kém gì đao kiếm, chỉ phất một cái, lực đạo phát ra cực mạnh, kình lực tuyệt luân, nhanh như tia chớp nhắm vào cây nhuyễn tiên của đại hán.
Gã đại hán tuy trong lòng kinh hãi, nhưng chỉ hừ một tiếng, vội thu hồi cây

nhuyễn tiên.
Đột nhiên cây phất trần lại biến thành một vật nhu nhuyễn dị thường, cứ xoắn lấy ngọn nhuyễn tiên, khiến gã đại hán cố thu hồi mà không được, song lại chưa có cách gì để hất văng cây phất trần ra. Tiêu Dao Tử lại dồn nội lực vào cổ tay, giật mạnh về phía sau.
Song phương đều dụng lực giằng co. Tiêu Dao Tử đứng bất động, còn đại hán bị kéo chúi về đằng trước một bước.
Gã đại hán bị thua kém thì cả giận quát to một tiếng, dùng chiêu «Hoành tảo thiên quân» đâm thẳng tới.
Cây phất trần của Tiêu Dao Tử cũng vũ lộng dùng chiêu «Bình bộ thanh vân» nhẹ nhàng hất lên tránh đòn.
Gã đại hán phát liền hai chiêu mà không đâm trúng đối phương thì càng phẫn nộ, múa tít cây nhuyễn tiên, tạo nên một trời tiên ảnh, tiên phong ào ào như bài sơn đảo hải, nhắm Thanh Vân Quán chủ mà kích tới.
Tiêu Dao Tử thân pháp linh hoạt, như hành vân lưu thủy giữa đám tiên ảnh, cây phất trần trong tay nhẹ nhàng phất ra phất lại mà hóa giải một cách vô hình tiến thế lợi hại của gã đại hán.
Mã Triều Dương lạnh lùng quan chiến, lòng thầm kinh hãi, nghĩ bụng:
"Uy danh của Thanh Vân Quán chủ quả đúng như lời đồn đại, lại có Vương Phi Dương của Hoàng Sơn Thế Gia tương trợ, xem chừng cuộc phân tranh hôm nay phía ta khó chiếm được tiện nghi ...".
Đang nghĩ bỗng nghe gã đại hán quát một tiếng, chiêu thế đột nhiên phân khai. Ngưng mục nhìn, chỉ thấy Tiêu Dao Tử mặt tái nhợt, lạnh lùng nói:
− Bần đạo tuy không nỡ đả thương người, nhưng cũng không muốn bị người đả thương, nếu ngươi còn tiếp tục thi triển độc thủ bức bách thì đừng trách bần đạo.
Nguyên gã đại hán đánh lâu không thắng bèn đột ngột thi chuyển tuyệt học, ngầm vận công lực, dụng «Âm Phong Chỉ» điểm xuất một chỉ.
Hắn đang lúc tung hoành cây nhuyễn tiên, đột ngột thi triển tuyệt kỹ, quả nhiên một đòn đã đắc thủ.
Tiêu Dao Tử cảm thấy một ám kình âm hàn đánh trúng vào bả vai thầm biết đã bị đối phương dùng độc công ngoại môn ám toán, thì bất giác kích động sát cơ, vội vàng đề tụ chân khí, đè nén thương thế phất ngược tay sử một chiêu «Thiên hà thủ điếu», kích trúng hậu tâm gã đại hán.
Tuy đã thọ thương, Tiêu Dao Tử vẫn có thể xuất thủ trầm trọng, từng sợi phất trần đều hàm súc kình lực nội gia, gã đại hán sử cây nhuyễn tiên không ngờ đối phương đã trúng ám toán lại còn vận công phản kích, cảm thấy một luồng cương kình kích trúng hậu tâm. Máu lập tức từ chỗ đó bắn ra.
Các môn hạ của Đông Hải Song Giao thấy đệ nhất sư huynh của họ bị thất thế, liền nhất tề vung binh khí xông lên, định liên thủ công kích.

Vương Phi Dương cười khẩy một tiếng nói:
− Thì ra đệ tử Đông Hải Song Giao cuối cùng chỉ dựa vào số đông để thủ thắng, đã là vô liêm sỉ, phải chăng định giở thủ đoạn quần đấu hay sao ?
Thanh y thiếu nữ và Lý Tiểu Hổ sớm đã nóng lòng muốn xuất thủ, nhưng chưa có cơ hội, nay vừa nghe Vương Phi Dương cất lời như vậy, cả hai người lập tức cùng xông lên.
Hai thanh kiếm như cuốn mây vẹt tuyết, chỉa về hai hướng mà công kích đối phương.
Lý Tiểu Hổ mới đây bị thiệt thòi với thanh y thiếu nữ, trong lòng dồn nén nỗi ấm ức thực sự muốn chiếm tiên cơ, nay có cơ hội động thủ với cường địch, muốn trổ tài cho thanh y thiếu nữ được thấy, liền chọn gã đại hán ở gần nhất mà đâm tới một kiếm.
Thanh y thiếu nữ chậm hơn một chút, nhưng không cam chịu thua kém Lý Tiểu Hổ, liền phóng ngay kiếm công kích gã đại hán đã bị Tiêu Dao Tử đả thương.
Một thiếu nữ nhỏ tuổi, nhưng vừa có gia học uyên bác, đã đắc chân truyền, vừa được danh sư khổ tâm rèn luyện cho đến nơi đến chốn, thời gian luyện võ với tuổi cơ hồ ngang nhau, tính tình lại hiếu thắng, nên vừa xuất thủ nàng đã vận dụng ngay tuyệt học bình sinh.
Gã đại hán kia chỉ đề phòng Vương Phi Dương và Tiêu Dao Tử, căn bản không để tâm đến Lý Tiểu Hổ. Thấy Lý Tiểu Hổ vung kiếm đâm tới, gã bèn tiện tay vung cây nhạn linh đao trong tay dùng chiêu «Đại bằng triển dịch» đâm xéo ra, những tưởng đòn này nếu không đánh rớt cây bảo kiếm của Lý Tiểu Hổ thì tối thiểu cũng đánh bạt được nó sang một bên.
Nào ngờ chỉ một ý tưởng khinh địch mà rước họa sát thân. Chỉ thấy Lý Tiểu Hổ thế kiếm đang đâm thẳng bỗng chếch sang một bên, hất chéo lên «keng» một tiếng, nhạn linh đao của đối phương bị gạt sang một phía.
Gã đại hán thấy tình thế bất lợi, nhưng đã chậm nửa bước, quay đao lại không kịp, hốt hoảng thoái lui ba bước.
Lý Tiểu Hổ người dấn lên theo kiếm ảnh che thân, bỗng phóng một chiêu «Xuân vân xạ triển», một vùng kiếm quang loang loáng không để cho gã đại hán thay đổi thân pháp, kiếm thế lại biến sang chiêu «Ngọc nữ đầu thoa», hàn quang như chớp lóe, một tiếng rú vang lên, cây kiếm của chàng đã đâm xuyên từ ngực ra sau lưng đối phương, máu phun thành vòi xa mấy thước, gã đại hán ngã bật ngửa ra sau.
Sau khi đâm tử thương đối phương, Lý Tiểu Hổ dương dương tự đắc ngoảnh đầu nhìn về phía thanh y thiếu nữ.
Lúc này cây kiếm trong tay nàng xoay tít như bánh xe, hàn quang loang loáng, cây nhuyễn tiên của gã đại hán trọng thương chưa kịp cất lên, kiếm thế đã tới sát người, chém đứt đôi người gã đại hán.

Hai gã đại hán khác lập tức xông tới công kích nàng, một gã dùng quỷ đầu đao, một gã dùng ngân phi xà thương.
Bảo kiếm của thanh y thiếu nữ chuyển thế linh xảo dị thường, thân tùy kiếm chuyển, sau khi né tránh hai thứ binh khí, lập tức thi triển chiêu «Vân long tam hiện» dấy lên một vùng kiếm hoa công kích lại đối phương.
Lý Tiểu Hổ càng thêm hăng hái, tả thủ rút phắt cây thiết bút đeo ở sau lưng ra, bút đâm kiếm chém, công kích bốn gã đại hán.
Tám đệ tử của Đông Hải Song Giao đã chết hai, còn lại sáu người, hai người đang đấu với thanh y thiếu nữ, một mình Lý Tiểu Hổ đảm đương bốn gã còn lại.
Lãnh Như Băng đứng ngoài quan sát ngầm vận khí chuẩn bị, nếu thấy tình thế bất lợi cho Lý Tiểu Hổ chàng sẽ tức thời xuất thủ tương trợ.
Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương thần sắc khẩn trương chăm chú cân nhắc tình thế.
Hắn đã sớm dự liệu việc Thanh Vân Quán chủ Tiêu Dao Tử võ nghệ cao cường, nổi danh trên giang hồ.
Nhưng kiếm chiêu lợi hại của Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ thì quả thực vượt khỏi mọi dự liệu của hắn.
Hắn thấy hai người trẻ tuổi đối địch với số đông, chẳng những không có vẻ bại, mà lại công nhiều hơn thủ, các môn hạ Đông Hải Song Giao sáu người đánh hai, vẫn không giành được thế thượng phong, thì hắn càng lúc càng kinh hãi, nghĩ thầm:
"Đối phương còn hai kẻ chưa động thủ. Vương Phi Dương của Hoàng Sơn Thế Gia là nhân vật nổi danh trên giang hồ, võ công quyết chẳng kém Thanh Vân Quán chủ, còn gã bạch y thanh niên vẫn bỉnh thản như không, hắn chẳng phải là hạng tầm thường, trận chiến hôm nay xem ra thắng ít bại nhiều ...".
Đang nghĩ, bỗng nghe Lý Tiểu Hổ quát lớn một tiếng, cây trường kiếm thi triển chiêu «Lưu vân yểm nguyệt» dấy lên một trời kiếm khí che chở thân mình, cây thiết bút ẩn tàng trong màn kiếm quang bất ngờ chọc ra, một tiếng rú thảm thiết, một môn hạ của Đông Hải Song Giao lại gục xuống tại trận.
Thanh y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ luôn luôn hơn mình, lại đả thương một đối phương, thì trong lòng vừa khẩn trương, vừa tức giận, bèn thi triển tuyệt kỹ gia truyền, một chiêu «Nhất phàm phổ độ» bay ra, kiếm thế đột biến, hàn quang đại thịnh, người và kiếm cùng tiến, kiếm đánh bạt nhạn linh đao rồi chém vút xuống.
Một tiếng rú thảm, gã đại hán sử nhạn linh đao đã bị chém trúng giữa vai.
Tám đại đệ tử của Đông Hải Song Giao trong thoáng chốc đã tử thương bốn người.
Mã Triều Dương chịu hết nổi, bèn lấy cây kim luân đeo sau lưng, rút thiết

nhuyễn đao bên hông ra, quát lớn:
− Dừng tay !
Bốn gã đại hán thấy sư huynh sư đệ đã tử thương một nửa, trong bụng vừa kinh sợ vừa đau đớn, đã thế hai oa nhi kim đồng ngọc nữ này võ công vừa cao cường, vừa độc hiểm, nếu tiếp tục giao đấu, hẳn sẽ tử vong, nên nghe tiếng quát của Mã Triều Dương liền công vội một chiêu, rồi thoái lui mấy bước.
Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ đang định truy gấp, nhưng đều bị Vương Phi Dương và Lãnh Như Băng quát dừng. Thanh y thiếu nữ nhìn bốn thi thể nằm ngổn ngang, bỗng mỉm cười nói:
− Môn hạ đệ tử Đông Hải Song Giao hóa ra đều là hạng võ công tầm thường, vậy mà cũng đòi vác mặt đến Thanh Vân Quán.
Lý Tiểu Hổ nhún vai, chỉ kiếm về phía Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương, cười nói:
− Người vừa có kim luân, vừa có nhuyễn đao, sao lại đứng trơ mắt ra đó ? Hay là đã mất hết dũng khí rồi ? Nếu tự mình nhảy ra giao đấu đâu đến nỗi mấy tên giao tử giao tôn kia bị uổng mạng.
Mã Triều Dương nhìn thi thể bốn gã đồng bọn, cười nhạt một tiếng, nói với Thanh Vân Quán chủ:
− Món nợ máu này của môn hạ Đông Hải Song Giao hãy tạm gửi lại Thanh Vân Quán chủ. Không quá mười ngày nữa, Đông Hải Song Giao sẽ thân chinh tới đây đòi món nợ máu này.
Tiêu Dao Tử sớm nhận biết Mã Triều Dương muốn rút lui cho đỡ bẽ mặt, nên thản nhiên đáp:
− Bần đạo vốn đã gác kiếm qui ẩn, lâu nay không từng giết người. Mã đại hiệp muốn sao được vậy.
Mã Triều Dương giắt đao vào bên hông, nói:
− Khi gặp Đông Hải Song Giao, tại hạ sẽ cứ thực tình mà kể lại sự việc hôm nay.
Đoạn hắn quay người ra khỏi Thanh Vân Quán.
Bốn gã đại hán trông vẫn hung hăng, nhưng lúc này cũng đành cúi đầu mà đi.
Lý Tiểu Hổ vung kiếm quát:
− Đứng lại.
Tiêu Dao Tử nói nhỏ:
− Thôi, tha cho họ đi.
Lý Tiểu Hổ ấm ức nhìn Tiêu Dao Tử, chậm rãi tra kiếm vào vỏ, hiển nhiên chàng rất bất mãn với việc Tiêu Dao Tử tha cho bọn kia.
Tiêu Dao Tử mỉm cười, nhìn Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ, nói:
− Nhị vị thiếu niên còn nhỏ tuổi này đã có kiếm học tinh kỳ, hẳn sau này sẽ

trở thành kiếm thủ thượng thừa.
Lý Tiểu Hổ chẳng tỏ vẻ hoan hỉ trước lời tán dương của Tiêu Dao Tử, phẩy tay nói:
− Tha chúng đi chính là dành cho Đông Hải Song Giao mấy kẻ dẫn đường.
Lãnh Như Băng thầm biết Lý Tiểu Hổ tuy ít tuổi nhưng rất cao ngạo, ngoại trừ sư trưởng với bản thân chàng ra, hắn chẳng chịu nghe ai, nên chàng sợ hắn nói không chọn lời, vội bước tới bên Tiêu Dao Tử, nói với Lý Tiểu Hổ:
− Hổ đệ, không được nói xằng.
Lý Tiểu Hổ tuy cao ngạo, nhưng đối với sư huynh rất cung kính nhu thuận, không dám nói gì thêm.
Vương Phi Dương cung tay, cười nói với Tiêu Dao Tử:
− Không phải tại hạ đồng ý với vị tiểu huynh đệ kia, nhưng đạo trưởng thả cho chúng đi quả thực là dành cho chúng quá nhiều tiện nghi.
Tiêu Dao Tử cười nhạt, nói:
− Trần đại hiệp đã hồi tỉnh, bần đạo tất phải vào bệnh thất, không tiện tái động thủ với chúng.
Đoạn đưa mắt nhìn quanh, thấp giọng nói tiếp:
− Liệu có dược vật để cứu Trần đại hiệp hay không rất khó biết trước, nếu xảy ra giao chiến e hỏng đại sự.
Vương Phi Dương nói:
− Thực ra đạo trưởng không nên xuất thủ mới phải, lúc ấy đâu cần đạo trưởng đích thân động thủ.
Tiêu Dao Tử nói:
− Thỉnh chư vị hãy nhập thất ngồi đợi một lát, bần đạo phải đi xem thương thế của Trần đại hiệp ra sao đã.
Vương Phi Dương gật đầu, đưa thanh y thiếu nữ bước đi.
Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:
− Lão tiền bối, vãn bối muốn cùng đi được chăng ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Lúc này Trần đại hiệp đã tỉnh dậy, rất có thể nói được, Lãnh công tử cũng vào thăm thì càng tốt.
Lý Tiểu Hổ tuy không nghe Tiêu Dao Tử nhắc đến chàng, nhưng dường như tự biết không thể cùng đi, bèn rảo bước đuổi theo Vương Phi Dương và thanh y thiếu nữ, bước thẳng vào Tây sương phòng.
Tiêu Dao Tử, Lãnh Như Băng trở lại vào đại điện và đi xuống mật thất.
Lúc này người nằm trên giường, vải trắng băng phủ toàn thân đã trở mình, mở to mắt ngơ ngác nhìn hai người. Đôi mắt tuy mở to, nhưng vô thần, màu vải trắng băng quanh mắt khiến cho đôi mắt như trắng ra.
Tiêu Dao Tử thở dài nhè nhẹ, rón rén tới bên giường nói:
− Nguyên khí của Trần huynh còn yếu, không nên nói nhiều.

Lãnh Như Băng cung thân nói:
− Vãn bối Lãnh Như Băng yết kiến Trần lão tiền bối.
Lão nhân chớp mắt nói, giọng vô cùng yếu ớt:
− Lão phu trầm trọng lắm rồi, đạo trưởng đừng tốn thêm tâm cơ.
Tiêu Dao Tử mỉm cười:
− Thỉnh Trần đại hiệp an tâm dưỡng tức, bần đạo đã tìm được linh dược trị thương cho Trần huynh, chỉ nội nhật dăm ba ngày nữa ...
Trần Hải nói:
− Lão phu biết đã trọng thương trí mạng, đạo trưởng đừng tốn tâm huyết mà vô ích.
Tiêu Dao Tử nói:
− Trần huynh hãy tin vào y đạo của tại hạ.
Trần Hải từ từ nhắm mắt lại nói:
− Oa nhi này là ai ?
Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút đáp:
− Là một vị vãn bối trong võ lâm, nam tử của một vị cố hữu.

Hồi 5
Đào Hoa Ngộ Hiểm

Vừa thấy Tiêu Dao Tử và Lãnh Như Băng trở ra, Vương Phi Dương đứng dậy đón, hỏi:
− Lãnh huynh được gặp Trần đại hiệp rồi chứ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Rồi.
Vương Phi Dương hỏi:
− Thương thế của Trần đại hiệp ra sao ?
Tiêu Dao Tử hỏi lại chàng:
− Mấy ngày nữa lệnh muội có thể tới đây ?
Vương Phi Dương kiến văn quảng bác, vừa nghe câu hỏi của Tiêu Dao Tử, đã biết thương thế của Trần Hải diễn biến xấu đi, hơi trầm ngâm đáp:
− Nếu xá muội có ở nhà thì căn cứ vào cước trình của xá muội, nhanh thì ba ngày đêm, muộn nhất cũng không quá năm ngày sẽ tới.
Tiêu Dao Tử nói:
− Ôi ! Chỉ e Trần đại hiệp không chờ được nữa.
Vương Phi Dương hỏi:
− Sao ? Thương thế xấu đi ư ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Từ sau khi Trần đại hiệp được bần đạo dùng dược vật, dưỡng thương trong mật thất, thần trí chưa bao giờ lại tỉnh táo như hôm nay, bần đạo e rằng thương thế có biến.
Bỗng nghe một thanh âm khàn đặc từ bên ngoài vọng vào:
− Tiểu tử nhà ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn, cái tòa miếu hoang hẻo lánh của nhà ngươi có đáng gì mà sợ lão phu lấy trộm.
Lý Tiểu Hổ bỗng lao vọt ra bên ngoài. Thanh y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ như vậy, cũng sợ chậm chân hơn, vội vọt ra theo.
Tiêu Dao Tử cau mày nói:
− Người nào vậy nhỉ ? Nghe như cổ họng bị đau nặng ?
Đoạn cất bước đi ra ngoài.
Vương Phi Dương nói:
− Giọng người này nghe quen quen, tại hạ phải ra coi thử !
Lời chưa dứt, người đã chạy ra. Không thấy tay áo rộng của chàng chuyển động, mà người đã vọt đi nhanh như tia chớp, ra trước cả Thanh Vân Quán

chủ.
Lãnh Như Băng nói với Tiêu Dao Tử:
− Lão tiền bối dừng bước.
Tiêu Dao Tử đã đặt chân lên bậc cửa, bèn quay mình lại hỏi:
− Có việc gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vị tiểu huynh đệ của vãn bối tính nết nóng nảy, thỉnh đạo trưởng chiếu cố, nếu hắn có hỏi về vãn bối, thì đạo trưởng cứ bảo rằng vãn bối phải vào mật thất chăm sóc Trần lão tiền bối.
Tiêu Dao Tử hơi ngẩn người hỏi:
− Công tử định đi đâu ?
Lãnh Như Băng cười khô một tiếng:
− Vãn bối phải đi tìm lại Sâm hoàn.
Rồi cũng không đợi Tiêu Dao Tử hồi đáp, chàng đã phi thân ra ngoài.
Tiêu Dao Tử vội gọi:
− Hãy khoan.
Đoạn tung người đuổi theo. Nhưng chỉ một thoáng đã không thấy hình bóng Lãnh Như Băng đâu nữa.
Tiêu Dao Tử đứng ngẩn ra, miệng lẩm bẩm:
− Khinh công đến thế thì khắp dải Trường Giang này chẳng ai bì kịp.
Chỉ nghe thanh âm khàn đặc vọng lại:
− Thanh Vân Quán chủ ở đâu ?
Tiêu Dao Tử sực tỉnh, vội chạy về phía đó.
Có tiếng Vương Phi Dương nói:
− Lão Thâu nhi đến Thanh Vân Quán làm gì vậy ?
Tiêu Dao Tử thấy một lão già gầy quắt, tuổi trạc ngũ tuần, để một chòm râu dê, người lấm lem bụi đất, ngã nghiêng đi bên cạnh Vương Phi Dương. Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ đi kèm ở phía sau.
Lão nhân gầy quắt bỗng sải bước vào Tây sương thất, cũng chẳng đợi Vương Phi Dương giới thiệu, cung tay nói:
− Đạo trưởng có phải là Thanh Vân Quán chủ ?
Tiêu Dao Tử chắp tay đáp:
− Bần đạo là Tiêu Dao Tử. Thỉnh quí danh của tôn giá ?
Lão nhân mỉm cười đáp:
− Tên của lão phu nghe bất nhã lắm, là Liễu Thanh Phong Lão Thâu Nhi.
Tiêu Dao Tử nói:
− Từng nghe đại danh của tôn giá đã lâu.
Liễu Thanh Phong đưa mắt nhìn cách bố trí trong phòng nói:
− Vô sự chẳng lên tam bảo điện, lão chỉ thỉnh vấn Quán chủ một câu thôi, có phải Trần đại hiệp Trần Hải lạc bước tại Thanh Vân Quán hay không ?

Tiêu Dao Tử cau mày đáp:
− Liễu đại hiệp hỏi vậy để làm gì ?
Liễu Thanh Phong nói:
− Nghe phong thanh Trần đại hiệp bị cừu gia ám toán, thân thọ trọng thương, chẳng rõ thật hay hư ?
Khách nhân đột ngột hỏi thẳng như vậy, Tiêu Dao Tử trong nhất thời không biết ăn nói thế nào.
Vương Phi Dương đỡ lời:
− Sao ? Lão Thâu nhi lại nhập theo tà phái của Đông Hải Song Giao rồi chăng ?
Liễu Thanh Phong ngẩn người nói:
− Lão Thâu nhi này ngoại hiệu tuy bất nhã, nhưng tự tin mình còn vài phần cốt khí, Vương công tử hỏi thế chẳng hóa ra coi khinh lão phu này quá ư.
Vương Phi Dương nói:
− Vậy lão dò xét nơi hạ lạc của Trần đại hiệp để làm gì ?
Liễu Thanh Phong bỗng cười vang nói:
− Năm xưa lão phu từng thụ ơn cứu mệnh của Trần đại hiệp, cho nên mới vội đi dọ xét, tiện thể mang tặng một lọ thương dược ...
Ngừng một chút, giọng nói trở nên buồn rầu:
− Vạn nhất bất hạnh, Trần đại hiệp đã qua đời, thì lão phu cũng muốn được rập đầu trước linh cữu mà biểu thị tấm lòng.
Tiêu Dao Tử nói:
− Thương thế của Trần đại hiệp quá trầm trọng, chỉ e dược vật cũng không thể còn công hiệu.
Liễu Thanh Phong nói:
− Nếu là dược vật thông thường, lão phu mặt mũi nào dám mang đến Thanh Vân Quán.
Tiêu Dao Tử nói:
− Đó là dược vật gì, có thể cho bần đạo xem trước được chăng ?
Liễu Thanh Phong rút từ trong túi ra một chiếc bình ngọc, nói:
− Nếu lão phu không lầm, thì đây là «Thiên niên Sâm hoàn» do Sâm Tiên Long Thiên Lộc điều chế.
Lý Tiểu Hổ chằm chằm nhìn chiếc bình ngọc, kinh ngạc thốt lên:
− Ồ. Đây là bình «Thiên niên Sâm hoàn» của huynh đệ chúng tại hạ bị mất.
Đoạn nhớ đến Lãnh Như Băng, bèn giương mắt ngó tứ phía, vẻ mặt lập tức lộ vẻ sầu khổ, nói tiếp:
− Quán chủ, đại ca của tại hạ đi đâu rồi ?
Tiêu Dao Tử ho nhẹ một tiếng, nói:
− Lệnh ca có việc đi rồi, sẽ trở lại thôi.
Đoạn đưa tay tiếp nhận chiếc bình ngọc, mở nút, cả phòng lập tức thơm mùi

hương thanh khiết, gật đầu nói:
− Không sai, quả đây là đệ nhất thành phẩm trị thương của võ lâm hiện nay, do Sâm Tiên Long Thiên Lộc khổ công điều chế.
Liễu Thanh Phong cung tay nói:
− Sau khi thương thế Trần đại hiệp đã lành, thỉnh quán chủ chuyển lời hỏi thăm của lão Thâu nhi, nay lão phu xin cáo biệt.
Đoạn quay mình bước ra.
Tiêu Dao Tử cao giọng nói:
− Thỉnh Liễu lão dừng bước một lát, bần đạo có điều muốn thỉnh giáo.
Liễu Thanh Phong dừng chân, hỏi:
− Quán chủ có điều gì chỉ giáo ?
Danh tính của lão tuy bất nhã, nhưng lời nói lại thanh lịch dị thường.
Tiêu Dao Tử thở dài, nói:
− Trần đại hiệp quả thực đang ở Thanh Vân Quán, có bình «Thiên niên Sâm hoàn» này của Liễu lão, Trần đại hiệp hẳn sẽ bảo toàn được tính mạng, bần đạo thay mặt Trần đại hiệp cảm tạ Liễu lão.
Đoạn đưa bàn tay áp ngực, cúi mình hành lễ.
Liễu Thanh Phong cười ha hả, nói:
− Lão Thâu nhi này chịu ơn cứu mệnh của Trần đại hiệp thì phải báo đáp. Lão phu không dám quấy nhiễu Quán chủ thêm, nay xin cáo biệt.
Nói đoạn quay mình chạy đi.
Tiêu Dao Tử nhìn theo, thở dài:
− Người này danh tính bất nhã, nhưng thật vô cùng hào phóng.
Vương Phi Dương nhìn quanh, không thấy Lãnh Như Băng bất giác cau mày, hỏi:
− Lãnh huynh đi đâu nhỉ ?
Tiêu Dao Tử đang đăm chiêu suy nghĩ, nghe câu hỏi của Vương Phi Dương chợt ngẩn ra một lúc rồi mới giậm chân, nói:
− Ôi, nếu Lãnh Như Băng chịu chờ thêm một chút đâu đến nỗi phải cất công.
Vương Phi Dương ngạc nhiên hỏi:
− Lãnh huynh đi đâu vậy ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Vì Trần đại hiệp thương thế nghiêm trọng, chỉ «Thiên niên Sâm hoàn» mới cứu mạng được, nên Lãnh Như Băng đã đi truy tìm để lấy lại bình Sâm hoàn bị mất.
Vương Phi Dương nói:
− Thiên địa mênh mang. Lãnh huynh biết đi tìm ở đâu kia chứ ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Hoàn thiên hữu nhãn, Sâm hoàn bị mất, thế mà cuối cùng lại tình cờ được

hoàn lại cho chúng ta.
Vương Phi Dương bỗng kêu giật giọng:
− Hỏng, nguy to rồi.
Thanh y thiếu nữ từ nãy vẫn đứng im, chợt hỏi xen vào:
− Đại biểu ca, cái gì nguy to rồi ?
Vương Phi Dương nói:
− Lãnh Như Băng ngoại cương nội hòa, ngoài mặt lạnh lùng như băng giá, nhưng trong tâm thì nhân từ vô cùng, tuy đầy mình võ công tuyệt thế, nhưng cũng không thể ứng phó với sự hiểm trá trong giang hồ, huống chi ...
Tiêu Dao Tử đã đoán được ẩn ý của Vương Phi Dương, cũng bất giác lạc cả giọng, nói:
− Vương công tử lo Lãnh Như Băng dấn thân thiệp hiểm đi tìm Sâm Tiên Long Thiên Lộc phải không ?
Vương Phi Dương đáp:
− Không sai. «Thiên niên Sâm hoàn» bị mất đi, dù có bị đem xuống đáy bể hay lên đỉnh tuyết phong, chàng cũng quyết tìm ra, nhưng còn một cách khác, thiết tưởng chàng lúc này đang đi tìm người điều chế ra nó là Sâm Tiên Long Thiên Lộc.
Tiêu Dao Tử lộ vẻ khẩn trương, nói:
− Quả có như vậy, thế thì nguy hiểm vô cùng.
Vương Phi Dương lại thở dài, nói:
− Long Thiên Lộc tự coi mình là thanh cao bậc nhất, không hề giao du với võ lâm đồng đạo, chỉ e gia mẫu cũng không quen Long Thiên Lộc.
Tiêu Dao Tử nói:
− Theo chỗ bần đạo biết, trong đồng đạo võ lâm Trung Nguyên, chỉ một mình Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường của phái Võ Đang là có giao tình với Long Thiên Lộc.
Vương Phi Dương nói:
− Thập Phương Lão Nhân Ngụy lão tiền bối tại hạ có quen. Nhưng Ngụy lão thường du ngoạn nay đây mai đó, lúc này chẳng biết ở đâu, làm sao tìm cho được ?
Bỗng nghe thanh y thiếu nữ kêu lên thất thanh:
− Ôi. Gã tiểu quỷ kia chạy đâu rồi ?
Vương Phi Dương giậm chân, nói:
− Muốn chết ư ? Làm sao biểu muội cứ lưu tâm đến hắn như vậy ?
Thanh y thiếu nữ nói:
− Chúng ta hãy mau đi tìm gã tiểu quỷ ấy.
Vương Phi Dương đáp:
− Khinh công của hắn chẳng tầm thường, chỉ e lúc này đã ở cách đây mấy dặm, chúng ta đuổi theo sao kịp ?

Tiêu Dao Tử nói:
− Ôi. Thực là nguy to, bần đạo suốt một đời chưa bao giờ lại hồ đồ như lần này.
– -- oo -- Lại nói Lãnh Như Băng sau khi rời Thanh Vân Quán, tiếp tục thi triển khinh công mà băng mình vùn vụt về hướng bờ sông. Chàng tránh đường cái quan, nhắm phương hướng vượt đèo núi mà đi gấp.
Đi một mạch không nghỉ, lúc đến bờ sông, người đã đầm đìa mồ hôi. Chàng vực nước sông lên rửa mặt, thần trí lập tức tỉnh táo hẳn lại.
Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một lá thuyền câu nhỏ ở cách chàng chừng mươi trượng.
Lãnh Như Băng mục quang hơn người, ngưng thần nhìn thấy trên thuyền là một lão nhân đội nón lá, bèn đề chân khí vào đan điền, gọi:
− Lão bá bá, thỉnh chở giùm tại hạ qua sông, sẽ có trọng kim hậu tạ.
Tiếng gọi của chàng nghe không to, nhưng lão nhân ở ngoài xa hơn mười trượng giữa tiếng sóng vỗ, vẫn nghe rõ dị thường.
Chỉ thấy lão nhân thu lưới lại, quay mình nhìn chàng rất lâu, rồi mới từ từ chèo thuyền về phía chàng.
Chiếc thuyền câu còn cách bờ hơn hai trượng, Lãnh Như Băng đã nhún mình nhảy tới. Với khinh công tuyệt vời, chàng đáp xuống con thuyền nhỏ như một chiếc lá rơi, không hề làm cho nó chao động.
Lão nhân kinh ngạc nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Chà, tiểu huynh đệ biết bay ư ?
Lãnh Như Băng cười đáp:
− Tại hạ bất quá chỉ luyện một chút võ công, phiền lão bá bá chở tại hạ sang sông, tại hạ có việc gấp.
Lão nhân gật đầu, chèo thuyền sang bờ bên kia.
Lãnh Như Băng chăm chú nhìn dòng nước chảy băng băng, bỗng mặt biến sắc, vội ngồi xuống, nhắm nghiền hai mắt, tựa lưng vào mạn thuyền, mặt tái nhợt.
Không biết bao lâu, bỗng lão nhân gọi:
− Công tử, đến bờ rồi.
Lãnh Như Băng mở mắt, thấy thái dương đã ngã về phía tây, liền búng người bay lên bờ, vừa bỏ vào tay lão nhân một thỏi bạc, nói:
− Gửi lão bá bá chút tiền uống rượu, đa tạ lão bá bá.
Đoạn quay người chạy đi.
Lão nhân nhìn kỹ thỏi bạc, vội cao giọng gọi với theo:
− Nhiều quá, lão hán đâu dám nhận.
Lãnh Như Băng không ngoảnh đầu lại.
Chàng nóng lòng chạy gấp về phía Đào Hoa Trang. Chàng phải tìm được Lục y tiểu thư ở «Phỉ Thúy Lâu», chủ nhân của hai thiếu nữ mà ngay bờ

sông chàng đã cho tấm vải.
Hoa đào vẫn nở rộ đón gió. Đào Hoa Trang vẫn không thiếu khách tấp nập kéo vào.
Lãnh Như Băng nhắm thẳng hướng Đào Hoa Trang cứ đường tắt mà đi. Chàng đã có ý định đại khái, sẽ vào Đào Hoa Trang từ phía sau rừng hoa đào.
Một con đường nhỏ lát đá trắng phiêu lạc giữa một thảm cánh hoa tàn rụng quanh co dẫn tới giữa rừng đào dày đặc.
Qua vài khúc quanh nữa, đến một ngã rẽ, Lãnh Như Băng dừng chân, quan sát tứ phía rồi men theo một đường ở chính giữa mà đi.
Cảnh vật ở đây đẹp đến não lòng, cả một rừng hoa đào, hoa hồng thảo lục, trông như bức họa đẹp mắt, nhưng cứ cách một quãng lại có chốt cảnh giới nghiêm mật.
Lãnh Như Băng đi được chừng năm trượng, bỗng thấy từ sau một gốc đào lâu năm ló ra hai Thanh y thiếu niên.
Hai gã này tuổi trạc hai mươi, mặt mũi tuấn tú, chỉ riêng cặp mắt láo liên đảo qua đảo lại đầy vẻ hung quang, sắc diện thì nhợt nhạt.
Lãnh Như Băng đã bị chúng nhìn thấy, chàng lập tức cất bước đi thẳng tới.
Hai Thanh y thiếu niên bèn bước ra chắn đường, cười hỏi:
− Quý khách định đi đâu vậy ?
Lãnh Như Băng đáp gọn lỏn:
− «Phỉ Thúy Lâu».
Hai gã thiếu niên hơi ngạc nhiên hỏi:
− «Phỉ Thúy Lâu» ư ?
Lãnh Như Băng không nói không rằng, phóng mục quang vào hai gã.
Hai gã chăm chú nhìn chàng một chặp, rồi gã bên tả thong thả nói:
− Chắc đại gia muốn gặp Lục y cô nương ?
Lãnh Như Băng gật đầu nhẹ. Hai gã thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, nói:
− Lục cô nương đã dặn ngưng tiếp khách trong ba ngày, thỉnh đại gia lưu danh tính, ba ngày sau hãy tới.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Ta không thể không gặp nàng ngay hôm nay.
Đoạn cất bước đi thẳng.
Hai gã thiếu niên nhìn tứ phía, không thấy ai khác, lập tức xông lên, túm lấy ngực áo của Lãnh Như Băng mà quát:
− Đứng lại !
Lãnh Như Băng thộp ngay lấy gã đứng bên tả, ngầm vận nội lực đẩy hắn đi trước, giơ hữu chưởng về phía gã đứng bên hữu.
Gã bên tả cảm thấy nửa thân tê dại, lực đạo toàn thân bị mất hết, mới biết đã gặp cao thủ, trong lòng cực kỳ kinh hãi. Còn gã kia thấy đồng bọn như vậy,

lại nhìn chưởng thế sẵn sàng đánh tới, đành vội bỏ chạy.
Lãnh Như Băng đã đoán trước là hắn sẽ đào tẩu, hữu thủ của chàng lập tức túm lấy áo của gã nói nhỏ:
− Ngươi mà chống cự, ta sẽ làm đứt tâm mạch của ngươi, ngươi sẽ chết ngay tại chỗ.
Gã này quả nhiên không dám cử động.
Lãnh Như Băng vỗ vào lưng gã nói:
− Cả hai ngươi đều bị ta dùng thủ pháp «Chấn Huyệt Trảm Mạch» đả thương yếu huyệt. Nội trong bảy ngày không được vận khí động thủ với người, kẻo sẽ thổ huyết mà chết.
Hai gã thiếu niên tuy bị phong bế huyệt đạo, không thể kháng cự, nhưng hai mắt lộ vẻ nghi ngờ.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Nếu các ngươi không tin, hãy vận khí thử coi.
Nói đoạn chàng ấn tay vào huyệt đạo của hai gã.
Hai gã y lời ngầm đề chân khí, quả nhiên cảm thấy yếu huyệt ở sau lưng huyết khí không tới được thì vô cùng kinh hãi, vội cúi đầu nói:
− Chúng tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, thỉnh đại gia thứ tội.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Các ngươi hãy chờ ở đây, đợi khi ta trở ra, sẽ giải huyệt cho các ngươi.
Đoạn đi được mấy bước bỗng ngoảnh đầu lại nói:
− Đừng quên việc sinh tử của các ngươi hoàn toàn lệ thuộc vào ta. Nội nhật nửa tháng, huyệt đạo chưa được giải, Thái âm kinh mạch sẽ ngưng kết bộc thương, từ nay trở đi không được luyện võ công.
Hai gã im lặng, gật đầu.
Lãnh Như Băng không lý gì đến chúng nữa, rảo bước về phía «Phỉ Thúy Lâu».
Một hàng rào trúc cao ngất bao quanh tòa thanh lâu, cửa ra vào cũng làm bằng trúc nửa khép nửa mở.
Lãnh Như Băng đẩy cánh cửa trúc bước vào bên trong.
Một tỳ nữ dung mạo thanh tú, vội chạy tới, cung thân nói:
− Vị thiếu gia đã vào nhầm cửa thì phải ?
Lãnh Như Băng cười hỏi:
− Đây có phải là «Phỉ Thúy Lâu» ?
Tỳ nữ đáp:
− Không sai, khách nhân muốn tìm ai ?
Lãnh Như Băng nói:
− Lục y cô nương.
Đoạn cất bước đi thẳng vào.
Tỳ nữ vội nói:

− Cô nương đang bận, thỉnh khách nhân lưu lại danh tính, vài ngày nữa hãy tới.
Lãnh Như Băng nói:
− Ta phải gặp nàng ngày hôm nay.
Tỳ nữ nói:
− Không được, cô nương đang tiếp khách.
Lãnh Như Băng không thèm để ý, bước vào sảnh.
Trong đại sảnh có những bức màn lụa tím buông rũ, bốn chiếc kỷ màu hồng, đệm bọc vải trắng như tuyết, bốn góc có bốn bồn hoa lớn, hương hoa thơm ngát.
Đại sảnh không có một bóng người.
Lãnh Như Băng đảo mắt, chỉ thấy phía góc bên tả có một cầu thang gỗ trải lụa trắng, bèn lập tức tiến về phía đó.
Lên hết mười tám bậc thang, đến một sảnh rộng chín thiếu nữ y phục diễm lệ ngồi một hàng trong sảnh, thấy Lãnh Như Băng lập tức ùa lại dàn hàng ngang trước mặt chàng.
Tỳ nữ đứng giữa ngắm chàng, thong thả chìa bàn tay ngọc, nói:
− Người đến đây.
Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:
− Cái gì ?
Ả tỳ nữ tựa hồ đứng đầu cả nhóm, tròn mắt hỏi:
− Khách của Lục y cô nương ư, thỉnh thiệp ?
Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:
− Không có.
Tỳ nữ hỏi:
− Không có thiệp đến đây làm gì ?
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bậc thang dẫn lên lầu trên, nói:
− Ta muốn tìm một người.
Cả đám tỳ nữ nhao nhao hỏi:
− Tìm ai vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Lục y.
Đoạn bước lên nói:
− Tránh ra mau, ta không muốn động thủ.
Đám tỳ nữ giận dữ, bảy tám ả lập tức xúm lại định giữ lấy chàng.
Lãnh Như Băng quắc mắt, hất vai tràn tới, tả thủ đột nhiên thi triển cầm nã thủ pháp, chộp lấy cánh tay của tỳ nữ đứng đầu cả nhóm, ả tỳ nữ này lập tức buộc phải xoay mình, bị chàng đẩy thẳng về phía các ả còn lại.
Chàng xuất thủ quá nhanh, cả đám tỳ nữ kinh hãi, vội dạt lùi cả đi.
Lãnh Như Băng vọt qua chỗ họ, chạy lên lầu trên.

Đám tỳ nữ biết không đương nổi, đều dừng lại ở bên dưới, không dám đuổi theo.
Lầu thượng chia làm hai phòng song song với nhau, gian phía sau là một tòa lương đài rộng rãi, trần phủ lụa màu xanh da trời,sàn trải thảm màu hồng.
Trong lương đài có bể phun nước mát mẻ, hai đại hán khôi ngô đang nâng chén rượu lên môi.
Ngồi giữa hai đại hán là một lục y mỹ nhân, cặp mắt to đung đưa hết nhìn gã đại hán bên này lại nhìn bên kia vô cùng tình tứ.
Hai đại hán thì cứ dán mắt vào nàng, hoàn toàn không biết rằng Lãnh Như Băng đã đứng ở lương đài hồi lâu.
Lục y mỹ nhân thần trí chưa mê, trong lúc đung đưa cặp mắt qua lại đã nhìn thấy Lãnh Như Băng thì đột nhiên buông rơi tấm khăn trắng lau miệng, ngồi nghiêm mặt lại.
Hai đại hán trong lúc nốc rượu, mục quang chuyển động, chợt phát hiện Lãnh Như Băng thì đột nhiên biến sắc, đặt chung rượu xuống.
Gã đại hán ngồi ở phía đông cười một tiếng, nói:
− Hảo tiểu tử, to gan lắm.
Đoạn đứng bật dậy, bước ra khỏi bàn, phách không tung ra một quyền.
Lãnh Như Băng nghe miếng quyền của gã xé gió, biết võ công của đối phương chẳng tầm thường, bèn nghiêng người, sử dụng bộ pháp «Đảo Thái Thất Tinh Bộ» lách qua gã đại hán cản đường, tiến vào giữa lương đài, chú mục nhìn lục y mỹ nhân, lạnh lùng hỏi:
− Cô nương là Lục y ?
Lục y mỹ nhân thái độ bình thản, mỉm cười đáp:
− Tệ thiếp chính là Lục y, đại danh của công tử ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương khỏi cần biết ...
Gã đại hán ngồi ở phía tây đột nhiên đập một chưởng xuống bàn, nói:
− Khẩu khí hào cường, ta phải giáo huấn cho ngươi trước, rồi sẽ tính sau.
Lãnh Như Băng nhìn vết chưởng của đối phương trên bàn, trong như một vết lõm, thì nghĩ thầm:
"Nội lực hùng hậu quá, người này ta không thể xem thường ...".
Gã đại hán công kích trước lúc này đã quay lại dùng thức «Ngạ hổ bổ dương», hữu thủ xòe ra chộp tới.
Lãnh Như Băng lại chuyển dịch vai, thoái lui mấy thước, vẫn chưa trả miếng.
Gã đại hán thứ hai đột nhiên bật dậy khỏi bàn, xông ra giáng một quyền vào sau lưng Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng chuyển bộ, tạt ngang tránh đòn quyền ấy.
Hai đại hán một trước một sau đồng thời triển khai thế công cực nhanh,

quyền chưởng ào ào như gió bão.
Lãnh Như Băng lách thân trong làn quyền chưởng giao thoa, cuối cùng vẫn chưa trả đòn. Thân pháp của chàng kỳ ảo, khiến quyền chưởng của hai đối phương vẫn không thể đánh trúng chàng.
Lục y mỹ nhân tựa hồ thích thú xem cảnh ba người giao đấu, ngưng thần chú mục, miệng mỉm cười.
Thế công của hai đại hán càng lúc càng mãnh liệt, nhưng thân pháp của Lãnh Như Băng cũng càng lúc càng kỳ ảo, bước chân cứ như hành vân lưu thủy, bất luận quyền chưởng của hai người kia mãnh liệt, hiểm ác đến mấy thủy chung vẫn chẳng chạm tới được mép áo của chàng.
Lục y mỹ nhân đã nghiêm mặt lại, thong thả đứng dậy, đến gần ba người, cao giọng nói:
− Ba vị hãy dừng tay !
Kỳ thực chỉ có hai đại hán luôn tay công kích, còn Lãnh Như Băng thủy chung vẫn chưa trả đòn, nghe tiếng nói của Lục y mỹ nhân, hai đại hán bèn nhảy lùi lại.
Lãnh Như Băng vẫn chưa hoàn thủ, nhưng cũng cảm nhận được đối phương có võ công thập phần cao minh, quyền chưởng cương kình mãnh liệt.
Lục y mỹ nhân chú mục nhìn Lãnh Như Băng, mỉm cười nói:
− Nhị hổ tương tranh, ắt một sẽ thọ thương, ba vị nếu còn giao đấu, dù ai thọ thương cũng đều đáng tiếc.
Nào chưởng, nào quyền, nào cước của hai đại hán mãnh liệt công kích mấy chục chiêu vẫn không chạm tới người Lãnh Như Băng, thì trong bụng thập phần kinh ngạc, thấy Lục y mỹ nhân nói vậy cũng là dịp để họ ngừng tay, vì thế họ không nói gì.
Lãnh Như Băng nhè nhẹ gật đầu, vẻ u sầu vẫn không thay đổi, trước lời nói của lục y mỹ nhân chàng thản nhiên như không. Bộ y phục màu trắng của chàng lấm lem bùn đất, chẳng hề làm giảm bớt vẻ anh tú của chàng.
Lục y mỹ nhân cung thân hành lễ với Lãnh Như Băng nói:
− Lục y mệnh bạc, xuất thân tiện nghiệp, nghênh lai tống vãng, mong nhờ các vị ân khách ban thưởng sủng ái, mà được hưởng chút thịnh danh, công tử nếu không e ngại, thỉnh ngồi vào bàn tiệc, tiện nữ sẽ cho bày bàn tiệc mới để tiếp đãi công tử.
Ngừng một chút, mỉm cười nhìn hai đại hán nói tiếp:
− Chưa đánh nhau chưa thành bằng hữu, có câu «anh hùng tương tích tam thuyên nhất chiến», thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài. Tiện thiếp tuy không hiểu võ công, nhưng thấy rằng chỉ trong nửa giờ không đủ phân thắng bại ...
Nàng nói liền liền, chẳng để cho ai xen vào, đoạn thong thả cúi mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Lãnh Như Băng không nói gì, quay người bước đến bàn tiệc, tự động ngồi xuống.
Lục y mỹ nhân vội theo sau lưng chàng, tới ngồi xuống bàn.
Hai đại hán làm theo.
Lục y mỹ nhân vỗ nhẹ tay hai cái, lập tức có hai Thanh y tỳ nữ bước vào.
Lục y mỹ nhân phân phó cho họ thay bàn tiệc tàn, dọn bàn tiệc mới.
Không lâu, cao lương mỹ tửu đã được bưng lên.
Vẻ thản nhiên lạnh lùng của Lãnh Như Băng khiến hai đại hán chẳng thể có cách gì luận đàm với chàng.
Lục y mỹ nhân nâng chung rượu, mỉm cười nói với Lãnh Như Băng:
− Công tử có thể cho tiện thiếp được biết quí tánh đại danh chăng ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một chút, đáp:
− Vô danh tiểu tốt, có nói ra cô nương cũng chẳng biết.
Lục y mỹ nhân mỉm cười:
− Công tử đã không muốn nói tính danh, tiện thiếp chẳng dám nài ép.
Quay sang hai đại hán, nói:
− Nhị vị đây là hai nhân vật thượng thừa của võ lâm Giang Nam, Phó Quốc Tiền ở Hàng Châu và Bạch Hưng Tài ở Dương Châu.
Lãnh Như Băng nhẹ gật đầu nói:
− Hân hạnh được biết đại danh.
Phó Quốc Tiền cung tay, nói:
− Không dám, huynh đài dường như không phải là người trong võ lâm Giang Nam ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ từ vùng xa xôi hẻo lánh tới đây.
Bạch Hưng Tài nói:
− Thân pháp huynh đài kỳ ảo, chúng tại hạ chưa từng gặp cao thủ như thế này, tại hạ xin kính huynh đài một chung.
Lãnh Như Băng đã cầm chung rượu lên định uống, nhưng đột nhiên lại đặt xuống, thong thả nói:
− Tại hạ không uống được rượu, đành phụ nhã ý của huynh đài.
Lục y mỉm cười, chú mục nhìn Phó, Bạch hai người nói:
− Công tử đã không uống được, tửu bất khả ép, tiện thiếp xin được uống thay chàng.
Cũng không chờ hai người kia có đồng ý hay không, liền nâng chung rượu lên uống cạn.
Phó Quốc Tiền cười ha hả, nói:
− Cô nương đã đại diện, tại hạ mạo muội kính hai chung được chăng ?
Lục y ngưỡng mày, mục quang liếc Lãnh Như Băng cười đáp:
− Chỉ e quá lộ liễu khiến công tử đây chướng mắt.

Nói đoạn tự rót rượu vào chén uống cạn.
Bạch Hưng Tài đảo mắt hai lượt, đột nhiên đứng dậy nói:
− Cơm no rượu say rồi, không dám phiền nhiễu thêm, xin cáo biệt.
Phó Quốc Tiền cũng cung tay, nói:
− Tại hạ cũng cần cáo biệt.
Lục y thong thả đứng lên, cung thân nói:
− Hôm nay chưa thể bồi tiếp nhị vị chu đáo, tiện thiếp cảm thấy quá khiếm khuyết, thỉnh nhị vị dịp khác.
Phó Quốc Tiền cười nhạt:
− Nếu được gọi, tất phải tới ngay.
Đoạn quay mình bước đi.
Bạch Hưng Tài lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cung tay nói:
− Hẹn tái ngộ.
Rồi quay mình đi ngay.
Lục y nhìn theo hai người xuống lầu, rồi mỉm cười quay sang nói với Lãnh Như Băng:
− Hai vị ấy tức giận bỏ đi, chỉ e món nợ lần này sẽ trút lên đầu công tử.
Lãnh Như Băng thản nhiên nói:
− Tại hạ với họ vô oán vô cừu, có món nợ gì kia chứ ?
Lục y cười:
− Mỹ sắc làm say lòng người, tình như mũi kiếm khiến máu đổ, xưa nay anh hùng hào kiệt có mấy ai không bại dưới tay nữ nhân ?
Miệng nói, mắt cười lộ vẻ tự phụ.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Nhưng tại hạ tới đây hoàn toàn chẳng phải vì mỹ sắc của cô nương.
Lục y mỉm cười, nói:
− Công tử là vĩ nhân, há lại giống thường nhân.
Lãnh Như Băng hoàn toàn lãnh đạm trước lời tán tụng của Lục y mỹ nhân, cũng chẳng rõ là chàng mừng hay giận ?
Lục y quả thực là người âm trầm, điềm tĩnh, nghe những lời khó nghe như thế của Lãnh Như Băng, nàng thủy chung vẫn không đổi thanh sắc, cười một tiếng nói:
− Công tử kiếm mi tinh mục, phong thái khiến người cảm động, đáng tiếc y phục chưa được như ý, trong phòng tiện thiếp có vài bộ nam trang, thỉnh công tử vào thay y phục, rồi chúng ta lại tiếp tục đàm luận được chăng ?
Lãnh Như Băng nói:
− Thịnh tình tâm lãnh, tại hạ thấy khỏi cần.
Lục y mở tròn đôi mắt đẹp, nói:
− Công tử cái gì cũng từ chối, khiến tiện thiếp thật khó đoán biết ý của chàng ?

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn lục y một chặp, nói:
− Rất đơn giản, tại hạ đến lấy lại một vật.
Lục y hơi sững sờ:
− Vật gì vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Mảnh vải.
Lục y cười khanh khách, nói:
− Tiện thiếp cứ tưởng công tử muốn lấy vật gì trân bảo, hóa ra chỉ một mảnh vải. Công tử đã quá bộ tới Phỉ Thúy Lâu này, dù vì mục đích gì cũng là thượng khách của Lục y này, trước hết hãy uống với tiện thiếp vài chung rượu, rồi tiện thiếp sẽ dâng chàng những gì chàng muốn.
Lãnh Như Băng không ngờ việc đòi lại mảnh vải thuận lợi đến thế, bất giác hơi ngẩn người.
Lục y đưa bàn tay ngà ngọc rót rượu vào chung cho chàng, rồi rót cho mình, nâng chung rượu lên trước mặt chàng, nói:
− Người trong võ lâm tiện thiếp gặp không ít, ai cũng đa nghi, nếu công tử không ngại chỗ lạ, thỉnh hãy dùng chung rượu của tiện thiếp mà đối ẩm được chăng ?
Nói đoạn, nàng cầm chung rượu của chàng uống cạn.
Lãnh Như Băng thấy không tiện từ chối, sợ bị người cho là nhát gan, đành cầm chung rượu của nàng lên uống từ từ, vừa uống vừa ngầm vận chân khí.
Lục y mỉm cười, nói:
− Công tử lặn lội đường xa tới đây, nếu trở về tay không há chẳng uổng công. Tiện thiếp có tập thổi tiêu, tự tinh thành tựu cũng khá, nếu công tử có hứng nghe tiện thiếp nguyện tấu một khúc ...
Lãnh Như Băng nói:
− Không dám phiền cô nương, tại hạ còn có việc khẩn yếu, chẳng tiện ngồi lâu, đành phụ nhã ý.
Lục y rút ra một cây ngọc tiêu, nói:
− Công tử không có hứng thưởng thức, nhưng tiện thiếp lại có tình thổi tiêu.
Cũng chẳng đợi chàng có đáp ứng hay không, liền đưa cây tiêu lên môi mà thổi. Tài thổi tiêu của nàng tựa hồ đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, tiếng tiêu vừa cất lên đã nỉ non ai oán, thấu tận cõi lòng.
Lãnh Như Băng bất giác bị tiêu âm chinh phục, chàng vốn đã u sầu, nay vẻ mặt càng thêm ưu tư buồn bã.
Bỗng tiếng tiêu trầm hẳn xuống, trầm mãi, trầm mãi đến tận cùng, như muốn len vào tận đáy lòng, rồi bỗng đứt đoạn, tiếp đó lại nấc lên ai oán như muốn nói đến nỗi khổ của một giai nhân liễu yếu đào tơ đang lâm cảnh tương tư tình lang nơi viễn xứ.
Lãnh Như Băng như say tiếng tiêu, ngồi lặng người bất động. Khi tiếng tiêu

ngừng bặt, chàng như người vừa tỉnh mộng, ngẩng đầu nhìn tứ phía, thấy trời đã vào đêm thì giật mình, nghĩ thầm:
"Ta đã bị tiêu thanh hớp hồn." Bèn lập tức đứng dậy, hít một hơi dài.
Lục y cất cây tiêu, không chờ Lãnh Như Băng cất tiếng, đã nói trước:
− Thỉnh công tử bình phẩm, tiện thiếp thổi tiêu có nghe được hay chăng ?
Lãnh Như Băng nhìn các vì sao nhấp nháy ngoài song, nói:
− Muộn rồi, tại hạ phải đi.
Lục y ngưỡng mày, mắt lộ một tia sát cơ, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục vẻ tươi cười duyên dáng, nói:
− Thỉnh công tử đợi một chút, tiện thiếp đi lấy mảnh vải cho chàng.
Đoạn đứng dậy bước đi, yểu điệu và tha thướt, đầy vẻ gợi tình.
Lãnh Như Băng thấy nàng bước vào phòng trong.
Một vùng sáng lóe lên, đèn trong phòng được thắp sáng.
Lãnh Như Băng di chuyển phương vị, đến khe cửa ngó vào phòng.
Một bóng người di động một hồi bên song cửa, rồi đột nhiên đứng bất động.
Lãnh Như Băng đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Lục y trở ra.
Không thể chờ thêm, chàng bước vào phòng.
Chàng đẩy cửa mở đến nửa chừng, đã bước nửa bước, bỗng nghĩ thầm:
"Đêm hôm khuya khoắt, một đôi nam nữ ở chốn cô lâu, ta há có thể đường đột bước vào phòng the.".
Bèn ho một tiếng, định nói thì từ trong phòng vọng ra giọng nói của Lục y:
− Công tử quá khách khí, «Phỉ Thúy Lâu» đâu phải cấm cung của bậc vương hầu, tiện thiếp chẳng phải là vương phi ...
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Cô nương mau hoàn trả mảnh vải, tại hạ còn có việc trọng yếu phải làm ngay.
Một tiếng thở dài vọng ra, rồi tiếng tiêu réo rắt lại cất lên.
Lãnh Như Băng cười một tiếng, đẩy hẳn cửa bước vào, lập tức đứng ngây người.
Chỉ thấy Lục y đã cởi bỏ y phục, để lộ tấm thân nõn nà, nửa nằm nửa ngồi trên giường, đang cầm tiêu mà thổi. Mắt nàng đung đưa, vẻ mặt nửa tươi cười, nửa như không, chăm chăm nhìn Lãnh Như Băng.
Tiêu âm nhặt khoan dìu dặt như khêu gợi xuân tình.
Lãnh Như Băng tâm thần hơi chấn động, phải vận nội công để chế ngự tiêu âm.
Tiêu âm của Lục y bỗng dồn dập dâng trào cuồn cuộn như trong cơn hồng thủy.
Lãnh Như Băng toàn thân bừng bừng, người vã cả mồ hôi, phải một lúc sau mới trấn tĩnh cơn xúc động mãnh liệt.
Lục y mỹ nhân đột ngột ngồi dậy, thần sắc đại biến, bắt đầu vội vã đi lui đi

tới trong phòng, tiêu âm cũng nhịp với tiếng bước chân mà mỗi lúc một gấp gáp, như kinh như hãi, tràn ngập khắp phòng.
Chỉ thấy nàng lúc này đã chạy như bay như biến khắp phòng, thân hình thoang thoảng mùi mồ hôi ngây ngất. Bỗng huỵch một tiếng, Lục y bị vấp chân ngã chúi xuống đất, tiêu âm cũng lập tức bặt ngừng.
Lãnh Như Băng từ từ mở to hai mắt, nhìn Lục y nằm tênh hênh dưới đất, thong thả giơ hữu chưởng lên.
Lục y nằm dưới đất tựa hồ không có khả năng đề kháng. Chưởng thế của chàng mà giáng xuống, hẳn nàng sẽ chết tức thời.
Nhưng chàng chậm rãi thu tay lại.
Lục y thoát chết, nằm im một hồi rồi mới ngồi dậy. Cây tiêu trong tay nàng bị văng cách xa ba bốn thước.
Chỉ thấy nàng hơi động đậy, đoạn thổ ra một búng huyết.
Lãnh Như Băng bước tới, lạnh lùng nói:
− Tại hạ không muốn giết nữ nhân, hãy mau hoàn trả mảnh vải, tại hạ phải đi ngay.
Lục y hai tay chống sàn thong thả đứng dậy, chạy lại giường nằm bật xuống, nói:
− Thiếp thọ thương rồi, hành động bất tiện, mảnh vải ở dưới gối của thiếp, chàng lại mà lấy.
Lãnh Như Băng hơi sững sờ, cuối cùng thong thả bước tới.
Mái tóc của nàng lòa xòa bên gối, mặt tái nhợt, hai mắt lim dim, khóe miệng còn vết máu. Thương thế của nàng cực kỳ trầm trọng, nàng nằm ngửa trên giường như một cái xác.
Lãnh Như Băng do dự một chút, đoạn thò tay xuống dưới gối, quả nhiên rút ra một mảnh vải trắng. Mở ra xem, chẳng có chữ gì, chỉ thấy một luồng u hương xộc lên mũi, đây nào phải là vật cần tìm, chàng liền cả giận, định động thủ, bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, bụng nghĩ thầm:
"Hỏng rồi !" Vội giơ tay giáng xuống Lục y một chưởng. Nhưng chưởng mới xuống nửa chừng, nội công đã tiêu tán, chính mình cũng đứng không vững, cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, người lảo đảo, rồi ngã gục xuống sàn.
Không biết bao lâu sau, Lãnh Như Băng mới tỉnh cơn mê. Mở mắt ra, bốn bề tối om, động đậy tứ chi, chỉ nghe loảng xoảng tiếng xích sắt, chắc hẳn chân tay đã bị xiềng xích cột lại. Lãnh Như Băng định thần, căng mắt vận nhãn lực mà nhìn chỉ thấy tứ bề là vách đá, không một chút ánh sáng tự nhiên. Thì ra đây là một thạch lao chuyên dùng giam giữ các nhân phạm trọng yếu.
Lãnh Như Băng có cảm giác như thạch lao này nằm sâu dưới đất, bất giác thở dài, nghĩ thầm:
"Ta chủ quan khinh địch, có chết trong địa lao này cũng đành, nhưng Trần

đại hiệp đang chờ Sâm hoàn như đại hạn chờ mưa, nếu vì thiếu Sâm hoàn mà có mệnh hệ gì thật là mối đại hận trong đời ta.” Đang nghĩ thế, bỗng nghe trên vách có tiếng lạch xạch, lạch xạch.

Hồi 6
Thủy, Hỏa, Nhân Hình

Lãnh Như Băng dứt bỏ các ý nghĩ tán loạn, ngưng thần chăm chú nhìn lên vách đá.
Chỉ thấy ở đó có ánh đèn chiếu vào qua một lỗ nhỏ hình chữ nhật, dài chừng một thước, rộng nửa thước. Đoạn một bàn tay trắng nõn nà đẩy vào một chiếc khay gỗ, kèm theo thanh âm trong trẻo của nữ nhân:
− Thỉnh Lãnh công tử dùng bữa.
Mùi rượu thịt thơm nức tỏa vào ngào ngạt.
Lãnh Như Băng ngửi thấy mùi rượu thịt thơm lừng, chợt thấy đói bụng. Đang nghĩ hãy ăn một chút để bảo trì thể lực, bỗng nghe tiếng xích sắt loảng xoảng, rồi một cánh tay kỳ quái gầy khô như móng vuốt chim ưng, đột nhiên chìa ra kéo ngay khay gỗ đi. Lãnh Như Băng chú mục nhìn theo, chàng thấy ở bên vách đá có một lão nhân gầy quắt đang ngồi.
Lão nhân đầu bù tóc rối, râu ria cũng lòa xòa, khiến không thể nhìn rõ mặt mũi. Chỉ thấy lỗ nhỏ giờ đã bị che lại, bóng tối bao trùm địa lao.
Nhãn lực của Lãnh Như Băng hơn người, tuy trong bóng tối vẫn nhận ra cử động của lão nhân ngồi kia.
Đó là một người gầy quắt, ngoài trừ bộ y phục rách tả tơi, chỉ còn da bọc xương, hệt một kẻ nhịn đói lâu ngày. Lão nhân dùng tay bốc thức ăn mà nhai ngốn ngấu, chứng tỏ quá ư đói khát.
Lãnh Như Băng thầm thở dài, nghĩ bụng:
"Người này không biết đã bị bỏ đói bao nhiêu ngày rồi ?".
Lão nhân tuy gầy quắt nhưng thực lượng lại kinh nhân, chỉ thoáng chốc đã ăn hết sạch khay thức ăn. Một bình rượu nhỏ, cũng được lão nhân nốc cạn một hơi. Ăn uống xong, lão nhân vỗ vỗ mấy cái vào bụng, nhìn Lãnh Như Băng, bỗng nhiên như động tâm, thong thả hỏi:
− Tiểu tử, lão phu ăn hết sạch phần cơm của ngươi, lần sau bọn chúng mang bữa ăn tới, lão phu sẽ để cho ngươi tất cả.
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Tại hạ không đói.
Lão nhân được ăn no, tinh thần hưng phấn, thần quang trong mắt đảo qua đảo lại, cười nói:
− Không đói, ha ha, tiểu tử, trừ phi ngươi định chết đói trong thạch lao này, hoặc giả nội công đã tu luyện tới cảnh giới «bất tiến thực» (không cần ăn

vẫn sống), nếu không bất cứ chúng thí cho cái gì ngươi cũng chẳng chê đâu ...
Lão nhân tựa hồ cảm thương cho số phận của chính mình, hào khí bỗng nhụt hẳn. Lão thở dài, tiếp:
− Lão phu đã phải ở trong thạch lao này một thời gian chẳng ngắn ngủi gì.
Lãnh Như Băng chợt giật mình, nghĩ thầm:
"Nếu suốt đời bị giam hãm trong thạch lao tăm tối này thì thật là chết quách còn hơn." Chàng nói:
− Lão tiền bối đã bị giam ở đây bao lâu ?
Lão nhân đưa tay áo túm mái tóc rối trên đầu, nói giọng thê lương:
− Cũng không nhớ rõ, đại khái chừng hai năm.
Lãnh Như Băng nói:
− Hai năm ư ?
Lão nhân cao giọng:
− Ngươi tưởng ngắn ngủi lắm sao ?
Đoạn giọng nói trầm xuống, đầy ảo não:
− Hai năm tuy không thể bảo là lâu, nhưng người đừng quên đây là một thạch lao tăm tối, một ngày ở đây còn dài hơn cả một năm bên ngoài, bảy trăm ngày đêm, vị chi là bảy trăm năm đó.
Lãnh Như Băng chợt nhớ đến từ mẫu ở Diệp Phong Cốc đang mong chờ ái tử trở về, bất giác chàng thở dài nhè nhẹ, thê lương.
Lão nhân bỗng cười vang một trận, tiếng cười âm vang khắc nhĩ kinh tâm, bị bốn bề vách đá dội lại, nghe như tiếng sấm động, khiến người hồn xiêu phách lạc.
Lãnh Như Băng ngầm vận chân khí đề kháng thanh âm kia, lòng thầm kinh dị:
"Nội công của người này e chẳng kém gì ta.".
Tiếng dội còn âm vang hồi lâu, rồi mới tắt hẳn.
− Tiểu tử, ngươi sợ ư ? Ha ha, nếu ngươi phải sống ở đây hai năm, chỉ e ngươi cũng biến thành lang sói như lão phu đó thôi.
Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn lão nhân một cái, mặc nhiên không nói.
Lão nhân thở dài, nói:
− Tiểu tử, tại sao ngươi không nói đi ?
Lãnh Như Băng đáp không trúng vào câu hỏi của lão nhân:
− Lão tiền bối bị giam ở đây lâu đến thế mà không nghĩ cách đào tẩu hay sao ?
Lão nhân nói:
− Chúng sớm biết lão phu quyết chẳng chịu bị giam mình ở đây, nên ... đây là một thứ quái lao ...
Lão nhân di động xiềng xích trên người, nói tiếp:

− Ngay đến thứ này cũng được chúng làm riêng, kiên cố vô cùng.
Đoạn lão nhân đột nhiên nói sang chuyện khác, hỏi:
− Tiểu tử, võ công của ngươi cũng khá đấy. Không biết sư phụ là ai ?
Lãnh Như Băng đảo mắt nói:
− Đồ kỵ sư húy, thứ cho tại hạ không thể phụng cáo.
Lão nhân sững sờ, cười:
− «Hổ Hống Phí Công» của ta vừa thi triển trong lao thất vừa rồi có uy lực cực lớn, một cao thủ võ lâm cũng khó chịu đựng, vậy mà ngươi không bị sao cả.
Lãnh Như Băng nhắm mắt, ngồi tựa vào vách đá.
Lão nhân thấy Lãnh Như Băng tựa hồ không nghe thấy lời lão vừa nói, thì cả giận cười lạnh một tiếng, nói:
− Hừ ... tiểu tử, ngươi mà dám vô lễ với ta ...
Lãnh Như Băng mở to mắt nhìn lão nhân, mỉm cười không nói.
Lão nhân đột nhiên dịu mặt giọng nói trở nên hết sức dịu dàng:
− Từ nay hai ta đã thành kẻ cùng chung hoạn nạn, ha ha, nếu lão phu có bị chết đói ở đây, chỉ e ngươi cũng khó mà sống được một mình.
Lãnh Như Băng hé miệng, định nói lại thôi.
Lão nhân nói:
− Đã sáu ngày nay chúng không đem thức ăn cho lão phu, hôm nay chúng đưa cao lương mỹ tửu tới, xem ra lão phu ăn hết cả phần của ngươi.
Lãnh Như Băng thở dài, không nói.
Lão nhân giận dữ quát:
− Tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không hả ?
Lãnh Như Băng lắc đầu, mỉm cười.
Lão nhân nói:
− Ngươi bôn tẩu ở Giang Nam, hẳn phải từng nghe nhắc đến uy danh của lão phu.
Người này đại khái bị giam quá lâu, chẳng có ai tiếp chuyện, nay được khai khẩu thì thao thao bất tuyệt, lại gặp ngay phải Lãnh Như Băng là người không ưa nói, thành thử đành nói một mình. Chỉ nghe lão nhân ho một tiếng, tiếp:
− Tiểu tử, tại sao ngươi lại không nói ? Ngươi đã khi nào nghe nhắc đến ngoại hiệu Sấu Hầu Vương hay chưa ?
Lão nhân cứ ngỡ Lãnh Như Băng vừa nghe đến ba tiếng Sấu Hầu Vương chắc phải thất kinh, nào ngờ sự tình vượt ra ngoài mọi dự liệu của lão, Lãnh Như Băng vẫn chẳng có phản ứng gì. Lão nhân quát một tiếng to như sấm:
− Sấu Hầu Vương chính là ta đây.
Lãnh Như Băng nhè nhẹ thở dài, chẳng lý gì đến lão.
Lão nhân đứng bật dậy, khiến xiềng xích trên người kêu xủng xoảng, nói

tiếp:
− Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công, ngươi chưa từng nghe nhắc đến, vậy ba chữ Lão Hầu Vương Nhi ngươi đại khái có nghe rồi chứ ?
Trong cơn giận dữ, ba chữ «Lão Hầu Nhi» bị lão nhân nói vấp mấy lần.
Lãnh Như Băng bị lão nhân vô cớ mắng oan, đành thản nhiên đáp một câu:
− Thì ra là Hứa lão tiền bối.
Hứa Sĩ Công vui mừng:
− Lão phu bị giam cầm hai năm nay, võ lâm dĩ nhiên vẫn nhắc tới uy danh của lão phu chứ ?
Lãnh Như Băng lắc đầu.
Hứa Sĩ Công nói:
− Chúng ta bình sinh chưa từng gặp nhau, làm sao ngươi biết danh của lão phu ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Thì tại hạ vừa nghe đó thôi.
Đoạn chàng lại nhắm mắt vờ như muốn ngủ.
Hứa Sĩ Công tuy trong bụng vô cùng phẫn nộ, nhưng chẳng có cách gì với chàng, bèn lạnh lùng nói:
− Hừ. Có ngày thoát khỏi chốn tù ngục này, lão phu không thể không cho ngươi một bài giáo huấn.
Lãnh Như Băng thở dài nói:
− Lão tiền bối đừng ngộ nhận, tại hạ chẳng qua không thích nói mà thôi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Hừ ! Tuổi nhỏ mà làm ra vẻ trưởng thượng.
Chỉ nghe một loạt tiếng lạch xạch lạch xạch vọng vào, Lãnh Như Băng lần này đã có kinh nghiệm, liền đoán có biến hóa.
Quả nhiên, cánh cửa bằng đá của ngục thất được mở ra, hai Thanh y thiếu nữ lăm lăm trường kiếm cầm đèn bước vào.
Hứa Sĩ Công đứng bật dậy, hữu thủ đưa ra chộp nhanh lấy Thanh y thiếu nữ đi trước.
Chỉ nghe tiếng xích sắt loảng xoảng một hồi, ngón tay của lão nhân còn cách thiếu nữ cả thước, dây xích đã cạn, chẳng thể với xa hơn được nữa.
Thanh y thiếu nữ hừ một tiếng, xoay tay kiếm phạt ngang qua.
Lão nhân tự biết bàn tay mình khó chạm tới thân đối phương, chỉ ngầm vận nội kình mà phách không một chưởng, một luồng chưởng phong cương kình tràn về phía hai thanh y thiếu nữ. Uy lực vô cùng mạnh mẽ, khiến vách đá đối diện dội lại một luồng gió mạnh.
Hai Thanh y thiếu nữ đồng loạt nhảy qua một bên, tránh luồng chưởng phong ghê gớm.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Người này nội công thật thâm hậu.”.
Hai Thanh y thiếu nữ sau khi né tránh, vội vọt nhanh tới bên cạnh Lãnh Như Băng, nói:
− Lãnh công tử, cô nương của chúng tiểu nữ có lệnh chuyển công tử tới một chỗ khác.
Lãnh Như Băng sớm đã ngầm vận khí để thử, cảm thấy xiềng xích trên người vững chắc dị thường, không tài gì dùng sức lực của mình đứt tung ra được, bèn ngẩng đầu nhìn hai thiếu nữ, không nói gì.
Thiếu nữ đi trước bỗng xoay qua nói với Hứa Sĩ Công:
− Hừ, Lão Hầu Nhi, giờ Tý đêm nay sẽ xét xử lão, nếu lão lại không đáp ứng ...
Hứa Sĩ Công quát:
− Này con a hoàn, lão phu là hạng người gì mà phải khuất phục mệnh lệnh của lũ a hoàn các ngươi ? Hừ ! Muốn lão phu đáp ứng còn khó hơn cả việc bay lên trời đó.
Thiếu nữ nói:
− Tại sao lão cứ phát khùng như vậy, đợi xem khi lão bị hình phạt tàn khốc rồi, có đáp ứng hay không là tùy ở lão.
Hứa Sĩ Công giọng giận dữ:
− Lão phu há để tâm đến chuyện sinh tử.
Thiếu nữ cười khẩy:
− Tiểu nữ đã tận mắt chứng kiến rất nhiều cao thủ võ lâm, khi bị khốc hình thì mất hết hào khí anh hùng, cầu chết chẳng xong, cuối cùng đều xót xa van nài.
Tiểu nữ không tin lão là kim cương thiết đinh, đồng thọ la hán, đủ sức chịu nổi nỗi đau đớn hóa cốt tiêu phù.
Hứa Sĩ Công gầm lên:
− Quỷ nha đầu ...
Đoạn phách không một chưởng.
Hai Thanh y thiếu nữ đã biết chưởng thế hùng hậu của lão nhân, vội tránh sang một bên.
Lúc này một Thanh y thiếu nữ thò tay vào túi rút ra một cái chìa khóa, tra vào ổ ở vách đá, xoay sang phía hữu ba vòng, nghe «tách» nhẹ một tiếng, dây xiềng dưới chân chàng lập tức tách rời ra, nhưng dây xích trên tay tựa hồ lại bị siết chặt hơn.
Lãnh Như Băng đứng dậy hỏi:
− Các người muốn đưa ta đi đâu ?
Thiếu nữ đi trước nói:
− Cô nương phân phó đưa Lãnh công tử đến một nơi phong cảnh u mỹ ...
Ngừng một chút, lại tiếp:

− Chúng tiểu nữ chỉ phụng mệnh mà tới, mong công tử đừng làm khó với chúng tiểu nữ.
Lãnh Như Băng gật đầu nhẹ. Thiếu nữ cầm đèn giơ cao nói:
− Chúng ta đi !
Hai thiếu nữ một trước, một sau đưa Lãnh Như Băng ra bên ngoài.
Lãnh Như Băng đưa tay lên nói với Hứa Sĩ Công:
− Lão tiền bối bảo trọng !
Đoạn bước ra. Thạch môn lạch xạch lạch xạch một hồi đã được đóng lại.
Ba người đi trong một thông đạo rộng chừng hai thước, Lãnh Như Băng mang theo khối dây xích trầm trọng trên người, mỗi bước đi lại vang lên tiếng loảng xoảng loảng xoảng.
Qua mấy khúc quanh, tới một chỗ quẹo, thiếu nữ đi trước bỗng quay người lại, mỉm cười nói:
− Lãnh công tử là người thông minh, tốt nhất chớ vọng tưởng đào tẩu mà chỉ rước lấy họa sát thân.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn thiếu nữ, không nói gì.
Thiếu nữ đi trước thong thả lấy ra một mảnh vải đen, nói:
− Phiền công tử, cần phải bịt mắt lại.
Lãnh Như Băng thầm biết chẳng thoát được, bèn từ từ nhắm mắt lại.
Thiếu nữ dùng mảnh vải bịt mắt chàng. Tiếp đó chàng bị người dẫn đi, chỉ biết là đi lên phía trên, mé tay hữu.
Đột nhiên tay hữu của chàng bị người giữ lại, tai nghe một tiếng cười, nói:
− Đến rồi, đợi một chút nữa sẽ cởi băng bịt mắt cho công tử.
Đoạn băng vải bịt mắt chàng được cởi ra.
Ngưng mục nhìn, chỉ thấy hai thiếu nữ đang đi ra cửa.
Đây là một tịnh thất bố trí trang nhã, hào hoa, một sảnh đường rất thoáng rộng, lại có một gian ám thất, cổ tay mở toang, trần thiết cực kỳ thanh thoát, mỹ lệ.
Trên nóc sảnh đường và ám thất đều có trổ cửa nhỏ, nhưng được chắn bằng hai lớp song sắt to bằng cổ tay, dù người có võ công nhảy được lên đó cũng khó mà bẻ gãy.
Sảnh đường này hiển nhiên nằm cao hơn mặt đất.
Lúc này ánh sáng ngoài trời chiếu vào trong sảnh, nhưng chỉ mờ mờ, thiết tưởng đang là buổi tối.
Lãnh Như Băng chưa biết đường đi lối lại ra sao, lại mang xiềng xích trầm trọng trên người, hành động cực kỳ bất tiện, bên ngoài cửa hẳn có lực lượng mai phục, chi bằng tạm thời ngồi tĩnh tọa, vận khí điều tức, trước hết nghĩ cách bẻ gãy xích còng tay, rồi mạo hiểm đào tẩu cũng chưa muộn.
Cũng chẳng cần vào trong thất, chàng ngồi ngay ở một góc sảnh.
Chàng ngồi tĩnh tọa, vận khí điều tức, nào ngờ vừa định dẹp bỏ mọi ý nghĩ,

thì bao nhiêu nỗi khổ tâm nung nấu trong người lập tức dồn dập dâng lên đầu.
Nghe lời nói của Tiêu Dao Tử dường như có ẩn ý riêng sự sinh tử của Trần đại hiệp liên quan mật thiết đến chàng, chàng lại nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình.
Từ khi có trí nhớ, ngày đêm đều có ân sư nghiêm khắc đốc thúc chàng khổ luyện võ công, giữ mãi thi thư trước mặt từ mẫu. Nhưng mỗi lần chàng hỏi đến phụ thân, thì từ mẫu đều nổi giận quát phải im lặng.
Chàng tưởng nhớ đến thần thái của sư phụ đối với chàng. Khi đốc thúc chàng luyện võ công thì vô cùng nghiêm trang, nhưng khi bình thường thì rất ư hòa nhã, dễ dãi. Mỗi khi thấy mẫu thân thì sư phụ của chàng cung thuận tôn kính khác hẳn thường tình.
Càng lớn, chàng càng thầm biết mẫu thân chàng chẳng những kiến văn uyên thâm, mà còn đầy mình tuyệt kỹ, nhưng chưa từng đàm luận về võ công với chàng.
Chính đang nghĩ tới đây, chợt nghe có tiếng cười, rồi một hồng y thiếu nữ mỹ lệ bưng tới một khay gỗ, nói:
− Cơm rượu ban nãy đã bị Lão Hầu Nhi giành ăn hết, chỉ e công tử đã quá đói bụng.
Đoạn từ từ đặt khay gỗ xuống.
Trên khay có một bình mỹ tửu, một đĩa bánh. Mùi rượu bánh thơm lừng, khiến Lãnh Như Băng thấy đói cồn cào.
Hồng y thiếu nữ nói:
− Dân chúng Giang Nam xưa nay ăn cơm, nhưng cô nương biết công tử là người miền Tây Bắc tới, e ngại chưa quen ăn cơm, nên đã đích thân xuống bếp làm món bánh này cho công tử đó.
Lãnh Như Băng nhìn khay gỗ, nghĩ thầm:
"Đêm nay có đào tẩu, e sẽ phải ác chiến một trận, cũng nên ăn một chút cho có sức.".
Nhưng thấy Hồng y thiếu nữ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, tuy bụng rất đói, chàng cũng chưa tiện ăn.
Hồng y thiếu nữ đợi một lát vẫn không thấy chàng ăn, liền tự rót rượu uống, rồi nhón một mẫu bánh mà ăn, cười nói:
− Thỉnh công tử an tâm mà dùng bữa.
Đoạn quay mình bước đi.
Lãnh Như Băng bắt đầu ăn uống. Thấy rất ngon miệng. Lát sau chàng đã ăn hết bánh.
Hồng y thiếu nữ bước vào, mỉm cười, bưng khay gỗ đi ra.
Những tì nữ này đối với chàng đều rất khách khí, chàng thấy hơi kỳ quái, nhưng không tiện hỏi chuyện với họ.

Một thiếu nữ khác bưng trà vào cho chàng rồi lại bước ra ngay.
Trời đã vào đêm, trong sảnh đường tối om.
Lãnh Như Băng nhãn lực hơn người, vẫn nhìn thấy mọi vật. Chàng đề tụ chân khí vào hai tay, dùng lực bẻ thử chuỗi dây xích còng tay, nhưng thấy nó quá chắc chắn, không sao bẻ nổi thì nghĩ thầm; "Nếu không bẻ gãy được nó, ta cứ đào tẩu, khi động thủ với người, ta sẽ thi triển «Xúc Cốt Công», sau đó tìm cách phá ổ khóa xích trên người.".
Bỗng thấy hai thiếu nữ cầm đèn bước vào. Người đi trước cầm đèn, trang phục màu hồng, chính là thiếu nữ đã mang cơm lần trước, người thứ hai trang phục màu lục.
Cả hai đi tay không, dáng dấp thong thả, không có vẻ gì ác ý.
Hồng y thiếu nữ giơ đèn, nói:
− Tiểu nữ phụng mệnh đưa công tử đến ...
Bỗng ngưng lời.
Lãnh Như Băng thản nhiên đứng dậy, cất bước định đi.
Hồng y thiếu nữ vốn muốn được quan tâm, nói lấp lửng để chàng hỏi lại, không ngờ Lãnh Như Băng hoàn toàn thờ ơ, chẳng để tâm đến hậu quả hung cát, thì bất giác ngẩn người, đành quay mình đi trước dẫn đường.
Lục y thiếu nữ đi phía sau chàng, rời sảnh đường, lại đi xuống dưới thấp.
Lãnh Như Băng thầm ngạc nhiên, nghĩ:
"Chẳng lẽ chúng lại muốn tống ta xuống dưới thạch lao ?".
Thông đạo quanh co, phòng bị nghiêm mật, ở mỗi khúc quẹo đều có treo đèn, dưới đèn là một hắc y đại hán tay hữu lăm lăm binh khí, tay tả cầm cây nỏ, dài chừng một thước rưỡi, vẻ mặt lạnh lùng, thấy người đi qua không ngăn trở cũng chẳng nhìn lâu.
Qua chín khúc quẹo, cảnh vật biến đổi hẳn.
Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một tòa đại sảnh cực rộng, đèn đuốc sáng trưng, bóng người xếp thành từng hàng, im phăng phắc.
Lục y thiếu nữ đi sau vội rảo bước lên, ghé tai chàng nói nhỏ:
− Cô nương bảo tiểu nữ nói với công tử, nếu giáo chủ có hỏi gì, công tử hãy đối đáp cho nhã nhặn.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Giáo chủ cái gì ?
Lục y thiếu nữ đáp:
− Công tử không cần hỏi nhiều, những mong cứ làm theo lời tiểu nữ là được, mọi việc khác đã có cô nương lo liệu.
Đoạn đi chậm lại một bước.
Đến trước sảnh môn, hồng y tì nữ bỗng đặt cây đèn xuống, cung thân nói:
− Đã dẫn Lãnh Như Băng tới.
Chỉ thấy từ trong đại sảnh một gã đại hán dung mạo hung ác bước ra, chộp

lấy còng tay của Lãnh Như Băng mà lôi chàng vào trong sảnh, còn hai tỳ nữ lập tức thối lui. Lãnh Như Băng cảm thấy một luồng kình lực cực mạnh lôi chàng đi, bèn ngầm vận nội công đứng lại bất động.
Gã đại hán dung mạo hung ác thấy lôi đi không được, trong bụng có chút kinh sợ, nghĩ thầm:
"Không ngờ gã tiểu tử này lại có nội công thâm hậu như vậy".
Bèn quay đầu mỉm cười, từ từ dẫn chàng vào trong đại sảnh.
Lãnh Như Băng vừa đi, vừa đưa mắt quan sát tình thế, thấy mười hai đại hán cao to, y phục màu đen, đứng bất động bốn phía, người nào diện mạo cũng âm trầm.
Dựa vào vách sau là một mộc đài, trên kê ba chiếc ghế phủ da hổ, bên tả mộc đài có hai thanh y đồng tử, bên hữu là hai hoàng y nữ đồng, đằng trước mộc đài đặt một ngọc đỉnh cao cả thước, từ trong đỉnh, một ngọn lửa màu lam bốc lên cao hai tấc, từng luồng khói xanh chờn vờn bay lên, tỏa khắp đại sảnh một mùi hương thanh thoát.
Đại sảnh dài rộng mỗi chiều không dưới năm trượng, hai bên vách kê mười mấy dãy ghế dài, đã có không ít người ngồi, cả nam lẫn nữ, mặt đều bị che một mảnh vải đen, tay đều bị còng bằng xích.
Gã đại hán dẫn Lãnh Như Băng tới bên một chiếc ghế gỗ, nói nhỏ:
− Ngồi xuống !
Đoạn gã kéo từ trên vách đã một sợi dây xích khóa vào còng tay của Lãnh Như Băng rồi dùng vải đen bịt mắt chàng lại.
Lát sau, bỗng nghe vang lên ba tiếng chuông trầm trầm, rồi tiếng cước bộ rậm rịch, hiển nhiên là có nhiều người bước vào sảnh. Đoạn tất cả im lặng.
Một thanh âm dịu dàng nhỏ nhẹ vọng đến tai chàng:
− ... Võ công vô cùng cao minh ... ta nên thu phục vào giáo phái ...
Mảnh vải bịt mắt chàng được cởi ra.
Chàng thấy đã có hai người ngồi trên ba chiếc ghế ở mộc đài, người ngồi bên hữu chính là Lục y mỹ nhân của «Phỉ Thúy Lầu». Người bên tả là một nam nhân không râu, tay áo màu xanh rất dài, trông thập phần nho nhã, nhưng sắc diện tựa người vừa mới tỉnh ngủ.
Lúc này lại thấy một người mặc hoàng y đi ra, người này mặt che một chiếc mạng quái dị, tay mang đôi găng màu đen, ngoại trừ có thể thấy mục quang tinh tường chuyển động còn lại toàn thân đều bị che lấp bởi bộ áo choàng rộng thùng thình. Người này đĩnh đạc ngồi vào ghế chính giữa.
Chỉ nghe thanh y văn sỹ ngồi bên tả quát nhỏ:
− Dẫn Hứa Sĩ Công vào.
Hai hắc y đại hán từ cửa phía nam lôi vào trong sảnh một người, rồi cởi băng bịt mắt cho người đó.
Lãnh Như Băng nhận ra người ấy chính là Hứa Sĩ Công Sấu Hầu Vương.

Hứa Sĩ Công trên người đầy xiềng xích, đứng ở trước ngọc đỉnh, đưa mắt nhìn đại sảnh, lạnh lùng nói:
− Các người muốn xử trí lão phu như thế nào, hãy mau động thủ đi !
Lão nhân này bị giam cầm hai năm dưới thạch lao tăm tối, nhưng khí phách không hề sút giảm.
Hoàng y nhân nhìn Hứa Sĩ Công chằm chằm, không nói gì.
Chỉ thấy Thanh y văn sĩ cười một tiếng, nói:
− Hứa Sĩ Công, lão đã biết tình cảnh lúc này của lão thế nào chưa ?
Hứa Sĩ Công gầm lên:
− Lão phu bị các người bắt giữ sớm đã coi như bị chết rồi. Quyền sinh sát đang ở trong tay các ngươi, họ Hứa ta dù có chết cũng chết như một vị anh hùng.
Thanh y văn sĩ cười nham hiểm:
− Hứa Sĩ Công, lão nói năng quá phóng túng đó, nếu muốn sát hại lão, ai còn giam giữ lão trong thạch lao để cho lão sống những hai năm làm gì.
Hứa Sĩ Công ngẩn người, hỏi:
− Các người định làm gì lão phu ?
Thanh y văn sĩ cười, đáp:
− Hứa Sĩ Công, lão tự coi mình là người uyên bác, vậy lão có biết bổn tòa là ai không ?
Hứa Sĩ Công ngẩng đầu, song mục chăm ...
(**** mất hai trang ****) Hai nàng quả nhiên vội quỳ xuống bái lạy.
Thanh y văn sĩ lạnh lùng nói:
− Các ngươi rủ nhau đào tẩu, đã đáng tội chết, dù có lý do chính đáng cũng không được nói.
Lãnh Như Băng thầm thở dài:
“Nói gì lạ vậy ? Đã biết đối phương có lý mà không cho người ta nói.”.
Chỉ nghe Thanh y văn sĩ tiếp:
− Dùng Thủy hình !
Một tấm vải che ở góc đại sảnh lập tức được vén sang bên, một đại hán cao lớn, bưng một chiếc chảo cực lớn tiến ra.
Dưới đáy chảo có gắn một thạch lò. Lửa trong thạch lò đỏ rực. Chảo đựng đầy nước được đặt trước thạch đỉnh.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
“Dùng thủy hình chẳng lẻ lại thả người vào chảo mà luộc cho đến chết hay sao ? Ôi, thật là hình phạt thảm tuyệt thế gian, chưa từng có bao giờ.”.
Hai nàng đang quỳ thấy chảo nước bốc hơi ngùn ngụt, biết sắp bị thả vào trong đó, vội cùng giơ tay xiềng xích lên mà điểm vào huyệt «Thiên linh».
Thanh y văn sĩ sớm đã dự liệu hai nàng tất tự tìm cái chết, bèn cười khẩy một tiếng, nói:

− Muốn chết ư ? Đâu có dễ như vậy !
Hữu thủ phẩy một cái, hai cánh tay của hai thiếu nữ đang giơ lên liền đột nhiên rơi thõng xuống.
Lãnh Như Băng tinh mắt, thấy Thanh y văn sĩ khi phẩy tay đã phóng ra một viên đạn nhỏ, thì kinh hãi nghĩ thầm:
"Người này võ công không phải tầm thường, vừa thi triển «Mễ Lạp Đả Huyệt».".
Chỉ nghe hắn trầm giọng nói:
− Dụng hình !
Tám đại hán lập tức ùa tới, từ từ mở nắp chảo ra, nhấc bổng hai thiếu nữ lên mà thả chân vào chảo nước đang bốc hơi nghi ngút.
Hai nàng tựa hồ biết có hô cứu cũng vô ích, đành cắn răng cố chịu cực hình, không thốt một lời.
Bị ngâm trong nước nóng một lát, chắc đã tới lúc quá nóng, tuy hai thiếu nữ đành lòng chịu chết, nhưng cũng hết chịu nổi, cuối cùng cũng rú lên những tiếng thảm thiết. Tiếng rú nghe thê thảm, kinh động lòng người.
Lãnh Như Băng cảm thấy muốn nghẹt thở, bèn quát lớn:
− Dừng tay !
Tiếng quát như sấm giữa mùa xuân, rung chuyển cả đại sảnh, khiến những cây đèn treo phải đung đưa, lửa nến bị bạt nghiêng cơ hồ suýt tắt, rồi mới sáng trở lại. Dư âm của tiếng quát còn vang vọng hồi lâu.
Chỉ thấy Thanh y văn sĩ giơ tay tả phẩy một cái, mấy gã đại hán tức thời kéo hai thiếu nữ ra khỏi chảo nước.
Lãnh Như Băng thấy hai thiếu nữ bị ướt sũng tới đùi, họ đang vội vàng kéo ống quần lên cao, để lộ những bắp chân đỏ bầm. Chàng bất giác thở dai.
Thanh y văn sĩ thong thả đưa mục quang lạnh lùng nhìn mặt Lãnh Như Băng, cười một tiếng, nói:
− Ngươi quát cái gì ? Phải chăng muốn thụ hình thay cho chúng ?
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Các môn phái võ lâm có không ít lập quy nghiêm khắc, nhưng người vi phạm bị xử trí tàn khốc như hai nữ nhân vừa rồi, há có thể coi các vị là anh hùng được sao ?
Thanh y văn sĩ cười khẩy nói:
− Bổn tòa chính đang chiếu theo môn qui mà hành hình, bổn giáo có ba đại pháp giới, kẻ vi phạm sẽ bị ba đại khốc hình là Thủy, Hỏa và Nhân hình.
Lãnh Như Băng nói:
− Như vừa rồi đã quá tàn nhẫn.
Thanh y văn sĩ nhìn Lục y mỹ nhân, mỉm cười hỏi:
− Cô nương, có phải là người này chăng ?
Lục y gật đầu, nói:

− Đúng, người này võ công cao cường, nếu có thể thu nạp, sẽ rất đắc dụng.
Thanh y văn sĩ cười nhạt, quay về phía tám gã đại hán vừa hành hình hai thiếu nữ, nói:
− Dùng Hỏa hình !
Tám gã đại hán nhất loạt vâng dạ, nhấc chảo nước ra khỏi thạch lò, ngọn lửa xanh lập tức bốc lên khá cao.
Thanh y văn sĩ bỗng vỗ tay, nói:
− Cởi băng bịt mắt cho bọn kia được sáng mắt ra !
Hắn ngồi đó, vẻ mặt âm trầm độc ác, nhìn hai thiếu nữ xinh tươi như hoa như ngọc vừa bị thủy hình đỏ bầm cả bắp chân theo lệnh hắn, mà sắc diện vẫn thản nhiên như không. Bọn hắc y đại hán nghe lệnh lập tức động thủ, cởi băng bịt mắt tất cả những người đang ngồi trên các hàng ghế.
Lãnh Như Băng lướt mắt nhìn họ, bỗng giật mình. Chàng đã nhận trong số họ một nam, một nữ là hai kẻ đã lấy cắp «Thiên niên Sâm hoàn» và lưu lại mảnh vải. Chàng không ngờ gặp lại họ ở chốn này.
Hai người kia tựa hồ cũng đã nhận ra chàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Thần thái thiếu nữ đó chứng tỏ nàng đã trải qua không ít đau đớn.
Lãnh Như Băng nhắm mặt lại, nghĩ thầm:
"Ai ngờ Đào Hoa Trang lại là một sào huyệt thổ phỉ ghê gớm như vậy. Hoàng y nhân kia mặt che mạng, cố tạo vẻ thần bí, hẳn là thủ lĩnh, còn Thanh y văn sĩ và Lục y mỹ nhân đều là hai nhân vật chủ chốt của sào huyệt ấy." Đang nghĩ thế, bỗng nghe liền hai tiếng thét chói tai.
Lãnh Như Băng mở choàng mắt, chỉ thấy hai thiếu nữ bị treo lên cao, trên bắp chân vừa bị hai cây ngân trâm nung đỏ áp vào.
Một cái giá, đặt mây chục cây ngân trâm dài chừng năm tấc một cây, ngay phía trên thạch lò. Ngọn lửa xanh bốc lên nung các cây trâm đỏ hồng đến hai phần ba.
Thanh y văn sĩ lim dim mắt, tựa hồ không nghe, không thấy gì.
Hai gã đại hán tay mang bao, lại cầm lấy hai cây trâm trên thạch lò, bước về phía hai thiếu nữ.
Lại hai tiếng thét kinh tâm động hồn vang lên trong sảnh.
Lãnh Như Băng nhìn kỹ, thấy nơi trên thân mình thiếu nữ bị áp trâm nung đỏ đều là huyệt đạo thì tâm thần chấn động, thầm nghĩ:
"Thủ đoạn thế này, đừng nói là da thịt, ngay đến thiết đỉnh đồng thọ cũng e chẳng chịu nổi.".
Tiếng thét, tiếng la lại vang lên, thoáng chốc hai thiếu nữ đã bị hàng chục vết thương. Mùi thịt cháy khét lẹt.
Lãnh Như Băng cảm thấy nộ khí bốc lên đầu, nhưng cũng đành bất lực vì thân đã bị xiềng xích thế này, làm sao có thể cứu được người.
Chỉ nghe có tiếng cầu khẩn:

− Thỉnh Giáo chủ từ bi cho đệ tử ... được chết ngay ... đệ tử nguyện dưới cửu tuyền cũng ... không dám quên đại ân đại đức của Giáo chủ.
Lời cầu khẩn thê lương, ai oán vô cùng.
Hoàng y nhân chỉ dùng mục quang lạnh lẽo quét về phía hai thiếu nữ một cái, tựa hồ không nghe thấy giọng khẩn cầu làm đứt ruột người của thiếu nữ.
Thanh y văn sĩ cười một tiếng, nói:
− Đau như thế chưa thấm vào đâu, trọng hình còn ở phía trước kia.
Hắn giơ tay lên, tiếp:
− Hãy tạm quẳng chúng xuống Thủy lao cho hưởng nỗi khổ ba ngày ở đó, rồi sẽ áp dụng Nhân hình.
Hai Hắc y đại hán ứng thanh chạy tới, hạ hai thanh nữ thụ trọng thương xuống. Còn tám đại hán diện mạo hung ác vừa tham gia hành hình thì vẫn đứng bất động.
Lãnh Như Băng ngầm thở dài, nghĩ:
"Không biết họ còn phải chịu thứ độc hình thảm tuyệt nhân gian gì nữa đây !".
Đột nhiên Thanh y văn sĩ mở to hai mắt, nhìn toàn sảnh một lượt, cười nói:
− Hoạt động của bổn giáo hoàn toàn bí mật, cho nên người trong võ lâm rất ít ai được biết ...
Bỗng nhiên một tiếng quát lớn:
− Lão phu nhớ ra rồi.
Lãnh Như Băng nhìn về phía người nói, chính là Hứa Sĩ Công.
Thanh y văn sĩ nói:
− Thử nói coi ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Nếu lão phu nhớ không lầm, các ngươi hẳn là Huyền Hoàng Giáo tung hoành ở miền Tây Nam, ẩn núp tại sơn khu Vân Quý ...
Thanh y văn sĩ cười ha hả:
− Không sai, Hứa đại hiệp quả không hổ thẹn là người uyên bác, thấy nhiều biết rộng, bổn giáo đúng là hoạt động tại sơn khu Vân Quý, ít lui tới Giang Nam và Trung Nguyên, nay thiên hạ gặp nhiều hoạn nạn, Giáo chủ bổn giáo động lòng từ bi, chiêu mộ võ lâm đồng đạo, chung mưu đại sự, chấn chỉnh giang sơn.
Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:
− Bàng môn tả đạo há có thể làm nên đại sự ?
Thanh y văn sĩ cười một tiếng, nhìn lục y nói:
− Lão Hầu Nhi cuồng vọng như vậy, không làm cho lão nếm thử một chút đau đớn, lão sẽ không biết thế nào là lợi hại.
Lục y nữ nhân lúc này mỉm cười, nói:
− Người này danh tiếng lẫy lừng khắp một dải Giang Nam và Trung

Nguyên, đại bộ phận võ lâm đồng đạo đều là chỗ cố cựu tương tri của lão, cho nên từ sau khi bắt được lão, ta chưa hề gia hại, không ngờ hai năm cầm tù như thế vẫn chưa cải biến được tính cuồng ngạo của lão. Xử trí thế nào, thỉnh Giáo chủ huấn thị.
Thanh y văn sĩ nhìn Hoàng y nhân, cung tay nói:
− Thỉnh Giáo chủ huấn thị.
Hoàng y nhân không nói, chỉ lắc đầu nhè nhẹ.
Thanh y văn sĩ nói:
− Giáo chủ còn phải tiếp kiến giai tân, nếu không có điều gì giáo huấn, không dám phiền Giáo chủ bận tâm thêm !
Hoàng y nhân thong thả đứng dậy, quay mình bước đi.
Lục y và Thanh y văn sĩ cũng đứng dậy, cung thân đồng biệt.
Bọn Hắc y đại hán và tám gã đại hán thừa hành đều hai tay nắm lại thành quyền giơ lên quá đầu mà bái tiễn. Bốn nam nữ đồng tử cũng đi theo ra tận ám môn rồi mới quay trở lại chỗ cũ.
Thanh y văn sĩ nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Giáo chủ bổn giáo từ bi đại độ, không nỡ dùng trọng hình gia hại lão ...
Bỗng một hồi chuông dồn dập vọng vào.
Thanh y văn sĩ và Lục y mỹ nhân đều biến sắc, đứng bật dậy.
Lục y nữ nhân vội nhảy xuống khỏi mộc đài, hấp tấp chạy đi. Thanh y văn sĩ nhìn khắp sảnh một lượt, nói:
− Tạm đưa bọn chúng xuống Thủy lao. Thu dọn hình cụ !
Tám gã đại hán khiêng chảo nước, thạch lò ra khỏi sảnh. Mười hai hắc y đại hán đồng loạt tháo khóa khỏi xiềng xích dùng vải đen bịt mắt mọi người, dẫn ra khỏi sảnh.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy bị người cầm dây xích còng tay kéo đi, từ trên xuống thấp dần, lát sau nghe tiếng nước như đang chảy vào một con mương, rồi chàng bị đẩy xuống dòng nước lạnh giá. Chỉ nghe một giọng khàn khàn cất lên:
− Lão phu nếu thoát khỏi chốn này mà không san Đào Hoa Trang thành bình địa thì Sấu Hầu Vương coi như sống vô ích mấy chục năm ở chốn giang hồ.
Bọn Hắc y đại hán dẫn mọi người tới đây đều đã thối lui.
Bỗng có tiếng gọi nho nhỏ ngân dài của nữ nhân:
− Lãnh công tử !
Lãnh Như Băng nghe tiếng gọi ở ngang bên mình, nhưng trong thủy lao có đến hàng chục người, có thể không riêng chàng họ Lãnh, nên chưa hồi đáp.
Nữ nhân gọi một tiếng, không có tiếng đáp, ngừng một chút, lại gọi to hơn:
− Lãnh Như Băng.
Lần này đúng danh tính của mình, Lãnh Như Băng liền đáp:
− Cô nương có gì chỉ giáo ?

Nữ nhân nghe tiếng đáp, biết chàng ở ngay cạnh mình, liền hạ giọng nói nhỏ:
− Bình Sâm hoàn của công tử, chỉ e cũng đã bị chúng cướp mất rồi. Ôi ! Những tưởng lấy cắp được Sâm hoàn của công tử, sẽ chữa khỏi bệnh cho tiểu thư của gia phủ, nào ngờ bị bọn Huyền Hoàng Giáo dùng mưu kế quỷ quyệt bắt giữ.
Lãnh Như Băng vội hỏi:
− Chẳng phải cô nương đã giao Sâm hoàn cho người khác mang đi trước rồi hay sao ?
Thiếu nữ thở dài, đáp:
− Đấy là tiểu nữ nói dối công tử thôi ! Khi đến bên linh cữu của công tử, tiểu nữ đã giấu Sâm hoàn ở một chỗ, sau khi từ biệt, mới lấy lại Sâm hoàn mà đi gấp ...
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Các nhân vật trong giang hồ quả thực người người đều gian trá xảo quyệt, khi ấy đúng là huynh đệ mình bị họ lừa dối.".
Chàng là người đức độ, nghĩ mình đã sa cơ thất thế, cũng chẳng nên oán trách người khác làm gì.
Thiếu nữ kia nói tiếp; − Sớm biết thế này, tiểu nữ đã chẳng lấy cắp Sâm hoàn của công tử, tự mình bị hại không sao, để lụy đến người.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Lời này quả không sai, nếu không bị mất Sâm hoàn, ta cũng chẳng trở lại Đào Hoa Trang để đến nỗi bị giam hãm ở chốn này.".
Nhưng chàng chỉ bình thản đáp:
− Việc quá khứ khỏi cần nhắc lại. Nhưng tại hạ có điều muốn hỏi cô nương.
Thiếu nữ hỏi:
− Việc gì vậy ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương biết chắc là bình Sâm hoàn bị Huyền Hoàng Giáo cướp đi chứ ?
Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, đoạn quả quyết:
− Tiểu nữ nghĩ không sai. Tiểu nữ bị bọn Huyền Hoàng Giáo ám toán, khi mê man tỉnh dậy trong rừng, thì đã ở đây, bình Sâm hoàn giấu trong người dĩ nhiên đã bị chúng lấy mất.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Bình Sâm hoàn liên quan mật thiết đến sự sinh tử của Trần lão tiền bối. Qua lời nói của Thanh Vân Quán chủ, Trần đại hiệp dường như có giao tình vô cùng thân thiết với gia đình ta, nếu không mẫu thân đã chẳng giao Sâm hoàn cho ta và Hồ đệ mang đi tặng, sư phụ cũng chẳng vì đoạt Sâm hoàn mà thụ thương, nếu ta còn sống phải tìm mọi cách thoát khỏi nơi đây, đoạt lại Sâm hoàn." Ý định thoát thân choán hết tâm trí, chàng cố nghĩ sách lược.

Thiếu nữ lâu lâu không thấy chàng nói, lại thở dài, kể:
− Cô nương của gia phủ tiểu nữ tư dung tuyệt thế, chẳng ai sánh bằng. Ôi ! Đáng tiếc chứng bệnh hiểm nghèo, quanh năm bị con ma bệnh hành hạ, ngày ngày đều bị hôn mê, lão chủ nhân của tiểu nữ tuy đã thỉnh cầu danh y khắp thiên hạ, nhưng dược liệu nào cũng không trị lành chứng bệnh kia, do đó ảo não sầu bi, không còn thiết gì nữa.
Lãnh Như Băng chỉ nghĩ cách lấy lại Sâm hoàn, cứu mệnh sư bá, nhưng cũng không thể không hồi đáp thiếu nữ, đành thuận miệng hỏi:
− Chứng bệnh gì kia ?
Chàng căn bản không hiểu thiếu nữ nói gì, chỉ nghe loáng thoáng, nên tùy khẩu mà hỏi.
Thiếu nữ lại thở dài, nói:
− Tiểu thư của tiểu nữ đã được hết thảy danh y trong thiên hạ hội chẩn, nhưng vẫn không xác định được căn nguyên của chứng bệnh là gì. Bệnh của nàng là bẩm sinh, tuy từ ấu niên đã được gia phụ truyền thụ các loại võ công dưỡng sinh, nhưng thể trạng của tiểu thư vẫn chẳng khá lên chút nào. Ôi ! Bệnh thế của nàng khi không phát tác, nàng vẫn cười nói như thường, nhưng lúc phát tác thì đột nhiên bất tỉnh nhân sự.
Thiếu nữ ngừng một chút, không thấy Lãnh Như Băng nói, bất giác lại lẩm bẩm:
− Lão gia của tiểu nữ tuổi đã cao, lại chỉ có một mình nữ nhi, nên sủng ái nàng vô cùng. Ôi ! Kỳ thực tiểu thư của gia phủ tài sắc song toàn, đang ở tuổi cập kê, người người gặp nàng đều cảm động, trên dưới khắp phủ, ai cũng tôn kính ái mộ nàng, tiếc thay trời xanh không có mắt, khiến cho một tiểu thư mỹ tuệ tuyệt luân như nàng mắc chứng bệnh tai ác như vậy ...
Lãnh Như Băng bỗng «à» một tiếng, cân nhắc một hồi, rồi hỏi:
− Cô nương có mang theo người một cây trủy thủ hay thứ binh khí gì không ?
Thiếu nữ sững sờ, hỏi:
− Công tử dùng trủy thủ làm gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ muốn phá xiềng xích.
Thiếu nữ trầm ngâm một lát, rồi hạ giọng nói:
− Sau khi tiểu nữ bị bắt, mọi vật bên người đều bị lấy hết, nhưng trong áo lót tiểu nữ có giấu một đoản kiếm phòng khi bất trắc, có điều là, có điều là ...
Tựa hồ lỡ miệng, nàng lặng thinh hồi lâu vẫn không nói tiếp:
Lãnh Như Băng hỏi:
− Có điều là thế nào ? Cô nương hãy nói đi !
Cả hai đều bị bịt mắt, chẳng nhìn được vẻ mặt của nhau, chỉ nghe thiếu nữ hạ giọng nói:

− Tay của tiểu nữ bị còng, không thể lấy đoản kiếm ra được.
Lãnh Như Băng nói:
− Đoản kiếm giấu ở đâu, không biết tại hạ có thể lấy được chăng ?
Thiếu nữ im lặng, mới thong thả nói:
− Tiểu nữ giấu ở bên trong đoản y, công tử, công tử ...
Nàng vốn định nói:
"Công tử có thể lấy ra được, tuy rất bất tiện", song không nỡ cự tuyệt chàng, cứ phân vân lưỡng lự.
Lãnh Như Băng ngẩn người hồi lâu, rồi nói:
− Tại hạ ... không tiện ... lấy ra phải không ?
Bỗng có tiếng bước chân rậm rịch, rồi một giọng nam nhân khàn khàn nói:
− Vị nào là Lãnh Như Băng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ đây !
Bước chân tiến lại gần chàng, nói:
− Đi !
Lãnh Như Băng hỏi:
− Đi đâu ?
Người kia đáp:
− Không giết đâu, cứ an tâm.
Lãnh Như Băng cười khẩy, đứng dậy bước đi.
Gã đại hán cầm dây xích còng tay chàng, nói:
− Để tại hạ dẫn đường.
Lãnh Như Băng lúc này bị người kéo đi. Chàng đi sau, người kia bước chân hữu, chàng bước chân hữu, người kia bước chân tả, chàng làm theo y hệt.
Mặc dù bị bịt mắt, nhưng tai chàng cực thính.
Họ lại đi lên phía trên. Qua nhiều khúc quẹo, bỗng nghe giọng một nữ nhân dịu dàng:
− Cởi băng bịt mắt cho y.
Giọng nói rất giống Lục y mỹ nhân. Băng vải bịt mắt được cởi bỏ, quả nhiên cách chàng ba thước là Lục y mỹ nhân.
Đây là một khuê phòng trang trí hoa mỹ, hương thơm thoang thoảng.
Hai tì nữ tay cầm đoản kiếm đứng ở hai bên Lục y mỹ nhân. Chỉ thấy nàng giơ tay:
− Cho ngươi lui !
Lãnh Như Băng ngoái lại, thấy gã đại hán mặc võ phục quay mình bước ra, chàng chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, đó là một người da trắng trẻo, cao lớn và rất anh tuấn.
Lục y giơ bàn tay ngọc, chỉ chiếc ghế bên hữu, mỉm cười, nói:
− Thỉnh công tử an tọa.

Lãnh Như Băng ngồi xuống đó.
Lục y mỹ nhân nói:
− Tiện thiếp đã gặp vô số người, nhưng người ít nói như Lãnh công tử thì chưa từng thấy một ai.
Nàng cười duyên dáng, rồi tiếp:
− Lãnh công tử đã suy nghĩ chưa ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Nghĩ cái gì ?
Lục y nói:
− Nghĩ đến sự sinh tử.
Lãnh Như Băng hờ hững đáp:
− Chưa !
Lục y nói:
− Tiện thiếp có thể phụng cáo.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn toàn bộ khuê phòng, mặc nhiên im lặng.
Lục y nói:
− Một người cao ngạo đáng mến ...
Nàng đưa tay vén một món tóc xõa xuống mặt, tiếp:
− Tình thế trước mắt, tiện thiếp khả dĩ để cho công tử được sống, nhưng cũng có thể khiến công tử phải chết, công tử minh bạch hay chưa ?
Lãnh Như Băng cười khẩy, không đáp.
Lục y đảo mắt, thấy hai tì nữ lộ vẻ đầy tức giận, sắp động thủ, bèn nói:
− Thỉnh hai vị nhập thất cho !
Hai tì nữ lập tức quay người bước đi nhưng còn giận dữ đưa mắt nhìn chàng một lượt.
Lãnh Như Băng thầm lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
“Tại sao lục y nữ nhân lại nói năng khách khí với thuộc hạ như vậy ?”.
Lục y từ từ đứng dậy, hữu thủ đưa lên đột ngột từ ống tay áo phóng ra một đạo bạch quang, sượt qua trán của Lãnh Như Băng, «phập» một tiếng, cắm vào chiếc cột sau lưng chàng.
Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn thấy thứ ám khí cắm trên cột là một ngọn phi đao đã cắm sâu vào cột chừng hơn một tấc.
Bên tai vang lên tiếng cười khanh khách của Lục y:
− Mũi phi đao có chất cực độc, dù là người võ công cao cường đến mấy, cũng không cách gì chịu đựng nổi chất độc ấy, chỉ cần chạm vào da thịt của công tử, máu sẽ đông lại ngay mà chết.
Lãnh Như Băng thong thả quay đầu nhìn mặt nàng, nói:
− Cô nương nói vậy là có ý gì ?
Lục y mỹ nhân mỉm cười, nói:
− Tiện thiếp muốn công tử nghĩ đến sự sinh tử, nếu ngọn phi đao vừa rồi sát

thương da thịt của công tử, thì công tử đã sớm ở dưới âm phủ rồi.
Vẻ mặt Lãnh Như Băng thờ ơ, lạnh lùng.
Lục y thở dài, nói:
− Công tử còn quá trẻ, tiền đồ còn dài lắm ... Luận về võ công của công tử khi coi công tử xuất thủ, có thể nói công tử là một cao thủ thượng thừa trong đương kim võ lâm, cố nhiên ngoài thiên tư ra, công tử đã phải khổ luyện mười mấy năm rồi, tiện thiếp đoán rằng công tử hẳn xuất thân từ một thế gia võ lâm, luyện võ từ lúc sơ sinh, nếu lúc này bị chết một cách dễ dàng và uổng phí thì thực đáng tiếc.
Lãnh Như Băng cười lạnh lùng:
− Cô nương có điều gì thì cứ nói thẳng ra, tại hạ chưa hiểu ẩn ý đâu.
Lục y mỉm cười, nói:
− Nếu lúc này tiện thiếp muốn giết công tử, thật chỉ cần phất nhẹ tay một cái, nhưng tiện thiếp cũng có thể mở còng tháo xích, thả công tử ra khỏi đây.
Nàng đi đi lại lại, nói tiếp:
− Hiên ngang chịu chết, đúng là dũng khí của bậc hào kiệt, nhưng chàng nên nghĩ đến những người thân đang tựa cửa mong ngóng người thân trở về, huống hồ công tử đầy mình tuyệt kỹ, chết đi thật là đáng tiếc ...
Nàng bỗng dừng lại, nhìn đăm đăm vào mặt chàng, chậm rãi nói:
− Trong đời tiện thiếp là người tâm lang thủ độc, chưa từng từ bi với bất cứ ai, số cao thủ võ lâm chết dưới tay tiện thiếp chẳng ít, đã rơi vào tay tiện thiếp chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là chết, hai là qui phục Huyền Hoàng Giáo để tiện thiếp sử dụng ...
Nàng thở dài nhẹ một tiếng, lại nói:
− Kỳ quái thật, tiện thiếp với công tử tựa hồ đặc biệt có duyên nợ.
Chỉ thấy nàng thò tay vào túi, rút ra một chiếc kim bài, cười nói:
− Chủ nhân của chiếc Kim bài này, công tử biết chứ ?
Lãnh Như Băng chăm chú nhìn, thấy nó chính là vật của Kim nương nương, bất giác sững sờ, đáp:
− Biết.
Lục y mỹ nhân mỉm cười:
− Công tử là thế nào với nữ chủ nhân của nó ?
Hiển nhiên nàng quen biết với Kim nương nương.
Lãnh Như Băng trầm ngâm hồi lâu, không đáp.
Chàng là người kín đáo, rất không muốn đem chuyện Kim nương nương nhận chàng làm tiểu đệ nói ra.
Lục y cất kim bài vào túi, mỉm cười nói:
− Kỳ thực, chẳng cần công tử nói ra, tiện thiếp cũng biết.

Hồi 7
Tiền Lộ Mang Mang

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
− Cô nương biết cái gì ?
Lục y cười thân mật:
− Công tử giả bộ hay không biết thật ?
Lãnh Như Băng trợn mắt giận dữ:
− Lãnh Như Băng này là hạng người nào mà phải giả bộ ?
Lục y cười:
− Thôi, những chuyện như thế trong giang hồ cũng là thường tình, tiện thiếp không hỏi nữa. Trước mắt có một việc trọng yếu, cần công tử sớm quyết định.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Việc gì vậy ?
Lục y hỏi lại:
− Công tử đã quyết định chuyện sống chết của mình hay chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chưa !
Lục y nói:
− Vậy công tử quyết định chết ư ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Cũng không !
Lục y hỏi:
− Vậy công tử muốn thế nào ?
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ muốn suy nghĩ kỹ một chút đã.
Lục y hỏi lại:
− Cần bao nhiêu lâu để suy nghĩ ?
Lãnh Như Băng nói:
− Có thể dăm ba ngày, cũng có thể chỉ cần một lát.
Lục y mỉm cười:
− Được ! Công tử hãy ngồi đây suy nghĩ đi, tiện thiếp dành cho công tử nửa khắc đó, lát nữa tiện thiếp sẽ trở lại.
Đoạn nàng quả nhiên quay lưng đi vào nội thất.
Trong khách sạn rộng rãi, chỉ còn một mình Lãnh Như Băng.

Bốn bề vắng lặng như tờ.
Lãnh Như Băng thở dài, ngưng mục trầm tư, tình thế bức bách chàng không thể không suy nghĩ cách đối phó.
Qua giọng nói kiên quyết của Lục y, chàng ý thức rằng mình quả nhiên đang lâm vào hoàn cảnh hoặc sống hoặc chết, đồng thời cũng phát giác Lục y không toàn quyền quyết định việc sinh tử của chàng.
"Kẻ quyết định cuối cùng là Thanh y văn sĩ và Hoàng y nhân. Hoàng y nhân có thể đúng là thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo, cũng có thể Thanh y văn sĩ dùng thái độ quỵ lụy để che mắt người, nhưng xem chừng quyền uy của hắn rất lớn, tạm thời chưa thể biết rõ hắn có phải là Giáo chủ đích thực hay chưa.".
Chàng nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình, nghĩ đến «Thiên niên Sâm hoàn» và nghiêm mẫu tóc đã điểm bạc của mình. Chàng thở dài một tiếng ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, cố bình tĩnh gạt bỏ mọi tạp niệm để suy nghĩ cách tốt nhất để đối phó với tình hình trước mắt.
Bỗng có tiếng nhỏ nhẹ:
− Lãnh công tử.
Chàng giật mình, ngoảnh lại đã thấy một lục y thiếu nữ đứng ngay bên mình, đó chính là người đã cầu xin chàng cho mảnh vải trắng ở bờ sông.
Thiếu nữ thần sắc lộ vẻ bất an, hạ giọng nói nhỏ:
− Tiện nữ nhờ có công tử tặng mảnh vải mà bảo trì được tính mạng, thoát khỏi tam hình, vô cùng cảm kích.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy mình ngu xuẩn, thầm nghĩ:
"Mình đã tặng mảnh vải cho ả, hôm nay lại vì mảnh vải mà tới, mới sa cơ thất thế đến nỗi này.".
Thiếu nữ không thấy Lãnh Như Băng hồi đáp, vội nói tiếp:
− Tiện thiếp không thể ở đây lâu, công tử muốn tiện thiếp làm gì hãy mau phân phó.
Lãnh Như Băng nhìn thanh kiếm bên hông thiếu nữ nói nhỏ:
− Cô nương có thể phá chiếc còng tay cho tại hạ được chăng ?
Thiếu nữ nhìn kỹ đoạn dây xích còng tay chàng, lắc đầu nói:
− Lục y tiểu thư sớm biết công tử võ công cao cường, đã dùng đến loại xích đặc biệt này, dù có thiết phủ cũng khó đập gãy. Cứ như tiện thiếp được biết, loại xích này chỉ có hai bộ, một để còng Hứa Sĩ Công, bộ thứ hai không ngờ lại còng tay công tử.
Lãnh Như Băng ngẩn người, im lặng.
Thiếu nữ lại nói:
− Hai bộ xích này sớm được chuẩn bị để sử dụng cho người có võ công thượng thừa, do đó ...
Đột nhiên nàng ngừng bặt, nấp vội vào sau lưng Lãnh Như Băng.

Chỉ thấy một đại hán cao lớn, khôi ngô lảo đảo bước vào, tựa hồ đôi chân không đỡ nổi thân hình hộ pháp.
Lãnh Như Băng thoáng nhìn đã biết gã đại hán đã thụ thương bởi chưởng lực của một nội gia cao thủ, hơn nữa thương thế rất trầm trọng, khó bề thoát chết.
Chỉ nghe gã đại hán kêu lên giọng yếu ớt đứt quãng:
− Lục y ... cô nương ...
Lời chưa dứt đã ngã vật xuống.
Thiếu nữ nấp sau lưng chàng vội vọt ra, đỡ gã đại hán. Động tác của nàng cực kỳ mau lẹ. Vừa lúc đó Lục y mỹ nhân đã xuất hiện ở thất môn, lạnh lùng hỏi:
− Còn thở không ?
Thiếu nữ thong thả ngẩng đầu lên đáp:
− Tắt thở rồi.
Lục y chỉ hơi ngạc nhiên, thong thả bước tới.
Lãnh Như Băng lắc đầu, nghĩ thầm:
"Thuộc hạ của Lục y đắc lực như thế, mà khi bỏ mạng, chủ nhân của hắn chẳng mấy xúc động, thật là nhẫn tâm.".
Chỉ thấy Lục y cúi xuống nhìn gã đại hán một hồi, rồi nói:
− Hắn bị người dùng nội gia trọng thủ pháp đả thương.
Bỗng có mấy tiếng thét từ xa vọng tới. Lục y biến sắc, đứng bật dậy, nói nhỏ:
− Mau kéo thi thể ra ngoài, cường địch đã xâm nhập địa đạo.
Thiếu nữ y lời lôi xác gã đại hán vào trong nội thất.
Lãnh Như Băng ngoài mặt tỏ vẻ bình thản, nhưng trong lòng cảm thấy rất khẩn trương.
Lục y thong thả quay mình lại, lạnh lùng hỏi:
− Công tử đã nghĩ xong chưa ? Muốn sống hay muốn chết ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ còn chưa quyết.
Lục y cười khẩy, giơ tay điểm trúng huyệt đạo của chàng, kéo chàng vào một góc, rồi chạy vội ra, nhanh tay đóng thất môn lại.
Nội thất bỗng nhiên tối mò.
Lãnh Như Băng lại nghĩ đến cách đào thoát.
Thạch môn bị đóng kín, không để lọt một âm thanh, cũng không biết người nào đã thâm nhập Đào Hoa Trang, xung nhập địa đạo bí mật, nhưng căn cứ việc gã đại hán vừa chết, thì cũng biết người kia hẳn là một cao thủ, trận đấu sắp tới hẳn sẽ vô cùng ác liệt.
Chàng không thể tự cứu mình, đầu óc quay cuồng bao ý nghĩ.
Bỗng nhiên có mấy tiếng chấn động mạnh, tựa hồ có người dùng binh khí

giáng mạnh vào thạch môn ở phía trên, nhưng vì cửa quá chắc nên lại giáng vào vị trí mấy lần rồi ngừng.
Lãnh Như Băng không thể phán đoán người ấy là ai, huống hồ chàng mới ra giang hồ, quen biết chưa nhiều, nên chẳng biết cất tiếng gọi ai.
Bỗng có tiếng nói nhỏ là giọng của một nữ nhân:
− Lãnh công tử ! Lãnh công tử ...
Lãnh Như Băng đã nhận ra đó là thiếu nữ ban nãy, bèn đáp:
− Tại hạ ở đây.
Một bóng người lướt nhẹ đến bên chàng. Thiếu nữ nói:
− Tiện thiếp kém cỏi không thể cứu được Lãnh công tử ...
Lãnh Như Băng nói thực, thản nhiên đáp:
− Tại hạ hoàn toàn không hy vọng cô nương báo đáp.
Thiếu nữ nói:
− Ồ, tiểu nữ tuy không thể cứu công tử, nhưng lại nghe lén được một chuyện, chỉ cần công tử chịu khuất phục một thời gian, Giáo chủ và Lục y cô nương dù sao cũng chưa sát hại công tử.
Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:
− Vì sao vậy ?
Thiếu nữ đáp:
− Tiểu nữ lại nghe lén, Giáo chủ và Lục y cô nương nói với nhau sẽ không giết công tử để còn sử dụng. Tiểu nữ biết công tử là người nghĩa hiệp thà chết không chịu khuất phục, nên tiểu nữ muốn báo cho công tử biết để ráng nhẫn nhục một thời gian. Nếu có cơ duyên, tiểu nữ sẽ có ngày cứu công tử thoát khỏi nơi đây.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ cũng báo cho cô nương biết rằng ...
Thiếu nữ ngắt lời:
− Công tử dù sao cũng đừng chết uổng.
Đoạn vội chạy đi.
Lãnh Như Băng chờ một lúc lâu vẫn không thấy thiếu nữ quay trở lại.
Bỗng thất môn được mở ra, một đồng tử cầm đèn bước vào, đi sau là Thanh y văn sĩ, tiếp đến là Lục y mỹ nhân.
Thanh y văn sĩ cung tay cười một tiếng, nói với Lãnh Như Băng:
− Bổn tòa không biết Lãnh huynh từ Phong Diệp Cốc tới đây nên có chút đắc tội.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Ta nên đối đáp nhã nhặn với hắn vài câu, để hắn tháo bỏ còng tay cho ta rồi sẽ tính sau." Bèn gật đầu đáp:
− Nói hay, rất hay.
Nào ngờ Thanh y văn sĩ tựa hồ nhìn thấu tâm ý của chàng, cười nói:

− Lãnh huynh dĩ nhiên đã chịu khổ quá lâu, phiền chịu thêm một chút nữa.
Hắn gian ngoa xảo quyệt, ngụ ý bảo cho chàng biết đừng vọng tưởng đến việc đào tẩu.
Lãnh Như Băng nhìn Lục y mỹ nữ đang bước tới, nghĩ thầm:
"Lục y cô nương quả không nói dối ta, tên này có thân phận địa vị trong Huyền Hoàng Giáo chẳng kém gì Giáo chủ, nay bỗng dưng nói năng khách khí với ta, hẳn có nguyên nhân.
Nhưng ta chưa có danh tiếng gì trong giang hồ, chẳng biết chúng định dùng ta làm gì đây ?".
Thanh y văn sĩ nhìn Lục y mỹ nữ, nói:
− Đã bắt được cường địch chưa ?
Lục y mỹ nhân trầm ngâm một hồi, chậm rãi đáp:
− Hắn có võ công rất cao minh, lại không đến một mình, xem chừng nắm rất vững tình thế của chúng ta. Tiện thiếp giao đấu với hắn vài chiêu, hắn đã thoát đi mất.
Thanh y văn sĩ có chút biến sắc, nhưng không hỏi thêm, đưa mắt cho gã đồng tử, đồng tử liền lấy băng vải đen bịt mắt Lãnh Như Băng. Chỉ nghe Thanh y văn sĩ lạnh lùng nói:
− Lãnh huynh nếu không muốn thể xác đau đớn thì chớ chống cự.
Lãnh Như Băng cảm thấy bị người lôi đi. Một lát sau, có gió thổi mát rượi, mùi hoa thơm ngào ngạt, tựa hồ đã ra khỏi mật thất, rồi bị đẩy lên một cỗ xe. Thoáng chốc, xe đã chuyển bánh chạy đi. Xe chạy càng lúc càng nhanh.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Không biết chúng đưa mình tới đâu, nhưng nhất định nơi ấy phải hung hiểm hơn Đào Hoa Trang, chỉ e càng khó bề đào thoát.".
Ý định đào tẩu trở nên mãnh liệt, chàng ngầm đề tụ chân khí, đưa cánh tay hữu lên định giật băng vải bịt mắt ra. Nào ngờ đột nhiên tay hữu đau nhói vì bị một vật chích vào, phải buông ngay xuống, muốn giơ lên nữa cũng chẳng được, thì lòng thầm kinh hãi. Chàng nghe một giọng âm trầm lạnh lùng lọt vào tai:
− Nếu muốn thử nếm «Kim Châm Huyệt» của ta thì cứ chống cự nữa đi.
Lãnh Như Băng kinh hãi nghĩ thầm:
"Thì ra hắn dùng phép «Kim Trâm Đả Huyệt», chẳng trách tay hữu của mình hết cử động.".
Bỗng có tiếng thét to, sàn xe rung động, một luồng gió quạt vào trong thùng xe, tựa hồ có người bị đánh văng ra khỏi xe. Một tràng cười ha hả, tiếp đến một giọng trầm hùng:
− Tiểu tử, ngươi cắm kim trâm vào hai tay lão phu, không ngờ lão phu lại còn song cước. Ha ha ...
Lãnh Như Băng nghe thanh âm của Hứa Sĩ Công cũng đang ở trên xe, bèn

lên tiếng:
− Hứa lão tiền bối đó ư ?
Hứa Sĩ Công lại cười vang, nói:
− Thật là chân nhân hà xứ bất tương phùng, chúng ta lại gặp nhau rồi.
Trong tiếng nói cười, tỏ rõ hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện sinh tử.
Lãnh Như Băng còn chưa hồi đáp, Hứa Sĩ Công đã nói tiếp:
− Gã tiểu tử áp giải trên xe bị lão phu đá cho một cước. Ha ha, những mong nếu không gãy xương mà chết thì cũng thành kẻ tàn phế.
Nhưng trên xe lại có nhiều tiếng lịch kịch, tựa hồ kẻ bị hất văng ra khỏi xe đã nhảy lại được lên xe.
Hứa Sĩ Công quát lớn:
− Hảo tiểu tử, mạng ngươi còn lớn đó.
Một tiếng cười lạnh:
− Lão Hầu Nhi liệu hồn, dọc đường lão sẽ được nếm mùi đau khổ.
Chỉ nghe Hứa Sĩ Công đáp trong tiếng cười:
− Ngươi cắm kim trâm vào hai chân lão phu, nhưng lão phu còn lưỡi để mạ lị ngươi, ngươi có cắt lưỡi lão phu, lão phu sẽ chửi thầm ngươi trong bụng, trừ phi ngươi giết lão phu. Hừ, lão phu còn sống ngày nào lão phu quyết trả món nợ này.
Lãnh Như Băng đột nhiên cảm thấy hai chân tê dại. Chàng cũng đã bị kim trâm đâm vào đùi, hẳn kẻ kia đề phòng chàng dùng cước đá hắn, nên đã động thủ trước.
Hứa Sĩ Công mạ lị một hồi, không thấy kẻ kia đối đáp, cũng thôi không nói nữa.
Cỗ xe chạy tiếp cực nhanh, đường gập ghềnh nên người trong xe bị xóc mạnh dữ dội. Hai người bị kim trâm phong bế các yếu huyệt nên đành chịu trận.
Hứa Sĩ Công lại lên tiếng:
− Tiểu tử, các ngươi chở lão phu đi đâu vậy ?
Một giọng lạnh lùng đáp:
− Cứ nằm im đó, rồi sẽ biết.
Hứa Sĩ Công giận dữ:
− Nếu ngươi muốn lão phu nằm im không chống cự thì phải ngoan ngoãn trả lời, kẻo đừng trách lão phu réo gọi tám đời nhà ngươi lên mà chửi.
Lời của lão Hứa quả nhiên có hiệu lực, chỉ nghe một giọng lạnh lùng đáp lại:
− Tại hạ chỉ chở hai vị đến bờ sông, rồi sẽ có người tiếp nhận, còn mang đi đâu tiếp thì lúc ấy các vị hãy hỏi họ.
Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:
− Xem chừng ngươi cũng chẳng dám nói dối lão phu. Nếu ngươi nói sai, lão phu sẽ phá tan cỗ xe này.

Con người ngang tàng này trong đời chưa hề bị người bày bố sắp đặt như hiện giờ, nên quá giận mà tuôn ra như vậy, kỳ thực toàn thân đã bị phong bế huyệt đạo nào có làm gì được.
Cỗ xe đột nhiên ngừng lại, kẻ hộ tống cũng nhảy xuống xe.
Có nhiều tiếng người lao xao từ xa vọng lại, nhưng quá nhỏ, hai người không thể nghe rõ bọn họ nói gì. Lát sau có nhiều tiếng bước chân tới quanh xe.
Lãnh Như Băng cảm thấy mình bị người khiêng khỏi xe. Rồi tiếng Hứa Sĩ Công mạ lị:
− Lão phu trời sinh cho hai chân, đâu cần lũ tôn tử các ngươi phải võng rước ?
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Lão nhân bị giam cầm hai năm, tính càng thêm nóng nảy. Hắn khi chưa bị bắt, nghe ai nói chướng tai là lập tức động thủ.".
Lúc này đột nhiên tiếng mạ lị của Hứa Sĩ Công ngừng bặt.
Bỗng chàng cảm thấy bị đặt nằm vào trong một chỗ ba mặt đều là gỗ ván, thì vô cùng kinh ngạc, nghĩ:
"Chẳng lẽ là quan tài ? Chẳng lẽ chúng đem chôn sống ta ?" Rồi phía trên có tiếng lịch kịch, đoạn hô hấp trở nên khác hẳn, tựa hồ nắp áo quan đã được đậy lại. Rồi cỗ quan tài được người khiêng đi.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Nguy to nguy to rồi. Ngờ đâu Lãnh Như Băng này vừa ra giang hồ, chưa làm nên trò gì, đã bị đem chôn sống, chỉ thương thay cho từ mẫu tựa cửa ngóng trông. Hổ đệ đệ thì mỏi mắt chờ đợi ở Thanh Vân Quán." Chàng thấy cô độc như đang ở một thế giới khác, một thế giới tối tăm u huyền.
Không biết bao lâu sau, nắp áo quan được mở, một giọng lạnh lùng:
− Ăn đi.
Rồi một chiếc bánh bao được dúi vào tay.
Chàng vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại cần phải ăn để lấy sức, và nghĩ cách khu trục kim trâm khỏi các huyệt đạo mà liều chết chống cự một phen cuối cùng.
Một lát sau, từng hồi tiếng sóng vỗ vọng đến tai, vậy là đã ở trên thuyền.
Nắp quan tài được đậy lại.
Lãnh Như Băng thở dài, đưa bánh lên miệng cắn một miếng. Lúc này chàng tự biết tình thế đã vô vọng, không thể kháng cự, mặc cho số phận an bài.
Mệt mỏi và căng thẳng, chàng ngủ thiếp đi.
Không biết bao lâu, bỗng chàng tỉnh lại, thấy con thuyền bị chao đảo dữ dội, bên tay hữu của chàng đã có thể cử động được.
Thì ra mũi kim trâm cắm ở Khúc trì huyệt bên tay tả bị dây xích động phải, đã rơi ra.

Trong lúc tiếp cận với cái chết, sinh cơ chợt lóe sáng, Lãnh Như Băng cử động được tay, liền rút hết các mũi kim trâm khỏi yếu huyệt, tháo băng bịt mắt, chỉ còn dây xích còng tay là đành chịu, nhưng trong lòng đã có chủ ý, quyết không chịu vâng theo sự sắp đặt của người.
Có tiếng binh khí giao đấu với nhau, Lãnh Như Băng trong lòng máy động, dùng hai tay nâng nhẹ nắp áo quan lên.
Tức thời một luồng gió sông thổi vào, tiếng binh khí cũng đã nghe rõ, hiển nhiên có người đang động thủ trên thuyền.
Lãnh Như Băng thong thả hạ nắp áo quan xuống, suy nghĩ có nên hất tung nó lên mà nhảy ra chăng ?
Bỗng quan tài chấn động mạnh, tựa hồ ai đó nhảy lên quan tài, rồi một cái gì đó giáng mạnh vào nó.
Lãnh Như Băng hiếu kỳ tâm động, nhẹ hé nắp áo quan nhìn ra qua khe, chỉ thấy một hắc y đại hán đang múa đơn đao giao đấu với người, người kia nấp ở một bên quan tài, chàng không nhìn được là ai, sử dụng một cây câu liêm sáng loáng, đang công kích dữ dội.
Hắc y đại hán hiển nhiên không địch nổi, cứ liên tục thoái lui.
Bỗng một tiếng quát lớn, một hắc y đại hán khác lao tới cực nhanh, cây đao trong tay hắn đánh dạt lưỡi câu liêm của người kia sang một bên.
Gã hắc y đại hán thứ nhất sắp lạc bại, bỗng có viện thủ kịp thời thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, hai cây đao đồng thời phản kích.
Cây câu liêm lùi dần, hiển nhiên đã bị hai đối phương phối hợp phản kích, mất thế thượng phong.
Bỗng trong tiếng va chạm binh khí đột nhiên có tiếng rú thảm, Lãnh Như Băng từ từ hạ nắp áo quan xuống, thở dài, nghĩ thầm:
"Chắc người thụ trọng thương không phải là đệ tử của Huyền Hoàng Giáo.".
Sau một hồi kịch chiến, tất cả trở lại yên lặng, con thuyền tiếp tục trôi đi bình ổn, nhưng đầu óc Lãnh Như Băng lại ngổn ngang trăm mối ... Lúc này dù có vùng ra khỏi quan tài mà chống cự được, thì giữa dòng sông chảy xiết mênh mông cũng chẳng có cách gì đưa thuyền vào bờ, một khi tay còn bị xiềng xích.
Chàng tựa hồ rất sợ sông nước, mỗi lần nhìn thấy dòng sông chảy cuồn cuộn lại bất giác rùng mình kinh hãi. Chàng không rõ tại sao tự nhiên mình lại như vậy.
Đang nghĩ thì chiếc thuyền dừng lại. Cỗ quan tài lại được khiêng đi. Chàng vội đề tụ chân khí, chuẩn bị sẵn sàng, hễ người mở nắp áo quan, sẽ tức thời phát xuất chưởng lực.
Nào ngờ rất lâu sau vẫn chẳng thấy ai đến mở áo quan.
Chiếc áo quan lại bị người khiêng đi đến mười mấy dặm, mới bị đặt xuống, chắc là để nghỉ, đoạn lại được khiêng đi, một lát sau thì dừng hẳn lại.

Lãnh Như Băng lại chuẩn bị động thủ. Nhưng lần này chàng lại thất vọng, tựa hồ những kẻ khiêng áo quan đã bỏ đi hết, chẳng có ai mở áo quan ra coi. Cuối cùng chàng không nhịn được nữa bèn đưa tay đẩy nắp áo quan ra và ngồi dậy.
Đưa mắt nhìn, chỉ thấy tối mờ mờ, đang là đêm tối. Chàng đang ở trong một thạch thất có ba gian, ba cỗ quan tài đặt thành hàng gần nhau.
Lãnh Như Băng bước ra khỏi quan tài, hai cửa sổ gỗ của thạch thất mở toang, tựa hồ không có ai canh phòng, chàng đi ra mở cửa chính.
Chàng đang định bước ra, bỗng nhớ đến Hứa Sĩ Công thì nghĩ thầm:
"Người này tuy quái dị, nhưng là bậc anh hùng hào kiệt" Bèn quay lại chỗ đặt chiếc quan tài chính giữa mở nắp ra.
Chỉ thấy nằm trong đó một thiếu nữ bị vải đen bịt mắt, trên người cắm vô số kim trâm, miệng bị nhét giẻ trắng.
Lãnh Như Băng không thể nhận biết nữ nhân này là ai, chàng chần chừ một hồi rồi đậy nắp quan tài xuống, bước lại cỗ quan tài thứ ba.
Nằm trong quan tài quả nhiên là Hứa Sĩ Công, miệng cũng bị nhét giẻ.
Chàng liền cởi băng bịt mắt cho lão Hứa. Lão Hứa chớp chớp mắt, chằm chằm nhìn chàng, nhưng không nói được. Lãnh Như Băng nói nhỏ:
− Lão tiền bối đừng lên tiếng.
Rồi mới lôi cục giẻ ra khỏi miệng lão.
Hứa Sĩ Công nói:
− Mau rút kim trâm bên tay hữu của lão phu.
Hứa Sĩ Công ngồi dậy, bước ra khỏi quan tài, hít một hơi thật dài, hỏi:
− Đây là nơi nào ?
Lãnh Như Băng lắc đầu tỏ ý không biết.
Hứa Sĩ Công vốn biết chàng không ưa nói, nên chẳng để tâm, liền chỉ cỗ quan tài ở giữa hỏi:
− Trong ấy có người hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Có một cô nương.
Hứa Sĩ Công nhìn Lãnh Như Băng một cái, rồi bước tới mở nắp áo quan, cởi băng bịt mắt, rút cục giẻ ra khỏi miệng thiếu nữ, rút các mũi kim trâm trên người nàng. Động tác của lão cực nhanh, mặt không buồn nhìn kỹ người nằm trong quan tài.
Lãnh Như Băng thán phục nghĩ thầm:
"Đức độ của người này ta quả không theo kịp".
Thiếu nữ đã bước ra khỏi quan tài, chính là người đã lấy cắp cây Sâm hoàn của chàng.
Hứa Sĩ Công quan sát tình hình một lượt, nói nhỏ:
− Bọn chúng đã đưa ba chúng ta tới đây, hẳn nơi này phải canh phòng vô

cùng nghiêm mật.
Thiếu nữ tiếp lời:
− Cũng có thể họ cho rằng chúng ta đã bị kim trâm phong bế huyệt đạo, không thể cử động, mới yên tâm bỏ ngõ cửa như thế kia.
Hứa Sĩ Công lắc đầu nói:
− Kinh nghiệm mấy chục năm giang hồ của lão phu cho thấy bề ngoài việc canh phòng càng có vẻ sơ sài, kỳ thực sự phòng bị thập phần nghiêm mật, chúng ta không được khinh suất.
Thiếu nữ bỗng thở dài:
− Chúng ta bị xiềng xích thế này, làm sao có thể động thủ với người để thoát khỏi đây ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Năm xưa lão phu từng bị xiềng xích khắp người, lão phu đã vận khí làm đứt hết, nhưng loại xiềng xích này chẳng biết làm bằng vật liệu gì mà vững chắc kỳ quái.
Lãnh Như Băng nói:
− Loại xiềng xích này được làm bằng thứ hợp kim bền vững dị thường. Chỉ có hai cái đặc biệt dùng xiềng cho tại hạ và tiền bối.
Đột nhiên chàng bước tới trước mặt thiếu nữ, vận lực vào hai tay kéo căng sợi xích còng tay thiếu nữ khiến nó bị gãy rời ra, rớt xuống đất.
Hứa Sĩ Công mỉm cười tán thưởng:
− Hảo công phu ! Hảo thần lực !
Thiếu nữ nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Đa tạ công tử cứu giúp.
Lãnh Như Băng thong thả quay người đi ra cửa.
Hứa Sĩ Công là người lão luyện, thấy Lãnh Như Băng đi ra ngoài, vội trầm giọng quát:
− Đứng lại !
Lãnh Như Băng ngạc nhiên dừng bước.
Hứa Sĩ Công đột nhiên cất tiếng cười vang.
Thanh y thiếu nữ cau mày, nói:
− Tại sao lại cười to như vậy ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Sao ư ? Các ngươi quả thực tưởng rằng mọi cử động của chúng ta đều không bị người nhìn thấy hay sao ?
Thiếu nữ lạnh lùng nói:
− Lão cười như vậy, dĩ nhiên sẽ bị chúng nghe thấy.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, phán đoán không sai, chỉ e nhất cử nhất động của chúng ta đã sớm bị người giám thị.

Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn, thấy dù bên ngoài có người, cũng khó nhận ra cảnh vật trong thạch thất, nên chàng không tin lão Hứa, nghĩ thầm:
"Trừ phi tiếng cười của lão đánh động bọn chúng ...".
Hứa Sĩ Công biết hai người trẻ tuổi không tin, lại cười ha hả, nói:
− Hai vị không tin, cứ mở rộng cửa ra mà coi.
Lãnh Như Băng bước ra, từ từ đưa tay đẩy cánh cửa gỗ ra. Ngay lúc đó chàng nghe Hứa Sĩ Công quát:
− Cẩn thận !
Quả nhiên cửa vừa mở, hai đạo hàn quang trắng loáng quét ngang qua cực nhanh, mang theo một luồng hơi lạnh phần phật.
Lãnh Như Băng sớm đề phòng, dùng dây xích tiếp chiêu, thoái lui gấp liền ba bước. Chỉ nghe keng một tiếng, kim thiết giao kích, bạch quang tung tóe.
Lãnh Như Băng cảm thấy lực đạo đánh tới đã nhanh lại mạnh, bất giác hơi hoảng, nghĩ thầm:
"Nếu không được Hứa lão nhắc nhở để mình đề phòng, chỉ e đã bị đả thương bởi đòn vừa rồi.".
Từ ngoài vọng vào lời tán thưởng:
− Hảo tiểu tử, biết sử dụng xiềng xích đối phó với kiếm của lão phu.
Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy ngay trước cửa đặt hai chiếc hòm sắt lớn, nắp hòm được đóng sập lại, không biết trong hòm chứa vật gì.
Hai chiếc hòm vừa cao to vừa chắc chắn, hẳn không phải là vật thông dụng.
Đứng giữa hai chiếc hòm là một người có đôi mắt cực lớn sáng quắc, đầu bù tóc rối. Lãnh Như Băng kinh ngạc, nghĩ thầm:
"Người này mắt quá lớn, thân hình phải cao ít ra cả trượng.".
Lãnh Như Băng cũng chưa biết lời tán dương vừa rồi có phải là của cự mục lão nhân hay không, nhưng nhìn thanh trường kiếm trong tay lão loe lóe hàn quang, bèn cung thủ, nói:
− Lực đạo của đường kiếm các hạ thật là cường kình hiếm thấy.
Cự mục lão nhân đã thong thả nấp vào hòm sắt, chỉ còn chìa ra nửa thanh kiếm hàn quang lấp lóe.
Quay đầu lại, thấy Hứa Sĩ Công đang đứng ngây ra nhìn hai cái hòm sắt lớn.
Hiển nhiên biến cố này cũng vượt ra ngoài dự liệu của một lão nhân đã bôn tẩu mấy mươi năm trong giang hồ.
Lãnh Như Băng vốn có nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng nhìn thần sắc của Hứa Sĩ Công, chàng định nói lại thôi. Thiếu nữ thì không nhịn nổi, nói:
− Kìa, lão tiền bối đang suy nghĩ hay là bị dọa mà sợ rồi ?
Hứa Sĩ Công thong thả quay nhìn thiếu nữ, nói:
− Lão phu đang nghĩ xem lão kia là ai ?
Thiếu nữ «ừm» một tiếng, nói:
− Lão tiền bối quen người ấy thì tốt, chỉ cần lão ta chịu xê dịch cái hòm sắt

ra một chút là chúng ta khả dĩ xông ra được.
Hứa Sĩ Công lẩm bẩm:
− Chẳng lẽ lại là lão ta ? Không thể có chuyện như vậy.
Thiếu nữ nhướng mày nói:
− Lão tiền bối lẩm bẩm cái gì thế ? Hay là bị dọa sợ quá rồi ?
Hứa Sĩ Công bỗng nghiêm mặt nói:
− Đúng lão ta rồi. Đúng rồi. Nhất định là lão ta, thiên hạ không thể có người thứ hai như lão ta.
Lãnh Như Băng trong lòng máy động hỏi:
− Hứa lão tiền bối, người ấy là ai vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Nam Mậu Phong Nhân.
Lãnh Như Băng và thiếu nữ cùng cau mày, hỏi:
− Nam Mậu Phong Nhân ?
Chỉ thấy từ phía sau chiếc hòm sắt chìa ra một tấm mộc bài, trên viết dòng chữ:
«Đồng chung cảnh giang hồ lưu lạc. Gặp nhau hà tất phải quen nhau.» Thiếu nữ ngưng thần, nhìn kỹ dòng chữ một hồi, đoạn quay sang nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh công tử.
Lãnh Như Băng thong thả nói:
− Gì vậy ?
Thiếu nữ nói:
− Tiểu nữ nhìn hai hàng chữ kia, bỗng nhớ đến một sự tình.
Chỉ nghe Hứa Sĩ Công gọi to:
− Nam Mậu Phong Nhân, có còn nhớ Hứa Sĩ Công này là ai không ?
Từ sau chiếc hòm sắt vọng ra giọng the thé của người kia:
− Làm sao lão phu lại không nhớ Lão Hầu Nhi ?
Lãnh Như Băng đang định nói, nhưng Hứa Sĩ Công đã xua xua tay, rồi nói:
− Đã nhận ra người quen cũ, hôm nay sẽ đối xử như thế nào với huynh đệ đây ?
Người kia đáp:
− Chỉ cần các vị không rời thạch thất, thì lão phu sẽ không động thủ.
Hứa Sĩ Công cười khẩy một tiếng, nói:
− Ta có điều muốn hỏi, chủ nhân là hạng người gì mà lại có thể ép một bậc anh danh lừng lẫy như Nam Mậu Phong Nhân cam tâm ngã theo tà phái, chịu đi canh cửa cho họ vậy ?
Nam Mậu Phong Nhân đáp:
− Lão phu đã viết rồi đó, gặp nhau hà tất phải từng quen nhau, đều chung cảnh ngộ lưu lạc giang hồ.

Hai câu trên vốn là lời lẽ thê lương, nhưng qua giọng nói the thé của lão ta nghe rất chói tai.
Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, đóng hai cánh cửa lại, ôm đầu ngồi xuống đất, không nói gì.
Thiếu nữ thở dài, đến bên cạnh Hứa Sĩ Công, dịu dàng nói:
− Lão tiền bối làm sao vậy ?
Thái độ của nàng trở nên hết sức dịu dàng, nàng từ từ cúi xuống, nói tiếp:
− Lão tiền bối, chúng ta đã cùng chung cảnh ngộ hoạn nạn, lão tiền bối có điều gì thương cảm thì hãy nói ra đi.
Hứa Sĩ Công bỗng ngẩng đầu, cầm lấy chiếc khóa sắt trên người thiếu nữ, nói:
− Đừng cử động.
Rồi đột nhiên phách một chưởng. Chiếc khóa bị tách ra một nửa. Hứa Sĩ Công phách liền ba chưởng, chiếc khóa vỡ thành mấy mảnh, rớt xuống đất, đoạn lão ngẩng mặt lên cười ha hả:
− Công lực của lão phu chưa bị mất.
Trông lão xúc động khác hẳn lúc thường.
Lãnh Như Băng bất giác thốt lên:
− Lão tiền bối, «Thiết Sa Chưởng» lực hùng hậu thật.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tiểu tử, hai ta là nam nhi đại trượng phu, chuyện sinh tử dĩ nhiên chẳng đáng quan tâm, nhưng hai ta không thể nhắm mắt để cô nương này táng mạng ở đây. Ngồi chờ chết không bằng hãy quyết tử chiến một trận, để cô nương thoát khỏi nơi này.
Lãnh Như Băng tuy có điều chưa hiểu, nhưng vẫn đáp ngay:
− Lão tiền bối nói chí phải, chúng ta hãy tìm cách hộ tống cô nương thoát hiểm trước, may mà xiềng và khóa đã được phá bỏ ...
Thiếu nữ thở dài, lắc đầu:
− Hai vị lầm rồi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ngươi nên nhớ thời gian lúc này rất quý báu, bóng tối là vàng đó, nếu đợi lúc cái bệnh điên điên khùng khùng của Nam Mậu Phong Nhân phát tác, e có muốn đào tẩu cũng chẳng thoát. Lão phu sẽ mở đường, chống cự công thế của hắn, tiểu tử chú ý, đừng để hắn mở hòm sắt, còn nữ nha đầu nếu thấy có cơ hội thì lập tức vọt ra mà thoát đi.
Đoạn cất bước, giơ tay đẩy cánh cửa. Thiếu nữ nói:
− Hãy khoan, hãy khoan, hãy nói rõ sự tình trước được chăng ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Khỏi cần, ngươi hãy thoát trước đi.
Thiếu nữ nói:

− Sự tình chưa rõ, dù có thể thoát tiểu nữ cũng không đi đâu.
Hứa Sĩ Công giậm chân bực bội:
− Hừ, nha đầu không biết hay dở thế nào nữa, có chuyện gì thì nói mau ?
Thiếu nữ hỏi:
− Lão tiền bối dường như rất sợ Nam Mậu Phong Nhân thì phải ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Nam Mậu Phong Nhân tuy điên điên khùng khùng, nhưng võ công hết sức cao cường.
Thiếu nữ nói:
− Võ công của lão tiền bối so với lão ta thế nào ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Chỉ tiếp được mười chiêu.
Thiếu nữ đưa mắt sang phía Lãnh Như Băng, hỏi:
− Vị công tử này so với lão tiền bối thì sao ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Trông thủ pháp bẻ gãy xiềng xích của tiểu tử, tựa hồ võ công hắn cao hơn lão phu.
Thiếu nữ nói:
− Thế thì được, ba chúng ta tuy võ công của tiểu nữ kém nhất, hai vị đã có lòng tương trợ cho tiểu nữ đào thoát, chỉ e cũng chẳng thoát nổi, dù qua được cửa này, cũng khó thoát được sự truy đuổi của chúng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không ngờ một hài tử như ngươi lại có thể nhìn xa trông rộng như vậy.
Thiếu nữ thở dài nói:
− Hôm nay tiểu nữ từng đàm luận với vị công tử đây về tình thế, ba chúng ta tất phải để một người đào thoát, tiểu nữ là hài tử võ công thấp kém, có chết cũng chẳng đáng gì.
Hứa Sĩ Công cúi đầu, nói:
− Lão phu cũng quá tuổi rồi, nên ở lại.
Thiếu nữ nói:
− Chỉ còn Lãnh công tử nên ...
Lãnh Như Băng nói tiếp:
− Tại hạ cũng chẳng tiếc sinh mệnh.
Thiếu nữ nói:
− Ba chúng ta ắt phải nghĩ cách để cho một người đào thoát, công tử là người đáng sống nhất.
Hứa Sĩ Công nói:
− Xiềng xích trên người thế kia, chạy làm sao thoát ?
Thiếu nữ đăm chiêu suy nghĩ một chút, nói:
− Chủ nhân của gia phủ tiểu nữ có một thanh bảo kiếm sắc bén tuyệt thế,

tiểu nữ sẽ giao cho công tử một tín vật, công tử mang nó đến cầu cứu chủ nhân của tiểu nữ, sẽ được thoát khỏi xiềng xích.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đã vậy ngươi hãy mau trao tín vật cho hắn, rồi chúng ta hiệp trợ cho hắn đào thoát.
Thiếu nữ liền rút từ trong túi ra một mảnh vải trắng, hạ giọng nói:
− Lãnh công tử hãy cúi xuống, để tiểu nữ nói cho cách cầu kiến chủ nhân của gia phụ tiểu nữ.
Bỗng cửa mở toang ra, một thiếu niên khí độ trang nghiêm thong thả bước vào.
Hứa Sĩ Công tràn qua chắn đường, quát:
− Ngươi là ai ?
Theo sau thiếu niên khí độ trang nghiêm là một gã tiểu đồng mi thanh mục tú, tay xách cây đèn lồng che vải trắng, phía trên chóp đèn lồng có gắn một hạt minh châu, khiến ánh đèn phản xạ làm sáng trưng cả tòa thạch thất.
Thiếu niên lạnh lùng đảo mắt nhìn một lượt, rồi thản nhiên nói:
− Tại hạ họ Hạ Hầu, còn các vị ?
Thái độ của thiếu niên tuy trang nghiêm lạnh lùng, nhưng giọng điệu rất hòa nhã.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Mình bôn ba mấy chục năm trong giang hồ, các nhân vật có tên tuổi trong võ lâm đều từng gặp hoặc nghe nhắc đến song chưa hề nghe nhắc đến cao thủ nào mang họ Hạ Hầu." Nghĩ trong bụng như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn đáp:
− Lão phu là Hứa Sĩ Công, vị này họ Lãnh.
Thiếu niên gật đầu, nói:
− Sấu Hầu Vương ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Đó là ngoại hiệu mà bằng hữu giang hồ tặng cho lão phu.
Thiếu niên cung tay nói với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh có thể cho biết tên chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Lãnh Như Băng.
Thiếu niên lẩm bẩm ba chữ «Lãnh Như Băng» mấy lần, rồi tựa hồ nhớ không ra lai lịch của đối phương bèn quay sang phía thiếu nữ, nói:
− Cô nương có thể cho biết tính danh ?
Thiếu nữ trầm ngâm một chút, đoạn nói:
− Hàn Linh.
Thiếu niên hơi cau mày, hỏi:
− Còn họ của cô nương là gì ?

Thiếu nữ đáp:
− Cứ gọi Hàn Linh là được, khỏi cần biết họ.
Thiếu niên cười nhạt nói:
− Tại hạ không ép.
Ngừng một chút, nói tiếp:
− Các vị tốt hơn cả đừng tính đến việc đào tẩu.
Hứa Sĩ Công nói luôn:
− Tại sao ngươi lại nói như vậy ?
Thiếu niên mỉm cười, nói:
− Bổn đường chính đang tra vấn một sự việc, sau khi tra vấn rõ ràng, nếu các vị vô can, bổn đường chẳng những lập tức phóng thích các vị mà còn dùng lễ cung tống khỏi đây. Nếu các vị dự tính đào tẩu, chỉ e gây náo loạn vô ích ...
Chàng ta ngẩng mặt lên, cười nhẹ một tiếng, nói tiếp:
− Các vị đủ tài loại trừ các mũi kim trâm phong bế huyệt đạo, phá bỏ quan tài mà ra, phần công lực đó tại hạ vô cùng bái phục.
Chàng ta đưa mắt nhìn thiếu nữ, tiếp:
− Cô nương này đã phá bỏ hình cụ trên người, hẳn đang chuẩn bị đào tẩu thì phải ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Ngươi đã giao cho Nam Mậu Phong Nhân canh cửa, bọn này chạy ra sao được ?
Thiếu niên tỏ vẻ hơi ái ngại, nói:
− Ồ ! Nam Mậu Phong Nhân tuy võ công cao minh, nhưng cảnh ngộ rất đáng thương.
Hứa Sĩ Công giận dữ nói:
− Nam Mậu Phong Nhân vô tình bạc nghĩa, có bị quả báo thì cũng đáng đời.
Thiếu niên lại mỉm cười, nói:
− Sao, các hạ có quen biết Nam Mậu Phong Nhân ư ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Hừ ! Há không quen biết. Năm xưa tại Nam Mậu Đại Sơn, lão phu đã từng cứu giúp lão ta ba tháng trời. Lão ta bị trọng thương, thập tử nhất sinh, lão phu đã ngày đêm chăm sóc qua cơn nguy hiểm mới cáo biệt, không ngờ tên tiểu tử vong ân bội nghĩa ...
Thiếu niên lạnh lùng ngắt lời Hứa Sĩ Công:
− Nam Mậu Phong Nhân lưu lạc tới đây, tự có nỗi khổ tâm, dù lão ta có giao tình thâm hậu với các hạ cũng chẳng thể giúp các hạ được.
Hứa Sĩ Công tuy ngang tàng ương ngạnh, nhưng bôn tẩu giang hồ nhiều năm, là người tâm cơ linh mẫn, thoạt thấy Nam Mậu Phong Nhân bất chấp giao tình cố tri thì vô cùng phẫn nộ, cả giận mạ lị Nam Mậu Phong Nhân,

nhưng vừa nghe thiếu niên nói vậy thì lập tức nguôi giận, nghĩ thầm:
"Hắn ẩn thân sau hai chiếc hòm kia hẳn phải có nguyên nhân, hắn tính tình quái dị, điên điên khùng khùng, trong đời ít người tri kỷ, duy thọ trọng ân của ta, nếu chẳng phải bất đắc dĩ hẳn đã không coi ta như người lạ.".
Thiếu niên lạnh lùng nói tiếp:
− Gia phụ luôn luôn chủ trương người không động đến ta, ta không động đến người, do đó Lục Tinh Đường xưa nay không hề lai vãng với các nhân vật giang hồ, dù thiên hạ loạn lạc, giang hồ phân tranh dữ dội đến mức nào, nếu không động chạm đến Lục Tinh Đường thì bổn đường cũng không truy xét. Nhưng nếu có kẻ xâm phạm dù chỉ một tấc đất thuộc địa phận Lục Tinh Đường hoặc giẫm nát một ngọn cỏ của bổn đường thì dù kẻ đó là ai, anh hùng tới mức nào, cũng đừng hòng thoát khỏi sự truy đuổi và báo phục của bổn đường. Nhưng Lục Tinh Đường cũng chưa hề vô cớ đả thương người, nếu các vị vô can, thì sau khi xác minh bổn đường sẽ tức thời thỉnh các vị rời khỏi đây.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lệnh tôn là ai, lão phu có thể biết chăng ?
Thiếu niên đáp:
− Gia phụ mải mê thi họa, không cần danh tiếng trên giang hồ, chỉ e các hạ cũng không biết, huống hồ tại hạ không tiện nói thay phụ thân.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Lục Tinh Đường là địa phương nào trong võ lâm, sao mình chưa hề nghe nhắc đến ?".
Lão Hứa bôn tẩu bao nhiêu năm trong giang hồ, biết khắp thiên hạ phàm là các nhân vật hữu danh trong võ lâm, dù chưa gặp mặt thì cũng từng nghe qua, nhưng Lục Tinh Đường này thì lại chưa hề nghe nhắc đến. Trong nhất thời lão trầm tư không nói.

Hồi 8
Lục Tinh Đường

Thạch thất đột nhiên trở lên im lặng, một luồng gió đêm thổi vào làm các bóng người lung lay.
Lãnh Như Băng trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của gã thiếu niên, chàng cũng chẳng muốn hỏi.
Nhưng thiếu nữ thì không nhịn được, bèn hỏi:
− Cuối cùng là sự việc gì, sao không nói minh bạch ra đi ?
Thiếu niên nhìn nàng, lạnh lùng đáp:
− Các vị bị người ta bắt, bổn đường đã xuất thủ cứu giúp mà đưa tới đây, nay các vị dù có bị chúng ta lưu giữ một vài ngày thì đâu có sao ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Kiều quy kiều, lộ quy lộ, bọn này là những người bôn tẩu trong giang hồ, ân oán phân minh, cái tình của các vị cứu giúp, bọn này dĩ nhiên cảm tạ, nhưng bị lưu giữ lại, lòng người sao có thể yên.
Thiếu niên cau mày thản nhiên đáp:
− Các vị khỏi cần cảm tạ, cứ việc yên tâm.
Nói đoạn quay mình bước ra.
Hứa Sĩ Công nổi giận, quát lớn:
− Đứng lại !
Thiếu niên đã bước ra cửa, nghe tiếng quát liền dừng bước, ngoảnh đầu lại hỏi:
− Có chuyện gì ?
Hứa Sĩ Công cung tay nói:
− Trước hết cảm tạ sự cứu giúp.
Thiếu niên cười khẩy đáp:
− Khỏi cần.
Hứa Sĩ Công nói:
− Quân tử không làm chuyện mờ ám, thỉnh thiếu trang chủ chuyển lời báo với lệnh tôn, Hứa Sĩ Công và hai vị này nếu có thể rời khỏi Lục Tinh Đường ắt có ngày trở lại cảm tạ.
Thiếu niên nói:
− Các vị chớ nghĩ rằng có thể có đủ tài rời khỏi nơi đây.
Hứa Sĩ Công cả cười nói:
− Lão phu bảo đi là đi.

Thiếu niên nói:
− Chỉ e các vị không được như ý.
Hứa Sĩ Công nói:
− Nghe khẩu khí của thiếu trang chủ, có lẽ Lục Tinh Đường đã mai phục khắp chốn, nhưng nếu lão phu bám sát đằng sau thiếu trang chủ mà đi ra, hẳn những kẻ mai phục chắc đã dám động thủ.
Hiển nhiên lão Hứa ngụ ý bảo cho Lãnh Như Băng và thiếu nữ biết rằng đây là thời cơ tốt nhất để đào tẩu.
Thiếu niên biến sắc nói:
− Các vị không nên.
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Hứa mỗ tung hoành Nam Bắc, đã qua muôn vàn hung hiểm, nếu thiếu trang chủ có thể ngăn cản tại đây, thì Hứa mỗ mới thật bái phục.
Nói đoạn xông thẳng ra.
Tuy bị cầm tù hai năm tại Đào Hoa Trang, nhưng suốt thời gian đó lão Hứa luôn luôn tìm cách thoát thân, võ công chẳng hề mai một, đã thế họa trung hữu phúc, được rảnh rang tu luyện nội công, võ công càng thăng tiến. Lần này xông ra, thật nhanh hơn tia chớp.
Lãnh Như Băng từng tiếp chưởng lực của Hứa Sĩ Công trong thạch lao, biết nội lực của lão chẳng tầm thường, vội né mình sang một bên mà quan chiến.
Thiếu niên thấy Hứa Sĩ Công xông ra thì cười một tiếng, vỗ một chưởng. Chưởng này hết sức bình thường, nhưng thời điểm xuất chưởng cũng như bộ vị công kích lại rất đúng lúc, đúng chỗ, khiến Hứa Sĩ Công hai tay vướng công kích không thể tách rời hai bàn tay để chống đỡ, phải thoái lui mấy bước.
Hứa Sĩ Công sững sờ thầm nghĩ:
"Chưởng này của hắn chẳng có gì kỳ ảo, vậy mà ta phải thoái lui, thật gã tiểu tử này ta không thể coi thường !" Đoạn lại tiến ra, nhưng lần này lại ngầm vận công lực và thong thả bước từng bước.
Thiếu niên từ từ giơ tay, gã đồng tử vội giơ cao cây đèn lồng.
Hứa Sĩ Công chưa nhận ra chỗ kỳ ảo của chưởng thế đối phương, chẳng dám khinh suất, còn cách thiếu niên ba bước thì dừng chân, chập hai bàn tay trước ngực rồi đẩy mạnh ra.
Nội công của lão thâm hậu, chưởng này đẩy ra, chưởng thế chưa đến, một luồng kình phong đã ập tới trước ào ào.
Thiếu niên lại cười nhạt một tiếng, tay tả dùng chiêu «Khổng tước khai bình» đưa xéo lên, thân tùy chưởng thế mà chuyển bộ, né tránh chính diện chưởng lực của đối phương, tả thủ nhanh như cắt chộp lấy uyển mạch của Hứa Sĩ Công.
Chiêu thuật xuất thủ của thiếu niên này tuy chẳng có gì kỳ ảo, nhưng trong

sự bình thường lại tiềm ẩn sự cao thâm, phương hướng và bộ vị công kích đều khiến đối phương khó chống đỡ, chưởng lực của Hứa Sĩ Công bị thiếu niên làm cho lệch trọng tâm sang một bên, rồi thiếu niên thừa thế tập kích, dùng cầm nã thủ pháp hoàn toàn thông thường mà trảo tới, khiến Hứa Sĩ Công buộc phải thoái lui hai bước để né tránh.
Hứa Sĩ Công kinh hãi nhìn chàng thiếu niên với vẻ thất thần.
Lão nhân thấy nhiều biết rộng, hiện tại liên tục bị người truy bức, biết gặp phải cao thủ kình địch, lão không thắng nổi đối phương, tự biết hoàn toàn chẳng phải vì hai tay đang bị xích còng.
Lãnh Như Băng đột nhiên xông lên, hai tay chập lại trước ngực nói:
− Tại hạ xin lĩnh giáo vài chiêu.
Thiếu niên lạnh lùng đáp:
− Cứ việc xuất thủ.
Lãnh Như Băng thấy thiếu niên bức Hứa Sĩ Công thoái lui, chiêu thuật, thủ pháp đều hết sức thông thường, bèn dùng chiêu «Đồng tử bái Phật», cũng là một chiêu thuật bình thường mà đẩy ra.
Thiếu niên nghiễm nhiên đứng yên, đợi khi chưởng lực của Lãnh Như Băng đến sát bên mình, hữu thủ đột ngột dùng thức «Uyển đệ phiên vân» lật bàn tay vung xéo lên, năm ngón để hờ, chộp lấy uyển mạch của Lãnh Như Băng.
Chiêu này hoàn toàn là võ học bình thường, phàm là người luyện võ ai cũng biết, nhưng năm ngón tay để hờ của chàng ta không giống người khác, thời điểm cũng như phương hướng xuất chưởng đều đúng lúc, đứng chỗ hết mức, chính vào khi chiêu thuật của Lãnh Như Băng đã hết đà.
Lãnh Như Băng giật mình, vội nhảy lùi hai bước.
Thiếu niên cười khẩy một tiếng, điềm nhiên quay mình thong thả bước đi, có gã đồng tử cầm đèn chiếu đường, vượt qua hai chiếc hòm sắc cực lớn, lẫn vào trong bóng đêm.
Lãnh Như Băng đứng ngây người nhìn theo, mắt đăm chiêu, vẻ trầm tư.
Hứa Sĩ Công đột nhiên giậm chân, kêu lên:
− Ồ, vừa rồi chiêu «Đồng tử bái Phật» của ngươi nếu chậm lại một chút, đừng đẩy hết đà, biến sang chiêu «Huy trần thanh đạm», thì đã phá được chiêu «Uyển đệ phiên vân» của hắn rồi.
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Tuy chiêu ấy dùng hết đà, nhưng tại hạ muốn biến hóa thành «Tiễn hoa thủ» để trấn ép uyển mạch của hắn ...
Hứa Sĩ Công reo lên:
− «Tiễn hoa thủ», «Tiễn hoa thủ». Hay ! Chiêu ấy tuyệt vời, nếu hắn không thoái lui kịp hẳn sẽ bị ngươi trấn ép uyển mạch. Vậy tại sao lúc ấy ngươi lại không biến chiêu ?
Lãnh Như Băng nói:

− Năm ngón tay hắn để hờ, nếu nhất loạt búng bật ra, thì nội lực chỉ phong khi đó chỉ cần dài hơn một tấc là đủ đả thương uyển mạch của tại hạ.
Hứa Sĩ Công ngây người nói:
− Chúng ta lẽ ra không nên xuất thủ công kích hắn trước.
Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:
− Khi lão tiền bối động thủ với hắn, vãn bối thấy những chiêu thuật hắn sử dụng đều rất bình thường, mà bức lão tiền bối phải thoái lui. Vãn bối quan sát cứ ngỡ rằng hắn bất quá chỉ đạt tới hai quyết ổn, thực (trong võ thuật có ba quyết là ổn, thực và trọng, chỉ những bậc thượng thừa mấy chục năm mới đạt tới cả ba quyết, nhất là quyết trọng), lấy tịnh mà biến chiêu công kích thật nhanh, nhưng sau khi vãn bối đích thân xuất thủ, mới biết mình liệu định đã lầm, đối phương chẳng những đạt được hai quyết ổn, thực mà thủ pháp bình thường, trong cái thực lại ẩn tàng đầy nguy hiểm, biến hóa tới mức thần kỳ, nhìn bề ngoài thấy chiêu thuật quá bình thường, nhưng thực ra là ám tàng sát chiêu.
Hứa Sĩ Công trầm tư suy nghĩ đến cuộc giao đấu vừa rồi, bất giác thở dài, nói:
− Ngươi nói không sai, ai ngờ ở chốn này lại gặp cao thủ thượng thừa.
Lãnh Như Băng chậm rãi quay sang nói với thiếu nữ:
− Cô nương chẳng nên hao phí tâm cơ, chúng ta không thoát nổi đâu.
Thiếu nữ nói:
− Không thoát đi, chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết hay sao ?
Ba người cùng lâm cảnh nguy nan, tự nhiên cùng thương cảm lẫn nhau. Hoạn nạn liên kết họ thành một khối.
Hứa Sĩ Công thở dài, nói:
− Lão phu bôn Nam tẩu Bắc, từng gặp vô số cao thủ, không ngờ hôm nay lại bại dưới tay một gã tiểu tử chưa hề nghe danh ...
Thiếu nữ thở dài não nề, tiếp lời:
− Nếu chủ nhân của gia phủ tiểu nữ ở đây, chắc chắn chỉ sau mười chiêu là hắn hết cách giữ chân chúng ta.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Chủ nhân của ngươi là ai, mà ngươi dám bạo miệng như vậy ?
Thiếu nữ nói:
− Ồ, nhắc đến ngoại hiệu của chủ nhân tiểu nữ, thiên hạ ai cũng phải thán phục.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ngươi cứ nói lấp la lấp lửng mãi, ngoại hiệu thế nào ?
Thiếu nữ đáp:
− Chủ nhân của tiểu nữ là ...
Bỗng như nhớ ra sự tình gì trọng đại, đột nhiên nàng ngừng bặt.

Lãnh Như Băng cau mày, nói:
− Lão tiền bối, xem chừng chúng ta khó bề ra khỏi đây, nhưng vãn bối ...
Thiếu nữ nói:
− Tiểu nữ đã có cách ...
Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:
− Ngươi đừng ngắt lời người ta được chăng ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cứ để cô nương nói nốt.
Thiếu nữ nói:
− Chúng ta hãy hợp lực phá tường mà ra, tránh đi cửa chính.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ngươi không nói, lão phu cũng đã biết.
Thiếu nữ lạnh lùng nói:
− Thì cứ để tiểu nữ nói xong hãy hay.
Hứa Sĩ Công nghe giọng nghiêm túc của nàng, quả nhiên im lặng, bốn mắt nhìn chằm chằm vào mặt thiếu nữ.
Chỉ thấy thiếu nữ sửa lại áo quần, dung mạo nghiêm trang ngồi xuống, hai bàn tay chắp trước mặt, miệng lẩm bẩm:
− Thỉnh cô nương phù hộ cho Hàn Linh sử dụng «Ngũ Thái Thần Đồng».
Hứa Sĩ Công ho nhẹ một tiếng nói:
− Ồ ! Nha đầu, ngươi nói với ai vậy ?
Hàn Linh đáp:
− Vị cô nương của gia phủ.
Giọng nàng trang trọng và nghiêm túc, như có chuyện hệ trọng.
Hứa Sĩ Công tuy biết trong thạch thất không có người nào khác, cũng bất giác nhìn quanh một lượt, nói:
− Ồ ! Cô nương của ngươi là nhân vật như thế nào mà ngươi cung kính đến thế ?
Hàn Linh nghiêm trang đáp:
− Một thiếu nữ tài sắc song toàn. Ôi, thương thay nàng bị chứng bệnh bất trị, hàng ngày bị hôn mê, bị con ma bịnh hành hạ ...
Hàn Linh nhìn Lãnh Như Băng nói tiếp:
− Tiểu nữ những mong cứu mệnh cho cô nương của gia phủ, mới lấy trộm «Thiên niên Sâm hoàn» của công tử.
Lãnh Như Băng mỉm cười không nói.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tiểu thư của nhà ngươi thì liên quan gì đến việc đào tẩu của chúng ta ?
Hàn Linh đáp:
− Cô nương của tiểu nữ tài đức kiêm toàn, có thể tạo ra nhiều vật ly kỳ cổ quái, làm kinh hãi thế tục.

Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:
− Ngươi tán dương tiểu thư của ngươi quá mức đó.
Hàn Linh đáp:
− Tiểu nữ còn chưa biết hết tài hoa tuyệt vời của nàng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Thôi được. Ừ, thì nàng tài hoa lắm, ngươi kể tiếp đi.
Hàn Linh nói:
− Nàng có tâm tư linh xảo, chế tạo những vật kỳ quái, nhưng tiểu nữ thích nhất là ...
Lãnh Như Băng trong lòng máy động nghĩ thầm:
"Không biết tiểu thư của nàng là nhân vật kỳ lạ tới mức nào mà nàng ái kính như vậy ?".
Hàn Linh nói tiếp:
− Lúc tiểu nữ ra đi, cô nương có ban tặng một vật gọi là «Ngũ Thái Thần Đồng», dặn rằng khi gặp nguy nan, hãy ném vật đó ra, sẽ không ai làm hại mình được. Tiểu nữ vẫn mang bên mình chưa dám sử dụng. Lúc này tiểu nữ có thể lấy nó ra giúp hai vị đào tẩu, cũng là dịp báo đáp ân tình của hai vị.
Hứa Sĩ Công cười một tiếng nói:
− Lão phu không tin thế gian có những sự thần kỳ như vậy.
Hàn Linh nổi giận:
− Lão không tin thì cứ việc ở lại đây mà chờ chết.
Lãnh Như Băng cũng không tin, nhưng không nói ra, chỉ hỏi:
− Không biết «Ngũ Thái Thần Đồng» của cô nương hình dạng ra sao, có thể cho tại hạ xem được chăng ?
Hàn Linh trầm ngâm một chút, đáp:
− Được, hai vị hãy nhắm mắt lại, để tiểu nữ lấy cho mà xem.
Hai người cùng nhắm mắt lại.
Chừng uống hết một chén trà, mới nghe Hàn Linh nói:
− Xong rồi, các vị hãy xem đây.
Hứa Sĩ Công chăm chú nhìn, chỉ thấy Hàn Linh cung kính đưa ra một vật dài chừng ba tấc, to bằng ngón tay cái, thì cau mày nói:
− Ngươi định đùa cợt với chúng ta phải không ?
Hàn Linh nói:
− Vì trời tối nên các vị chưa nhìn rõ đó thôi.
Hứa Sĩ Công nổi giận:
− Mắt lão phu trong đêm tối vẫn sáng như linh châu, ai bảo không nhìn rõ ?
Lãnh Như Băng căng mắt nhìn, cũng chẳng thấy vật kia kỳ diệu ở chỗ nào, nhưng chàng không nói gì, chỉ quay mặt đi.
Hàn Linh giận dữ hỏi:
− Thế nào ? Các vị không tin hả ?

Hứa Sĩ Công nói:
− Động thủ giao đấu, nguy hiểm đến tính mạng, tương trợ kẻ yếu, tiếp cứu nữ nhân là bổn phận của đại trượng phu, cô nương khỏi cần cầu đến ai nữa, hai chúng ta cũng có cách giúp cô nương thoát hiểm trước.
Hàn Linh cao giọng nói:
− Được, các vị không chịu tin, thì tiểu nữ sẽ cho các vị coi.
Đoạn nàng quay người đi thẳng ra cửa lớn.
Hứa Sĩ Công đưa tay giữ nàng lại, nói:
− Ngươi muốn chết hay sao vậy ?
Hàn Linh giận dữ nói:
− Mau buông ra, nếu không để các vị thấy sự lợi hại của «Ngũ Thái Thần Đồng» thì các vị chẳng thể biết cô nương của tiểu nữ thông minh đến mực nào.
Hứa Sĩ Công nắm chặt cổ tay nàng, bấm nhẹ vào huyệt khiến nàng hết giằng co, đoạn lão lắc đầu nói:
− Nha đầu ! Nam Mậu Phong Nhân võ công cao cường lắm, lão phu còn chẳng địch nổi hắn, làm sao ngươi chịu nổi một đòn. Đành rằng cô nương của ngươi tài hoa tuyệt thế, dung mạo vô song, nhưng nàng ở tận đâu đâu làm sao kịp cứu viện cho ngươi ?
Lão Hứa tuy nóng nảy, nhưng tấm lòng rất nhân từ.
Hàn Linh lui lại một bước, nói:
− Các vị không cho tiểu nữ dùng «Ngũ Thái Thần Đồng», nhưng đã chịu tin lời tiểu nữ chưa ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Ừ thì tin.
Hàn Linh nói:
− Vậy hai vị hãy mau phá tường mà đào tẩu.
Hứa Sĩ Công ngẩn ra, lại cười ha hả:
− Lão phu cũng chẳng chịu thúc thủ chờ chết, chi bằng cứ thử một phen.
Miệng nói, liền quát một tiếng, đẩy mạnh một chưởng vào vách.
Chưởng lực của lão cực mạnh, vách thất bị chấn động lung lay, bụi rớt đầy mặt.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Đã không thúc thủ chờ chết, chi bằng trước hết hãy thoát ra ngoài thạch thất này !" Nghĩ đoạn chàng nói:
− Lão tiền bối, để tại hạ hỗ trợ một tay.
Chàng tới gần vách, ngầm vận nội lực, hai bàn tay đặt vào tường đẩy thật mạnh. Nào ngờ bức tường được xây quá kiên cố, Lãnh Như Băng dùng toàn lực đẩy mạnh, ngói lợp bên trên rớt xuống tứ tung, mà bức tường vẫn chỉ hơi lung lay.

Hứa Sĩ Công bước nhanh tới, hai tay hợp lực đẩy mạnh.
Hai người phối hợp lực đạo, cộng lại chẳng dưới vài ngàn cân, tường dù xây kiên cố cũng chẳng trụ nổi, chỉ nghe một tiếng chấn động lớn, đất bay đá lở, bức tường bị hổng một lỗ rộng chừng ba thước. Đúng lúc ấy, hai cánh cửa gỗ mở toang, bên tai vang lên tiếng gầm quái dị của Nam Mậu Phong Nhân. Một luồng kình lực xô thẳng tới khiến mặt đất rung chuyển, bụi tung mù mịt.
Hứa Sĩ Công kêu lên:
− Nha đầu, mau chạy đi, lão phu sẽ chặn hắn lại.
Dứt lời, song thủ đưa lên ngực rồi đẩy ra một chiêu «Thôi sơn điền hải». Hai luồng kình lực quấn vào nhau thành cơn lốc xoáy bắn tung mọi thứ lên. Hàn Linh nhẹ lắc thân vọt ra ngoài trước.
Lãnh Như Băng vừa thấy Hứa Sĩ Công vừa tiếp một chưởng của Nam Mậu Phong Nhân, thì thân hình chàng cũng bị chưởng phong đẩy lui một bước, chàng lập tức thuận thế tràn sang một bên, nói:
− Thỉnh lão tiền bối thoát ra trước, vãn bối thử với hắn một chưởng.
Hứa Sĩ Công đã biết võ công của chàng cao siêu, nên đồng ý ngay, lão hạ giọng nói:
− Đừng nên ham chiến.
Dứt lời lão cũng vọt ra.
Lãnh Như Băng vội phát chiêu trước, không để cho Nam Mậu Phong Nhân kịp thời huy chưởng công kích.
Vì bụi đất mù mịt, không rõ đối phương ở vị trí nào, nên một chưởng của chàng nhắm về phía thanh âm quái dị mà đánh tới. Chỉ nghe «sầm» một tiếng, cánh cửa gỗ lập tức vỡ toác ra. Trong tiếng nứt vỡ của cánh cửa gỗ, văng vẳng truyền tới một thanh âm vô cùng trong trẻo rõ ràng:
− Hứa lão đệ hãy bảo trọng ! Người của Lục Tinh Đường ai nấy thảy đều là cao thủ, ngu huynh không thể trợ thủ hộ tống ...
Thanh âm trong nhỏ, nhưng không hề bị các tạp âm lất át, vừa nghe thì biết ngay là lời của Nam Mậu Phong Nhân.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Người này hoàn toàn chưa quên sự thâm giao, tất có nỗi khổ tâm khó nói."
Vừa nghĩ, chàng vừa nhảy ra ngoài thạch thất.
Ngẩng lên nhìn trời sao, biết đêm đã khuya.
Quanh chàng bày la liệt những chậu cây cảnh, nghe có tiếng nước chảy, phảng phất hoa ảnh, mùi hương hoa thơm ngát, chàng đang ở trong một hoa viên rộng lớn.
Hứa Sĩ Công và Hàn Linh đứng chờ cánh chàng bốn năm thước. Lãnh Như Băng vội tiến về phía họ nói nhỏ:
− Nam Mậu Phong Nhân chưa quên tình giao cựu, lão ta xuất thủ công tập

lão tiền bối chỉ là bất đắc dĩ.
Hàn Linh thấy Lãnh Như Băng an toàn thoát khỏi thạch thất, thì nhướng mày, nói:
− Kỳ quái, tại sao không có ai đến cản đường chúng ta ?
Hứa Sĩ Công nghiêm nghị nói:
− Nha đầu đừng vội cao hứng, lão phu trải mấy chục năm giang hồ thấy tình hình này là đáng sợ, nếu trong hoa viên này không có mai phục, ắt họ có âm mưu khác.
Hàn Linh nói:
− Ồ ! Nếu lão tiền bối e sợ, thì để tiểu nữ dẫn đường cho.
Đoạn tay hữu cầm «Ngũ Thái Thần Đồng» bước về phía trước.
Hứa Sĩ Công lắc đầu, lẩm bẩm:
− Nếu không thấy ngươi là hài tử, lão phu hẳn phải giáo huấn cho ngươi một lần !
Miệng lão tuy nói vậy, nhưng chân lại bước đi theo nàng.
Lãnh Như Băng đi sau cùng, ngầm vận nội lực đề phòng.
Xuyên qua ba bốn dãy cây cảnh, vẫn không có ai cản đường, cũng chẳng có vật gì được phát động, cả hoa viên rộng lớn chìm trong bóng đêm yên tĩnh.
Khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh này khiến Hứa Sĩ Công nghi ngờ, lão dừng bước nói:
− Tình hình này không ổn, chúng ta gây ra tiếng động lớn như vậy, tại sao người của Lục Tinh Đường không hề kinh động ? Hơn nữa quanh nơi giam người lại không ai phòng thủ.
Lãnh Như Băng cũng rất nghi hoặc, giọng lộ vẻ khẩn trương, nói:
− Vãn bối cũng nghĩ như vậy.
Hàn Linh cười nhạt:
− Các vị đừng nghi ma nghi quỷ nữa ! Gã thiếu niên kia chẳng qua chỉ hù dọa chúng ta mà thôi.
Lời còn chưa dứt bỗng nghe từ phía sau một cây cảnh cách họ năm, sáu thước vọng lại một tiếng cười:
− Nếu biết điều, tốt nhất hãy tự động quay trở lại !
Hứa Sĩ Công lên tiếng:
− Vị bằng hữu nào đó, thỉnh bước ra đối đáp.
Từ phía sau cây có tiếng đáp:
− Chưa ai trốn thoát Lục Tinh Đường, xung quanh chỗ các vị đang đứng đã có nhiều lớp bao vây, chỉ cần tại hạ lệnh một tiếng, những ám khí cực độc sẽ từ bốn phương tám hướng phóng về phía các vị.
Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên phát giác quanh chỗ ba người đang đứng xuất hiện nhiều lớp cây cảnh.
Lão từng trải qua nhiều trận kịch chiến, lúc lâm nguy vẫn bình tĩnh, chỉ cười

khảy một tiếng nói:
− Mấy trò ám khí, khó có thể ngăn cản lão phu !
Từ sau thân cây lại vọng tới giọng nói lạnh lùng:
− Những cây cảnh vây quanh ba vị ẩn tàng mười hai bộ liên châu giáp nỏ với ống mai hoa trâm, nếu ba vị tự tin có thể lợi dụng đêm tối mà tránh được cung tên, độc trâm thì cứ thử xem ...
Ngừng một chút, người kia lại tiếp:
− Lục Tinh Đường tuy là thành đồng vách sắt, nhưng cũng chưa hề vô cớ đả thương một vị bằng hữu võ lâm, nếu các vị chịu tự động quay trở lại, tại hạ quyết định không xuất thủ, còn nếu cứ liều mạng xông tới, đừng trách bổn đường xuất thủ.
Hứa Sĩ Công nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lão phu thiết nghĩ tất cả những lời người kia nói đều là sự thật, mười hai bộ giác nỏ có thể không bắn trúng ba chúng ta, nhưng tám ống mai hoa trâm thì rất khó đối phó, xem chừng đêm nay chúng ta chẳng thoát khỏi nơi này được.
Lãnh Như Băng cau mày nói:
− Ngựa hay không ăn cỏ úa, há bị họ đe dọa dùng giáp nỏ và mai hoa trâm mà quay trở lại. Lão tiền bối hãy đi sau cùng, để vãn bối đi trước mở đường ...
Chàng đưa mắt nhìn Hàn Linh nói tiếp:
− Cô nương hãy đi ở giữa.
Nói đoạn chàng đề tụ chân khí, tiến lên phía trước.
Từ phía trước vang lên giọng nói lạnh lùng:
− Các vị thực khi dễ Lục Tinh Đường.
Lãnh Như Băng đáp:
− Đêm nay nếu các vị dùng giáp nỏ và mai hoa trâm đả thương chúng tại hạ, e rằng Lục Tinh Đường cũng phải trả giá rất đắt.
Nói đoạn chàng vẫn tiến lên, chỉ nghe «phựt» một tiếng, cung tiễn xé gió bay tới rào rào. Lãnh Như Băng đã sớm vận công lực toàn thân, đưa tay phách ra một chưởng.
Một luồng chưởng phong hùng hậu ào ra, đẩy dạt mười mấy cung tiễn sang một bên.
Người kia nói:
− Chưởng lực hùng hậu lắm, vậy hãy thử tiếp một chưởng của ta.
Một luồng kình lực lập tức ào tới.
Lãnh Như Băng vừa giơ tay định tiếp chưởng, bỗng nghe Hứa Sĩ Công từ phía sau nói:
− Để lão phu !
Hai luồng chưởng phong phách không đập vào nhau, tức thời tạo nên một

đợt cuồng phong làm cho các cành hoa trong vòng ba thước gãy rơi lả tả. Một chiêu đối chưởng này chưa phân mạnh yếu.
Hứa Sĩ Công thầm kinh ngạc, nghĩ thầm:
"Người này không biết thuộc loại nhân vật nào trong Lục Tinh Đường mà nội lực thâm hậu như vậy, xem ra chốn Lục Tinh Đường vô danh này là nơi tàng long ngọa hổ." Đang nghĩ, một loạt cung tiễn lại xé gió bay tới.
Lãnh Như Băng hai tay đặt ngang ngực, dùng toàn lực đẩy ra một chưởng, lại làm cho mười mấy cung tiễn bị dạt đi, nhưng cung tiễn cứ tới tấp bay đến như mưa.
Cung tiễn ào ào bay đến, khí thế vừa nhanh vừa mạnh, Lãnh Như Băng sau khi đẩy liền mấy chưởng đã tự thấy tình thế nguy hiểm, nghĩ thầm:
"Mình cứ liên tục dùng nội lực thế này, e chẳng chi trì được lâu, khó bảo toàn tính mệnh, phải có kế sách lâu dài một chút mới ổn.".
Cung tiễn từ các giác độ khác nhau bay tới, tay chàng lại bị xích còng nặng nề, đối phó rất không linh hoạt, chỉ cần sơ sảy một chút là nguy to.
Người của Lục Tinh Đường tựa hồ sớm có dự mưu, tiễn bắn ra không dày đặc, mỗi lần phóng có mười hai mũi, vị trí bắn luôn thay đổi, nhưng chỉ vây khốn, chứ không hề có ý giết chết đối phương.
Hứa Sĩ Công đột nhiên vận lực đẩy ra hai chưởng đánh bạt một loạt cung tiễn, đoạn hạ giọng nói với Lãnh Như Băng:
− Theo như lão phu ngầm tra xét lộ số của cung tiễn, dường như là có sự ám hợp ngũ hành biến hóa, chủ nhân của Lục Tinh Đường này thực chẳng phải tầm thường, mượn thảo mộc bày thành kỳ trận, ẩn tàng những cung thủ trong trận, tài trí như vậy đủ khiến người ta bái phục ...
Lãnh Như Băng tiếp lời:
− Vãn bối cũng cảm thấy lộ số của cung tiễn thật kỳ quái, khi trước khi sau, khó bề đối phó. Cung tiễn của họ liên miên bất tuyệt, nếu chúng ta cứ theo cách này, chỉ e khó chi trì được một giờ.
Hứa Sĩ Công thở dài nói:
− Bình sinh lão phu trải qua bao nhiêu lần hung hiểm, nhưng chưa lần nào như hôm nay. Người kia nói không sai, chúng ta đã bị hãm trong kỳ trận ám khí biến hóa vô lường. Đừng nói đến tám ống mai hoa trâm chứa đầy độc trâm, khiến ta có cảm giác bất lực. Chỉ riêng với liên châu giáp nỏ đã đủ khiến ta tiến thoái lưỡng nan. Cục thế đêm nay chỉ e khó lòng thoát nổi trùng vi.
Lãnh Như Băng đột nhiên xé toang một vạt áo, tay hữu cầm nó quét ra vù một tiếng, nói:
− Cục thế tuy hiểm ác, nhưng chúng ta không thể thúc thủ đợi chết.
Manh áo kia tuy là vật nhu nhuyễn, nhưng nằm trong tay chàng thì có uy lực mạnh mẽ, phong thanh chói tai, khiến cung tiễn rớt lả tả.

Sự kiên cường của Lãnh Như Băng khiến Hứa Sĩ Công tăng thêm hào khí, lão cất tiếng cười sang sảng, nói:
− Hảo diệu pháp !
Đoạn lão cũng xé toạc vạt áo mà phất. Hàn Linh cũng xé tay áo mà xuất thủ. Việc họ liên thủ đối phó với cung tiễn khiến công lực của họ không bị hao tổn đáng kể.
Thấy tình thế như vậy, Lãnh Như Băng lập tức tiến lên. Hai người kia bám sát theo chàng.
Từ sau đám cây cảnh vọng ra một tràng cười lạnh, tiếp đó không gian rùng rùng chuyển động, cung tiễn đột nhiên phóng ra rào rào, bao vây tứ phía, liên miên bất tuyệt, tạo thành trận thế công kích toàn diện, võ công của Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công tuy cao, nhưng hai tay bị xiềng xích nên vận dụng không được linh hoạt, có cảm giác ứng phó không kịp. Cả ba người đều phải dừng bước, chia ra vừa né tránh vừa đánh bạt đám mưa cung tiễn.
Bỗng một mũi kình tiễn lẫn trong đám mưa tên tấp nập phóng tới. Lãnh Như Băng phất mạnh áo về hướng kình tiễn, nào ngờ luồng lực đạo của nó quá ư cương mãnh, bị mảnh áo cuốn lấy vẫn còn lao tới hai thước rồi mới rớt xuống.
Trong khoảng khắc Lãnh Như Băng đối phó với kình tiễn, đã thêm bốn mũi tiễn bay tới. Chàng vừa nghiêng mặt, bốn mũi tiễn bay xoẹt qua bên tai.
Hàn Linh bỗng nhiên giơ cao «Ngũ Thái Thần Đồng» ném về phía trước.
Hứa Sĩ Công vừa định đưa tay ngăn lại, thì đã không kịp, bèn thở dài nói:
− Ngươi biết tác dụng của «Ngũ Thái Thần Đồng» ư ?
Hàn Linh thẫn thờ đáp:
− Tiểu nữ thường nghe tiểu thư nói rằng «Ngũ Thái Thần Đồng» này có thể che được tai mắt của địch nhân, ngăn cản truy binh.
Hứa Sĩ Công không dám hỏi nhiều, chú mục nhìn «Ngũ Thái Thần Đồng», ngầm đề tụ chân khí, chuẩn bị ứng biến.
Chỉ nghe một tiếng «ầm» vang lên, một đám khói lớn trong khoảng khắc bao trùm một phạm vi rộng chừng mấy trượng, Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công cùng búng mình ra khỏi đám khói.
Trong đêm tối, khó phân biệt rõ, nhưng cũng có thể thấy đám khói này không phải chỉ có một màu.
Một mùi hương hoa thơm lừng từ trong đám khói tỏa ra ngào ngạt, xộc vào mặt mũi.
Hứa Sĩ Công khoan khoái hít hít mấy hơi, nói:
− Hương khí thơm tho quá ...
Hàn Linh giật mình, vội nói:
− Lão tiền bối, mau ngừng hô hấp.
Hứa Sĩ Công hỏi:

− Tại sao ? Mùi hương có độc tố ư ?
Hàn Linh đáp:
− Cô nương của tiểu nữ không nói, nhưng đã dặn là sau khi ném «Ngũ Thái Thần Đồng», phải ngưng hô hấp, thầm đếm đến một trăm, rồi hãy phóng ra bên ngoài !
Hứa Sĩ Công đã cảm thấy hơi choáng váng, biết nàng nói không sai, vội ngừng hô hấp.
Đám khói phát cực nhanh, thoáng chốc đã lan rộng một phạm vi sáu bảy trượng.
Lúc này Hàn Linh đã thầm đếm đến số một trăm, liền cùng Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng vọt đi.
Trong đám khói có những tiếng kêu hoảng loạn, những kẻ mai phục sau các cây cảnh tự dưng xông vào loạn đả với nhau.
Hứa Sĩ Công từ bên ngoài nhìn thấy các bóng người loạn đả hồ đồ như vậy thì cất tiếng cười vang.
Hàn Linh cau mày, lạnh lùng nói:
− Lão cười gì vậy ? Chúng ta còn chưa ra khỏi hiểm địa ...
Nói đoạn, nàng phi thân vượt ra bên ngoài bức tường. Chú mục nhìn, chỉ thấy đạo chằng chịt, nước chảy dào dạt, nhìn đâu cũng thấy nước vây quanh tòa trang viện.
Chợt nghe Hứa Sĩ Công kêu lên một tiếng, vung quyền đánh về phía Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng cũng vung chưởng nghênh tiếp. Cả hai bị chấn động ngã lăn từ trên tường xuống bên ngoài.
Lãnh Như Băng lập tức búng người dậy, phóng ngay một cước. Hứa Sĩ Công lắc mình tràn ngang, thuận tay vỗ ra một chưởng. Lãnh Như Băng không thèm né tránh, hai ngón tay hữu điểm thẳng vào mạch môn của Hứa Sĩ Công, bức lão phải thu hồi chưởng thế.
Hai người mang xiềng xích, vận dụng chưởng thế, tuy không linh hoạt, nhưng chiêu số rất kỳ ảo, hiểm ác.
Hàn Linh thấy hai người đánh tới hồi ác liệt, tự biết công lực mình không đủ ngăn cản họ, thì vô cùng lo lắng, chạy tới chạy lui, la hét ầm ĩ, nhưng hai người kia vẫn tiếp tục loạn đả. Đang lúng túng, nàng đột nhiên chạy lại bên bờ nước, vục nước lạnh hắt vào mặt hai người, khiến họ lập tức dừng tay.
Hàn Linh mỉm cười nói:
− Tiểu thư của tiểu nữ sớm có bảo rằng sau khi thi triển «Ngũ Thái Thần Đồng», người bị trúng độc thần trí sẽ mê loạn, chỉ cần tạt nước lạnh vào mặt, sẽ tỉnh táo ngay.
Hứa Sĩ Công đưa tay vuốt nước trên mặt, nói:
− Thế nào ? Trận ẩu đả vừa rồi ra sao ?
Lãnh Như Băng đáp:

− Chưởng lực của lão tiền bối thật là hùng hậu, vãn bối không phải là đối thủ.
Hứa Sĩ Công cười nói:
− Phải à, ta vừa ngửi thấy mùi hoa lam kia, thì thần trí có chút mê loạn. Bọn người trong hoa viên chắc đang còn ác đấu với nhau.
Hàn Linh nghe lão tán dương uy lực của «Ngũ Thái Thần Đồng», bèn mỉm cười, nói:
− Tiểu nữ không gạt lão tiền bối chứ ?
Hứa Sĩ Công cười ha hả:
− Lão phu bôn tẩu giang hồ đã lâu, gặp qua rất nhiều cao nhân, các loại vật mê hồn loại nào cũng biết, nhưng chưa từng thấy qua loại dược vật này. Nha đầu, dược vật này gọi là gì ?
Hàn Linh nói:
− Là «Ngũ Thái Thần Đồng» chứ còn là gì nữa !
Lãnh Như Băng đảo mắt quan sát tứ bề, thấy khe đạo dọc ngang chi chít, vây quanh tòa trang viện, ngoài năm mươi trượng còn có một ao lớn khoảng một mẫu, thì chàng lấy làm kỳ quái, thầm nghĩ:
"Nơi này gọi là Lục Tinh Đường, chẳng lẽ là do sáu cái ao vây quanh trang viện mà thành ? Nhưng các thủy đạo chằng chịt này hiển nhiên là do người đào nên, không biết có tác dụng gì ?" Nghĩ vậy, chàng quay sang Hứa Sĩ Công nói:
− Lão tiền bối kiến đa thức quảng, có biết các thủy đạo này có tác dụng gì không ?
Hứa Sĩ Công là lão giang hồ cự phách, sau một hồi lưu tâm quan sát, quả nhiên phát hiện các thủy đạo hàm ẩn phương vị bát quái. Lão nói:
− Đây ắt hẳn là thủy trận do trang chủ bày đặt. Ai không hiểu sự biến hóa ở trong, khi sa vào trận thế, sẽ không kiếm nổi đường ra.
Lãnh Như Băng nghe vậy, lòng thầm bái phục, nghĩ:
"Vị lão nhân này quả là uyên bác, từ nay mình phải lưu tâm học hỏi lão nhiều.".
Bỗng nghe Hàn Linh dịu dàng nói:
− Lão tiền bối đã am hiểu thủy trận, hãy mau đưa tiểu nữ ra khỏi đây.
Hứa Sĩ Công ngẩn người, nói:
− Lão phu chỉ biết sơ bát quái dịch lý, e khó quá được thủy trận mà ra ...
Một tiếng cười lạnh lùng vang lên phía sau lưng ba người:
− Vậy là các hạ tự biết rõ mình, đừng nói biết sơ, ngay cả người tinh thông dịch lý, bát quái, cũng không dễ thoát ra nổi «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận» của bổn đường.
Ba người quay lại, chỉ thấy người đứng trên bức tường vây chính là chàng thiếu niên nghiêm trang nọ.

Hứa Sĩ Công sớm đã động thủ giao đấu mấy chiêu với chàng ta trong thạch thất, biết võ công của y thập phần kỳ ảo, trong chiêu số bình thường tàng ẩn sát chiêu vô cùng nguy hiểm, nên lão chẳng dám khinh địch.
Thiếu niên nói tiếp:
− Từ ngày Lục Tinh Đường sáng lập cơ nghiệp đến nay, chưa ai có thể có đủ tài vượt qua thế trận trong hoa viên, các vị đã bình an ra khỏi đó, tại hạ vô cùng kính phục.
Nói đoạn hắn ta từ trên tường nhảy xuống.
Hứa Sĩ Công cung tay, nói:
− Nói chí phải ! Xin thỉnh giáo đại danh của người bày «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận».
Thiếu niên đáp:
− Là Hạ Hầu Cương này.
Ngừng một chút, hắn lại nói tiếp:
− Vừa rồi gia phụ được phi báo rằng các vị không liên quan gì tới sự vụ, nhưng còn có một vài tiểu tiết chưa thật minh bạch, nội trong sáu khắc sẽ xác minh xong xuôi. Liệu các vị có thể tạm lưu lại một ngày được chăng ?
Hàn Linh lạnh lùng nói:
− Chúng ta đã vô can, vì sao còn phải lưu lại thêm một ngày ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Nếu tại hạ không đưa tiễn, chỉ e ba vị không ra khỏi «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận».
Hứa Sĩ Công cung tay nói:
− Thịnh tình xin tâm lãnh, «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận» của quí trang tuy vô cùng kỳ ảo, nhưng lão phu và hai vị đây cũng muốn thử một phen.
Hạ Hầu Cương nói:
− Tại hạ hoàn toàn có hảo ý, nếu ba vị không muốn uống rượu mời, lại đòi rượu phạt chỉ e mất thể diện.
Lãnh Như Băng nói:
− Thiếu Trang chủ dựa vào thủy trận có thể ngăn cản được chúng tại hạ ư ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Nếu các vị gấp muốn thoát thân ngay đêm nay, tại hạ có thể thành toàn cho các vị một cơ hội.
Hứa Sĩ Công nói:
− Thỉnh giáo ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Chỉ cần một người trong ba vị thắng được tại hạ, tại hạ lập tức cung tiễn các vị ra khỏi thủy trận.
Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng đều đã giao đấu với y vài chiêu, biết võ công của y vô cùng nguy hiểm, trong chiêu thức bình thường ẩn tàng công

thế lợi hại, nên trước một đối thủ cao minh như y, cả hai đều không dám khinh địch, đưa mắt nhìn nhau im lặng. Nên biết điều này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của cả ba người, nên chưa ai dám quyết định.
Hạ Hầu Cương nhìn ba người, bỗng nói:
− Nếu các vị tự biết không thắng nổi tại hạ, thì hãy chịu lưu lại một ngày.
Lãnh Như Băng cau mày, thong thả nói:
− Ba chúng tại hạ cùng lâm kiếp nạn, bèo nước tương phùng tại đây, không ai muốn quyết định thay cho người khác. Huynh đài võ công cao cường, tại hạ mới rồi đã lĩnh giáo, nếu tại hạ không thắng nổi, tùy huynh đài xử lý, nhưng còn hai vị này, tại hạ không thể đại diện mà quyết định.
Hạ Hầu Cương nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng một chặp, nói:
− Hai vị thân bị xiềng xích, dù có liên thủ mà đánh, cũng không có tiện nghi, vị cô nương kia còn chưa động thủ, nhưng tại hạ bình sinh không muốn động thủ với nữ nhân.
Hàn Linh nổi giận, nói:
− Nữ nhân thì làm sao ? Hừ, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải cho thiếu trang chủ nếm khổ ải mới được.
Hứa Sĩ Công tựa hồ phẫn nộ trước lời lẽ của Hạ Hầu Cương, bèn quát:
− Lão phu lĩnh giáo trước !
Nói đoạn lão phóng ra một quyền. Lão nhân tính khí nóng nảy, vừa xuất thủ đã dùng toàn lực.
Hạ Hầu Cương né mình tránh quyền phong, nói:
− Hai vị tốt nhất hãy cùng liên thủ.
Bỗng có bốn võ trang đại hán cùng lao tới.
Lãnh Như Băng nhìn bốn đại hán phi thân vọt qua bức tường vây, đáp xuống nhẹ nhàng lạ thường, rõ ràng là những cao thủ tu luyện nội công ngoại công thâm hậu, thì trong lòng có chút kinh hãi.
Hứa Sĩ Công đã tống liền bốn quyền, chiêu nào cũng trầm trọng cương mãnh, tiềm lực hùng hậu.
Hạ Hầu Cương nhẹ nhàng vung chưởng hóa giải, bình thản đối phó không chút hấp tấp với bốn quyền cương mãnh của Hứa Sĩ Công.
Lãnh Như Băng chưa xuất thủ tương trợ, đã vậy chàng còn lùi lại ba bước, hoàn toàn chăm chú nhìn quyền chưởng của hai người biến hóa, tựa hồ muốn qua đó tìm ra cách phá giải quyền lộ của Hạ Hầu Cương.
Lúc này bốn đại hán đã đứng thành một trận thế, tay tả mỗi người cầm một cái thiết bài dài một thước đặt ngang ngực, tay hữu lăm lăm trường kiếm, đứng im quan chiến.
Sau bốn quyền, Hứa Sĩ Công biết đã gặp kình địch hiếm thấy. Lão bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, trải vô số cuộc ác chiến, dày dạn kinh nghiệm, sau khi công bốn quyền, tức thời đề tụ chân khí, thối lui ba bước, ngưng thần

chờ địch, không dám công thêm.
Hạ Hầu Cương lạnh lùng nói:
− Tại hạ hoàn công.
Nói đoạn hắn rướn người, tả thủ phóng ra một chiêu «Hàng giang thủy điếu».
Hứa Sĩ Công lập chưởng như cây đao, đánh xéo lên theo chiêu «Hoành đoạn vân sơn».
Hạ Hầu Cương không thu chưởng thế, chờ khi tay của đối phương tới sát, bỗng giãn xòe năm ngón tay chộp lấy.
Chiêu cầm nã thủ pháp này vốn rất bình thường, nhưng vì thời cơ và bộ vị đúng lúc đúng chỗ, nên hiệu dụng rất cao.
Hứa Sĩ Công bỗng hạ thấp cổ tay, né tránh được, nhưng đã mất tiên cơ.
Hạ Hầu Cương thừa thế vung tay tả đánh tới, liên hoàn công kích tới sáu chưởng.
Hứa Sĩ Công đều tránh được cả sáu chưởng, nhưng bị bức lui ba bước, trán vả mồ hôi.
Lãnh Như Băng mục kích tình thế, nghĩ thầm:
"Hứa Sĩ Công uy danh lừng lẫy, nếu đêm nay bị Hạ Hầu Cương đả thương, hẳn lão sẽ hết sức đau lòng, chi bằng nhân lúc chưa phân thắng bại, mình nhảy vào đánh thay lão.".
Lòng vừa suy nghĩ, thân đã động, chàng vọt tới trước mặt Hứa Sĩ Công mà ngăn chặn Hạ Hầu Cương, nói nhỏ với lão nhân:
− Lão tiền bối bị cầm tù suốt hai năm khổ cực, chân lực hao tổn trầm trọng chưa được khôi phục, hãy nhường cho vãn bối trận này !
Cũng không đợi Hứa Sĩ Công nói, chàng đã phóng ra một chưởng.
Hạ Hầu Cương cười nhạt, nói:
− Tại sao hai vị chẳng sớm liên thủ mà công kích, như tại hạ đã khuyến cáo thực tình ngay từ đầu.
Nói đoạn hắn né mình nhường một chiêu.
Lãnh Như Băng nói:
− Đừng khoa trương, hãy thắng tại hạ trước, rồi nói cũng chưa muộn.
Hai bàn tay một trước một sau liên tiếp đánh ra.
Hạ Hầu Cương nghiêng người, thân pháp xảo diệu dị thường, né tránh chưởng thế của đối phương, tay hữu tùy theo sự di chuyển của thân mình mà quét ngang qua.
Lãnh Như Băng sớm đã lưu tâm quan sát quyền lộ của Hạ Hầu Cương, phát giác rằng y chẳng những có tài biến hóa xảo diệu những chiêu số bình thường, mà còn có thân pháp vô cùng lanh lẹn, tàng ẩn huyền cơ, dù bị đối phương công kích cương mãnh thế nào, y vẫn không ly khai một phạm vi rộng chừng hai thước, luôn luôn chờ chưởng chỉ của đối phương tới sát thân

mình, mới linh hoạt né tránh.
Biết vậy, Lãnh Như Băng đã sớm có đối pháp, người theo song chưởng mà tiến lên hai bước, chờ khi thân hình Hạ Hầu Cương di chuyển, chàng mới biến chiêu mà công kích dồn dập.
Phút chốc, chỉ thấy chưởng chỉ tới tấp, cước ảnh rầm rập, càng công càng nhanh, chàng đã tung ra chín cước và đánh tới mười tám chưởng.
Đây là một đợt công kích thật như cuồng phong bạo vũ, triều dâng thác đổ, khiến mấy người ở ngoài quan chiến cũng phải hồi hộp.
Chỉ thấy Hạ Hầu Cương hai chân lanh lẹn di chuyển vị trí như bánh xe chuyển động, suốt thời gian này gấp gấp né tránh, không công kích được lấy một lần.
Lãnh Như Băng thở dài, nói:
− Hảo thân thủ !
Nói đoạn chàng vội thối lui ba bước.
Hạ Hầu Cương giơ tay lau mồ hôi trán, nói:
− Bức tại hạ vã mồ hôi thế này, huynh đài là người duy nhất tại hạ bình sinh được gặp.
Lãnh Như Băng nói:
− Tránh né liền chín cước, mười tám chưởng liên hoàn công kích của tại hạ mà huynh đài không ly khai phạm vi hai thước, tại hạ quả thật thán phục, nếu đêm nay tại hạ có bại dưới tay huynh đài, cũng không có gì ân hận.
Hạ Hầu Cương nói:
− Hãy cẩn thận.
Đoạn rướn người tới, giơ tay phóng một chiêu «Trực khấu thiên nam».
Lãnh Như Băng biết trong chiêu số bình thường của đối phương ẩn tàng sự biến hóa kỳ ảo, nên không dám khinh suất, vội né người, thối lui nửa bước.
Chỉ cốt tự vệ, hữu chưởng đánh ra một chiêu «Bế môn thôi nguyệt».
Hạ Hầu Cương đột ngột biến chưởng thế, nhắm vào «Kiên tỉnh» huyệt mà đánh tới.
Lãnh Như Băng ấp hai bàn tay lại, biến thành thức «Tiến Hóa Thủ» chặt vào uyển mạch đối phương.
Hạ Hầu Cương nói:
− Võ công của huynh đài quả là bất phàm.
Vừa nói, người đã lạng tránh và công lại hai chưởng.
Hai người triển khai một đợt công kích cực kỳ mau lẹ để chiếm tiên cơ.
Hai cổ tay Lãnh Như Băng bị vướng xích còng, không thể linh hoạt vận dụng để công thủ, kém hẳn tiện nghi so với Hạ Hầu Cương, song chàng có kỳ chiêu công kích bù lại sự linh hoạt, nên trận đấu ở cục diện bất phân thắng bại. Phút chốc đôi bên đã trao đổi năm sáu chục chiêu. Bỗng Hạ Hầu Cương quát:

− Lãnh huynh coi đây !
Đột nhiên hắn sấn tới sát bên Lãnh Như Băng, chưởng thế đanh bình thường chợt lật tay vỗ xuống vai Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng vì hai cổ tay bị xích còng, ứng biến không kịp, trúng một chưởng vào vai, nhưng lâm nguy vẫn không loạn, chàng hét một tiếng, đánh mạnh cùi chỏ chéo lên.
Hai bóng người đột ngột tách ra, Lãnh Như Băng mặt trắng bệch, lảo đảo thối lui hai bước mới ổn định lại được, Hạ Hầu Cương thì hai tay ôm mạng sườn khuỵu xuống.
Bốn võ trang đại hán cầm binh khí lập tức xông tới vây chặt Lãnh Như Băng vào giữa.
Hạ Hầu Cương trầm giọng quát:
− Các ngươi mau lui ra ... hãy tiễn họ ... ra khỏi thủy trận ...
Mạng sườn của chàng thiếu niên đã thụ trọng thương, khi nói đau nhói lên dữ dội, nên lời nói có bị ngắt quãng. Bốn đại hán vội thối lui, trường kiếm trong tay đã dắt vào bao. Hạ Hầu Cương từ từ gượng đứng dậy, cười một tiếng buồn bã, nói:
− Lãnh huynh võ công cao minh, tại hạ không phải là đối thủ.
Lãnh Như Băng nói:
− Hạ Hầu huynh hạ thủ lưu tình, nên tại hạ mới còn lực để phản kích.
Hạ Hầu Cương nói:
− Lãnh huynh còn vướng xiềng xích trên người, đã mất nhiều tiện nghi ...
Đoạn thở dài, nói tiếp:
− Thứ cho tại hạ thụ trọng thương, không thể đích thân đưa tiễn Lãnh huynh.
Lãnh Như Băng nói:
− Thiếu trang chủ là bậc tín nhân anh hùng, Lãnh Như Băng này trong lòng thán phục, nếu có duyên gặp lại, sẽ đáp tạ ân tình hôm nay, tại hạ cáo biệt.
Nói đoạn, chàng cung tay hành lễ rồi quay mình bước đi.
Hạ Hầu Cương đưa mắt nhìn bốn đại hán trầm giọng quát:
− Các ngươi thay ta tiễn khách, nếu chậm trễ sơ suất, sẽ bị phạt nặng.
Bốn đại hán đồng loạt vâng dạ, khép nép nói với Lãnh Như Băng:
− Chúng tại hạ xin dẫn đường cho ba vị.
Đoạn cất bước đi trước.
Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công và Hàn Linh được bốn đại hán dẫn đường ra khỏi «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận» khá nhanh, nhưng trong lúc đi, họ cảm thấy đạo lộ của thủy trận rất phức tạp, rắc rối.
Bốn đại hán dẫn bọn họ ra khỏi thủy trận, tức thời cung tay hành lễ, rồi lại thối lui.
Hứa Sĩ Công vốn là người tự thị rất cao nay dĩ nhiên vô cùng thán phục Lãnh Như Băng, lão thở dài nói:
− Trường giang sóng sau đè sóng trước, một lớp người mới đã thắng cựu

nhân. Đêm nay lão phu cảm thấy quả đã hết thời rồi.
Giọng nói của lão vô cùng thê lương.
Lãnh Như Băng định nói vài câu an ủi, song chưa biết mở đầu thế nào, đành ho nhẹ một tiếng, đề cập chuyện khác:
− Lão tiền bối, hãy ngắm vị trí của Lục Tinh Đường, đúng là có sáu hồ nước bao quanh trang viện !
Hứa Sĩ Công ngẩng nhìn chung quanh, quả thấy thủy quang loang loáng, sáu hồ nước vây quanh trang viện, trong đó thủy đạo ngang dọc, nước của các hồ đều thông với nhau, thiết nghĩ cái tên Lục Tinh Đường hẳn là căn cứ vào sáu hồ nước mà đặt, thì trong lòng lão Hứa lấy làm cảm khái, gật đầu nói:
− Giang hồ đa nghĩa sĩ, phong trần ẩn dị nhân, nếu lão phu chưa tận mắt chứng kiến, hẳn không thể tin rằng cái trang viện nằm giữa sáu hồ thả cá kia lại là nơi ẩn cư của một vị cao nhân tuyệt thế chưa ai biết đến.
Bỗng nghe có tiếng vó ngựa, rồi từ phía các thủy đạo chằng chịt có ba con ngựa chạy tới cách chỗ bọn họ bốn năm thước thì dừng lại. Ba thanh y đồng tử nhảy xuống ngựa, cung thân hành lễ, nói:
− Chúng tiểu nhân phụng mệnh thiếu trang chủ dâng ngựa tặng ba vị.
Hứa Sĩ Công nói:
− Thịnh tình này xin tâm lãnh, hãy nói với thiếu trang chủ rằng lão phu và hai vị đây không dám tiếp thụ tặng vật.
Ba thanh y đồng tử cùng nói:
− Thiếu trang chủ quy lịnh cực nghiêm, ba vị không thể không nhận, chúng tiểu nhân không thể làm trái lệnh.
Nói đoạn, bọn chúng cung tay thối lui.

Hồi 9
Dã Hạc Thượng Nhân

Hàn Linh bỗng nhiên cười, nói:
− Người ấy sao mà khách khí !
Đoạn nhảy trước lên mình ngựa, thấy bên yên ngựa đã buộc sẵn một bình nước, một túi lương khô, một túi bạc lẻ, thì nàng cất tiếng cười khanh khách.
Hứa Sĩ Công giận dữ hỏi:
− Có gì đáng để cười lắm sao ?
Hàn Linh đáp:
− Trên yên ngựa đã có sẵn bình nước, lương khô, hai vị xiềng xích đầy mình, mà đi đường cái quan giữa thanh thiên bạch nhật thì thật khó coi, chi bằng đang sẵn ngựa đây, hãy mau lên đường.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương nói phải đó, lão tiền bối chúng ta mau lên ngựa đi thôi.
Hứa Sĩ Công thấy hai người đã lên ngựa, đành làm theo.
Ba người phóng ngựa chạy chừng sáu bảy dặm. Hứa Sĩ Công đột nhiên dừng ngựa, hỏi:
− Chúng ta đi đâu đây ?
Hàn Linh nói:
− Các vị mang xiềng xích trên người, dĩ nhiên trước hết phải đến gặp lão gia tiểu nữ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu không đi.
Hàn Linh hỏi:
− Lão không đi, thì định suốt đời mang xiềng xích trên người hay sao ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu tự có cách phá giải, khỏi cần ngươi quan tâm.
Hàn Linh cau mày, nói:
− Lão bị người ta gọi là Lão Hầu Nhi kể cũng đúng. Lão gia của tiểu nữ có thanh bảo kiếm sắc bén, có thể chặt gãy loại xiềng xích này. Thứ lợi khí đó trong võ lâm không phải ai cũng có, nếu lão muốn mang xiềng xích suốt đời thì không đi cũng được.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chủ nhân của cô nương hiện ở đâu ? Cách đây bao xa ?
Hàn Linh đáp:

− Cái đó còn tùy cơ may của hai vị.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lãnh huynh đệ, đừng tin vào nha đầu này, chúng ta hãy đi theo hướng của mình.
Hàn Linh vội nói:
− Lão đi đâu mà vội, người ta còn chưa nói hết. Chủ nhân của tiểu nữ điều chế đan dược cho tiểu thư của tiểu nữ, nên thường lưu trú ở Liên Vân Lư của Dã Hạc Thượng Nhân tại Quỳnh Nha. Nếu hai vị có cơ may, thì sẽ gặp được chủ nhân của tiểu nữ ở đó, vậy tiểu nữ nói thế là đúng hay sai ?
Lãnh Như Băng sững sờ, định nói lại thôi.
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:
− Chủ nhân của ngươi quen biết Dã Hạc Thượng Nhân ư ?
Hàn Linh đáp:
− Không chỉ quen biết, mà có giao tình như huynh đệ vậy.
Hứa Sĩ Công nói:
− Như lão phu được biết, Dã Hạc Thượng Nhân chỉ sống cô độc. Không lai vãng với các nhân vật võ lâm ...
Hàn Linh nói:
− Tuy Dã Hạc Thượng Nhân lạnh lùng cô độc, nhưng đối với chủ nhân của tiểu nữ, lại kính trọng dị thường.
Hứa Sĩ Công nói:
− Chúng ta nên đi Liên Vân Lư Quỳnh Nha một chuyến để gặp Dã Hạc Thượng Nhân.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối, chúng ta mang xiềng xích thế này mà đi Quỳnh Nha ư ?
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Lão đệ, Dã Hạc Thượng Nhân là bậc cao nhân lừng lẫy giang hồ mấy chục năm nay, là đệ nhất danh kiếm Giang Nam, nhưng tính tình lãnh đạm, không cần danh tiếng trong võ lâm, bế môn tạ khách, quanh năm ẩn cư tại Liên Vân Lư Quỳnh Nha, không xuống núi một bước, do đó ít ai trong giang hồ biết đến vị cao nhân ấy.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Đã bế môn tạ khách, quanh năm ẩn cư, sao lại bảo là thanh danh lừng lẫy giang hồ ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Hỏi rất hay ... Hai mươi năm về trước, trong võ lâm giang hồ đột nhiên xuất hiện một vị võ công siêu việt, nhưng lại là một gã thiếu niên chưa ai biết đến. Hắn tự nói là từ thủy vực Đông Hải tới đây, chuyên hành ác, làm náo loạn cả võ lâm Giang Nam, thần quỷ đều bất an. Võ công của hắn tuyệt thế vô song, hắn đánh bại hơn tám mươi cao thủ của cả hắc đạo lẫn bạch

đạo, làm náo loạn hàng nửa năm trời mà không ai đủ tài chế ngự sự hung hãn của hắn. Bấy giờ Dã Hạc Thượng Nhân đấu với hắn ở ngoài thành Kim Lăng. Đương thời các cao thủ võ lâm nghe tin kéo đến xem rất đông, nhưng Dã Hạc Thượng Nhân không muốn hiển lộ võ công trước quần chúng, mới chuyển địa điểm giao đấu xuống sông ...
Lãnh Như Băng hỏi:
− Xuống sông giao đấu ư ?
Hứa Sĩ Công cao hứng kể tiếp:
− Hai người mỗi bên chọn một chiếc thuyền nhỏ, dùng một dây xích sắt dài năm thước buộc thuyền vào nhau, rồi thả ra giữa sông cho thuyền tự trôi theo dòng nước. Đôi bên đứng trên thuyền mà giao đấu.
Lãnh Như Băng nói:
− Thật là một trường giao đấu tân kỳ.
Hàn Linh tiếp lời:
− Nhất định là Dã Hạc Thượng Nhân chiến thắng.
Hứa Sĩ Công kể:
− Hai người mặc cho thuyền dập dềnh giữa sóng nước mà giao đấu, chẳng ai biết tình hình ra sao, nhưng từ khi gã thiếu niên kia bước xuống thuyền, thì không tái xuất hiện ở Giang Nam nữa. Có người bảo hắn bị chết dưới tay kiếm của Dã Hạc Thượng Nhân, bỏ xác dưới lòng sông, cũng có người bảo hắn bị thương nhưng tẩu thoát, người ta truyền thuyết đủ thứ, song có một điều đích xác là hắn đã bại dưới tay Dã Hạc Thượng Nhân, đích xác là vậy, vì từ đó hắn biệt vô tông tích trong giang hồ. Uy danh của Dã Hạc Thượng Nhân nhờ đó mà thành, nhưng Dã Hạc Thượng Nhân vừa nổi danh đã trở lại Liên Vân Lư Quỳnh Nha, bế môn tạ khách, không chịu tiếp bất cứ một nhân vật nào nữa, dù họ là ai.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chẳng lẽ hai chục năm nay không một ai được gặp Dã Hạc đạo trưởng ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Cũng có thể có người được gặp, nhưng giang hồ không truyền tụng gì nữa, do đó lão phu mới nổi tính hiếu kỳ.
Hàn Linh nói:
− Hai vị cùng đi với tiểu nữ, bảo đảm gặp được Dã Hạc đạo trưởng.
Đoạn nàng giục ngựa phóng đi trước.
Ba con tuấn mã phóng như bay, vó ngựa phá tan cảnh tịnh mịch của đêm tối. Trời sáng thì họ đã đi được mấy chục dặm.
Trên đường cái quan đã thấp thoáng có bóng người qua lại.
Hàn Linh cho ngựa quẹo vào một cánh rừng nhỏ ven lộ, nói:
− Chúng ta hãy nghỉ ăn uống một chút đã !
Lãnh Như Băng nhìn vạt áo bị xé rách một mảng lớn của mình, nói:

− Chúng ta ăn mặc thế này, thân lại mang xiềng xích, hình dung quái dị, đi giữa đường cái quan sẽ bị người ta chú ý.
Hứa Sĩ Công nói:
− Nam nhi đại trượng phu, có gì đáng ngại ?
Hàn Linh mỉm cười, nói:
− Lão đầu bù tóc rối, chẳng khác gì một lão khiếu hóa, cũng chẳng sao, nhưng còn Lãnh công tử là một trang anh tuấn, hình dung thế kia xem chừng cũng thật khó coi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Hừ, hai ta là nam nhi đại trượng phu trong giang hồ, lấy nghĩa khí làm trọng, lão phu há để tâm đến diện mạo xú mỹ !
Hàn Linh dịu giọng nói:
− Đúng thế ! Nhưng Lãnh công tử hẳn phải chú ý đến dung mạo chứ ?
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Người trong võ lâm tôn kính những bậc anh hùng nhân nghĩa. Lão phu đầu bù tóc rối, nhưng từng dọc ngang suốt dải Nam Bắc Trường Giang, nào có ai dám coi thường !
Lãnh Như Băng hạ giọng, nói:
− Lão tiền bối, chúng ta thân bị xiềng xích, y phục tả tơi, lại cưỡi tuấn mã phóng ngựa giữa đại lộ, há chẳng làm kinh thế hãi tục ?
Hàn Linh cười:
− Tiểu nữ có một cách.
Lãnh Như Băng nói:
− Thỉnh cao kiến của cô nương ?
Hàn Linh đáp:
− Chúng ta hãy thuê một cỗ xe ngựa. Hai vị ngồi trong xe, không lo có ai thấy được.
Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, nói:
− Lão phu thà đi suốt đêm, chứ không chịu ngồi xe. Vả lại Quỳnh Nha cách đây chẳng xa, chỉ đi hai đêm là tới.
Bỗng thấy có hai kỵ sĩ phóng ngựa tới. Họ nhìn ba người một hồi, rồi cùng xuống ngựa. Một người cung tay, nói:
− Vị nào là Lãnh công tử ?
Lãnh Như Băng ngạc nhiên, nhưng cũng đáp:
− Tại hạ đây, có gì chỉ giáo ?
Đại hán nói:
− Chúng tiểu nhân là đệ tử của Lục Tinh Đường, phụng mệnh thiếu trang chủ, đi tìm Lãnh công tử để dâng tặng hai bộ y phục mới, thỉnh công tử tiếp nhận.
Gã đại hán thứ hai lập tức gỡ chiếc túi trên yên ngựa, trong đó hai bộ y phục

và hai tấm vải choàng ngoài áo, đưa cho chàng, nói:
− Y phục của công tử đã bị rách, thỉnh công tử thay cho.
Lãnh Như Băng vô cùng cảm động trước thịnh tình của Hạ Hầu Cương, nhưng chàng vốn ít nói, chỉ mỉm cười, nói:
− Quý quản gia hãy đem y phục trở về !
Hai đại hán ngây người, nói:
− Công tử không ... muốn tiếp nhận ư ?
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ bị còng tay thế này, thay y phục sao được ?
Một đại hán cười, nói:
− Thiếu trang chủ của bổn đường đã nghĩ đến việc đó, có lệnh cho tiểu nhân mang theo một trong ba «tam bảo kiếm» của tệ đường đến đây để chặt xích xiềng cho công tử.
Vừa nói, gã vừa rút từ trong người ra một thanh đoản kiếm dài chừng một thước, lưỡi xanh biếc, cán nạm hoàng kim, trang trí cực kỳ hoa mỹ.
Lãnh Như Băng bất giác thốt lên:
− Hảo kiếm, hảo kiếm !
Đại hán nói:
− Lão chủ nhân của tệ đường tinh thông thủy thiết, là đệ nhất danh gia đúc kiếm, nhưng cả một đời lão chủ nhân cũng chỉ đúc có ba thanh đoản kiếm như thế này mà thôi.
Hứa Sĩ Công nói xem vào:
− Các ngươi đem theo danh kiếm thế này bên người, phải cẩn thận một chút đó.
Đại hán mỉm cười, nói:
− Trong võ lâm chỉ e chưa thấy ai dám cướp đoạt một vật gì của Lục Tinh Đường, huống hồ thiếu trang chủ của chúng tiểu nhân đã phân phó rằng phải đem thanh đoản kiếm này dâng tặng Lãnh công tử. Thiếu trang chủ còn nói đây chính là có ý hồng phấn tặng giai nhân, bảo kiếm tặng nghĩa sĩ.
Lãnh Như Băng nghiêm trang nói:
− Một báu vật như thế này, tại hạ quyết không dám tiếp nhận. Nhờ quý quản gia hãy phá giùm khóa xích trên thân mình tại hạ, rồi đem bảo kiếm trở về trình với Hạ Hầu công tử, tại hạ tâm lĩnh thịnh tình.
Đại hán cung thân nói:
− Kiếm này là thiếu trang chủ thành tâm dâng tặng, nếu Lãnh công tử không chịu nhận, chúng tiểu nhân trở về biết ăn nói làm sao với thiếu trang chủ ?
Gã đại hán thứ hai cũng khẩn khoản nài nỉ chàng tiếp nhận, nhưng chàng chỉ im lặng lắc đầu, không nói thêm câu nào nữa.
Hứa Sĩ Công cau mày nói:
− Các ngươi đừng nói nhiều nữa ! Vị công tử này đã không chịu nhận, dù

các ngươi có giết y, y cũng chẳng nhận đâu.
Hàn Linh mỉn cười nói:
− Lão biết rõ Lãnh công tử quá nhỉ ?
Hứa Sĩ Công quắc mắt nói:
− Ngươi không nên nhiều chuyện.
Đoạn bảo gã đại hán:
− Mau cầm bảo kiếm, chặt xiềng xích cho người ta đi !
Gã đại hán thở dài thất vọng.
Lãnh Như Băng bảo gã:
− Quý quản gia hãy phá xiềng xích cho Hứa lão tiền bối trước.
Đại hán cung thân quay sang phía Hứa Sĩ Công nói:
− Thỉnh lão tiền bối thứ tội, tiểu nhân vô lễ động thủ.
Hứa Sĩ Công quát to:
− Đừng nhiều lời, mau động thủ.
Đại han cầm bảo kiếm, nhắm vào ổ khóa xích sau lưng Hứa Sĩ Công chém mạnh xuống, ổ khóa mặc dù được tinh chế rất chắc chắn, nhưng quả nhiên bị gãy rời, dây xích tung ra.
Hứa Sĩ Công ưỡn ngực, ngửng mặt lên trời cười vang.
− Hảo kiếm, hảo kiếm, quả nhiên là hảo kiếm !
Đoạn giơ hai tay nói:
− Còn thứ này nữa.
Đại hán chỉ thấy dây xích còng tay rất lớn, bèn lui một bước mỉm cười nói:
− Thỉnh lão tiền bối lưu tâm.
Đoạn vung kiếm chém xuống thật mạnh.
Chỉ nghe «keng» một tiếng chói tai, gã đại hán bị dội lại ba thước, mà dây xiềng trên tay vẫn không hề hấn gì.
Đại hán biến sắc nói.
− Loại xiềng xích này quá rắn chắc, ngay cả «Sâm Thương Kiếm» mà chặt không gãy hay sao ?
Hứa Sĩ Công vẫy vẫy hai bàn tay quát lớn:
− Thử một lần nữa xem !
Đại hán hít một hơi dài, lại bổ mạnh lưỡi kiếm.
Lại một tiếng «keng» nghe chói tai hơn, mũi kiếm bật ngược ra, nhưng dây xiềng vẫn không hề hấn gì.
Đại hán trầm ngâm nói:
− Chỉ e loại xiềng này cũng được đúc bằng loại sắt tương tự «Sâm Thương Kiếm», theo một phương pháp như nhau.
Hứa Sĩ Công giận dữ mạ lị mấy câu, rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả.
Hàn Linh nói:
− Đúng là một lão nhân quái dị !

Lãnh Như Băng nói:
− Hai vị quản gia nên trở về đi thôi.
Một đại hán hỏi:
− Công tử có cần chúng tiểu nhân chuyển lời gì chăng ?
Lãnh Như Băng thong thả nói:
− Trời đất bao la nhất định có ngày tái ngộ.
Đại hán dùng đoản kiếm phá khóa xiềng xích trên người Lãnh Như Băng, rồi nói:
− Ba thanh bảo kiếm của Lục Tinh Đường này là báu vật của võ lâm, vậy mà công tử không chịu nhận, đủ thấy khí độ anh hùng, nhưng thiếu trang chủ của chúng tiểu nhân vốn là người tự thị rất cao, ẩn cư ở một nơi cách biệt, chưa từng kết giao bằng hữu nay đã thành tâm dâng tặng báu vật, không chỉ là thán phục hào khí của công tử mà còn muốn được kết giao bằng hữu. Chúng tiểu nhân nhiều năm đi theo đường chủ, biết rõ tính cách của thiếu trang chủ, nếu công tử không nhận kiếm, chúng tiểu nhân chẳng những sẽ bị quở trách nặng nề đã đành, chỉ e thiếu trang chủ lại còn ngộ nhận rằng Lãnh công tử không chịu kết giao bằng hữu, thì thật là đáng tiếc.
Hàn Linh dịu dàng nói:
− Lãnh công tử, người ta đã thành tâm dâng tặng, tại sao công tử cứ khăng khăng cự tuyệt ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi, rồi nói:
− Đã như vậy tại hạ tạm bảo quản giùm đoản kiếm này.
Đoạn chàng nhận kiếm, tra vào bao !
Hai hán tử tươi cười, cáo biệt mà đi.
Hứa Sĩ Công ngẩng mặt lên, giọng thán phục:
− Anh hùng trong thiên hạ, lão phu từng gặp không ít, Hạ Hầu Cương là người mới gặp một lần đã tặng danh kiếm, một bậc hào hiệp như vậy thật hiếm có trên giang hồ.
Lãnh Như Băng thì thở dài:
− Vô công thụ lộc e là không tránh khỏi sự phiền.
Hàn Linh mỉm cười nói:
− Hai vị đừng khách sáo nữa, chúng ta hãy mau lên đường.
Đoạn nàng khoác tấm vải choàng cho Lãnh Như Băng, nói:
− Thứ này có thể che lấp bộ ngực tả tơi của công tử được đây.
Lại quay sang, cười hỏi Hứa Sĩ Công.
− Lão tiền bối, có cần tiểu nữ giúp chăng ?
Hứa Sĩ Công cười:
− Trong đời lão phu chưa từng được thụ hưởng ân tình như thế này.
Hàn Linh nói:
− Ồ ! Được thế là nhờ Lãnh công tử đó.

Hứa Sĩ Công cất tiếng cười vang, nhảy lên ngựa phóng đi.
Ba con tuấn mã phi như bay, bụi tung mù mịt dưới vó ngựa.
Dọc đường Hàn Linh tận tình chiếu cố cho hai người kia vì họ cử động bất tiện.
Ngày đi, đêm nghỉ, trưa hôm sau họ đã tới dãy Mao Sơn, nơi có ngọn Liên Vân Lư. Hứa Sĩ Công dừng ngựa, hỏi Hàn Linh:
− Ngươi biết Liên Vân Lư nằm ở đâu chứ ?
Trong chuyến đi này, lão nhân được nàng chiếu cố trong mọi việc, nên đã thay đổi ấn tượng về nàng.
Hàn Linh nhăn mày, đáp:
− Ồ, dĩ nhiên là tiểu nữ biết !
Hứa Sĩ Công nói:
− Vậy ngươi dẫn đường đi !
Hàn Linh nói:
− Sơn đạo gập ghềnh, chỉ một quãng nữa thì tuấn mã cũng khó đi đó.
Hứa Sĩ Công nói:
− Liên Vân Lư nghe danh cũng đã biết, dĩ nhiên phải nằm trên một tuyệt phong cao ngất, chạm đến mây trời.
Hàn Linh nói:
− Nếu sơn đạo chỉ hiểm trở, thì đâu có ngăn nổi các cao thủ võ lâm lên thăm viếng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Sao ? Chẳng lẽ còn có những trở ngại đặc biệt ư ?
Hàn Linh mỉm cười:
− Dĩ nhiên là có ! Trước khi lên đến Liên Vân Lư, chúng ta phải vượt qua ba cửa ải.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Là những gì ?
Hàn Linh cười:
− Lão tiền bối đừng gấp ! Lát nữa sẽ biết !
Đoạn nàng tế ngựa đi trước.
Vượt qua hai ngọn đèo, cảnh vật bỗng biến đổi hẳn, sơn đạo càng gập ghềnh hơn, thế núi càng hiểm trở, Hàn Linh xuống ngựa, nói:
− Ta phải để ngựa ở lại đây thôi !
Ba người bắt đầu đi bộ. Hàn Linh thuộc đường, dẫn hai người đồng hành vượt qua bốn ngọn đèo thì thấy một sơn cốc hoang vu ở trước mặt, trong cốc mọc đầy cỏ dại. Hàn Linh cùng hai người tiến thẳng vào sơn cốc.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Dã Hạc Thượng Nhân sống ở trong sơn cốc này ư ?
Hàn Linh đáp:

− Đây là con đường duy nhất dẫn đến Liên Vân Lư. Hai vị cứ đi theo tiểu nữ, không sợ lạc đâu.
Cỏ dại vừa dầy vừa cao, mỗi bước đi đều thấy độc xà và nhiều thứ côn trùng chạy tán loạn, quả là một ác cốc hoang vu.
Phải sau ba, bốn dặm, đột nhiên đến một khúc quẹo về hướng nam, sau khúc quẹo cảnh vật đột nhiên thay đổi hẳn, chỉ thấy một túp lều tranh nho nhỏ núp dưới một cây thông cổ thụ xanh tươi chắn ngay giữa lối đi. Vách cốc hai bên cao ngất, vô cùng hiểm trở, mọc đầy rêu xanh, người có võ công tuyệt luân cũng khó bề leo lên vách cốc. Một đường mòn nhỏ dẫn thẳng vào túp lều tranh.
Hứa Sĩ Công quan sát hình thế, ngoài việc đi xuyên qua túp lều kia, không còn đường nào khác để đi tiếp lên núi.
Hàn Linh tiến thẳng đến trước cửa túp lều. Chỉ thấy cánh cửa lều đóng sập ngay lại. Ba người đứng ở ngoài không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì. Hứa Sĩ Công nói:
− Chúng ta nhảy lên cây thông mà vượt qua túp lều này, khỏi cần làm kinh động người trong đó.
Lời chưa dứt, cửa lều đã mở, một trung niên mặc độc một chiếc khố, thong thả bước ra.
Hàn Linh cung tay nói:
− Cao đại thúc, đại thúc mạnh giỏi chứ ?
Người kia ngẩn ra, nói:
− Lại con oa nhi tinh quái này ...
Hàn Linh không để người kia nói hết, đã nói tiếp:
− Hai vị đây đều đến tìm lão chủ nhân của tiện nữ, thỉnh Cao đại thúc cho họ đi qua !
Đại hán họ Cao đưa tay hữu vuốt chòm râu dê, nói:
− Việc này ngươi làm khó cho ta quá, qui củ trong núi của chúng ta không để người lạ được tiến vào nửa bước.
Hàn Linh nói:
− Tiện nữ dẫn họ đến gặp lão chủ nhân là có việc trọng yếu, Cao đại thúc không cho đi qua, chẳng hóa tiện nữ uổng phí bao công lao khó nhọc ư ?
Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng chăm chú nhìn đại hán, thầm nghĩ cách vượt qua túp lều tranh.
Đại hán trầm ngâm một hồi, rồi né sang một bên.
Hàn Linh cúi mình nói:
− Đa tạ Cao đại thúc !
Đoạn bước lên trước và kín đáo vẫy tay cho hai người đi theo.
Trong lều, ngoài chiếc giường gỗ, một bếp lò sơ sài ở góc, không còn vật gì khác.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Ngay một người có võ công thượng thừa mà phải sống ở nơi sơn cùng thủy tận, sinh hoạt tự túc tự cấp giản đơn như thế này cũng đã là khó ...".
Qua khỏi lều, ba người đi lên một con đường mòn ngoằn ngoèo.
Hàn Linh quay nhìn lại túp lều tranh, nói:
− Người họ Cao kia vô cùng hòa nhã, rất có hảo cảm với tiểu nữ, mới cho chúng ta đi qua đây. Cửa ải sắp tới chắc sẽ cam go lắm.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Chẳng lẽ chúng ta phải động thủ hay sao ?
Hàn Linh nói:
− Khó nói trước. Người cố thủ ở đó mặt lạnh như tiền, tiểu nữ từng theo lão chủ nhân đến yết kiến Dã Hạc Thượng Nhân, mà ngay với lão chủ nhân của tiểu nữ gã nọ cũng lục vấn chán chê, bắt phải đợi gã đi bẩm báo xong mới cho đi qua.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vậy là không cách gì thương lượng hòa nhã với hắn để vượt qua ?
Hàn Linh đáp:
− Ai mà biết ? Tiểu nữ theo lão chủ nhân ở trên Liên Vân Lư khá lâu, thành người quen thuộc với gã, nhưng gã vẫn lầm lỳ vô tình, mặt mũi lúc nào cũng khó đăm đăm, thôi cứ đi, đến đó hãy tính !
Ba người đã tới một sơn cốc tuyệt hiểm.
Ngẩng đầu lên, vách cốc dựng đứng, ở vách bên tay hữu, có một chỗ lõm sâu chừng ba thước, là do thiên tạo, có sức người tu sửa thêm chút ít, và cốc đạo chỉ vừa cho một người lọt qua. Ngoài cửa ải này, không còn đường nào đi lên.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Nếu từ phía trên người ta lăn một hòn đá hoặc khúc cây xuống, e một cao thủ võ công thượng thừa cũng khó tránh khỏi thương vong, phải lui bước.".
Lên được chừng một trăm trượng, bống tuyệt cốc quẹo sang phía hữu. Một giọng nói lạnh lùng từ đằng sau chỗ quẹo vọng ra:
− Ai đó ? Đứng lại !
Lúc này ba người đã tới sát khúc quanh. Hàn Linh đi trước, Hứa Sĩ Công đi giữa, Lãnh Như Băng ở sau cùng.
Nghe tiếng quát lạnh lùng, ba người đều dừng bước. Ngẩng lên, thì thấy một hắc y trung niên đại hán cao gầy, hai mắt trũng sâu, vẻ lầm lỳ tay cầm trường kiếm, đứng chắn phía trước. Hàn Linh cúi mình thi lễ, nói:
− Đại thúc còn nhớ Hàn Linh chăng ?
Trung niên đại hán lạnh lùng, chăm chú nhìn Hứa Sĩ công và Lãnh Như Băng một hồi, rồi mới nói:
− Phàm những kẻ tại hạ đã gặp một lần, thì suốt đời cũng không bao giờ

quên.
Hàn Linh nói:
− Đại thúc đã nhớ được Hàn Linh, tất cũng tin lời của tiện nữ. Hai vị này đều là bằng hữu của lão chủ nhân tiểu nữ, có việc trọng yếu phải tới đây, thỉnh đại thúc để cho họ đi qua !
Trung niên đại hán không biểu lộ thái độ gì trước lời thỉnh cầu của Hàn Linh, chỉ lạnh lùng nói:
− Không được !
Hàn Linh cau mày bực bội, nhưng cố nén giận, dịu dàng nói:
− Hai vị này rất cần gặp lão chủ nhân của tiện nữ, thỉnh đại thúc chiếu cố cho.
Đại hán nhếch mép nói:
− Chỉ có hai đường ngươi có thể chọn, một là các ngươi đi xuống dưới kia mà chờ, ta sẽ thỉnh chủ nhân của ngươi xuống gặp dưới đó.
Hứa Sĩ công đã thấy khó chịu, hỏi luôn:
− Còn đường thứ hai ?
Đại hán đáp:
− Đường thứ hai rất giản đơn, ba vị cứ việc động thủ, qua được thì qua.
Hứa Sĩ công nói:
− Anh hùng thiên hạ, ai ai cũng kính trọng Dã Hạc Thượng Nhân, nào ngờ thuộc hạ của đạo trưởng lại là kẻ không hiểu tình lý, thực khiến lão phu bất mãn vô cùng.
Đại hán lạnh lùng nói:
− Liên Vân Lư không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm, ai bất mãn là việc của họ, lão họ Cao dưới kia để cho các ngươi lên đây, còn ta thì không, các ngươi muốn làm sao tùy ý.
Hứa Sĩ công nổi giận, quát lớn:
− Ta quyết phải vượt qua, ta không tin Liên Vân Lư là một rừng đao kiếm ...
Đại hán nói:
− Không tin thì hãy cứ thử coi.
Hứa Sĩ công càng giận, nói:
− Hàn Linh, để ta lên.
Đoạn lão lách người tiến lên.
Lão nhân dày dạn kinh nghiệm, tuy rất nóng giận, nhưng thừa hiểu tình thế địch ta, thấy chỗ gã đại hán đang đứng là nơi rộng nhất trong tuyệt cốc, chắn ngang chỗ hiểm yếu ở trên cao, còn lão thì ở dưới thấp vô cùng bất lợi, huống hồ người kia lại có binh khí trong tay.
Lãnh Như Băng nhìn Hàn Linh, định nói lại thôi.
Hứa Sĩ công tựa lưng vào vách cốc, tiến dần từng bước.
Đại hán vẫn chăm chăm nhìn Hứa Sĩ Công, đứng bất động, nhìn tư thế của

đại hán ra là tay kiếm thuật thượng thừa, đang sử dụng yếu quyết dĩ tịnh chế động.
Lãnh Như Băng nhìn cục diện vội kêu lên:
− Lão tiền bối, hãy khoan !
Đoạn rút đoản kiếm ra khỏi bao, đưa cho Hứa Sĩ Công, nói:
− Lão tiền bối tay bị còng xích đã mất tiện nghi, địa hình lại hoàn toàn bất lợi, lão tiền bối cần phải sử dụng binh khí.
Hứa Sĩ Công biết gã đại hán là một kiếm thủ lợi hại bèn tiếp nhận đoản kiếm.
Ánh tà dương chiếu xuống thanh kiếm khiến nó lóe lên hàn quang sáng rực.
Hứa Sĩ Công giơ kiếm, đột nhiên tiến lên hai thước.
Đại hán chém kiếm xuống, một ánh hàn quang nhằm tới trước ngực Hứa Sĩ Công.
Hứa Sĩ Công đưa ngang đoản kiếm đánh lên.
Đại hán vội xoay cổ tay, thu kiếm về, đồng thời tung ra một cước. Gã ở trên cao, nên cước này nhắm vào yếu huyệt «Huyền cơ» ở ngực Hứa Sĩ Công.
Hứa Sĩ Công né mình đưa đoản kiếm chém ngang qua.
Đại hán vội rút chân lại, múa trường kiếm, tạo nên ba luồng kiếm hoa, nhằm vào ba đại yếu huyệt của thượng bàn Hứa Sĩ Công.
Qua mấy chiêu, Hứa Sĩ công đã biết gặp phải cường địch, đúng như dự liệu, gã đại hán quả là một kiếm thủ lợi hai, nếu lão nhân không có đoản kiếm trong tay, chỉ e sớm đã lạc bại. Ác chiến trong tuyệt cốc, cẩn thận giao đấu, kiếm chiêu của đôi bên thảy đều hung hiểm.
Hứa Sĩ công tuy bị bất lợi về địa thế, hai tay lại bị xích còng nhưng có báu kiếm, khiến gã đại hán không dám đổi kiếm trực diện, hơn nữa tuyệt cốc quá hẹp, đoản kiếm có thể xoay trở linh hoạt, cũng là một tiện nghi không nhỏ.
Cuộc đấu xem ra bên tám lạng kẻ nửa cân.
Lãnh Như Băng đứng ngoài quan sát, thấy hai bên giao đấu mỗi lúc một dữ dội, đã trở thành cuộc giao tranh sinh tử, thì chàng lo lắng nghĩ thầm:
“Tình thế này nếu còn tiếp diễn, hẳn sẽ có một bên bị thương vong, dù là bên nào, cũng đều bất ổn.”.
− Dừng tay !
Hứa Sĩ Công nghe tiếng quát bị phân tâm, đoản kiếm trong tay lão hơi chậm lại, Hắc y đại hán thừa cơ sấn tới, hàn quan lóe lên nhằm vào đầu Hứa Sĩ Công chém xuống. Hứa Sĩ Công phải khó khăn lắm mới tránh khỏi.
Đại hán đắc thủ một kiếm mới nhảy lui một bước, lạnh lùng quát:
− Có chuyện gì ?
Hứa Sĩ Công bị thiệt một đường kiếm trong lòng bất phục, quát to một tiếng, dùng chiêu «Xuyên vân xạ nguyệt» đâm tới.
Hắc y đại hán không kịp đề phòng, thấy kiếm đến quá nhanh, vội né mình

sang một bên. Tuy ứng biến cực nhanh, nhưng gã cũng bị rách toạc một mảng áo.
Đại hán lạnh lùng nói:
− Thừa cơ người ta không phòng bị, há đáng mặt đại trượng phu ?
Đoạn vung ngay trường kiếm chém xuống.
Đoản kiếm của Hứa Sĩ Công dùng chiêu «Nghênh Vân phụng nguyệt» để đối phó.
Hai người lại tiếp tục giao đấu ác liệt. Trong ánh tà dương chỉ thấy kiếm quang, kiếm ảnh loang loáng.
Hàn Linh khẩn trương nhìn Lãnh Như Băng hỏi:
− Làm thế nào đây ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tuyệt cốc quá hẹp song phương đều liều chết, chẳng ai chịu ai.
Hàn Linh nói:
− Chẳng lẽ họ liều đấu đến cùng thật ư ? Công tử mau nghĩ cách đi.
Lãnh Như Băng thấy kiếm chiêu của hai bên càng lúc càng ác độc, thì bất giác cau mày nói:
− Chỉ dăm chục chiêu nữa ắt có người tử thương.
Bỗng «keng» một tiếng, hai kiếm chạm vào nhau, trường kiếm trong tay đại hán bị gãy văng một đoạn dài bảy tấc.
Hứa Sĩ Công cười phá lên hỏi:
− Ngươi đã chịu nhường đường hay chưa ?
Đại hán hừ một tiếng, thối lui hai bước, trường kiếm vung lên tạo ra một rừng kiếm ảnh, hùng hổ đánh xuống.
Trường kiếm của gã dài ngót ba thước, bị gãy một đoạn sáu bảy tấc, nhưng vì tuyệt cốc quá hẹp, vô tình trường kiếm của đại hán ngắn đi lại sử dụng linh hoạt hơn, công thế càng thêm lợi hại.
Hứa Sĩ Công lúc này bị kém tiện nghi, nhưng tính cách lão cương cường, vẫn tiếp tục cuộc ác chiến.
Hàn Linh thấy hai người trán đẫm mồ hôi, hiển nhiên cuộc tỉ kiếm này quá hao tổn sức lực, thì vội vàng kêu to:
− Đừng đánh nhau nữa !
Đoạn nàng tay không xông lên. Lãnh Như Băng trợn mắt quát:
− Đứng lại !
Chàng vội giơ tay níu Hàn Linh, nói:
− Cô nương muốn chết hay sao ?
Hàn Linh ngẩng lên, thấy hai người vẫn giao đấu ác liệt như cũ, tựa hồ không thèm nghe tiếng kêu vừa rồi của nàng, thì ứa nước mắt nói:
− Mau buông tiểu nữ ra, nếu họ còn đánh nhau, ắt có người tử thương !
Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương tay không, làm sao ngăn trở được họ.
Hàn Linh nói:
− Nhưng họ có chịu nghe lời tiểu nữ đâu kia chứ !
Lãnh Như Băng nói:
− Hiện tại họ đã nóng giận thật sự, liều sinh tử với nhau rồi, còn chịu nghe ai nữa.
Hàn Linh ngẩn người, nói:
− Thì để họ giết tiểu nữ trước đi đã !
Lãnh Như Băng nói:
− Cũng vô ích thôi ... Thế này vậy, cô nương hãy đứng xa ra một chút, chuẩn bị cứu thương, để tại hạ thử can họ ra xem có được chăng.
Ánh dương quang chiếu xuống, chỉ thấy chỗ hai bóng người thoát ẩn thoát hiện trong những làn kiếm quang hung hiểm tột bực, Hàn Linh chợt lạnh người, thốt lên:
− Cứu thương cho ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chưa biết được có thể là Hứa lão tiền bối, hoặc Hắc y đại hán, cũng có thể là tại hạ.
Đoạn chàng thong thả tiến lên.
Hàn Linh vội nói:
− Lãnh công tử hãy cẩn trọng !
Lãnh Như Băng ngoảng đầu lại mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng dị thường, chậm rãi nói:
− Cô nương hãy lui một trượng, đừng ở gần quá, nếu có chuyện gì sẽ trở tay không kịp.
Phong thái của chàng đủ khiến nữ nhân xúc động, Hàn Linh ngẩn người, y lời chàng và thối lui.
Lãnh Như Băng tới cách hai người kia chừng bốn thước, đột ngột ưỡn ngực, thẳng người lao vào làn kiếm quang đang giao thoa giữa Hắc y đại han và Hứa Sĩ Công.
Hàn Linh đứng sững, ngưng thần chú mục nhìn lên. Chỉ thấy Lãnh Như Băng lao vào giữa làn kiếm quang lấp loáng.
Những tiếng sắt thép va chạm nhau loảng xoảng, làn kiếm quang đột ngưng. Hắc y đại hán kêu thất thanh, trường kiếm bị rớt xuống đất. Hứa Sĩ Công tuy không bị rớt kiếm, nhưng người bị tạt xuống bảy tám bước mới đứng trụ lại được.
Nhìn đến Lãnh Như Băng, chỉ thấy tấm vải choàng của chàng bị thủng một lỗ dài bốn năm tấc.
Hàn Linh vội chạy tới, hỏi:
− Lãnh công tử, có sao không ?

Lãnh Như Băng thản nhiên đáp:
− May vẫn toàn mạng.
Đại hán nhìn thanh trường kiếm bị gãy văng dưới đất, tái mặt nói:
− Thỉnh các vị lên núi !
Đoạn quay người, chạy mất hút.
Lãnh Như Băng nhìn kỹ, tại khúc quẹo bên tay hữu, có một thạch động chỉ vừa chỗ cho một người đi lại, thì ra Hắc y đại hán trấn giữ ở động huyệt, là chỗ hiểm yếu nhất. Chẳng trách vô số cao thủ không thể vượt qua cửa ải này để lên gặp Dã Hạc Thượng Nhân.
Hứa Sĩ Công bước ra, cười nói:
− Không có đoản kiếm lợi hại này, hôm nay lão phu ắt đã lạc bại dưới tay gã kia.
Đoạn lão trả lại đoản kiếm cho Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng nói:
− Kiếm thuật của hai vị đều vào loại thượng thừa, trong tay tại hạ không có thứ còng xích kiên cố này để chống đỡ kiếm thế của hai vị, hẳn đã tử thương dưới kiếm quang rồi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu từng gặp quá nửa các nhân vật giang hồ, một cao thủ như Lãnh huynh đệ ở lứa tuổi này lão phu mới gặp lần đầu. Xem chừng mấy chục năm bôn tẩu giang hồ của lão phu rốt cuộc chỉ là hư danh.
Lãnh Như Băng nói:
− Thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương còn hơn tại hạ mấy phần.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đại khái trong hàng vãn bối, cả hai vị đều là đệ nhất cao thủ ! Ôi, lớp người mới đã hơn hẳn cựu nhân, lão phu hết thời rồi.
Giọng nói của lão nhân cực kỳ bi thương.
Hàn Linh nhặt cây kiếm gãy lên, nói:
− Chúng ta đi thôi, lên đến đỉnh núi là Liên Vân Lư rồi !
Lãnh Như Băng tựa hồ sực nhớ điều gì, hỏi:
− Dã Hạc Thượng Nhân là người thế nào ?
Hàn Linh mỉm cười:
− Hòa nhã vô cùng, chỉ cần qua được hai cửa ải hiểm trở, thì người trên đỉnh núi sẽ đích thân nghênh tiếp, thịnh tình chiêu đãi, hai vị cứ yên tâm theo tiểu nữ !
Qua khỏi khúc quẹo, chỉ thấy một sơn đạo hệt như sống đao nghiêng nghiêng chạy chéo lên trời.
Hàn Linh khom lưng đi trước, gió núi thổi mạnh làm y phục màu xanh của nàng bay phần phật, thân hình nàng chờn vờn trong mây, tựa hồ đung đưa trước gió.

Đi một hồi, sơn đạo rộng dần, bằng phẳng hơn, trên đầu là trời xanh, mây trắng tầng tầng lớp lớp bay ngang qua.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, dưới mây là không gian sâu thẳm, người bỗng cảm thấy lâng lâng nhẹ nhõm, chỉ nghe Hứa Sĩ Công đang lẩm bẩm:
− «Nhìn thiên địa trung trung ... Lòng buồn thương rơi lệ ...» Lão phu hôm nay mới hiểu được hàm ý của câu này ...
Hai người vừa trải qua một cuộc ác chiến vô cùng nguy hiểm, nay trước cảnh trời đất bao la bỗng sinh cảm khái gần giống nhau.
Hàn Linh tựa hồ căn bản chưa từng lưu ý ngắm nhìn phong cảnh núi non trùng điệp xung quanh, ngoảnh đầu lại, cười nói:
− Sắp tới Liên Vân Lư rồi đấy, chắc chắn lão chủ nhân của tiện nữ đang ở trên này.
Hiện tại nàng như đã rũ bỏ phong trần của giang hồ, khôi phục thiên tính hồn nhiên ngây thơ của hài nhi giữa đỉnh núi ngất cao.
Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công cũng ngẩng nhìn lên, chợt gió núi đưa tới một mùi hương hoa thanh đạm, ngây ngất.
Đi thêm một chút, đã thấy một vườn cúc được ánh dương quang rọi chiếu vàng rực một màu tươi rói. Một con đường nhỏ lát đá trắng chạy xuyên qua vườn cúc vàng; dưới bóng mấy cây tùng xanh, dăm ba con hạc xám thơ thẩn đứng con thì vươn rộng cánh, con thì nghểnh cao cổ, thấy người lạ đến không chút hoảng sợ, làm tăng thêm vẻ đẹp cho cảnh thiên nhiên.
Cuối con đường nhỏ là mấy gian thảo thất, nền lát đá trắng, mái phủ cỏ anh, toàn bộ cảnh vật nơi đây phảng phất như ở chốn thần tiên.
Hứa Sĩ Công thốt lên:
− Liên Vân Lư hay thực !
Lời chưa dứt, bỗng thấy từ trong thảo thất thong thả bước ra một lão nhân gầy xanh mình mặc áo lông, đầu đội mũ đen, phong thái nhàn tản.
Lão nhân cất bước chậm rãi tới gần ba người, mỉm cười nói:
− Giai khách viễn lai, bần đạo không nghênh tiếp từ xa, những mong thứ tội.
Hứa Sĩ Công quay đầu lại nói nhỏ:
− Giang hồ đều bảo Dã Hạc Thượng Nhân là người cô độc lãnh đạm, ai ngờ đúng như Hàn Linh nói, đạo sĩ vô cùng hòa nhã.
Lãnh Như Băng thản nhiên mỉm cười, im lặng.
Chỉ thấy Hàn Linh đã chạy vội lên trước cười rối rít:
− Lão đạo trưởng, tiện nữ đưa hai vị khách nhân tới gặp đạo trưởng, lão đạo trưởng có chiêu đãi khách hay không ?
Trong thái độ của nàng đối với đạo trưởng, có thể nghĩ rằng hai người khá thân với nhau.
Đạo trưởng mỉm cười, giơ tay nói:
− Bần đạo quanh năm suốt tháng ở trên núi, bầu bạn với tùng hạc, lúc nào

cũng mong chờ khách tới đây, bần đạo thật hết sức vui mừng.
Lãnh Như Băng cúi mình đáp lễ trước.
Hứa Sĩ Công tuy trong bụng nghĩ thầm:
"Nếu lão quả thực mong chờ khách tới, hẳn đã chẳng phải cho người chặn giữ mấy cửa ải hiểm yếu dưới kia !", nhưng ngoài mặt vẫn đáp lễ rất khách khí, khiêm nhường.
Dã Hạc Thượng Nhân thấy hai người đều bị còng xích, lòng thầm kỳ quái, nhưng không để lộ ra mặt, cũng không hỏi khách tới nhằm mục đích gì, chỉ mỉm cười.
Mọi người cùng bước vào thảo thất, chỉ thấy trong thất bốn vách có cửa sổ, một bộ bàn ghế bằng cây tùng bách hữu thế tự nhiên mà thành, không hề có vết đục đẽo gì. Thảo thất rộng chừng ba trượng, trông cực kỳ mộc mạc, giản dị.
Hai thanh y đồng tử tóc trái đào bưng trà vào, khay chén đều bằng gỗ tùng. Mùi trà xanh thơm mát tỏa lan.
Dã Hạc Thượng Nhân không hỏi khách đến làm gì, Hàn Linh không nhịn được, hỏi:
− Lão đạo trưởng có thể thỉnh giùm chủ nhân của tiểu nữ ra gặp hai vị khách đây được chăng ?
Dã Hạc Thượng Nhân khẽ lắc đầu:
− Lò sắc thuốc đang ở thời điểm hệ trọng, chỉ e chẳng ai thỉnh được chủ nhân cô nương.
Hàn Linh chớp mắt, nói:
− Sau hoàng hôn liệu có thể gặp được lão chủ nhân của tiện nữ chăng ?
Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười, đáp:
− Chắc là được.
Hứa Sĩ Công nói:
− Từ giờ đến hoàng hôn cũng không lâu nữa, chúng ta chờ một chút vậy.
Hứa Sĩ Công thực ra cũng không định nói như vậy, nhưng vì nãy giờ lão chưa nói câu nào nên cũng thấy trong lòng ngứa ngáy.
Dã Hạc Thượng Nhân tựa hồ nhìn thấu tâm ý của lão, mỉm cười nói:
− Nhìn diện mạo và nghe giọng nói của thí chủ, bần đạo đoán rằng thí chủ hẳn là Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công đại hiệp phải không ?
Hứa Sĩ Công thấy một đệ nhất cao nhân đã ẩn cư lâu năm vẫn biết đến tên tuổi của lão, hơn nữa chỉ là nghe nói về diện mạo thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói:
− Đạo trưởng xa rời thế tục, vui cảnh thần tiên,làm sao lại biết đến tiện danh ?
Dã Hạc Thượng Nhân nói:
− Người ta có câu:

«Tự tại bất xuất thân, nan tri thiên hà sự.» Đoạn quay sang cười hỏi Lãnh Như Băng:
− Vị thiếu niên anh tuấn này cử chỉ bất phàm liệu có thể cho biết đại danh ?
Lãnh Như Băng đứng thẳng người dậy, dịu giọng đáp:
− Lãnh Như Băng.
Đoạn thong thả ngồi xuống không nói gì thêm.
Hứa Sĩ Công nói:
− Mấy chục năm về trước, người trong giang hồ truyền tụng rất nhiều về cuộc đấu giữa đạo trưởng với gã vô danh kiếm sĩ nọ. Hôm nay đạo trưởng có thể kể lại sự thực, thì tại hạ thật không uổng công tới đây.
Dã Hạc Thượng Nhân nói:
− Chuyện bao năm trước đã thành quá khứ, chẳng nên nhắc lại.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đạo trưởng lánh xa thế tục, bạn cùng gió mây, không lai vãng với giang hồ, tại hạ bôn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, chỉ nghe đồn đạo trưởng tham dự cuộc phân tranh của võ lâm có một lần, tuy chỉ một lần, nhưng để lại thanh danh suốt mấy chục năm, khiến đồng đạo võ lâm vô cùng thán phục ...

Hồi 10
Thiên Nam Nhị Bảo

Dã Hạc Thượng Nhân tựa hồ hoàn toàn bình thản trước lời tán dương của Hứa Sĩ Công.
Hứa Sĩ Công nói tiếp:
− Tại hạ nghe nói gã thiếu niên kiếm sĩ không phải là nhân vật ở Giang Nam, Trung Nguyên, mà là từ Đông Hải tới.
Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười nói:
− Hứa đại hiệp quả là kiến văn quảng bác, thiếu niên nọ không phải là nhân vật ở Trung Nguyên, kiếm thuật biến hóa kỳ ảo nhưng vô cùng hiểm độc, đúng là phải dùng hai chữ hiểm độc.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đạo trưởng giao đấu với Đông Hải Kiếm Khách, mỗi người đứng trên một chiếc thuyền nhỏ thả trôi giữa dòng Trường Giang, đáng tiếc không một ai được chiêm ngưỡng trận ác đấu độc nhất vô nhị ấy ... Tuy không một ai biết rõ cuộc tỉ kiếm giữa đạo trưởng với hắn thắng bại ra sao, nhưng từ đó thiếu niên kiếm khách mất tích trong võ lâm Giang Nam, thì thắng bại thuộc về ai đã rõ.
Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười, nói:
− Bần đạo may mà thắng một chiêu, thực chưa đáng để ngoại nhân hay biết.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Hắn bị tử thương dưới kiếm của đạo trưởng phải không ?
Dã Hạc Thượng Nhân tựa hồ hoàn toàn không muốn nhắc lại chuyện cũ, nhưng cũng không tiện làm khách mất lòng, sau một hồi trầm ngâm nói:
− Bần đạo cùng thiếu niên kiếm sĩ đứng trên thuyền mà tỉ kiếm, thuyền trôi ba mươi dặm, đôi bên công kích hơn một trăm chiêu, sau khi bần đạo thắng y một kiếm, y liền cắt xích mà đi.
Hứa Sĩ Công thở dài nhẹ, nói:
− Ví thử đạo trưởng đương thời không đích thân hạ sơn, chỉ e võ lâm Giang Nam đã sớm bị thiếu niên kiếm sĩ sát hại, không rõ còn bao nhiêu cao thủ nữa sẽ bị tử thương dưới mũi kiếm của hắn.
Hàn Linh tựa hồ nóng ruột, đưa mắt chằm chằm nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Cố sự tự đời nào, tiểu nữ thấy không nên đàm luận thêm nữa.
Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười, im lặng.
Hứa Sĩ Công lườm Hàn Linh một cái rồi nói:

− Cố sự tuy đã qua mất chục năm, nhưng có ảnh hưởng rất lớn tới tình thế võ lâm. Bí mật về kết cục cuộc tỉ kiếm giữa đạo trưởng với thiếu niên kiếm sĩ tuy còn là bí mật, nhưng thiếu niên kiếm sĩ biến mất tăm, mọi người phán đoán đạo trưởng đã đánh bại hắn. Ngươi là nữ hài nhi, nào có biết gì đến giang hồ đại sự ?
Hàn Linh mỉm cười, nói:
− Hứa lão đừng giận, các vị tiền bối đàm luận chuyện đó, tiểu nữ nghe chẳng hiểu gì, chi bằng ta hãy nói sang việc khác.
Dã Hạc Thượng Nhân thong thả đứng dậy cười, nói:
− Các vị từ xa tới đây, leo núi vất vả, thiết tưởng đã đói bụng, chỉ ngại nơi sơn dã này không có cao lương mỹ vị để thết khách.
Nói đoạn, vỗ tay gọi người. Hai đạo y đồng tử bưng khay gỗ bước vào. Trong khay có bốn chiếc đĩa bằng đá, dựng bốn món thức ăn khác màu nhau, bốc hơi thơm nghi ngút.
Dã Hạc Thượng Nhân chắp tay, cười nói:
− Thỉnh các vị dùng bữa trước, bần đạo tạm cáo lui.
Cũng không đợi khách hồi đáp, Thượng Nhân đã quay mình bước đi.
Ba người từ khi vào sơn khu chưa ăn gì, nay ngửi mùi thức ăn thơm phức thì ruột gan cồn cào.
Hai đạo y đồng tử cúi mình lui ra.
Hứa Sĩ Công nhìn khay thức ăn, chưa biết là những món gì, cầm đũa gắp thử một miếng, đưa vào miệng, chỉ thấy hương vị ngon lành nhưng bình sinh chưa hề ăn qua, bất giác thốt lên:
− Lão phu vốn không tham ăn, các món cao lương mỹ vị Nam Bắc Trường Giang lão phu đều chưa hề nếm, không ngờ hôm nay lại được thưởng thức món ăn khoái khẩu thế này.
Nói đoạn, lão vừa tán thưởng vừa gắp ăn lia lịa.
Hàn Linh mỉm cười, cầm đũa lên, cười với Lãnh Như Băng:
− Lãnh công tử mau ăn đi, kẻo một mình Hứa lão ăn hết phần của chúng ta mất.
Lãnh Như Băng cầm đũa nếm, quả nhiên thấy rất ngon miệng.
Lát sau ba người đã ăn hết bốn đĩa thức ăn.
Hai đạo y đồng tử bước vào thu dọn mâm chén, cả hai đều mi thanh mục tú, nhưng vẻ mặt nghiêm túc, không nói không cười một tiếng nào, song cử chỉ, thái độ rất đúng lễ giáo.
Hàn Linh nhìn theo hai đồng tử đi ra, nói nhỏ với Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng:
− Chủ nhân của tiểu nữ tính khí hòa nhã, nhưng gần đây vì bệnh thế của cô nương tiểu nữ ngày một trầm trọng mà quá buồn, trở nên hay cáu gắt, hai vị khi gặp lão nhân gia hãy nhún nhường một chút ...

Lãnh Như Băng mỉm cười, im lặng.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Danh tánh của chủ nhân ngươi là gì, có thể nói cho lão phu biết được chăng ?
Hàn Linh mỉm cười, nói:
− Lão tiền bối vẫn tự cho mình là cao nhân trong võ lâm thiên hạ, hãy thử đoán xem chủ nhân của tiểu nữ là ai ?
Hứa Sĩ Công cau mày:
− Đại Giang Nam Bắc, vô số cao nhân, lão phu làm sao mà đoán nổi ?
Đột nhiên Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười bước vào, hỏi:
− Nhị vị tới đây có dẫn theo bạn đồng hành hay chăng ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Chỉ có tại hạ, Lãnh công tử và Hàn Linh cô nương.
Dã Hạc Thượng Nhân hơi sững sờ, rồi mỉm cười, nói:
− Vậy là lại có thêm cao nhân tới Liên Vân Lư.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Người nào vậy ?
Dã Hạc Thượng Nhân đáp:
− Bần đạo cũng chưa biết.
Hứa Sĩ Công nói:
− Họ đã vượt qua hai cửa ải rồi ư ?
Dã Hạc Thượng Nhân nói:
− Bần đạo nhận được tin báo có cường địch hạ độc thủ, còn hắn đã vượt qua cửa ải hay không thì chưa biết.
Hứa Sĩ Công đứng dậy, nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Chúng ta hãy ra ngoài đó coi xem sao !
Dã Hạc Thượng Nhân cười nói:
− Bần đạo không dám phiền tới đại giá !
Hàn Linh bỗng cúi mình, rầu rĩ nói:
− Đạo trưởng, chủ nhân của tiểu nữ gia pháp rất nghiêm, mong đạo trưởng ...
Dã Hạc Thượng Nhân giục:
− Cô nương nói tiếp đi !
Hàn Linh nói:
− Liên Vân Lư là nơi thâm sơn cùng cốc, rất ít ngoại nhân biết đường tìm tới, chỉ e họ ngấm ngầm bám theo ba người bọn tiểu nữ mà đến, khi đạo trưởng gặp chủ nhân của tiểu nữ, thỉnh đạo trưởng đừng nhắc đến việc tiểu nữ dẫn đường.
Dã Hạc Thượng Nhân gật đầu cười, đoạn lão nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng nói:
− Liên Vân Lư của bần đạo mấy chục năm nay không có người lạ lui tới,

không ngờ hôm nay lại liên tục tiếp đón tân khách ...
Bỗng có tiếng hú dài vọng tới, ngắt ngang lời đạo trưởng.
Dã Hạc Thượng Nhân vốn điềm nhiên tươi cười, bỗng biến sắc, cau mày, chắp hai bàn tay trước ngực, nói:
− Thỉnh các vị ngồi đợi ở đây một lát, bần đạo ra tiếp tân khách.
Nói xong vội quay mình bước ra.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không biết kẻ nào đang tiến vào đây, kẻ đó đến đây rất nhanh, chẳng kém chúng ta ?
Lãnh Như Băng nói:
− Nghe tiếng hú gấp gáp, tựa hồ họ đã vượt qua cả hai cửa ải.
Hứa Sĩ Công đột nhiên đứng dậy, bước ra ngoài.
Hàn Linh vội chạy ra chắn đường, nói:
− Lão định làm gì vậy ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu muốn ra coi !
Hàn Linh xua tay nói:
− Không được, Dã Hạc đạo trưởng tuy hòa nhã, nhưng các đồng tử của đạo trưởng trấn giữ tứ phía đều là những cao thủ lợi hại, nếu chưa có sự đồng ý của đạo trưởng, chúng ta tốt nhất không nên bạo động.
Hứa Sĩ Công nổi giận:
− Lão phu ra coi thì đã làm sao ?
Hàn Linh nói:
− Hừ ! Lão đã cao tuổi còn thích xem cảnh náo nhiệt, lỡ gây phiền phức thì sao ?
Hứa Sĩ Công đã thay đổi sắc diện, hiển nhiên lão bất mãn trước sự ngăn trở của Hàn Linh, nhưng cuối cùng nén giận, lạnh lùng nói:
− Lão phu há để ngươi dạy khôn ư ?
Giữa lúc đó, có nhiều tiếng hú như long ngâm hổ gầm truyền tới.
Lãnh Như Băng cau mày nói:
− Nghe tiếng hú, khách nhân tựa hồ đã lên tới đỉnh núi và có ý sát cơ, chẳng lẽ đạo trưởng phải đích thân xuất thủ để ngăn chặn ở ngay mép vực ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân đích thân xuất thủ, nếu không được trông thấy thì uổng phí cả một đời.
Nói đoạn lão chạy vụt ra khỏi thảo thất.
Hàn Linh ngăn trở không kịp.
Lãnh Như Băng nhìn nàng, nói:
− Chúng ta cũng ra đứng ở cửa thất coi đi !
Hàn Linh sững sờ, nói:

− Coi thì được, nhưng chúng ta tốt nhất đừng ra khỏi thảo thất này !
Lãnh Như Băng cất bước đi ra, thấy Hứa Sĩ Công đã dừng chân cách chàng bốn năm trượng, tựa hồ đang chăm chú quan chiến.
Đối diện với cửa thất có một gốc tùng lớn, quanh gốc tùng xếp những tảng đá lớn khoảng cách đều nhau, một đạo y đồng tử đứng nghiêm dưới gốc cây, nhìn cuộc giao đấu dữ dội ngoài kia mà bình thản như không.
Lãnh Như Băng ngầm tán thưởng:
"Đạo đồng kia tuổi còn nhỏ mà quá ư điềm tĩnh !".
Chỉ nghe Hứa Sĩ Công cao giọng nói:
− Hảo kiếm pháp, hảo kiếp pháp !
Từ chỗ mép núi đến cửa thảo thất khoảng cách chừng bảy tám trượng, có thể nhìn thấy nhau, nghe tiếng kêu tán thưởng của Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng cũng động tính hiếu kỳ, bèn bước ra khỏi cửa.
Đạo đồng đứng nghiêm đước gốc tùng bỗng nhìn Lãnh Như Băng, nói:
− Từ xa đến làm khách, tốt nhất nên theo đúng quy củ ở đây.
Lãnh Như Băng đang bước, nghe đạo đồng nói vậy, bỗng có chút bực mình, nghĩ thầm:
"Ta cứ ra coi một chút, xem họ định làm gì ta ?" Chàng là người ngoại hòa nội cương, vừa nghĩ vậy chân đã bước tiếp.
Đạo đồng kia cũng không ngăn trở, chỉ nhìn theo Lãnh Như Băng một hồi.
Lãnh Như Băng đã tới bên Hứa Sĩ Công mà lão không hay biết. Lão tựa hồ đang hoàn toàn chú mục theo dõi cuộc giao đấu giữa ba đạo y đồng tử với một bạch phát lão bà.
Ba đồng tử dùng trường kiếm, bạch phát lão bà dùng cây gậy long đầu quải múa tít, trượng ảnh bao bọc khiến ba đạo y đồng tử phải ở ngoài ba thước, không thể tới gần lão bà bà.
Phía sau lão bà bà chừng bốn năm thước, sát lối lên núi, có một bạch phát lão ông râu dài đến ngực, miệng ngậm tẩu thuốc, thở ra từng làn khói màu lam, chốc chốc lại hú vài tiếng trợ uy cho lão bà bà.
Lãnh Như Băng nhìn kỹ ba đạo y đồng tử, họ ở lứa tuổi mười bốn, mười lăm, nhưng kiếm chiêu rất lợi hại, nhất là thân pháp của ba người phối hợp với nhau linh xảo dị thường.
Nhưng trượng thế của lão bà bà chiêu nào cũng kỳ quái, hung hiểm, khiến công thế của ba đồng tử dù mãnh liệt, vẫn không chiếm được tiện nghi.
Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn, thấy trên đỉnh núi rộng lớn, ngoại trừ bốn người đang giao đấu và Bạch phát lão ông ngồi kia, chỉ có Hứa Sĩ Công và đồng tử đứng nghiêm dưới gốc tùng. Mấy thảo thất đều đã đóng kín các cửa sổ lại, không thấy bóng dáng Dã Hạc đạo trưởng đâu cả.
Chàng bất giác lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
"Dã Hạc Thượng Nhân quả thực là người điềm tĩnh, lão bà bà kia rõ ràng

đầy mình võ công tuyệt thế, ba đồng tử kiếm chiêu tuy lợi hại, nhưng quyết không địch nổi lão bà bà, huống hồ còn có lão ông râu dài ngồi kia trợ uy, hẳn cũng là một cao thủ; chắc hẳn đạo trưởng muốn để coi võ công của họ cao siêu ra sao rồi mới chịu lộ diện ...".
Bỗng lão bà bà quát lớn:
− Lão đạo sĩ khốn kiếp đâu, lão tưởng rằng có thể cho mấy gã tiểu tử này là ngăn cản được lão thân ư ? Hừ, lão không muốn tiếp khách, thì cũng nên bước ra nói vài câu, chứ đâu lại quá khinh khi lão thân như thế này ?
Lão ông râu dài phả ra một luồng khói thuốc rồi cất tiếng cười hô hố, nói:
− Đúng lắm, nếu lão đạo sĩ coi trọng lão bà, thì đã sớm bước ra rồi.
Lão bà bà vốn đã phẫn nộ, nghe lão ông đổ thêm dầu vào lửa, thì càng tức giận, miệng hét, tay vung cây gậy mãnh liệt, nghe như có cuồng phong bạo vũ, khiến ba đồng tử phải liên tục thối lui.
Lãnh Như Băng khẽ kéo tay áo Hứa Sĩ Công, lão ngoảnh lại thấy chàng thì cười ha hả:
− A, lão đệ cũng ra xem hả ?
Lãnh Như Băng nói:
− Ba đạo đồng đã bại đến nơi, rất dễ xảy ra thương vong.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không sai, chỉ e không chịu nổi hai chục chiêu nữa.
Lúc này, chỉ thấy Dã Hạc đạo trưởng đang thong thả bước ra, không rõ từ đâu.
Đạo trưởng vẻ mặt nghiêm trang, không thấy khóe miệng luôn mỉm cười như thường khi, lạnh lùng nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng một lượt, rồi chậm rãi tiến về phía lão bà bà.
Tuy đạo trưởng không hài lòng về việc hai vị khách tự ý rời khỏi thảo thất, nhưng không lên tiếng trách cứ.
Chỉ nghe đạo trưởng nói với ba đồng tử:
− Các ngươi đâu phải là đối thủ của Bạch Phát Long Ẩu, hãy mau thối lui !
Bốn tiếng «Bạch Phát Long Ẩu» khiến Hứa Sĩ Công giật mình, thì ra đó là một nữ đại ma đầu, chẳng trách chiêu số của cây long đầu trượng trong tay mụ ta kỳ ảo đến như vậy.
Ba đạo đồng đã lui về đứng phía sau đạo trưởng.
Bạch Phát Long Ẩu cắm cây thiết quải xuống đất sâu tới ba tấc, chú mục nhìn Dã Hạc Thượng Nhân, cười khẩy một tiếng, nói:
− Được đấy, lão đạo sĩ kia, càng ngày càng phách lối quá đó !
Dã Hạc Thượng Nhân vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng lời lẽ vẫn hòa nhã, nói:
− Bần đạo thiên tính nhu nhược, không muốn tham dự những chuyện thị phi của giang hồ, cho nên không hề giao tiếp với các vị đồng đạo võ lâm.
Bạch Phát Long Ẩu lạnh lùng nói:

− Tiếc rằng những kẻ ngươi phái ra giữ cửa không ngăn nổi lão bà tử này.
Dã Hạc đạo trưởng cười khẩy nói:
− Thiên Nam Song Hiệp danh chấn hoàn vũ, cho dù bần đạo cũng tiếp không nổi, huống hồ các môn hạ đệ tử.
Lão ông đột nhiên đứng dậy, gõ gõ chiếc tẩu dài xuống đất, nói:
− Ngươi mạ lị lão phu phải không ?
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Lão bất tử, cứ ở yên đó.
Lão ông thong thả bước tới, miệng không ngừng nhả khói.
Dã Hạc đạo trưởng đặt tay trái lên ngực, hơi cúi mình, hỏi:
− Hiền phu phụ cùng tới đây, tất có điều gì chỉ giáo ?
Lão ông ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:
− Vô sự không lên tam bảo điện ...
Nói đoạn lão quay sang nói với Bạch Phát Long Ẩu:
− Lão bà tử, nói trước đi.
Bạch Phát Long Ẩu tựa hồ chưa nguôi giận, nói:
− Hai ta hôm nay tới đây, là muốn lão đạo sĩ trả lại hai vật.
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Nếu bần đạo mà có thì chẳng tiếc.
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Cứ như lão thân được biết, cả hai vật đó đích xác ở trong tay lão.
Dã Hạc Thượng Nhân hỏi:
− Là những vật gì ?
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Nghĩa muội của lão thân để mất hai vật Thiên Nam Nhị Bảo là Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân. Đây là hai thanh dị kiếm của võ lâm.
Dã Hạc đạo trưởng cười nhếch mép nói:
− Hiền phu phụ nghe ở đâu ra cái tin đó ?
Lão ông râu dài cười hô hố, đáp:
− Dù nghe ở đâu, không phải hai ta bịa ra là được.
Dã Hạc đạo trưởng cười nói:
− Truyền thuyết giang hồ làm sao có thể tin, bần đạo ẩn cư ở đây, không liên quan đến mọi ân oán giang hồ, cần gì đến những thứ binh khí lợi hại ?
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Năm xưa nghĩa muội của lão thân mang theo Thiên Nam Nhị Bảo tiến nhập Trung Nguyên, khuấy động đại giang Nam Bắc, danh chấn thiên hạ, ai ai cũng đều nể sợ ...
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Không sai, Bạch Phát Long Nữ năm xưa lừng lẫy một thời, người trong võ lâm ai cũng nể sợ, bần đạo cũng có hân hạnh kiến diện một lần.

Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Các danh kiếm đương thời thảy đều phải khuất phục, ngươi thâm trầm ẩn cư một nơi, nghĩa muội của lão thân, tuổi trẻ bồng bột, nghe danh ngươi mới tìm đến Liên Vân Lư cùng ngươi so kiếm, nhưng từ đó biệt vô âm tín trong giang hồ, có đúng vậy không ?
Dã Hạc đạo trưởng đáp:
− Việc so kiếm quả không sai ...
Bạch Phát Long Ẩu không để Dã Hạc đạo trưởng nói nốt, ngắt lời:
− Thế thì được, dĩ nhiên là ngươi thấy Thiên Nam Nhị Bảo thì sinh lòng tà dâm, hại chết nàng để cướp lấy báu vật.
Dã Hạc đạo trưởng cau mày nói:
− Hiền phu phụ đừng nghe lời đồn đại, chớ ngậm máu phun người, việc so kiếm giữa bần đạo với Bạch Phát Long Nữ tuy không ai thấy, nhưng có thiên địa chứng giám.
Bạch Phát Long Ẩu gầm lên:
− Thế thì nghĩa muội của lão thân thắng hay bại ?
Dã Hạc đạo trưởng đáp:
− Lệnh muội có Ngư Trường Kiếm lợi hại, đã đánh gẫy cả ba thanh trường kiếm của bần đạo.
Bạch Phát Long Ẩu bỗng thở phào nhẹ nhõm, hỏi:
− Nếu nàng không dùng Ngư Trường Kiếm, chắc cũng không khiến ngươi nảy sinh tà tâm, tìm cách ngấm ngầm ám toán nàng, phải vậy không ?
Dã Hạc đạo trưởng sa sầm nét mặt, nghiêm nghị đáp:
− Bần đạo tuy bị nàng đánh gãy lìa ba kiếm, nhưng hoàn toàn không phải là kẻ bại.
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Binh khí bị gãy, còn không đại bại, chẳng lẽ ngươi thắng hay sao ?
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Khi Bạch Phát Long Nữ đến Liên Vân Lư tìm bần đạo để so kiếm, thanh danh của nàng đã sớm chấn động cả võ lâm, danh tiếng của Thiên Nam Nhị Bảo thì trong giang hồ ai cũng đã biết. Bần đạo tuy là không có bôn tẩu giang hồ, nhưng danh tiếng lẫy lừng của lệnh muội cũng đã được nghe qua mấy vị bằng hữu cố tri nhắc qua, hơn nữa lệnh muội lại ưa mặc huyền y, cho nên là tuy bần đạo mới gặp nàng lần đầu tiên nhưng cũng nhận ra ngay đó chính là Bạch Phát Long Nữ.
Bạch Phát Long Ẩu lạnh lùng tiếp lời:
− Do đó ngươi mới biết nàng mang trong người Thiên Nam Nhị Bảo mà nảy tà tâm, nhưng không thể thắng nàng bằng kiếm, bèn dùng quỷ kế để ám toán nàng ?
Dã Hạc đạo trưởng quả thực là người tu luyện thâm sâu, nghe ác ngôn của

Bạch Phát Long Ẩu từ nãy đến giờ mà vẫn hòa nhã, nói:
− Ngư Trường Kiếm là Xuân Thu thần vật, sắc bén tuyệt thế, lệnh muội có uy danh lừng lẫy trong võ lâm Trung Nguyên cũng là nhờ nó ...
Lão ông râu dài cười ha hả, nói:
− Chính thế ! Nếu mà Ngư Trường Kiếm là vật tầm thường, thì đâu có lọt vào mắt của ngươi.
Dã Hạc đạo trưởng cũng chẳng phân bua, nói tiếp:
− Bạch Phát Long Nữ bức bần đạo tỷ kiếm, bần đạo mấy lần cự tuyệt, nhưng lệnh muội cứ khăng khăng bức bần đạo xuất thủ, bần đạo cực chẳng đã đành đáp ứng nàng. Nàng tuy cuồng bạo, bức hiếp người nhưng chưa mất tư cách lỗi lạc, khi rút Ngư Trường Kiếm, còn báo cho bần đạo biết nó cực kỳ sắc bén, muốn bần đạo đem theo vài thanh trường kiếm phòng khi thanh này bị gãy thì có thanh khác thay thế, mới phân rõ thắng bại không phải là vì binh khí. Bần đạo chối từ, nhưng nàng vẫn khăng khăng ép buộc, bần đạo đành mang theo bốn thanh trường kiếm ...
Dã Hạc đạo trưởng đưa mắt nhìn ngọn núi cao xa xa, kể tiếp:
− Bần đạo và lệnh muội lên đỉnh núi kia. Nơi ấy không một vết chân người, quanh năm tuyết phủ trắng xóa, mà bắt đầu cuộc ác chiến, đấy là cuộc so kiếm dữ dội nhất trong đời bần đạo. Khi lệnh muội đánh gãy thanh kiếm thứ nhất của bần đạo, bần đạo đã cam nguyện chịu bại, nhưng không rõ tại sao lệnh muội cứ khăng khăng bức bần đạo tiếp tục ác chiến, bần đạo đành phải phục tùng, vậy là bần đạo bị gãy đến thanh kiếm thứ ba ...
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Một kẻ bị gãy đến ba thanh trường kiếm, chẳng lẽ còn chưa chịu bại ?
Dã Hạc đạo trưởng nghiêm nghị nói:
− Khi bần đạo dùng đến thanh kiếm cuối cùng, lệnh muội đột nhiên cao hứng, chỉ mũi kiếm vào bần đạo, đánh cuộc rằng, từ khi nàng tới Trung Nguyên, trong số kình địch nàng từng gặp, bần đạo là đối thủ lợi hại nhất, nếu lần thứ tư này còn bị gãy kiếm, thì bần đạo phải hoàn tục, đi theo nàng làm nô bộc suốt đời.
Dã Hạc đạo trưởng thở dài, ngẩng mặt nhìn ánh hoàng hôn phía trời tây, nói tiếp:
− Thỉnh vấn hiền phu phụ một câu, cái nhục đó có chịu được hay không ?
Bần đạo thiên tính tuy như đạm, chẳng muốn tranh đấu võ lâm, né tránh giang hồ, nhưng cũng không cam chịu nhục, do đó, trong hiệp đấu cuối cùng, bần đạo dốc toàn lực liều chết một phen. Trong trận quyết chiến ấy bần đạo đã may thắng một kiếm, lỡ tay đả thương lệnh muội.
Bạch Phát Long Ẩu thở dài, nói:
− Ngươi thắng nàng thật ư ? Võ công của ngươi cao hơn nàng ư ?
Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Bần đạo thiên tính không ưa hoang ngôn, trong một chiêu kinh hiểm vạn trạng, bần đạo may mà thắng được, bần đạo muốn dùng đúng ba chữ «may mà thắng».
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Nhưng nghĩa muội của lão thân từ sau cuộc tỷ kiếm ấy không còn lộ diện trên giang hồ nữa, nếu chẳng phải do ngươi sát hạt, thì nàng đi đâu ?
Dã Hạc đạo trưởng trầm ngâm một lát, rồi đáp:
− Sau khi lệnh muội thất thủ lạc bại, lòng đầy phẫn uất, vội vã xuống núi, lệnh muội tuy là người có chút cuồng bạo, nhưng bần đạo thập phần kính nể nàng.
Bạch Phát Long Ẩu tựa hồ xúc động trước lời lẽ của Dã Hạc đạo trưởng, nguôi hẳn cơn giận, nhẹ nhàng nói:
− Ngươi kính nể nàng ở điểm gì ?
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Lệnh muội tuy bại một chiêu, nhưng bên người nàng còn có Thiên Long Thân, bảo kiếm cực kỳ lợi hại, có thể tiếp tục tái chiến, nhưng nàng lại nhận thua và lập tức xuống núi, tư cách lỗi lạc như thế, khiến bần đạo vô cùng kính nể.
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Thế thì được, ngươi hẳn biết nàng ở đâu chứ ?
Dã Hạc đạo trưởng trầm ngâm một hồi, rồi đáp:
− Không biết.
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Lão thân nghe đồn nghĩa muội của lão thân sau khi bị ngươi đả thương, tuy nàng còn có Thiên Long Thân bảo kiếm, nhưng không chống đỡ được, đã bị ngươi hạ ...
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Bần đạo tuy đánh bay kiếm của nàng, nhưng bình sinh không bao giờ quá tay với địch thủ.
Bạch Phát Long Ẩu nói:
− Bất kể lời đồn đúng hay sai, nhưng từ sau lần động thủ với ngươi, nàng biến mất khỏi giang hồ, đó là chuyện hoàn toàn xác thực, phu phụ hai ta đến đây tìm ngươi không phải là tự dưng ...
Ngừng một lát, bà lại nói tiếp:
− Thiên Long Thân, Ngư Trường Kiếm cũng theo nghĩa muội của lão thân mà biến mất, chẳng rõ hiện ở đâu, hai ta dò xét đã mấy năm liền đều vô hiệu, chỉ còn lão đạo sĩ ngươi là manh mối duy nhất.
Dã Hạc đạo trưởng điềm nhiên cười đáp:
− Bần đạo đã nói hết những gì mình biết, hiền phu phụ không tin thì cũng đành vậy !

Bạch Phát Long Ẩu quay sang phía lão ông râu dài, nói:
− Này lão đầu tử, sự tình này nên giải quyết thế nào đây ?
Lão ông râu dài lại thở ra một cụm khói thuốc, mới thong thả đáp:
− Lão phu thấy chỉ còn có hai cách. Nếu lão bà tin lời đạo sĩ, thì sự tình chấm dứt ở đây, hai ta chẳng tốn công thêm nữa, khỏi cần đi tìm Thiên Nam Nhị Bảo làm gì. Còn nếu lão bà không tin, thì bức lão ta phải trả.
Bạch Phát Long Ẩu nổi giận:
− Lão cứ nói thẳng ý của lão ra coi !
Lão ông râu dài nhả một vòng khói tròn, nói:
− Vậy ư, lão bà đã có khi nào chịu nghe chủ ý của lão phu đâu ?
Bạch Phát Long Ẩu gằn giọng:
− Lão bất tử, lão tin hay không tin lời đạo sĩ ?
Lão Ông râu dài đáp:
− Lão phu chỉ tin một nửa.
Bạch Phát Long Ẩu ngạc nhiên:
− Vì sao, tin thì tin, không tin là không tin, tại sao lại chỉ tin một nửa ?
Lão Ông râu dài đáp:
− Lời đạo sĩ nói đều là thực, lão ta không ám toán nghĩa muội của lão bà, cũng chẳng đoạt Thiên Nam Nhị Bảo, nhưng lão ta biết chỗ ở của Bạch Phát Long Nữ ...
Bạch Phát Long Ẩu hỏi:
− Tại sao lão lại biết thế ?
Lão ông râu dài cười ha hả, đáp:
− Chẳng lẽ quá nửa đời bôn tẩu giang hồ của lão phu uổng phí hay sao ?
Bạch Phát Long Ẩu chậm rãi quay sang chăm chú nhìn mặt Dã Hạc đạo trưởng, nói rành rọt từng tiếng:
− Ngươi biết nơi hạ lạc của nghĩa muội lão thân phải không ?
Dã Hạc đạo trưởng hơi biến sắc, ngẩng mặt nhìn trời cao, trầm tư rất lâu, thong thả đáp:
− Trước kia bần đạo hoàn toàn không biết ...
Bạch Phát Long Ẩu quát lớn:
− Sau đó thì sao ?
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Sau đó bần đạo nghe biết nơi hạ lạc của nàng.
Bạch Phát Long Ẩu hỏi:
− Hiện tại nàng ở nơi nào ?
Dã Hạc đạo trưởng thôi nhìn trời cao, cúi xuống nhìn phu phụ hai người kia, đáp:
− Lệnh muội không tái hiện trong giang hồ vì nàng đã không còn muốn tranh cường đấu nhược, không còn muốn đem tấm thân nữ nhi thanh bạch

dấn mình vào chốn giang hồ ...
Bạch Phát Long Ẩu chỉ tưởng nhớ tới Thiên Nam Nhị Bảo, hận đạo trưởng qua câu nói vừa rồi chưa chịu để lộ nơi hạ lạc của Bạch Phát Long Nữ, để bà tới nơi đó hỏi nàng về nhị bảo. Mụ càng gấp, càng thấy Dã Hạc đạo trưởng nói năng quá chậm chạp, bèn không nhịn được, quát lớn:
− Hiện tại nàng ở đâu ? Nói mau !
Dã Hạc đạo trưởng hơi ngẩng lên, mục quang nhìn về chốn xa xăm, nói:
− Bần đạo thiết tưởng sau khi hiền phu phụ đã dọ xét được việc Bạch Phát Long Nữ động thủ với bần đạo, thì việc dò xét nơi tọa lạc của nàng cũng chẳng có gì khó.
Lão ông râu dài tựa hồ thiên hạ thái bình, há miệng tròn môi nhả ra một cụm khói thuốc, cụm khói không tán phát, mà cuộn thành một hình người lơ lửng bay lên không trung, lúc này không có gió, phải bay cao tới ngót một trượng mới tan dần.
Đoạn lão thong thả nói:
− Thế nào, lão phu đoán không sai mà ! Người ta biết, nhưng chẳng chịu nói cho lão bà nghe cũng hợp lý thôi.
Bạch Phát Long Ẩu mắt lóe sát cơ, mái tóc không gió mà động, cây long đầu quải trong tay vung lên, mắt nhìn Dã Hạc đạo trưởng chằm chằm, lạnh lùng quát:
− Được lắm ! Ngươi biết mà không chịu nói hả ?
Dã Hạc đạo trưởng đáp:
− Huyền y Long Nữ vẫn đang sống giữa thế gian, vậy mà hai vị tìm kiếm nhiều năm chẳng thấy, bần đạo thiết tưởng nàng đã sớm biết hai vị tốn công khó nhọc, nhưng vẫn không chịu lộ diện tương kiến với hai vị, điều đó chứng tỏ hai việc. Một là nàng không muốn cùng hai vị tương ngộ, hai là nàng có nỗi khổ tâm, không tiện tái kiến với hai vị. Ở đây vắng mặt nàng, bần đạo không thể tự tiện nói ra nơi an cư của nàng.
Điều này hiển nhiên nói cho Thiên Nam Song Hiệp biết rằng đạo trưởng tuy biết nơi hạ lạc của Bạch Phát Long Nữ, nhưng không chịu nói ra.
Bạch Phát Long Ẩu từ từ đến gần Dã Hạc đạo trưởng, lạnh lùng nói:
− Ngươi đã không chịu nói ra nơi hạ lạc của nàng, chắc chúng ta sẽ phải động thủ thôi.
Dã Hạc đạo trưởng nghiêm nghị đáp:
− Nếu hiền phu phụ có thể lui lại ba ngày, bần đạo nhất định sẽ hồi đáp hai vị được thỏa mãn, hoặc giả giục nàng tương kiến với hai vị.
Bạch Phát Long Ẩu gầm lên:
− Hai ta đã tìm nàng mấy năm liền, đi khắp chân trời góc biển, trải bao vất vả, lúc này một khắc cũng không chờ đợi nữa, lão thân muốn gặp nàng ngay tức thời.

Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Thế thì thứ cho bần đạo không thể ứng lệnh !
Bạch Phát Long Ẩu giơ cây đầu quải, toàn thân hơi chúi động, nghiêm giọng nói:
− Ngươi không chịu nói ra nơi hạ lạc của nghĩa muội lão thân, hiển nhiên là cố ý chiếm đoạt Thiên Nam Nhị Bảo của lão thân ...
Nội tâm mụ ta bị kích động, sắc diện lộ rõ, nhưng lời nói vẫn mạch lạc, phẫn nộ mà không rối loạn. Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Bần đạo là người xuất gia, tuyệt không có tâm tranh giành trong võ lâm, càng không có ý chiếm đoạt Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân là hai báu vật mà võ lâm nhòm ngó, hiền phu phụ mà không tạm lui cho ba ngày, thì bần đạo cũng hết cách.
Lời đạo trưởng nói ra hết sức nghiêm trang, khiến người nghe không thể không tin.
Bạch Phát Long Ẩu trong lòng nén giận, ngẩng mặt nhìn trời, trầm tư một hồi, rồi đột nhiên quay mũi quải về phía lão ông râu dài, nói:
− Lão đầu tử, chúng ta đi thôi ! Ba ngày sau sẽ trở lại đây.
Dã Hạc đạo trưởng chắp tay trước ngực, nghiêm trang nói:
− Bình sinh bần đạo chưa hề nuốt lời, ba ngày sau hiền phu phụ chỉ cần đặt chân tới đỉnh sơn phong này, bần đạo nhất định sẽ phụng cáo nơi hạ lạc của Bạch Phát Long Nữ.
Lão ông râu dài thả ra một cụm khói thuốc, cười ha hả nói:
− Đạo sĩ tuy ít bôn tẩu giang hồ, nhưng danh tiếng đệ nhất kiếm sĩ Giang Nam sớm đã truyền tụng trong võ lâm. Ba ngày nữa lão phu sẽ trở lại thảo giáo.
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Thứ cho bần đạo không thể tiễn xa.
Lời đạo trưởng chưa dứt, hai bóng người đã vọt đi cực nhanh, trong thoáng chốc đã mất hút. Dã Hạc đạo trưởng thấy họ đi rồi, mới quay người bước về phía Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng.
Hứa Sĩ Công nhìn sắc diện của Dã Hạc đạo trưởng, vội cung tay, nói:
− Tại hạ lần đầu tới Liên Vân Lư, chưa biết quy củ nơi đây, có gì mạo phạm, thỉnh lượng hải hà của đạo trưởng.
Vẻ mặt nghiêm nghị của đạo trưởng thoáng hiện nét cười nói:
− Thỉnh nhị vị vào trong kia !
Nói đoạn, đạo trưởng tiến thẳng về phía thảo thất. Ba đồng tử bước theo sau đạo trưởng, vào trong tòa thảo thất ở chính giữa.
Hứa Sĩ Công nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lão đệ đã từng nghe ai nói đến Thiên Nam Song Hiệp hay chưa ?
Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:

− Tại hạ sơ nhập giang hồ, đối với các nhân vật võ lâm còn biết rất ít.
Hứa Sĩ Công cười:
− Thiên Nam Song Hiệp, hừ, xưng hô thế thôi, kỳ thực nên gọi hai kẻ đó là Thiên Nam Nhị Quái. Nhị quái ấy tuy đi kèm với hai chữ Thiên Nam, nhưng thực ra chúng luôn luôn bôn tẩu tại đại giang Nam Bắc.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên:
− Điều đó tại hạ càng không minh bạch.
Hứa Sĩ Công cười ha hả:
− Chẳng trách lão đệ được, vì mấy ai biết rõ về hai kẻ đó. Chuyện xảy ra từ năm mươi năm về trước kia. Thời ấy Thiên Nam Nhị Quái thường xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên, một nam một nữ, bất chính bất tà, vô thiện vô ác, đã gây không ít tội lỗi với võ lâm đồng đạo, bị võ lâm đồng đạo Trung Nguyên liên thủ vây đánh, cả hai đều thụ trọng thương, biến khỏi giang hồ suốt hai chục năm, sau đó chúng lại quay trở lại Trung Nguyên truy tìm cừu địch, hạ sát mười tám vị cao thủ võ lâm cho nên lưu danh bất hảo.
Nói tới đây, hai người đã vào đến thảo thất.
Hàn Linh đứng bên cửa, nhìn Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:
− Ngần ấy tuổi đầu mà hành sự bất chấp quy củ.
Hứa Sĩ Công nổi giận:
− Tiểu nha đầu, ngươi mạ lị ai vậy ?
Hàn Linh nói:
− Ai dám mạ lị lão, nói thế không được sao ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu ngần này tuổi đầu còn để ngươi quản giáo nữa chăng ?
Hàn Linh cười nhạt:
− Ý tứ chẳng tùy thuộc ở tuổi tác, lão càng nhiều tuổi càng nên biết những gì đáng làm, vậy mà lại còn chạy ra xem cảnh náo nhiệt, vi phạm quy củ của Liên Vân Lư.
Hứa Sĩ Công chẳng biết đối đáp ra sao, đành lặng lẽ ngồi xuống. Hàn Linh đắc lý, vẫn chưa chịu thôi:
− Dã Hạc đạo trưởng rất kỵ khách nhân chạy chỗ này chỗ nọ, hai vị chạy ra xem giao đấu là đã phạm điều húy kỵ, Dã Hạc đạo trưởng nể mặt chủ nhân của tiểu nữ không nói ra, nhưng nếu đạo trưởng báo cho chủ nhân của tiểu nữ thì e sẽ rất phiền phức.
Lãnh Như Băng thấy nàng nói câu nào cũng hữu lý, nhưng chau mày nói:
− Cô nương nói chí phải, nếu chủ nhân của cô nương có quở trách, tại hạ sẽ nhận hết cho cô nương là được chứ gì ?
Hàn Linh ngẩng mặt lên đỉnh thất, thong thả nói:
− Nếu công tử chịu đáp ứng tặng «Thiên niên Sâm hoàn» cho cô nương của tiểu nữ, chủ nhân của tiểu nữ hẳn sẽ không quở trách tiểu nữ.

Lãnh Như Băng thở dài:
− Thiên niên Sâm hoàn» sớm đã bị mất, dù tại hạ có muốn tặng cũng vô kế khả thi.
Hàn Linh nói:
− Chuyện đó không vội, chủ nhân tiểu nữ nghiêm lễ vô cùng, chỉ cần công tử nói tặng, thì việc truy tìm vật bị mất sẽ do chủ nhân của tiểu nữ đảm đương, khỏi cần công tử bận tâm.
Lãnh Như Băng nghĩ «Thiên niên Sâm hoàn» có quan hệ tới sự sinh tử của Trần đại hiệp nếu đem tặng, sau này làm sao há miệng đòi lại, tạm thời thấy khó ăn khó nói, đành trầm ngâm một hồi mới đáp:
− Chuyện này để tại suy nghĩ đã.
Hứa Sĩ Công lắc đầu nói:
− Nữ nhân với tiểu nhân là loại khó dạy nhất. Lão phu ngần này tuổi đầu tự nhiên gặp tiểu nha đầu ngươi, thật là quá ngu.
Hàn Linh không giận mà còn cười nói:
− Có ngày lão có duyên gặp được tiểu thư của tiểu nữ một lần, thì ...
Hứa Sĩ Công tiếp:
− Thì sẽ làm sao ?
Hàn Linh cười:
− Dù lão ngần này tuổi, kiến văn quảng bác song tiểu thư của tiểu nữ trí tuệ xảo đoạt tạo hóa.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu không tin có chuyện như vậy.
Hàn Linh nói:
− Không tin thì lão cứ thử coi ...
Bỗng ngừng lại thở dài, rồi tiếp:
− Những mong hoàng thiên phù hộ cho tiểu thư bệnh thế thuyên giảm, để thiên hạ được thấy tài năng của nàng ...
Có tiếng bước chân cắt lời Hàn Linh, chỉ thấy một đạo đồng ở cửa lạnh lùng nhìn ba người rồi nói:
− Gia sư cho thỉnh ba vị.
Ba người đứng dậy bước ra. Đạo đồng dẫn họ đến thảo thất ở chính giữa. Ở đó đã có hai người ngồi chờ, ngoài Dã Hạc đạo trưởng, còn một lão nhân tóc bạc nhưng diện mạo trẻ trung.
Hàn Linh vừa thấy lão nhân chạy vội vào quì xuống vái lão nhân nói:
− Hàn Linh khấu kiến lão gia.
Lão nhân trừ mái tóc bạc, lông mày bạc, còn không thấy bất cứ dấu vết gì của tuổi tác, vẻ mặt đầy vẻ u sầm trầm trọng. Lão giơ tay nói:
− Cho ngươi đứng dậy.
Hàn Linh đứng lên, nói nhỏ với lão nhân:

− Nếu lão gia chặt xiềng xích cho hai vị kia, thì vị công tử kia sẽ tặng Thiên niên sâm hoàn để chữa khỏi trọng bệnh cho tiểu thư.
Lãnh Như Băng nghe Hàn Linh nói như vậy thì trong lòng rất khẩn trương, còn chưa kịp mở miệng, bạch phát đồng nhan lão nhân đã nói luôn:
− Lão phu thay tiểu nữ cảm tạ trước.
Đoạn thong thả bước lại, rút trong bao ra một thanh đoản kiếm, xoay cổ tay chém một nhát, còng xích trên tay Lãnh Như Băng đứt rời tức thì.
Hứa Sĩ Công nhìn đoản kiếm, giọng thất thanh:
− Ngư Trường Kiếm !
Bạch phát đồng nhan lão nhân cười thản nhiên nói:
− Không sai, huynh đài kiến thức hơn người.
Đoạn lại vung kiếm chém đứt còng xích trên tay Hứa Sĩ Công.
Hai người bị còng tay quá lâu, lúc này được giải thoát khỏi nó, bất giác vươn vai, dang rộng hai cánh tay, thở phào nhẹ nhõm.
Hứa Sĩ Công nghĩ đến vừa rồi Thiên Nam Nhị Quái truy vấn Dã Hạc đạo trưởng về Thiên Nam Nhị Bảo, không ngờ một trong hai báu vật là Ngư Trường Kiếm lại đang ở Liên Vân Lư này. Nhìn lên chỉ thấy Dã Hạc đạo trưởng ngồi điềm nhiên nhìn ra cây tùng xanh ngoài kia, vẻ mặt như đang suy tính điều gì.
Bạch phát đồng nhan lão nhân trở về chỗ ngồi, nhìn Hàn Linh nói:
− Tiểu thư đã đến, đang ở phía sau, ngươi ra đó coi sao ?
Dã Hạc đạo trưởng đột nhiên đưa mắt nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng nói:
− Thỉnh nhị vị an tọa.
Lãnh Như Băng vừa bị bạch phát lão nhân nói chặn trước, tạm thời chưa tiện đề cập việc «Thiên niên Sâm hoàn», đưa mắt nhìn Dã Hạc đạo trưởng hỏi:
− Đạo trưởng có gì chỉ giáo ?
Dã Hạc đạo trưởng thở dài nhè nhẹ, nói:
− Liên Vân Lư xưa nay không tiện lưu khách, nhị vị đã được phá bỏ còng tay, tâm nguyện như ý, vậy cũng nên rời khỏi chốn này.
Lãnh Như Băng nhìn bạch phát lão nhân một cái, đột nhiên đứng dậy cung tay nói:
− Vậy tại hạ cáo biệt.
Nói đoạn chàng quay người bước ra.
Hứa Sĩ Công cũng đứng dậy, nói:
− Danh tiếng của đạo trưởng tại hạ ngưỡng mộ mấy chục năm, hôm nay vừa được gặp đã phải đi ngay, nhưng Hứa mỗ kính phục võ công của đạo trưởng vô cùng.
Bỗng nghe có tiếng gió quạt áo phần phật, một bóng người đã vọt tới chắn đường hai người, đó là bạch phát đồng dung lão nhân.

Hứa Sĩ Công từ khi bước vào bảo thất đã lưu tâm đến người này, thấy diện mạo rất lạ, chưa hề nghe nhắc đến, nhưng thấy lão ta đã có khả năng giao tiếp thân tình với Dã Hạc đạo trưởng, thiết tưởng chẳng phải hạng tầm thường, bèn lập tức lui lại hai bước đứng im chờ biến.
Lãnh Như Băng kiếm mi hơi chau, lạnh lùng hỏi:
− Lão tiền bối tự dưng chắn lối, hẳn có dụng tâm ?
Chàng vừa bị Dã Hạc đạo trưởng lạnh nhạt đuổi khách, nên trong lòng không khỏi bực bội.
Bạch phát lão nhân thở dài nói:
− Lão phu vì bệnh tình của ái nữ mà buồn phiền, mấy năm nay tóc xanh hóa bạc.
Lãnh Như Băng điềm nhiên nói:
− Thiên tính của phụ mẫu, chẳng qua là lẽ thường tình của mọi người.
Bạch phát lão nhân đảo nhanh mắt, rồi chằm chằm nhìn vào mặt Lãnh Như Băng nói:
− Tiểu nữ vượt qua được mười mấy năm trời, chứng tỏ chứng bệnh không phải bất trị, do đó lão phu tận tâm tận lực chữa trị, sự thực bức lão phu mạo hiểm, gác bỏ cả đạo nghĩa trong võ lâm.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Lão tiền bối nói nửa ngày, tại hạ vẫn chưa hiểu ngụ ý.
Bạch Phát lão nhân chớp chớp mắt xảo quyệt, nhưng lập tức trở lại vẻ rầu rĩ, ngẩng mặt lên trời, lạnh lùng nói:
− Bất cứ phương pháp hoặc dược vật gì khả dĩ điều trị được bệnh thế cho nữ nhi của lão phu. Vô luận có công hiệu tuyệt đối hay không, lão phu đều đem hết khả năng thử cầu cho kỳ được.
Lão tựa hồ là một người cực kỳ chính trực và hòa nhã, nhưng bị tình thân che lấp cách xử sự công chính, nói đến đây dường như tự biết tình lý bất ổn, bất giác thở dài tiếp:
− Rõ ràng mà nói, thì lão phu không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể cứu nữ nhi của lão phu.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối dụng tâm đòi lấy «Thiên niên Sâm hoàn» của vãn bối chăng ?
Bạch phát nhân đáp:
− Không sai, đừng nói lão phu vừa giải thoát dây xích còng tay cho hai vị, nếu không có việc đó, lão phu cũng phải lấy cho kỳ được «Thiên niên Sâm hoàn».
Lãnh Như Băng nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» tuy hiện tại không ở bên người tại hạ, nhưng dù vãn bối có truy hồi được nó, và lão tiền bối có ân tình giải thoát còng tay cho vãn bối, vãn bối khắc sâu trong lòng, có ngày báo đáp ân tình, song vãn bối

khó có thể đem «Thiên niên Sâm hoàn» mà tặng.
Bạch phát nhân nói:
− Nên nhớ loại xích còng tay hai vị được chế tạo đặc biết, ngoại trừ Ngư Trường Kiếm là Xuân Thu thần vật của lão phu ra, khó có báu khí nào chặt đứt được nó. Ân tình này bảo lớn thì không phải, bảo là nhỏ cũng không phải, lão phu lấy ân cầu vật, muốn có «Thiên niên Sâm hoàn» của công tử.
Lãnh Như Băng nhìn Hứa Sĩ Công một cái, đoạn lạnh lùng đáp:
− Dù lão tiền bối có thế nào đi nữa, vãn bối cũng không đáp ứng đem tặng nó.
Bạch phát nhân nói:
− Nói vậy tức là phải chiếm đoạt mới được ?
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối truy hồi vật bị mất, chẳng lẽ lại là không đúng hay sao ?
Bạch phát nhân biến sắc, nói:
− Lão phu bức công tử phải đáp ứng.
Lãnh Như Băng nói:
− Để xem thủ đoạn của lão tiền bối thế nào !
Bạch phát nhân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tràng nói:
− Chẳng lẽ ngươi còn định động thủ với lão phu chăng ?
Lãnh Như Băng bị tiếng cười của lão khiến chàng nổi giận, chàng cao giọng đáp:
− Thì lão tiền bối cứ việc chỉ giáo.
Bạch phát nhân bỗng sấn tới một bước, giơ chưởng thế định đánh tới, bỗng nghe một giọng nói dịu dàng vọng lại:
− Gia gia.
Bạch phát nhân vội rụt tay thoái lui, rồi bước ngang sang ba bước.
Lãnh Như Băng ngoảnh đầu, chỉ thấy một thiếu nữ y phục trắng toát toàn thân, được hai thanh y tỳ nữ dìu hai bên, đi lại gần.
Bạch phát nhân thở dài rất nhẹ, nói:
− Hài nhi, gió núi ban chiều lạnh giá, hài nhi ra ngoài này làm gì ?
Giọng nói chứa chan thâm tình.
Hai tỳ nữ thong thả dìu nàng dừng lại bên Lãnh Như Băng.
Cô nương trông thật tội nghiệp, vừa nhìn đã biết là người thể trạng yếu ớt, bị con ma bệnh hành hạ, mái tóc tơ rũ xuống ngang vai, lưng chừng thắt một mảnh vải trắng, nước da tái xanh, đôi mắt đờ đẫn, cặp môi phớt hồng, cử chỉ hiển nhiên là hữu khí vô lực.
Lãnh Như Băng động tâm, bất giác trong lòng dấy lên mối thương cảm, thấy vị cô nương này quá yếu nhược tựa một ngọn đèn sắp tắt.
Bạch phát nhân bước lại gần nàng, thong thả đưa tay vuốt mái tóc của nàng, nói nhỏ:

− Hài nhi, hãy vào trong thất đi. Hài nhi không chịu nổi gió núi lạnh giá đâu.
Tay lão run run, song mục nhìn Lãnh Như Băng dường như nội tâm có nỗi đau không nói thành lời.
Nên biết lúc này Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công tùy tiện xuất thủ thì nữ nhi của lão ta sẽ bị chết tức khắc dưới chưởng phong của đối phương.
Chỉ nghe bạch y thiếu nữ thong thả nói:
− Gia gia đừng lo, hôm nay nữ nhi cảm thấy tinh thần rất tốt, muốn ra xem phong cảnh.
Bạch phát nhân thở dài nhẹ, nói:
− Trời tối rồi, cảnh vật có gì đáng ngắm nữa đâu ? Hài nhi mau trở vào phòng đi thôi.
Bạch y thiếu nữ mỉm cười, đứng bất động.
Hứa Sĩ Công bỗng nói:
− Lãnh đệ, chúng ta đi thôi.
Nói đoạn lão cất bước đi thẳng.
Lãnh Như Băng do dự đôi chút, đoạn đi theo Hứa Sĩ Công.
Bạch phát nhân đưa mắt nhìn hai người, cũng muốn xuất thủ ngăn trở, nhưng chỉ e hai người kia động thủ đối phó sẽ đả thương ái nữ, nên lão đành gượng nén kích động, để họ đi.
Không ai ngăn cản, thoáng chốc hai người đã rời đỉnh núi.
Lúc này trời đã tối hẳn, trên cao nhấp nháy muôn ngàn tinh quang.
Hứa Sĩ Công nói:
− Dã Hạc đạo trưởng ẩn cư lánh thế, cứ ngỡ là nhân vật đại nhân đại nghĩa, nào ngờ cũng chẳng đáng được võ lâm đồng đạo chúng ta thật sự kính trọng cho lắm.
Lãnh Như Băng nói:
− Bạch phát nhân thì mất cả tư cách quân tử, hành động trắng trợn, có lúc để lộ sự gian ngoan, xảo quyệt.
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Nếu Lãnh đệ không nhắc, chút nữa lão huynh quên. Thứ binh khí chém đứt xích còng tay chúng ta hiển nhiên là Ngư Trường Kiếm, một trong hai báu vật của Thiên Nam Nhị Quái, ba ngày sau Thiên Nam Nhị Quái trở lại, không biết Dã Hạc đạo trưởng sẽ ăn nói thế nào ?
Lãnh Như Băng bỗng nghĩ đến bạch y thiếu nữ yếu ớt bệnh tật, thở dài nhè nhẹ, nói:
− Thiếu nữ kia thật đáng thương, khiến phụ mẫu của nàng phải lao tâm khổ tứ, phụ thân lo buồn đến mức tóc xanh hóa bạc, đủ thấy mười mấy năm qua con ma bệnh nó hành hạ nàng nghiêm trọng lắm.
Hứa Sĩ Công cười:
− Thương thay tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ ...

Bỗng lão ngẩn ra, nói:
− Lãnh đệ, lão huynh chợt nhớ đến một đại sự.
Lãnh Như Băng nhìn thái độ của lão, bất giác kinh ngạc, hơi chau mày hỏi:
− Sự gì vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lãnh đệ mới gia nhập vào giang hồ, dĩ nhiên chưa biết truyền thuyết về Bạch Phát Long Nữ.
Lãnh Như Băng nói:
− Quả chưa từng nghe qua.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân không biết được du nhập vào Thiên Nam Tự khi nào mà được gọi là Thiên Nam Nhị Bảo, Lãnh đệ biết chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Việc này tại hạ mới nghe đó thôi.
Hứa Sĩ Công tiếp:
− Thiên Nam Nhị Bảo là do Bạch Phát Long Nữ mang tới Trung Nguyên, nàng nhờ nó mà đánh bại vô số cao thủ đại Giang Nam Bắc, danh tiếng lừng lẫy một thời, phàm sự tương phùng lợi hại đều từ danh tiếng của Bạch Phát Long Nữ mà ra, khiến vô số người thèm muốn Thiên Nam Nhị Bảo ...
Lãnh Như Băng bỗng nghĩ đến «Thiên niên Sâm hoàn» của mình cũng đã gây nên bao sóng gió, thì bất giác cảm khái, nói:
− Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. (người thường vô tội, vì mang ngọc quí mà có tội) Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Cây lớn hứng gió, danh lớn bị đố kỵ, ai ai đều biết, nhưng dám tránh vòng danh lợi thường tình, thử hỏi có được mấy người ? Bạch Phát Long Nữ dùng Thiên Nam Nhị Bảo mà nên uy, tuy hoành Trung Nguyên, tranh giành thiên hạ, đang lừng lẫy thì bị đổ gục, biến mất khỏi giang hồ, việc này gây chấn động lớn trong giang hồ, nhưng huyền y Long Nữ có trầm lạc dưới đáy đại dương, biệt vô tăm tích, Thiên Nam Nhị Bảo tự nhiên cũng theo nàng mà mất tăm ...
Lão ngừng lời một chút, cười ha hả rồi tiếp:
− Đúng rồi ! Lão huynh còn một việc nữa quên chưa nói cho minh bạch, ấy là Bạch Phát Long Nữ dung nhan cực kỳ mỹ lệ.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên một chút, nói:
− Việc tỉ kiếm giữa Bạch Phát Long Nữ và Dã Hạc đạo trưởng, chẳng lẽ trong giang hồ không có ai biết ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Không có ! Giang hồ chỉ truyền tụng vụ Dã Hạc đạo trưởng chế phục Đông Hải kiếm sĩ, chứ không ai biết việc Bạch Phát Long Nữ tỉ kiếm với Dã

Hạc đạo trưởng, nếu không được nghe Thiên Nam Nhị Quái tới đòi Dã Hạc đạo trưởng, thì ngay cả lão huynh cũng chẳng biết sự tình.
Lãnh Như Băng ngẩng mặt hít một hơi dài, im lặng.
Hứa Sĩ Công thở dài, nói:
− Liên Vân Lư bề ngoài làm như tuyệt đối không tiếp khách nhân, không lại vãng tới các nhân vật giang hồ, bên trong chỉ e hoàn toàn không thanh cao chút nào ...
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ cũng cảm thấy thế, trên ngọn sơn phong chọc trời, chỉ có thảo thất với tùng hạc này dường như ẩn tàng một bí mật ghê gớm.

Hồi 11
Bách Độc Tiên Tử

Hứa Sĩ Công nói:
− Ngư Trường Kiếm đã xuất hiện ở Liên Vân Lư thì Thiên Long Thân kia dĩ nhiên cũng đã rơi vào tay bạch phát nhân, thậm chí ngay cả Bạch Phát Long Nữ mất tích cũng ...
Lão đột nhiên ngừng lời, nhìn lên không trung, hít một hơi dài.
Danh tiếng thanh cao của Dã Hạc đạo trưởng trong giang hồ khiến Hứa Sĩ Công không thể khinh bỉ đạo trưởng khi chưa tìm được chứng cứ xác thực.
Lãnh Như Băng tựa hồ biết ẩn ý qua câu nói của Hứa Sĩ Công, lắc đầu thở dài:
− Trong thảo thất tuy ẩn tàng bí mật, nhưng quyết không thể có Bạch Phát Long Nữ ở đó, Dã Hạc đạo trưởng tuy lãnh đạm, nhưng chưa có hành động gì trái đạo.
Hứa Sĩ Công cười nói:
− Trên giang hồ vô số kẻ bề ngoài trung hậu, trong lòng hiểm trá, Dã Hạc đạo trưởng nếu có âm mưu, thì sẽ là kẻ đại gian đại ác ...
Lão tựa hồ cảm thấy lời này là quá võ đoán độc địa, vội ngừng bặt.
Lãnh Như Băng cười:
− Lão tiền bối ...
Bỗng nghe có tiếng chân rầm rập cắt lời Lãnh Như Băng. Lúc này hai người đã rời tuyết phong, xuống gần tới cửa ải gần nhất của Liên Vân Lư. Tiếng cước bộ rất trầm trọng, nhưng lại nhanh dồn dập, trong thoáng chốc trước mặt đã xuất hiện hai người.
Lãnh Như Băng nhìn thấy đó là hai tỳ nữ cao lớn đang khiêng một chiếc kiệu mềm màu đen gấp gáp chạy tới. Sơn đạo nhỏ hẹp, Lãnh Như Băng không thể không tránh sang một bên nhường đường cho họ. Nhưng Hứa Sĩ Công thì chớp chớp mắt, hét một tiếng, đứng ngay giữa lối đi.
Hai tỳ nữ khổ người cao lớn, cường tráng, hành động cực kỳ nhanh nhẹn, mày rậm mắt to, da thiết bì, nếu không vận nữ y, thì khó biết là nam hay nữ.
Che trước kiệu là một tấm vải màu đen, không thể nhìn rõ người ngồi trong kiệu, nhưng nhìn cước bộ của hai tỳ nữ, thêm vẻ mặt đầm đìa mồ hôi, tất là chủ nhân đang có việc khẩn cấp.
Hứa Sĩ Công đứng chắn ngang giữa lối đi khiến hai tỳ nữ buộc phải dừng chân.

Tỳ nữ đi đàng trước quát lớn:
− Này, người kia không có mắt hay sao ?
Hứa Sĩ Công điềm nhiên nói:
− Mắt lão phu nhìn rõ cảnh vật hàng mấy dặm, ban đêm sáng như minh châu, tuy niên kỷ cao nhưng nhãn lực còn tốt lắm.
Tỳ nữ nói:
− Lão chưa bị lòa, tại sao không nhường đường ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu cố ý đấy.
Tỳ nữ hơi sững sờ, nói:
− Lão cố ý ngăn kiệu, tức thị muốn chuốc lấy phiền não ?
Hứa Sĩ Công ưỡn ngực, hỏi lại:
− Các ngươi chạy bừa chạy bãi, có biết đây là nơi nào hay không ?
Tỳ nữ đó nhìn Hứa Sĩ Công dò xét một hồi rồi nói:
− Liên Vân Lư chứ đâu, bổn cô nương muốn tìm Dã Hạc đạo trưởng.
Hứa Sĩ Công miệng tranh biện với tỳ nữ, nhưng mắt thì cứ chăm chăm nhìn vào tấm vải đen che trước kiệu. Không thấy được nhân vật trong kiệu là ai, lão bèn cao giọng:
− Dã Hạc đạo trưởng chịu tiếp các ngươi hay sao ?
Tỳ nữ ngẩn người, không biết đáp ứng ra sao, bèn đứng ngây ra đó. Người ngồi trong kiệu quá ư điềm tĩnh, làm như không hề nghe thấy lời tranh cãi bên ngoài.
Hứa Sĩ Công dụng tâm chọc giận người trong kiệu để y phải thò đầu ra, nhưng người ấy vẫn im lặng.
Lãnh Như Băng đoán biết dụng ý của Hứa Sĩ Công, hơn nữa chính chàng cũng nổi tính hiếu kỳ muốn biết nhân vật kia là ai, nên cứ im lặng theo dõi.
Hai tỳ nữ này thể xác cao lớn nặng nề, nhưng phản ứng chẳng mấy linh hoạt, trầm tư hồi lâu, tỳ nữ đằng trước mới quát to:
− Lão nói gì vậy ? Bổn cô nương lên Liên Vân Lư không phải lần thứ nhất.
Hứa Sĩ Công cười phá lên:
− Tình thế mỗi lúc một khác, Dã Hạc đạo trưởng mấy ngày nay không tiếp khách.
Tỳ nữ chưa biết đối phó cách nào, bèn ngoảnh lại phía sau, nói:
− Phu nhân, Dã Hạc đạo trưởng không muốn tiếp khách, chúng ta có nên đi nữa chăng ?
Từ trong kiệu vọng ra giọng nói nữ nhân:
− Xông qua đi !
Tỳ nữ lập tức ứng thanh, quay đầu nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Tránh ra !
Nói rồi, tung một cước thật mạnh. Cước này xé gió, nghe tiếng gió biết là dị

thường hung mãnh.
Hứa Sĩ Công lo bọn họ vọt qua mất, nên không né tránh, miệng quát to:
− Giỏi lắm ! Muốn xông qua ư ?
Lão bèn lập chưởng thành đao chém thẳng xuống.
Tỳ nữ này vai khiêng kiệu, cử động rất bất tiện, đành phải thoát lui hai bước né tránh chưởng thế, đoạn đặt kiệu xuống, hét một tiếng rồi xông thẳng tới giáng một quyền.
Tỳ nữ dáng cao quyền nặng, trong lúc giao đấu rất có khí phách nam tử, xuất quyền phi cước cực kỳ hung mãnh.
Hứa Sĩ Công tiếp một cước một quyền của tỳ nữ, biết đối phương không phải là hạng tầm thường, bèn vận công lực vung chưởng đánh ra một chiêu.
Đôi bên tiếp tục vung chưởng xuất quyền, quyền chưởng chạm nhau «ầm» một tiếng, tỳ nữ tuy bị Hứa Sĩ Công chấn thoái hai bước, nhưng Hứa Sĩ Công cũng bị loạng choạng, bụng nghĩ:
"Khí lực của tỳ nữ này thật ghê gớm.".
Tỳ nữ này tính vốn hung hăng, sau một chút sững sờ lập tức xông tới, quyền cước công kích dồn dập. Dáng dấp tỳ nữ này trông thô thiển, nhưng lộ số của quyền cước biến hóa rất có bài bản, vừa uy mãnh, vừa hung hiểm.
Hứa Sĩ Công đành phải dùng toàn lực đối phó với kình địch, đôi bên cước lai quyền vãng, thoáng chốc đã giao đấu hơn ba mươi chiêu.
Tỳ nữ tựa hồ biết không địch nổi, bèn cao giọng gọi:
− Muội muội, mau lại đây, bất ổn rồi !
Tỳ nữ ở phía sau vội xông lên, đánh ngay ra một quyền.
Hứa Sĩ Công dùng chiêu «Thủ huy ngũ huyền» nghênh tiếp, tỳ nữ đó phải lùi xuống một chút. Tỳ nữ này thân thể cũng cao lớn, quyền lộ cũng uy mãnh chẳng khác gì sư tỷ của ả.
Hứa Sĩ Công dốc toàn lực liên hoàn công kích tám quyền, mười cước.
Tỳ nữ thứ hai cũng địch không nổi, vội chạy về đứng bên kiệu.
Hứa Sĩ Công không truy đuổi, mắt chăm chú nhìn vào tấm vải đen che trước kiệu, ngưng thần chuẩn bị.
Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vọng ra:
− Kẻ nào vậy ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Đại trượng phu hành động chính danh, lão phu là Hứa Sĩ Công.
Trong xe có tiếng cười nhạt, nói:
− Chúng ta vô oán vô cừu, tại sao lão lại cản đường người ta ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu có chút nghi vấn, muốn phiền phu nhân giải đáp.
Giọng nói lạnh lùng trong kiệu lại vọng ra:
− Cường ngôn đoạt lý, chắn đường hành hung, khác gì thổ phỉ, hãy coi đây.

Lời chưa dứt, tấm vải che trước kiệu không có gió mà tự bật lên, một đạo bạch quang bắn ngay ra.
Hứa Sĩ Công từng gặp nhiều đại địch, kiến đa thức quảng, tức thời đẩy song chưởng nghênh tiếp hàn quang từ phía chiếc kiệu bắn tới. Qua cuộc giao đấu với hai tỳ nữ, lão đã đoán biết thân thủ bất phàm của người ở trong kiệu, nên đã dùng đến mười thành công lực vào song chưởng này.
Một luồng kình phong phá không khí phóng mạnh tới, đập vào đạo hàn quang kia, khiến nó sững lại, làn hàn quang kia là một thanh bảo kiếm, lúc này kiếm quang đã thu về, một nữ nhân mặt choàng tấm voan đen, yểu điệu hiện ra.
Hứa Sĩ Công tuy một chưởng cản trở được công thế của nữ nhân, nhưng thầm biết chưởng thế uy mãnh toàn lực bình sinh của mình bị đối phương hóa giải một cách nhẹ nhàng như vậy thì lão không khỏi kinh hãi. Lòng tuy kinh hãi nhưng không thể để huyền y nữ nhân mở miệng trước, lão đã nói:
− Trông trang phục của phu nhân, hẳn là Bạch Phát Long Nữ ?
Huyền y nữ nhân hơi sững người, thong thả chĩa mũi trường kiếm xuống đất, nói:
− Có gì chỉ giáo chăng ?
Hứa Sĩ Công cất tiếng cười vang:
− Lệnh thư Bạch Phát Long Ẩu tìm phu nhân mấy chục năm trời, mới rồi vừa rời Liên Vân Lư ...
Huyền y nữ nhân không đợi Hứa Sĩ Công nói hết, vội hỏi:
− Thật vậy ư ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lão phu bình sinh chưa hề hoang ngôn.
Huyền y nữ nhân giơ một tay lên, nói:
− Cảm tạ các hạ đã đưa tin.
Nói đoạn bà ta quay mình bước ngay vào kiệu.
Hứa Sĩ Công vội nói:
− Phu nhân xin dừng bước !
Từ trong kiệu vọng ra thanh âm của nữ nhân:
− Hứa đại hiệp còn có điều gì chỉ giáo, hãy nói mau.
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lão phu thấy phu phụ lệnh thư tìm phu nhân là để đòi Thiên Nam Nhị Bảo.
Huyền y nữ nhân nói:
− Điều này ta biết.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu muốn hỏi danh tính của một người.
Huyền y nữ nhân hỏi:

− Người nào ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Trên Liên Vân Lư có một bạch phát đồng nhan, lão nhân mang theo bảo kiếm, đó là nhân vật nào vậy ?
Huyền y nữ nhân im lặng hồi lâu, rồi đáp:
− Lão hỏi để làm gì ? Tại sao lão xác định rằng hẳn ta phải biết ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Người ấy tay cầm Ngư Trường Kiếm, là một trong hai Thiên Nam Nhị Bảo, do đó lão phu xác định người ấy dĩ nhiên quen biết với phu nhân, lão phu hỏi về người ấy chẳng qua là vì thán phục võ công của y mà thôi.
Huyền y nữ nhân nói:
− Đó là phu quân của ta.
Nói đoạn bà khẽ ra lệnh cho hai tỳ nữ. Hai tỳ nữ tức thời khiêng kiệu lên chạy đi.
Hứa Sĩ Công cao giọng gọi:
− Phu nhân có thể cho biết tính danh của người ấy được chăng ?
Nhưng chiếc kiệu đã phóng đi như gió, thoáng chốc mất hút.
Lãnh Như Băng cau mày nói:
− Chúng ta cũng đi thôi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Bạch Phát Long Nữ quả nhiên vẫn còn sống.
Lãnh Như Băng nói:
− Chúng ta bị trục xuống núi, tuy không có gì hệ trọng lắm, nhưng cũng là mất thể diện. Lão tiền bối có còn hứng thú xen vào chuyện người khác hay chăng ?
Hứa Sĩ Công cười hì hì nói:
− Lãnh đệ chẳng phải lão huynh này đã nói rồi sao, hý kịch trên giang hồ Lãnh đệ còn phải theo học lão huynh hai năm nữa, ai ai cũng biết diễn kịch, có điều tài nghệ khác nhau.
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối quả thực không hiểu, chuyện Bạch Phát Long Nữ thì có quan hệ gì tới chúng ta cơ chứ ?
Hứa Sĩ Công nghiêm trang đáp:
− Trước khi lên Liên Vân Lư, lão huynh chỉ một mực cho rằng Dã Hạc đạo trưởng xa lánh thế sự, ẩn cư chốn sơn lâm, làm bạn với tùng hạc, không lai vãng với các nhân vật võ lâm. Nhưng lúc này lão huynh đã hoàn toàn cải biến cách nhìn nhận. Liên Vân Lư này chẳng những không hề thanh cao như chúng ta tưởng tượng, mà còn là nơi sào huyệt bí mật phát ra hiệu lệnh. Dã Hạc đạo trưởng không chịu lai vãng với các nhân vật võ lâm, chẳng qua là để ngụy trang che mắt mọi người. Bí mật ghê gớm này trong võ lâm mấy

chục năm nay, nếu chúng ta đủ khả năng phát giác, thì chẳng những có thể làm chấn động giang hồ, mà còn nhất cử thành danh, cả hắc đạo lẫn bạch đạo trong thiên hạ sẽ phải kính nể chúng ta.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Lão tiền bối cho rằng Liên Vân Lư là nơi ẩn giấu những trò xấu xa ?
Hứa Sĩ Công trầm ngâm hồi lâu, nói:
− Việc này lão huynh rất khó phát ngôn, nhưng trong lòng có rất nhiều nghi vấn. Những việc Dã Hạc đạo trưởng làm đều quả thực là khác thường ...
Lão ngẩng mặt lên hít một hơi dài, rồi tiếp:
− Nào hoạt động ngấm ngầm trên sơn phong, nào sào huyệt Huyền Hoàng Giáo, có ai ngờ bọn chúng đã sớm hiện diện trong võ lâm, bố trí các phân đà, ngầm chiêu mộ các cao thủ ở Giang Nam. Lại cũng không ai ngờ có một vị tuyệt thế cao nhân ẩn cư lại Lục Tinh Đường. Bạch Phát Long Nữ mất tích mấy chục năm, hóa ra vẫn lai vãng với Dã Hạc đạo trưởng. Thiên Nam Nhị Bảo là mơ ước của biết bao nhân vật võ lâm, cuối cùng lại xuất hiện tại Liên Vân Lư. Mỗi sự tình ấy đều đủ làm chấn động võ lâm, vậy mà thế nhân chẳng ai được biết. Ôi, lão huynh tuy nghi vấn trùng trùng, nhưng chẳng sao hiểu thấu nguyên nhân.
Lãnh Như Băng tiếp lời:
− Sao, lão tiền bối cảm thấy tất cả những sự việc ấy đều có liên quan với nhau ư ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lão huynh nghĩ rằng có, nhưng không liên kết chúng với nhau được.
Ngưng một chút, lão lại nói:
− Theo kinh nghiệm mấy chục năm giang hồ của lão huynh thì chỉ một hai ngày tới trên Liên Vân Lư sẽ có đại biến kinh nhân, cũng có thể cuộc đại biến đã bắt đầu phát động. Lãnh đệ không tin, thì chúng ta hãy tìm một chỗ kín đáo ẩn thân mà quan sát thì sẽ thấy thôi.
Lãnh Như Băng tựa hồ bị Hứa Sĩ Công khơi dậy tính hiếu kỳ, sau một lát trầm tư nói:
− Tại hạ chờ lão tiền bối định đoạt.
Hứa Sĩ Công nhìn bốn phía một hồi, giơ tay chỉ một cây tùng ở vách núi phía nam, nói:
− Cây tùng kia cành lá rậm rạp, lại nhìn ra tứ phía khá rõ, nếu nấp ở đó sẽ quan sát được động tĩnh.
Hai người chạy tới ẩn mình vào cành lá rậm rạp, nhắm mắt vận khí điều tức, chờ xem sự biến.
Lúc này trăng mới ló rạng ở phía đông, nhưng bị mây che khuất, ánh sao nhấp nháy, gió đêm thổi mạnh, cảnh thâm sơn tĩnh dạ u trầm, thê lương.
Trên khu vực thảo thất đột nhiên có ánh đèn sáng lóe lên.

Từ chỗ hai người đang ẩn thân tới khu thảo thất khá xa, nhưng ánh đèn giữa đêm tối chiếu rạng khiến đứng đây có thể thấy rõ động tĩnh ở khu vực đó.
Hứa Sĩ Công nói nhỏ:
− Lãnh đệ, lão huynh dự đoán không sai. Giữa đêm hôm khuya khoắt khu thảo thất lại đốt đèn sáng thế kia, hẳn là có tác dụng gì đây ?
Lãnh Như Băng gật đầu nói:
− Lão tiền bối dự liệu không sai.
Chàng căng mắt nhìn về phía thảo thất.
Quả nhiên, trong khu vực ấy có biến hóa, một cây đèn được mang treo cao trên cây tùng lớn bên ngoài.
Gió lớn khiến cây đèn không ngớt đung đưa.
Hứa Sĩ Công thở dài nhè nhẹ, lẩm bẩm:
− Hừ, đại bí mật chấn động giang hồ sắp lộ ra trước mắt hai chúng ta đây ...
Lãnh Như Băng đột nhiên giơ tay xua xua, hạ giọng nói nhỏ:
− Lão tiền bối nhỏ giọng thôi, có người đến.
Trong tiếng gió đêm vẫn nghe rõ tiếng cước bộ, hai bóng người phóng lên như tên bắn về phía thảo thất.
Lãnh Như Băng chú mục khi hai bóng người chạy qua bên dưới, chàng nhận ra đó là hai đạo y đồng tử đeo kiếm.
Hứa Sĩ Công nói rất nhỏ:
− Nếu lão huynh không lầm, hai gã đạo đồng ấy có thể là đang đi truy xét hành tung của chúng ta.
Lãnh Như Băng nói:
− Dĩ nhiên chúng biết ta chưa ra khỏi khu vực thảo thất thì còn ẩn thân gần đỉnh núi, sơn cốc không dài, chỉ e chúng sẽ phát hiện ra nơi ẩn của chúng ta.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão huynh thiết nghĩ chúng cũng chẳng có nhiều thời gian để truy tìm chúng ta đâu.
Lời chưa dứt, lại thấy có thêm hai bóng người chạy tới, một đạo y đồng tử, một thanh y thiếu nữ, cả hai đều mang kiếm.
Thiếu nữ mặc võ phục, tuổi xấp xỉ như Hàn Linh, nhưng cử động linh lợi, chạy với tốc độ kinh nhân, xem chừng võ công cao hơn hẳn Hàn Linh. Hai kẻ vừa rồi vút qua bên dưới cây tùng, vọt về phía thảo thất.
Hứa Sĩ Công nói:
− Xem chừng không giống như chúng đang truy xét chúng ta. Ha ha, màn hý kịch cực kỳ khẩn trương sắp được công diễn trước mắt chúng ta đó.
Bỗng ba gã đồng tử và thiếu nữ vừa vào trong thảo thất lại trở ra, lần này tay lăm lăm trường kiếm, phân thành hai nhóm, sục sạo các lùm cây cỏ ở dưới thấp, vung kiếm phát lia lịa như đang tìm một cái gì.
Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Lão tiền bối, chúng ta nấp ở đây, chỉ e sẽ bị lộ, nên sớm tìm chỗ khác.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đoạn cốc này rộng không quá hai trượng, vách dựng đứng, ngoài cây cỏ, còn có thể ẩn vào đâu được, vạn nhất bị chúng phát giác, thì chúng ta đành phải xuất hiện vậy thôi.
Lúc này hai đồng tử đã sục tới dưới gốc cây tùng hai người đang ẩn thân.
Trăng bị mây che, lá tùng rậm rạp, hai gã đồng tử đứng bên dưới không thể nhìn thấy họ.
Nhưng cành lá rậm rạp lại khiến hai gã kia hiềm nghi, một gã cúi nhặt một cục đá ném mạnh lên cây. Cục đá xé gió, xuyên qua cành lá, bay sát bên đầu Hứa Sĩ Công, đập vào vách cốc.
Hứa Sĩ Công vừa vận chân khí, ngưng thần cảnh giới, vừa nín thở chờ đợi.
Bỗng một gã đồng tử nói:
− Cây tùng này quá um tùm, là nơi ẩn nấp rất tiện lợi, ngươi đứng dưới nghe ngóng, để ta trèo lên coi.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Cây tùng này tuy um tùm, nhưng cũng chỉ trong phạm vi một trượng, chúng đã leo lên, ắt sẽ phát hiện, chi bằng xuất hiện trước còn hơn.".
Chính lúc chàng đang định nhảy xuống, bỗng có tiếng gọi:
− Đây rồi ! Lại đây đi.
Hai đồng tử dưới gốc cây vội chạy về phía có tiếng kêu.
Hứa Sĩ Công thở phào nói:
− May quá ! May quá, chút nữa thì bị chúng tìm ra ...
Bỗng trong lòng máy động, lão nói tiếp:
− Chẳng lẽ trong sơn cốc lại còn có cao nhân ẩn thân ư, kỳ quái thật.
Lãnh Như Băng rẽ cành lá, ngưng thần nhìn thấy một bóng người chạy rất nhanh trong sơn cốc, hai người khác nhỏ hơn đuổi gấp phía sau, lại có hai đồng tử vừa rồi chặn từ phía đối diện, sơn cốc lại hẹp, chắc chắn họ sẽ gặp nhau.
Người bỏ chạy hẳn đã biết vô phương tẩu thoát, bèn dừng lại ở một chỗ rộng, chuẩn bị nghênh chiến.
Trong chớp mắt hai cánh truy binh ập đến, kiếm kiếm nhất tề vung lên.
Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công tuy có nhãn lực hơn người, nhưng trong đêm tối không thể nhìn thật rõ tình hình, chỉ thấy bốn thanh kiếm vung chém tới tấp, kiếm quang loang loáng, thập phần kịch liệt.
Hứa Sĩ Công thở dài nhẹ một tiếng, nói:
− Người kia võ công không kém, nhưng liều mạng làm gì chẳng biết, tại sao lại không dùng binh khí mà đối phó kia chứ ?
Lãnh Như Băng cũng cảm thấy kỳ quái, mọi nhân vật võ lâm khi giao đấu thường sử dụng một thứ binh khí mà mình thuận tay tại sao người này lại

không có ?
Chợt từ phía dưới, nơi yếu đạo nhập sơn, vọng lên một tiếng hú, tiếp đó có một chiếc đèn đỏ được treo lên cao.
Trong bóng đêm u ám, cây đèn đỏ rõ ràng đập ngay vào mắt mọi người, trông cũng đầy vẻ thần bí và hung hiểm.
Mấy đồng tử thấy có ánh đèn đỏ treo lên, càng công kích dồn dập.
Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, nói:
− Thuộc hạ của Dã Hạc đạo trưởng cuối cùng chỉ là hạng ỷ vào số đông để thủ thắng.
Đối với Dã Hạc đạo trưởng, lão đã có sẵn thành kiến, nay càng cho rằng Dã Hạc đạo trưởng giả bộ thanh cao, miệng nam mô mà bụng một bồ dao găm, nên đối với người của Liên Vân Lư, lão cũng sinh ác cảm, thấy chúng ỷ nhiều hiếp ít, bốn trường kiếm hợp lực đấu với một người tay không binh khí, thì càng lấy làm bất bình.
Bốn tay kiếm đấu với một người tay không trong đêm khuya lạnh lẽo trên núi, trận chiến đến hồi dữ dội nhưng vẫn chưa phân thắng bại.
Từ phía túp lều tranh ở chân núi, lại thấy một cây đèn đỏ được treo lên.
Vậy là có ba cây đèn đung đưa trong gió đêm.
Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, không hiểu cây đèn đỏ sau được treo lên nhằm mục đích gì.
Nhưng tình hình phát sinh đại biến, cùng lúc có một tiếng hú dài, rồi hàng loạt bóng người từ phía dưới tràn lên.
Lãnh Như Băng căng mắt nhìn, cũng chỉ thấy rõ một chiếc kiệu hình thù kỳ quái do bốn người khiêng, trên kiệu hình như có một người ngồi.
Từ phía ngược lại, cũng có mấy bóng đen lao tới, trong nhất thời tình thế đột biến, khiến chàng chưa biết chăm chú nhìn phía nào.
Song phương đã tiếp cận nơi năm người đang ác đấu. Người chạy như bay đến trước chính là Dã Hạc thượng nhân. Nhìn cuộc ác đấu, lão nói nhỏ:
− Dừng tay !
Ba đồng tử và thanh y thiếu nữ lập tức thoái lui năm thước.
Lúc này, chiếc kiệu kỳ hình quái trạng đã tới gần, người tinh mắt có thể thấy rõ. Lãnh Như Băng vừa nhìn thấy, trong lòng lập tức máy động.
Thì ra cái tưởng là kiệu, lại là một chiếc giường mềm hình chữ nhật, do bốn thiếu nữ kiều diễm khiêng trên vai. Ngồi trên giường là một nữ nhân mặc áo lụa hồng, gió núi làm cho tay áo bay phần phật.
Lúc này khoảng cách giữa đôi bên chỉ còn cách chừng bảy tám thước. Đằng sau Dã Hạc Thượng Nhân là bạch phát đồng nhan lão nhân và một trung niên đại hán cao gầy, mặc y phục màu đen, vẻ mặt lạnh lùng, tay cầm trường kiếm, chính là trung niên đại hán đã ngăn cản Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng ban chiều.

Chỉ thấy Dã Hạc Thượng Nhân đặt một tay lên ngực, cúi mình hành lễ với nữ nhân ngồi trên giường, đoạn quay về phía cây tùng mà cao giọng nói:
− Nhị vị đã thấy rõ sự tình, thỉnh cùng xuống đây coi.
Thanh âm của đạo trưởng không lớn nhưng rành rọt dị thường, Lãnh Như Băng ngạc nhiên nói nhỏ với Hứa Sĩ Công:
− Làm sao Dã Hạc Thượng Nhân nhìn một cái đã biết ngay chúng ta ẩn ở đây ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lão ta chỉ phán đoán thôi, nhờ kinh nghiệm giang hồ đó, ta đã bị phát hiện, chi bằng đường đường chính chính mà tới đó đi.
Lãnh Như Băng đáp:
− Vãn bối cũng nghĩ như vậy.
Nói đoạn, chàng nhảy xuống, sải bước đi tới.
Hứa Sĩ Công làm theo, thoáng chốc họ đã tới đứng bên cạnh Dã Hạc Thượng Nhân.
Bạch phát đồng nhan lão nhân nhìn hai người một lượt, định nói lại thôi.
Lúc này mây đã bị gió thổi đi, nguyệt quang rọi xuống vằng vặc, soi tỏ người ngồi trên giường là một nữ nhân tuyệt mỹ, chân thon tay ngọc, nước da trắng hồng, liễu mi cong cong, mũi thẳng môi hồng, tóc mây buông xõa, ngồi lim dim bất động.
Dã Hạc Thượng Nhân khẽ đằng hắng, rồi nói:
− Bần đạo thất lễ không ra xa nghênh tiếp, mong Tiên tử thứ tội.
Mỹ nhân bỗng mở to hai mắt, hai đạo nhãn thần chú mục nhìn mặt Dã Hạc Thượng Nhân, cười lạnh một tiếng, rồi nói:
− Âm linh gia sư phù hộ đạo trưởng vẫn còn được sống trên dương thế ư ?
Dã Hạc Thượng Nhân ngẩng mặt lên trời cả cười đáp:
− Nếu bần đạo sớm chết đi, chẳng hóa ra cô nương uổng phí mười lăm năm hay sao ?
Mỹ nhân bỗng giơ tay phẩy một cái, bốn tỳ nữ thong thả đặt chiếc giường xuống. Mỹ nhân chậm rãi rút từ trong túi ra một bức mật hàm, ném qua nói:
− Gia sư trước lúc tạ thế, có để lại thư này, lão hãy xem đi, rồi chúng ta động thủ cũng chưa muộn.
Dã Hạc Thượng Nhân tiếp lấy bức mật hàm, rút ra khỏi phong bì, đọc dưới ánh trăng một lượt, mặt thất sắc, thở dài trầm trọng nói:
− Bần đạo nhất thời mắc sai lầm lớn, nay hối hận đã muộn, nguyện đem những năm còn lại đền bù lỗi lầm này.
Bạch phát đồng nhan bỗng đưa tay hữu chộp lấy bức mật hàm, miệng nói:
− Thư này viết gì vậy ?
Dã Hạc Thượng Nhân phản ứng cực nhanh, hữu thủ vụt ra thu lại bức mật hàm, cười khổ một tiếng, nói:

− Ồ, bần đạo sắp bước vào tuổi cổ lai hy, việc sinh tử đã sớm chẳng để tâm, huống hồ đi lần này vị tất đã bỏ mạng ...
Ngừng một chút đạo trưởng lại nói:
− Bần đạo suốt đời không màng danh lợi, không vướng mắc điều gì, chỉ còn lo cho bốn thái dược đồng tử đã nhiều năm theo hầu bần đạo ở Liên Vân Lư, hy vọng Vương huynh chiếu cố cho chúng thì không uổng mối giao tình giữa hai ta.
Bạch phát đồng nhan lão nhân tròn mắt, đột nhiên tiến lên hai bước, chắn trước mặt Dã Hạc Thượng Nhân, lạnh lùng nói với mỹ nhân ngồi trên giường:
− Dã Hạc đạo huynh tu dưỡng thâm hậu, đã không muốn động thủ với người, nhưng lão phu là người phàm tục, cô nương muốn dẫn Dã Hạc đạo huynh đi chẳng khó, song trước hết hãy hỏi thanh bảo kiếm trong tay Vương Tiểu Cường này đã.
Hứa Sĩ Công tựa hồ bị ai giáng một đòn vào ngực, bất giác thốt lên:
− Vương Tiểu Cường, Vương Tiểu Cường ...
Lãnh Như Băng quay nhìn Hứa Sĩ Công, hỏi nhỏ:
− Lão tiền bối biết người đó ư ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Một nhân vật danh tiếng lẫy lừng, nhưng lại chỉ có lão huynh này biết, những nhân vật võ lâm được gặp Vương Tiểu Cường lại càng ít hơn nữa.
Chỉ thấy mỹ nhân hơi cau mày, lạnh lùng nói:
− Lão đã muốn đứng ra đảm đương, hẳn võ công cũng vào loại khá ...
Dã Hạc đạo trưởng bỗng đưa tay kéo Vương Tiểu Cường ra, nghiêm nghị nói:
− Vương huynh nếu còn nghĩ đến mối giao tình giữa hai ta, thỉnh chớ xen vào.
Vương Tiểu Cường hơi sững sờ, chậm rãi lui về một bên.
Dã Hạc đạo trưởng giơ tay nói với mỹ nhân:
− Chúng ta đi được rồi.
Mỹ nhân mỉm cười nói:
− Bổn cô nương những tưởng phải có một trường ác chiến, không ngờ lại dễ dàng thế này.
Dã Hạc đạo trưởng thở dài:
− Bần đạo không muốn động thủ với cô nương.
Mỹ nhân cười nói:
− Danh tiếng Bách Độc Tiên Tử quyết không phải là hư truyền, nếu lão thực tâm không muốn thúc thủ bị bắt thì cứ động thủ thử coi.
Dã Hạc đạo trưởng hơi cau mày tỏ ý phẫn nộ, nhưng nén ngay xuống, thong thả nói:

− Bần đạo nguyện để cô nương xử trí.
Mỹ nhân cười nói:
− Bổn cô nương muốn cho lão nếm thử một chút hình phạt.
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Bần đạo nguyện không phản kháng để cô nương bắt giữ.
Mỹ nhân hú nhẹ một tiếng, từ trên chiếc giường phủ da thú đột nhiên có một vệt sáng ánh kim phóng vút về phía Dã Hạc đạo trưởng.
Lãnh Như Băng cau mày, nghĩ thầm:
"Ám khí gì vậy ? Chẳng lẽ có thể tự động trói người ?".
Chỉ thấy vệt sáng ánh kim kia bay vòng quanh thân Dã Hạc đạo trưởng mấy lần rồi tự dừng lại.
Mọi người nhìn kỹ, thảy đều kinh hoàng. Thì ra đó là một con quái xà, mình to bằng ngón tay cái, lưỡi cứ thò ra thụt vào nhanh hơn tia chớp, quấn quanh ngực Dã Hạc Thượng Nhân hai vòng, phần đuôi còn lại dài tới hai thước cứ không ngừng ngoe nguẩy trên đầu đạo trưởng, trông thực kinh hồn.
Chỉ nghe mỹ nhân cười khanh khách một tràng, rồi nói:
− «Kim Tuyết Xà» này của bổn cô nương là đệ nhất độc xà trong thiên hạ, chẳng những răng nó có độc tố đặc biệt khả dĩ giết chết người trong tức khắc, mà thân nó rắn chắc vô cùng, dù thứ binh khí lợi hại đến mấy cũng không thể chém đứt ...
Mọi người xung quanh thấy con độc xà kia có khả năng hành động theo lệnh của mỹ nhân thì thảy đều kinh hãi, không biết nàng dùng cách nào mà điều khiển được nó như vậy ?
Một mỹ nhân tươi như hoa, trắng như tuyết, kiều diễm mê hồn ai ngờ lại nuôi dưỡng một con độc xà cực kỳ độc hiểm.
Mỹ nhân đưa làn thu ba nhìn khắp lượt xung quanh rồi nói tiếp:
− Vị nào tâm bất phục, cứ việc động thủ.
Bỗng nàng ngừng lời, mục quang dừng lại trên người Lãnh Như Băng.
Chàng cười khảy một tiếng, quay mặt đi.
Bách Độc Tiên Tử hé miệng hạ giọng:
− Nếu có ai định thi triển độc kế ám toán, thì con «Kim Tuyến Xà» kia chỉ cần mổ một cái, Dã Hạc đạo trưởng sẽ chết tức khắc.
Nói đoạn mỹ nhân búng mình bay lên giường nói:
− Đi thôi !
Bốn tỳ nữ mỹ lệ nâng giường lên cất bước. Dưới ánh trăng, chỉ thấy xung quanh mép giường ngóc lên vô số kỳ hình quái trạng độc xà, lưỡi con nào con nấy thò ra thụt vào như chớp.
Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, nói nhỏ với Hứa Sĩ Công:
− Dưới tấm da thú trải giường giấu đầy độc xà hay sao ?
Hứa Sĩ Công đáp:

− Trong giang hồ, người tài năng nhiều vô kể, còn có những sự kỳ quái hơn hẳn kia.
Chỉ thấy Bách Độc Tiên Tử đã an vị trên chiếc giường mềm giữa vô số đầu rắn vây quanh mà đi.
Dã Hạc Thượng Nhân thì đi đằng sau, ngực bị Kim Tuyến xà quấn hai vòng như một thứ hình cụ lợi hại.
Vương Tiểu Cường bỗng ngửa mặt lên trời thở dài trầm trọng, mái tóc bạc trắng của lão không gió mà dựng cả lên, lão phóng mình đuổi theo.
Hứa Sĩ Công vốn sẵn ác cảm với Dã Hạc đạo trưởng, nhưng lúc này bất giác có chút đồng tình, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh đệ, chúng ta cũng đi theo họ xem một chút.
Những người khác cũng lục tục đi theo.
Lãnh Như Băng cảm thấy có vô số nghi vấn, chàng không thể ngờ Dã Hạc Thượng Nhân cuối cùng lại cam nguyện thúc thủ bị trói bằng Kim Tuyến xà mà đi theo Bách Độc Tiên Tử. Chàng bỗng lẩm bẩm:
− Phải rồi, điều quan yếu chính là nằm trong bức mật hàm.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Cái gì ? Trong bức mật hàm ư ?
Lãnh Như Băng nói:
− Không sai, Dã Hạc đạo trưởng thúc thủ chịu trói, dĩ nhiên là do bức mật hàm kia.
Hứa Sĩ Công trầm ngâm một hồi, rồi nói:
− Đúng vậy ! Nếu chúng ta lấy được bức mật hàm trên người Dã Hạc đạo trưởng thì sẽ dễ dàng biết được điều bí mật.
Đoàn người đã về gần đến thảo thất.
Một trung niên râu dê khoác tấm vải bố màu lam, đứng buông thõng hai tay trước thảo thất, lạnh lùng nhìn Bách Độc Tiên Tử, da mặt giật giật, vẻ kích động và phẫn nộ.
Bách Độc Tiên Tử lim dim mắt, chẳng buồn để ý đến lam y trung niên, bốn tỳ nữ khiêng giường đi qua bên cạnh người này, bầy độc xà nơi mép giường ngóc đầu, thè lưỡi tựa hồ sát ngay quanh mặt Lam y trung niên. Nhưng người này vẫn bình tĩnh, làm như không hề nhìn thấy những cái lưỡi rắn chạm vào da mặt mình.
Mục quang của y chăm chú nhìn vào mặt Dã Hạc đạo trưởng đi phía sau chiếc giường, răng nghiến chặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.
Dã Hạc đạo trưởng dừng chân, mỉm cười với Lam y trung niên, nói:
− Khu thảo thất này đã giữ chân ngươi mấy chục năm rồi, chuyến đi này của bần đạo không hẹn ngày về, ngươi cũng nên rời khỏi đây.
Lam y trung niên mặc cho nước mắt chảy ròng ròng, thong thả nói:
− Cát nhân sẽ được hoàng thiên phù hộ, tiểu nhân nguyện chung thân ở lại

đây chờ chủ nhân hồi qui.
Dã Hạc đạo trưởng cười nói:
− Bữa tiệc nào rồi cũng tàn, thế gian chẳng có bài thuốc trường sinh, bần đạo đi lần này chưa hẳn đã chết nhưng cũng có thể sẽ gởi nắm xương tàn ở tha hương, các ngươi khỏi cần đợi bần đạo.
Lam y trung niên vái dài và vội nói:
− Nếu tiểu nhân có chút tài trí, quyết không tọa thị ...
Dã Hạc đạo trưởng lắc đầu, cười nói:
− Bần đạo đi chuyến này vốn là tự nguyện, há lưu di hận cho người, các ngươi đừng lo tìm cách cứu bần đạo mà dấy động cuộc phân tranh trong võ lâm.
Ôi, bần đạo sắp đến tuổi cổ lai hy, có chết cũng chẳng tiếc.
Chỉ nghe thanh âm lạnh lẽo từ trên giường vọng xuống:
− Mau đi thôi.
Vương Tiểu Cường quắc mắt gầm lên:
− Kim Tuyến Xà rắn chắc tới mức nào, thử coi có chịu nổi lưỡi kiếm của ta chăng ?
Trong tiếng gầm, kiếm đã phóng ra như một tia chớp, nhắm tới đầu Kim Tuyến Xà.
Bỗng Dã Hạc đạo trưởng ưỡn ngực vừa né tránh nhanh hơn tia chớp, vừa tung cước đá vào bụng dưới của Vương Tiểu Cường.
Vương Tiểu Cường vội thoái lui năm bước, hoành kiếm trước bụng, xúc động nói:
− Đạo huynh quả thật muốn để yêu nữ dẫn đi ư ?
Dã Hạc đạo trưởng nói, nhưng không đáp vào câu hỏi:
− Thiên Nam Nhị Quái thân hoài tuyệt kỹ, Vương huynh nên cẩn thận đối phó, tốt nhất uyển chuyển thuyết minh toàn bộ sự tình, tránh một trường sát đấu ...
Ngừng một chút, đạo trưởng lại nói:
− Lệnh ái tài hoa tuyệt thế, đáng tiếc bị chứng bệnh hiểm nghèo, những mong thượng thiên rủ lòng thương, Vương huynh sớm tìm được linh dược trị bệnh cho lệnh ái.
Đạo trưởng ngẩng mặt lên trời, thở dài rồi tiếp:
− Giang hồ sắp đại loạn, đất bằng nổi sóng, lửa cháy tràn lan, lệnh ái thực có thể trở thành người lèo lái ...
Bỗng nghe thanh âm dịu dàng vọng tới:
− Bá bá hãy dừng bước, để điệt nữ đến tiễn đã.
Ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một chiếc kiệu nhỏ màu xanh do hai tỳ nữ khiêng nhanh đến gần. Tấm vải che được kéo sang, từ trong kiệu bước ra một bạch y thiếu nữ thân thể yếu đuối.

Ánh trăng như bạc rọi xuống, thiếu nữ chống cây gậy chậm rãi đi tới, bạch y hòa với nguyệt quang thành một sắc trắng như hoa tuyết.
Dã Hạc đạo trưởng nói:
− Gió núi quá mạnh, hiền điệt nhi đâu cần phải ra đây mà tiễn.
Bạch y thiếu nữ đưa tay vịn vai tỳ nữ, nói:
− Tấm lòng nhân ái của bá bá đủ khiến thiên địa cảm động, nếu điệt nữ có thể sống thêm ba năm, nhất định sẽ được chính mắt thay võ lâm nghênh đón bá bá trở về.
Dã Hạc đạo trưởng cười thê lương, nói:
− Chỉ e xương cốt cũng chẳng được đem về Liên Vân Lư này.
Bạch y thiếu nữ giơ tay cười:
− Bá bá cứ an tâm mà đi. «Mạc sầu tiễn lộ vô tri kỷ, thử khứ thùy nhân bất thức quân» (đừng buồn phía trước không tri kỷ, đi thử biết đâu gặp kẻ hiền)
Dã Hạc Thượng Nhân xúc động, ngẩng cao mặt cười vang:
− Đời người trăm năm như một giấc mơ, những mong lòng này được nguyệt quang soi tỏ, nữ hiền điệt hãy bảo trọng, bá bá đi đây.
Đoạn rảo bước theo cho kịp chiếc giường kia.
Vương Tiểu Cường nhìn bóng Dã Hạc đạo trưởng đã đi xa, đứng ngây như tượng, hú dài một tiếng, rồi phóng theo. Bỗng Bạch y thiếu nữ gọi giật lại:
− Gia gia ! Thỉnh lưu bước ...
Thân thể nàng yếu ớt, tiếng gọi tuy đã dùng hết khí lực, lời chưa dứt đã ho lên sặc sụa.
Vương Tiểu Cường vội dừng chân, quay người nói:
− Hài nhi, mau lên kiệu nghỉ một chút đi, đêm khuya gió lạnh hài nhi chịu sao nổi ?
Bạch y thiếu nữ tay hữu đặt lên ngực, ho thêm hai tiếng rồi đáp:
− Gia gia hãy ở lại chu toàn các việc cho bá bá.
Vương Tiểu Cường ngơ ngác hỏi:
− Hài nhi, có biết Dã Hạc sư bá đi đâu chăng ?
Bạch y thiếu nữ đáp:
− Hài nhi biết, sư bá đi Đoạn Trường Cốc, Ngũ Độc Cung ...
Vương Tiểu Cường hỏi:
− Hài nhi biết Ngũ Độc Cung là nơi nào chứ ?
Bạch y thiếu nữ đáp:
− Là nơi tập hợp các độc vật trong thiên hạ, một quỷ vực ở trần gian.
Vương Tiểu Cường nói:
− Hài nhi chưa từng bôn tẩu giang hồ, tại sao biết bí mật đó ?
Bạch y thiếu nữ đáp:
− Hài nhi chơi cờ với sư bá, nghe được bí mật ...
Bỗng nàng cau mày, đi về kiệu. Hai tỳ nữ dìu nàng lên kiệu, khiêng vội đi.

Vương Tiểu Cường thở dài, chạy theo sau chiếc kiệu.
Lãnh Như Băng nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Lão tiền bối có biết Đoạn Trường Cốc, Ngũ Độc Cung ở nơi nào chăng ?
Hứa Sĩ Công trầm tư một hồi, đáp:
− Dường như lão huynh từng có lần nghe nhắc đến nhưng chưa nhớ ra. Ồ, sự tình đêm nay thực khiến lão huynh hồ đồ.
Lãnh Như Băng nói nhỏ:
− «Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, thử khứ thùy nhân bất thức quân», chúng ta đừng tốn tâm sức đến chuyện này nữa, đi thôi.
Hứa Sĩ Công thở dài, nói:
− Phải, đi thôi.
Nói đoạn lão cất bước đi trước.
Chỉ còn lại lam y trung niên và hắc y đại hán vẫn đứng ngây như tượng gỗ trước gió lạnh nhìn theo bóng Dã Hạc Thượng Nhân đã khuất hẳn, trông như hai kẻ mất hồn.
Hứa Sĩ Công ngoảnh đầu lại nhìn họ, chợt cảm thấy thương cảm vô hạn, hạ giọng nói:
− Không ngờ họ lại tận trung đến thế.
Bỗng nghe một tiếng rên thảm thiết vọng tới, liền theo tiếng khóc rống lên.
Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn, chỉ thấy một võ trang đại hán đang vừa chạy vừa khóc rống lên. Đây chính là người ban nãy đã dùng tay không động thủ với bốn đạo đồng, tiếng khóc của y mỗi lúc một lớn, tựa hồ toàn bộ sự thương cảm trong lòng đang bật thành tiếng khóc.
Hứa Sĩ Công bình sinh ưa thích xen vào chuyện người, không nhịn được, bèn nói cao giọng:
− Này bằng hữu, đại trượng phu dù có đau khổ cũng chẳng chau mày, việc gì khiến bằng hữu thương tâm quá vậy ?
Hắc y đại hán như không nghe thấy lời Hứa Sĩ Công, cứ cắm đầu chạy.
Hứa Sĩ Công tràn qua chắn đường y, nói:
− Bằng hữu có nghe ta nói không ?
Đại hán chùi qua nước mắt, ngẩng lên hỏi:
− Lão kia là ai ?
Người này dùng thổ ngữ Tứ Xuyên, nhưng thanh âm nghe chói cả tai.
Hứa Sĩ Công mỉm cười, nói:
− Lão phu thấy huynh đài khóc lóc thảm thương, nên muốn hỏi cho biết.
Đại hán vốn đã ngừng khóc, nghe Hứa Sĩ Công hỏi vậy, lại khóc rống lên.
Hứa Sĩ Công cau mày, nói:
− Huynh đài có điều gì thương tâm, sao chẳng chịu nói ra, không chừng lão phu có thể chia sẻ.
Đại hán lau nước mắt, nói:

− Nam nhi đại trượng phu đâu có để tâm đến chuyện sinh tử, chẳng qua tại hạ cảm thương cho Dã Hạc Thượng Nhân mà thôi.
Lãnh Như Băng chỉ tâm niệm nghĩ đến Thiên niên sâm hoàn và sinh mạng của Trần Hải, hận không có cánh mà bay ngay về Thanh Vân Quán, thấy Hứa Sĩ Công nhiều chuyện như vậy thì vô cùng bất mãn, nhưng nghe gã đại hán nói vì Dã Hạc Thượng Nhân mà cảm thương thì cũng sinh ra hiếu kỳ, bèn hỏi:
− Huynh đài thương cảm Dã Hạc Thượng Nhân là vì lẽ gì ?
Đại hán thở dài, nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân vì võ lâm đồng đạo chúng ta mà không tiếc thân đến Ngũ Độc Cung. Một hành động tráng liệt nhường ấy, mấy ai trong thiên hạ hiểu được nội tình, biết được nghĩa cử xả thân cứu vãn võ lâm của đạo trưởng kia chứ ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Nói như vậy, hẳn huynh đài biết chăng ?
Đại hán đáp:
− Dĩ nhiên là biết.
Lãnh Như Băng nói:
− Nếu huynh đài biết, thử nói cho tại hạ nghe, để tại hạ chia sẻ nỗi thương tâm cùng huynh đài.
Đại hán nhìn soi mói Lãnh Như Băng, đột nhiên quát lớn:
− Không được ! Hiện tại ta không hơi đâu đi nói với các vị, hãy mau tránh ra.
Nói đoạn, đại hán vung tay gạt Lãnh Như Băng ra.
Lãnh Như Băng bị cát gạt của đại hán phải thối lui hai ba thước, Hứa Sĩ Công cười khẩy một tiếng, nói:
− Huynh đài xuất thủ đánh người, không thấy lỗ mãng quá sao ?
Đại hán hơi sững người, rồi giận dữ quát:
− Nếu đã thương lão thì đã sao ?
Nói đoạn đại hán vung chưởng đánh tới.
Hứa Sĩ Công xoay hữu thủ chặt ngang, miệng quát:
− Người ta quan tâm đến ngươi, còn ngươi thì không biết phải trái gì cả.
Đại hán không nói thêm, vận quyền liên hoàn đánh tới như gió, uy thế cực kỳ mãnh liệt. Thoáng chốc đôi bên đã trao đổi ba mươi chiêu. Hứa Sĩ Công bỗng công thật nhanh một chưởng, đoạn né sang một bên, nói:
− Huynh đài quyền thế uy mãnh, hiếm thấy trên giang hồ, có phải là Lý Phi, một trong Xuyên Trung Tam Nghĩa chăng ?
Đại hán ngẩn ra, nói:
− Huynh đài là ai mà biết tại hạ ?
Hứa Sĩ Công cười lớn:

− Lão phu là Hứa Sĩ Công ...
Thiết Quyền Lý Phi vội cung tay nói:
− Hân hạnh, hân hạnh, thì ra là Lão Hầu Nhi.
Lý Phi là kẻ hơi đần độn, nói rồi mới biết là lỡ miệng, chợt nóng ran cả mặt, cúi đầu xuống.
Hứa Sĩ Công không chấp, cười ha hả:
− Bằng hữu võ lâm không phải chỉ một mình Lý huynh gọi lão phu là Lão Hầu Nhi, huống hồ lão phu với hai vị nghĩa huynh của Lý huynh là chỗ cố giao.
Trong Xuyên Trung Tam Nghĩa, chỉ riêng Lý huynh là chưa gặp qua, đêm nay mới có duyên hội ngộ.
Thiết Quyền Lý Phi nói:
− Tại hạ thường nghe nhị vị huynh thường nhắc đến Hứa huynh là bậc hào khí, đêm nay hân hạnh được gặp.
Hứa Sĩ Công nói:
− Hay, nói nghe hay lắm, lão phu tiện đây giới thiệu với Lý huynh một vị bằng hữu mới gia nhập võ lâm, tuy ít tuổi nhưng võ công quyết chẳng thua kém chúng ta.
Nói đoạn lão giơ tay chỉ Lãnh Như Băng.
Thiết Quyền Lý Phi nói trước:
− Là vị này chăng ?
Lãnh Như Băng điềm nhiên cung tay, đáp:
− Tại hạ Lãnh Như Băng là kẻ hậu sinh, mong được chỉ giáo nhiều nhiều.
Thiết Quyền Lý Phi ngắm nghía chàng từ đầu xuống chân hồi lâu, mới xua tay:
− Không dám đương, Hứa huynh đã trịnh trọng giới thiếu như thế, thiết tưởng Lãnh huynh phải là một cao nhân thân hoài tuyệt kỹ.
Lãnh Như Băng mỉm cười, ngẩng nhìn trăng sáng, cũng không tranh biện gì với Lý Phi.
Trong Xuyên Trung Tam Nghĩa, Lý Phi ít tuổi nhất, võ công cũng kém nhất, nghe Hứa Sĩ Công đề cao một người vô danh tiểu tốt, thì trong lòng hoàn toàn không phục, lại thấy thần thái lạnh lùng, nghênh ngang của Lãnh Như Băng, thì càng tức giận, cười gằn:
− Nếu tại hạ có thể lỉnh giáo Lãnh huynh vài chiêu quyền cước thì thật là vinh hạnh.
Lãnh Như Băng nhìn Lý Phi nói:
− Tại hạ tự biết không phải là đối thủ.
Hứa Sĩ Công đã biết võ công của Lãnh Như Băng, vị Lý Phi lỗ mãng này hẳn khó bề địch nổi nhưng thấy y cứ khăng khăng đòi giao đấu thì cũng hơi giận, cao giọng nói:

− Xuyên Trung Tam Nghĩa cả ba đều thân hoài tuyệt kỹ. Mười tám lộ thần đao của lão đại uy chấn một phương. «Chu Sa Chưởng» của lão nhị nổi danh giang hồ, còn vị Lý huynh đây thành danh trong võ lâm nhờ song «Thiết Quyền» ...
Lãnh đệ ngươi nên học hỏi.

Hồi 12
Giang Hồ Quái Sự

Thiết Quyền Lý Phi gườm gườm nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Nếu tại hạ động thủ với Lãnh huynh, tại hạ muốn dùng song quyền giao đấu.
Hứa Sĩ Công nhìn Lãnh Như Băng, trầm giọng:
− Trong giang hồ huê danh là vô cùng trọng yếu, cho nên có không ít cao thủ võ lâm để được nêu danh, đã phải đổ máu giao đấu. Xuyên Trung Tam Nghĩa danh trọng một đời, nếu Lãnh đệ có thể tiếp được Lý huynh vài chiêu, tức là được xếp vào bậc ngang hàng với Xuyên Trung Tam Nghĩa.
Ẩn ý của lão là ngầm bảo Lãnh Như Băng không cần khiêm nhường với gã lỗ mãng kia.
Lãnh Như Băng thong thả đưa mắt nhìn thân hình Lý Phi, nói:
− Lý huynh đã muốn chỉ giáo cho tại hạ vài chiêu, tại hạ còn khước từ là bất kính, nhưng đã động thủ giao đấu, tốt nhất hãy đánh cuộc cho thêm phần hứng thú.
Lý Phi tự thị rằng song quyền của mình đã đánh bại vô số cao nhân, mấy chục năm qua chưa gặp đối thủ, bèn nói:
− Tại hạ nhiều tuổi hơn, xin để tùy Lãnh huynh phân phó, không biết chúng ta nên đánh cuộc cái gì ?
Lãnh Như Băng nói:
− Nếu tại hạ bị thua, nguyện sẽ tự chặt một cánh tay để suốt đời này vĩnh viễn không động thủ với ai nữa.
Lý Phi không ngờ Lãnh Như Băng lại đánh cuộc trầm trọng như vậy, sững sờ nói:
− Như thế thì quá nặng !
Y tuy nóng nảy, có chút đần độn, nhưng không đến nỗi cùng hung cực ác, chỉ muốn giáo huấn cho chàng một chút, cũng là để trổ tài trước mặt Hứa Sĩ Công.
Lãnh Như Băng điềm nhiên mỉm cười, nói:
− Nếu Lý huynh không may thất thủ, tại hạ chỉ mong Lý huynh có thể cho biết nội tình của việc Dã Hạc Thượng Nhân chịu đi Ngũ Độc Cung, không biết ý của Lý huynh thế nào ?
Thiết Quyền Lý Phi biết mình chắc thắng, bèn cười đáp:
− Đánh cuộc như thế, Lãnh huynh quá thiệt thòi.

Lãnh Như Băng cung tay, nói:
− Lý huynh đã đáp ứng, thỉnh xuất thủ.
Lý Phi đáp:
− Lãnh huynh nhỏ tuổi hơn, xin mời xuất thủ trước.
Lãnh Như Băng không khiêm nhường nữa, hữu thủ lập tức giơ lên công xuất một chưởng.
Lý Phi không né tránh, giơ chưởng lên tiếp chưởng thế của Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng cổ tay hữu bèn trầm xuống chưởng thế đột biến, vụt ngang qua để chộp tới yếu huyệt uyển mạch của Lý Phi.
Chiêu biến cực nhanh, chưởng thế lợi hại chiếm ngay tiên cơ. Lý Phi cả kinh, tả thủ vội phóng ra, cổ tay hữu đồng thời hạ xuống mới tránh được chiêu này.
Lãnh Như Băng mỉm cười, cổ tay hữu đang chộp tới không rụt lại, mà xoay ngược bàn tay, điểm một chỉ vào mạch huyệt ở cổ tay tả của Lý Phi.
Một thức chưa hết, đã công liền ba chiêu, sự biến hóa vô cùng kỳ ảo.
Lý Phi kinh hãi thối lui ba bước, thầm biết gặp phải kình địch bình sinh chưa hề tao ngộ, nào còn dám khinh suất, tay hữu xoay một vòng đánh ra chiêu «Di sơn đồ hải».
Y vốn có ngoại hiệu «Thiết Quyền», nên quyền pháp chẳng tầm thường, quyền này chứa đựng sự giận dữ mà đánh ra, uy thế càng lợi hại, khí thế xuất thủ uy mãnh, cuộn gió ù ù tràn tới.
Lãnh Như Băng thầm tán thưởng:
"Quyền thế quả uy mãnh, danh tiếng «Thiết Quyền» chẳng phải hư truyền."
Lập tức chàng né mình sang một bên để tránh thế quyền.
Lý Phi thấy chàng không dám nghênh tiếp quyền thế của mình, tưởng đối phương sợ hãi khí thế mãnh liệt của nó, bèn liên hoàn vung song quyền công kích, quyền này nối tiếp quyền kia, kình phong ù ù, quyền ảnh tới tấp, công thế cực kỳ lợi hại.
Lãnh Như Băng vừa thi triển thân pháp khinh linh né tránh quyền thế, vừa triển khai thủ pháp «Đột Huyệt Trảm Mạch», phong bế quyền lộ của đối phương.
Sau bảy chiêu, Lý Phi đã bị thủ pháp «Đột Huyệt Trảm Mạch» của chàng làm cho quyền pháp rối loạn, chỉ thấy quyền thế của y chưa đánh tới, đầu ngón tay của đối phương đã tới trước, bức y phải thay đổi quyền lộ.
Miễn cưỡng chi trì vài chiêu nữa, song quyền của y đã bị Lãnh Như Băng phong bế hoàn toàn, chẳng còn cách gì triển khai, phản kích. Lúc này, nếu Lãnh Như Băng có ý đả thương y, thì hẳn y cũng khó bề tránh né nổi.
Người khác lâm vào tình cảnh này, ắt ngừng tay giao đấu, nhận thua, nhưng Thiết Quyền Lý Phi lại có chút đần độn, tuy song quyền bị phong bế hoàn toàn, vẫn chưa chịu thua, còn cố cầm cự.

Lãnh Như Băng cau mày, nghĩ thầm:
"Gã ngốc tử này nếu không cho nếm chút cay đắng, thì gã sẽ không biết thế nào là lợi hại." Nghĩ xong, thủ pháp đột biến, ngầm xoay cổ tay một nửa vòng, một ngón tay chợt điểm ra nhanh như chớp.
Chàng hạ thủ lưu tình, ngón tay vừa chạm đã lập tức rụt về.
Tuy nhiên, Lý Phi đã nếm mùi cay đắng, chỉ cảm thấy uyển mạch ở hữu thủ bị một đòn nặng, nửa thân người tê dại, toàn bộ cánh tay hữu hết nghe lời, thõng ngay xuống.
Lãnh Như Băng đánh trúng một đòn, tức thời nhảy ra xa bốn năm thước.
Hứa Sĩ Công e Lý Phi không biết điều, đâm ra liều mạng quyết đấu, bèn nhảy ngay tới đứng giữa hai người, cười ha hả, nói:
− Hai vị so tài ngang ngửa, công lực của Lý huynh thâm hậu, còn thủ pháp của Lãnh huynh thì thực là kỳ ảo.
Thiết Quyền Lý Phi đứng ngây người nhìn Lãnh Như Băng, ngầm vận khí cho huyết mạch lưu thông, hồi lâu mới cử động được cánh tay một chút, rồi lắc đầu nói:
− Võ công Lãnh huynh cao hơn tại hạ rất nhiều ! Kỳ thực tại hạ phải nhận thua từ sớm.
Lãnh Như Băng điềm nhiên không nói gì.
Lý Phi lại nói tiếp:
− Lời giới thiệu của Hứa huynh không sai chút nào, tại hạ chẳng thể theo kịp võ công của Lãnh huynh.
Nói đoạn, cung tay vái Lãnh Như Băng ba lần.
Người này tuy có chút đần độn nhưng thập phần cương trực, khi chưa động thủ còn kiêu ngạo, nhưng khi lạc bại, lập tức nhận thua, tâm khẩu như nhất, không hề giả dối.
Lãnh Như Băng cũng cúi mình hoàn lễ, nói:
− Không dám, các hạ quá lời, tại hạ may mà thắng một chiêu đó thôi.
Lý Phi xua tay:
− Lãnh huynh không cần khiêm tốn, tại hạ tâm phục khẩu phục !
Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
− Quyền thế của Lý huynh uy mãnh dị thường, tại hạ vô cùng thán phục.
Lý Phi cười nói:
− Nói hay, nói hay, võ công của Lãnh huynh là đệ nhất cao thủ mà tại hạ bình sinh được gặp.
Hứa Sĩ Công cả cười:
− Hai vị đừng khiêm nhường nữa, người ta có câu:
«Đánh nhau vỡ đầu mới nhận họ», chúng ta nên tìm chỗ nào uống vài chung rượu, để lão phu chúc mừng hai vị quen nhau.
Lãnh Như Băng nói:

− Đêm hôm giữa chốn thâm sơn cùng cốc này tìm đâu ra tửu quán ?
Lý Phi cười nói:
− Tại hạ bình sinh thích nhất uống rượu, bên người lúc nào cũng sẵn, chỉ tiếc không có đồ nhắm.
Hứa Sĩ Công nói:
− Nếu kiếm được vài chú gà rừng, nướng lên mà nhắm, thì hơn cả cao lương mỹ vị.
Lý Phi nhìn quanh tứ phía nói:
− Đằng kia có một cánh rừng khá rộng, chắc có dã cầm.
Nói đoạn, hắn chạy đi trước. Ba người chạy đến sát cánh rừng dày, Lý Phi cúi xuống nhặt mấy cục đá, ném vào rừng. Đá vừa ném tới, một bầy chim hốt hoảng bay lên.
Hứa Sĩ Công hai tay cầm đá vung liền ba lần, mấy con chim rớt xuống.
Lý Phi vội chạy đến nhặt ba con mang lại, cười nói:
− Thủ pháp của Hứa huynh quá mau lẹ, đêm tối mà bách phát bách trúng, ba con này cũng đủ làm một bữa tiệc.
Hứa Sĩ Công nói:
− Quá kém, tại hạ ném sáu cục đá, chỉ trúng có ba con, giang hồ biết chuyện này hẳn sẽ chê cười.
Lý Phi chạy vào rừng kiếm mấy cành cây khô, nhóm lửa, nướng chim. Ba người ngồi quanh đống lửa. Lý Phi rót rượu, mùi rượu thơm nức, Hứa Sĩ Công tán thưởng:
− Hảo tửu, hảo tửu.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ không biết uống rượu, thỉnh hai vị tự nhiên.
Một hồi sau, Lãnh Như Băng thấy Lý Phi vừa uống rượu vừa cười chảy nước mắt, tiếng cười nghe như tiếng khóc, thì nghĩ thầm:
"Người này hình như có bệnh, bỗng khóc bỗng cười, chẳng hiểu ra làm sao.".
Hứa Sĩ Công kiến văn quảng bác, thấy thế bèn nói:
− Lý huynh hẳn có tâm sự ủy khuất gì chăng ?
Lý Phi đáp:
− Tại hạ cảm thương cho Dã Hạc Thượng Nhân.
Lãnh Như Băng thấy lời này đã đi vào chính đề, bèn hỏi:
− Dã Hạc Thượng Nhân có điểm gì khiến Lý huynh thương cảm đến thế ?
Lý Phi đáp:
− Xuyên Trung Tam Nghĩa tung hoành trong giang hồ mấy chục năm nay, chỉ thán phục có hai người.
Lãnh Như Băng hỏi luôn:
− Là ai vậy ?

Lý Phi nói:
− Một là Dã Hạc Thượng Nhân, hai là Thiết Diện Thần Phán Trần Hải. Trần đại hiệp tuy là một nhân vật võ lâm hành hiệp trượng nghĩa được mọi người kính phục, nhưng Dã Hạc Thượng Nhân lại có ân cứu mệnh đối với Xuyên Trung Tam Nghĩa, do đó đối với Dã Hạc Thượng Nhân, chúng tại hạ kính trọng hơn một bực.
Hôm nay tận mắt chứng kiến đạo trưởng xả thân đi theo yêu nữ đến Độc Cung, mà mình không thể xuất thủ tương cứu làm sao tại hạ có thể yên lòng.
Lãnh Như Băng nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân tự nguyện đến Độc Cung, thiết tưởng là có chủ ý.
Lý Phi lắc đầu nói:
− Tại hạ tuy chưa đến Độc Cung, nhưng từng nghe lão đại của tại hạ nói đến chỗ đó. Đấy là một nơi sơn cùng thủy tận, chẳng những không có một ngọn cỏ cành cây, mà còn tập hợp các chủng độc vật như bò cạp độc, rết độc, độc xà, độc phong ... Trăm nghìn sinh vật tối độc trên cung. Đừng nói nhân vật ở trong Độc Cung, chỉ riêng tòa Độc Cung đã khiến người ta hồn xiêu phách lạc.
Lãnh Như Băng thản nhiên nói:
− Thiên hạ quả thực lại có một nơi như vậy ư ?
Lý Phi đáp:
− Đúng thế, lão đại của tại hạ từng tận mắt chứng kiến, quyết không sai.
Hứa Sĩ Công tiếp:
− Thiên hạ rộng lớn, thứ gì cũng có, một nơi như vậy không thể không tin.
Lãnh Như Băng đảo mắt, nhìn Lý Phi nói:
− Dã Hạc thượng nhân tự nguyện đến Độc Cung, chuyện này ắt có nguyên cớ, Lý huynh nếu biết, có thể nói cho tại hạ nghe được chăng ?
Lý Phi ngần người, nói:
− Chuyện này, chuyện này, tại hạ không rõ lắm ...
Ngừng một chút, hắn lại nói:
− Nhưng tại hạ biết chắc một điều, rằng Dã Hạc Thượng Nhân chịu đến Độc Cung hoàn toàn không phải vì ân oán của riêng đạo trưởng, mà là vì nghĩ đến sự an nguy của đồng đạo võ lâm trong thiên hạ. Một nghĩa cử từ bi cao thượng như vậy, thử hỏi thế gian này có được mấy người ?
Lãnh Như Băng cau mày hỏi:
− Lý huynh đã không biết rõ nội tình, tại sao lại bảo Dã Hạc Thượng Nhân đến Độc Cung là vì sự an nguy của đồng đạo võ lâm chúng ta ?
Hứa Sĩ Công bôn tẩn lâu năm trong giang hồ, cũng thấy Lý Phi như còn giấu giếm điều gì, bèn hỏi:
− Lý huynh hẳn là phụng mạng lệnh huynh mà đến đây ?
Lý Phi đáp:

− Không sai, tại hạ chính là phụng mệnh của đại ca mà đến ...
Y đưa bình rượu bằng da lên nốc một ngụm, rồi nói tiếp:
− Tại hạ phụng mệnh đến đây dò xét hành động của Dã Hạc Thượng Nhân, rồi phải lập tức trở về báo cáo với đại ca.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Như vậy là Lý huynh quả thực không biết nội tình ?
Lý Phi đưa tay gãi gãi đầu nói:
− Tại hạ tuy không biết thật tỏ tường, nhưng việc Dã Hạc Thượng Nhân đến Độc Cung vì đồng đạo võ lâm chúng ta là điều chắc chắn không sai, nếu Lãnh huynh muốn biết nội tình, chỉ có cách đi cùng tại hạ đến gặp đại ca của tại hạ.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Phải đi Xuyên Trung một chuyến ư ?
Lý Phi đáp:
− Không cần đi Xuyên Trung, khi tại hạ khởi hành, đã hẹn với hai vị nghĩa huynh sẽ hội diện tại Tụ Anh Lâu ở Tô Châu.
Nguyên trong Xuyên Trung Tam Nghĩa, Lý Phi đứng thứ ba, có chút đần độn, nhưng lão đại thì mưu trí thâm sâu, liệu sự như thần, văn võ toàn tài.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Từ nay đến lúc hội diện còn được mấy ngày ?
Lý Phi nghĩ một chút, đáp:
− Qua đêm nay, còn đúng ba ngày nữa.
Hứa Sĩ Công nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân thúc thủ, chịu đến Độc Cung thực là điều bất ngờ, dù không phải là xả thân tương cứu đồng đạo võ lâm thiên hạ, hẳn cũng có nguyên cớ kinh nhân ...
Lão ngẩng mặt lên trời nhìn vầng trăng sáng, thở dài nói:
− Yêu nữ kia tuy có độc xà, nhưng võ công của Dã Hạc Thượng Nhân, có thêm Vương Tiểu Cường hiệp trợ, đủ giao chiến với yêu nữ Bách Độc Tiên Tử, hơn nữa còn có cơ hội chiến thắng là đằng khác. Nhưng Dã Hạc Thượng Nhân lại cam nguyện thúc thủ chịu trói, theo người mà đi, hẳn có chuyện ân oán gì đây.
Lãnh Như Băng định nói lại thôi, ngẩng mặt nhìn trời thở dài.
Lý Phi nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Lãnh huynh nếu không có việc gì gấp, chúng ta cùng đến Tô Châu gặp đại ca của tại hạ, tự nhiên sẽ biết rõ nội tình. Không phải tại hạ huênh hoang, nhưng trong thiên hạ, ngoại trừ nghĩa huynh của tại hạ, chỉ e chẳng còn ai biết nguyên nhân sâu xa !
Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
− Lý huynh quá đỗi bi thương cho Dã Hạc Thượng Nhân, vì Dã Hạc Thượng

Nhân có ân tình với Xuyên Trung Tam Nghĩa, Lý huynh tuy không biết nội tình của việc đạo trưởng cam nguyện đến Độc Cung, nhưng hẳn là Lý huynh tỏ tường sự tích Dã Hạc Thượng Nhân ngày trước chứ ?
Lý Phi nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân có ân cứu mạng đối với Xuyên Trung Tam Nghĩa, nếu đạo trưởng không có lòng trượng nghĩa thì giang hồ sớm đã chẳng tồn tại Xuyên Trung Tam Nghĩa từ lâu rồi ...
Y nói câu này tựa hồ rất vất vả, nói đến đó thì ho mấy tiếng liền, y lại tiếp:
− Thực chẳng giấu gì Lãnh huynh, về phương diện mưu trí, tại hạ chẳng biết gì cả, mấy vị bằng hữu quen biết điều gọi tại hạ là Thiết Quyền Thạch Tâm, nhưng hai vị nghĩa huynh của tại hạ thì đa mưu túc trí, tâm cơ linh mẫn bội phần, mọi hành động của tại hạ đều do lão đại phân phó.
Lãnh Như Băng mới gia nhập giang hồ, nhưng đã thấy có nhiều sự việc kỳ quái, khiến chàng nổi tính hiếu kỳ, bèn thở dài, nói:
− Tại hạ nếu không có việc gấp trở về Hàng Châu, thì thật sự muốn theo sau Dã Hạc Thượng Nhân đến Độc Cung một chuyến xem sao.
Nói đoạn, chàng đứng dậy.
Lý Phi hỏi:
− Thế nào, Lãnh huynh phải đi rồi ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ còn có việc khẩn yếu, phải đi ngay Hàng Châu, xin cáo biệt.
Lý Phi cung tay, nói:
− Nếu có dịp đến Xuyên Trung, thỉnh Lãnh huynh đến tìm tại hạ.
Lãnh Như Băng đáp:
− Đa tạ !
Nói đoạn chàng quay người đi luôn.
Hứa Sĩ Công nói với Lý Phi:
− Dã Hạc Thượng Nhân đã đi Độc Cung, Lý huynh cũng không nên lưu lại đây lâu, hãy sớm hội kiến lệnh huynh tìm kế cứu vãn, lệnh huynh vốn có ngoại hiệu Trí Đa Tinh, thiết tưởng lệnh huynh sẽ có diệu kế, lão phu cũng cáo biệt ở đây.
Lý Phi nắm tay giơ cao, nói:
− Hai vị thượng lộ bình an, tại hạ không thể tiễn xa.
Hứa Sĩ Công phóng người đuổi theo Lãnh Như Băng lúc này đã đi được mấy chục trượng, hỏi:
− Lãnh đệ, định đi đâu vậy ?
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, đáp:
− Sự việc tuy đã chậm trễ, nhưng tại hạ không thể tận tâm tận lực tìm lại «Thiên niên Sâm hoàn».
Hứa Sĩ Công nói:

− Rất tốt, lão huynh cũng muốn trở lại Đào Hoa Trang để thanh toán món nợ với con a đầu Lục y mỹ nhân.
Lãnh Như Băng cười buồn bã, nói:
− Lần này dù có tìm được Lục y, lấy lại «Thiên niên Sâm hoàn» đã mất, chỉ e cũng chẳng cứu được tính mạng Trần đại hiệp nữa ! Ôi, ngày tại hạ lên đường, gia mẫu dặn đi dặn lại, rằng «Thiên niên Sâm hoàn» có quan hệ trọng đại, nào ngờ bỗng dưng tại hạ đánh mất đi, hại chết Trần đại hiệp, thật chẳng biết sẽ thưa bẩm thế nào với gia mẫu.
Hứa Sĩ Công cũng thở dài, nói:
− Lãnh đệ đừng quá lo buồn, nên nhớ người bôn tẩu giang hồ cuối cùng khó tránh cái chết thảm thương ! Trần đại hiệp bôn ba giang hồ mấy chục năm, thịnh danh ngày một cao, trong võ lâm nhắc đến Trần đại hiệp, có người yêu kính như thần minh, cũng có kẻ hận thù khắc cốt, vô số người lo lắng cho sự an nguy của Trần đại hiệp, nhưng cũng không ít kẻ mong cho Trần đại hiệp chóng chết đi.
Một người đã đạt tới cảnh giới đó, có thể coi là bất tử ...
Ngừng một chút, như nhớ lại một việc trọng đại, lão nói tiếp:
− Thỉnh Lãnh đệ thứ cho lão huynh đa vấn, Lãnh đệ có quan hệ thế nào với Trần đại hiệp, mà lại xả thân đi tìm lại «Thiên niên Sâm hoàn» cho Trần đại hiệp ?
Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:
− Tại hạ chỉ phụng mệnh gia mẫu đem thần dược đi tặng, mọi việc của Trần đại hiệp, tại hạ không hề biết.
Hứa Sĩ Công «à» một tiếng, lại hỏi sang chuyện khác:
− Như vậy mà nói, Lãnh đệ lần này ly gia viễn hành là lần đầu tiên sơ nhập giang hồ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đúng là như thế. Ôi, nếu đã lịch lãm giang hồ, đâu đến nỗi bị a đầu Hàn Linh lấy cắp «Thiên niên Sâm hoàn».
Hứa Sĩ Công nói:
− Linh đơn trong thiên hạ, chưa có thứ nào hơn được «Thiên niên Sâm hoàn» do Sâm Tiên Long Thiên Lộc điều chế. Không biết «Thiên niên Sâm hoàn» của Lãnh đệ có phải là do Long Thiên Lộc bào chế hay chăng ?
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ tuy không thật rõ nội tình, nhưng nghe bảo «Thiên niên Sâm hoàn» ấy đúng là do Long Thiên Lộc bào chế, nếu là thứ Sâm hoàn bình thường, thì gia mẫu cũng chẳng dặn dò tại hạ, cũng chẳng để tại hạ vượt ngàn dặm lộ trình mang đi tặng.
Hứa Sĩ Công ngẩng mặt nhìn nguyệt quang trên trời, hạ giọng nói:
− Nhân lúc sơn hành vô sự, lão huynh sẽ đem hết những điều mình biết nói

cho Lãnh đệ nghe về tình thế giang hồ, sau này có gặp cao thủ, coi như đã được chuẩn bị trước.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ xin cung kính nghe cao luận !
Hứa Sĩ Công dặng hắng, nói:
− Trong chín đại môn phái của đương kim võ lâm, người có danh vọng tối cao là Thần Phán Trần Hải, Dã Hạc Thượng Nhân, Sâm Tiên Long Thiên Lộc và Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường, cả bốn người cũng rất ít lai vãng với võ lâm, nhưng hưởng vinh dự khác nhau. Chẳng hạn Dã Hạc Thượng Nhân hầu như không bôn tẩu giang hồ, các nhân vật võ lâm hậu bối ít ai biết danh Dã Hạc Thượng Nhân. Thần Phán Trần Hải thì như một thần long thoắt ẩn thoắt hiện, luôn luôn xuất hiện ở những nơi có sự bất bình. Trong bốn vị trên, Thần Phán Trần Hải giết người nhiều nhất, hưởng vinh dự tối thịnh, hành tung rõ ràng chấn động một phương, có người coi Trần đại hiệp như Phật cứu thế, cũng có kẻ coi Trần đại hiệp như cái gai trước mắt.
Lãnh Như Băng trong lòng máy động, nghĩ thầm:
"Trần đại hiệp tuy có chút nóng nảy, nhưng chưa mất hai chữ công chính, từ mẫu phái ta vượt ngàn dặm lộ trình đi tặng thần dược, ân sư vì thủ đắc Thiên niên sâm hoàn mà thụ trọng thương, tựa hồ có ân tình vô cùng sâu nặng, thiết tưởng nếu Trần Hải không có quan hệ trọng đại tới thân thế ta, thì cũng là hảo hữu tri kỷ của ân sư, ta phải tìm cách dò hỏi về người này mới được ?" Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi:
− Lão tiền bối kiến đa thức quảng, biết rõ nhiều nhân vật chính tà trong giang hồ, chắc hẳn biết Trần đại hiệp là người như thế nào ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Võ công tuyệt thế, thiết diện vô tư, chỉ thích can thiệp vào những sự bất bình trong thiên hạ, từng được mệnh danh là «Thần Phán».
Lãnh Như Băng hỏi:
− Như vậy, Trần Hải là một đại hảo nhân ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Là một vị đại hiệp vô cùng khả kính, người trong võ lâm chỉ gọi tắt là Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Còn Sâm Tiên Long Thiên Lộc là người thế nào ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Long Thiên Lộc tự coi mình là nhất, bình sinh rất ít bôn tẩu giang hồ, nhưng tài trí, võ công là người tối kiệt xuất trong vòng một trăm năm nay, chẳng những y đạo tinh thông, thiên hạ không có người thứ hai sánh kịp, mà còn giỏi về kiến trúc, tự kiến tạo Tỵ Trần Sơn Trang, ở đó có đủ những biến hóa kỳ ảo, với vô số cơ quan bí mật, mỗi ngọn cỏ cành cây đều tàng ẩn sát

cơ. Nghe đâu mấy chục năm qua chưa có một vị đồng đạo võ lâm nào được Long Thiên Lộc cho phép xuất nhập Tỵ Trần Sơn Trang.
Lãnh Như Băng «à» một tiếng, hỏi:
− Lão tiền bối đã tới đó chưa ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lão phu bất quá chỉ nghe người ta kể vậy, chứ chưa từng đến Tỵ Trần Sơn Trang.
Lãnh Như Băng nói:
− Long Thiên Lộc tài hoa, có thể thiết kế các loại cơ quan bí mật, tinh thông y lý, văn tài tuyệt thế vô song như vậy, nhưng không biết võ công so với Trần đại hiệp thì thế nào ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Chuyện này, chuyện này ... Võ công của hai vị ấy đều đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, trừ phi họ trực tiếp giao đấu với nhau mới phân thắng bại, còn không thì thực khó nói ai hơn ai.
Lãnh Như Băng nghe Hứa Sĩ Công thao thao bất tuyệt những chuyện giang hồ thì rất hứng thú, lại hỏi tiếp:
− Còn Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường là nhân vật như thế nào mà được hưởng danh ngang với Long Thiên Lộc, Trần đại hiệp và Dã Hạc Thượng Nhân ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Nếu xếp loại thứ hạng một cách nghiêm ngặt, thì trong giang hồ Thập Phương Lão Nhân còn cao hơn Trần đại hiệp và Long Thiên Lộc một bậc.
Lãnh Như Băng tự hồ vô cùng chăm chú, không nhịn được, lại hỏi:
− Thập Phương Lão Nhân vẫn còn sống chứ ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Điều này lão huynh cũng không rõ. Thập Phương Lão Nhân đã không lộ diện rất nhiều năm nay trong giang hồ, những người thật sự gặp được lão nhân quá ít, kỳ quái ở chỗ cứ sau một khoảng thời gian nhất định, trên giang hồ lại xuất hiện bút tích của lão nhân dự báo về một đại sự kinh nhân, hơn nữa, dự ngôn ấy mau chóng lan truyền, chấn động một phương.
Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:
− Các dự ngôn ấy có linh nghiệm hay không ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Vô cùng linh nghiệm, quả là nói gì trúng nấy.
Lãnh Như Băng ngẩng nhìn trời sao, lòng đầy hoài nghi:
− Nếu lão tiền bối nói không sai, thì điều đó có khác gì thần thánh ?
Hứa Sĩ Công cười vang:
− Lãnh đệ, đừng phí tâm tư để nghĩ đến việc đó làm gì, mấy chục năm nay trong võ lâm đã có không biết bao người nghi ngờ, có người đã dốc mấy

năm tinh lực nghiên cứu bút tích của Thập Phương Lão Nhân coi là chân hay giả, có người đã đi tận chân trời góc biển tìm Thập Phương Lão Nhân, nhưng mấy chục năm qua vẫn chưa ai xác định được Ngụy Tái Cường còn sống hay đã chết, dự ngôn có phải do đích thân Ngụy Tái Cường viết ra hay không. Bí ẩn thần kỳ đó quả có hấp dẫn mọi người, nhưng thời gian đã quá lâu, hứng thú cũng giảm dần. Lão huynh cho rằng bí mật này rồi sẽ trở thành một thiên cổ nghi án, không ai có thể tìm ra chân tướng, việc Ngụy Tái Cường còn sống hay chết cũng chẳng có cách gì biết được.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chẳng lẽ thiên hạ rộng lớn lại chẳng một ai phân biện ra bút tích của Ngụy Tái Cường hay sao ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Kỳ quái chính là ở chỗ đó. Để phân biện bút tích là chân hay giả, các cao thủ võ lâm khắp đại Giang Nam Bắc đã tụ tập ở Hoàng Hạc Lâu, thỉnh mười hai vị tinh thông thư pháp đến so sánh đối chiếu từng chữ trong các bút tích của Ngụy Tái Cường còn giữ lại được, nhưng thủy chung vẫn chẳng tìm thấy một chỗ sơ hở nào.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Như vậy nghĩa là căn cứ vào bút tích của các dự ngôn, thì quả thực chúng đều do Ngụy Tái Cường đích thân viết ra ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Nhưng những người am hiểu đại bộ phận không tin rằng Ngụy Tái Cường còn sống.
Lãnh Như Băng thở dài:
− Thật là kỳ quái.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lãnh đệ tạm thời hãy quên chuyện đó đi, mấy chục năm nay, không biết bao nhiêu cao nhân đã không ngừng tìm hiểu mà chẳng tìm ra chân tướng, huống hồ Lãnh đệ chỉ có một mình !
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối cảm thấy chuyện này ẩn tàng một đại bí mật chấn động nhân tâm võ lâm.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không sai ! Nhưng bí mật này không ai tìm ra chân tướng, nên người không tin cũng đành phải tin.
Lãnh Như Băng nói:
− Theo cách nhìn nhận của vãn bối, nếu mười hai vị tinh thông thư pháp đã không phân biệt được dự ngôn là chân hay giả, thì quyết không phải là do người khác mô phỏng, mà do chính tay Ngụy Tái Cường viết ra.
Hứa Sĩ Công lắc đầu cười:

− Tại sao Lãnh đệ biết như vậy ?
Lãnh Như Băng nói:
− Chẳng qua là do vãn bối suy luận, vị tất đã đúng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Sự tình này ban đầu quả thực gây chấn động giang hồ, không ít cao thủ võ lâm khổ cứu mấy chục năm vẫn không kết quả, đã nguội lạnh dần, thanh danh của Ngụy Tái Cường tuy còn lưu truyền, nhưng việc sinh tử của Ngụy lão cũng không còn làm cho người ta chú ý đến nữa. Điều quan trọng là các dự ngôn xuất hiện trên giang hồ, lần nào cũng đúng, cho nên mỗi lần dự ngôn xuất hiện lại làm náo động thiên hạ, dẫn dắt sự biến hóa trong giang hồ.
Lãnh Như Băng thở dài:
− Bỏ gốc lấy ngọn, một người không rõ sống hay chết, chỉ viết ra vài chữ, có thể gây chấn động võ lâm, thì thật là bi thảm.
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Lãnh đệ, chúng ta khỏi cần lao tâm khổ trí vì nó, mấy chục năm bao người tìm chẳng ra, nay chỉ có hai ta thì làm được gì.
Lãnh Như Băng không hỏi thêm, gia tăng cước bộ mà lao đi.
Hai người đi đến lúc trời sáng, đã được hơn trăm dặm.
Hứa Sĩ Công dừng bước, nói:
− Lãnh đệ, chúng ta hãy nghỉ một chút.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn có cánh mà bay về ngay.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ồ ! Lãnh đệ sao gấp thế ! Dù ngay lúc này lấy lại được «Thiên niên Sâm hoàn», chỉ e cũng không còn cứu kịp Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng thở dài, rồi lại đi gấp. Hứa Sĩ Công bôn tẩu giang hồ lâu năm, thông thuộc lộ trình, cả hai lại có khinh công thượng thừa, nên gần tối đã về tới Chung Sơn Thanh Vân Quán. Chỉ thấy một thanh y thiếu nữ cầm kiếm lao về phía hai người, miệng quát:
− Đứng lại !
Lãnh Như Băng nhận ra đó chính là biểu muội của Vương Phi Dương, bèn cung tay nói:
− Cô nương.
Thanh y thiếu nữ hơi ngẩn người, lạnh lùng nói:
− À, ngươi đã trở lại. Ngươi lén lén lút lút bỏ đi đâu vậy, hại bao người đổ xô tìm kiếm ? Hừ !
Lãnh Như Băng đã biết thiếu nữ này lớn lên trong sự nuông chiều, tính tình nóng vội, đỏng đảnh, cũng chẳng buồn chấp nê, chỉ mỉm cười hỏi:
− Vương huynh có ở đây không ?

Thanh y thiếu nữ vênh mặt lên, hỏi, giọng vẫn tức giận:
− Ngươi quay lại tìm biểu ca của bổn cô nương ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Vương huynh có ở đây không ?
Thiếu nữ lạnh lùng đáp:
− Không thì sao ?
Lãnh Như Băng hơi cau mày, nói:
− Cô nương có biết Vương huynh đi đâu chăng ?
Thiếu nữ hỏi:
− Ngươi không biết thực, hay là biết rồi còn hỏi ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Dĩ nhiên là không biết ! Biết rồi còn hỏi làm gì ?
Thiếu nữ giận dữ nói:
− Thì đi tìm ngươi đó !
Lãnh Như Băng nói:
− Sao ? Quán chủ cũng không có ở đây ư ?
Thiếu nữ lãnh đạm nói:
− Hừ ! Ngươi lén lén lút lút bỏ đi cũng được ! Nhưng cái gã huynh đệ quý hóa của ngươi cũng lại lén lén lút lút bỏ đi nốt !
Lãnh Như Băng kinh ngạc, hỏi:
− Sao ? Cả hắn cũng bỏ đi ư ?
Thiếu nữ đáp:
− Phải ! Làm cho người ta phải phái toàn bộ đệ tử Thanh Vân Quán đi bốn phía tìm kiếm huynh đệ các người !
Lãnh Như Băng không nói thêm, cất bước đi vào cổng quán.
Hứa Sĩ Công đi theo, không ngờ thiếu nữ tràn qua hai bước chắn đường, bạt kiếm ra ngăn trở, miệng quát:
− Lão là ai ? Thanh Vân Quán há là nơi bất cứ người nào cũng có thể tùy tiện ra vào ?
Hứa Sĩ Công hơi biến sắc, nói:
− Cô nương là gì mà dám vô lễ với người như vậy ?
Thiếu nữ nói:
− Vô lễ với lão thì đã sao ?
Hứa Sĩ Công nổi giận:
− Ngươi có biết lão phu là ai chăng ?
Thiếu nữ đáp:
− Dù lão là ai cũng không cho vào !
Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:
− Một nha đầu miệng còn hôi sữa lại dám ngông cuồng, lão phu vào nói vài câu với Thanh Vân Quán chủ, rồi phải cho ngươi một bài giáo huấn mới

được.
Lãnh Như Băng đã bước qua cổng, nghe hai người lời qua tiếng lại, bèn ngoảnh đầu, thấy đôi bên căng thẳng, sắp sửa động thủ, vội kêu to:
− Lão tiền bối, thỉnh lão tiền bối nể mặt vãn bối mà nhịn một chút ...
Lời chàng chưa dứt, thiếu nữ đột nhiên quát:
− Ai cần ngươi nhiều chuyện ?
Nói đoạn nàng vung kiếm nhắm vào ngực của Hứa Sĩ Công mà đâm tới.
Hứa Sĩ Công vội né tránh, nói:
− Lão phu không thèm động thủ với nữ oa nhi, món nợ này lão phu sẽ đòi sư trưởng của ngươi phải trả.
Trong lúc lão nói, thiếu nữ đã công kích liền ba kiếm, chiêu số lợi hại, Hứa Sĩ Công bị bức lui ba bước.
Hứa Sĩ Công không ngờ một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi mà kiếm chiêu xuất thủ lại độc địa thì trong lòng vừa kinh vừa nộ, nếu còn không động thủ, e sẽ thụ thương dưới kiếm của nàng.
Lãnh Như Băng càng khó xử, đã không tiện xuất thủ can thiệp, lại cũng chẳng thể bàng quan, đang còn lưỡng lự, bỗng có tiếng quát lớn:
− Dừng tay !
Rồi một bóng người vọt qua như mũi tên phóng khỏi dây cung, thế đến cực nhanh, thoáng một cái đã tới bên chàng.
Thanh y thiếu nữ đang đâm kiếm tới trước ngực Hứa Sĩ Công, nghe tiếng quát, vội thu kiếm lại.
Lãnh Như Băng nói:
− Vương huynh vừa hay về kịp, tại hạ đang khó xử quá.
Người vừa đến chính là Vương Phi Dương.
Vương Phi Dương nhìn Hứa Sĩ Công, giận dữ nói với thiếu nữ:
− Người gì mà động một chút đã vung kiếm công kích, còn chưa chịu đi ra chỗ khác cho người ta nhờ !
Thiếu nữ thấy Vương Phi Dương nói vậy, tuy có chút e sợ, nhưng không chịu lời trách mắng, đột nhiên tra kiếm vào vỏ, rồi đưa hai tay bưng mặt mà khóc hu hu.
Hành động này khiến cả ba người lớn đều thấy lúng túng.
Vương Phi Dương lắc đầu thở dài, cung tay nói với Hứa Sĩ Công:
− Thỉnh Hứa lão tiền bối lượng thứ, tại hạ xin tạ tội thay cho biểu muội còn ít tuổi chưa biết gì.
Danh tiếng Hoàng Sơn Thế Gia lừng lẫy giang hồ ngót trăm năm nay, mỗi ngày một tăng, uy danh đời thứ ba càng lớn, Vương Phi Dương thuộc hàng siêu việt, mười tám tuổi đã du hiệp giang hồ, nổi danh trong võ lâm, không chỉ nhờ dư âm lớn lao của tiền nhân, mà chính chàng là một người hành sự hào hùng, tăng thêm vinh dự cho gia tộc, nhưng Hoàng Sơn Thế Gia cũng

trải qua đoạn trường thống khổ, đời thứ ba, tốn bao tâm huyết, máu và nước mắt, mới duy trì được sự tôn kính của võ lâm.
Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng đại, quen biết rất nhiều người, Vương Phi Dương mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã biết quá nửa các cao thủ trong võ lâm, chỉ cần người ấy thường xuất hiện trong giang hồ, thì dù chàng chưa từng gặp, chỉ nghe miêu tả tướng mạo, chàng cũng nhận ra, cho nên vừa nhìn Hứa Sĩ Công, chàng đã biết đó là Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công.
Hứa Sĩ Công vội cung tay hỏi:
− Đại giá có phải là Hoàng Sơn Thế Gia Vương công tử ?
Vương Phi Dương đáp:
− Không dám, không dám, vãn bối là Vương Phi Dương !
Hứa Sĩ Công nói:
− Mấy năm trước, lão phu từng nghe danh công tử ...
Vương Phi Dương cúi mình mỉm cười:
− Lão tiền bối quá khen.
Thiếu nữ khóc mấy tiếng, thấy chẳng ai để ý, bèn gào lên to hơn.
Lãnh Như Băng nghe chói tai, không nhịn được bèn bảo Vương Phi Dương:
− Vương huynh hãy bảo biểu muội đừng khóc nữa.
Vương Phi Dương bực bội nhìn thiếu nữ nói:
− Biểu muội, nếu còn khóc, ta sẽ tống ngươi về Hoàng Sơn !
Thiếu nữ hờn dỗi chạy đi.
Vương Phi Dương cười khơi một tiếng, nói:
− Biểu muội quen được gia mẫu nuông chiều, sinh hư, thỉnh lão tiền bối đừng cười.
Hứa Sĩ Công cười ha hả:
− Vương huynh quá lời, nam nhi đại trượng phu chúng ta ai thèm chấp với nữ oa nhi.
Vương Phi Dương quay nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Cung hỷ Lãnh huynh, Trần đại hiệp đã thoát tình thế hiểm nghèo, thương thế không còn nghiêm trọng nữa rồi.
Lãnh Như Băng tuy nghe rành rọt từng tiếng nhưng chưa dám tin, ngẩn người ra hỏi:
− Sao, Trần đại hiệp đã thoát khỏi tình thế hiểm nghèo rồi ư ?
Vương Phi Dương cười đáp:
− Không những thoát hiểm, mà nếu Lãnh huynh về chậm nửa tháng e rằng lão tiền bối đã hoàn toàn bình phục, rời Thanh Vân Quán đi vân du giang hồ rồi cũng nên.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Trần đại hiệp dùng dược vật gì mà thương thế mau lành như vậy ?
Vương Phi Dương đáp:

− «Thiên niên Sâm hoàn».
Lãnh Như Băng lại ngẩn người hỏi:
− Là do Hoàng Sơn Thế Gia gửi tới hay sao ?
Vương Phi Dương cười đáp:
− «Thiên niên Sâm hoàn» là đệ nhất linh đơn kỳ dược do Sâm Tiên Long Thiên Lộc bào chế, tệ xá đào đâu ra thứ linh dược đó ?
Lãnh Như Băng nói:
− Thế thì tại hạ chịu, không hiểu nổi.
Vương Phi Dương mỉm cười nói:
− Long Thiên Lộc tinh thông y lý, xử thế vô song, hơn nữa dành quá nửa thời gian nghiên cứu, bào chế đan dược, ngoại hiệu Sâm Tiên chẳng phải hư truyền. «Thiên niên Sâm hoàn» thần danh đệ nhất, công năng cải tử hoàn sinh, nhưng Long Thiên Lộc thiên tính lạnh lùng, bế môn độc cư, không lý gì đến chuyện ân oán thị phi của thế gian, hơn nữa tại bốn phía Tỵ Trần Sơn Trang lại bố trí ngũ hành kỳ trận với vô số cơ quan bí mật, mấy chục năm nay, không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm đã thọ thương bởi kỳ trận ấy, những người bị thương vong phần lớn đều thân hoài tuyệt kỹ chứ chẳng phải là bọn đạo chích, đủ hiểu chẳng mấy ai có thể thỉnh cầu Long Thiên Lộc điều trị trọng bệnh cho người. Long Thiên Lộc bất chấp ân oán thế gian, tâm địa lãnh khốc, y thuật tối cao của lão trở thành vô dụng, chẳng giúp được ai, đã thế lại còn hại chết bao người, quả thực là còn nguy hiểm hơn các thứ độc trùng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Những lời đồn đại trong giang hồ, vị tất có thể tin tất cả, Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, thiết tưởng Vương huynh đã từng gặp Long Thiên Lộc chăng ?
Lãnh Như Băng chỉ nghĩ tới «Thiên niên Sâm hoàn», nghe hai người nói càng lúc càng lan man, thì không nhịn được, bèn hỏi:
− Vương huynh có biết thứ «Thiên niên Sâm hoàn» ấy là do ai mang tới chứ ?
Vương Phi Dương nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» do Long Thiên Lộc bào chế, thật hiếm lưu truyền trong giang hồ, thứ dược Trần lão tiền bối sử dụng chính là vật Lãnh huynh đánh mất.
Lãnh Như Băng kinh ngạc:
− Vậy là thế nào ? Tại hạ càng nghe càng hồ đồ, «Thiên niên Sâm hoàn» mà tại hạ mang tới đã bị đánh cắp rồi kia mà ...
Vương Phi Dương cười nói:
− Sự tình chưa nói rõ, chẳng trách Lãnh huynh hồ đồ.
Nói đoạn Vương Phi Dương đem chuyện Liễu Thanh Phong mang tặng

«Thiên niên Sâm hoàn» mà kể lại một lượt.
Hứa Sĩ Công vỗ đùi, nói:
− Lãnh đệ thấy chưa, cát nhân được trời phù hộ. Trần đại hiệp hành hiệp giang hồ, nếu bị thảm tử, hóa ra trời xanh bất công chăng !
Lãnh Như Băng thở phào nhẹ nhõm:
− Trời phù hộ cho Trần đại hiệp hồi sinh, thì vãn bối cũng yên tâm rồi.
Vương Phi Dương nói:
− Trần đại hiệp từng dặn Thanh Vân Quán chủ bảo thuộc hạ rằng khi nào Lãnh huynh trở lại Thanh Vân Quán thì đưa vào gặp Trần đại hiệp ngay tức khắc.
Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:
− Không biết lúc này Trần đại hiệp nằm ở đâu, có chịu tiếp khách chăng ?
Vương Phi Dương nói:
− Lãnh huynh an tâm, Trần đại hiệp tuy chưa hoàn toàn bình phục, nhưng thương thế đã thuyên giảm quá nửa, có thể đi lại được ...
Ngừng một chút, Vương Phi Dương lại nói tiếp:
− Chỉ có sư đệ của Lãnh huynh đi đâu mất tăm, chẳng có tin tức gì.
Lãnh Như Băng thở dài, định nói lại thôi.
Vương Phi Dương thấy vẻ mặt chàng có chút sầu khổ, trong lòng không nhịn được vội nói:
− Lãnh huynh cứ vào yết kiến Trần đại hiệp, sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách truy tìm tung tích sư đệ của Lãnh huynh.
Lãnh Như Băng cung tay, nói:
− Đa tạ Vương huynh quan tâm.
Vương Phi Dương mỉm cười, nói:
− Tại hạ dẫn đường cho hai vị.
Nói đoạn, Vương Phi Dương quay mình đi trước.
Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi theo sau, xuyên qua đại điện, đến một tiểu viện trang nhã.
Một tòa thất lợp ngói, tường xây gạch màu xanh, có ba gian, xung quanh có lũy tre bao bọc. Hai đạo y đồng tử ngồi bên cửa thất, lập tức rút kiếm đứng dậy, đóng cửa sổ lại.
Vương Phi Dương cung tay, cười nói:
− Vị Lãnh huynh này cầu kiến đại hiệp, phiền các vị vào bẩm một tiếng.
Hai đạo y đồng tử soi mói nhìn Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công một chặp, rồi nói:
− Trần đại hiệp vừa phục dược, hiện đang ngủ, ba vị tốt nhất nên chờ ít lâu hãy tới.
Lãnh Như Băng nói:
− Đã vậy, tại hạ ngồi bên ngoài lũy tre kia đợi vậy !

Nói đoạn chàng ra đó ngồi xuống.
Trời đã sâm sẩm tối, lác đác trên bầu trời đã có ánh sao.
Hứa Sĩ Công đợi một hồi sốt ruột, ngẩng nhìn hai đạo đồng, hỏi:
− Trần đại hiệp đến khi nào mới tỉnh dậy ?
Hai đạo đồng lắc đầu, đáp:
− Không thể nói trước được, sau khi thọ trọng thương, thần công chưa bình phục, có khi ngủ cả đêm ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Chẳng lẽ chúng ta ngồi đợi suốt đêm ở đây hay sao ?
Một đạo đồng điềm nhiên nói:
− Mệnh lệnh của gia sư rất nghiêm, từng dặn chúng tại hạ, nếu Trần đại hiệp đang ngủ, không ai được làm kinh động.
Hứa Sĩ Công đảo mắt nhanh, đang định phát tác, nhưng cuối cùng lại nén xuống, lẩm bẩm:
− Cứ như thân phận và thanh danh của Trần đại hiệp mà xét, thì dù ta có phải đợi ba ngày ba đêm cũng chưa phải là nhiều.
Cửa sổ vừa đóng bạn nãy bỗng mở ra, một tiếng ho nhè nhẹ, rồi một ánh đèn hắt ra ngoài, tiếp đến một thanh âm rất trầm:
− Có vị cao nhân nào muốn gặp lão phu đó ?
Một tiếng «kẹt» nhẹ, cánh cửa lớn mở rộng, một lão nhân hai tay và trên đầu quấn băng trắng xuất hiện ở giữa cửa thất.
Vương Phi Dương đứng dậy, cung tay vái dài một cái, rồi thưa:
− Vãn bối Vương Phi Dương, tham kiếm Trần lão tiền bối.
Lão nhân trên đầu, mặt quấn băng trắng toát, chỉ trừ ra tai, mắt, mũi, miệng, trông thật dễ sợ.
Lãnh Như Băng cung thân vái dài một cái, nói:
− Vãn bối Lãnh Như Băng tham kiếm lão tiền bối !
Hứa Sĩ Công cũng cung tay nói:
− Tại hạ Hứa Sĩ Công, danh xưng Lão Hầu Nhi, ngưỡng mộ hiệp danh từ lâu, đêm nay hân hạnh bái kiến.
Hai đạo nhãn thần của lão nhân thong thả nhìn ba người một lượt, đoạn hạ giọng nói:
− Ba vị khỏi cần đa lễ, thỉnh vào trong thất.
Vương Phi Dương đi trước dẫn đường.
Trong thất bố trí giản dị, một chiếc ngọc đỉnh cao gần một thước, đang thắng nhang, khói hương thanh thoát. Một chiếc giường gỗ hồng sắc, trên đặt một chiếc bình ngọc nhỏ, tinh xảo. Lãnh Như Băng vừa nhìn, nhận ra ngay đó là vật chàng đã ngốc nghếch để mất cắp, vội quay đi không dám nhìn lâu.
Lão nhân thong thả đến bên giường, ngồi xuống, nói:
− Thỉnh ba vị ngồi tùy tiện, lão phu thương thế chưa lành, không thể chiêu

đãi.
Vương Phi Dương nói:
− Lão tiền bối đừng khách khí, vãn bối và hai vị đây được bái kiếm đã cảm thấy vinh dự bội phần.
Thần Phán Trần Hải mỉm cười, nói:
− Hoàng Sơn Thế Gia đại xuất nhân tài, lão phu lại được gặp một nhân tài tinh anh trong võ lâm.

Hồi 13
Thiết Diện Thần Phán

Vương Phi Dương cúi mình đáp:
− Lão tiền bối quá khen ...
Quay sang Lãnh Như Băng, Vương Phi Dương nói:
− Vãn bối được Thanh Vân Quán chủ dặn đưa vị Lãnh huynh này vào yết kiến, thỉnh lão tiền bối thứ tội gây kinh động.
Thần Phán Trần Hải đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, chậm rãi hỏi:
− Bình «Thiên niên Sâm hoàn» kia có phải do hài tử ngươi mang đến tặng ?
Lãnh Như Băng chưa biết hồi đáp ra sao cứ trầm ngâm một hồi, rồi mới thưa:
− Sâm hoàn tuy do vãn bối mang đến, nhưng bất hạnh bị người cướp đi dọc đường, vãn bối truy tìm Sâm hoàn đã phải nếm trải không ít đắng cay.
Thần Phán Trần Hải thong thả đưa mắt nhìn lên trần nhà, hỏi:
− Ngươi phải nếm trải những nỗi cay đắng gì ?
Lãnh Như Băng bèn kể sơ việc truy tìm Sâm hoàn, bao gồm vô số hiểm ác và may mắn.
Thần Phán Trần Hải «à» một tiếng, nói:
− Có chuyện như vậy ư ? Đợi khi thương thế lão phu đã lành hẳn, phải đi coi một chút mới được.
Vương Phi Dương nói:
− Kinh nghiệm, võ công của lão tiền bối, chúng vãn bối chẳng thể theo kịp một phần nhỏ, mọi sự trong giang hồ ba chục năm nay, chỉ e không một việc gì có thể che mắt lão tiền bối nổi.
Trần Hải nói:
− Thế gian rộng lớn, lão phu tuy từng đặt chân khắp ngũ hồ tứ hải, nhưng cũng chẳng thể biết hết mọi sự tích ...
Ngừng một chút, lão lại nói:
− Có chuyện gì ? Công tử hãy nói đi, nếu lão phu biết, sẽ hồi đáp cho công tử nghe.
Vương Phi Dương nói:
− Lão tiền bối thông thạo nhân sự giang hồ, hẳn biết lai lịch của Huyền Hoàng Giáo ?
Thần Phán Trần Hải từ từ nhắm mắt, trầm tư một hồi, đoạn nói:
− Huyền Hoàng Giáo chuyên hoạt động ở biên khu Vân, Quý, ít lai vãng tới

võ lâm Trung Nguyên ...
Vương Phi Dương nói:
− Nhưng thế lực của chúng đã lan tới địa phận Giang Nam; chốn Đào Hoa Trang nổi danh một thời đã thành đại bản doanh để thế lực của chúng thâm nhập Giang Nam. Chúng lợi dụng mỹ sắc làm mồi chiêu mộ rất nhiều cao thủ giang hồ.
Thần Phán Trần Hải đưa mắt nhìn mọi người một lượt, không nói gì.
Vương Phi Dương thở dài, tiếp:
− Vãn bối tuy lưu trú ở Đào Hoa Trang cả tháng trời, nhưng vẫn chưa phát hiện những trò kỳ ảo tại đó, thực cảm thấy quá ngu ngốc, do đó, vãn bối nghĩ rằng kẻ chủ trì còn đang chờ thời cơ, rồi Huyền Hoàng Giáo sẽ hoành hành ở giang hồ, đến lúc ấy chỉ e sẽ gây ra một trường sát kiếp trong võ lâm Giang Nam.
Vãn bối tuy muốn vì đồng đạo võ lâm Giang Nam chúng ta mà hóa giải kiếp vận, nhưng tự biết tài năng không đủ đảm đương, chưa biết thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo là nhân vật nào. Lão tiền bối bôn ba khắp đại Giang Nam Bắc, ngũ hồ tứ hải, hẳn biết kẻ chủ trì Huyền Hoàng Giáo là ai ...
Hứa Sĩ Công cố nhịn không được, nói xen vào:
− Lão phu bị bọn chúng đầu độc bằng rượu, giam cầm suốt hai năm, đáng tiếc suốt thời gian đó không có cơ hội động thủ giao đấu với kẻ chủ trì đại cục.
Suốt hai năm không được thấy ánh nhật quang, bình sinh lão phu chưa từng bị khốn như vậy, trong lòng vô cùng căm giận, nếu Trần lão huynh dụng tâm quét sạch Đào Hoa Trang, thì tại hạ nguyện đi tiên phong.
Lãnh Như Băng nói:
− Huyền Hoàng Giáo chủ, tại hạ từng gặp qua.
Vương Phi Dương vội hỏi:
− Là nhân vật như thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Những kẻ cầm đầu đều dùng mạng che mặt, nên không thể nhìn rõ.
Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ thoạt đầu cho rằng Lục y mỹ nhân là kẻ chủ trì đại cục, nhưng sau mới phát giác ra đằng sau mỹ nhân này còn có kẻ khác.
Thần Phán Trần Hải từ nãy im lặng ngồi nghe, bỗng ho nhẹ một tiếng, nói:
− Cứ theo như lão phu đã biết, Huyền Hoàng Giáo chỉ là một tiểu bang hội ở biên khu Vân Quý.
Lão nhân bỗng ngừng lời, không rõ để suy nghĩ, hay là để dừng nghỉ, rồi mới tiếp:
− Võ công của tên đó rất bình thường, nhưng lại chuyên dùng mê dược, tại biên khu Vân Quý, hắn chiêu mộ những tên phản đồ trong võ lâm, lập ra

Huyền Hoàng Giáo ở chốn thâm sơn hiểm trở. Một tiểu bang hội không có thực lực, mà lại dám đến quấy phá Trung Nguyên, hãm hại giang hồ.
Vương Phi Dương nói:
− Như thế mới là quái dị.
Trần Hải thở dài nói:
− Chuyện này ắt có nội tình khác.
Lãnh Như Băng nói:
− Cứ như vãn bối biết, Huyền Hoàng Giáo là một tổ chức thần bí vô cùng nguy hiểm.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tại hạ tuy bị chúng giam cầm hai năm; chịu vô số hình phạt, nhưng vì bị giam dưới thạch lao, nên không thể biết bí mật của chúng. Bất quá tại hạ từng động thủ giao đấu vài chiêu với những kẻ phục thị, thì thấy võ công của chúng tuy không phải là đệ nhất cao thủ, nhưng cũng chẳng tầm thường, nếu nhân vật chủ trì đại cục bản lĩnh tầm thường, làm sao có thể cầm đầu những thủ hạ lợi hại như vậy.
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối tuy chưa chính thức động thủ với các nhân vật của Huyền Hoàng Giáo, nhưng mắt thấy tai nghe, thì nhân vật chủ mưu đại cục là một kẻ âm trầm độc hiểm, quyết không phải thuộc hạng thổ phỉ, đạo chích.
Thần Phán Trần Hải từ từ nhắm mắt, nói:
− Lời lão phu nói ban đầu là chuyện mấy chục năm về trước, qua mấy mươi năm, biết bao biến hóa, có thể Huyền Hoàng Giáo đã thay thủ lĩnh ...
Ngừng một chút, lão nhân nhìn Lãnh Như Băng, nói:
− Hài tử, ngươi hãy kể lại tỉ mỉ cho lão phu nghe việc mất «Thiên niên Sâm hoàn», để lão phu xem tình hình biến hóa như thế nào.
Lãnh Như Băng thuật lại thật tỉ mỉ mọi chuyện chàng đã trải qua.
Thần Phán Trần Hải nhắm mắt, chăm chú lắng nghe. Khi Lãnh Như Băng thuật xong, lão mới từ từ mở mắt, nói:
− Hài tử, «Thiên niên Sâm hoàn» là do ai phái ngươi mang tới ?
Lãnh Như Băng chau mày, trầm ngâm một hồi, rồi đáp:
− Là tại hạ phụng mệnh gia mẫu mang linh dược tới kính tặng.
Thần Phán Trần Hải chớp mắt, hỏi:
− Là lệnh đường đại nhân ư ?
Mặt lão nhân tuy bị băng quấn, không thể nhìn thấy biểu hiện của nét mặt, nhưng nghe âm thanh đầy vẻ kinh ngạc, cũng thấy rõ là lão nhân cảm động vô cùng.
Lãnh Như Băng tựa hồ nhớ đến một sự tình trọng đại, bèn đứng dậy, hé môi định nói lại thôi, lại thong thả ngồi xuống.
Vương Phi Dương đưa mắt cho Hứa Sĩ Công, cúi mình đứng dậy, rồi nói:

− Vãn bối phải đi đón xá muội, xin cáo biệt trước.
Hứa Sĩ Công bôn tẩu giang hồ đã lâu, nhìn sắc mặt là hiểu nội tâm người khác, cũng đứng dậy, nói:
− Tại hạ cũng xin cáo biệt.
Đoạn lão theo Vương Phi Dương bước ra.
Thần Phán Trần Hải thấy hai người kia đã lẫn vào bóng đêm, mới nhè nhẹ thở dài, nói:
− Hài tử, trong lòng ngươi có nhiều nghi vấn lắm thì phải ?
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối thân thế mông lung, từ khi có trí nhớ, mười mấy năm nay chỉ ru rú ở Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc, không rời khỏi đó một bước, lần này bỗng nhiên được gia mẫu phái mang «Thiên niên Sâm hoàn» dâng tặng lão tiền bối ...
Chàng nói đến đây thì ngừng lời.
Trần Hải thong thả nói:
− Ngươi có điều gì hồ nghi trong lòng, cứ nói hết ra đi !
Lãnh Như Băng nói:
− Mười mấy năm nay, vãn bối luôn luôn canh cánh bên lòng một điều, những mong lão tiền bối có thể minh thị cho vãn bối.
Trần Hải hỏi:
− Điều gì vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Thân thế của vãn bối !
Trần Hải trầm ngâm hồi lâu, mới chậm rãi hỏi:
− Lệnh đường chưa hề nói cho ngươi biết ư ?
Lãnh Như Băng nói:
− Từ mẫu quá nghiêm, mỗi lần vãn bối mở miệng hỏi về thân thế, đều bị gia mẫu sầm mặt mắng vãn bối không được đa vấn, nhưng vãn bối dầu sao cũng là một nam tử, ngay đến thân phụ thân thế cũng không biết, thử hỏi làm sao vãn bối không canh cánh bên lòng ?
Trần Hải nói:
− Hài tử, ngươi hỏi không sai, nhưng lão phu thực không tiện nói. Lệnh đường là bậc tài trí hơn người, chưa chịu cho ngươi biết thân thế của ngươi, tất là chưa đến lúc nói. Ôi, lão phu có thể cho ngươi biết một chút hậu quả, nếu thân thế của ngươi lúc này lộ rõ trong khắp võ lâm giang hồ, thì tức thời sẽ dấy lên một sự hỗn loạn, đừng nói lệnh đường đại nhân khó đối phó, ngay cả lão phu và lệnh sư cùng lộ diện, chỉ e cũng không dẹp yên được sóng gió.
Lãnh Như Băng hơi sững sờ, hỏi:
− Như vậy là lão tiền bối biết phải không ?
Trần Hải gật đầu:

− Trong đương kim võ lâm, biết thân thế của ngươi, ngoài lệnh đường, ân sư và lão phu ra, chỉ có Dã Hạc ...
Lão nhân tựa hồ cảm thấy lỡ lời, vội ngừng bặt.
Lãnh Như Băng giật mình, hỏi:
− Dã Hạc Thượng Nhân cũng biết ư ?
Trần Hải biết không thể chữa lại, đành nói:
− Không sai, còn có Dã Hạc Thượng Nhân, nhưng đạo trưởng chỉ biết một phần, hơn nữa sẽ chẳng nói với ngươi đâu.
Lãnh Như Băng chợt nghĩ đến việc Dã Hạc Thượng Nhân xả thân đến Độc Cung, bất giác động tâm, nghĩ thầm:
"Mình đã vô cùng hiếu kỳ trước việc Dã Hạc Thượng Nhân chịu trói đến Độc Cung, xem ra thân thế của mình là một bí mật lớn lao, đêm nay nếu có sống ba cuộc đời nữa cũng chẳng còn dịp biết rõ thân thế lai lịch." Nghĩ vậy, chàng bèn đứng dậy cung tay vái:
− Lão tiền bối đã biết lai lịch của vãn bối, thỉnh lão tiền bối chỉ giáo, dù trong đó có liên quan đến ân oán giang hồ trọng đại, vãn bối cũng sẽ chịu đựng khổ nhục, quyết không khinh suất vọng động.
Trần Hải lắc đầu nói:
− Trừ việc đó ra, bất cứ việc gì lão phu có thể làm, lão phu cũng đều đáp ứng ngươi.
Giọng nói trầm lắng nhưng vô cùng kiên quyết, không để cho ai phải bàn cãi.
Lãnh Như Băng thầm biết có hỏi thêm cũng vô ích, xem chừng Trần Hải quyết chẳng chịu tiết lộ, nhưng chàng lại không cam nguyện bó tay, song chưa biết nên nói như thế nào.
Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói:
− Hài tử, không nên nghĩ nhiều, tấm lòng của từ mẫu trong thiên hạ thật đáng thương, lệnh đường không nói cho ngươi biết thân thế ngươi, hoàn toàn là muốn tốt cho ngươi đó thôi.
Lãnh Như Băng nói:
− Chẳng lẽ vãn bối cứ suốt đời hồ đồ như vậy mới được hay sao ?
Trần Hải đáp:
− Bao giờ đến lúc, lệnh đường khắc nói cho ngươi rõ, hài tử, ngươi đã chịu đựng mười mấy năm, hãy cố chịu đựng thêm ít ngày.
Lãnh Như Băng nói:
− Dù lão tiền bối không cho biết, vãn bối cũng sẽ tận lực tra sự tình cho thật minh bạch.
Trần Hải chậm rãi nằm xuống, hỏi:
− Ngươi có biết dụng ý của lệnh đường phái ngươi mang linh dược đến tặng lão phu hay không ?

Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối không biết.
Trần Hải nói:
− Ồ, dụng ý của lệnh đường ... dù thế nào lão phu cũng không để lệnh đường thất vọng.
Lãnh Như Băng tuy thông minh tuyệt luân, nhưng chưa biết nhiều chuyện trong giang hồ, nghe câu vừa rồi của Trần Hải, chàng chưa biết đối đáp ra sao.
Trần Hải từ từ nhắm mắt, nói:
− Trong đời mình, lão phu đã thi ân muôn vạn lần, nhưng chưa từng thụ lãnh một lần báo đáp. Nay lệnh đường phái ngươi vượt ngàn dặm lộ trình đem linh dược thân tặng, tuy lệnh đường không nói cho ngươi trước một lời, nhưng ta cũng đoán được dụng ý của lệnh đường.
Lãnh Như Băng nói:
− Thỉnh lượng thứ cho sự ngu xuẩn của vãn bối, vãn bối không hiểu gia mẫu có dụng ý gì ? Những mong lão tiền bối chỉ giáo cho.
Trần Hải nói:
− Hài tử, thân thế của ngươi đầy thê lương, cũng liên quan đến một thảm sự đã trầm lắng hoàn toàn trong giang hồ. Những nhân vật tham gia thảm sự ấy ở rải rác khắp đại Giang Nam Bắc, cơ hồ bao gồm những cao thủ đương đại mà vừa nghe nhắc đến người đời đã kinh hãi. Sự tình này khởi đầu từ một ngộ nhận, nhưng rồi trở thành một kinh nhân thảm án. Hài tử, sự việc tuy xảy ra đã hai chục năm về trước, song ngày nay chẳng một ai dám đề khởi lại một lần nữa, lão phu tuy biết thân thế của ngươi, nhưng một là chưa đủ chứng cứ, không thể đứng ra rửa nỗi oan cho mẫu tử ngươi, hai là vì mức độ liên quan quá lớn, không dám vọng động khinh suất.
Nói đến đây, lão nhân ngừng lời, trầm tư một lát, mới nói tiếp:
− Lão phu đã nói quá nhiều, chỉ e ngươi thêm phiền não. Lệnh sư tuy thân hoài tuyệt học, nhưng võ học vĩnh viễn tiến bộ không ngừng, một cá nhân dù dành trọn tinh lực ở đời, cũng không thể học hết tuyệt kỹ trong thiên hạ, cho nên võ lâm mới chia thành nhiều môn phái, mỗi môn phái đều có sở trường riêng của mình. Tuyệt kỹ của lệnh sư, vị tất lão phu đã có, tuyệt kỹ của lão phu, cũng vị tất lệnh sư đã có, lệnh đường tuy chưa để ngươi cầu lấy một lời, nhưng ta biết dụng ý của lệnh đường ngươi là muốn ta truyền thụ võ công cho ngươi.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Vãn bối dám đảm đương được việc đó sao ?
Trần Hải thở dài nhè nhẹ, nói:
− Hài tử, ngươi khỏi cần khiêm nhường, đối với ngươi mà nói, võ công là vô cùng trọng yếu. Chưa kể đến việc ngươi mang thần dược đến cứu mạng lão

phu, mẫu thân ngươi là một nữ nhân tiết hạnh, chịu đựng nhiều đau khổ về tinh thần, lão phu cũng không thể tọa thị, người võ lâm chúng ta rất kính trọng tiết phụ giáo tử, huống hồ bản lĩnh của ngươi đủ để kế tục sự nghiệp. Ngươi hãy gắng chịu đựng thêm ít ngày, lão phu đã có «Thiên niên Sâm hoàn», hẳn mười hôm nữa sẽ lành thương thế, tuy chưa thể động thủ giao đấu, nhưng truyền thụ võ công cho ngươi thì không hại gì, bất quá có một điều lão phu cần nói rõ trước ...

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối xin lắng nghe.

Trần Hải nói:

− Lão phu truyền thụ võ công, nhưng không thể cùng ngươi có danh phận sư đồ.

Lãnh Như Băng đăm đăm suy tư, im lặng. Trần Hải tiếp:

− Không phải là tư chất, tài năng của ngươi không đủ để kế tục sự nghiệp của lão phu, mà thực là lão phu còn chưa đủ tài để nhận ngươi làm đệ tử. Ôi, trong giang hồ có không ít người ngưỡng kính lão phu bội phần, dùng trăm phương ngàn kế xin học võ công của lão phu, tưởng lão phu là tối cao, có ai ngờ trong đời ta từng chiến bại những ba lần !

Lãnh Như Băng thở dài, đột nhiên đứng dậy bái Trần Hải, nói:

− Vãn bối từ khi có ký ức, luôn luôn khổ não về thân thế mơ hồ của mình, tuy gia mẫu hết lòng ái hộ vãn bối, nhưng hễ mỗi lần vãn bối mở miệng hỏi về phụ thân, lại bị trách mắng. Điều đó chỉ càng khiến cho vãn bối nóng lòng muốn biết về thân thế của mình. Ôi, vãn bối đã khổ tâm mười mấy năm nay, đã không biết bao lần bị gia mẫu trách mắng, cũng không biết bao lần thấy từ mẫu khóc chẳng thành tiếng, nhưng vãn bối quyết phải tìm cho ra thân thế của mình, dù chông gai nguy hiểm đến mấy cũng không ngăn nổi vãn bối làm việc đó. Nhưng thiên địa bao la, biết đi đâu tìm người hiểu rõ thân thế của vãn bối ? Hoàng thiên có mắt, khiến đêm nay vãn bối được gặp lão tiền bối, lão tiền bối đã cho biết những nét đại thế, những mong được biết thêm cụ thể. Gia mẫu có dụng ý phái vãn bối mang linh dược đi là để ngầm thỉnh cầu võ công, nhưng vãn bối có thể suy đoán khác được chăng ?

Trần Hải hỏi:

− Ngươi có suy đoán gì, cứ nói cho lão phu nghe.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối từng bảo thân thế của vãn bối thê lương, liên quan đến một thảm sự, điều đó chắc không sai.

Trần Hải nói:

− Đương nhiên !

Lãnh Như Băng nói:

− Từ khi vãn bối có ký ức, hoàn toàn không lưu một chút ấn tượng nào về

phụ thân, vậy thảm sự kia hẳn là nói về gia phụ.
Trần Hải nói:
− Ngươi quả nhiên thông minh tuyệt luân.
Lãnh Như Băng nói tiếp:
− Lão tiền bối đã biết sự tình, những mong chỉ giáo cụ thể để vãn bối trút gánh nặng phiền muộn.
Trần Hải lắc lắc đầu, im lặng.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy nhiệt huyết bốc lên đầu, uất ức khiến hai hàng nước mắt ứa ra, thảm thiết nói:
− Nếu hôm nay lão tiền bối không chịu cho vãn bối biết thân thế của mình, vãn bối sẽ nằm xuống đây, vĩnh viễn không trở dậy.
Chàng thanh niên lãnh đạm, mang diện mạo u sầu thâm trầm, tựa hồ đã không có khả năng khống chế bản thân, nước mắt chảy ròng ròng.
Trần Hải tựa hồ vô cùng xúc động, thong thả ngồi dậy, nói:
− Đại trượng phu không được trước mặt người rơi lệ, ngươi mau đứng lên đi !
Lãnh Như Băng ngước mắt lên, nói:
− Lão tiền bối đáp ứng rồi chăng ?
Trần Hải lắc đầu:
− Hài tử, ngươi mau đứng dậy, chúng ta hãy tiếp tục nói chuyện. Lão phu chỉ thích những nghĩa sĩ hào hiệp, rất ghét những kẻ ủy mị tầm thường, không có phong cách.
Lãnh Như Băng lau nước mắt, đứng dậy nói:
− Lão tiền bối không nói, vãn bối chỉ còn cách đi tìm Dã Hạc Thượng Nhân.
Trần Hải nói:
− Lão phu đã không nói, Dã Hạc Thượng Nhân càng không cho ngươi biết đâu.
Lãnh Như Băng đang định hỏi thêm, bỗng nghe có nhiều tiếng ho vọng vào, tiếp đó có tiếng cước bộ rậm rịch. Nhìn ra, thấy Tiêu Dao Tử đi trước, tiếp đến là Hứa Sĩ Công và Vương Phi Dương. Tiêu Dao Tử nhìn Lãnh Như Băng, đoạn quay sang nói với Trần Hải:
− Thương thế của Trần đại hiệp thế nào rồi ?
Trần Hải mỉm cười đáp:
− Danh tiếng Sâm Tiên của Long Thiên Lộc quả không phải hư truyền, ai ngờ «Thiên niên Sâm hoàn» có thể cải tử hoàn sinh cho lão phu.
Thanh âm của lão rành rọt từng chữ, hiển nhiên thương thế đã thuyên giảm quá nữa.
Tiêu Dao Tử thở phào nhẹ nhõm, nói:
− Trời phù hộ cát nhân, Trần đại hiệp đã thi ân phó đức cho bao nhiêu chúng sinh nên từ khi thụ thương, không biết bao nhiêu người đã lo lắng đến tính

mệnh của Trần đại hiệp, sẵn sàng đến thăm bệnh, tặng dược.
Trần Hải nói:
− Lão phu tuy đông bằng hữu, nhưng kết cừu quá nhiều, thiết tưởng có rất nhiều cừu gia tìm đến Thanh Vân Quán này.
Tiêu Dao Tử nhìn mọi người một lượt, nói:
− Còn may, tuy có dăm ba kẻ nghe phong thanh tìm đến, nhưng đều bị Vương công tử đuổi đi cả.
Trần Hải thong thả đưa mắt nhìn Vương Phi Dương, nói:
− Lão phu có duyên được gặp lệnh đường mấy lần, tình viện thủ của Vương thế huynh, lão phu sẽ tới tạ ân với lệnh đường.
Vương Phi Dương nói:
− Lão tiền bối là bậc đại nghĩa hiệp, nay đã qua được kiếp nạn là phước lớn cho đồng đạo võ lâm chúng tại hạ. Mấy năm nay gia mẫu tỵ cư tinh luyện, dù vãn bối muốn gặp cũng khó. Thịnh tình của lão tiền bối, vãn bối xin đại diện cho gia mẫu thụ lãnh.
Nguyên chàng e rằng sau khi Trần Hải đã lành thương thế, ắt sẽ đến Hoàng Sơn, mẫu thân của chàng không thể không thân chinh tiếp đãi một bậc cao nhân đại nghĩa hiệp như Trần Hải, nhưng mẫu thân của chàng lại đang ở thời kỳ bế môn tu luyện, khó có thể xuất hiện. Trần Hải tuy là bậc đại hiệp, nhưng tính tình cao ngạo, nếu không được tiếp đãi, chỉ sợ sẽ ngộ nhận không tốt về Hoàng Sơn Thế Gia.
Trần Hải thở dài nhè nhẹ nói:
− Quá nửa các vị bằng hữu cố giao còn sống đều đã lánh thế đào danh, không xen vào chuyện thị phi ân oán của giang hồ, chỉ còn một mình lão phu vẫn còn lưu lại chốn giang hồ. Ôi, quả thật cũng đến lúc nên dừng.
Tiêu Dao Tử nói:
− Trần đại hiệp nói cũng phải, nhưng dù lánh thế nào thì cũng khó tránh khỏi những chuyện ân oán giang hồ. Như bần đạo đây, xa lánh thế, quy y, vậy mà mười mấy năm nay, vô số nhân vật giang hồ vẫn cứ tìm đến báo cừu, bần đạo cố nhường nhịn, nhưng vẫn bị bức phải động thủ mấy lần. Ôi, đã dấn thân vào chốn giang hồ, dù muốn thoát ra cũng chẳng phải dễ. Thịnh danh của Trần đại hiệp còn cao hơn bần đạo bội phần, muốn mai danh ẩn tích hoàn toàn không dễ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lời này không sai, đã dấn thân vào chốn giang hồ thì khó bề thoát ra, nhất là với những nhân vật danh chấn võ lâm như Trần đại hiệp, Long Thiên Lộc, Dã Hạc Thượng Nhân. Trần đại hiệp được tôn là Thiết Diện Thần Phán Hoạt Báo Ứng, đã kết nhiều cừu hận thì làm sao có thể rửa tay gác kiếm được, ngay như Long Thiên Lộc không bước chân ra khỏi sơn trang mà còn có rất nhiều cừu gia ...

Trần Hải gật đầu nói:
− Lời này cũng không sai.
Hứa Sĩ Công nói tiếp:
− Đáng kể nhất là Dã Hạc Thượng Nhân. Người này không màng danh lợi nhưng có rất nhiều ân oán giang hồ liên quan đến Dã Hạc Thượng Nhân. Dã Hạc Thượng Nhân muốn đào danh lánh thế, vẫn có người tìm đến báo cừu. Liên Vân Lư bất quá chỉ là mấy gian thảo thất, nghe đồn không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm, nhưng kỳ thực Dã Hạc Thượng Nhân từ chối người này, lại vẫn tiếp người kia. Chính lão phu thấy Thiết Quyền Lý Phi đã tới đó ...
Trần Hải bỗng quay sang Hứa Sĩ Công hỏi:
− Vậy ư ? Cứ như lão phu được biết, Dã Hạc Thượng Nhân có hai bộc nhân trợ thủ đều vào hàng cao thủ, há để cho kẻ khác tùy tiện xông lên Liên Vân Lư ?
Hứa Sĩ Công bỗng hùng hồn nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân là một bậc võ công kiệt xuất, Hứa mỗ này suốt đời cũng không theo kịp, điều đó khỏi phải nói, nhưng còn mấy thủ hạ của Dã Hạc Thượng Nhân vị tất có thể ngăn cản được người khác lên núi.
Trần Hải hỏi:
− Lão huynh đã động thủ với họ chưa ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Gã đầu tính tình hòa nhã, đã để tại hạ và Lãnh công tử đi lên, nhưng còn gã thứ hai thì cùng hung cực ác, bất chấp người thân, buộc tại hạ phải động thủ.
Trần Hải nói:
− Hứa huynh có thể đánh bại người ấy, võ công quả thật bất phàm.
Hứa Sĩ Công nói:
− Khi tới Liên Vân Lư, tại hạ chính mắt còn thấy Thiên Nam Nhị Quái cũng đến đó.
Trần Hải sững sờ nói:
− Bạch Phát Long Ẩu ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Ngoài Bạch Phát Long Ẩu còn có cả Bạch Phát Lão Ông.
Trần Hải nói:
− Cặp phu phụ này mấy chục năm trước nguyên là hai nhân vật hắc đạo cũng danh tiếng trong võ lâm Trung Nguyên, sau bị đuổi khỏi Trung Nguyên, dạt đến tận Thiên Nam, không hiểu tại sao nay lại tìm đến Liên Vân Lư để làm gì ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Họ đòi Dã Hạc Thượng Nhân phải trả Thiên Nam Nhị Bảo.

Trần Hải nói:
− Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không sai, chính là hai vật đó.
Trần Hải nói:
− Cứ như lão phu biết, Dã Hạc Thượng Nhân không màng danh lợi, Thiên Nam Nhị Bảo tuy là hai báu vật được các nhân vật võ lâm cầu mong, nhưng vị tất đã khiến Dã Hạc Thượng Nhân để mắt tới. Thiên Nam Nhị Quái tìm đến Liên Vân Lư, ắt là do người xúi giục.
Hứa Sĩ Công tựa hồ nhớ ra một sự tình trọng đại, bèn nói:
− Trần đại hiệp quanh năm bôn tẩu giang hồ, kiến văn quảng bác đệ nhất thiên hạ.
Trần Hải nói:
− Hứa huynh quá khách khí rồi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đương kim giang hồ có một vị danh gia kiếm thuật, giao hảo thâm tình với Dã Hạc Thượng Nhân, Trần đại hiệp có biết Bạch Kỳ Hồng là ai chăng ?
Trần Hải trầm ngâm một hồi, rồi đáp:
− Danh gia đương thế dùng kiếm, lão phu tuy chưa gặp, nhưng cũng từng nghe qua, còn Bạch Kỳ Hồng thì lão phu lại chưa hề biết.
Hứa Sĩ Công nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Ha ha, Lãnh đệ, hai chúng ta bị con nha đầu đánh lừa rồi.
Lãnh Như Băng nói:
− Nhưng Ngư Trường Kiếm đích thực là ở trong tay lão ta.
Hứa Sĩ Công nói:
− Thiên Nam Nhị Bảo tuy không ở trong tay Dã Hạc Thượng Nhân, nhưng xem ra có quan hệ trọng đại với đạo trưởng. Thiên Nam Nhị Quái tìm đến Liên Vân Lư chẳng phải vô cớ. Bạch Phát Long Nữ là ai, hẳn Trần đại hiệp có biết ?
Trần Hải gật đầu đáp:
− Nữ nhân này đem Thiên Nam Nhị Bảo tiến nhập Trung Nguyên, gây náo loạn mười mấy năm rồi đột nhiên biệt vô âm tích, không còn lộ diện trên giang hồ, lão phu năm xưa từng gặp nàng, không biết hiện tại nàng còn sống hay không ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Chẳng những còn sống, mà đã xuất giá.
Trần Hải hỏi:
− Nàng kết duyên với ai ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Với Vương Tiểu Cường ...

Đoạn lão Hứa kể lại tỉ mỉ việc gặp Hàn Linh ở Lục Tinh Đường, việc đến Liên Vân Lư thỉnh cầu được chặt bỏ còng tay, Thiên Nam Nhị Quái đến Liên Vân Lư bức bách Dã Hạc Thượng Nhân trả Thiên Nam Nhị Bảo, Bạch Phát Long Nữ tới Liên Vân Lư, Dã Hạc Thượng Nhân xả thân chịu trói đi Độc Cung v.v ...

Tiêu Dao Tử nghe xong, bất giác thở dài, nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân đã không lai vãng với các nhân vật võ lâm, cuối cùng vẫn bị lụy phiền, xem chừng các nhân vật giang hồ dù muốn rời bỏ giang hồ cũng vô cùng nan giải.

Hứa Sĩ Công nói:

− Điều đó cũng có thể hiểu được là có nhân quả, nhưng điều tại hạ nghĩ không ra là tại sao Dã Hạc Thượng Nhân cam nguyện thúc thủ chịu trói, phục tùng Bách Độc Tiên Tử mà đi Độc Cung, kỳ quái hơn nữa, nghe đâu chuyến đi Độc Cung này của Dã Hạc Thượng Nhân là có liên quan đến đồng đạo võ lâm, thực khiến tại hạ không sao hiểu nổi.

Tiêu Dao Tử nói:

− Bần đạo tựa hồ từng nghe nói về Ngũ Độc Cung, nhưng đã quên không biết nó ở đâu.

Trần Hải nói:

− Lão phu có thể nói cho các vị biết một chút về Độc Cung.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Vậy ư ? Trần đại hiệp từng đến Ngũ Độc Cung rồi sao ?

Trần Hải lắc đầu:

− Lão phu tuy chưa đến, nhưng biết rất rõ.

Tiêu Dao Tử nói:

− Bần đạo nghe nói đó là nơi cực kỳ đáng sợ, thật tình bần đạo chẳng tin.

Trần Hải nói:

− Chỉ nghe đồn đại thì không tin là phải, nhưng lão phu có được một vị bằng hữu cố tri thuật lại. Đừng nói là đáng sợ, chỉ e thế gian này không còn nơi nào khủng khiếp hơn nơi đó ...

Vương Phi Dương hỏi:

− Nơi ấy cuối cùng là đâu vậy ?

Trần Hải nói:

− Lệnh đường kiến văn quảng bác hơn hẳn lão phu, chẳng lẽ chưa từng kể cho Vương thế huynh biết ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tựa hồ từng nghe gia mẫu kể qua, nhưng rất sơ lược.

Trần Hải nói:

− Đó là một vùng thống mãn độc khí, trong một chu vi mười dặm xung quanh Ngũ Độc Cung đầy những lá cây mục nát thối rữa, lại có một dòng

nước đục không biết chảy từ đâu, lá cây rụng xuống ngâm trong nước lâu năm, biến thành một hiểm địa, lại có thêm sức người tu tổ thêm, ai bị sa lầy vào thứ bùn ấy, dù võ công cao minh đến mấy, cũng khó bề thoát chết ...
Mọi người đều chú mục nhìn Trần Hải. Lão nhân từ từ nhắm mắt, nói tiếp:
− Lá cây thối rữa, bùn nước đen đục trở thành một hiểm địa, lưu lại lâu ngày bốc lên độc khí, chỉ hít phải độc khí không thôi, đã thụ thương rồi, nói gì lỡ sa chân xuống bùn.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Kỳ quái. Chẳng lẽ người ở trong Ngũ Độc Cung không sợ độc khí đó sao ?
Trần Hải đáp:
− Vật vật tương khắc, trong Ngũ Độc Cung có một loại kỳ hoa, mùi hương thơm nức, chỉ cần một bông thì không ngại gì độc khí.
Vương Phi Dương hỏi:
− Ngoại trừ một dải thiên nhiên hiểm địa, không biết còn có sinh vật gì chăng ?
Trần Hải đáp:
− Dải nước độc địa ấy bao quanh một khu vực rộng chừng vài trăm mẫu đất, Ngũ Độc Cung được kiến tạo chính trên khu đất này, tập hợp vô số độc vật, trong đó có năm chủng loại tối độc.
Vương Phi Dương nói:
− Có lẽ do đó mới gọi là Ngũ Độc Cung, nhưng nếu nói vật vật tương khắc, tại sao năm độc vật kia lại song song tồn tại ?
Trần Hải đáp:
− Điều đó thì lão phu không rõ.
Vương Phi Dương ho khẽ một tiếng, hỏi:
− Thủ lĩnh Ngũ Độc Cung là một nhân vật như thế nào ?
Trần Hải đáp:
− Lão phu không biết, trong đương kim võ lâm chỉ e cũng khó tìm thấy một vài người biết kẻ đó là ai !
Hứa Sĩ Công nói:
− Tại hạ biết trên thế gian có hai người nắm được nội tình ở Ngũ Độc Cung.
Vương Phi Dương hỏi:
− Thỉnh giáo lão tiền bối !
Hứa Sĩ Công nói:
− Một là Dã Hạc Thượng Nhân, nhưng đã đi đến Ngũ Độc Cung, người thứ hai hiện vẫn đang còn ở Liên Vân Lư.
Lãnh Như Băng tiếp lời:
− Lão tiền bối muốn nói đến bạch y thiếu nữ thân thể bạc nhược nọ ư ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Chính người ấy, khi Dã Hạc Thượng Nhân đi Ngũ Độc Cung, mọi người

hiện diện tại Liên Vân Lư đều cảm thương, chỉ riêng bạch y thiếu nữ tuyệt bất động dung, lại còn bảo Dã Hạc Thượng Nhân cứ an tâm mà đi. Từ dung mạo đến lời nói, cử chỉ lúc tiễn biệt đều không có chút gì sầu khổ, phải sớm biết nội tình thì mới như vậy.
Lãnh Như Băng nhận xét:
− Lão tiền bối nói không sai.
Bỗng có tiếng cánh chim đập, một con chim sáo lông trắng như tuyết bay vào trong thất, chính là linh điểu Tuyết Mỵ Nhi. Con chim bay một vòng trong thất, đoạn sà xuống vai Vương Phi Dương và gọi:
− Cô nương ngộ kình địch.
Vương Phi Dương biến sắc, vội đứng dậy, nói:
− Xá muội gặp cao thủ, đang phải khổ chiến, thỉnh chư vị ngồi chờ một lát, tại hạ đi hiệp trợ xá muội một tay.
Nói đoạn không chờ hồi đáp, Vương Phi Dương phóng ngay đi. Tuyết Mỵ nhi bay trước dẫn đường. Hứa Sĩ Công vội đứng lên nói:
− Lão hủ cũng đi với Vương thế huynh xem vị cao nhân nào.
Nói đoạn, lão chạy đuổi theo.
Tiêu Dao Tử nói nhỏ:
− Thỉnh Lãnh công tử lưu lại với Trần đại hiệp bần đạo cũng phải đi mới được.
Lãnh Như Băng hơi chau mày, định nói lại thôi, đưa mắt nhìn theo ba người gấp gấp chạy đi.
Trần Hải nhìn Lãnh Như Băng hỏi:
− Lệnh đường có nói gì về lão phu chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Gia mẫu hầu như không nói gì cho vãn bối biết về người và việc trong giang hồ.
Trần Hải nói:
− Thế thì được. Tính lão phu rất quái dị, phàm đã quyết định sự gì, thì vĩnh viễn không cải biến. Lão phu đã quyết định truyền thụ võ công cho ngươi, bất kể ngươi có nguyện ý hay không, lão phu cũng truyền thụ. Lão phu chưa nói cho ngươi biết thân thế của ngươi, thì dù trước mặt lão phu ngươi có giơ đao tự vẫn, lão phu cũng không nói.
Mấy lời này được nói ra kiên quyết như đinh đóng cột, không để ai phản đối.
Nói xong, lão nhân nhắm mắt lại.
Lãnh Như Băng lặng lẽ thở dài, chậm rãi đi ra ngoài. Chàng thấy hai đạo đồng giữ cửa đều đã rút binh khí ra khỏi vỏ, nép mình bên lũy tre.
Lãnh Như Băng ngẩng mặt nhìn trời, thấy trăng mới mọc chênh chếch, tinh tú nhấp nháy, nỗi u sầu chất chứa trong lòng không được giải khai, bất giác thở dài sầu muộn, vung tay tống một chưởng thật mạnh về phía lũy tre.

Một chưởng này như dồn hết bực tức trong lòng mà phát ra, lực đạo cực kỳ cường mãnh, tạo thành một luồng kình xé gió. Bỗng từ trong lũy tre có một luồng lực đạo nhu hòa cuồn cuộn đẩy ra, quấn lấy luồng nội công cường kình của Lãnh Như Băng mà hóa giải nó đi một cách linh xảo dị thường.
Vô tình vung chưởng, ngộ ngay cường địch, Lãnh Như Băng cả kinh, nỗi sầu muộn trong lòng cũng vơi hẳn, chàng chú mục nhìn, hét to:
− Người nào vậy ?
Chỉ nghe một thanh âm rất trầm đáp lại:
− Lão phu đến lấy linh dược.
Từ sau lũy tre một bạch phát lão nhân thong thả bước ra.
Lãnh Như Băng soi mói nhìn người kia, ngạc nhiên hỏi:
− Là các hạ, Vương Tiểu Cường ?
Bạch phát lão nhân đáp:
− Không sai, chính là lão phu.
Bỗng kiếm quang loang loáng, hai đạo bạch quang nhắm Vương Tiểu Cường đâm tới. Nguyên đó là hai đường kiếm của hai đạo đồng đánh tới.
Thì ra hai đạo đồng đã biết có người lạ ẩn mình sau lũy tre, nay người ấy bị một chưởng của Lãnh Như Băng phát giác phải bước ra thì cả hai không hẹn cùng vung kiếm đánh tới.
Chỉ thấy Vương Tiểu Cường phất tay áo một cái, trường kiếm trong tay cả hai đạo đồng lập tức bị gạt ra, cổ tay tê dại cơ hồ muốn để rớt kiếm.
Lãnh Như Băng quát nhỏ:
− Các ngươi không phải là đối thủ, mau tránh ra.
Hai đạo đồng tuy kinh hãi trước võ công của người kia, nhưng giữ cửa là trách nhiệm của họ, nên sau một lát định thần, lại một trước một sau vung kiếm đâm tới.
Vương Tiểu Cường cười khẩy một tiếng, đứng im vững vàng, song thủ tả hữu, một trước một sau, liên tiếp phất ra, khiến trường kiếm trong tay hai đạo đồng lại bị dạt hẳn đi, Vương Tiểu Cường thừa thế tiến vào. Thủ pháp của lão kỳ ảo thần tốc, hai đạo đồng chỉ cảm thấy uyển mạch tê dại, trường kiếm văng khỏi tay, lúc này chỉ thấy hai thanh kiếm nằm trong tay Vương Tiểu Cường.
Lãnh Như Băng nhìn thủ pháp đoạt kiếm kỳ ảo thần tốc của Vương Tiểu Cường thì giật mình kinh hãi.
Vương Tiểu Cường cười lạnh một tiếng, nói:
− Thanh Vân Quán chủ danh tiếng lẫy lừng, lão phu không muốn đả thương thủ hạ các người.
Nói đoạn hai cổ tay nhẹ phẩy, cả hai đạo đồng cùng lúc bị đẩy về phía sau năm bước.
Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, chú mục nhìn Vương Tiểu Cường,

nói:
− Các hạ muốn lấy dược vật gì ?
Vương Tiểu Cường đáp:
− Tại Liên Vân Lư chúng ta đã có giao ước, lão phu chặt xiềng cho hai vị, các hạ sẽ tặng Thiên niên sâm hoàn, nay bình sâm hoàn đã ở trong Thanh Vân Quán, lão phu há không thể đòi ?
Lãnh Như Băng sững sờ, cảm thấy thật khó đối đáp, hồi lâu mới nói:
− Ở Liên Vân Lư, lão tiền bối tuy có nói, nhưng tại hạ hoàn toàn chưa đáp ứng, huống hồ «Thiên niên Sâm hoàn» vốn đã không còn là sở hữu của tại hạ.
Vương Tiểu Cường nói:
− Vậy nó là sở hữu của ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
− «Thiên niên Sâm hoàn» của tại hạ sớm bị Huyền Hoàng Giáo đánh cắp, sau được Liễu Thiên Phong thu hồi, để tạ ân Trần đại hiệp năm xưa cứu mệnh, Liễu Thanh Phong đem tặng Trần đại hiệp, vật đã sang người khác, không còn do tại hạ sở hữu.
Vương Tiểu Cường nói:
− Huyền Hoàng Giáo có thể đánh cắp, Liễu Thanh Phong khả dĩ thu hồi, lão phu lại không thể đoạt lấy hay sao ?
Lãnh Như Băng nói:
− Trần đại hiệp thương thế trầm trọng, cần có linh dược cứu mạng.
Vương Tiểu Cường nói:
− Nữ nhi của ta sinh cơ đã tuyệt, cũng cần linh dược cứu mạng.
Lãnh Như Băng nói:
− Chỉ e cơ duyên của lão tiền bối không còn.
Vương Tiểu Cường nói:
− Uy danh Thần Phán Trần Hải đã khiến người khác thoái lui, nhưng không ngăn nổi lão phu, huống hồ cả một bình «Thiên niên Sâm hoàn» vị tất lão đã dùng hết, lão phu chỉ cần lấy nửa bình cũng được.
Lãnh Như Băng ngẫn người thầm nghĩ:
"Nếu Trần đại hiệp không dùng đủ liều lượng, phải chia cho hắn một nửa chắc gì đã cứu được ai ...".
Vương Tiểu Cường thấy chàng đăm đăm suy nghĩ, không lý gì đến lời lẽ của lão, bèn xông thẳng vào.
Lãnh Như Băng bỗng cảm thấy một luồng gió quạt mạnh, vội vung chưởng đánh ra. Chỉ nghe «binh» một tiếng, chưởng lực của hai người đập vào nhau.
Lãnh Như Băng cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, đứng không vững, phải thoái lui ba bước.
Vương Tiểu Cường không ngờ chưởng lực của một thanh niên lại hùng hậu

như vậy, thế đang xông tới phải dừng lại ngay.
Lãnh Như Băng đề tụ chân khí ở đan điền, ổn định khí huyết nói:
− Đây là nơi Trần đại hiệp đang dưỡng thương, lão tiền bối há có thể tùy tiện xông vào ?
Vương Tiểu Cường nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» chắc cũng ở trong đó.
Nói đoạn lão né mình bước vào cửa, phóng ra một chưởng.
Lãnh Như Băng nghênh tiếp chưởng vừa rồi, đã biết võ công của đối phương cao hơn mình, chàng dùng hai ngón tay bên hữu phóng tới uyển mạch của lão ta. Thủ pháp «Điểm Huyệt Trảm Mạch» của chàng đã buộc Vương Tiểu Cường thu hồi chưởng thế. Lãnh Như Băng một đòn chặn đứng thế xung kích của đối phương, liền tung đùi hữu lặng lẽ phóng ra một cước.
Vương Tiểu Cường thân đã vào đến cửa, bị một chỉ một cước của chàng bức phải thoái lui, thì ngẩn ra nói:
− Hảo tiểu tử, võ công bất phàm !
Song chưởng liên tiếp đánh ra tám chưởng. Tám chưởng này của lão nội lực cường mãnh như sấm sét, thực là bài sơn đảo hải.
Lãnh Như Băng tiếp qua tám chiêu đã thấy mệt mỏi, mặt thất sắc, nhưng chàng chỉ lo cho sự an nguy của Trần đại hiệp, tuy biết cuộc ác chiến này hung hiểm dị thường, nhưng vẫn bất đắc dĩ giao đấu, bởi Trần Hải trọng thương chưa lành, làm sao có thể đương nổi chưởng lực thâm hậu của đối phương. Nghĩ vậy, chàng dồn toàn lực phản kích, hữu thủ tung một chiêu «Thiên ngoại lai vân», tả thủ sử chiêu «Phân hoa phất liễu» nhắm xuống bụng dưới của đối phương.
Vương Tiểu Cường quắc mắt quát:
− Ngươi muốn chết phải không ?
Lão gấp né thân tránh hai chiêu, hữu thủ đẩy thẳng ra một chiêu «Di sơn đồ hải».
Đòn này là chiêu thuật cứng rắn, nếu Lãnh Như Băng không tiếp chưởng lực, sẽ chỉ còn cách né ra nhường đường. Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối võ công cao cường, vãn bối liều chết đây.
Song chưởng đưa ngang ngực đồng thời tống ra, quả nhiên lấy cương chọi cương. Chàng chỉ thấy kình lực ghê gớm ập đến, tâm thần chấn động, mắt nổ đom đóm, người loạng choạng thoái lui ba bước.
Vương Tiểu Cường ngầm thán phục nói:
− Tiếp nổi một chiêu tám thành công lực của lão phu, thiên hạ phỏng được mấy người.
Miệng tuy tán dương như vậy, nhưng song chưởng đã lại công kích thập phần mãnh liệt, vừa xông thẳng vào.
Lãnh Như Băng vừa tiếp một chưởng, người còn lảo đảo, làm sao đương nổi

thế công kích nối tiếp vừa nhanh vừa mạnh của Vương Tiểu Cường, nhưng trong óc vẫn nhớ rằng dù thế nào cũng không thể để lão ta vào trong thất, sát hại Trần đại hiệp.
Thần trí tuy kém phần tỉnh táo, nhưng chàng chẳng để tâm đến chuyện đó, lập tức vung chưởng ngăn cản, đây là chiêu thuật liều chết chống cự.
Vương Tiểu Cường võ công cao minh, nhưng bị Lãnh Như Băng liều chết ngăn cản, cũng khó tiến thêm một bước, thì cả giận, chưởng thế càng lúc càng hung mãnh.
Lãnh Như Băng dốc sức tiếp thêm mấy chưởng, đã cảm thấy khó bề chi trì, nếu tái đấu dăm ba chiêu nữa ắt sẽ thụ thương dưới chưởng của đối phương.
Chính giữa lúc nguy cấp, bỗng có tiếng quát lớn:
− Người nào dám tùy tiện xông vào Thanh Vân Quán ?
Liền theo tiếng quát, một luồng kình phong đã ập tới sau lưng Vương Tiểu Cường.
Vương Tiểu Cường biết đã gặp kình địch, đành quay người phóng ra một chưởng nghênh tiếp.
Chưởng lực của đôi bên đập vào nhau, người vừa tới bị chấn động phải thoái lui một bước. Nhưng vừa thoái lui, tả thủ đã vung tới ngực đối phương.
Vương Tiểu Cường thấy người vừa tới là một thiếu niên anh tuấn, trạc hơn hai mươi tuổi, xuất thủ cực nhanh và lợi hại, hẳn không thua gì Lãnh Như Băng, thì bất giác kinh hãi nghĩ thầm:
"Tại sao ở Thanh Vân Quán lại lắm thiếu niên anh hùng như vậy ?".
Người này công lực không thua kém Lãnh Như Băng, song lại có kinh nghiệm đối địch, do đó bản lãnh hơn hẳn Lãnh Như Băng, chỉ thấy bên tả dùng chiêu «Kim cương thư tí» của phái Thiếu Lâm, bên hữu dùng chiêu «Huy trần thanh đạm» của phái Võ Đang, phối hợp cực kỳ khôn ngoan, bỗng chém xuống như đao kiếm, chợt tạt ngang như nhuyễn tiên, biến hóa kỳ ảo khó lường.
Lãnh Như Băng được dịp vận khí điều tức, chàng vốn có nội công thâm hậu, chỉ một lát người đã cảm thấy dễ chịu hẳn lên. Đưa mắt nhìn ra, người đang giao đấu với Vương Tiểu Cường chính là Vương Phi Dương.
Vương Tiểu Cường tuy võ công cao hơn Vương Phi Dương, nhưng Vương Phi Dương khôn ngoan, không nghênh tiếp chưởng lực cường kình của lão, nên nhất thời lão cũng chưa làm gì được chàng.
Lãnh Như Băng hít một hơi dài, lại tiến lên hai bước, đứng chắn ngay giữa cửa, ngưng thần quan chiến.
Nguyên Vương Phi Dương tự biết nội lực không bằng đối phương, khó dùng cương đối cương, nên thấy Vương Tiểu Cường công mạnh là chàng lập tức thối lui né tránh.
Vương Tiểu Cường liên tiếp xông tới, không ngờ càng lúc càng xa cửa thất.

Lão tốn bao công sức mới vào được trong cửa, nay lại tự vô tình tiến ra bên ngoài.
Lãnh Như Băng sau khi vận khí điều tức một hồi, đã khôi phục thể năng, đứng quan chiến, thấy Vương Phi Dương bị dồn vào thế hạ phong, chưởng lực của Vương Tiểu Cường càng lúc càng mãnh liệt, đã khống chế chiến cục.
Vương Phi Dương tuy khôn ngoan, linh hoạt, nhưng công lực cuối cùng thua hẳn đối phương, huống hồ chưởng pháp của Vương Tiểu Cường tưởng bình phàm, kỳ thực chiêu chiêu biến hóa kỳ ảo, sau mấy chục chiêu uy thế càng ghê gớm.
Vương Tiểu Cường đột nhiên xuất một kỳ chiêu, hữu chưởng đánh tới, tả thủ tiếp theo hữu chưởng mà đẩy mạnh ra.
Vương Phi Dương dùng chiêu «Hổ phân âm dương» chặt ngang vào ngực bên hữu của Vương Tiểu Cường, không ngờ Vương Tiểu Cường hạ thấp ngay cổ tay hữu, còn tay tả ẩn tàng trong chưởng thế phóng ra như một tia chớp, chộp lấy cổ tay hữu của Vương Phi Dương, khiến chàng bất giác cả kinh, vội vung tay tả xéo lên theo chiêu cầm nã. Tuyệt học gia truyền của chàng tinh thâm, uyên bác, một chiêu cứu mạng này ẩn tàng sự kỳ ảo phi phàm.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Tựa hồ ngoài chiêu đó ra, không còn cách gì hóa giải một chưởng đột ngột thần tốc kia của Vương Tiểu Cường.".
Vương Tiểu Cường lạnh lùng nói:
− Hảo thủ pháp !
Nói đoạn lão đứng bất động, không công kích tiếp.
Vương Phi Dương tuy hóa giải được đại nguy, nhưng thầm kinh hãi vạn phần, cảm thấy từ ngày dấn thân vào giang hồ, chưa từng gặp cao thủ nào lợi hại đến thế, miệng chàng đáp:
− Quá khen !
Vương Tiểu Cường nói:
− Nếu lão phu đoán không sai, các hạ là người của Hoàng Sơn Thế Gia.
Vương Phi Dương đáp:
− Tại hạ Vương Phi Dương, lão tiền bối và tại hạ chưa hề gặp nhau, tại sao lão tiền bối lại biết lai lịch của vãn bối ?
Kỳ thực Hoàng Sơn Thế Gia danh chấn thiên hạ, võ lâm ai cũng biết, đối phương gọi rõ thân thế của chàng chẳng phải chuyện ly kỳ gì cho lắm.
Riêng Vương Phi Dương giao du quảng bác, hảo thủ đương thế chàng biết quá nửa, song một lão nhân võ công cao cường nhường này. Chàng lại không đoán ra được lai lịch, đang muốn đối đáp để phát hiện tông tích của lão.

Chỉ nghe Vương Tiểu Cường lạnh lùng nói:
− Chiêu thuật của các hạ uyên bác và phức tạp, bao gồm các đại môn phái võ học ở Trung Nguyên bao la này, ngoại trừ Hoàng Sơn Thế Gia, lão phu thiết tưởng chẳng còn ai.
Vương Phi Dương nói:
− Võ công của lão tiền bối cũng là bậc cao minh bình sinh vãn bối chưa từng gặp. Vãn bối võ học chưa tinh, công phu chưa chuyên, nếu lão tiền bối không hạ thủ lưu tình, chỉ e vãn bối đã thọ thương dưới chưởng ...
Vương Tiểu Cường cười nhạt một tiếng, cắt lời Vương Phi Dương:
− Lúc này chỗ này, không phải lúc chúng ta đàm luận về giao tình. Lão phu với lệnh tôn của thế huynh từng có một đoạn quen biết, nhưng dù chỗ quen sơ sơ, lão phu cũng không muốn động thủ thêm với thế huynh.

Hồi 14
Tam Dương Độc Chưởng

Vương Phi Dương cung tay hành lễ, nói:
− Lão tiền bối đã nghĩ đến giao tình, vãn bối trước xin tạ tội.
Vương Tiểu Cường lâm vào thế khó nói tiếp, bèn hỏi:
− Lệnh tôn quy tiên khi nào ?
Vương Phi Dương đáp:
− Tiên phụ tạ thế đã mười lăm năm rồi.
Vương Tiểu Cường bỗng thở dài nói:
− Lão phu chưa thể đến phân ưu với chốn cố giao, vì bấy lâu nay ...
Nói đến đây chợt nhớ tới một việc gì hệ trọng, bỗng sắc diện lại trở nên lạnh nhạt, hỏi:
− Thế huynh có quan hệ thế nào với Trần Hải và Thanh Vân Quán chủ ?
Vương Phi Dương đáp:
− Thanh Vân Quán chủ Tiêu Dao Tử từ hồi chưa quy y vốn là chỗ giao tình thân thiết với gia phụ, đối với vãn bối là một vị trưởng bối thế giao. Trần đại hiệp được người người kính phục, vãn bối lại càng yêu thích ...
Vương Tiểu Cường cau mày, hỏi:
− Nếu lão phu phải đối phó với Thanh Vân Quán chủ và Trần Hải, không biết thế huynh sẽ đứng về phía nào ?
Vương Phi Dương hơi sững sờ, nghĩ thầm:
"Lão ta xảo quyệt quá, mình chưa kịp hỏi lão ta, lão ta đã khống chế trước !"
Chàng trầm tư một hồi, rồi đáp:
− Việc này thật vô cùng nan giải đối với vãn bối. Xét về đạo nghĩa giang hồ mà nói, vãn bối quả thực khó tương trợ cho bên nào, tốt nhất là lão tiền bối nể tình, dành cho vãn bối một vinh dự hòa giải song phương, nếu lão tiền bối đáp ứng, vãn bối sẽ thuyết phục Trần đại hiệp và Thanh Vân Quán chủ ...
Vương Tiểu Cường cười lạnh một tiếng, nói:
− Lão phu với Trần Hải và Thanh Vân Quán chủ không có ân oán gì, chẳng qua lão phu cần tới lấy một vật.
Vương Phi Dương hỏi:
− Là vật gì vậy ?
Vương Tiểu Cường đáp:
− Bình «Thiên niên Sâm hoàn» !
Vương Phi Dương ngạc nhiên:

− «Thiên niên sâm hoàn» ?
Vương Tiểu Cường nói:
− Không sai ! «Thiên niên Sâm hoàn», vật này đối với lão phu vô cùng hệ trọng, không thể không lấy.
Vương Phi Dương nói:
− Cứ như vãn bối được biết, «Thiên niên Sâm hoàn» tựa hồ thuộc quyền sở hữu của vị Lãnh huynh kia.
Vương Tiểu Cường nói:
− Nhưng hắn đã đáp ứng tặng cho lão phu.
Vương Phi Dương nói:
− Điều này vãn bối thật khó mà tin, vị Lãnh huynh kia vượt cả ngàn dặm lộ trình mang đến đây, há lại ...
Vương Tiểu Cường ngắt lời:
− Lão phu không hoang ngôn, không tin cứ hỏi hắn một tiếng ...
Đoạn lão quay sang phía Lãnh Như Băng, lạnh lùng nói:
− Lão phu tại Liên Vân Lư đã phá còng tay cho ngươi, trước đó ta muốn ngươi tặng «Thiên niên Sâm hoàn», có đúng vậy không ?
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối tuy có nói qua, nhưng vãn bối hoàn toàn chưa ...
Vương Tiểu Cường không để chàng nói hết, nói tiếp luôn:
− Thế là được rồi, khi đó «Thiên niên Sâm hoàn» của ngươi đã bị người của Huyền Hoàng Giáo đánh cắp, không có trên người của ngươi, phải vậy không ?
Lãnh Như Băng nói:
− Đúng, nhưng vãn ...
Vương Tiểu Cường quay luôn sang phía Vương Phi Dương nói:
− Thế huynh, chính tai nghe thấy đó, lão phu không hề hoang ngôn phải không nào ?
Lãnh Như Băng nghe lão ta dùng lời lẽ lấp liếm để đoạt lý, thì cao giọng nói:
− Tại sao lão tiền bối cứ ngắt lời giữa chừng, không để tại hạ nói hết một câu như vậy ? Lão tiền bối cứ phát ngôn như thật. Tuy lão tiền bối có bức tại hạ phải tặng «Thiên niên Sâm hoàn», nhưng tại hạ hoàn toàn chưa đáp ứng.
Vương Tiểu Cường nói:
− Chưa đáp ứng cũng tức là mặc nhiên thừa nhận.
Lãnh Như Băng biến sắc, nói:
− Vậy nói thẳng ra là tại hạ không đáp ứng.
Vương Tiểu Cường giận dữ:
− Không đáp ứng cũng phải đáp ứng, nếu ngươi khăng khăng ương ngạnh, ngươi tưởng ta không dám sát nhân chăng ?
Lãnh Như Băng nói:

− Sĩ khả sát bất khả hối, nếu lão tiền bối muốn dựa vào võ công chiếm đoạt «Thiên niên Sâm hoàn», chỉ e khó mà toại nguyện !
Vương Tiểu Cường cười khẩy, nói:
− Nhẹ không xong thì phải dùng biện pháp mạnh.
Nói đoạn lão xông thẳng vào cửa.
Lãnh Như Băng thấy lão ta hung hăng xông thẳng tới, thì nghĩ bụng: "Xem chừng sự việc hôm nay khó tránh khỏi ác chiến !" Hữu chưởng liền sử chiêu «Phi bạt tràng chung» đánh ra. Chàng đã lĩnh giáo võ công của đối phương, thầm biết nếu đòn này không dốc toàn lực ắt khó ngăn cản thế xung kích của lão ta, bèn dồn vào đó chín thành công lực. Một luồng chưởng phong cương mãnh, ào ào thổi ra.
Thế xông tới của Vương Tiểu Cường không hề biến đổi, tả thủ dùng chiêu «Nghênh lại tống vãng» phóng ra thần tốc, dồn ép chưởng thế của Lãnh Như Băng xuống dưới.
Chưởng kình của Lãnh Như Băng chạm vào chưởng thế của Vương Tiểu Cường, lập tức cảm thấy một luồng nhiệt khí mãnh liệt từ tay đối phương truyền sang tay chàng gấp gáp, tay hữu của chàng chợt nặng như chì, không sao nhấc lên nổi, thì thầm biết đối phương đã dùng tà công bá đạo đả thương, chàng liền tung một cước đá vào bụng dưới Vương Tiểu Cường.
Cước này vô thanh vô tức, là kỳ chiêu đối xuất, Vương Tiểu Cường đang xông qua cửa, lập tức lại buộc phải thối lui.
Trong nháy mắt đó, Vương Phi Dương đã xông tới, vung cao tay, nói:
− Nếu lão tiền bối cố tình xông vào trong thất, vãn bối thực khó thúc thủ bàng quang.
Lời chưa dứt đã tới ngay sau lưng Vương Tiểu Cường, một tay đã xuất thủ nửa chừng.
Vương Tiểu Cường quay mình lại, lạnh lùng hỏi:
− Lão phu chẳng qua nhớ đến cố nhân nên khiêm nhường với ngươi vài phần, võ học của Hoàng Sơn Thế Gia tuy chấn động thiên hạ, nhưng há có thể ngăn nổi lão phu ?
Vương Phi Dương nói:
− Vãn bối không dám đem võ công đối địch với lão tiền bối, nhưng đã nhận sự ủy thác của người, phải giữ trung tín, những mong lão tiền bối nghĩ đến giao tình với vong phụ mà giữ đôi chút thể diện cho tại hạ.
Vương Tiểu Cường trợn mắt, giận dữ nói:
− Lão phu giữ thể diện cho ngươi, nhưng có ai chịu cứu mệnh cho ái nữ của lão phu ?
Bỗng thấy Lãnh Như Băng lảo đảo, loạng choạng lùi lại bốn năm bước, tựa người vào vách thất.
Đèn trong thất bật sáng, soi tỏ trong thất, chỉ thấy Lãnh Như Băng mặt đỏ

bừng bừng, mồ hôi hột chảy ròng ròng xuống vạt áo.
Vương Phi Dương tâm thần chấn động, gọi giật giọng:
− Lãnh huynh, thụ thương rồi ư ?
Nói đoạn hắn lách mình, hay tay ở thế hộ thân, bước thẳng vào trong thất.
Vương Tiểu Cường quát:
− Lui lại !
Một chưởng lập tức phát ra, kình phong cuồn cuộn như bão táp mưa sa.
Vương Phi Dương tay tả từ ngực đẩy ra một chưởng, miệng nói:
− Lão tiền bối ...
Chưởng lực đôi bên tương ngộ, chàng bị chấn lui ba bước, mới nói tiếp:
− Chưởng lực quá ư hùng hậu !
Chàng thầm hít một hơi chân khí, hữu chưởng xòe cây quạt, dùng chiêu «Vân long tam hiện» nhắm vào ba đại huyệt trước ngực Vương Tiểu Cường điểm tới, phiến ảnh chấp chới đầy trời.
Bỗng nghe một thanh âm trầm trầm vọng ra:
− Dừng tay !
Vương Phi Dương vội thu cây quạt, nhảy lui ba bước.
Ngẩng đầu lên chỉ thấy Thần Phán Trần Hải tay chống gậy trúc, đầu quấn băng trắng đứng ở trong thất, hai đạo mục quang chăm chú nhìn Vương Tiểu Cường.
Lãnh Như Băng lau sơ mồ hôi trên mặt, đột nhiên bước tới đứng chắn phía trước Trần Hải. Chàng tuy thụ nội thương trầm trọng nhưng vẫn gượng chuẩn bị khi cần sẽ bảo vệ Trần Hải.
Vương Tiểu Cường giương tròn hai mắt, chằm chằm nhìn Trần Hải một hồi lâu, mới cung tay, nói:
− Tại hạ nghe đại danh đã lâu, đêm nay mới được hạnh hội.
Thần Phán Trần Hải đáp:
− Nói hay ! Nói hay lắm ! Ta đã biết dụng tâm của các hạ đến đây làm gì.
Vương Tiểu Cường nghiêm nghị nói:
− Thế thì rất tốt, tiểu nữ thân bị tuyệt chứng, mười mấy năm nay bị bệnh tật hành hạ, kẻ làm phụ mẫu không nỡ thúc thủ ngồi nhìn, thật quá thương tâm, tại hạ tuy đã lặn lội chân trời góc biển bái cầu danh y cho tiểu nữ, tìm kiếm linh dược, đáng tiếc chưa trị được ...
Ngừng một chút, lão lại nói tiếp:
− Đệ biết tin Trần huynh có được một bình «Thiên niên Sâm hoàn» do Long Thiên Lộc bào chế, bèn tới đây muốn xin cho tiểu nữ một nửa, không biết Trần huynh có chịu ban cho chăng ?
Trần Hải cười, nói:
− Lệnh ái mắc chứng bệnh hiểm nghèo, người làm phụ mẫu ắt phải quan tâm, nhưng các hạ bức bách người để lấy cho được dược vật ngay trước mắt

Trần mỗ như vậy ư ?
Vương Tiểu Cường nói:
− Tại hạ cũng biết, với thân phận và địa vị trong võ lâm, Thần Phán Trần Hải quyết không cam chịu để tại hạ lấy đi «Thiên niên Sâm hoàn»; thứ cho tại hạ nói câu này, hai vị công tử đây chỉ e khó ngăn cản nổi tại hạ lấy dược ...
Lãnh Như Băng và Vương Phi Dương đã động thủ với lão ta, biết lão ta chẳng nói suông, nên hai chàng mặc nhiên im lặng.
Vương Tiểu Cường ho khan mấy tiếng nói tiếp:
− Trần huynh võ công tuyệt thế, người trong giang hồ ai cũng biết, ai cũng kính nể, tiếc thay hiện tại Trần huynh thọ trọng thương, khó có thể động thủ với đệ, nhưng «Thiên niên Sâm hoàn» thì đệ không thể không lấy cho kỳ được.
Trần Hải cười, nói:
− Các hạ chỉ cần đả thương Trần mỗ, là có thể lấy «Thiên niên Sâm hoàn» phải không ?
Vương Tiểu Cường đáp:
− Dù Trần huynh nói gì đi nữa, đệ cũng quyết phải lấy cho được «Thiên niên sâm hoàn».
Vương Tiểu Cường ngoảnh nhìn Vương Phi Dương một cái, đoạn cất bước tiến về phía chiếc án thư.
Lãnh Như Băng tràn ngang sang định ngăn cản, nhưng Thần Phán Trần Hải giơ cánh tay còn quấn băng trắng, bảo Lãnh Như Băng:
− Hài tử, không cần động !
Vương Phi Dương lao ngay tới, tay vung cây quạt, chú mục nhìn Vương Tiểu Cường chưa biết phải nên làm thế nào.
Chỉ thấy Vương Tiểu Cường đã tới sát án thư, đưa tay mở ngăn kéo, quả nhiên nhìn thấy chiếc bình ngọc, liền lấy luôn.
Trần Hải lạnh lùng nói:
− «Thiên niên Sâm hoàn» lão phu đã dùng một nửa, chỗ còn lại ấy các hạ cứ lấy nốt đi.
Vương Tiểu Cường mở nút bình, dốc ra vài viên sâm hoàn, ngửi ngửi một hồi, nói:
− Trần huynh có cần lưu lại một chút để dùng tiếp chăng ?
Trần Hải đáp:
− Lão phu là người không nhận lòng thương hại của kẻ khác.
Vương Tiểu Cường không nói thêm, dốc hết dược hoàn ra đếm, cả thảy ba mươi hai viên, cũng không đợi Trần Hải có đồng ý hay không, để lại mười hai viên, đoạn nhét chiếc bình ngọc vào túi, nói:
− Không biết thương thế của Trần đại hiệp còn phải điều dưỡng bao nhiêu

lâu nữa ?
Trần Hải đáp:
− Nhiều thì ba tháng, ít thì một tháng.
Vương Tiểu Cường nói:
− Ba tháng nữa, đệ sẽ lại tới Thanh Vân Quán lĩnh giáo, bấy giờ Trần đại hiệp đã hồi phục, có thể dùng võ công để thanh toán cái hận bị mất Sâm hoàn hôm nay.
Trần Hải cười khẩy, nói:
− Thanh Vân Quán chủ lánh thế đào tục, là chốn tu hành, lão phu không muốn tăng thêm phiền phức cho người.
Vương Tiểu Cường nói:
− Trần đại hiệp không muốn đệ đến Thanh Vân Quán, thì thỉnh Trần huynh chỉ định địa điểm, ba tháng sau đệ nhất định y hẹn mà tới.
Trần Hải trầm ngâm một chút, nói:
− Vậy ba tháng sau, Trần mỗ sẽ tới Liên Vân Lư gặp các hạ.
Vương Tiểu Cường nói:
− Một lời y hẹn, đệ sẽ chờ ở đó bốn tháng, nếu mãn hạn mà Trần huynh chưa đến, thì thứ cho đệ không thể chờ thêm.
Trần Hải nói:
− Trong vòng bốn tháng, lão phu nhất định sẽ tới Liên Vân Lư.
Vương Tiểu Cường cung tay, nói:
− Tại hạ bái biệt.
Nói đoạn lão cất bước đi ra ngoài.
Trần Hải nói:
− Lão phu thương thế chưa lành, không thể tiễn xa.
Vương Tiểu Cường cười ha hả nói:
− Không dám, không dám, Trần đại hiệp bảo trọng !
Nói đoạn lão phóng đi mất hút trong bóng đêm.
Lãnh Như Băng nhìn Trần Hải, nói:
− Lão tiền bối sao lại để cho hắn cướp «Thiên niên Sâm hoàn» dễ dàng như vậy ? Vì bình dược ấy, gia sư đã phải trải qua ác chiến, thọ thương nhiều chỗ, nay để hắn tọa hưởng kỳ thành, thật là dành cho hắn nhiều tiện nghi quá !
Trần Hải thở dài nhè nhẹ, thong thả bước lại giường, ngồi xuống, nhìn Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:
− Hài tử, thương thế của ngươi ra sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vãn bối trải qua một hồi vận khí điều tức, đã thấy dễ chịu.
Vương Phi Dương nói:
− Người kia tựa hồ có luyện tà môn bá đạo, thương thế của Lãnh huynh

quyết không thể khinh suất.
Trần Hải nói:
− Hài tử, hãy đưa cánh tay thụ thương cho lão phu coi.
Lãnh Như Băng vén áo, giơ tay ra. Dưới ánh nến, chỉ thấy trên cánh tay trắng như bạch ngọc có hai vệt đỏ hồng chạy lên vai.
Vương Phi Dương lạc giọng, nói:
− Quả nhiên đúng như dự liệu, cánh tay của Lãnh huynh đã bị độc chưởng của y đả thương.
Trần Hải lắc đầu nói:
− Không cần gấp, tuy bị độc chưởng đả thương, nhưng tình thế cũng chưa đến nỗi nghiêm trọng.
Vương Phi Dương trong lòng tỏ vẻ không phục, nhưng mặt nhiên im lặng.
Lãnh Như Băng chưa hiểu mình thụ thương bởi thủ pháp tà môn độc công gì, bèn hỏi:
− Lão tiền bối có biết đó là thứ độc công gì chăng ?
Vương Phi Dương nói trước:
− Dường như là loại «Sát Chưởng Độc Công».
Trần Hải xua tay nói:
− Lão phu hơi mệt mỏi, hai vị nên đi nghỉ sớm.
Đây là lệnh mời khách ra, Vương Phi Dương và Lãnh Như Băng đành cáo lui.
Ra đến cửa, thấy Tiêu Dao Tử và Hứa Sĩ Công sánh vai trở về, đi sau lưng họ có một thiếu nữ toàn thân y phục màu hồng.
Vương Phi Dương cung tay, chưa kịp lên tiếng, Hứa Sĩ Công đã nói trước:
− Biểu muội của Vương lão đệ có một trận ác chiến đại náo, đáng tiếc Lãnh công tử không được xem, võ công Thiên Nam quả danh bất hư truyền, mấy chục năm trước Bạch Phát Long Nữ làm thất điên bát đảo võ lâm Thiên Nam cũng phải.
Vương Phi Dương nói:
− Ở đây vừa qua một cuộc ác chiến, võ công của địch nhân vô cùng cao minh, nếu Trần đại hiệp không xuất hiện bảo dừng, e rằng tại hạ liên thủ với Lãnh huynh cũng không thắng nổi.
Hứa Sĩ Công ngẩn người, hỏi:
− Kẻ nào mà lợi hại vậy ?
Tiêu Dao Tử từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc, lúc này bỗng khẩn trương hỏi:
− Trần đại hiệp thương thế chưa lành, làm sao có thể động thủ với địch ?
Vương Phi Dương nói:
− Trần đại hiệp chỉ ước hẹn sẽ động thủ với y sau này.
Tiêu Dao Tử thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.
Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ thực không thể nghĩ ra người nào lại lợi hại đến như vậy ?
Lãnh Như Băng nói:
− Vương Tiểu Cường !
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Là bạch phát lão nhân mà chúng ta đã gặp trên Liên Vân Lư đó chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không sai, là phu quân của Bạch Phát Long Nữ.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Họ đến đây làm gì ?
Vương Phi Dương đáp:
− Đòi lấy «Thiên niên Sâm hoàn».
Hứa Sĩ Công vội hỏi trước:
− Đã lấy Sâm hoàn đi chưa ?
Vương Phi Dương đáp:
− Lấy đi rồi !
Tiêu Dao Tử kinh ngạc, ngoài mặt cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng không nén được kích động, thở dài nói:
− Trần đại hiệp chưa bình phục, rất cần dùng tiếp Sâm hoàn ...
Nói đoạn lão quay sang hỏi Vương Phi Dương:
− Vương thế huynh không xuất thủ ngăn cản ư ?
Vương Phi Dương đáp:
− Trần đại hiệp ước hẹn với y sẽ gặp lại sau, tại hạ thật không tiện xuất thủ ngăn cản.
Lãnh Như Băng nói:
− Vương Tiểu Cường không lấy hết toàn bộ Sâm hoàn.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Chẳng lẽ hắn lưu lại một nửa ?
Vương Phi Dương đáp:
− Tuy không được một nửa, nhưng cũng đến một phần ba.
Tiêu Dao Tử vội tiến vào trong thất, nhưng đến cửa, bỗng thất ánh nến bên trong tắt phụt, rồi thanh âm trầm trầm của Trần Hải vọng ra:
− Lão phu đã rất mệt, không muốn có người làm phiền.
Tiêu Dao Tử đành phải thối lui.
Vương Phi Dương nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Hồng y thiếu nữ kia là xá muội, để tại hạ giới thiệu với Lãnh huynh được chăng ?
Lãnh Như Băng tuy trong lòng không muốn, nhưng không tiện phản đối, đành cúi mình nói với hồng y thiếu nữ:
− Thường nghe lệnh huynh nhắc đến cô nương, nay hân hạnh được gặp.
Hồng y thiếu nữ thần thái rất tự nhiên, mỉm cười nói:

− Tiểu muội Vương Thông Huệ, từ nay những mong được chỉ giáo.
Lãnh Như Băng nghe nàng tự xưng danh trước, trong nhất thời chưa biết hồi đáp ra sao, cứng đứng ngây ra.
Vương Thông Huệ mỉm cười nói tiếp:
− Đại danh của Lãnh huynh, tiểu muội đã được biết qua lời của Quán chủ và Hứa lão tiền bối ...
Lãnh Như Băng vội nói:
− Tại hạ là Lãnh Như Băng.
Tiêu Dao Tử thong thả bước lại gần, nói với mấy người:
− Trần đại hiệp thương thế chưa lành hẳn, cần được yên tĩnh nghỉ ngơi, chúng ta không nên ở đây làm phiền.
Hứa Sĩ Công bỗng nói:
− Quán chủ, tại hạ có một điều thỉnh cầu, chưa biết có nên nói ra không ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Thỉnh lão huynh cứ nói, bần đạo không ngại.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không biết quý Quán có rượu hay chăng ?
Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp:
− Rượu ngon thì có, đáng tiếc không có đồ nhắm.
Hứa Sĩ Công cười nói:
− Có rượu là hay rồi.
Tiêu Dao Tử dẫn mấy người tới một gian phòng tĩnh mịch, đoạn phái đạo đồng đi lấy rượu.
Vương Phi Dương lo ngại cho thương thế của Lãnh Như Băng, không nhịn được bèn hỏi Tiêu Dao Tử:
− Quán chủ tinh thông y lý, thỉnh xem giùm thương thế ở cánh tay của Lãnh huynh, liệu có phải là bị độc chưởng tà môn bá đạo đả thương chăng ?
Tiêu Dao Tử nhìn Lãnh Như Băng, chỉ thấy sắc diện chàng vẫn bình thường, không có dị trạng, nhưng biết Vương Phi Dương chẳng khinh ngôn, bèn nói:
− Lãnh công tử, hãy để bần đạo coi xem sao.
Lãnh Như Băng đảo mắt thấy Vương Thông Huệ ngồi ngay đối diện, thì nghĩ thầm:
"Trước mặt thiếu nữ, ai lại đi vén tay áo cho người ta thấy." Nghĩ vậy, chàng bèn mỉm cười, nói:
− Tại hạ hoàn toàn không cảm thấy bị trúng độc.
Tiêu Dao Tử không ép thêm, chỉ nói:
− Lãnh công tử nếu cảm thấy không ổn thì hãy nói ngay cho bần đạo biết là được.
Lúc này Hứa Sĩ Công đã tự rót rượu uống mấy chung, lên tiếng:
− Vương cô nương giao đấu với Bạch Phát Long Nữ thắng bại thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:
− Tuy chưa phân thắng bại, nhưng võ công của mụ ta rất cao cường, kiếm chiêu càng lúc càng lợi hại, nếu tiếp tục giao đấu, chắc chắn tiểu nữ sẽ bại.
Hứa Sĩ Công uống một chén rượu lớn, nói:
− Kỳ quái ! Kỳ quái thật !
Vương Phi Dương ngẩn người hỏi:
− Hứa lão tiền bối, cái gì mà kỳ quái ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão Vương Tiểu Cường kia chưa kể nghe danh tiếng, nhưng võ công lại rất cao minh, thật khiến lão hũ hồ nghi lắm lắm.
Tiêu Dao Tử cười nói:
− Trong chốn giang hồ thiếu gì những nhân vật kỳ tài dị năng, điều đó có chi là kỳ quái ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Quán chủ có lẽ chưa rõ, Hứa mỗ này bôn tẩu mấy chục năm giang hồ, tuy chưa đăng đường nhập thất, nhưng cũng biết rõ võ công của rất nhiều vị, chẳng phải lão hủ huênh hoang, nhưng trong giang hồ số người có thể tương đương với lão hủ cũng chỉ được vài vị, lão hũ hồ nghi Vương Tiểu Cường là một cao nhân đã cải danh tính và diện mạo.
Lão nói đến đây, mọi người thảy đều sững sờ, Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:
− Lão tiền bối nói rất có lý, nhưng không biết lão tiền bối đoán người ấy là ai ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Cao nhân đương thế ẩn thân trong giang hồ, khó bề gặp mặt, chỉ có Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiêu.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tam Nam Tiêu tuổi gần cổ lai hy, dù chưa chết cũng chẳng đời nào cải đổi danh tính và dung mạo.
Lãnh Như Băng không am hiểu chuyện giang hồ, nghe mấy người đàm đạo chuyện gì cũng có ý vị, nên chỉ ngồi nghe, không góp chuyện.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vương thế huynh tuy gia thế uyên bác, giao du khắp thiên hạ, nhưng còn ít tuổi, lão hủ nhắc đến người này, chỉ e Vương huynh khó nhớ ra ...
Nói đoạn lão nhìn sang Tiêu Dao Tử nói:
− Nhưng đạo trưởng thì hẳn phải biết người ấy.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Lão huynh muốn nói tới ai vậy ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Ba mươi năm trước, trên giang hồ nổi lên một thiếu niên kỳ nhân, tài khí

lẫy lừng, văn võ song toàn, uy thế như triều dâng thác đổ, chấn động cả giang hồ, nhưng suốt mười năm nay đột nhiên mất tích. Quán chủ thử nghĩ xem có phải là người này chăng ?
Tiêu Dao Tử trầm ngâm một hồi, bỗng biến sắc nói:
− Người lão huynh nói có phải là Độc Kiếm Vương Tương ?
Hứa Sĩ Công cười vang:
− Chính là Độc Kiếm Vương Tương ! Quán chủ đã nhớ được thế, hẳn biết vì sao y lại mang danh Độc Kiếm ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Điều này thì bần đạo không được rõ lắm.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ hữu duyên, từng gặp gã Vương Tương ấy, hồi đó gã chưa đến ba mươi tuổi, tuy bị người ta gọi là Độc Kiếm, nhưng diện mạo rất tuấn tú, hiền lành ...
Nói đoạn lão quay nhìn Lãnh Như Băng và Vương Phi Dương, nói tiếp:
− Nếu luận về phong thái, quả thực là bạch phát lão nhân rất giống Vương Tương.
Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:
− Lão tiền bối, mọi người muốn biết vì sao y có danh Độc Kiếm, chứ không cần nghe kể về phong thái của y !
Hứa Sĩ Công lại uống một ngụm rượu, nói:
− Sẽ nói, sẽ nói ! Cuộc đời người ấy thành là nhờ nữ nhân, bại cũng vì nữ nhân, ha ha. Anh hùng mỹ nhân, bốn chữ ấy gắn liền với y đó.
Vương Thông Huệ nhướng mày cười:
− Lão tiền bối kể chuyện gì cũng hay, lão tiền bối mau kể tiếp đi !
Hứa Sĩ Công ngẩng mặt lên, lại uống cạn một chung rượu, nói tiếp:
− Cái gã Vương Tương ấy, người cũng như danh, trẻ trung tuấn tú, võ công đã cao cường, mà trí tuệ uyên bác cổ kim, một bực nhân tài hiếm thấy trong giang hồ, chẳng trách có bao nhiêu thiếu nữ mơ tưởng ...
Lão đưa mắt chăm chú nhìn Vương Thông Huệ, cười nói:
− Nếu Vương cô nương ra đời sớm hai chục năm, gặp gã Vương Tương kia, chỉ e cũng tương tư gã.
Vương Thông Huệ tuy rất tự nhiên, nhưng nghe lời nói trực ngôn trực ngữ như thế, bất giác cũng e thẹn, đỏ bừng hai má.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vương Tương dấn thân vào chốn giang hồ không lâu, danh tiếng đã lừng lẫy võ lâm, nhưng gã người đẹp, kiếm độc, khiến không ít người ghen ghét, lại thêm gã gây ra liền mấy vụ phong lưu náo nhiệt, càng khiến giang hồ đố kỵ, làm dấy lên một trận phong ba bão táp, cứ như lão phu biết, đương thời có không ít cao thủ võ lâm Trung Nguyên liên thủ với nhau chuẩn bị giết gã,

nhưng võ công của gã rất cao minh, hành tung thoắt ẩn thoắt hiện, nên những người kia săn đuổi mãi, vẫn chẳng làm gì được gã.
Tiêu Dao Tử nhắm mắt, ngồi nghiêm túc, nửa như rất chăm chú lắng nghe, nửa như chẳng quan tâm đến chuyện đó. Nhưng Vương Thông Huệ thì lại sốt ruột, hỏi:
− Rồi sao nữa ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Rồi thì bi kịch phát sinh !
Vương Thông Huệ hỏi:
− Bi kịch thế nào ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Các cao thủ võ lâm Trung Nguyên truy tìm Vương Tương mãi không được, bèn bày mưu tung tin Vương Tương đã bị người phế bỏ võ công, sẽ không lộ diện trên giang hồ nữa, một mặt họ ngầm gài tai mắt dò xét nơi hạ lạc của Vương Tương. Ôi, những người trẻ tuổi ai mà chả hiếu thắng, hồi lão phu còn trẻ cũng khó tránh cái tính nóng nảy hiếu thắng. Lần này quả nhiên Vương Tương nổi giận, một mình một kiếm, khiêu chiến với ba mươi sáu cao thủ Trung Nguyên, trận quyết đấu hung hiểm, sinh tử này kéo dài suốt một đêm.
Bỗng lão thở dài, dừng lời. Vương Thông Huệ châm rượu vào đầy chung cho Hứa Sĩ Công, rồi giục:
− Lão tiền bối, trong cuộc ác chiến ấy, hẳn Vương Tương bị trọng thương chứ ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Không sai ! Vương Tương tuy thọ trọng thương, nhưng ba mươi sáu cao thủ võ lâm thì thụ thương hai mươi bảy người, chết chín, chẳng một ai có thể rút lui nguyên lành ...
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu trong số ba mươi sáu vị có một người nguyên lành, thì Vương Tương đã chẳng còn sống !
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Đúng thế, tiếc rằng ba mươi sáu vị kia, chẳng có lấy một hảo nhân ...
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Nghe khẩu khí của lão Hứa, dường như lão Hứa ủng hộ Vương Tương, mà không ưa ba mươi sáu vị kia.".
Hứa Sĩ Công nói tiếp:
− Sau trận ác đấu ấy, danh tiếng của Vương Tương càng lừng lẫy, nhưng cũng từ đó Vương Tương biệt vô âm tín trong giang hồ.
Lão thở dài, tiếp:
− Những người thụ thương trong cuộc ác đấu ấy ngày nay đại bộ phận vẫn

còn sống, có ba vị qua trận ác đấu ấy mới biết võ công của mình tầm thường, bèn khổ công tu luyện, hiện tại đều hùng cứ một phương, thành thế họa trung hữu phúc.
Vương Thông Huệ nói:
− Vương Tương đã mai danh ẩn tích trong giang hồ, chưa biết sống chết ra sao, vì lẽ gì lão tiền bối lại có thể xác định rằng Vương Tiểu Cường chính là Vương Tương đã cải trang ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia vô cùng tinh thâm, cả thiên hạ đều biết, thậm chí võ công của vị Lãnh công tử này mà lão hủ đã tận mắt chứng kiến, cũng vị tất đã kém Vương thế huynh.
Vương Phi Dương nói:
− Võ công và dũng khí của Lãnh huynh hơn người, tại hạ thật chưa theo kịp.
Lãnh Như Băng nói:
− Vương huynh chỉ khiêm nhường.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ nói một câu công bằng, võ công của hai vị kẻ tám lạng, người nửa cân, vậy mà hai vị hợp lực liên thủ vẫn không cản nổi Vương Tiểu Cường, đủ khiến lão hủ chẳng thể nghĩ ra lai lịch của gã ...
Vương Thông Huệ nói:
− Nhưng chỉ căn cứ vào đó mà bảo y là Độc Kiếm Vương Tương, chỉ e quá võ đoán.
Hứa Sĩ Công nói:
− Độc Kiếm Vương Tương tuy chỉ cùng lão có duyên tương ngộ một lần, nhưng phong độ, hào khí của gã lưu lại trong ký ức lão hủ một hoài niệm sâu xa, hơn nữa gã có luyện một môn tà môn bá đạo, là «Tam Dương Chưởng», vừa rồi Vương huynh bảo chưởng lực của người kia tựa hồ là độc chưởng, cho nên lão hủ bỗng nhớ tới gã ...
Nói đoạn lão quay sang chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:
− Lãnh công tử, khi chạm đến chưởng lực của gã kia, có cảm thấy như chạm vào lửa hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đúng, chưởng lực của y tựa hồ chứa một luồng nhiệt lực cường liệt, thấu tận da thịt.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ba chữ Vương Tiểu Cường chưa từng lan truyền trong giang hồ, hơn nữa gã đã cao tuổi, lại không phải mới ra giang hồ, võ lâm không ai nghe danh, do đó lão hủ mới phỏng đoán đó chính là Độc Kiếm Vương Tương đã cải trang mà tái xuất giang hồ.
Vương Thông Huệ nói:

− Dù y có phải là Vương Tương hay không, nhưng chúng ta đông ngần này, đối phương chỉ có hai kẻ, cuối cùng ta không giữ được «Thiên niên Sâm hoàn», việc này lan truyền ra, chỉ e người ta chê cười !
Vương Phi Dương nói:
− May mà y có định ước với Trần đại hiệp sẽ tái hội, chỉ cần Trần đại hiệp bình phục, thì chẳng khó khôi phục công đạo. Điều hệ trọng trước mắt là mấy viên Sâm hoàn còn lại có đủ trị lành thương thế cho Trần đại hiệp hay không ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Nếu quả thực y lưu lại một phần ba, thì cũng đủ dùng.
Vương Phi Dương đột nhiên đứng dậy, nói:
− Sự tình này coi như tạm dừng ở đây, tại hạ thỉnh xá muội tới là để đối phó với bọn Huyền Hoàng Giáo bí mật ở Đào Hoa Trang, vậy tạm thời xin cáo biệt.
Hứa Sĩ Công phủi tay đứng dậy, nói:
− Lão hủ cũng đi thôi, bọn chúng giam cầm lão hủ hai năm, cừu hận này há có thể không báo ?
Lãnh Như Băng định đi theo, nhưng Vương Phi Dương ngăn chàng lại:
− Lãnh huynh thọ thương, không nên đi cùng, huống hồ ở đây ít người, sư đệ của Lãnh huynh nếu trở về, không thấy Lãnh huynh chỉ e lại phóng đi tìm.
Vừa nhắc đến Lý Tiểu Hổ, Lãnh Như Băng lập tức cảm thấy bồn chồn lo lắng. Suốt những ngày qua, không biết sư đệ ở đâu. Thiên địa mênh mông, muốn tìm được Lý Tiểu Hổ chẳng dễ.
Lúc này Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ cùng cung tay cáo biệt Lãnh Như Băng và Tiêu Dao Tử.
Tiêu Dao Tử nắm tay lại, nói:
− Bần đạo chúc ba vị kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, đi sớm về sớm.
Vương Phi Dương mỉm cười, nói:
− Thỉnh Lãnh huynh chờ ở đây, tại hạ trở về còn có việc hệ trọng cần thỉnh giáo.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ mong chờ Vương huynh trở về.
Lời chưa dứt, ba người đã ra khỏi phòng, lao vút đi.
Tiêu Dao Tử thong thả đứng dậy, nói:
− Đêm đã khuya, Lãnh công tử cũng nên đi nghỉ sớm.
Lãnh Như Băng tuy còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng đành nén xuống, đi về phòng.
Mở cửa phòng ra, đã thấy có một bóng người ngồi trên giường thì kinh ngạc ngầm vận nội công, thấp giọng hỏi:

− Người nào vậy ?
Một thanh âm rất trầm vọng ra:
− Hài tử, đừng sợ, là lão phu đây.
Lãnh Như Băng sững sờ, hỏi:
− Trần lão tiền bối đó ư ?
Trần Hải đáp:
− Không sai, chính là lão phu.
Lãnh Như Băng bước tới bên giường, hành lễ, nói:
− Lão tiền bối có gì chỉ giáo ?
Trần Hải nói:
− Lệnh tôn không may mất sớm, mẫu thân của ngươi đã cực khổ để dưỡng dục ngươi khôn lớn, nếu ngươi lỡ bị hại bất ngờ sẽ khiến lệnh đường thống khổ biết chừng nào.
Lãnh Như Băng ngơ ngác, nói:
− Lão tiền bối giáo huấn như vậy, nhưng vãn bối có sao đâu ?
Trần Hải nói:
− Ngươi đã bị độc công tà môn đả thương, nội trong ba ngày, độc tố sẽ ngấm vào nội tạng, trở thành chứng bệnh bất trị, lúc ấy chẳng những toàn bộ võ công của ngươi sẽ bị phế bỏ, mà tính mệnh cũng khó bảo toàn.
Lãnh Như Băng cả kinh hỏi:
− Quả thật nghiêm trọng như vậy sao ?
Trần Hải nói:
− Chẳng lẽ lão phu lại đùa với ngươi ư ?
Lãnh Như Băng cúi đầu im lặng.
Trần Hải thong thả giơ tay chỉ chiếc giường nói:
− Ngươi ngồi xuống đây.
Lãnh Như Băng y lời, ngồi xuống, cảm thấy trong đầu có trăm ngàn nghi vấn, nhưng chưa biết nói thế nào.
Trần Hải thở dài nhè nhẹ, nói:
− Lão phu có một cách cứu chữa, chỉ e ngươi không chịu.
Lãnh Như Băng từ từ ngẩng đầu, nói:
− Vãn bối xin lắng nghe.
Thần Phán Trần Hải nghiêm trang nói:
− Độc chưởng mà ngươi bị trúng là «Tam Dương Chưởng», tưởng đã thất truyền trong giang hồ, chưởng này vốn không phải là kỳ công ngoại giáo nhưng vì nó quá độc, có thể nói là tối độc, ngang với «Ngũ Độc Thủ» và «Xích Sát Chưởng», là hai độc chưởng ngoại gia, hơn nữa, đã tuyệt truyền rất lâu trong giang hồ, nên người ta mới liệt nó vào kỳ công ngoại gia, kỳ thực «Tam Dương Chưởng» này là một loại võ công nội gia thượng thừa, chính danh nên gọi là «Tam Dương Khí Công». Tam dương đều thuộc hỏa,

chưởng lực hoàn toàn lấy kình lực dương cương làm chủ, chỉ là khi luyện tập loại chưởng lực này, ắt phải bổ sung ngoại hỏa. Nội hỏa, ngoại hỏa hợp làm một, mới có được nội kình kỳ nhiệt ...
Lão nhân trầm ngâm hồi lâu, rồi tiếp:
− Về phương pháp luyện tập, lão phu cũng chỉ biết sơ sơ, xem thương thế của ngươi tựa hồ khá trầm trọng, hiển nhiên Tam dương hỏa độc đã ngấm vào kinh mạch của cơ thể, để quá đêm nay, e khó cứu chữa.
Lãnh Như Băng từ từ giơ cánh tay tả lên, nói:
− Vãn bối hoàn toàn không cảm thấy đau.
Trần Hải nói:
− Điều tối hiểm độc của loại võ công này là người thụ nội thương trầm trọng vẫn không hay biết, đến lúc nó phát tác, thì đã hết cứu.
Lãnh Như Băng nói:
− Đa tạ lão tiền bối đã chỉ điểm.
Trần Hải nói:
− Ngươi đã vì lão phu mà thụ thương, lão phu há có thể tọa thị không cứu, chỉ có điều cứu chữa không dễ, chúng ta ắt phải hành động sớm một chút.
Lãnh Như Băng nói:
− Vậy nên giải cứu bằng cách nào ?
Giọng nói của chàng vẫn bình thường (*** Mất trang -, quyển chương ***)
Lãnh Như Băng do dự một chút rồi y lời cởi y phục.
Trần Hải nói:
− Hài tử, hãy ráng chịu đựng một chút.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối cứ sử dụng kim trâm, vãn bối tự tin chịu đựng được.
Trần Hải nói:
− Kim trâm của lão phu không dùng thì thôi, đã dùng đến ắt có thể cải tử hoàn sinh, mấy huyệt đạo trừ độc của ngươi đều là nội kinh bí huyệt rất khó tìm, hành trâm thủ pháp của lão phu rất đặc biệt, không muốn để người khác thấy.
Lãnh Như Băng tuy cảm thấy lý do của lão ta thập phần miễn cưỡng, nhưng cũng y lời nhắm mắt lại.
Chỉ thấy trên cánh tay thụ thương, hơn mười huyệt đạo bị Trần Hải liên tục châm châm vào, có cảm giác đau đau.
Tính hiếu kỳ trỗi dậy, chàng rất muốn mở to hai mắt ra coi, nhưng nhớ lời vừa rồi của Trần Hải, chàng đành cố nén xuống.
Bỗng nghe Trần Hải nói rất nhỏ vào bên tai chàng:
− Hài tử, hãy cố chịu đựng !
Lãnh Như Băng đang định mở miệng hồi đáp, bỗng cảm thấy Thần Đình huyệt tê dại, chàng lập tức ngất đi.

Không biết chàng ngất đi trong bao lâu.
Khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy rét run cả người, bên tai văng vẳng tiếng nước chảy.
Mở mắt ra, chàng bất giác sững người.
Chỉ thấy mình trần như nhộng, trừ một cái khố, đang nằm ngửa trên một phiến đá lạnh giá, phiến đá này phần lớn chìm trong nước, nước mấp mé ngay chỗ chàng nằm. Lãnh Như Băng cảm thấy bực dọc vì bị người đối xử tệ thế này, chàng ngồi bật dậy.
Chỉ thấy tứ bề là vách núi, hàng trăm ngàn mạch sơn tuyền từ vách núi chảy xuống đáy cốc, tạo thành một màn nước, đáy cốc trở thành một hồ nước rộng chừng nửa mẫu, nước lạnh như băng, hàn khí căm căm, phiến đá ngâm trong nước cũng lạnh thấu xương.
Hàn sơn u tịch, tứ bề các đỉnh núi chập chùng, ngoại trừ tiếng nước chảy rào rào, tịnh không còn thanh âm nào khác. Cũng không có một bóng người, dưới thâm cốc băng giá u tịch này tựa hồ chỉ có một mình chàng.
Chàng nhớ rằng mình vốn nằm ở phòng của Trần Hải trị độc thương, Trần Hải sử dụng thuật kim trâm quá huyệt để khu trừ độc huyết cho chàng, tại sao cuối cùng chàng lại bị đày xuống thâm cốc lạnh giá thế này ?
Bốn bề là nước, chỉ còn cách lội nước mà đi, song chàng vốn sợ nước từ nhỏ, chàng nhìn nước mà ngây ngấy cả người.
Nhìn cánh tay tả, các kim trâm vẫn còn.
Trời tối dần, cảnh vật xung quanh cũng nhòa đi.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy mỗi lúc một giá rét, vội ngồi xuống vận công để chống lạnh. Nội công của chàng thâm hậu, vừa vận khí, một luồng nhiệt lưu từ đan điền đã lan tỏa huyết mạch toàn thân, chàng cố gắng hành công, thoáng chốc đã ấm người, hàn khí không ngấm vào da thịt được nữa.
Không biết bao lâu sau, bỗng nghe có một thanh âm trầm trầm vọng xuống:
− Hài tử, ngươi hãy thử vận khí xem, trong người có còn dư độc hay không ?
Lãnh Như Băng nhận ra người nói chính là Trần Hải, tự dưng thấy giận dỗi, cười nhạt một tiếng, nói:
− Lão tiền bối đem lột hết y phục, để vãn bối dưới thâm cốc lạnh giá thế này là có dụng ý gì ?
Trần Hải nói vọng xuống:
− Hài tử, «Tam Dương Khí Công» là nội công thượng thừa thuần dương, có tính cực nhiệt, lão phu đưa ngươi xuống thâm cốc lạnh giá này để hấp thụ hàn khí, tăng thêm hiệu năng cho dược hoàn đã uống, hơn nữa hàn nhiệt xung khắc, khi ngươi tiếp thụ nhiều hàn khí, thấy rét, bản năng sẽ khiến ngươi vận khí hành công, có tác dụng khắc trừ nhiệt độc.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
“Thì ra là vậy, lão nhân nên nói cho mình biết trước mới phải chứ.”.

Trần Hải nói tiếp:
− Hài tử, lúc này đêm khuya, chính là lúc khí hàn âm đang thịnh, nước suối ở hàn sơn cành lạnh hơn, nếu ngươi nhảy xuống nước mà ngâm mình một lúc thì càng gia tăng công hiệu tiêu trừ nhiệt độc của «Tam Dương Khí Công».
Lãnh Như Băng vốn sợ nước, nên vội nói:
− Vãn bối tự cảm thấy nhiệt độc trong người đã hết, khỏi cần ngâm mình trong nước.
Trần Hải nói:
− Nếu vậy, ngươi hãy lên bờ vực đi. Thể năng của lão phu đã được phục hồi rất nhiều, vì có việc hệ trọng, không thể ở Thanh Vân Quán quá lâu, khi thương thế lành hẳn, lão phu sẽ viễn hành, thời gian chúng ta có không nhiều, ngay đêm nay lão phu sẽ truyền thụ võ công cho ngươi.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ phía, thấy khoảng cách từ mặt nước đến chỗ mép vực gần nhất cũng phải hơn ba trượng, tự lượng khinh công của mình khó vọt lên được, trung gian lại không có chỗ nào để tạo thế, chỉ còn cách lội xuống nước, thì bất giác khẩn trương, nói:
− Khinh công của vãn bối còn kém, lão tiền bối có thể hiệp trợ cho vãn bối một chút được chăng ?
Trần Hải nói:
− Nước không mấy sâu, ngươi hãy lội sang !
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Mình vốn sợ nước, nếu lội được sang đó thì còn thỉnh cầu làm gì ?" Nghĩ vậy, chàng bèn nói:
− Vãn bối không thông thạo thủy tánh, lão tiền bối chỉ cần ném xuống một cành cây khô, vãn bối sẽ lên được.
Trần Hải thầm lấy làm kỳ quái, nhưng cũng nhặt một cành cây khô ném xuống.
Lãnh Như Băng đứng dậy, đề tụ chân khí vào đan điền, nhắm chuẩn cành cây nổi trên mặt nước, búng thân vọt sang, điểm mũi bàn chân xuống cành cây kia mà bay vọt lên bờ vực.
Kỳ thực, luận về khinh công của chàng, khoảng cách trọn vẹn ba trượng kia chàng hoàn toàn có thể vượt qua, nhưng vì chàng vốn sợ nước, nên không dám thử.
Chỉ thấy Trần Hải đang ngồi tĩnh tọa, lưng dựa vào một gốc cây tùng cổ thụ, thanh đoản kiếm đặt ở bên cạnh.
Lãnh Như Băng vừa nhìn chiếc bao kiếm, đã nhận ra đó chính là Sâm Thương Kiếm, một trong ba «Tam bảo nhẫn» của Lục Tinh Đường mà Hạ Hầu Cương đã tặng chàng. Bên cạnh thanh kiếm là y phục của chàng.
Các băng vải trên đầu Trần Hải đã được gỡ bỏ, trên mặt lão nhân lộ ra ba

bốn vết sẹo màu hồng ! Riêng trên mặt đã vậy, hẳn thân mình còn bị nhiều vết thương đáng sợ.
Lãnh Như Băng mặc vội y phục, rồi chậm rãi nói:
− Đa tạ lão tiền bối có ân tương cứu !
Trần Hải giơ tay chỉ thanh đoản kiếm, hỏi:
− Kiếm này có phải là lệnh đường giao cho ngươi ?
Lãnh Như Băng nói:
− Là của một vị bằng hữu tặng vãn bối.
Trần Hải rút kiếm ra khỏi bao, xoay qua lật lại mấy lần, xem một hồi, đoạn nói:
− Kiếm được rèn từ một loại hợp kim đặc biệt, tuy không bằng tiền cổ thần vật, nhưng hiển nhiên là một lợi khí hiếm có, không biết người nào tặng vậy ?
Lãnh Như Băng nói:
− Thiếu bang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương.
Trần Hải lẩm bẩm:
− Hạ Hầu Cương ! Hạ Hầu Cương ! Người này tướng mạo thế nào, niên kỷ chừng bao nhiêu tuổi ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tướng mạo anh tuấn, diện mạo nghiêm lãnh, hơn vãn bối vài tuổi, khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn, lão tiền bối biết người đó ư ?
Trần Hải nói:
− Lão phu đã ngần này tuổi, bằng hữu phần lớn là đồng lứa, còn các nhân vật anh hùng ở lứa tuổi nhỏ hơn thì lão phu biết không nhiều, thanh kiếm này hình thức tuy cô nhã, nhưng chắc là mới được chế tạo, lão phu đoán rằng chỉ mới được rèn cách đây chừng ba mươi năm là cùng ...
Ngừng một chút, lão lại nói tiếp:
− Nhưng thân kiếm quá ngắn, phải là danh gia kiếm thuật mới rèn loại đoản kiếm như thế này.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối đoán không sai, võ công của Hạ Hầu Cương không thua gì võ công của vãn bối.
Trần Hải nói:
− Nhưng kiếm thì quyết không phải là do chàng ta rèn ... Lão trang chủ của Lục Tinh Đường vẫn còn sống ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vãn bối chưa được bái kiến, nhưng qua lời các thuộc hạ của Lục Tinh Đường, thì lão trang chủ vẫn còn mạnh khỏe.
Trần Hải hỏi:
− Tên người ấy là gì ?

Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:
− Vãn bối cũng không được rõ.
Trần Hải trầm ngâm một hồi, bỗng đứng dậy, lẩm bẩm:
− Nhất định là y rồi.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên:
− Là ai kia ?
Trần Hải đáp:
− Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong ...
Lão nhân lộ vẻ vui mừng, nói tiếp:
− Nếu y còn mạnh khỏe, lão phu sẽ ...
Bỗng Trần Hải ngừng bặt.
Lãnh Như Băng không ưa nói, cũng chẳng hỏi thêm.
Trần Hải thong thả tiếp:
− Lão phu chính đang phân vân, chưa biết có nên truyền thụ cho ngươi «Thiên Long Bát Kiếm» hay không, nhưng nếu Nam Cương Nhất Kiếm còn sống thì có thể truyền thụ cho ngươi được lắm.
Lãnh Như Băng nói:
− Nam Cương nhất kiếm thì có quan hệ gì tới việc lão tiền bối truyền thụ "Thiên Long Bát Kiếm» cho vãn bối ?
Trần Hải đáp:
− Quan hệ trọng đại đó. Nếu Nam Cương Nhất Kiếm không còn, thì lão phu có truyền «Thiên Long Bát Kiếm» cho ngươi cũng thành vô dụng. Ôi, lão phu nắm vững kiếm thuật ấy, nhưng bình sinh chưa hề thi triển nó để đối địch ...
Lãnh Như Băng nghe không hiểu, nói:
− Vãn bối chưa rõ huyền cơ trong lời của tiền bối.
Trần Hải nói:
− Năm xưa lão phu với Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong vốn là hảo bằng hữu, hồi ấy cả hai đều là thanh niên khí thịnh, ghét ác như cừu, phàm những kẻ thuộc hắc đạo gặp phải hai ta, khó bề đào thoát dưới kiếm. Bọn lục lâm tuy rất hận hai ta, nhưng chẳng làm gì nổi, hai ta danh tiếng ngày càng lớn, kết cừu cũng ngày càng nhiều, sau đó, bị người xúi giục, hai ta mới nóng nảy thách đấu với nhau một trận sinh tử.
Vị đại nghĩa hiệp thịnh danh một thời, nay nhắc lại chuyện năm xưa tựa hồ vô cùng ân hận, bỗng thở dài não nề, ngẩng mặt lên trời hồi lâu, mới chậm rãi nói tiếp:
− Trận ấy, hai ta đấu với nhau đến sức cùng lực kiệt, ngoài năm trăm chiêu chưa phân thắng bại.
Lãnh Như Băng nghĩ đến cảnh hai hảo bằng hữu vì danh tiếng mà thách đấu với nhau đến độ liều chết, thì cảm khái thốt lên:

− «Thịnh danh lụy thân», cổ nhân nói thật là đúng. Nhị vị lão tiền bối nếu không lừng lẫy danh tiếng trong giang hồ, thì dù có bị người gièm pha, xúi giục, cũng đâu đến nỗi ...
Trần Hải nói:
− Tranh giành danh tiếng cũng chỉ là nói vậy, kỳ thực là ở trong nội tâm có nguyên nhân khác.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Là nguyên nhân gì vậy ?
Trần Hải đáp:
− Sự tình này lão phu đã chôn chặt trong lòng mấy chục năm, chưa từng kể cho ai nghe, chỉ có lão phu và Hạ Hầu Trường Phong biết mà thôi. Ấy là vì một người ...
Lãnh Như Băng hỏi:
− Người ấy là ai ?
Trần Hải đáp:
− Là phu nhân Hạ Hầu Trường Phong.
Lãnh Như Băng «ồ» một tiếng, nói:
− Phu nhân Hạ Hầu Trường Phong ...
Trần Hải nói:
− Không sai ! Ôi, lão phu già nữa cuộc đời tung hoành giang hồ, chẳng ai địch nổi, hết thảy mọi người đều kính nể thịnh danh vinh hiển của lão phu, nhưng có ai ngờ bao nhiêu năm nay lão phu lo việc người, hành hiệp trượng nghĩa, song trong lòng vẫn mang nỗi thống khổ vô biên mà xuất sinh nghiệp tử ...
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Thì ra lão nhân có nỗi thống khổ ghê gớm. Ôi, mọi người ngưỡng mộ Trần đại hiệp như Thái Sơn, Bắc Đẩu, ai ngờ cuối cùng lão nhân lại cô đơn đau khổ, thê lương đến như vậy !".
Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói tiếp:
− Lão phu lần này từ cõi chết hồi sinh, đã ngộ ra không ít điều mới mẻ, sinh tử danh lợi cũng đã qua cả rồi, nay chợt nhớ đến cựu bằng hữu, không còn giận hờn nữa, huống hồ lão phu đã đến tuổi cổ lai hy, dù không bị cừu nhân sát hại, cũng khó sống thêm nhiều năm, nếu để «Thiên Long Bát Kiếm» theo lão phu xuống mộ, tuyệt kỹ kỳ học bị thất truyền thì thật đáng tiếc. Trong kiếm đạo, «Thiên Long Bát Kiếm» là võ học thượng thừa, lão phu tuy biết kiếm thức căn bản, nhưng lại không biết yếu quyết khắc địch, dù truyền thụ cho ngươi cũng khó dùng nó để đối địch.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Đã vậy, vãn bối còn luyện nó làm gì ?
Trần Hải nói:

− Hài tử, đừng khẩn trương, lão phu còn chưa nói hết. «Thiên Long Bát Kiếm» là tuyệt học do một vị kiếm khách tiền bối lưu lại trong một bộ kiếm phổ, gồm hai quyển, lão phu và Nam Cương Nhất Kiếm mỗi người được một quyển, quyển thượng chủ yếu nói về phương pháp luyện tập, quyển hạ đề cập yếu quyết khắc địch. Kiếm thuật này vô cùng cao minh và kỳ ảo, lão phu tuy nắm vững cách luyện tập, nhưng khó vận dụng để khắc chế địch nhân.

Lãnh Như Băng vô cùng kinh ngạc:

− Lại có chuyện như vậy sao ?

Hồi 15
Thiên Long Bát Kiếm

Trần Hải nói:
− Vì sự tình này, lão phu đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, nhưng mỗi lần thi xuất kiếm chiêu, lại cảm thấy hoang phí quá nhiều sức lực, mấy chục năm rồi chẳng có đất dụng võ, nghĩ rằng trong quyển hạ nhất định giảng giải về cách biến hóa khắc chế địch nhân.
Hạ Hầu Trường Phong chỉ có quyển hạ, không nắm được căn bản kiếm thức, hẳn cũng mơ tưởng đến quyển thượng, vì biết cách biến hóa khắc chế địch nhân mà không có kiếm thức thì cũng vô dụng.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối vẫn còn hận Hạ Hầu Trường Phong ?
Trần Hải đáp:
− Sau lần quyết đấu ấy, hai ta đều hối hận nghĩ lại tình xưa, nhưng mấy chục năm nay chưa hề tái ngộ.
Lãnh Như Băng nói:
− Vì lẽ gì vậy ?
Trần Hải đáp:
− Hạ Hầu Trường Phong tuy có đến tìm lão phu, nhưng lão phu né tránh, sau đó đại khái y biết là lão phu vốn kiên quyết, nên cũng không miễn cưỡng đi tìm lại. Thấm thoát bao năm trôi qua, nay cả hai đã thành lão nhân tóc bạc da mồi, nghĩ đến thật là xúc động.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Lão tiền bối đã có ý hối hận, tại sao không tương kiến với Hạ Hầu Trường Phong ?
Trần Hải nói:
− Lão phu có nỗi thống khổ chôn chặt trong lòng đã mấy chục năm, đêm nay nói ra cho hết. Hai ta lần quyết đấu sinh tử ấy tuy là do kẻ khác xúi bẩy, nhưng nguyên nhân thực sự là vì ái tình, muốn độc chiếm một nữ nhân. Cả hai ta đều biết trong lòng rằng ngoại trừ hai ta ra, nàng dù chết cũng vĩnh viễn không kết duyên với bất cứ ai. Nhưng sau trận quyết tử ấy, lão phu bỏ đi ẩn cư ở một nơi thật xa. Ba năm sau khi họ đã kết thành phu phụ, lão phu mới trở lại giang hồ.
Lãnh Như Băng thở dài nói:
− Lão tiền bối nhân nghĩa, hy sinh tình cảm của mình như vậy, thật là khả

kính !
Trần Hải rầu rĩ nói:
− Hài tử, nhưng ta phải trả giá quá đắt, mấy chục năm ôm mối tương tư trong cõi lòng.
Giọng nói của lão nhân hàm ẩn một sự thê lương tột cùng.
Lãnh Như Băng định nói vài câu an ủi, nhưng không biết nên khởi đầu thế nào, lại thôi.
Trần Hải bỗng đứng dậy, lẩm bẩm:
− Qua rồi ! Qua rồi ! Cố sự như mây khói, còn nhớ đến nó làm chi !
Nói đoạn lão quay nhìn Lãnh Như Băng, nói:
− Hài tử, lại đây, lão phu truyền cho ngươi «Thiên Long Bát Kiếm».
Lãnh Như Băng y lời bước tới.
Trần Hải nói, vẻ mặt nghiêm trang:
− «Thiên Long Bát Kiếm» là kỳ học khoáng thế, người thiếu huệ căn khó bề luyện tập, đêm nay lão phu truyền thụ cho ngươi, một là để tạ ân ngươi vượt qua ngàn dặm đem linh dược đến tặng, hai là vì cảm động trước nỗi khổ tâm của lệnh đường, ba là không nỡ để tuyệt kỹ bị mai một. Ngươi không thể luyện thành, đó là do tạo hóa, còn nếu ngươi nắm được tuyệt kỹ, sẽ có thể đi bốn bể, giải khai bí mật thân thế của mình, hoặc cũng có thể sẽ như lão phu, chẳng sử dụng được tuyệt nghệ mà khắc chế địch nhân.
Lãnh Như Băng nói:
− Võ công của lão tiền bối cao siêu như vậy, mấy chục năm vẫn khó lý giải sự huyền diệu của nó, vãn bối tài năng chẳng bằng một phần nhỏ, chỉ e không đáp ứng được hy vọng.
Trần Hải nói:
− Lão phu sẽ trao cho ngươi một tín vật, ngươi sẽ đi gặp Hạ Hầu Trường Phong để y truyền thụ cho ngươi cách biến hóa khắc địch.
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối xin tận tâm tận lực.
Chàng nghĩ đến lời Trần Hải vừa bảo, chàng có thể đi bốn bể giải khai bí mật thân thế của mình, một bí mật có quan hệ trọng đại tới võ lâm, tất nhiên «Thiên Long Bát Kiếm» phải là thứ võ công tuyệt thế vô song, thì tuy e ngại trọng nhiệm này, nhưng cũng không khiêm nhường nữa.
Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói:
− Cứ như lão phu suy đoán, Hạ Hầu Trường Phong những năm qua có hoài niệm và hối hận thâm sâu về tình bằng hữu đã mất, khi nhìn thấy tín vật, sẽ không cự tuyệt ngươi ...
Lão nhân lại ngẩng mặt lên, giọng trầm hẳn xuống:
− Đó chỉ là suy đoán của lão phu mà thôi, nhân tâm nan định. Cũng có thể ngày nay y đã quên hết tình bằng hữu năm xưa. Việc này, về phần lão phu sẽ

tận lực, còn y có chịu truyền thụ cho ngươi hay không thì lão phu chẳng thể bảo chứng.
Lãnh Như Băng nói:
− Dù Hạ Hầu Trường Phong có chịu truyền thụ phần sau hay không, thịnh tình đại đức của lão tiền bối, vãn bối xin ghi lòng tạc dạ.
Trần Hải lắc đầu, cười nhạt:
− Lão phu hành sự không hề muốn ai cảm tạ, chẳng qua chỉ để cho tâm mình được an mà thôi.
Lãnh Như Băng biết lão nhân đã được mọi người tôn xưng là bậc đại nghĩa hiệp, chẳng phải người bình thường nên cũng không nói gì thêm.
Thần Phán Trần Hải đề tụ chân khí, cúi nhặt lên thanh Sâm Thương Kiếm, nghiêm trang nói:
− Hài tử lưu tâm.
Lãnh Như Băng vội gạt bỏ mọi tạp niệm, ngưng thần quan sát. Trần Hải hô:
− Kiếm đạo thượng thừa, quý ở chỗ dùng tâm điều khiển ý, dùng ý điều khiển kiếm.
Lãnh Như Băng nhìn kỹ, thấy lão nhân thong thả nhắm mắt, thái độ thành kính, khí độ trang nghiêm, khiến người ta bất giác kính nể.
Trần Hải giơ ngang thanh kiếm trước ngực, ngưng thần một chút, bỗng mở mắt nói lớn:
− Thiên long bát kiếm, kiếm thứ nhất «Tiềm long thăng thiên».
Trần đại hiệp tả thủ lĩnh kiếm quyết, đoạn kiếm trong tay hữu đưa cheo chéo chỉ thiên, búng người vọt lên cao chừng một trượng, đoản kiếm bỗng chúc mũi, người rớt xuống chỗ cũ cực nhanh.
Lãnh Như Băng từ nhỏ đã có danh sư chỉ điểm, kiếm thuật vốn cao thâm, kiếm thức này nếu người khác sẽ cho là vô cùng kỳ quái, nhưng Lãnh Như Băng thì không, chàng chú ý quan sát đoản kiếm trong tay lão nhân khi búng người lên cũng như khi rớt xuống, quan sát sự di động từ từ của bộ vị, có thể công hoặc thủ toàn diện.
Trần Hải hỏi:
− Thức này đòi hỏi phải có thân pháp khinh công tối cao mới có thể phối hợp, hài tử, ngươi có tự tin sử được thức này chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vãn bối tuy không thể theo kịp lão tiền bối, nhưng tự tin có thể làm được.
Trần Hải nói:
− Thế thì tốt, kiếm thức này vốn rất nhiều biến hóa, lão phu chưa hiểu, nhưng nếu bộ vị kiếm bất ly thân, thì dù địch nhân từ phía nào xông tới, cũng đều có thể hóa giải. Đây là một kiếm chiêu tuyệt thế, lão phu tuy chưa biết biến hóa kiếm lộ khởi nguyên, nhưng vẫn cảm thấy nó hàm chứa huyền cơ, biến hóa khôn lường.

Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối quan sát kiếm thế của lão tiền bối tùy theo thân hình vọt lên, bộ vị di động, phối hợp rất ăn ý ...
Trần Hải cười ha hả nói:
− Người thiên tính thông minh có khác, chỉ một câu trên của ngươi, lão phu cũng đã cảm thấy đã chọn đúng người để truyền thụ ...
Ngừng một chút, Trần Hải nghiêm giọng nói:
− Hài tử, thức thứ hai «Long du đại hải».
Lãnh Như Băng ngưng thần nhìn, thấy mũi kiếm chỉ đường, thân tùy theo kiếm mà đi, khi sang hữu, lức sang tả, đủ một vòng lại trở về chỗ cũ.
Trần Hải thu kiếm, hỏi:
− Hài tử, ngươi thấy được chỗ thần diệu của kiếm thức này ở chỗ nào chưa ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một lát, đáp:
− Vãn bối mới nhận ra một chút ảo diệu của thức này, có phải là ở phương vị của cước bộ chăng ?
Trần Hải gật đầu tán thưởng:
− Không sai, biến hóa căn bản của thức thứ hai là ở phương vị của cước bộ khi đi một vòng, đặt chân đúng theo ám hợp ngũ cung bát quái, đáng tiếc lão phu không biết biến hóa kiếm thế trong tay, mấy chục năm nay lão phu nghĩ mãi cách sử dụng chiêu này để chống lại sự công kích của cường địch.
Lãnh Như Băng nói:
− Đại hải mênh mông, long hành (rồng vẫy vùng) không bị cản trở, thật có ý nghĩa, lão tiền bối chắc đã có dự liệu.
Trần Hải nói:
− Trông bước đi tưởng rất giản đơn, kỳ thực bộ vị của cước bộ rất khó luyện, đêm nay ngươi chỉ cần luyện thuộc bộ pháp đã là tài trí hơn người rồi.
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối nguyện toàn tâm luyện tập.
Trần Hải nói:
− Ngươi hãy đi sau ta, nhìn cước bộ mà làm theo, đã giảm được một nửa công sức rồi.
Lãnh Như Băng lập tức y lời, đặt chân theo đằng sau Trần Hải. Trông tưởng dễ, lúc tập mới khó, Lãnh Như Băng luyện chừng một giờ, đã có thể tự đi một mình.
Trần Hải ngầm tán thưởng Lãnh Như Băng. Năm xưa, khi lão nhân có được quyển thượng của kiếm phổ «Thiên Long Bát Kiếm» riêng thức «Long du đại hải» này đã phải khổ luyện lâu đến ba tháng, lắm lúc quên cả ăn, tiếp liền mấy năm sau ngày nào cũng ôn luyện mới dần dần nắm được phần tinh túy, cố nhiên là có họa đồ minh họa, khỏi cần đến dịch học nhưng Lãnh Như Băng chỉ sau một hai giờ đã nắm được đại lược cũng là hiếm thấy.

Lúc mới đầu, Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác bước đi chưa quen, thường chuyển bước đột ngột, cước bộ không ăn khớp với lực đạo, dần dần chàng thuộc yếu quyết, hứng thú tăng lên, cứ tập liền liền hết vòng nọ đến vòng kia, không nghỉ.
Trần Hải đứng ngoài chỉ điểm, trời đã sáng rõ lúc nào không hay.
Vầng thái dương đã đỏ ối ở phương Đông, ánh dương quang rọi xuống mặt nước dưới cốc phản chiếu lên sương long lanh trên ngọn cỏ như có trăm ngàn hạt minh châu, phong cảnh thật u mỹ như trong một bức họa.
Trần Hải hít một hơi dài, nói:
− Hài tử, hôm nay chúng ta dừng ở đây, ba ngày sau, chúng ta sẽ gặp lại ở chốn này.
Đoạn giơ tay chỉ một nơi giao tiếp giữa hai đỉnh núi ở phía đông nam, nói:
− Qua ngọn đèo ấy sẽ thấy Thanh Vân Quán.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Lão tiền bối không cùng về đó ư ?
Trần Hải đáp:
− Không.
Nói đoạn lão quay người đi về phía tây, vượt qua một đỉnh núi cao.
Lãnh Như Băng nhìn theo đến khi lão nhân khuất bóng, mới y lời chỉ dẫn mà đi.
Quả nhiên, qua ngọn đèo kia, chàng đã thấy chóp mái của Thanh Vân Quán.
Khi chàng chạy về tới quán, các đạo đồng đã thức dậy, đang quét dọn đình viện, thấy Lãnh Như Băng họ đều thi lễ, song không nói gì.
Lãnh Như Băng nhanh chóng nhập thất, đã thấy trên bàn bày sẵn mấy món điểm tâm còn nóng, hẳn vừa được mang tới.
Trong đầu chỉ chăm chăm nghĩ đến sự biến hóa của hai kiếm thức, phương vị cước bộ, sợ lãng quên, chàng vội ăn điểm tâm, rồi luyện tập lại vài lần, mới lên giường tĩnh tọa vận khí điều tức.
Ba ngày qua mau, suốt thời gian này chàng tập trung luyện tập, ngoài một đạo đồng mang đồ ăn thức uống cho chàng, không có ai tới quấy rầy, kể cả Thanh Vân Quán chủ.
Hôm nay đã tới ngày gặp lại Trần Hải, chàng đã thành thuộc hai chiêu kiếm thức, thấy thời gian còn sớm, chàng chợt nhớ đã mấy hôm chưa gặp Tiêu Dao Tử, không rõ Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công đã trở về hay chưa, Lý Tiểu Hổ có tin tức gì hay chăng ? Nghĩ vậy, chàng liền đi tìm Tiêu Dao Tử.
Chỉ thấy Tiêu Dao Tử đang tĩnh tọa trên giường, vận khí điều tức.
Lãnh Như Băng vén rèm, đã bước nửa bước vào cửa phòng, thì Tiêu Dao Tử mở mắt, xuống giường thong thả ra đón, mỉm cười nói:
− Lãnh công tử có gì chỉ giáo ?
Lãnh Như Băng đáp:

− Làm phiền đạo trưởng đang tĩnh tu, tại hạ muốn biết vài điều, biết rồi xin đi liền.
Tiêu Dao Tử nói:
− Đừng ngại, bần đạo đã hành công xong rồi. Công tử cứ hỏi.
Lãnh Như Băng nói:
− Hành tung của sư đệ vãn bối thế nào, liệu có phải Lý Tiểu Hổ đi tìm Sâm Tiên Long Thiên Lộc chăng ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Hôm qua bần đạo được phi mã về báo tin, dọc đường tới phương đó không hề phát giác hành tung của Lý Tiểu Hổ, nếu không lạc đường, hẳn là Lý Tiểu Hổ đã thay đổi chủ ý mà đi nơi khác.
Lãnh Như Băng nhíu mày, hỏi:
− Tại hạ lo rằng hắn đã gặp bất hạnh gì chăng ?
Tiêu Dao Tử nói:
− Sư đệ của công tử xem chừng không non nớt, công tử cứ an tâm.
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:
− Hắn còn nhỏ tuổi, đi một mình như thế, tại hạ thật chẳng an tâm.
Tiêu Dao Tử thong thả nói:
− Những ngày này rất hệ trọng đối với công tử, tốt nhất là hãy tạm gác lại mọi nỗi lo lắng buồn phiền, toàn tâm toàn ý luyện tập võ công, hàng trăm năm mới có cơ hội thế này, nếu bỏ lỡ thì hối hận chẳng kịp.
Mấy câu sau được nói với sắc mặt nghiêm trang.
Lãnh Như Băng vội đáp:
− Vãn bối kính lãnh giáo ngôn.
Tiêu Dao Tử nói:
− Lệnh đường phái công tử vượt ngàn dặm đem «Thiên niên Sâm hoàn» tới đây là có kỳ vọng, mong công tử đáp ứng kỳ vọng đó của mẫu thân, thời gian lúc này vô cùng quí giá, một phút là vàng, bần đạo cũng không dám quấy rầy công tử.
Lãnh Như Băng đứng thẳng người nói:
− Đa tạ giáo huấn.
Nói đoạn chàng quay mình bước đi.
Nửa tháng qua mau như trong thoáng chốc, cứ ba ngày chàng lại được Trần Hải truyền thụ «Thiên Long Bát Kiếm» một buổi. Hôm nay, khi tới chỗ hẹn, đã thấy Trần Hải ngồi đợi.
Nửa tháng qua không rõ vị đại hiệp danh chấn giang hồ này ăn nghỉ ở đâu, chỉ thấy băng quấn trên người mỗi lần một ít đi, chỉ còn bảy tám phần, thần sắc cũng đã khá hẳn. Lão nhân đang ngồi tĩnh tọa, nhắm mắt dưới gốc tùng.
Lãnh Như Băng vội bước lại nói:
− Đệ tử đến chậm, để ân sư phải đợi lâu.

Thần Phán Trần Hải từ từ mở mắt, lạnh lùng nói:
− Lão phu đã nói đi nói lại là không nhận ngươi làm đệ tử, ngươi gọi ta là ân sư thì có dụng ý gì ?
Lãnh Như Băng ngẩn người, nói:
− Vãn bối được truyền hưởng võ công, gọi người là ân sư chẳng lẽ không đúng ư ?
Trần Hải nói:
− Thu nhận đệ tử với truyền thụ võ công là hai việc khác nhau. Ngươi bất tất phải xưng hô như thế.
Lãnh Như Băng nói:
− Vãn bối nhớ rồi, lần sau sẽ không xưng hô như vậy nữa.
Trần Hải chuyển giận thành vui, mỉm cười nói:
− Đêm nay là buổi tập luyện cuối cùng, ngày mai lão phu phải đi xa, ngươi đã nhớ kỹ toàn bộ «Thiên Long Bát Kiếm» chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vãn bối nhớ kỹ rồi.
Trần Hải nói:
− Ngươi diễn cho lão phu coi.
Lãnh Như Băng y lời, rút Sâm Thương Kiếm, ngưng thần vận khí, đặt kiếm ngang trước ngực, linh động kiếm quyết, diễn liền một mạch cả tám kiếm thức.
Trần Hải khoanh tay đứng xem Lãnh Như Băng biểu diễn xong, gật đầu tán thưởng, nói:
− Ngươi đã nhớ không sai một thức.
Lãnh Như Băng cúi mình hành lễ, nói:
− Những mong lão tiền bối chỉ điểm nhiều hơn.
Trần Hải nói:
− Kiếm thức đã được lão phu chân truyền, chỉ cần tăng thêm biến hóa thành tuyệt chiêu tuyệt kỹ là vô địch, điều đó ngày sau ngươi sẽ thành tựu. Nắm chắc được phần tinh túy, thần diệu của «Thiên Long Bát Kiếm» hay không còn tùy ở sự tu dưỡng của ngươi.
Nói đoạn lão nhân lấy trong túi ra một cái thiết hạp (hộp sắt), nói:
− Hài tử, hãy cất giữ cẩn thận thiết hạp này, mang đi gặp Hạ Hầu Trường Phong, nhưng khi chưa gặp y, tuyệt đối không được tự tiện vọng động mở ra.
Lãnh Như Băng cung kính tiếp lấy thiết hạp, cất vào trong bao.
Trần Hải thở dài, nói:
− Hài tử, vật này hoàn toàn chẳng phải là phẩm vật quý báu, nhưng lão phu vô cùng trân trọng coi nó hơn cả tính mệnh. Nếu Nam Cương Nhất Kiếm còn sống, nhìn thấy vật này hẳn sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu của ngươi.

Lãnh Như Băng nói:
− Ân đức của lão tiền bối quảng đại, vãn bối vô cùng cảm kích.
Trần Hải nói:
− Tuyệt kỹ đã được truyền nhân, không uổng bao lao tâm khổ tử của tiên hiền, lão phu cũng nhẹ một phần tâm sự, chúng ta cáo biệt ở đây.
Nói đoạn, Trần Hải quay mình búng người đi một cái đã mất hút.
Lúc này trăng sáng trên không, nước lấp loáng dưới cốc, phong cảnh hàn dạ u huyền khiến lòng người tiễn biệt cảm thấy nao nao. Lãnh Như Băng ngẩng đầu, hít một hơi dài, bỗng thấy một người lao tới như mũi tên bật khỏi dây cung, thoáng chốc đã đến bên cạnh chàng, chính là Thần Phán Trần Hải.
Lão nhân vẻ mặt nghiêm trang nói:
− Nếu Lục Tinh Đường trang chủ không phải là Nam Cương Nhất Kiếm, ngươi hãy thay ta bảo tồn cẩn thận vật ấy, nếu ta còn sống, tiết Trung Thu năm nay ta sẽ chờ ngươi ở Thanh Vân Quán, nếu chờ một đêm không thấy ta đến, tức là ta đã chết, thì thiết hạp ấy ...
Lãnh Như Băng tiếp lời:
− Vãn bối sẽ trân trọng bảo tồn.
Trần Hải nói:
− Khỏi cần, ngươi hãy ném nó xuống giang hải, để nó làm bạn với lão phu dưới cửu tuyền.
Giọng nói vô cùng thê lương, hàm ẩn một nỗi sầu thương man mác.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Không biết trong thiết hạp có cất giữ vật gì mà lão nhân lại trọng thị như vậy ?".
Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói tiếp:
− Nếu trang chủ Lục Tinh Đường đúng là Nam Cương Nhất Kiếm, thì sau khi mở ra xem xong, ngươi hãy bảo y trừ bỏ nó đi.
Nói xong lão nhân cất tiếng cười vang, thanh âm nghe như long ngâm thám hải, hạc khiếu cửu thiên, trong tiếng cười búng mình vút đi trong ánh nguyệt quang.
Lãnh Như Băng vội trở về Thanh Vân Quán, thấy Tiêu Dao Tử cầm cây phất trần đứng ở cổng nhìn đăm đăm phía trời xa, hỏi nhỏ:
− Trần đại hiệp đi rồi ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đi rồi.
Tiêu Dao Tử thở dài nhè nhẹ nói:
− Bần đạo nghe tiếng cười biệt hành của Trần đại hiệp, biết không thể kịp đến để tống biệt.
Lãnh Như Băng nói:
− Trần lão tiền bối khi đi có dặn tiết Trung Thu năm nay sẽ trở lại Thanh

Vân Quán.
Tiêu Dao Tử gật đầu, nói:
− Hoàng Sơn Vương công tử và Hứa Sĩ Công đều đã trở về, đang đợi công tử trong kia, chúng ta vào thôi.
Hai người đi qua mấy đình viện, vào thẳng đơn thất của Tiêu Dao Tử. Một cây nến lớn trên cao, trên bàn bày sẵn tiệc rượu. Vương Phi Dương, Hứa Sĩ Công và Vương Thông Huệ đang ngồi đợi hai người. Vương Phi Dương đứng dậy cung tay nói:
− Thương thế của Lãnh huynh đã lành hẳn ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chút thương thế nhỏ đã lành hẳn, chuyến đi các vị thế nào ?
Hứa Sĩ Công cạn một chung rượu, cười nói:
− Lãnh đệ không đi chuyến này thật uổng, lần này động thủ một trận thống khoái, lão hủ với Vương thế huynh và Vương cô nương đã quét sạch Đào Hoa Trang rồi ...
Lãnh Như Băng hỏi:
− Có bắt được Lục y yêu nữ không ?
Vương Phi Dương nói:
− Mấy tên thủ lĩnh đều đã đi khỏi, bọn còn lại chỉ là một lũ tầm thường, nên chúng tại hạ mới dễ dàng trừ khử.
Lãnh Như Băng chậm rãi ngồi vào bàn, nâng chung rượu, nói:
− Đệ chúc mừng thành công của ba vị !
Nói đoạn chàng uống cạn chung rượu. Vương Phi Dương nói:
− Xa nhau mới có nửa tháng, Lãnh huynh đã vui tươi hơn hẳn, không còn ưu sầu như dạo trước.
Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
− Ngồi một chỗ ngóng chờ mà không ra nghênh đón, đệ há lại dám làm hỏng cuộc vui.
Hứa Sĩ Công vỗ đùi, nói:
− Phải lắm, người trong võ lâm chúng ta coi trọng hào tình nghĩa khí, cứ uống cho say sưa, chẳng làm gì phải sầu khổ.
Vương Phi Dương chậm rãi đưa mắt nhìn Thanh Vân Quán chủ, hỏi:
− Trần đại hiệp đã đi rồi ư ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Người ấy suốt đời không thích an cư một chỗ, khó có thể ở lâu nơi nào quá mười ngày, thương thế chưa lành hẳn, đã rời Thanh Vân Quán tới chỗ khác.
Lãnh Như Băng nói:
− Phía sau Thanh Vân Quán của lão tiền bối, còn có chỗ nào là nơi cố giao của Trần đại hiệp hay không ?
Tiêu Dao Tử lắc đầu cười nói:

− Nơi giao vãng của Trần đại hiệp thì chỗ nào chẳng có, không thể biết được, công tử thấy Trần đại hiệp hẹn ở phía sau Thanh Vân Quán mà nghĩ rằng Trần đại hiệp lưu trú tại vùng phụ cận là sai. Không chừng Trần đại hiệp đến một nơi cách đây vài trăm dặm, cứ ba ngày mới gặp công tử một lần, chẳng rõ hai ngày đêm kia Trần đại hiệp rong ruổi những đâu.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vì sao vậy ?
Tiêu Dao Tử đáp:
− Tâm tư Trần đại hiệp chứa đựng bao nỗi thống khổ, ngày đêm cứ chạy đây chạy đó cho vơi bớt nỗi niềm, cũng có thể tâm sự ấy là động lực của mọi hành vi nghĩa hiệp của Trần đại hiệp.
Lãnh Như Băng gật đầu nói:
− Lão tiền bối nói chí phải, Trần đại hiệp không màng danh lợi, đã đến tuổi cổ lai hy, bôn tẩu trong giang hồ gánh bớt nỗi sầu khổ cho người.
Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:
− Nếu Trần đại hiệp không bao năm hành động như vậy, thì đã chẳng lưu danh đại nghĩa hiệp chấn động võ lâm.
Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:
− Sinh ly tử biệt nào ai thoát khỏi, đại trượng phu sống giữa thiên địa, chỉ cần hành sự không thẹn với trời đất và lương tâm là đủ.
Vương Phi Dương mỉm cười, nói:
− Cao luận chí phải, trăng kia khi tròn khi khuyết, thế gian chẳng có ai viên mãn, hoàn thiện, Trần đại hiệp là bậc đại đức như vậy, chúng ta khỏi cần lo lắng cho tâm sự đau thương của người.
Lãnh Như Băng thở dài, định nói lại thôi.
Vương Phi Dương biết tính cách của chàng, điều gì đã không nói, thì dù truy vấn cũng vô ích, bèn lái sang đề tài khác:
− Quán chủ, Lãnh huynh, lần này tại hạ cùng xá muội và Hứa lão tiền bối trở lại Đào Hoa Trang quét sạch dư đảng của Huyền Hoàng Giáo, tuy không đáng kể lại, nhưng có phát giác một bí mật trọng đại !
Tiêu Dao Tử biết Vương Phi Dương là người khiêm hòa thận trọng, nếu nói vậy tức thị sự việc kia quyết phải trọng đại, bèn hỏi:
− Là chuyện gì vậy ?
Hứa Sĩ Công và Vương Thông Huệ cùng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Vương Phi Dương, hiển nhiên cả hai đều không biết bí mật trọng đại kia là gì.
Vương Phi Dương liếc qua Hứa Sĩ Công và tiểu muội, nói:
− Sự tình này phát sinh khi lão tiền bối và xá muội đang truy sát dư đảng Huyền Hoàng Giáo.
Hứa Sĩ Công tính nôn nóng, tròn mắt nhìn chàng, nói:
− Cuối cùng là đại sự gì, tại sao lão hủ lại không biết ?

Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ đã định nói cho hai vị biết, nhưng nghĩ lại, sự này quá lớn, lỡ ba chúng ta không bình tĩnh, chỉ e làm rối đại cục ...
Vương Thông Huệ nói:
− Ca ca, ca ca nói nửa ngày mà chưa rõ là chuyện gì ?
Vương Phi Dương nói:
− Chuyện có liên quan tới Ngũ Độc Cung và Dã Hạc Thượng Nhân ...
Tiêu Dao Tử biến sắc, hỏi:
− Người trong Ngũ Độc Cung cũng can dự vào sự phân tranh của võ lâm ư ?
Lãnh Như Băng nghe nhắc đến bốn chữ Dã Hạc Thượng Nhân thì bất giác trong lòng máy động, giỏng tai lắng nghe.
Vương Phi Dương đưa tay khêu khêu cho ngọn nến thật sáng, thở dài nhè nhẹ, nói:
− Bọn thủ lĩnh Huyền Hoàng Giáo tiềm cư ở Đào Hoa Trang, trước khi bọn ta đến thì bọn chúng đã rút khỏi đó. Thoạt đầu tại hạ còn tưởng rằng tai mắt của bọn chúng linh mẫn, nắm được tin tức trước, đã bố trí mai phục chờ địch nhân thâm nhập, hoặc giả chúng tự biết không đương nổi nên đã né tránh đi xa để bảo toàn cơ nghiệp, nên khi ta thâm nhập, không thấy địch thủ xuất hiện, chẳng có cao thủ nào ra kháng cự, trong lòng lại phân vân bất an, ngay cả khi xá muội và Hứa lão tiền bối đả thương liền liền nhiều kẻ, vẫn không thấy cường địch xuất hiện kháng cự, mới khiến tại hạ hồ nghi. Trong lúc xá muội và Hứa lão tiền bối truy đuổi tàn địch, tại hạ một mình thâm nhập mật thất ...
Sắc mặt chàng mỗi lúc thêm nghiêm túc, nói tiếp:
− Tại hạ làm khách ở Đào Hoa Trang khá lâu, sớm đã thông thuộc nơi đó, biết ở dưới Phỉ Thúy Lâu có mật thất, nhưng chưa từng thâm nhập, cứ ngỡ cường địch ẩn nấu trong đó, tất nhiên có đề phòng nghiêm mật, nào ngờ sự tình lại khác hẳn ...
Lãnh Như Băng nói:
− Ngày nọ tại hạ bị Lục y mỹ nhân dùng mê dược bắt giữ, đã bị chúng đưa xuống mật thất, tại hạ còn nhớ dưới đó chẳng những chúng canh phòng nghiêm mật, mà thông đạo, môn hộ ngang dọc chi chít, là một công trình đồ sộ.
Vương Phi Dương nói:
− Không sai, mật thất và thông đạo phần lớn được xây bằng đá xanh, kiên cố dị thường, nếu chúng bố trí mai phục ở thông đạo, dù chỉ là hạng võ công bình thường cũng có thể ngăn cản đối phương thâm nhập, nhưng tại hạ đi mãi mà vẫn không thấy kẻ nào ra ngăn trở ...
Tiêu Dao Tử nói:
− Giang hồ hiểm trá, Vương công tử hẳn phải gặp sự việc kinh nhân ?

Vương Phi Dương kể tiếp:
− Thông đạo tối mờ mờ, giơ tay không nhìn rõ từng ngón, tại hạ đi mãi chẳng thấy có thanh âm gì lạ, tuy đã trải qua nhiều hung hiểm, nhưng lần này tại hạ càng đi vào sâu càng thấy lo ngại, không hiểu cường địch bố trí mai phục như thế nào, đang phân vân, hối hận một mình thâm nhập sâu thế này, nhưng lại nghĩ đã vào hang hổ, há chịu trở ra tay không, đành cứ tiến vào.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vương thế huynh sao không kêu lão hủ một tiếng ?
Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ tuy có e sợ, nhưng lại hiếu thắng, muốn biết cuối cùng thì chúng mai phục lợi hại đến mức nào, bèn không do dự nữa, cứ xông thẳng vào. May thay, nếu tại hạ đổi ý trở ra, thì làm sao có một xảo ngộ lý thú kia.
Chàng kể tới đây, mọi người đều khẩn trương, tám đạo mục quang cùng chằm chằm nhìn về phía chàng.
Vương Thông Huệ sốt ruột không nhịn được, nói:
− Ca ca nói mau đi, sao cứ úp mở mãi thế ?
Vương Phi Dương kể tiếp:
− Tại hạ chạy độ vài trượng nữa, tựa hồ đã đến cuối thông đạo, đang định trở ra, bỗng nghe một tiếng thở dài não nề vọng lại. Một tiếng thở dài đầy thống khổ, thê lương, khiến người nghe sởn tóc gáy, nhưng cũng kích thích linh trí của tại hạ, ngầm vận công lực đưa tay tống mạnh một chưởng về phía trước, quả nhiên có một thạch môn mở ra. Thạch môn vốn chỉ khép hờ, nay vừa mở ra lập tức tại hạ thấy một mùi tanh nồng xộc vào mũi.
Hứa Sĩ Công muốn bày tỏ kinh nghiệm giang hồ, liền tiếp lời:
− Vậy là có người đã đến trước chúng ta một bước, đã hạ sát nhân vật thủ lĩnh dưới mật thất chăng ?
Vương Phi Dương lắc đầu nói:
− Lão tiền bối đoán sai rồi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Sao ? Mùi tanh nồng ấy chẳng lẽ không phải mùi máu ?
Vương Phi Dương đáp:
− Không phải.
Hứa Sĩ Công ngẩn người nói:
− Thế thì lão phu hết đoán nổi.
Vương Thông Huệ giục:
− Ca ca, mau kể tiếp đi.
Vương Phi Dương kể tiếp:
− Cùng với mùi tanh nồng ấy, có một thanh âm vô cùng yếu ớt bảo tại hạ mau né tránh. Tình thế lúc ấy khiến tại hạ không kịp suy tính gì, lập tức

vung cây quạt trong tay quét nhanh một cái, chỉ nghe một tiếng kêu rin rít kỳ quái, một con quái vật lao bổ ra đã bị cây quạt của tại hạ đánh trúng, nhưng chưa chết ngay ...
Vương Thông Huệ ngạc nhiên:
− Là con gì vậy ?
Vương Phi Dương nói:
− Khi tiến vào mật thất, tại hạ vốn mang theo mấy que đóm, lúc này bèn đốt lửa lên coi, thì giật mình kinh hãi. Tại hạ bôn tẩu giang hồ, đã thấy không ít trường hợp sát nhân, nhưng chưa từng gặp thảm trạng nào kinh dị như lần này.
Mọi người chăm chú, hỏi:
− Thảm trạng thế nào ?
Vương Phi Dương nói:
− Ở trong góc mật thất, có một đại hán nằm ngang, mặt trắng nhợt, toàn thân bị một con quái xà màu hồng quấn chặt, trên đầu có một con nhện to bằng cái chung rượu. Sinh vật lao vào tấn công tại hạ vừa rồi là một con thiềm thừ, toàn thân kim quang lấp lánh, đã bị trúng thương bởi cây quạt của tại hạ, lúc này đang quằn quại, giương cặp mắt thô lố nhìn tại hạ, trông nó thập phần hung ác, nếu vừa rồi không có lời người kia báo trước, hẳn tại hạ đã bị thiềm thừ hung ác mổ trúng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Người kia đang bị độc vật hút máu, nhịn đau mà cất tiếng báo trước cho Vương thế huynh hẳn là muốn thỉnh cầu điều gì ?
Vương Phi Dương nói:
− Lão tiền bối đoán không sai, nhưng y đã bị ba con độc vật hút gần hết máu, chỉ còn thoi thóp, song trong giang hồ thường có những đột biến khó bề tưởng tượng. Chưa rõ có phải y bị độc vật hút máu hay không, đã biết chắc y chẳng phải là chủ nhân của ba con vật ấy. Ý nghĩ này hóa ra sai lầm, chút nữa thì tại hạ lại ngộ nhận một đại sự.
Mấy người kia đều chăm chăm chú chú, không hỏi thêm nữa.
Vương Phi Dương lại kể tiếp:
− Tại hạ vừa để mắt quan sát cử động của người kia, vừa lướt qua tứ phía, chỉ thấy đây là một sảnh đường rộng lớn, ngoài y ra không còn ai khác, mới yên tâm giơ que đóm soi cao, hy vọng nhìn rõ mặt mũi người kia, nhưng quá nửa mặt của y đã bị con nhện cắn nham nhở, không thể nhận diện, đang nghĩ có nên trừ khử hai độc vật kia chăng, bỗng nghe tiếng nói phều phào của người kia, bảo tại hạ rằng:
«Hồng xà, nhện đỏ và cóc tía đều là những sinh vật tuyệt độc, nếu bị chúng mổ một cái, thì trừ giải dược của bọn y ra, không còn dược liệu nào cứu nổi.» Lời của y đã lộ thân phận, rằng y chính là chủ nhân của mấy con độc

vật ấy.
Tại hạ còn đang kinh ngạc về chuyện nếu y đã là chủ nhân của chúng, tại sao lại bị chúng bội phản, thì tựa hồ y nhận ra sự hồ nghi của tại hạ, liền nói: «Ba con độc vật này khắc chế lẫn nhau, ta chỉ cần làm cho chúng phát nộ, tự tàn sát lẫn nhau, chứ không cần mạo hiểm hạ sát chúng.» Y còn cho tại hạ biết rằng, trừ con cóc đã trúng thương, con nhện kia chỉ trong giây lát có thể giăng tơ độc khắp sảnh, rất khó đề phòng, còn con hồng xà thì khó trị dị thường, tại hạ nên dùng ám khí mà xuất thủ kích thích cùng một lúc cho cả hai con vật phát nộ. Con cóc tía trúng thương lúc này đã gần chết. Tại hạ nghĩ một chút, thấy lời người kia có lý, bèn đặt cây đóm xuống, lấy ra hai đồng tiền ngầm vận khí, vung tay búng hai đồng tiền nhắm vào hồng xà và độc nhện. Quả nhiên hai con vật bị trúng kim tiền liền phát nộ cùng nghểnh cổ lên, con hồng xà nhanh hơn mổ trúng con nhện, đồng thời búng thân đang quấn quanh người kia ra. Con nhện độc không chịu thua kém, nhưng không liều chết với hồng xà, vội búng càng rời khỏi mặt người kia mà thối lui, con hồng xà tức thời lao theo truy đuổi. Lúc ấy cây đóm kia đã tàn, tại hạ đốt thêm cây mới. Trong chớp mắt ấy, con cóc tía đang hấp hối bỗng kêu lên một tiếng «kẹt» thật to, rồi lao bổ theo con hồng xà.
Vương Thông Huệ liền hỏi xen vào:
− Còn người kia ? Có thừa cơ thoát thân chăng ?
Vương Phi Dương nói:
− Không, người đó nằm yên tại chỗ, bảo tại hạ đến gần, y có mấy lời cần nói cho tại hạ, muốn tại hạ báo lại cho đồng đạo võ lâm. Lúc ấy tại hạ suy nghĩ, tại sao y bị mấy con độc vật hành hạ mà lại không chết, y thấy tại hạ hồ nghi, bèn thở dài bảo rằng y chỉ còn thoi thóp, tại hạ khỏi cần đa nghi.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Công tử y lời tiến đến gần chứ ?
Vương Phi Dương gật đầu:
− Tại hạ nghe thanh âm của y, hữu khí vô lực, ánh mắt đã thất thần, rõ ràng là đang hấp hối, dù có là một đệ nhất cao thủ, cũng khó làm gì nỗi, bèn vừa vận công cảnh giới, vừa y lời tiến lại, đến sát bên y mới biết y nói thật, da mặt từ trắng nhợt đã chuyển sang màu tái xám, chất độc đã ngấm vào nội tạng, khó sống được lâu nữa. Y tựa hồ rất vội vã, không để tại hạ hỏi, đã nói luôn lai lịch của mình ...
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Y bảo sao ?
Vương Phi Dương nhìn cây nến sắp tàn, nói:
− Y bảo y từ Ngũ Độc Cung đến, ba con độc vật kia chứng minh lời y chẳng phải hoang ngôn ...
Hứa Sĩ Công nói:

− Người sắp chết không nói dối, nếu y quả thật đang hấp hối, thì lời y nói ra rất có thể tin được !
Vương Phi Dương nói:
− Danh tiếng của Ngũ Độc Cung trên giang hồ vãn bối tựa hồ cũng từng nghe đến, nhưng mấy năm nay không hề thấy đệ tử của Ngũ Độc Cung xuất hiện trên giang hồ, thấy người kia bị ba con độc vật hành hạ thảm khốc, liền nảy tính hiếu kỳ, người kia lúc này chốc chốc người lại co giật, tựa hồ độc tính phát tác, tại hạ một là không nỡ nhìn thấy y thống khổ, hai là muốn biết nội tình ở Ngũ Độc Cung, bèn ngầm vận khí vỗ vào ba đại huyệt Thiên, Đại, Nhân của y. Người kia được chân khí của tại hạ hỗ trợ, lập tức không còn nhăn nhó đau đớn, liền kể một hơi. Y nói rằng chủ nhân của Ngũ Độc Cung vốn là một vị nho y nổi danh, tinh thông y đạo, từng cứu sống vô số bệnh nhân, tập hợp được vô số tài liệu quí giá, chỉ vì ái tử của chính mình bị chết vì độc xà mà quá bi thương, quyết nghiên cứu chế ra dược vật có thể chế ngự xà độc. Người này vô cùng uyên bác, biết rằng muốn chế được giải dược như vậy, trước hết phải lập dược điểm, thỉnh những người chuyên nghề bắt rắn về dạy cho mình cách bắt rắn, nhưng độc xà trong thiên hạ có đến mấy trăm loại, độc tính không giống nhau, càng đi sâu, càng cảm thấy không thể hoàn thành công trình trong một vài tháng, bèn quyết định dành toàn bộ cuộc đời để hoàn thành điều tâm nguyện. Mấy năm lặn lội chốn rừng thiêng nước độc, tìm được một nơi nhung nhúc các loại độc xà, nơi này thập phần âm u, là nơi sinh tồn tối ưu của độc xà, vị nho y kia bèn dốc hết gia tài, kiến trúc tại đó một tòa trạch viện hoa lệ để nuôi rắn và nghiên cứu, gọi là «Xà Trang».
«Xà Trang» ấy chính là tiền thân của Ngũ Độc Cung. Trang chủ xuất thân nho y, không lai vãng với các nhân vật võ lâm, cho nên người trong giang hồ không biết danh tiếng Ngũ Độc Cung là vì thế.
Tiêu Dao Tử nói:
− Thì ra là có một uẩn khúc ban đầu như vậy, không ngờ một người am hiểu võ công, có tâm cứu thế, chỉ định nghiên cứu mà cuối cùng lại sáng lập ra một nơi đáng sợ, khủng khiếp như vậy.
Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:
− Từng nghe Trần đại hiệp đã kể về Ngũ Độc Cung, tại hạ còn nhớ rất kỹ, đó là một nơi đầy những bí mật ác độc, sợ người kia không nói hết đã tắt thở, bèn tiếp tục truyền chân khí cho y tỉnh táo mà nói nốt.
Vương Thông Huệ nói:
− Cũng còn tác dụng để y nói cho minh bạch !
Vương Phi Dương kể tiếp:
− Vị nho y kia đưa toàn bộ gia nhân cùng mười hai tay thợ bắt rắn đến Xà Trang. Ở đây đã không ít các loại độc xà, lại còn bắt thêm ở nơi khác mang

về, thành thử Xà Trang thực sự trở thành một đại trang viện nuôi đủ loại độc xà.
Người ở Xà Trang tuy ai cũng giỏi nghề bắt rắn, nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, chưa đến hai năm kể từ buổi theo vị nho y đến Xà Trang, sáu trong số mười hai thợ bắt rắn đã bị độc xà cắn chết. Lúc này vị nho y vẫn chưa chế ra được một giải dược toàn năng khả dĩ chế ngự xà độc, nhưng đã phát minh được một phương pháp dĩ độc trị độc, do đó lại bắt đầu dùng thiềm thừ trị xà độc, cứ theo đà đó triển khai mãi, sau mấy năm Xà Trang đã trở thành «Ngũ Độc Trang». Vị nho y ở lâu tại Ngũ Độc Trang cũng không tránh khỏi thụ thương vì độc, nhưng nhờ lợi dụng phép tương khắc của năm loại độc, uống ngũ độc hoàn giải mà sống; song thê tử, a hoàn thì hết chịu đựng nổi kiểu sinh hoạt đó, bèn rủ nhau đào tẩu. Ôi, tứ bề đều đầy rẫy độc vật, chạy đâu cho thoát, hết thảy những người đào tẩu đều tử thương ... Người kia kể đến đây, tại hạ tuy không tiếc chân khí, dùng nội công hỗ trợ cho y, nhưng y trúng độc quá nặng, trong lúc lâm chung còn cố lắp bắp vài câu cuối cùng rồi mới nhắm mắt tắt thở.
Tiêu Dao Tử hỏi:
− Vương thế huynh hiểu được y nói gì không ?
Vương Phi Dương đáp:
− Tại hạ cố hiểu đại ý, tựa hồ y nói rằng sau đó có một nữ nhân đến Ngũ Độc Trang, nữ nhân ấy thọ trọng thương, được nho y cứu sống, rồi ...
Vương Thông Huệ hỏi:
− Rồi sau thế nào ? Nói mau đi !
Vương Phi Dương nói:
− Rồi y đột nhiên bảo rằng, y muốn tại hạ báo cho đồng đạo võ lâm biết, sớm mà ...
Vương Thông Huệ giục:
− Ca ca, sớm mà làm sao, đã kể thì kể luôn đi ...
Vương Phi Dương đáp:
− Hai chữ sớm mà vừa nói xong thì y tắt thở rồi còn đâu.
Hứa Sĩ Công nói:
− Nghe khẩu khí của hắn mà đoán, hắn muốn bảo công tử sớm đi thỉnh đồng đạo võ lâm mau kéo tới Ngũ Độc Cung mà quét sạch nó đi, trừ cho võ lâm một đại họa.
Vương Thông Huệ nói:
− Nữ nhân thụ trọng thương đến Ngũ Độc Cung hẳn là một nhân vật võ lâm, nếu không, hẳn đã bị độc xà cắn chết từ sớm rồi.
Tiêu Dao Tử nói:
− Ngũ Độc Cung, nghe đồn từ người này qua người khác, là một nơi thần bí, người giang hồ chưa ai tới đó, nay Vương thế huynh được nghe chính người

của Ngũ Độc Cung kể lại, giả dụ hắn chết chậm đi một lúc nữa, có phải chúng ta đỡ tốn công sức phỏng đoán biết bao nhiêu.
Vương Phi Dương bỗng nghiêm trang nói:
− Do đó, vãn bối muốn đi Ngũ Độc Cung một chuyến để xác minh sự thực.
Lãnh Như Băng tiếp lời luôn:
− Tại hạ cũng định như vậy, tiếc rằng sư đệ Lý Tiểu Hổ đi mất tăm đã lâu, nên tại hạ không thể cùng các vị tới Ngũ Độc Cung.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ có một kế lưỡng toàn.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Là kế gì vậy ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Dã Hạc Thượng Nhân đi Ngũ Độc Cung, nghe nói là vì đồng đạo võ lâm thiên hạ, sự tình này giang hồ ít ai biết, nhưng nhìn phong thái bi tráng của đạo trưởng lúc khởi trình, tựa hồ là có ý đơn phương độc mã phát giác bí mật, chúng ta cũng nên đi Ngũ Độc Cung một chuyến. Sự việc tuy trọng đại, song cũng không gấp. Chi bằng chúng ta hãy cùng Lãnh đệ đi tìm sư đệ trước, rồi hãy tới Ngũ Độc Cung cũng được !
Vương Phi Dương mỉm cười nói:
− Biện pháp này rất hay, có Hứa lão tiền bối kiến văn quảng bác cùng đi thì hay lắm.
Lãnh Như Băng không nói, nghĩ thầm:
"Trần Hải đã truyền «Thiên Long Bát Kiếm» cho ta, muốn ta đi gặp Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong cầu học pháp môn thực dụng, dù trang chủ Lục Tinh Đường có phải là Hạ Hầu Trường Phong hay không cũng phải tới đó một chuyến, nhưng không tiện để mấy người này đi cùng. Mấy người đã có hảo ý không quản đường xa ngàn dặm đi theo mình, nếu từ chối e có phần khiếm nhã." Chàng đang phân vân khó xử, thì nghe Vương Thông Huệ nói:
− Các vị đã định đi Ngũ Độc Cung thám hiểm, tiểu nữ cũng xin tháp tùng với các vị được chăng ?
Vương Phi Dương vui mừng nói:
− Muội muội đồng hành thì càng hay !
Nguyên Vương Thông Huệ không dấn thân vào chốn giang hồ, quanh năm chỉ ở Hoàng Sơn, mỗi khi Vương Phi Dương gặp sự nan giải trên giang hồ mới thỉnh nàng gấp đến tương trợ, xong việc là nàng lại lập tức trở về Hoàng Sơn. Lần này nàng tự đề xuất, muốn cùng mấy người này viễn du giang hồ một chuyến, Vương Phi Dương rất bất ngờ, nhưng thập phần hoan hỉ.
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu tiểu nữ không đi cùng, dĩ nhiên các vị cũng đủ khả năng tiếp nhập

Ngũ Độc Cung, chỉ e phải tốn rất nhiều công sức đối phó với loài độc vật như độc xà, nhện độc ...
Vương Phi Dương nói:
− Không sai, hai thứ «Tịch Độc Chu» và «Anh Hoàng Đảm» của muội muội có thể khắc chế ngũ độc, khi vào Ngũ Độc Cung sẽ tránh khỏi rất nhiều phiền toái.
Hứa Sĩ Công đứng dậy, cười nói:
− Khuya rồi, chúng ta nên đi nghĩ thôi. Lão hủ hay nôn nóng, việc đã quyết định, nói làm là làm, ngày mai chúng ta sẽ sớm khởi trình ...
Nói đoạn lão quay sang Tiêu Dao Tử nói:
− Còn có việc muốn phiền đến Quán chủ.
Tiêu Dao Tử nói:
− Nếu có khả năng, bần đạo nguyện vâng mệnh.
Hứa Sĩ Công nói:
− Sau khi bọn này lên đường, vạn nhất vị sư đệ của Lãnh công tử có trở về Thanh Vân Quán, thỉnh Quán chủ lưu hắn lại vài ngày ...
Vương Thông Huệ mỉm cười nói:
− Khỏi cần, con Tuyết Mỵ của tiểu nữ thông linh dị thường, một ngày có thể bay ngàn dặm, dù chúng ta ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần thả Tuyết Mỵ ra, thì chỉ trong một hai ngày sẽ biết được tin tức ở Thanh Vân Quán.
Hứa Sĩ Công nói:
− Linh cầm của cô nương thật là kỳ diệu !
Vương Thông Huệ đứng dậy nói:
− Sớm mai, chúng ta tập hợp ở ngoài cổng để đăng trình.
Nói đoạn nàng bước ra trước.
Tiêu Dao Tử đứng lên, cười nói:
− Một là bần đạo còn ở đây đợi người, hai là từ khi quy y ít bôn tẩu giang hồ, nên không thể phụng bồi các vị.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ cáo biệt ở đây, sớm mai thứ cho tái biệt.
Nói xong lão liền cung tay thi lễ, bước ra khỏi phòng.
Đêm qua nhanh, trời chưa sáng, Lãnh Như Băng đã vội ra khỏi cổng Thanh Vân Quán, muốn tìm một chỗ ôn luyện lại «Thiên Long Bát Kiếm», bởi nghĩ rằng trong chuyến đi này khó có cơ hội để tập luyện riêng. Nào ngờ ở bên ngoài đã có người ra sớm hơn chàng. Đó là một hồng y thiếu nữ, nàng đột nhiên vọt lên một khối đại nham thạch, gió thổi phần phật vào y phục của nàng.
Lãnh Như Băng chỉ thấy bộ y phục màu hồng đập ngay vào mắt, chàng không nhìn kỹ dung mạo đã lập tức quay trở vào, nhưng đã nghe một thanh âm dịu dàng ở ngay phía sau:

− Lãnh huynh hãy dừng bước.
Lãnh Như Băng quay lại, cảm thấy một làn hương thơm tràn tới, hồng y thiếu nữ đã ở ngay trước mặt, chàng bất giác nghĩ thầm:
"Thiếu nữ này có thân pháp quả thật thần tốc." Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi:
− Vương cô nương có gì chỉ giáo ?
Thì ra Hồng y thiếu nữ chính là Vương Thông Huệ của Hoàng Sơn Thế Gia.
Vương Thông Huệ bị chàng hỏi thì ngây ra, nghĩ thầm:
"Người này nói năng cũng lạnh lùng như diện mạo." Tính nàng vốn cao ngạo, nhưng thấy Lãnh Như Băng đứng đó cúi đầu, phong thái khiêm nhường, không dám ngẩng mặt lên, thì bớt giận, mỉm cười nói:
− Tiểu nữ vừa tiễn vị biểu muội nóng nảy hồi gia, Lãnh huynh sao dậy sớm vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương cũng dậy sớm đó thôi.
Vương Thông Huệ nghĩ bụng:
"Người này xem chừng diện mạo lạnh lùng, phong độ nghiêm túc, cử động, ngôn ngữ đều như một thư sinh ngốc tử, chỉ nói một câu đã ngừng lời."
Trong nhất thời Vương Thông Huệ cũng chưa biết nói gì, hồi lâu mới cất tiếng:
− Gia huynh luôn tán dương võ công của Lãnh huynh, trong lòng thập phần kính phục ...
Lãnh Như Băng đáp:
− Nói hay, nói hay ! Đó chẳng qua là lệnh huynh khen quá lời.
Vương Thông Huệ mỉm cười nói:
− Gia huynh là người ngoại hòa nội cương, không bao giờ quá lời, nếu võ công của Lãnh huynh đã khiến gia huynh kính phục, thì quyết chẳng phải chuyện bình thường.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ làm sao theo kịp một phần nhỏ Hoàng Sơn Thế Gia.
Đôi bên đối đáp một hồi mà Lãnh Như Băng vẫn chưa ngẩng mặt lên.
Vương Thông Huệ bỗng sinh ra hiếu kỳ, nghĩ thầm:
"Người này khiêm nhường thật sự hay là giả bộ, hôm nay phải thử chàng ta mới được." Nghĩ đoạn, nàng bèn cười nói:
− Nghe gia huynh tán dương nhiều, nhưng tiểu muội trong lòng chưa phục.
Nàng sinh trưởng trong một đệ nhất thế gia của võ lâm, kiến văn, giao du tuy chưa bằng Vương Phi Dương, nhưng cũng hơn hẳn thường nhân, lâu dần cũng trở nên tự nhiên, cởi mở. Lãnh Như Băng nói:
− Vương huynh chỉ có ý tán dương, cô nương không tin càng hay.
Vương Thông Huệ thấy chàng không nổi nóng, lại càng hiếu kỳ, bèn nói:

− Gia huynh không hề hoang ngôn, do đó tiểu muội chẳng thể không tin. Lãnh Như Băng hé môi định nói lại thôi.

Hồi 16
Thái Bình Gia Trang

Vương Thông Huệ nói:
− Nhưng tiểu muội trong lòng chưa phục, do đó muốn lĩnh giáo Lãnh huynh vài tuyệt kỹ, một là để chứng thực lời tán dương của gia huynh, hai là cũng muốn được mở mang tầm mắt.
Lãnh Như Băng nói:
− Vậy thì thứ cho tại hạ không thể tuân lệnh !
Vương Thông Huệ lại ngẩn người, hỏi:
− Vì sao ?
Nàng nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ chàng ta đã tu dưỡng đến cảnh giới vô ngã vô tướng ?" Nàng liếc trộm, chỉ thấy mặt chàng ửng hồng, song mục bất giác chợt lóe thần quang, hiển nhiên chàng đang miễn cưỡng khống chế sự kích động trong nội tâm, thì cười thầm, nói:
− Chúng ta chỉ đấu trong phạm vi mười chiêu, lỡ Lãnh huynh có bị đánh bại, tiểu muội cũng không nói cho người khác biết đâu.
Lãnh Như Băng biến sắc, thong thả ngẩng mặt lên, nhưng ánh mắt vừa quắc lên của chàng bắt gặp ánh mắt của nàng thì tức thời lại dịu ngay đi, chàng từ từ cúi mặt xuống, nói:
− Tại hạ tự biết không địch nổi, mong cô nương đừng tốn công nài ép.
Tính hiếu kỳ của Vương Thông Huệ lại càng gia tăng, nàng nghĩ thầm:
"Hôm nay mình nhất định phải ép chàng ta xuất thủ." Nghĩ vậy, nàng nói:
− Lãnh huynh tuy cố giấu tuyệt kỹ, nhưng tiểu muội nhất thiết muốn thỉnh giáo, thỉnh thứ tội.
Nói đoạn, nàng vung tay đánh ra một chưởng.
Chưởng thế khởi động mau lẹ làm nổi lên một luồng kình phong.
Lãnh Như Băng lập tức động vai tràn qua ba thước né tránh.
Vương Thông Huệ tán thưởng:
− Hảo thân pháp !
Tả thủ liền phóng ra, năm ngón tay ngọc nhắm tới «Vân môn» huyệt, hữu chưởng thì quét ngang, nhắm vào «Thiên địa» huyệt bên sườn tả của chàng.
Lãnh Như Băng hít một hơi chân khí vào đan điền, vọt về phía sau bốn thước.
Vương Thông Huệ công liền hai chiêu, thấy Lãnh Như Băng quả nhiên có

võ công thượng thừa, lập tức xông tới công kích liền năm chưởng.
Năm chưởng này cực kỳ mau lẹ và lợi hại, Lãnh Như Băng tuy né tránh được cả năm chiêu, nhưng cũng toát mồ hôi.
Vương Thông Huệ dừng tay, dịu dàng nói:
− Lãnh huynh không chịu xuất thủ hoàn kích, há chẳng khinh khi tiểu muội lắm sao ?
Lãnh Như Băng cung tay, lạnh lùng đáp:
− Võ công của cô nương cao cường, tại hạ không phải là đối thủ.
Vương Thông Huệ vẫn muốn khích cho chàng nổi giận mà trả đòn để thử võ công của chàng, không ngờ chàng chẳng chịu xuất thủ, lại còn nói lời thán phục, thì nàng ngẩn người, hồi lâu mới cúi mình thi lễ, mỉm cười nói:
− Lãnh huynh quá độ lượng, tiểu muội xin tạ tội.
Lãnh Như Băng đáp:
− Không dám ! Không dám !
Chỉ nghe tiếng cười vọng tới. Hứa Sĩ Công và Vương Phi Dương cùng tiến lại.
Vương Phi Dương nhìn sắc diện hai người đã đoán ra vài phần, liền nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh, xá muội quen được gia mẫu nuông chiều, tính tình cao ngạo, có gì thất lễ những mong Lãnh huynh nể mặt tại hạ, khỏi cần bận tâm làm gì.
Lãnh Như Băng cười, mặc nhiên không nói.
Hứa Sĩ Công nhìn quanh, thấy Vương Thông Huệ đã chạy xa mấy chục trượng, bèn đề tựu chân khí, nói:
− Nhân lúc trời chưa sáng hẳn, chúng ta mau khởi hành rồi hãy bàn sau.
Lời vừa dứt đã lao vút đi.
– -- oo -- Bốn người rời dãy núi Chung Sơn, vượt sông sang bờ bên kia, rồi men theo bờ sông mà đi, dọc đường không rõ vô tình hay cố ý Lãnh Như Băng luôn né tránh Vương Thông Huệ. Thái độ đó của chàng khiến nàng cảm thấy bị tổn thương nặng nề; nàng tuy tự nhiên cởi mở, lại là nữ nhi của Hoàng Sơn Thế Gia, kiến văn quảng bác, phong độ hơn người, nhưng vẫn còn là một thiếu nữ hoàng hoa khuê các, Lãnh Như Băng cố ý né tránh nàng càng khiến nàng tự ái và giận dỗi nhưng trong nhất thời lại không thể bộc lộ, đành gắng gượng nén chặt trong lòng, do đó cơn giận càng không thể nguôi.
Hứa Sĩ Công vốn không hiểu tâm sự nữ nhi, cũng chẳng lưu tâm làm gì, Vương Phi Dương tuy nhận thấy sắc diện của biểu muội có chút bất ổn, nhưng quan hệ huynh muội, chàng cũng chẳng mấy am hiểu tâm sự thiếu nữ, đành coi như không nhìn thấy gì.
Gần tối, bốn người đến Lư Châu, thuộc địa phận An Huy. Hứa Sĩ Công chợt nhớ đến một vị bằng hữu năm xưa trú tại trấn Thái Bình ở vùng phụ cận Lư Châu, bèn bảo Vương Phi Dương:

− Lão hủ có một hảo hữu lâu năm, nguyên có danh vọng rất cao ở Trung Nguyên, chúng ta nhân tiện đường ghé thăm, không chừng có thể dò xét được tin tức của sư đệ Lãnh công tử.
Vương Phi Dương mỉm cười, nói:
− Có phải lão tiền bối muốn nói đến «Thái Bình Trấn Thủ» Tiền Đại Đồng Tiền lão anh hùng chăng ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Chính là người ấy. Sao, Vương thế huynh cũng quen biết Tiền Đại Đồng ư ?
Vương Phi Dương đáp:
− Có kiến diện một lần.
Hứa Sĩ Công nói:
− Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, quả danh bất hư truyền. Xem chừng hầu như chẳng có cao nhân nào trong thiên hạ mà Hoàng Sơn Thế Gia không biết.
Vương Phi Dương nói:
− Được hưởng dư âm của tổ tiên, thật thấy mình quá hổ thẹn.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ nhớ rằng Thái Bình Trấn nằm cách Lư Châu mười dặm về phía tây bắc, chúng ta đi nhanh thì có thể đến đó kịp bữa ăn tối.
Vương Phi Dương nói:
− Lão tiền bối chắc đã lâu lắm chưa gặp lại Tiền Đại Đồng ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Bấm đốt tay mà tính, đã mười lăm năm nay rồi.
Vương Phi Dương nói:
− Thái Bình Trấn ngày nay chỉ e đã khác hẳn ngày xưa !
Hứa Sĩ Công nói:
− Vậy ư ? Nhưng Thái Bình Trấn chủ là người giản dị mà, phải không ?
Vương Phi Dương nói:
− Khó có thể bảo đó là người giản dị. Thái Bình Trấn cũng đã biến đổi. Năm trước vãn bối có ghé qua Thái Bình Trấn, thuận đường thăm Tiền Đại Đồng, nhưng thấy thành cao hào sâu, canh phòng nghiêm mật, đành cải biến chủ ý. Nhưng lão tiền bối với Tiền Trấn chủ là bằng hữu nhiều năm, hẳn phải khác.
Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:
− Năm xưa lão hủ với Tiền Đại Đồng kề vai sát cánh trong giang hồ, tình như huynh đệ, sau đó Tiền Đại Đồng chán cảnh giang hồ, về sau lập nghiệp ở Thái Bình Trấn làm nghề kinh doanh, ngày càng phát đạt. Mười mấy năm trước, lão hủ ghé qua, được đón tiếp như thượng khách, thắm thoát bao năm chưa gặp lại.
Vương Phi Dương thấy lão Hứa nói tự tin, chắc chắn thì cũng không nói

thêm nữa.
Bốn người đi gấp, chừng nửa giờ sau đã đến Tiền gia trang.
Ngửng đầu lên, chỉ thấy một tòa thành xây bằng đá, cao sừng sững, cửa thành đóng kín, hào nước bao quanh bên ngoài rất sâu, chiếc cầu treo đã được kéo lên, quả là canh phòng nghiêm mật như chuẩn bị chống đại địch.
Hứa Sĩ Công chau mày, nghĩ thầm:
"Thế giới thanh bình, yên ả, trời lại chưa tối, làm sao lại kín cổng cao tường thế kia ... ?".
Đang nghĩ, bỗng có tiếng quát gằn giọng từ phía trên mặt thành vọng xuống:
− Người nào đó ?
Hứa Sĩ Công đề tụ chân khí ở đan điền, cao giọng nói:
− Phiền thông báo với Tiền Trấn chủ, có cố hữu Hứa Sĩ Công thuận đường viếng thăm.
Từ trên thành vọng xuống đáp lời:
− Tôn khách chịu khó chờ đó, để tại hạ bẩm báo với Trấn chủ.
Giọng nói mạnh mẽ, chứng tỏ là của một người có võ công.
Bốn người chờ ở ngoài đến nửa giờ vẫn chưa thấy động tĩnh, Hứa Sĩ Công đã khó chịu lắm, đưa mắt nhìn tường hào sâu bảo vệ thành, nói:
− Các vị chờ ở đây, lão hủ vào thành trước xem sao.
Lão Hứa cảm thấy phải chờ quá lâu, mất cả thể diện, đang định vượt hào sâu lên thành.
Vương Phi Dương mỉm cười nói:
− Tiền Đại Đồng tuy là bạn cố tri của lão tiền bối, nhưng lâu quá chưa gặp lại, nhân sự biến thiên, hoặc có biến cố gì đó, chúng ta chờ thêm một lát cũng không sao.
Đang nói, trên thành bỗng treo cao hai cây đèn đỏ, chiếc cầu treo được từ từ hạ xuống.
Cửa thành hé mở, một thiếu niên khỏe mạnh, mặc võ trang chạy ra.
Hứa Sĩ Công nhìn kẻ ra đón khách, bất giác khí giận bốc lên đầu, dặng hắng một tiếng, chưa nói gì.
Gã thiếu niên nhìn soi mói bốn người một hồi, rồi hỏi:
− Vị nào là Hứa lão tiền bối ?
Hứa Sĩ Công lạnh lùng đáp:
− Là lão phu đây. Đại giá là ai ?
Võ trang thiếu niên đáp:
− Tại hạ Lý Chi Hòa.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu muốn gặp Tiền Đại Đồng.
Lý Chi Hòa đáp:
− Đó là gia sư.

Hứa Sĩ Công hỏi:
− Lệnh sư còn sống chứ ?
Lý Chi Hòa đáp:
− Gia sư rất mạnh khỏe, lệnh cho tại hạ ra đón Hứa lão tiền bối.
Hứa Sĩ Công càng giận, nói:
− Lệnh sư quá ư quan cách.
Lý Chi Hòa nhún vai:
− Lão tiền bối có gì không hài lòng, khi gặp gia sư hãy nói cũng chưa muộn, trước mặt tại hạ không nên nói về gia sư ...
Hứa Sĩ Công nổi giận:
− Khá lắm ! Ta sẽ mạ lị hắn ngay trước mặt cho ngươi coi.
Lãnh Như Băng thấy đã lâm vào thế bất ổn, định ngăn Hứa Sĩ Công, nhưng bị Vương Phi Dương kéo áo cản lại.
Lý Chi Hòa quay người dẫn đường, qua cầu, nhập trang.
Lúc này trời đã tối, dưới ánh sao chỉ thấy các dãy thất đứng san sát, nhưng không có một ánh đèn, trông như một tử thành âm u, trầm lặng.
Không thấy một bóng người qua lại, các cửa thất đóng im ỉm. Giờ này chỉ mới đầu hôm, chẳng lẽ mọi người trong trang đã đi ngủ cả ?
Lý Chi Hòa dẫn bốn người tới trước một tòa thạch viện cao to, chỉ thấy hai cánh cổng lớn màu đen đột nhiên đóng lại.
Hứa Sĩ Công nhìn tứ bề, thấy cảnh vật dĩ nhiên đã khác hẳn năm xưa, tựa hồ gia trang này được kiến trúc lại hoàn toàn.
Chỉ thấy Lý Chi Hòa bước lên bảy bậc đá, đưa tay lắc lắc chiếc vòng bằng đồng.
Hai cánh cửa lớn từ từ mở rộng. Từ trong có hai võ trang thiếu niên, y phục màu đen, cầm đèn bước ra.
Lý Chi Hòa phẩy tay, hai gã kia không nói gì, quay người đi trước dẫn đường.
Qua một đình viện rất rộng, lại tới một cửa có thanh y đồng tử đứng canh, Lý Chi Hòa tỏ thái độ tôn kính với gã kia, nói:
− Sư phụ không bận chứ ?
Gã kia đáp:
− Sư phụ sẽ đãi khách ở hậu đình, khách đã có ta dẫn đường, ngươi không cần đi theo.
Lý Chi Hòa nói:
− Phiền sư huynh.
Hứa Sĩ Công không nhịn được khí giận, gằn giọng:
− Thật lắm trò.
Thanh y đồng tử bỗng quay mặt, nhìn Hứa Sĩ Công soi mói, nói:
− Tốt nhất đại giá nên cẩn thận trong nói năng !

Hứa Sĩ Công cả giận:
− Lão phu thích mạ lị người đó, hừ, đợi sau khi gặp Tiền Đại Đồng, lão phu phải giáo huấn cho ngươi một chập.
Thanh y đồng tử cầm một cây đèn từ tay gã nọ, giơ lên nhìn chằm chằm Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ, đoạn nói:
− Nếu lão dám, thì cứ thử coi !
Nói đoạn, hắn đi trước dẫn đường.
Vương Phi Dương thi triển «Truyền âm nhập mật» nói với Hứa Sĩ Công:
− Thỉnh lão tiền bối nén giận, Thái Bình Trấn xem chừng rất thần bí, đối phương tựa hồ không phải là hạng tầm thường, lão tiền bối hãy bình tĩnh quan sát tình thế để khỏi sa vào bẫy của kẻ khác.
Hứa Sĩ Công dày dạn kinh nghiệm giang hồ, chỉ tội tính khí nóng nảy khó thay đổi, mỗi khi gặp chuyện chướng tai gai mắt đều không nén chịu, nhưng sau khi nghe Vương Phi Dương nhắc nhở, thấy có lý, liền trở lại bình tĩnh, hít một hơi dài, nén cơn giận xuống.
Lúc này thanh y đồng tử đã dẫn bốn người đi qua hai tòa đình viện, trong đình viện trồng nhiều chậu hoa hương thơm ngào ngạt. Gã đồng tử nói:
− Thỉnh chư vị đứng chờ ở đây một lát.
Thanh y đồng tử tiến lên trước mấy bước, đưa tay đẩy cửa bước vào trong.
Hứa Sĩ Công đi theo, định xông vào, bị Vương Phi Dương kéo ngay lại.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ phía, thấy đang đứng trong một tiểu hoa viên, đường kính không quá năm trượng, bố trí đủ thứ cây hoa, hòn giả sơn, ngư trì (bể cá cảnh). Không gian quá tĩnh mịch, khiến người ta có cảm giác âm thầm.
Gã đồng tử đã cầm đèn trở ra, lạnh lùng nói:
− Gia sư thỉnh các vị vào.
Vương Thông Huệ nhìn gã đồng tử, mặt gã trắng xanh, không một giọt máu, giọng nói lạnh lẽo dị thường, thì nghĩ thầm:
"Tên này bất quá mười ba mười bốn tuổi, hắn từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh âm trầm hiểm ác, được huấn luyện khe khắt nên tính khí mới âm trầm lãnh đạm thế này.".
Gã đồng tử dẫn khách đi qua một thông đạo dài chừng bốn năm trượng, đến một tòa đại sảnh. Trong đại sảnh có bốn cây bạch lạp sáng rực, một chiếc bàn bát tiên sơn màu hồng, ngồi sau bàn là một trung niên đại hán da trắng, râu dài, gầy gò, chính là Tiền Đại Đồng.
Hứa Sĩ Công đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong tòa đại sảnh ngoài Tiền Đại Đồng ra không còn ai khác, thì nén giận cung tay nói:
− Tiền huynh đệ, đã mười mấy năm chúng ta mới lại gặp nhau.
Tiền Đại Đồng vẫn ngồi bất động, thong thả đưa mắt nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Hứa huynh, có gì là lạ.

Hứa Sĩ Công cười khẩy, nói:
− Tiền huynh bây giờ quan cách quá !
Tiền Đại Đồng đáp:
− Nói hay, nói hay ...
Nói đoạn, lão đưa mắt nhìn Vương Phi Dương tiếp:
− Vị này có phải là Vương thế huynh của Hoàng Sơn Thế Gia ?
Vương Phi Dương mỉm cười đáp:
− Không sai ! Tiền Trấn chủ vẫn còn nhớ tiểu đệ, tiểu đệ vô cùng hân hạnh.
Tiền Đại Đồng chỉ Lãnh Như Băng nói:
− Mấy vị đại giá quang lâm, tại hạ không thể ra ngoài nghênh tiếp, những mong các vị thứ tội !
Mấy câu tuy khách khí, nhưng giọng điệu lạnh lùng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tiền huynh có còn nhớ năm xưa hai ta từng kề vai sát cánh trong giang hồ, hoạn nạn ở bên nhau ?
Tiền Đại Đồng nói:
− Thỉnh an tọa, rồi hãy đàm đạo cũng chưa muộn.
Hứa Sĩ Công nghĩ đến lời nhắc nhở của Vương Phi Dương, gượng nén giận ngồi xuống.
Tiền Đại Đồng nói:
− Vị nữ anh hùng này quả là xinh đẹp.
Vương Phi Dương nói:
− Đó là xá muội.
Tiền Đại Đồng nói:
− Hân hạnh, tại hạ nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia Vương cô nương từ lâu, hôm nay mới được kiến diện, thật là vinh hạnh.
Nói đoạn, lão quay sang Lãnh Như Băng, hỏi:
− Còn quý tính đại danh của vị thiếu niên anh hùng này ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ là Lãnh Như Băng !
Tiền Đại Đồng lẩm bẩm:
− Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng, tên nghe rất lạ.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ rất ít bôn tẩu giang hồ, chẳng trách Tiền Trang chủ không biết là phải.
Tiền Đại Đồng đưa mắt nhìn mấy người một lượt, nói:
− Các vị giá lâm tệ xá, không biết có gì chỉ giáo ?
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Tính cách, thái độ của người này đã khác hẳn năm xưa, tựa hồ hắn đã là một người khác, chắc có nguyên nhân gì đây." Nghĩ vậy liền bình thản nói:

− Ba vị đây là do lão phu mời cùng tới thăm Tiền huynh.
Tiền Đại Đồng lạnh lùng vỗ vỗ tay hai lượt.
Từ góc đại sảnh, cửa mở ra, hai thanh y tỳ nữ bước tới. Tỳ nữ đi trước bưng một chiếc khay, trên đặt bốn cái chén bạch ngọc, cúi mình nói:
− Thỉnh chư vị dùng trà.
Vương Phi Dương đưa tay trước nhấc một chén trà, thấy chất nước trong chén màu vàng sậm, hơi nóng bốc lên thơm ngát, thì không uống, đặt chén xuống bàn. Vương Thông Huệ, Lãnh Như Băng cũng làm như Vương Phi Dương.
Hứa Sĩ Công đưa chén trà lên mũi ngửi, rồi cười nói:
− Trà thơm, trà thơm.
Tuy nói vậy, nhưng cũng không uống, lão đặt chén xuống bàn.
Tỳ nữ thứ hai bưng khay thức ăn nhỏ bày lên bàn, rồi cúi mình hành lễ lui ra.
Tiền Đại Đồng nói:
− Chư vị từ xa tới, chắc đã đói bụng, thỉnh các vị uống trà, sau đó sẽ dùng cơm rượu.
Hứa Sĩ Công không ăn uống, cũng không nói gì.
Tiền Đại Đồng cũng không nài thêm, cứ tự ăn một mình.
Đại sảnh đột nhiên trở nên trầm lắng.
Lát sau chủ nhân đã ăn hết phân nửa đồ ăn trên bàn, vỗ tay hai tiếng, tỳ nữ bước ra thu dọn bàn ăn. Tiền Đại Đồng nhìn bốn người, nói:
− Chư vị từ xa tới, tại hạ đón tiếp xong, không dám lưu thêm các vị.
Hứa Sĩ Công không ngờ chủ nhân lạnh nhạt xua đuổi khách như vậy, trầm ngâm một hồi, nói:
− Lão phu đến thăm lần này, một là nghĩ đến thâm tình năm xưa, hai là ...
Tiền Đại Đồng ngắt lời:
− Chuyện năm xưa đã thành quá khứ, mọi thứ ở đây đều thay đổi, Hứa huynh nên sớm rời khỏi nơi này.
Hứa Sĩ Công nhìn Vương Phi Dương một cái, bỗng đập bàn, gằn giọng:
− Được lắm, Tiền Đại Đồng, Thái Bình Trấn của ngươi chẳng qua chỉ là một gia trang tầm thường mà ngươi cũng làm bộ quan cách, bất chấp thâm tình đồng sinh cộng tử năm xưa.
Tiền Đại Đồng tựa hồ sắp nổi lôi đình, nhưng lại nén giận chỉ lạnh lùng nói:
− Hứa huynh có ý gì đây ?
Hứa Sĩ Công không ngờ đối phương lại bình tĩnh, thì chưa biết nên đối đáp như thế nào.
Vương Phi Dương bèn đứng dậy, nói:
− Huynh đệ tại hạ vô cùng cảm kích trước sự tiếp đãi của trang chủ, vậy xin cáo biệt.

Nói đoạn hắn cung tay hành lễ, nhưng trong lòng chàng đã sinh nghi, kể từ khi bước vào đại sảnh.
Tiền Đại Đồng vẫn ngồi bất động, chỉ giơ tay, nói:
− Khỏi cần.
Đoạn lão cao giọng nói:
− Tiễn khách.
Hai thanh y đồng tử chạy tới, nói:
− Thỉnh chư vị !
Tòa đại sảnh rất rộng, hai thanh y đồng tử này không rõ từ đâu mà vừa nghe tiếng chủ nhân, đã lập tức xuất hiện quá mau lẹ.
Vương Phi Dương trong lòng máy động, nghĩ thầm:
"Tiền Đại Đồng chỉ muốn đuổi khách, biết đâu có nỗi khổ tâm vô hạn, khó bề nói ra. Nếu hắn không nghĩ đến tình xưa, hắn đã đóng cửa không gặp, đâu cần phải bố trí tiếp đãi ? Xung quanh tòa đại sảnh ắt đang có kẻ ngầm theo dõi chủ nhân." Nghĩ vậy, chàng kín đáo ngưng thần nhìn xung quanh, đồng thời dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với ba người kia cẩn thận đề phòng, tứ phía đều có kẻ rình rập, mai phục sát cơ.
Hai thanh y đồng tử tựa hồ phát giác cử chỉ của Vương Phi Dương, gã đứng phía tả đột nhiên bước lại sát bên chàng, lạnh lùng nói:
− Trang chủ đã hạ lệnh tiễn khách, các vị còn đứng ở đây là có dụng ý gì ?
Vương Phi Dương thấy thanh y đồng tử đến gần, lập tức đề phòng, trong bụng thầm nghĩ:
"Tình hình này khó tránh khỏi giao đấu." Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng cười khẩy, nói:
− Một tên oa nhi lại dám vô lễ với ta ư ?
Gã đồng tử lạnh lùng nói:
− Không dám, không dám.
Đột nhiên tay tả vung lên, từ trong tay áo mấy đạo ngân quang phóng vút ra.
Vương Phi Dương lập tức nhận biết đó là mai hoa trâm, một thứ ám khí tuyệt độc, bèn nghĩ thầm:
"Tên này hiểm độc, ở cự ly gần như vậy mà thi triển độc thủ, nếu ta không đề phòng, hẳn đã bị hắn ám toán." Cây quạt trong tay chàng tức thời phất chéo lên, mấy mũi ngân trâm đều bị rớt xuống đất.
Gã đồng tử biết đã gặp kình địch, không dám làm gì tiếp.
Hứa Sĩ Công đứng phía sau, không thấy cử động phóng ám khí của thanh y đồng tử nhưng nghe lời lẽ của hắn thì cả giận, quát:
− Tiền huynh bất chấp thâm tình, hạ lệnh đuổi khách thì cũng được, nhưng một tên oa nhi miệng còn hôi sữa lại dám vô lễ, thì lão phu buộc phải thay Tiền huynh giáo huấn.
Lão Hứa vung tay tả chộp tới.

Thanh y đồng tử vội nghiêng mình né tránh.
Lão Hứa một trảo bị lạc không thì ngẩn người, không ngờ một gã oa nhi lại có võ công chẳng tầm thường, thì nóng mặt, sấn tới một bước, lại trảo tới, miệng quát:
− Khá lắm ! Đệ tử của Tiền huynh có giỏi thì lãnh giáo.
Gã đồng tử vội thối lui bốn năm thước, né tránh cầm nã thủ pháp của lão Hứa, vẫn chưa hồi thủ.
Vương Phi Dương ngưng mục nhìn tứ phía, quả nhiên thấy rất nhiều bóng người di động, địch tình bất minh, thấy không nên xuất thủ, bèn ngăn Hứa Sĩ Công, nói:
− Trang chủ đã hạ lệnh tiễn khách, chúng ta nên cáo lui là hơn !
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên dừng tay, nhìn Vương Phi Dương.
Chỉ thấy Tiền Đại Đồng vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.
Vương Phi Dương cung tay nói:
− Chúng tại hạ cáo biệt Tiền Đại Đồng lạnh lùng đáp:
− Không tiễn.
Vương Phi Dương kéo tay áo Hứa Sĩ Công, bước ra khỏi sảnh.
Hứa Sĩ Công nói:
− Họ Tiền kia, giao tình mấy chục năm giữa hai ta coi như chấm dứt, mai này gặp lại, quyết một phen thắng bại.
Tiền Đại Đồng lạnh lùng nói:
− Muốn sao được vậy. Hứa huynh bất tất nói nhiều.
Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, quay mình bước ra.
Bốn người rời đại sảnh. Đèn nến trong sảnh bỗng nhiên tắt phụt, chỉ nghe sầm một tiếng chấn động, hai cánh cửa lớn đã đóng sập lại.
Vương Thông Huệ bỗng dừng bước, nói:
− Chúng ta không ra khỏi nơi này được rồi.
Hứa Sĩ Công còn chưa nguôi giận, nói:
− Lão hủ không tin rằng bọn kia có thể ngăn giữ nổi chúng ta.
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu chỉ dựa vào võ công, chúng làm sao ngăn nổi, nhưng nếu chúng ngầm thi triển độc kế, thì chúng ta rất khó đề phòng.
Vương Phi Dương thầm biết tiểu muội liệu sự như thần, không hề khinh ngôn, bèn nói:
− Cao kiến của muội muội, huynh rất thán phục.
Vương Thông Huệ nói:
− Huynh khỏi cần tán dương muội, nếu đúng như muội dự đoán, thì vừa rồi ta không nên rời đại sảnh !
Vương Phi Dương mỉm cười:
− Nghiêm trọng vậy ư ?

Vương Thông Huệ nói:
− Trong đại sảnh tuy nguy hiểm, nhưng còn có sinh cơ, chúng ta ra đây, là lâm vào tuyệt địa.
Vương Phi Dương nói:
− Bốn bề đại sảnh đều bị vây chặt, cường địch rình rập trong bóng tối, ta ở chỗ sáng, tình thế vô cùng bất lợi, vì vậy huynh thấy không nên động thủ.
Vương Thông Huệ nói:
− Thông đạo này, huynh đã biết rõ chưa ?
Vương Phi Dương bỗng ngẩn ra:
− Phải rồi, nếu chúng bít chặt hai đầu thông đạo, chúng ta nguy mất.
Vương Thông Huệ nói:
− Đáng tiếc chúng ta hiểu ra chậm một bước.
Vương Phi Dương ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía trên có hai huyệt khẩu nhỏ bé thông với ngoài trời, thì bất giác sững sờ.
Vương Thông Huệ lại nói tiếp:
− Lúc chúng ta đi vào, chẳng chịu lưu tâm quan sát thông đạo này ...
Đang nói, bỗng thấy hai huyệt khẩu nhỏ bé kia cũng bị bịt kín lại, rồi một thanh âm lạnh lùng vọng tới:
− Các ngươi đã bị hãm trong tuyệt địa, trên đầu có lưới chăng, tứ bề là vách đá, trừ phi quy phục bổn giáo, nếu không chỉ còn tử lộ.
Hứa Sĩ Công gầm lên:
− Tiền Đại Đồng, ngươi vong ân bội nghĩa, lang tâm cẩu tánh, độc ác hơn cầm thú, đêm nay Hứa mỗ thoát khỏi nơi này, ắt không để cho Thái Bình Gia Trang của ngươi còn một viên gạch nguyên lành !
Lão Hứa từng bị Huyền Hoàng Giáo giam cầm hai năm dưới thạch thất, mới thoát nạn chưa lâu, nay lại bị nhốt như trước, thấy thà bị chết còn hơn, làm sao lão không nôn nóng.
Vương Phi Dương thong thả nói:
− Lão tiền bối đừng nóng vội, tạm thời chúng chưa làm gì nổi, nếu chúng ta hợp lực lại, đã có xá muội ở đây, ắt sẽ có kế sách thoát ra.
Vương Thông Huệ nói:
− Huynh quá đề cao muội, tình cảnh này chỉ có tận nhân lực, tùy thiên mệnh, nếu hoàng thiên không cứu giúp, thì muội cũng chẳng có cách gì.
Nói đoạn, nàng nhắm mắt trầm tư.
Hứa Sĩ Công lo lắng hơn cả, vội nói:
− Đúng đó, lão phu cũng từng nghe đồn Vương cô nương tài trí tuyệt luân, từ lúc này chúng ta hãy nghe Vương cô nương phân phó, cần làm gì, lão hủ dù chết cũng không từ nan.
Vương Phi Dương hạ giọng nói:
− Gặp nan sự, xá muội đều nhắm mắt trầm tư, tập trung thần thái, không để

ý đến mọi sự, lão tiền bối đừng lấy làm lạ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lúc này điều hệ trọng nhất là nghĩ cách thoát nạn, còn đâu thời gian nghĩ đến chuyện khác ! Ôi, tai nạn này là do lão hủ ngu ngốc làm cho các vị bị liên lụy.
Vương Phi Dương nói:
− Tri nhân tri diện bất tri tâm, lão tiền bối đã mười mấy năm không gặp lại Tiền Đại Đồng, làm sao biết hành động, dụng tâm của hắn, chuyện này cũng không thể trách lão tiền bối. Giá như lúc trước chúng ta đi vào thông đạo ban đầu có lưu tâm đến bí mật của nơi này, thì cũng không bị khốn thế này.
Vương Thông Huệ nói:
− Giờ này ở nơi này, nên tập trung nghĩ đối sách, tốt nhất đừng nên trở lại chuyện cũ hoặc tự trách móc làm gì.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đúng vậy, chúng ta nên nghĩ đối sách thì hơn. Lão chỉ e khó thoát chốn này, lại bị giam cầm mấy năm thì thà chết còn hơn.
Vương Thông Huệ nói:
− Đáng tiếc ! Trong chúng ta, có ai mang theo thứ binh khí gì khả dĩ chém đá được chăng ?
Lãnh Như Băng lấy cây đoản kiếm, nói:
− Thanh Sâm Thương Kiếm của tại hạ thập phần sắc bén, chặt được cả sắt thép, Vương cô nương có thể sử dụng.
Vương Thông Huệ tiếp lấy, điềm nhiên nói:
− Để thử xem.
Nói đoạn nàng bước những bước thật dài dọc theo vách, về phía tiền điện. Được hơn mười bước, nàng dừng lại, áp tai vào vách đá nghe một hồi, đột nhiên biến sắc, lại bước về phía trước.
Vương Phi Dương hỏi:
− Muội muội nghĩ sao ? Có thể ra được ư ?
Lãnh Như Băng ngưng thần nhìn, chỉ thấy nàng bước mấy bước lại áp tai vào vách nghe ngóng.
Sau một hồi quen với bóng tối, bốn người đã có thể phân biệt được các sự vật và hình thù của thông đạo. Đây là một tòa thạch thất, chu vi chừng bốn trượng xây bằng đá xanh, một góc tiếp với đại sảnh, ở đó phía trên có huyệt khẩu thông gió, được chắn lưới sắt. Vương Thông Huệ sau khi đi quanh một vòng, lại trở về chỗ mấy người.
Vương Phi Dương hỏi:
− Thế nào ? Không tìm được chỗ để phá ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Muội nghi bọn chúng đã sớm có chuẩn bị, chúng ta dù phá vách để thoát

ra từ bất cứ phương vị nào, chỉ e cũng không thoát qua nổi.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ nghĩ ra một biện pháp.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Biện pháp gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chúng ta dựa vào trí nhớ, tìm cửa thông đạo, phá đá mà ra, nếu cách này không được, thì phá cửa đại sảnh, vào đó sống chết với chúng một phen.
Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:
− Chưa phải là cao kiến.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, không nói nữa.
Vương Thông Huệ chỉ e Vương Phi Dương lên tiếng ủng hộ biện pháp vừa rồi, bèn nói trước:
− Thỉnh ba vị hãy vận khí điều tức để bảo trì thể lực, muội cho rằng trong vòng một giờ, địch nhân nhất định sẽ có chuyển động, lúc ấy sẽ tùy cơ ứng phó.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Ngồi một chỗ đợi địch tới mới ứng phó, tại sao không giành lấy tiên cơ, chủ động tiến công ?" Chàng tuy không tán thành biện pháp của Vương Thông Huệ, nhưng biện pháp của mình vừa rồi bị nàng phản đối, nên không dám nói.
Vương Phi Dương rất tin vào tài trí của muội muội nên cũng không hỏi.
Hứa Sĩ Công chỉ nghĩ đến nỗi khổ khi bị giam cầm, nên không hỏi gì.
Chừng nửa giờ sau, bỗng nghe thanh âm lạnh lùng ban nãy vọng xuống:
− Cho các ngươi một giờ để suy nghĩ, nếu không chịu quy phục bổn giáo, thì đừng trách người hạ độc ...
Hứa Sĩ Công bỗng đứng bật dậy, quát to:
− Các ngươi có giỏi cứ vào đây, chúng ta quyết đấu một phen.
Thanh âm kia đáp lại:
− Giáo chủ bổn giáo thấy chư vị đều là những nhân vật nổi danh trong giang hồ, nên muốn gia ân dung nạp các vị.
Hứa Sĩ Công mạ lị:
− Con bà nhà nó, Hứa đại gia là hạng người nào mà thèm nhận ân huệ của các ngươi.
Thanh âm kia lạnh lùng, đáp:
− Thế thì chỉ còn tử lộ.
Vương Thông Huệ nói nhỏ:
− Lão tiền bối, mặc xác bọn chúng.
Hứa Sĩ Công còn chưa nguôi giận, nói:
− Thoát khỏi nơi này, lão hủ quyết không tha tên Tiền Đại Đồng vong ân bội

nghĩa.
Vương Thông Huệ nói nhỏ với Vương Phi Dương:
− Địch nhân đã chuẩn bị trước, bao vây từ phía bên ngoài, nếu chúng ta phá được vách đá mà ra, e rằng chúng có những thủ đoạn nguy hiểm mà ta không thể đối phó.
Nói đoạn, nàng ngồi xuống tĩnh tọa, nhắm mắt vận khí điều tức. Ba người kia cũng làm theo nàng. Một lát sau, Hứa Sĩ Công không nhịn được, cao giọng hỏi:
− Vương cô nương, đã nghĩ ra cách thoát hiểm chưa ?
Vương Thông Huệ thầm biết địch nhân mai phục bên ngoài có thể nghe thấy, bèn cố ý nói to:
− Vách đá kiên cố thế này, dù có đao kiếm cũng đành bó tay.
Hứa Sĩ Công vội hỏi:
− Sao, chúng ta không thể thoát ra ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Tiểu nữ thấy không thoát được đâu !
Hứa Sĩ Công cả kinh:
− Chúng ta bỏ xác ở chốn tối tăm này ư ?
Vương Thông Huệ dùng thuật «Truyền âm nhập mật», nói:
− Lão tiền bối cứ an tâm, vãn bối thiết nghĩ bọn chúng không làm gì được chúng ta đâu.
Bỗng có ánh lửa lóe lên, một luồng dị hương lan tỏa trong thông đạo.
Vương Thông Huệ vội ngồi thẳng lên, nói nhỏ:
− Mỗi vị hãy ngậm một viên hoàn dược, cố nín thở, địch nhân sử dụng mê hương đó.
Nói đoạn nàng trao cho mỗi người một viên hoàn dược, rồi nói tiếp:
− Chúng ta tốt nhất là giả bộ bị trúng mê dược để đánh lừa địch nhân, không được xuất thủ khi chưa có lệnh của tiểu muội.
Ba người y lời ngậm linh đơn, phong bế hô hấp, nằm nghiêng dưới đất.
Chừng nửa giờ sau, thanh âm lạnh lùng kia lại vọng xuống:
− Giáo chủ bổn giáo đã quang lâm, đây là cơ hội cuối cùng cho các ngươi !
Bốn người không ai lên tiếng, một lát sau, trên vách đá bỗng lộ ra một thạch môn, hai hắc y đại hán một tay cầm đao, tay kia giơ cao đèn, thong thả bước vào thông đạo, đi sau họ là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt luân.
Lãnh Như Băng hé mắt nhìn, tim chợt giật thót, đó chính là Lục y mỹ nhân.
Lục y soi mói nhìn bốn người, mỉm cười nói:
− Hay lắm ! Huynh muội Hoàng Sơn Thế Gia, Sấu Hầu Vương, Lãnh Như Băng đều là những nhân vật lừng danh.
Hứa Sĩ Công đã sớm vận nội công, chỉ chờ lệnh của Vương Thông Huệ là xuất thủ, nào ngờ Vương Thông Huệ tựa hồ bị trúng mê hương, cứ nằm bất

động.
Lục y bước đến sát Hứa Sĩ Công cười một tiếng, nói:
− Lão Hầu Nhi này dường như số phận buộc phải chết trong thạch lao, tự nhiên lại dẫn xác đến đây.
Hứa Sĩ Công đang định xuất thủ, bỗng thấy cánh tay tê dại, vì đã bị điểm huyệt, bất giác thầm kêu khổ.
Lão bị điểm huyệt, nhưng thần trí tỉnh táo, những mong Vương Thông Huệ xuất thủ tương cứu, nào ngờ chỉ nghe tiếng cười đắc thắng của Lục y. Lão kín đáo hé mắt nhìn, chỉ thấy Lục y mỹ nhân đang lần lượt điểm huyệt cả ba người kia, kỳ quái là cả ba chẳng ai động thủ, thì trong bụng cả giận, nghĩ rằng lẽ ra không nên nghe lời của một nữ oa nhi. Tuy cả giận, nhưng đã bị điểm huyệt, lão Hứa cũng chẳng còn khả năng phản kích, đành nuốt giận vậy.
Một loạt tiếng cước bộ rầm rập, chắc có nhiều người chạy vào thông đạo.
Hứa Sĩ Công chỉ cảm thấy mình bị người khiêng lên mang ra ngoài thông đạo, gió đêm thổi vào mặt, tinh quang nhấp nháy. Nhìn sang, thấy Vương Thông Huệ cũng đang nằm im để người khiêng đi, lão Hứa vừa thất vọng vừa giận dữ.
Một luồng âm nhu lọt vào tai lão:
"Lão tiền bối, mau nhắm mắt lại, không vào hổ huyệt sao bắt được hổ con, nếu để chúng phát hiện ta giả mê, sẽ rất rất phiền toái.".
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên, nghĩ thầm:
"Thì ra công lực của nữ oa nhi thâm hậu, trí tuệ khoáng đạt." Nghĩ đoạn lão bèn nhắm mắt, ngầm vận khí giải huyệt.
Bỗng thân mình chấn động, người đã được đặt xuống đất, bên tai nghe thanh âm lạnh lùng ban nãy:
− Cho chúng ngửi giải dược.
Lão Hứa không dám mở mắt ra nhìn, chỉ cảm thấy một mùi hương thanh thoát xông vào mũi, nghĩ bụng sau khi hít giải dược một lát, sẽ mở to mắt ra coi.
Mở mắt nhìn, dưới ánh nến sáng, có ba chiếc ghế sơn son thếp vàng kê thành một hàng, ngồi giữa là một kiều nữ thon thả, mặt chụp một cái mạng bằng đồng, bên hữu là một trung niên gày gò tay cầm quạt, bên tả là lục Y mỹ nhân.
Nhìn sang hai bên, thấy Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ và Lãnh Như Băng đều đã mở to hai mắt.
Trung niên văn sĩ nhìn Vương Phi Dương và Vương Thông Huệ, đột nhiên đứng dậy, giơ một tay, lập tức mười mấy võ trang đại hán chạy ngay tới chỗ bốn người.
Vương Thông Huệ bật dậy cực nhanh, một chưởng đã kích trúng cổ tay của

gã đại hán chạy tới gần nàng nhất. Cây đao trong tay hắn rơi xuống, Vương Thông Huệ hất mũi chân một cái, cây đao đã ở trong tay nàng, lập tức nàng đâm chéo lên, một tiếng rú thảm, gã đại hán thứ hai đã trúng thương vào vai.
Vương Phi Dương vung quạt che ngực, búng người bật dậy, lao tới chỗ ghế ngồi của Lục y mỹ nhân.
Lãnh Như Băng còn nhanh hơn, một cước quét ngang của chàng đã đánh ngã liền bốn gã đại hán gần nhất, một chưởng phách không làm rớt cây đơn đao đang nhắm tới Hứa Sĩ Công, người đảo một cái, hữu chưởng cự địch, tả chưởng vỗ vào huyệt đạo của Hứa Sĩ Công.
Hứa Sĩ Công thuận tay chộp cây đơn đao, quát lớn:
− Hôm nay lão phu phải cho các ngươi biết tay !
Cây đao đã chém ngang người gã đại hán ở bên cạnh.
Cơn giận truyền vào đao, uy thế thật ghê gớm, gã đại hán kia vung đao nghênh tiếp, bị chấn động mạnh, cây đao của hắn bay văng đi.
Sau khi giải huyệt cho Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng đã hạ thủ thêm ba gã đại hán.
Kẻ ngồi giữa, mang mạng che mặt, trầm tĩnh tột độ, thấy Vương Phi Dương lao bổ tới, vẫn coi như không thấy, tư thế bất động, nhưng gã trung niên ngồi bên đã đứng bật dậy, tràn sang chắn đường Vương Phi Dương, cây quạt trong tay hắn đâm xéo lên.
Vương Phi Dương kiến thức quảng bác, nhìn thế xuất thủ của người này đã biết gặp kình địch, vội đề tụ chân khí vào đan điền, người đang xông tới bỗng cúi thấp hẳn xuống, cổ tay xoay nửa vòng, cây quạt của chàng đâm xéo lên cổ tay của gã trung niên, gã kia né người, hữu thủ rụt lại, tay tả phóng ra một chưởng.
Hai bên đều dùng quạt giao đấu, hai cây quạt khi cụp vào, khi xòe ra, biến hóa vô cùng xảo diệu, lúc công lúc thủ, thoáng chốc đã trao đổi ngót hai chục chiêu, chưa phân thắng bại.
Vương Phi Dương cả kinh, nghĩ thầm:
"Không ngờ ở cái gia trang hẻo lánh này lại có một cao thủ bậc này." Lập tức lại công kích liền ba chiêu. Ba chiêu này vừa nhanh vừa hiểm, nhưng gã trung niên chỉ thối lui nửa bước đã ổn trụ, rồi phóng ra hai chưởng.
Lúc này Lãnh Như Băng đã đả thương tám chín đại hán, thấy Vương Phi Dương gặp kình địch, tựa hồ không thắng nổi gã trung niên, chàng bèn nói nhỏ với Hứa Sĩ Công:
− Lão tiền bối, thỉnh độc chiến với bọn này, tại hạ phải hiệp trợ cho Vương thế huynh.
Hứa Sĩ Công đã đả thương ba tên, nhưng bọn đại hán ùa tới càng lúc càng đông, nay lại thiếu Lãnh Như Băng, bèn quát lớn:
− Cứ để bọn này cho lão phu !

Nói đoạn, cây đao trong tay lão sử liền ba chiêu mãnh liệt, khiến bọn đại hán phải vội vã dạt ra.
Lãnh Như Băng phóng một chưởng sấm sét, buộc mấy gã đại hán búng thân thối lui, chàng liền bay tới chỗ Vương Phi Dương.
Động tác của chàng thần tốc, loáng một cái đã tới, tay tả chộp tới uyển mạch ở hữu thủ của trung niên văn sĩ.
Bỗng một luồng kình phong ập lại, tai nghe tiếng cười gằn của Lục y mỹ nhân.
Lãnh Như Băng vội phất hữu thủ sang bên cạnh, tả thủ vẫn chộp tới uyển mạch của trung niên văn sĩ.
«Binh» một tiếng, chưởng lực của Lục y mỹ nhân giao tiếp hữu chưởng của Lãnh Như Băng, khiến Lục y mỹ nhân bị chấn động, phải thối lui hai bước.
Lãnh Như Băng dùng hữu chưởng cự địch, tay tả đã tới uyển mạch của trung niên văn sĩ. Chàng ngầm gia tăng kình lực, miệng quát:
− Buông quạt ...
Chữ «quạt» chưa dứt, tay chàng bỗng đau nhói, kình lực của năm ngón tay mất hết, chàng kinh hãi nhảy lùi lại.
Vương Phi Dương cả kinh, hỏi:
− Lãnh huynh, sao vậy ?
Cây quạt trong tay Vương Phi Dương sử một chiêu «Hoành đoạn vu sơn», buột trung niên văn sĩ thối lui, rồi chàng lùi lại bên cạnh Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng giơ tay tả, dưới ánh nến chỉ thấy lòng bàn tay có một vết lõm nhỏ, tựa hồ bị cây trâm nhỏ đâm vào, nếu không có vệt máu rỉ ra, khó lòng nhận biết.
Chỉ nghe trung niên văn sĩ cười khẩy, nói:
− Hắn đã trúng «Tam Tuyệt Thần Trâm» của ta, trâm ấy tối độc, ngoại trừ độc môn giải dược của ta, thế gian này không ai cứu nổi !
Vương Phi Dương nhìn thương thế của Lãnh Như Băng, lòng thầm kinh hãi, lời kẻ kia tuy hơi khoa trương, nhưng việc Lãnh Như Băng trúng độc đã là hiển nhiên.
Lúc này trong đại sảnh đã có mười mấy đại hán nằm la liệt, Vương Thông Huệ liên tục thi triển kỳ chiêu. Hứa Sĩ Công thế như mãnh hổ, vài ba chiêu đã có thể hạ gục đối phương.
Trung niên văn sĩ thấy mấy người này võ công cao cường, nếu tiếp tục giao đấu, dù có số đông áp đảo, chỉ e cũng sẽ thương vong gần hết, bèn cung tay nói với Vương Phi Dương:
− Lệnh hữu đã trúng độc trâm, thiên hạ không có thuốc khả trị, mau thỉnh các lệnh hữu dừng tay, chúng ta có thể thương lượng.
Vương Phi Dương cân nhắc tình thế, nói:
− Các hạ hãy bảo thuộc hạ dừng tay trước đi !

Trung niên văn sĩ quả nhiên quát to:
− Dừng tay !
Các gã đại hán vốn biết không địch nổi, nhưng sợ hình phạt của giáo phái, vẫn liều mạng xông lên, lúc này nghe tiếng quát thì như trút được gánh nặng, liền nhất tề lùi lại.
Vương Thông Huệ thấy địch nhân đang vây quanh nhất tề thối lui, biết có biến cố, nhìn Vương Phi Dương hỏi:
− Có chuyện gì vậy, đại huynh ?
Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, đáp:
− Lãnh huynh thọ độc thương, chúng ta không nên tái chiến !
Hứa Sĩ Công quát to:
− Có chuyện vậy ư ?
Nói đoạn, lão nhảy tới bên Lãnh Như Băng, hỏi:
− Thọ thương ở chỗ nào ?
Lãnh Như Băng điềm nhiên nói:
− Không sao, thương thế nhỏ thôi, tại hạ tự tin chi trì được, các vị đừng lo cho tại hạ, cứ dốc sức mà xuất thủ, tiêu diệt kỳ hết bọn cường địch.
Hứa Sĩ Công những ngày qua đã luôn ở bên cạnh chàng, quí mến chàng, lo lắng nói:
− Đừng miễn cưỡng, thụ thương chỗ nào, để lão huynh coi xem sao.
Lãnh Như Băng giơ tay ra, nói:
− Chỉ một vết thương nhỏ ...
Bỗng chàng ngừng bặt.
Thì ra chỉ sau một lát, bàn tay của Lãnh Như Băng đã biến thành một vùng đen tím.
Hứa Sĩ Công kêu lạc giọng:
− Độc thương rồi !
Vương Thông Huệ nói:
− Mau điểm ba huyệt Khúc trì, Ngũ lý và Kiên nho ở cánh tay tả, không cho độc khí thu «Dương minh đại tràng kinh» xâm nhập nội tạng.
Vương Phi Dương lập tức điểm ba huyệt chàng Lãnh Như Băng.
Chỉ nghe trung niên văn sĩ cười ha hả, nói:
− Vương cô nương quả là một đại hành gia.
Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:
− Bổn cô nương không hề biết đại giá.
Trung niên văn sĩ nói:
− Tại hạ tuy hoạt động trong giang hồ, nhưng giữ bí mật thân phận, chẳng riêng gì cô nương, mà rất nhiều vị không hề biết tại hạ là ai.
Vương Phi Dương nhìn người ngồi giữa có mạng che mặt, cuộc chiến ác liệt trong đại sảnh, cảnh thương vong thảm thương tựa hồ không liên quan gì

đến người ấy. Y cứ ngồi ngay như tượng gỗ vô tri vô giác. Chàng bèn sinh nghi.
Vương Thông Huệ nói:
− Coi hành động thần bí, ma giáo của các ngươi, hẳn các ngươi là Huyền Hoàng Giáo thì phải ?
Trung niên văn sĩ mỉm cười, nói:
− Cô nương đoán không sai, bổn giáo đã kiến lập hai mươi sáu tòa phân đà khắp đại giang Nam Bắc, dự tính trong vòng ba năm sẽ ...
Vương Thông Huệ lạnh lùng, ngắt lời:
− Cũng chẳng đe dọa được ai, xem chừng các hạ địa vị không thấp, có phải là giáo chủ hay chăng ?
Trung niên văn sĩ bỗng nghiêm mặt, nói:
− Giáo chủ thần uy tối cao, đâu có bất tài như kẻ hèn mọn này.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Vậy các hạ làm chức vị gì trong Huyền Hoàng Giáo ?
Trung niên văn sĩ đáp:
− Hộ pháp của bổn giáo.
Vương Thông Huệ cười khảy:
− Còn người ngồi giữa, mặt che mạng là ai vậy ?
Trung niên văn sĩ đáp:
− Giáo chủ của bổn giáo.
Nói đoạn hắn quay sang cung cung kính kính vái người kia một vái thật dài.
Vương Thông Huệ nói:
− Hừ, cố tình làm ra vẻ huyền bí, đã là giáo chủ, tại sao không dám để mọi người thấy diện mạo thật của mình ?
Chỉ nghe từ sau chiếc mạng che mặt vọng ra một thanh âm trong trẻo, lạnh lùng:
− Người nhìn thấy diện mạo thật của ta, chỉ có hai chi lộ để lựa chọn, hoặc qui phục bổn giáo, hoặc bị ngũ đao phân thây.
Vương Thông Huệ nói:
− Ai sống ai chết, hiện tại nói ra còn quá sớm, ngươi trước hết hãy bỏ mạng che mặt ra coi !
Người kia thong thả đưa tay giở bỏ chiếc mạng che mặt ra.

Hồi 17
Huyền Hoàng Giáo Chủ

Dưới ánh nến, bốn người chỉ thấy một vùng sáng, một khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thế vô song hiện ra.
Gã trung niên văn sĩ kia, tuy đã nhiều năm ở bên cạnh Giáo chủ như hình với bóng, nhưng tựa hồ chưa hề được thấy diện mục thật của Giáo chủ lần nào, lần này cứ giương tròn đôi mắt ra mà nhìn chằm chằm.
Vương Phi Dương cũng không ngờ người đứng đầu giáo phái thần bí, tàn bạo này lại là một mỹ nữ tuyệt thế, bất giác cũng ngắm hồi lâu, nữ nhân này hai hàng liễu mi cong cong, làn thu ba khuynh thành, dung nhan đoan trang mỹ lệ hiếm có. Ngắm hồi lâu, chàng mới vội ngoảnh mặt đi.
Hứa Sĩ Công quát to:
− Một cô nương nhan sắc tuyệt mỹ, chỉ đáng tiếc đàng sau diện mạo tươi tắn như hoa lại là một tâm địa của độc xà ...
Mỹ nữ đột ngột đứng bật dậy, nhún mình một cái đã tới ngay trước mặt Hứa Sĩ Công, một tiếng «bốp» vang lên, lão Hứa đã bị một cái tát mạnh.
Mỹ nữ xuất thủ nhanh như chớp, nhanh hơn cả tia chớp, chẳng những Hứa Sĩ Công không kịp né tránh, ngay cả Vương Phi Dương đứng bên cạnh lão cũng không nhìn thấy, mọi người tâm thần chấn động trước thân pháp cực nhanh, xuất thủ kỳ lạ của nàng.
Hứa Sĩ Công lảo đảo, máu ứa ra khóe miệng. Mỹ nữ lạnh lùng nói:
− Đó mới chỉ là đòn cảnh cáo, nếu lão còn mở miệng đả kích người, ta sẽ đánh cho lão gãy hết cả hai hàm răng.
Hứa Sĩ Công quá nửa cuộc đời trong giang hồ chưa hề bị nhục như lần này, ngay trước mặt bao nhiêu người lại bị một cái bạt tai thì có khác gì giết lão, lão Hứa bèn vừa vận khí chống đau, vừa ngầm đề tụ công lực đột ngột hét một tiếng, tống ra một quyền.
Mỹ nữ cười khẩy, nghiêng mình né tránh, hữu thủ phẩy nhanh, ngón tay ngà ngọc chộp tới mạch môn của lão Hứa.
Lão Hứa thi triển cầm nã thủ pháp, tay tả cũng trảo tới mạch môn đối phương. Mỹ nữ không thu tay hữu, năm ngón tay cụp lại rồi đột nhiên bung ra cực kỳ mau lẹ.
Tay tả của lão Hứa sắp trảo tới mạch môn của đối phương, chợt cảm thấy chỉ phong của đối phương quá lợi hại thì cả kinh, muốn né tránh đã không kịp, lão có cảm giác uyển mạch bên tay tả tê dại, cả cánh tay tả lập tức thõng

thượt, hết điều khiển nổi.
Vương Phi Dương nhìn thủ pháp của mỹ nữ, biết Hứa Sĩ Công không phải là đối thủ của nàng, chàng sớm đã đề khí chuẩn bị, cùng lúc lão Hứa thụ thương, chàng lập tức cất tiếng:
− Cô nương quả có võ công phi thường, quả đúng là thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo, tại hạ muốn lĩnh giáo vài chiêu.
Không đợi đối phương lên tiếng, chàng đã sớm xuất thủ, lời vừa dứt cũng đã công kích ba chiêu.
Võ học của Hoàng Sơn Thế Gia vừa cao minh vừa phức tạp, là tinh hoa của võ học trong thiên hạ, trong ba chiêu này, Vương Phi Dương vận dụng ba loại thủ pháp rất khác nhau, nhưng đều bị đối phương hóa giải.
Vương Thông Huệ đứng ngoài lạnh lùng quan sát, sau khi thấy mỹ nữ hóa giải ba chiêu của Vương Phi Dương, thầm biết cuộc chiến đêm nay khó nắm chắc phần thắng, bèn quát lên:
− Dừng tay !
Vương Phi Dương biết muội muội tài trí hơn người, hẳn nàng đã nghĩ ra kế đối phó, bèn thu hồi chưởng thế, thối lui năm thước.
Vương Thông Huệ tràn qua, đứng chắn trước mặt Vương Phi Dương, cung tay nói:
− Cô nương võ công cao cường, tiểu muội bình sinh chưa hề được thấy, thật vô cùng thán phục.
Hai hàng liễu mi của mỹ nữ hơi chau lại, lạnh lùng nói:
− Nhưng trong bụng thì ngươi chưa phục chứ gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Tiểu muội còn chưa giao thủ với cô nương, khó nói trước sự thắng bại.
Mỹ nữ cười khẩy:
− Thì ngươi cứ việc thử.
Vương Thông Huệ nói:
− Trước khi chúng ta động thủ, tiểu muội muốn thỉnh giáo hai điều.
Mỹ nữ nói:
− Cứ việc hỏi !
Vương Thông Huệ đảo mắt nhìn quanh một lượt, thong thả nói:
− Trong cuộc tỉ võ này, nếu cô nương thắng, phía tiểu muội sẽ tự nguyện phục tùng, còn nếu phía tiểu muội thắng thì sao ?
Mỹ nữ nói:
− Nếu ngươi quả thắng nổi ta, ta sẽ lập tức để các ngươi ra khỏi đây.
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu phía tiểu muội bại dưới tay cô nương, sẽ chịu sự phân phó của Huyền Hoàng Giáo do cô nương cầm đầu.
Mỹ nữ mỉm cười nói:

− Thế thì rất tốt, vậy là đã quyết định xong !
Lời vừa dứt, cánh tay lập tức vung lên, một chỉ điểm tới.
Vương Thông Huệ né tránh, nói:
− Hãy khoan ! Tiểu muội chưa nói hết.
Mỹ nữ tựa hồ hơi giận:
− Còn gì thì nói nốt đi !
Vương Thông Huệ bình thản cười, nói:
− Nếu cô nương quả thực muốn thu nạp phía tiểu muội vào Huyền Hoàng Giáo và nghe hiệu lệnh của cô nương, tất phải dùng chân tài thực học mà thắng, quyết không được sử dụng độc vật, ám khí.
Mỹ nữ gật đầu nói:
− Được !
Lập tức phách không một chưởng.
Vương Thông Huệ vung tay, dùng toàn lực phản kích ba chiêu, vừa đấu vừa nói:
− Nếu cô nương muốn Huyền Hoàng Giáo giành được một dải đất trong võ lâm Trung Nguyên, thì tiểu muội có một biện pháp rất hay.
Mỹ nữ không nhịn được, hỏi:
− Biện pháp gì ?
Vương Thông Huệ vừa vung chưởng công kích gấp, vừa nói:
− Trước mắt, trong võ lâm Trung Nguyên, Thiếu Lâm và Võ Đang là hai đại môn phái mạnh nhất, nếu cô nương có thể chiêu mộ vài cao thủ của hai môn phái ấy gia nhập Huyền Hoàng Giáo, thì hơn là chiêu mộ hàng vạn nhân vật lục lâm !
Mỹ nữ trong lòng máy động, nói:
− Đúng đó ! Tại sao ta không nghĩ ra từ sớm nhỉ ?
Vừa nói vừa hóa giải đòn công kích của Vương Thông Huệ.
Vương Thông Huệ thầm kinh hãi trước võ công của đối phương, nàng nghĩ thầm:
"Không hiểu lai lịch của người này thế nào ? Võ công quá cao minh !" Nàng lại nói tiếp:
− Người của hai đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang vốn được đồng đạo võ lâm Trung Nguyên kính trọng, nếu dùng thân phận của họ, thanh danh và tài năng của họ, chứ không sát hại họ, thì các cao thủ khác trong võ lâm sẽ tự khắc hàng phục Huyền Hoàng Giáo, thanh thế của Huyền Hoàng Giáo ắt sẽ như sóng cồn.
Mấy lời này, mỹ nữ nghe thấy quả vô cùng hợp lý, bèn nói:
− Ngươi thông minh tài trí hiếm có trên thế gian, nếu ngươi chịu hợp tác với ta, muốn khuếch trương thanh thế của Huyền Hoàng Giáo cũng chẳng khó.
Vương Thông Huệ mỉm cười, hạ giọng nói nhỏ:

− Tiểu muội dù sẵn lòng hợp tác với cô nương, nhưng trước mắt còn ngại một điều ...
Mỹ nữ hỏi nhỏ:
− Ngại điều gì ?
Vương Thông Huệ nói:
− Trong số bốn người bên phía tiểu muội, Lãnh công tử kia có võ công cao nhất, nhưng tính tình chàng cương trực, nếu cô nương đem chuyện sinh tử đe dọa chàng, chàng quyết không chịu đáp ứng. Ôi, nếu cô nương có thể dùng võ công khiến chàng tâm phục khẩu phục, thì muốn chàng đáp ứng thật chẳng mấy khó khăn.
Miệng tuy nói nhưng chưởng thế của nàng càng lợi hại hơn.
Mỹ nhân nói nhỏ:
− Được ! Ta sẽ thử làm theo cách của ngươi, nếu các người thực tình chịu qui thuận bổn giáo, ta sẽ hết mực trọng dụng ngươi.
Vương Thông Huệ nói:
− Cả Lãnh công tử nữa chứ, chỉ cần chàng đáp ứng, hai người kia tất sẽ ưng theo.
Hai bên giao đấu càng lúc càng mãnh liệt, hung hiểm, lời đối thoại càng lúc càng bị át đi. Mỹ nữ công kích cực nhanh ba chiêu, đoạn thu hồi chưởng thế, hỏi:
− Lãnh công tử là thế nào với ngươi ? Ngươi lại phải nghe lời y ư ?
Vương Thông Huệ mỉm cười, không đáp ứng vào câu hỏi:
− Chàng là một người quang minh chính đại, tài ba lỗi lạc, cô nương muốn thu phục chàng thì chớ sử dụng quỷ kế.
Mỹ nữ gia tăng chưởng thế, dùng chưởng ảnh bao vây Vương Thông Huệ, cười hỏi:
− Y là trượng phu của ngươi chăng ?
Vương Thông Huệ không hồi đáp, múa song chưởng phản kích toàn lực.
Hai người đã đấu trên ba mươi chiêu, vì vừa đánh vừa nói, nên song phương đều chưa chịu thi triển độc thủ, lúc này Vương Thông Huệ đã không nói gì thêm, mỹ nữ cũng chẳng tái vấn, chưởng thế của song phương càng lúc càng lợi hại, hiểm ác, không lâu sau đã giao đấu thêm ngót hai chục chiêu.
Vương Thông Huệ càng đánh càng kinh ngạc, chỉ cảm thấy chưởng thế công kích của đối phương kỳ ảo, phức tạp, nhưng đều là chiêu thuật chính giáo, nàng tự biết khó thắng nổi võ công của đối phương, bèn phách không một chưởng, rồi lập tức thối lui, vọt ngay tới chỗ Vương Phi Dương. Vương Phi Dương định xuất thủ tương cứu, nhưng thấy nàng chắn ngay trước mặt, vội giơ tay đỡ, hỏi gấp:
− Muội thụ thương ư ?
Vương Thông Huệ mặt trắng nhợt, mồ hôi đầm đìa, nhẹ nhàng kín đáo kéo

kéo mép áo của Vương Phi Dương.
Vương Phi Dương biết tâm cơ muội muội cao thâm, nhưng nhất thời chưa hiểu dụng ý của nàng, đành đứng bất động.
Mỹ nữ bỗng bước tới trước mặt Lãnh Như Băng, lạnh lùng hỏi:
− Công tử có dám giao đấu với ta hay không ?
Hứa Sĩ Công ưỡn ngực sấn tới, nói:
− Lãnh công tử thương thế quá nặng, làm sao có thể động thủ, muốn giao đấu thì để lão phu bồi tiếp ngươi.
Vương Thông Huệ giả bộ thụ trọng thương, đưa tay áo lên lau mồ hồi mặt, nhân đó dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Hứa Sĩ Công:
− Lão tiền bối đừng nên xen vào.
Chợt nghe mỹ nữ lạnh lùng nói:
− Chỉ e lão không phải là địch thủ của ta.
Hứa Sĩ Công nghe lời này thật cuồng ngạo, nhưng được nói ra rất thành thực, lão vừa được Vương Thông Huệ ngăn cản, tuy chưa biết quỷ kế của nàng, nhưng cũng y lời thối lui.
Mỹ nữ chỉ mặt Lãnh Như Băng, hỏi:
− Tại sao công tử không dám mở miệng ? Hay là không dám đấu với ta ?
Lãnh Như Băng nhìn độc thương trên bàn tay đã thành một vệt đen bằng đồng tiền, đang lan dần về phía cổ tay, nhưng thiên tính cao ngạo, liền ưỡn ngực đáp:
− Sao không dám !
Mỹ nữ cười duyên dáng:
− Ta muốn dùng bản lãnh chân thực thắng công tử, để công tử thất bại mà tâm phục khẩu phục, hiện thời công tử thụ thương, chưa thể giao đấu ngay.
Nói đoạn nàng nhìn trung niên văn sĩ, nói:
− Mau đưa giải dược cho ta.
Trung niên văn sĩ đang định mở miệng can ngăn, mỹ nữ đã lạnh lùng tiếp:
− Nếu hôm nay bổn giáo có thể thu phục bốn người này, thì còn hơn là chiêu mộ hàng trăm cao thủ võ lâm khác trên giang hồ.
Trung niên văn sĩ thấy giáo chủ đã quyết, không dám đa ngôn, liền thò tay vào túi lấy chiếc bình ngọc, đổ ra hai viên giải dược, dâng qua.
Mỹ nữ nhận lấy, hỏi:
− Làm thế nào sẽ có công hiệu nhanh nhất ?
Trung niên văn sĩ đáp:
− Một viên uống vào, một viên thoa ở ngoài, chất độc lập tức được giải trừ.
Mỹ nữ nhìn mặt Lãnh Như Băng, nói:
− Há miệng !
Hữu thủ khẽ phẩy, một viên giải dược bay ngay vào miệng chàng, tả thủ bóp vụn viên thứ hai, rắc vào thương khẩu ở bàn tay chàng.

Độc dược tối độc, nhưng giải dược cũng có công hiệu thần kỳ, chỉ một lát sau, vệt đen trên bàn tay Lãnh Như Băng đã thu hẹp quá nửa, chỉ còn tụ quanh vết thương một chút.
Hứa Sĩ Công thấy mỹ nữ đích thân trị độc thương cho Lãnh Như Băng, trong lòng lấy làm kỳ quái và thán phục, nghĩ thầm:
"Chẳng trách Vương Phi Dương luôn tán thưởng muội muội, thiếu nữ này quả là tài trí siêu việt.".
Mỹ nữ nhìn thương thế trên tay Lãnh Như Băng đã sắp lành hẳn, bèn nói:
− Công tử mau dùng chân khí trục nốt dư độc, một chút nữa ta muốn xuất thủ.
Vương Thông Huệ dùng «Truyền âm nhập mật» nói với Vương Phi Dương:
− Huynh mau giải huyệt cho Lãnh huynh, đừng để chàng tốn nhiều nội lực tự giải.
Vương Phi Dương y lời, tức thời vung tay giải huyệt cho Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng ngầm đề chân khí, cho vai cử động, nói:
− Cô nương có thể xuất thủ.
Mỹ nữ đáp:
− Được !
Tay ngọc vung lên, thân hình dấn tới.
Lãnh Như Băng đưa tay hữu lên, năm ngón nhất tề bung ra, nhằm vào uyển mạch của mỹ nữ.
Mỹ nữ «hừ» một tiếng, cổ tay ngọc hơi trầm, các ngón tay chụp lấy cổ tay chàng.
Hai bên đều liên tục dùng ba loại cầm nã thủ pháp để chụp vào huyệt mạch của đối phương, chỉ thấy chưởng, chỉ phiêu vũ bổng lên, chợt xuống, không ai chịu thu hồi cánh tay hữu đã phóng ra.
Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng:
"Chỉ riêng sự biến hóa của cầm nã thủ pháp thế kia, mình cũng chẳng ứng phó nổi.".
Mỹ nữ cười một tiếng, nói:
− Quả nhiên không sai !
Bỗng nàng nhảy lùi lại năm thước.
Lãnh Như Băng biết đối phương thối lui chẳng qua là để cải biến phương pháp giao đấu, đợt công kích sắp tới sẽ tối hung ác, chàng bèn hít một hơi dài, ngưng thần đề phòng.
Vương Thông Huệ quan sát tình thế bốn phía, dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công:
− Nếu thấy Lãnh công tử có thể bại, huynh phải lập tức xuất thủ hiệp trợ cho chàng, không được để chàng lâm vào thế thất bại rõ ràng, muội hết cách cải biến lời đã nói. Hứa lão tiền bối, thỉnh toàn lực chắn lối ra để chúng ta có

đường thối lui, gã trung niên văn sĩ luôn luôn đảo mắt, tâm địa xảo trá, cứ để muội đối phó với hắn.
Hứa Sĩ Công hơi gật đầu, lui về phía sau lưng Vương Phi Dương.
Lúc này cuộc đấu đã biến đổi hẳn, mỹ nữ quả nhiên vừa thối lui, đã lao tới, tả chưởng, hữu chưởng cùng phóng ra vô cùng lợi hại, thần tốc, hẳn có dụng tâm quyết đánh bại Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng triển khai thủ pháp thượng thừa «Điểm Huyệt Trảm Mạch» trong cận chiến đối phó với thế công mãnh liệt của mỹ nữ, nhưng do thủ pháp của đối phương hiểm độc, xuất thủ cực nhanh, thế đến khó lường, nên chàng bị dồn vào thế bị động, cứ phải phòng bị toàn diện, không thể phản kích.
Cuộc ác đấu đã qua ngót năm chục chiêu. Lãnh Như Băng vẫn chưa giành lại chủ động, tuy không thể phản kích, nhưng phòng thủ thì còn dư sức, không thể bị lạc bại.
Một cuộc đấu hiếm thấy trong võ lâm, song phương đều dựa vào sự biến hóa của thủ pháp để chiếm lấy tiên cơ.
Vương Thông Huệ đã đấu với mỹ nữ biết võ công của mỹ nữ rất cao minh, cứ tưởng Lãnh Như Băng khó qua nổi năm mươi chiêu, không ngờ Lãnh Như Băng thủy chung vẫn ung dung phòng thủ, sau năm mươi chiêu chưa có vẻ gì là thất thế.
Mọi người có mặt trong đại sảnh đều bị cuộc ác đấu lôi cuốn, ngưng thần quan chiến, không nói một lời.
Vương Phi Dương sớm đề tụ công lực, cây quạt trong tay sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào để thay thế Lãnh Như Băng, nhưng Lãnh Như Băng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, thì phân vân, bèn hỏi nhỏ Vương Thông Huệ:
− Muội muội, cứ chờ cho họ đấu đến lúc phân rõ thắng bại ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Võ công của Lãnh Như Băng cao hơn dự liệu của muội, nếu chàng có thể thắng nổi Huyền Hoàng Giáo chủ, thì sách lược tối ưu là chúng ta sẽ đường hoàng mà ra khỏi nơi này.
Vương Phi Dương hỏi:
− Lúc ấy thì sao ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Thừa thắng tấn công, tiêu diệt cao thủ của Huyền Hoàng Giáo, trừ họa cho võ lâm.
Vương Phi Dương gật đầu:
− Được ! Huyền Hoàng Giáo dùng thủ đoạn tàn khốc khống chế thuộc hạ, nếu ta đủ sức tiêu diệt nó, cũng là lập công đức lớn.
Vương Thông Huệ nói:
− Khi huynh xuất thủ, nhớ đừng đả thương Giáo chủ.

Vương Phi Dương hỏi:
− Tại sao ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Trông nàng bề ngoài lãnh khốc, nhưng thiên tính tựa hồ rất thiện lương, hơn nữa chưa đến hai mươi tuổi, mà đã cầm đầu Huyền Hoàng Giáo, hẳn có bí mật gì đây.
Vương Phi Dương nói:
− Không sai ! Muội muội không đề cập, huynh cũng đã nghĩ tới. Ban nãy, khi nàng tháo bỏ mạng che mặt, người của Huyền Hoàng Giáo cũng kinh ngạc chẳng khác gì chúng ta. Người khác thì không nói, nhưng ngay cả gã trung niên văn sĩ luôn bồi tiếp Giáo chủ, há lại không từng thấy diện mục Giáo chủ, song lúc ấy thần sắc của hắn chẳng khác gì mọi người.
Bỗng nghe tiếng quát của mỹ nữ:
− Nằm xuống !
Tiếp đến thanh âm lạnh lùng của Lãnh Như Băng:
− Vị tất như ý.
«Binh» một tiếng, song chưởng tương giao, hai bóng người ly khai, cả mỹ nữ và Lãnh Như Băng mỗi người đều bị chấn động thối lui một bước.
Vương Phi Dương ngưng mục nhìn, thấy Lãnh Như Băng sắc diện bình tĩnh, không có vẻ gì là thụ thương, thì lập tức yên tâm.
Mỹ nữ đăm đăm trầm tư một hồi, đột nhiên vung tay, nói:
− Để cho họ đi !
Trung niên văn sĩ tựa hồ rất bất mãn, nhưng không dám phản kháng, trầm ngâm một lát, mới đáp:
− Thuộc hạ tuân lệnh.
Nói đoạn hắn đưa mắt quét về phía bốn gã đại hán, nói:
− Mở cửa !
Chỉ nghe một tiếng lạch xạch, cửa lớn trên vách đại sảnh đột nhiên mở ra, ánh tinh quang trên trời rọi vào.
Hứa Sĩ Công bước ra trước tiên, hít một hơi thật dài, thở phào nhẹ nhõm.
Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ, Lãnh Như Băng vọt ra khỏi đại sảnh.
Bên tai văng vẳng thanh âm trong trẻo của mỹ nữ:
− Chư vị cứ thong thả mà đi, thứ cho ta không tiễn.
Vương Thông Huệ nói:
− Tình của giáo chủ hôm nay, tiểu muội tâm lĩnh, ngày sau có cơ hội sẽ báo đáp.
Lúc này cả hai cánh cửa sắt từ từ khép lại.
Vương Thông Huệ thầm lưu tâm, nàng đã phát giác Huyền Hoàng Giáo chủ nhan sắc tuyệt trần kia tuy cố giữ vẻ bình thản lạnh lùng, nhưng hai đạo nhãn thần vẫn để lộ nhu tình vô hạn khi đăm đắm nhìn Lãnh Như Băng.

Nhan sắc của mỹ nữ kia hơn hẳn Vương Thông Huệ vài phần, khiến nàng có chút khó chịu.
Vương Phi Dương chăm chú nhìn tứ phía, phát hiện bốn người đang đứng ở gần bên tường thành.
Tinh tú trên trời nhấp nháy, đã quá canh ba.
Hứa Sĩ Công ngửa mặt cười ha hả, nói:
− Lão hủ quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, chưa từng gặp sự tình thế này ? Là địch nhân ư ? Là bằng hữu ư ? Thực khiến lão hủ không phân giải nổi.
Vương Thông Huệ cười mát, nói:
− Chúng ta hôm nay được nhờ Lãnh công tử cả đó !
Lãnh Như Băng nói:
− Không dám, không dám, là nhờ tài trí của Vương cô nương mà thắng địch.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không sai, lão hủ chưa từng gặp ai thông minh bằng Vương cô nương, có thể khiến Huyền Hoàng Giáo chủ tự động bắt thuộc hạ đưa giải dược trị độc cho Lãnh đệ.
Vương Phi Dương cười nói tiếp:
− Tại hạ bôn tẩu giang hồ, mỗi khi gặp khốn đều thỉnh cầu xá muội đến, chỉ cần xá muội đến nơi, bất luận khó khăn đến mấy cũng giải quyết được.
Vương Thông Huệ bỗng thở dài nhè nhẹ, nói:
− Các vị tưởng rằng Huyền Hoàng Giáo chủ thật tình chịu thả chúng ta ra ư ?
Lời nàng vừa nói ra, cả ba người kia đều kinh ngạc, Hứa Sĩ Công cao giọng hỏi:
− Sao ? Chẳng lẽ bọn chúng sẽ theo ám toán chúng ta ?
Vương Thông Huệ đảo mắt một vòng, cười nói:
− Cũng có thể, hiện tại thì chưa, nhưng từ nay về sau, Huyền Hoàng Giáo chủ nhất định sẽ không buông tha chúng ta.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cô nương không giải thích, lão phu còn có chút minh bạch, cô nương nói câu vừa rồi, lão phu càng thêm hồ đồ.
Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:
− Chốn này không tiện ở lâu, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây !
Nói đoạn, nàng cất bước xăm xăm đi trước. Vương Phi Dương nói nhỏ:
− Tính xá muội vẫn thế, khi chưa phán định thật rõ sự tình, quyết không tùy tiện phát ngôn, xá muội đã chưa muốn nói ra, lão tiền bối cũng đừng đa vấn.
Hứa Sĩ Công nói:
− Thì ra là vậy !
Bốn người lên mặt thành, thấy hai hắc y đại hán cầm đao đứng gần đó như không hề nhìn họ.

Vương Phi Dương thấy hai gã kia không có ý ngăn trở, cũng chẳng đa vấn liền thi triển kiên hổ công, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ dang tay, tựa như một cây khô, dùng phép khinh công rời mặt thành tà tà đáp xuống, vượt qua hào nước sâu, sang bờ bên kia một cách dễ dàng.
Hứa Sĩ Công cảm khái, quay đầu nhìn lại Thái Bình Gia Trang, buồn bã nói:
− Hứa mỗ mấy chục năm dấn thân giang hồ, nay râu tóc đã bạc, nhất sự bất thành, duy có một điều an ủi là được một số bằng hữu, nào ngờ nhân tâm hoán đổi, ngay đến Tiền Đại Đồng vốn cùng lão hủ xuất sinh nhập tử, hoạn nạn tương phù, ngót hai chục năm sinh tử thâm giao, hôm nay lại phản bội, bày mưu sát hại, trở mặt thành cừu.
Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:
− Lão tiền bối đừng trách hắn.
Hứa Sĩ Công trợn mắt, giận dữ nói:
− Nghe nói lại còn có thể chưa tin, đằng này lão hủ tận mắt chứng kiến, đích thân cảm nhận, nếu không nhờ cô nương tài trí hơn người, hắn hôm nay chúng ta đều đã trở thành cá chậu chim lồng tại Thái Bình Gia Trang, cô nương bảo lão hủ không trách hắn sao được ?
Vương Thông Huệ trầm tư một lác, thong thả nói:
− Hắn đã sớm bị Huyền Hoàng Giáo khống chế, mất cả tự do ... còn trách hắn làm gì ... Kỳ quái nhất là Huyền Hoàng Giáo chủ ...
Vương Phi Dương hỏi:
− Muội muội đoán nàng ta bao nhiêu tuổi ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Muội đoán rằng Huyền Hoàng Giáo chủ là một người khác, cô nương kia chẳng qua chỉ tạm thời thay thế mà thôi ...
Lãnh Như Băng nói:
− Đúng, tại hạ cũng cảm thấy ...
Vương Thông Huệ cười khẩy tiếp:
− Ai cần huynh xen vô ...
Lãnh Như Băng sững sờ, cúi đầu không nói.
Vương Phi Dương rất áy náy, định an ủi vài câu, bỗng sau lưng vang lên tiếng cười, nói:
− Liệu sự quả lợi hại !
Bốn người cùng giật mình, ngoảnh đầu lại. Dưới ánh sao chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn, mặt che mạng, đang đứng cách họ hơn một trượng.
Hứa Sĩ Công thốt lên, lạc cả giọng:
− Huyền Hoàng Giáo chủ !
Vương Thông Huệ đảo mắt, mỉm cười:
− Giáo chủ vất vả đuổi theo, hẳn có điều gì chỉ giáo, hay là muốn tìm ai đây ?

Nói đoạn nàng liếc nhìn Lãnh Như Băng, mục quang chứa đầy thâm ý.
Mỹ nữ cười khanh khách, nói:
− Là muốn tìm người.
Nói đoạn, nàng thong thả gở mạng che mặt, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người ta không thể không muốn chiêm ngưỡng.
Vương Thông Huệ tuy cười cười, nhưng vẻ tươi cười không giấu được sự bực dọc, điềm nhiên hỏi:
− Không biết người Giáo chủ muốn tìm là ai vậy ?
Mỹ nữ đưa mắt tuy nhìn Lãnh Như Băng lâu hơn một chút, nhưng cuối cùng dừng lại ở Vương Thông Huệ, cười đáp:
− Chính là cô nương đó !
Vương Thông Huệ cau mày:
− Tìm muội ư ?
Mỹ nữ cười nói:
− Ta chẳng những muốn tìm cô nương, mà còn biết cô nương chính là Vương Thông Huệ, đúng thế chăng ?
Vương Thông Huệ tuy linh trí, điềm tĩnh, nhưng lúc này cũng lộ vẻ kinh dị, nói:
− Làm sao giáo chủ lại biết tiện danh ? Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ...
Nàng cứ ấp úng không nói ra được nguyên nhân.
Mỹ nữ bỗng nghiêm trang nói, mắt long lanh:
− Sự việc hai năm về trước ở Điếu Ngư Đài, Cửu Long Cương, cô nương hẳn còn nhớ ?
Vương Thông Huệ kinh ngạc:
− Tại sao giáo chủ lại biết ?
Mỹ nữ thở dài, nói:
− Dĩ nhiên ta biết ...
Nói đoạn nàng từ từ ngẩng đầu, mỉm cười tiếp:
− Nếu cô nương chưa quên việc đó, thỉnh cô nương đi theo tiểu muội, người được cô nương cứu mạng tại Điếu Ngư Đài hai năm về trước, hiện đang kính chờ đại giá của cô nương.
Vương Thông Huệ trầm tư một hồi, hỏi:
− Người ấy đang ở đâu ?
Mỹ nữ đáp:
− Không xa phía trước.
Vương Thông Huệ chưa kịp nói, Vương Phi Dương đã vội tới trước mặt nàng, chàng chưa đoán ra cuối cùng là chuyện gì, nhưng thấy muội muội có ý mạo hiểm đi theo Huyền Hoàng Giáo chủ, thì vô cùng lo lắng, vội vã đến chắn đường, song lại chưa biết nói lời ngăn trở thế nào, cứ đứng ngây ra đó.
Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

− Huynh cứ an tâm, muội ...
Vương Phi Dương nói:
− Nhưng ...
Chàng bỗng nhớ muội muội là người thông minh tuyệt thế, đủ năng lực giải quyết, bèn ngưng bặt, thong thả tránh ra.
Mỹ nữ cười:
− Cô nương nếu quyết định rồi, thỉnh các vị đây cùng đồng hành !
Nói đoạn nàng quay mình đi trước. Trong bóng đêm chỉ thấy tà áo nàng phất phất, dáng dấp thanh thoát, phong thái đoan trang, cao sang như tiên nữ nguyệt cung.
Mọi người bất giác cùng đi theo nàng. Vương Thông Huệ nghĩ thầm:
"Quả là một thiếu nữ mỹ lệ, nhưng ... nhưng tại sao nàng lại biết sự tình hai năm về trước ?".
Vương Phi Dương nói:
− Sao không thấy muội kể cho huynh nghe sự việc hai năm trước ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Sự việc kể ra thì dài, lát nữa tới đó huynh khắc biết.
Nói đoạn nàng gia tăng cước bộ, nói:
− Đã đi, thì chúng ta hãy nhanh chân lên !
Chỉ thấy trước mắt càng lúc càng hoang vắng, không phải quay lại Thái Bình Gia Trang.
Gió đêm se sắt, mọi người đều cảm thấy lành lạnh, trong lòng lại có chút hoang mang, cứ sánh vai mà đi, tuy không ai nói ra, nhưng ánh mắt nhìn nhau đều tỏ ý chuẩn bị đề phòng.
Mỹ nữ bỗng chỉ tay về phía trước, cười nói:
− Kia rồi !
Mọi người nhìn theo, thấy một gian nhà nhỏ bằng cây thấp thoáng, bốn bề cây cối um tùm, trông thập phần âm u, nơi ấy le lói ánh đèn, còn bốn bề vắng lặng, không một tiếng người, chỉ nghe tiếng gió thổi lá khô xào xạc từng hồi.
Mọi người xuyên qua hàng cây, đến trước cửa, mỹ nữ đưa tay gõ nhẹ lên ba tiếng, từ bên trong vọng ra thanh âm trầm thấp của một lão nhân.
− Thiên địa huyền hoàng.
Mỹ nữ đáp:
− Trạch miếu hồng hoang.
Tiếng bên trong vọng ra:
− Phong cô nương, phải không ?
Tiếp đó, cánh cửa được mở, một bạch phát lão nhân lưng còng, mặc y phục ngắn, mỉm cười bước ra, trên mặt lão nhân lỗ chỗ vết sẹo đao kiếm, mắt bên tả bị mù, dáng vẻ vô cùng thân thiết, nhưng người ngoài nhìn lão thấy sờ sợ.

Đêm khuya ở nơi hoang lạnh, trong một độc liêu chơ vơ giữa cây cối um tùm, chợt gặp một lão nhân như thế, mọi người đều cảm thấy không rét mà run.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Không ngờ trên thế gian lại có một người còn xú quái hơn ta".
Mỹ nữ mỉm cười nói với bốn người:
− Thỉnh các vị !
Xú quái lão nhân đảo đảo độc nhãn nhìn soi mói mấy người một hồi, rồi tránh sang một bên nhường đường.
Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công bôn tẩu lâu năm trong giang hồ, đã gặp nhiều người, thấy xú quái lão nhân đảo đảo độc nhãn, thần quang loang loáng, thì thầm kinh hãi, nghĩ bụng:
"Người này nhãn thần như tia chớp, rõ ràng là một cao thủ võ công thượng thừa, nhìn y phục, cử động lại không phải có thân phận giáo chủ, sự tình của Huyền Hoàng Giáo quả thực vô cùng kỳ quái.".
Vương Thông Huệ ngẩng đầu đi trước, thái độ tự nhiên, không chút do dự, ba người còn lại biết nàng liệu sự như thần, yên tâm bước vào.
Đây chỉ là một thảo thất bình thường, cao cao trên vách treo một bức họa tượng, trên bàn có hai cây bạch lạp tỏa ánh sáng vàng vọt, khiến khách nhân có cảm giác thâm u.
Mỹ nữ bỗng trở nên thập phần nghiêm trang, nói nhỏ với xú quái lão nhân:
− Nương mẫu của tiểu nữ đang ngủ ư ?
Xú quái lão nhân thở dài nhè nhẹ, nói:
− Mấy hôm nay ngày nào Chúa mẫu cũng nhắc đến cô nương. Ôi, nếu cô nương không về, lão nô hẳn phải đi tìm cô nương.
Sắc mặt hồng tươi của mỹ nữ chợt tái đi một chút, nhìn Vương Thông Huệ, nói:
− Nương mẫu của tiểu nữ ngày đêm mong nhớ Vương cô nương, nay tiểu nữ đã thỉnh được về đây.
Xú quái lão nhân cúi mình, nói với Vương Thông Huệ:
− Chúa mẫu của lão nô ngày ngày đều nhắc đến Vương cô nương.
Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:
− Chuyện ngày trước nào có đáng gì đâu.
Vương Phi Dương ngầm để ý bức họa tượng vẻ một trung niên anh tuấn đứng trên một đỉnh núi cao, đang đưa mắt nhìn lên không trung, vẻ xuất thần.
Đỉnh núi chờn chờn trong mây, cao hơn mây trời. Chân người kia đạp trên một biển mây.
Hoàng Sơn Thế Gia là gia tộc nổi danh nhất trong võ lâm, sưu tập rất nhiều cổ vật; biết rành họa tượng của các nhân vật thuộc chín đại môn phái giang

hồ.
Vương Phi Dương kiến thức quảng bác, vừa nhìn bức họa tượng, đã biết bức họa không phải do một danh gia thủ bút, nhưng bút pháp khá sắc xảo, thiết tưởng họa công tuy không chuyên về hội họa, nhưng đã vẽ bằng tất cả tâm huyết của mình.
Chỉ nghe mỹ nữ hỏi nhỏ:
− Tiểu nữ có thể vào gặp nương mẫu được chăng ?
Xú quái lão nhân tuy xưng hô lão nô, nghĩa là có thân phận nô bộc, nhưng thái độ của mỹ nữ đối với lão lại kính trọng dị thường.
Lão nhân nghĩ một chút, rồi đáp:
− Giờ này khắc này, tuy không nên kinh ưu chúa mẫu, nhưng Vương cô nương được chúa mẫu tưởng nhớ ngày đêm, dĩ nhiên là biệt lệ. Phong cô nương thỉnh các vị quý khách chờ một chút, để lão nô vào kính báo với chúa mẫu.
Nói đoạn lão quay người đi vào góc sảnh, mở cửa bước vào phía trong, động tác của lão như một người thọ trọng bệnh quá yếu ớt.
Mỹ nữ nhìn khách một lượt, nói:
− Gia mẫu trọng bệnh hai năm nay bán thân bất toại, cho nên không thể thân chinh ra nghênh tiếp quý vị.
Vương Thông Huệ đáp:
− Không dám, không dám.
Mỹ nữ tựa hồ chợt nhớ ra một việc gì khẩn cấp, vội nói:
− Vương cô nương ...
Nói đoạn nàng ngừng bặt.
Vương Thông Huệ cũng không hỏi, mỉm cười lái sang chuyện khác:
− Lệnh đường bệnh trọng lắm sao ?
Mỹ nữ rầu rĩ đáp:
− Không thể rời giường nửa bước.
Vương Phi Dương hỏi:
− Đã thỉnh đại phu thăm bệnh rồi chứ ?
Mỹ nữ thở dài đáp:
− Danh y thúc thủ, lương dược vô hiệu ...
Xú quái lão nhân bước trở ra, nói:
− Chúa mẫu nghe bảo Vương cô nương đến thăm, thì vô cùng hoan hỉ, lệnh cho lão nô đưa các vị vào hậu sảnh tương kiến ! Ôi, hơn một năm rồi lão hủ mới được thấy chúa mẫu mỉm cười.
Thần sắc của lão nhân lộ rõ vẻ xúc động.
Vương Thông Huệ nói:
− Được tiếp ở chốn thân tình như vậy, tiểu nữ cảm thấy rất vinh hạnh, phiền lão tiền bối dẫn đường.

Vương Phi Dương nói:
− Hậu sảnh là chốn nghiêm mật, chúng tại hạ cùng vào e bất tiện chăng ?
Xú quái lão nhân nói:
− Không sao, chúa mẫu có dặn lão hủ, những người đồng hành với Vương cô nương đều thỉnh vào cả !
Mỹ nữ bước đi trước, nói:
− Để tiểu nữ dẫn đường cho quý vị.
Qua cửa, cảnh vật thay đổi hẳn, một hành lang dài dẫn thẳng về phía sau, hai bên trồng đầy hoa, hương thơm ngan ngát dễ chịu.
Cuối hành lang có một cửa tròn, mỹ nữ đẩy cửa, có ánh đèn từ phía dưới hắt lên, chắc hẳn là một bậc thang đi xuống.
Một giọng nói yếu ớt từ phía dưới vọng lên:
− Vương cô nương hạ cố đến thăm, thứ cho lão thân mình mang trọng bệnh, không thể ra nghênh tiếp, những mong thứ tội.
Vương Thông Huệ đáp:
− Lão tiền bối quá lời.
Nói đoạn nàng theo bậc cấp đi xuống.
Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi theo, ngầm vận công lực đề phòng biến cố.
Xuống hết mười tám bậc cấp, trước mắt là một địa sảnh thoáng đãng, các ngọn bạch lạp ở trên cao rọi sáng, trên vách có nhiều bức họa danh nhân. Sát vách sau có một chiếc cổ đỉnh, khói trắng từ trong đỉnh bay lên, một mùi thanh hương tán phát khắp sảnh.
Vương Phi Dương đảo mắt, thấy thấp thoáng sau làn khói trắng từ cổ đỉnh bốc lên, có treo một bức họa tượng, một cặp biển treo ở hai bên, viết:
«Tài quán nhất đại, hùng thị giang hồ tam thập niên.
Học vô chỉ cảnh, võ lâm hoài hữu thắng ngã nhân.» Tạm dịch:
Tài ba quán thế một thời, nức tiếng giang hồ ba mươi năm.
Biển học mênh mông, võ lâm còn có người thắng ta.
Vương Phi Dương nghĩ thầm:
"Không biết người này là nhân vật như thế nào ? Xem khẩu khí thì không tự coi mình là đệ nhất danh gia võ lâm, nhưng có lẽ là một chút khiêm nhường thôi chăng ?" Chàng đang nghĩ vậy, bỗng nghe mấy tiếng ho dồn dập, từ một góc sảnh có che rèm vải, mỹ nữ đang dìu một trung niên thiếu phụ chậm rãi bước ra.
Bệnh tật đã lấy hết thể năng của thiếu phụ, chỉ thấy thiếu phụ nhắm mắt, người hoàn toàn dựa vào thân mình mỹ nữ.
Hai thanh y tỳ nữ khiêng một chiếc ghế vải mềm theo sát phía sau.
Thiếu phụ nói với mỹ nữ:
− Lại gần chút nữa để ta có thể đàm luận với Vương cô nương.

Vương Thông Huệ vội tiến lại, nói:
− Lão tiền bối đừng khách khí, tiểu nữ lại gần cũng được.
Mỹ nữ nhẹ nhàng đỡ thiếu phụ nửa nằm nửa ngồi xuống chiếc ghế mềm.
Thiếu phụ đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn Vương Thông Huệ, mỉm cười nói:
− Lão thân còn được sống để kiến diện cô nương, quả là không dám liệu tới.
Vương Thông Huệ nói:
− Lão tiền bối cứ an tâm dưỡng bệnh, hàn gia có bảo tồn không ít linh dược ...
Thiếu phụ lắc đầu, nói:
− Hảo tâm của cô nương, lão thân tâm lãnh, nhưng bệnh thế của lão thân đã không linh dược nào cứu vãn được nữa.
Thiếu phụ chậm chạp đưa mắt nhìn mỹ nữ, thở dài nói:
− Bệnh của lão thân bắt đầu từ khi sinh hạ nữ nhi này. Đã bị độc chưởng, lại thêm hai cừu gia ám toán, từ đấy đến nay đã mười tám năm ...
Một cơn ho kéo dài cắt ngang lời thiếu phụ.
Hai tay của mỹ nữ không ngừng xoa xoa nhẹ trên lưng thiếu phụ, buồn rầu nói:
− Nương mẫu, cứ thong thả mà nói, Vương cô nương không đi ngay đâu.
Vương Phi Dương ngắm kỹ thiếu phụ, tuy gầy gò chỉ còn da bọc xương, nhưng vẫn phảng phất phong độ uy nghiêm năm xưa.
Lãnh Như Băng từ lúc bước vào, chỉ ngồi bất động. Trong lòng chàng, gia thế bí mật kết thành một nỗi u uất không cách gì giải khai, cướp đi niềm vui của cuộc đời chàng, cũng đồng thời làm cho tính cách chàng chứa đầy mâu thuẫn.
Thiên tính cao ngạo, nhưng lại tự ti sâu xa, trí tuệ sáng láng nhưng bị một tầng ưu sầu bao phủ, sự ái hộ của từ mẫu, sự giáo dưỡng của ân sư đều không giải khai được niềm u uất cho chàng, nhưng chàng không nỡ để cho từ mẫu đau lòng, do đó chàng học được cách nhẫn nại dị thường, sau bao năm đã biến chàng thành một người lãnh cảm, trước mọi sự chiếu cố, ái hộ từ phía người khác, phản ứng của chàng đều lãnh đạm, thờ ơ. Chàng có khả năng thừa thụ bi khổ, nhưng cũng không cảm thụ được niềm vui mãnh liệt. Chàng có sự thâm trầm lão luyện không xứng với lứa tuổi, nhưng lại chưa đủ kinh nghiệm lịch lãm trong giang hồ.
Chàng cứ ngồi trơ ra đó, trông thật cô độc.
Thiếu phụ chớp chớp mắt, mục quang dừng trên mặt Lãnh Như Băng nói:
− Vương cô nương, có thể giới thiệu mấy vị khách đây với lão thân được chăng ?
Vương Thông Huệ cười nói:
− Lão tiền bối không nhắc thì vãn bối cơ hồ quên ...
Nói đoạn, nàng chỉ Hứa Sĩ Công, nói:

− Đây là Hứa lão tiền bối, ngoại hiệu Sấu Hầu Vương.
Hứa Sĩ Công tiếp lời:
− Lão Hầu Nhi Hứa Sĩ Công.
Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương !
Vương Thông Huệ tiếp:
− Là gia huynh.
Thiếu phụ nói:
− Thất kính, thất kính !
Lãnh Như Băng hơi cúi mình, nói:
− Vãn bối Lãnh Như Băng.
Mỹ nữ bỗng nói nhỏ vào bên tai thiếu phụ:
− Nương mẫu ! Người này võ công cao cường, không thua gì nữ nhi.
Thiếu phụ mỉm cười, nhìn nàng nói:
− Phong nhi, lấy thiết hạp (hộp sắt) để ở phòng bên mang ra cho ta ...
Mỹ nữ rời khỏi lưng mẫu thân, đi vào phòng mang ra một thiếp hạp, cỡ lớn hơn quyển sách trao cho mẫu thân.
Thiếu phụ nhìn bốn vị khách, nói:
− Chư vị đều là bằng hữu của Vương cô nương, Vương cô nương đối với lão thân có ơn cứu mệnh ...
Một cơn ho cắt ngang lời thiếu phụ. Mỹ nữ vuốt nhẹ lưng mẫu thân, nói nhỏ:
− Nương mẫu, đêm nay khuya quá rồi, ngày mai nương mẫu khỏe hơn một chút hãy tái đàm với Vương cô nương ...
Thiếu phụ đáp:
− Phong nhi, hôm nay ta không nói, chỉ e không còn cơ hội thêm nữa !
Vương Thông Huệ nói:
− Cách biệt mới hai năm, không ngờ bệnh thế của lão tiền bối lại trầm trọng thế này.
Thiếu phụ nói:
− Lão thân lẽ ra chết sớm rồi, chỉ vì còn hai điều tâm nguyện chưa thành nên gắng gượng đến hôm nay ...
Vương Thông Huệ ngẩng nhìn mỹ nữ, nói:
− Lệnh ái là người có uy phong và tử mạo vô song, thiết tưởng nhất định nàng sẽ kế thừa sự nghiệp của lão tiền bối. Tùy theo khả năng của mình, vãn bối nguyện tận lực hiệp trợ nàng hoàn thành tâm nguyện của lão tiền bối ...
Vương Thông Huệ tài trí hơn người, vừa gặp thiếu phụ đã biết người bệnh mà nàng cứu sống hai năm về trước ở Điếu Ngư Đài Cửu Long Phong chính là Huyền Hoàng Giáo chủ.
Thiếu phụ hít một hơi dài, cố giữ vẻ tỉnh táo, nói:
− Cô nương thông huệ tuyệt luân, thử đoán xem hai điều tâm nguyện của lão

thân là gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Làm sao vãn bối có thể đoán được ?
Nàng chớp chớp mắt, mỉm cười tiếp:
− Nếu lão tiền bối đã muốn, vãn bối xin được phỏng đoán. Điều tâm nguyện thứ nhất của lão tiền bối là lo cho tiền đồ của Huyền Hoàng Giáo, sợ nó làm hại giang hồ mà uổng phí tâm huyết gầy dựng mấy chục năm của lão tiền bối ?
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Nữ oa nhi này mang tên Thông Huệ, quả là đúng như danh, chỉ vài câu đã làm cho thiếu phụ trọng bệnh kia vô cùng cảm động.
Nàng không hề nghĩ trước, chỉ nhìn thực tại mà cải biến tâm ý rất khôn ngoan.".
Thiếu phụ mỉm cười, thở dài nói:
− Vương cô nương đoán không sai. Năm xưa, khi lão thân lập mưu cướp ngôi vị giáo chủ Huyền Hoàng Giáo từ tay Hoàng Thạch Đạo Nhân, trong lòng lão thân chứa đầy cừu hận, muốn lợi dụng sự thần bí của Huyền Hoàng Giáo để tạo ra một đấu trường đẫm máu trong giang hồ, do đó tốn bao tâm cơ di chuyển Huyền Hoàng Giáo từ biên khu Vân Quý về Trung Nguyên, tân khổ kinh doanh suốt mười năm nay để xây dựng cơ nghiệp. Nay khắp đại giang Nam Bắc, lão thân đã kiến lập được mười tám tổng tòa cùng rất nhiều phân tòa, riêng miền Giang Nam đã bố trí rải rác không dưới một trăm phân đà; đương thời trong lòng lão thân chứa đầy cừu hận, hận chưa thể chiêu mộ ngay một lúc toàn bộ cao thủ giang hồ để làm mưa làm gió ...
Thiếu phụ ngừng nghĩ một lát, đoạn mỉm cười nói tiếp:
− Lão thân có một ý tưởng tức cười, khi chuẩn bị xong xuôi sẽ hạ lệnh cho toàn bộ giáo phái gồm mười tám tổng tòa và hơn một trăm phân tòa, trong một đêm nhất tề động thủ, tạo thành một trận đại hồng thủy trong giang hồ.
Vương Phi Dương nghe vậy thì lạnh người, thở dài nhè nhẹ.
Thiếu phụ nói tiếp:
− Nhưng Vương cô nương đừng ngại, đó là chuyện quá khứ, dù Hoàng thiên có để cho lão thân sống thêm ba mươi năm nữa, sự kiện khủng khiếp ấy cũng sẽ không khi nào xuất hiện trên giang hồ. Ôi, huống hồ lão thân đã như ngọn đèn cạn dầu, mệnh đã tận, mọi ân oán xưa kia đều sẽ được lão thân mang xuống chốn cửu tuyền.
Vương Thông Huệ nhìn bệnh thế của thiếu phụ, đã biết khó bề cứu vãn, mặc nhiên không nói.
Thiếu phụ ho mấy tiếng nặng nề, nói tiếp:
− Lão thân mấy ngày nay đã cảm thấy nội tạng có biến hóa, có thể chết bất cứ lúc nào, mà lão thân lại còn có việc khẩn yếu, sẽ kể cho các vị nghe một

chặng đường bí mật cùng tình thế sắp tới của võ lâm, điều đó liên quan trọng đại tới kết cục mai sau ...
Bỗng lúc này thấy xú quái lão nhân bước lại gần, cung tay nói:
− Chúa mẫu đừng nói nhiều, nên bảo trọng ngọc thể.
Thiếu phụ giơ tay vẫy vẫy:
− Lão huynh lại gần chút nữa, muội có điều muốn nói với huynh.
Xú quái lão nhân tựa hồ có nỗi khổ tâm ghê gớm, chậm chạp lê bước tới gần nói:
− Chúa mẫu có gì phân phó ?
Thiếu phụ cười buồn bã:
− Huynh có võ công vô địch thiên hạ, nhưng đã bị mai một vì muội suốt bao nhiêu năm nay ...
Xú quái lão nhân nói:
− Đó là do lão nô tự chủ trương, đâu có liên quan gì tới Chúa mẫu ?
Thiếu phụ nhìn bốn vị khách, cười buồn:
− Lão thân đã sắp ra đi, nếu có điều gì thất ngôn, mong chư vị đừng cười.
Vương Thông Huệ nói:
− Lòng quả cảm của lão tiền bối khiến tiểu nữ vô cùng thán phục.
Thiếu phụ quay sang phía xú quái lão nhân, tay vỗ vỗ vào chiếc ghế mềm, nói:
− Huynh hãy ngồi xuống đây. Trong đời muội có quá nhiều khiếm khuyết đối với huynh.
Độc nhãn lão nhân ứa nước mắt nói:
− Điều này lão nô không dám.
Thiếu phụ ứa hai hàng nước mắt, từ từ nhắm mắt lại, nói:
− Muội thụ bệnh mười tám năm, huynh bảo hộ muội suốt thời gian ấy, muội chút nữa thì bỏ mạng ở Điếu Ngư Đài, nếu không có Vương cô nương tình cờ tương cứu, muội đâu còn sống được đến ngày hôm nay.
Xú quái lão nhân nói:
− Lão nô đáng chết, bảo hộ không chu toàn khiến Chúa mẫu gặp nguy hiểm.
Thiếu phụ bỗng giơ hai tay nắm lấy hai cánh tay của xú quái lão nhân, thong thả nói:
− Huynh chiếu cố muội suốt mười tám năm, có tình cảm nào thâm hậu hơn thế, để cứu muội, huynh đã một mình đương đầu với mười tám cao thủ của chín đại phái trong thiên hạ, có hùng khí nào sánh bằng, dù thương tích đầy mình, mất cả con mắt, cuối cùng vẫn đánh lui mười tám cao thủ, vũ dũng như thế, đương thế võ lâm này có ai theo kịp ...
Thiếu phụ đưa mắt nhìn mỹ nữ, nói tiếp:
− Ngay cả phụ thân của Phong nhi dù có sống lại cũng còn thua huynh ba phần vũ dũng ...

Hồi 18
Võ Lâm Cố Sự

Lời lẽ thống thiết, nói ra từ miệng của một người sắp từ giã cõi đời, tuy là kể về sự tích hào hùng, nhưng dưới bức họa tượng sầu não treo trên vách kia, sự tích hào hùng ấy có xen chút thê lương.
Chỉ nghe xú quái lão nhân buồn rầu nói:
− Lão chủ nhân vũ dũng cái thế, lão nô há theo kịp được một phần nhỏ.
Mỹ nữ tựa hồ rất xúc động, đôi mắt to tuyệt đẹp hết nhìn mẫu thân lại nhìn độc nhãn lão nhân, miệng mấp máy nhưng không nói thành lời.
Thiếu phụ nở một nụ cười, nụ cười này bao hàm cả nỗi thống khổ lẫn sung sướng, đưa mắt nhìn các vị khách một lượt, nói:
− Chẳng ngại chư vị chê cười, lão thân muốn trước khi nhắm mắt, thổ lộ bằng hết nỗi sầu muộn suốt mười tám năm trường, hơn nữa là những nỗi phiền muộn mà lão thân không đáng phải chịu đựng nhiều như vậy ...
Ngừng một lát, đôi mắt đờ đẫn đột nhiên sáng lên, sắc mặt hơi ửng hồng, tựa hồ những tình cảm bị mất, lòng tự hào, kiêu ngạo vốn có hòa trộn phức tạp với nhau, tiềm ẩn suốt mười tám năm trong đáy lòng, nay trước phút lâm chung, bỗng cùng phát lộ.
Độc nhãn lão nhân tựa hồ không kham nổi hai bàn tay nắm chặt của thiếu phụ, khe khẽ di động cánh tay.
Lúc này thiếu phụ tựa hồ không cách gì khống chế tình cảm nội tâm, đắm đuối nhìn độc nhãn lão nhân, rầu rĩ nói:
− Muội phải nói ra tình cảm bị dồn nén trong lòng, nếu không e chẳng còn cơ hội ...
Độc nhãn lão nhân cảm kích nói:
− Chủ mẫu đừng vì thế mà quá xúc động.
Độc nhãn lão nhân ngoảnh về phía mỹ nữ, tiếp:
− Hãy nghĩ đến tâm linh của Phong cô nương, để Phong cô nương lưu lại trong hồi ức ...
Sắc mặt thiếu phụ càng hồng thêm, mắt càng long lanh hơn, giọng nói càng kiên quyết:
− Muội phải nói, dù Phong nhi có không nhận muội là mẫu thân, dù người trong võ lâm có bảo muội là dâm phụ, nhưng tấm lòng hai ta thanh bạch, có trời chứng giám, suốt từ ngày trượng phu qua đời, đã mười tám năm chứ đâu phải ngắn. Huynh vốn là bậc đại nghĩa hiệp, được người trong giang hồ kính

trọng, mười tám năm nay đã hóa thành một lão nhân xú quái như vầy, nếu không phải là bậc đại đức, làm sao muội còn sống được đến hôm nay !
Lời này được nói với vẻ xúc động dị thường, từng chữ từng câu đều thành thực, chứa chan huyết lệ.
Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ, Hứa Sĩ Công đều ý thức đấy là một sự kiện bí mật trọng đại giang hồ sắp được bộc lộ từ miệng của thiếu phụ, thì bấc giác cùng ngưng thần lắng nghe.
Ngay cả người lãnh đạm thờ ơ như Lãnh Như Băng cũng động tâm, tròn mắt nhìn thiếu phụ.
Độc nhãn lão nhân thở dài, nói:
− Việc này không phải nhỏ, những mong chủ mẫu suy nghĩ kỹ.
Thanh âm của lão nhân hơi run run, tựa hồ phải vận dụng khí lực toàn thân mới nói được câu này.
Thiếu phụ đáp:
− Muội nghĩ đã quá nhiều năm. Chẳng lẽ để muội phải đem bao tâm sự dồn nén trong lòng xuống mồ ư ?
Độc nhãn lão nhân bỗng quả quyết:
− Được, chủ mẫu nói đi.
Thiếu phụ mỉm cười, hai má ửng hồng như đã hết bệnh, vẻ ngây ngất say sưa như thoáng hiện phong thái oanh liệt thuở nào.
Hứa Sĩ Công ngây người, nghĩ thầm:
"Cổ nhân có câu «Nhất tiếu khuynh thành», thật chẳng ngoa. Một thiếu phụ thụ trọng bệnh suốt mười tám năm mà vẫn không mất vẻ hoa lệ, lá ngọc cành vàng, hẳn xưa kia phải là một bậc quốc sắc thiên hương." Lão Hứa thiên tính hào hiệp, bôn tẩu giang hồ cứu khổn phò nguy, không nghĩ đến tình cảm nam nữ, lúc này nhìn nụ cười mê hồn của thiếu phụ bỗng cảm khái vô hạn.
Chỉ nghe thiếu phụ nói:
− Vương cô nương ! Vương công tử ! Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, nhị vị có biết vị cao nhân mai danh ẩn tích trong giang hồ này chăng ?
Độc nhãn lão nhân thở dài nói:
− Thanh danh chỉ làm cuộc đời phiền não. Không nói thì hơn.
Giọng nói thảm thương, thần thái đượm buồn.
Vương Thông Huệ nghe giọng nói trịnh trọng của thiếu phụ, đã biết độc nhãn lão nhân quyết không phải là một người bình thường. Bất giác nàng nhìn lão nhân, chỉ thấy lão nhân lim dim mắt, mấy giọt lệ ứa ra long lanh. Nàng cũng chưa biết người ấy là ai.
Thiếu phụ rầu rầu nói:
− Mười mấy năm nay người này chịu đủ mọi thiệt thòi. Hai lần thụ trọng thương đã không thể khôi phục dung mạo thần thánh năm xưa. Chẳng trách

các vị không nhận ra được.
Vương Thông Huệ nói:
− Lão tiền bối đề cao như vậy, thiết tưởng đây là một bậc đại cao nhân trong võ lâm.
Thiếu phụ đáp:
− Không sai. Thanh danh uy vọng của người này thuộc hàng đệ nhất cao nhân của đương kim võ lâm. Đây chính là Ngụy Tái Cường.
Ba tiếng Ngụy Tái Cường như sấm nổ giữa trời quang, hết thảy những người đang ở trong sảnh đều bị chấn động tâm thần. Hứa Sĩ Công đứng bật dậy hỏi:
− Thập Phương Lão Nhân đó ư ?
Lão nhân lưng còng chậm rãi cúi đầu không nói, thần sắc thảm thương.
Thiếu phụ đáp:
− Không sai, chính là Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường, uy danh chấn động đại giang Nam Bắc ...
Bỗng nhiệt lệ trào ra như suối, giọng nói nghẹn ngào:
− Người này được biết bao nhân vật võ lâm nghênh tiếp kính nể, tiếu ngạo yên vân, tiêu dao sơn thủy, ung dung tự tại, nhưng đã vì lão thân mà chịu thiệt thòi đến nỗi này.
Độc nhãn của Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường bỗng lóe ánh thần quang, cất tiếng cười ha hả:
− Chủ mẫu đừng tự trách mình, mọi sự này đều là do lão nô tự nguyện nhận lãnh, đâu có phải là do chủ mẫu ?
Thiếu phụ lấy tay áo lau nước mắt, nói:
− Không cần lo cho muội nữa, muội đã quyết lìa cõi thế rồi.
Ngụy Tái Cường nói:
− Lão nô nên xưng hô thế nào cho phải đây ?
Thiếu phụ đáp:
− Hai ta đã giữ tiết tháo thanh bạch suốt mười tám năm, nay có gì mà không dám xưng hô thân mật ?
Ngụy Tái Cường nói:
− Mười tám năm trời ! Đối với hai ta, thời gian vừa qua còn dài hơn một trăm tám mươi năm. Ôi, hai ta đã chịu đựng mười tám năm thống khổ, thiệt thòi, giữ quan hệ chủ bộc, giới hạn phân minh, ngôn từ hành động đều không vượt quá quy củ nửa bước, vì sao lại không nhẫn nại chịu đựng thêm một chút nữa ?
Thiếu phụ đáp:
− Nhưng muội, lòng muội ...
Một cơn ho cắt ngang lời thiếu phụ.
Lúc này, mỹ nữ đã khóc như mưa, miệng luôn gọi hai tiếng «nương mẫu,

nương mẫu», hai tay vẫn vuốt nhẹ trên lưng thiếu phụ.
Vương Phi Dương thở dài, đứng dậy cung tay nói với Ngụy Tái Cường:
− Vãn bối hôm nay mới được biết hiệp giá, thực vô cùng vinh hạnh.
Ngụy Tái Cường xua tay:
− Đừng làm vậy. Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường đã chết từ lâu, nay chỉ còn là lão bộc của Huyền Hoàng Giáo chủ mà thôi.
Bỗng thiếu phụ khóc nấc lên, tiếng khóc càng lúc càng thảm thiết.
Vương Thông Huệ bước lại bên thiếu phụ nói nhỏ:
− Lão tiền bối ngọc thể hư nhược, những mong hãy bảo trọng.
Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng cùng thi lễ với Ngụy Tái Cường:
− Lão tiền bối danh trọng võ lâm, chúng vãn bối ngưỡng kính đã lâu ...
Ngụy Tái Cường long lanh độc nhãn, đỡ hai người dậy, nói:
− Ngụy Tái Cường đã chết từ mười tám năm trước, nhị vị không cần đối với lão phu như vậy.
Hứa Sĩ Công có nhiều điều muốn hỏi, nhưng thấy Ngụy Tái Cường có vẻ không hài lòng, trong nhất thời lão Hứa chưa biết nói thế nào cho tiện, đành đứng ngây tại chỗ.
Vương Thông Huệ thấy thiếu phụ chưa ngừng khóc lóc thì cau mày, bất giác cầm lấy cổ tay thiếu phụ nói:
− Lão tiền bối chẳng phải còn yếu sự muốn cho vãn bối biết hay sao ?
Đoạn nàng tăng lực truyền vào uyển mạch của thiếu phụ.
Một luồng kình lực nhiệt lưu truyền sang mạnh mẽ khiến thân hình thiếu phụ hơi rung động.
Sự rung động này cũng có tác dụng khiến thần trí đang mê loạn của thiếu phụ đột nhiên tỉnh lại.
Thiếu phụ lau nước mắt, rầu rĩ nói:
− Thỉnh Vương cô nương thứ cho lão thân. Ôi, lão thân gần đây đã không còn là người sống trên trần thế, thật khó kềm chế nỗi thống khổ phiền muộn chất chứa trong lòng. Chư vị đừng chê cười.
Vương Thông Huệ nói:
− Tình cảm thanh bạch của nhị vị lão tiền bối thật sáng như hai vầng nhật nguyệt rọi xuống nhân gian. Chúng vãn bối khó bề diễn tả lòng cung kính, há dám chê cười ...
Nàng quả thật cảm thấy lòng sầu muộn u hoài, nhìn Lãnh Như Băng một lần rồi cúi mặt xuống.
Thiếu phụ vì tình ái phải chịu thống khổ mười tám năm, nên về phương diện này có nhạy cảm hơn người. Nhìn thái độ, cử chỉ vừa rồi của Vương Thông Huệ liền biết nàng thiếu nữ cơ trí tuyệt luân này đã sa vào lưới tình ái thì bất giác thở dài, nghĩ thầm:
“Thương tâm hơn cả trên thế gian duy chỉ có chuyện tình. Tình cảm giữa hai

con người, có phần còn hơn cả danh lợi ...".
Chỉ nghe mỹ nữ nói:
− Nương mẫu, nữ nhi không muốn giả làm Huyền Hoàng Giáo chủ nữa đâu.
Thiếu phụ cười nhạt, mở chiếc thiết hạp, lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ một viên đơn dược, bỏ ngay vào miệng nuốt xuống.
Ngụy Tái Cường kêu thất thanh:
− Chủ mẫu ! Đừng làm thế !
Vừa kêu vừa phi thân tới, nhưng đã tự biết không kịp nữa.
Sự việc bất ngờ, Ngụy Tái Cường tuy thân hoài tuyệt thế võ công, nhưng cũng không kịp cứu.
Song thân pháp kỳ lạ, xuất thủ cực nhanh của Ngụy Tái Cường khiến mấy người Hứa Sĩ Công kinh dị vạn phần.
Vương Thông Huệ vốn đứng gần thiếu phụ, còn Ngụy Tái Cường ở xa bảy tám thước, mà trong phút kinh hãi, chỉ một chớp mắt đã vòng qua Vương Thông Huệ, hai ngón tay đã kịp chạm tới bàn tay của thiếu phụ, nhưng bị chậm một bước, viên đơn hoàn đã bị thiếu phụ nuốt xuống.
Ngụy Tái Cường thở dài, buông hai ngón tay, giọng thảm thiết:
− Muội thống khổ đến thế ư ?
Nước mắt ứa ra thành dòng từ con mắt duy nhất của lão nhân.
Vương Thông Huệ tài trí và nhạy cảm, hỏi:
− Sao ? Uống độc dược ư ?
Quay nhìn chỉ thấy thiếu phụ sắc mặt ửng hồng, mắt long lanh diễm lệ và sắc sảo thì trong lòng nàng rất lấy làm kỳ quái, thầm nghĩ:
"Thiếu phụ uống độc dược mà sao lại có phản ứng như vậy được nhỉ ?".
Thiếu phụ nói:
− Vương cô nương đừng lấy làm lạ, độc dược cũng có nhiều loại. Loại này có thể khiến một người sắp chết khả dĩ tạm thời phục hồi sức sống, đốt cháy nốt phần tiềm lực sinh mệnh còn dư tồn, rồi mới chết hẳn.
Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:
− Vậy là sau khi sử dụng loại độc dược vừa rồi thì chắc chắc phải chết, bất luận thần y linh đơn nào cũng không thể thắp lại ngọn đèn đã cạn hết dầu ?
Thiếu phụ đáp:
− Nhưng lão thân có thể sống thêm vài giờ, hơn nữa, với sinh lực bừng bừng mạnh mẽ.
Mỹ nữ kêu lên đau đớn:
− Nương mẫu ! Sao lại nhẫn tâm bỏ nữ nhi lại một mình ?
Đoạn khóc hu hu.
Thiếu phụ lúc này tinh thần bỗng đột nhiên phấn chấn, nói với mỹ nữ:
− Phong nhi, đừng khóc, ta còn rất nhiều điều muốn nói. Nếu Phong nhi khóc lóc, sẽ làm uổng phí thời gian còn sống ít ỏi của ta. Chẳng những ta sẽ

phải ôm hận xuống cửu tuyền, mà còn lưu lại tai họa ghê gớm cho võ lâm. Khi đó làm sao ở dưới cửu tuyền ta có thể nhắm mắt được ?
Nghe vậy, mỹ nữ quả nhiên ngừng khóc, đưa tay áo lau nước mắt, đứng ủ rũ bên cạnh mẫu thân. Thiếu phụ giơ chiếc thiết hạp ra, nói:
− Vương cô nương ! Thỉnh cô nương trước hết hãy nhận lấy vật này.
Sắc diện của thiếu phụ đột nhiên trở nên trang nghiêm.
Vương Thông Huệ sững sờ:
− Lão tiền bối có thể nói cho vãn bối biết thiết hạp đựng vật gì bên trong ?
Thiếu phụ nói rành rọt từng chữ:
− Trong này có danh sách các tổng tòa của Huyền Hoàng Giáo, ghi rõ địa điểm, danh tính và thực lực. Ngoài ra có một bản quyền phổ kiếm quyết do chính phu quân của lão thân ghi chép.
Vương Thông Huệ kinh ngạc:
− Những vật quý trọng như vậy, vãn bối làm sao dám tiếp nhận.
Thiếu phụ nói:
− Vương cô nương ! Thiết hạp này có quan hệ trọng đại tới kiếp vận của võ lâm. Nếu cô nương không chịu kế tục lão thân, tiếp nhiệm chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ, thì thế lực tà ác do lão thân thiết lập trên giang hồ sẽ làm dấy lên một đấu trường sát nhân kinh thiên động địa. Một năm trở lại đây, bệnh thế của lão thân chuyển biến xấu đi, phải nằm liệt giường, suy đi tính lại, bỗng ngộ ra linh trí còn tỉnh táo, cảm nhận sâu sắc hành động ngày trước xâm phạm đạo trời, vô cùng hối hận. Nhưng sức tàn lực kiệt, chỉ còn trông chờ vào tương lai có người khác đảm đương. Hoàng thiên đã không cho lão thân sống thêm để thủ tiêu thế lực tàn ác do chính mình thiết lập. Chính trong lúc cảm thấy sơn cùng thủy tận, lão thân bỗng nhớ đến cô nương. Đáng tiếc lão thân không thể tự đến Hoàng Sơn để bái kiến ...
Thiếu phụ nhìn Ngụy Tái Cường, tiếp:
− Lão thân cũng từng hai lần phái người thâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng đều không gặp được cô nương ...
Ngụy Tái Cường bỗng xen vào:
− Lão hủ phải cáo tội trước với Vương thế huynh và Vương cô nương.
Đoạn cung tay một lễ.
Vương Phi Dương vội vái dài hoàn lễ, nói:
− Lão tiền bối nói vậy là sao ?
Ngụy Tái Cường nói:
− Lão hủ từng đột nhập Hoàng Sơn, không gặp được Vương cô nương, đã trao đổi với lệnh đường hai chưởng.
Vương Thông Huệ nghĩ thầm:
"Mẫu thân mười năm nay đóng cửa kín đáo tu luyện, «Tiên Thiên Cang Khí» đã có đại thành, thuận tay đánh một đòn có thể làm cho đất lở đá vụn,

hẳn lão nhân này bị đòn nặng lắm.” Bèn nói:
− Gia mẫu từ khi tiên phụ tạ thế không còn để tâm tới thế sự, rất ít khi hỏi đến tình hình võ lâm, ngay cả những sự việc của huynh muội vãn bối cũng chẳng để mắt tới.
Trong lòng nàng muốn hỏi về thắng bại của cuộc đấu chưởng giữa mẫu thân với Ngụy Tái Cường, nhưng không tiện hỏi thẳng, nên nói vòng vo như vậy để Ngụy Tái Cường tự động kể ra. Quả nhiên Ngụy Tái Cường nhún vai nói:
− Võ công của lệnh đường rất cao minh, lão hủ bình sinh chưa từng gặp đối thủ mạnh như vậy. Sau khi lão hủ tiếp lệnh đường hai chưởng bất phân thắng bại, lão hủ vội rời khỏi Hoàng Sơn trở về đây đợi lệnh.
Vương Thông Huệ mỉm cười im lặng. Nàng không thể đại diện cho mẫu thân tán dương võ công cao cường của đối phương, cũng không muốn Ngụy Tái Cường kể thêm chuyện đó.
Chỉ nghe thiếu phụ tiếp lời:
− Lão thân rất không an tâm về chuyện này. Võ lâm Trung Nguyên tuy chẳng thiếu người văn võ kiêm toàn, nhưng thực không thể có ai trí dũng hy hữu như Vương cô nương. Lão thân cứ tưởng rằng trong đời mình khó còn có dịp tái ngộ Vương cô nương, nhưng hoàng thiên có mắt, cuối cùng trước khi từ giã cõi thế lại được gặp cô nương.
Vương Thông Huệ đáp:
− Thâm tình của lão tiền bối, vãn bối cảm kích bất tận, nhưng việc tiếp nhiệm chức Huyền Hoàng Giáo chủ thì vãn bối thật khó vâng lời. Lệnh ái võ công cao minh hơn hẳn vãn bối. Tử thừa mẫu nghiệp, thuận lý thành chương. Sự nghiệp của lão tiền bối đã có truyền nhân, tại sao lại không giao cho nàng ?
Mỹ nữ đang rầu rĩ, nghe vậy bèn nói:
− Tiểu nữ không đủ tài đảm đương chức Huyền Hoàng Giáo chủ, tạm thay mẫu thân ba tháng chẳng xong, khiến tiểu nữ thẹn đến chết được.
Thiếu phụ lắc đầu nói:
− Phong nhi thiên tính chân thành, thẳng thắn, về phương diện võ công, được Ngụy bá phụ và lão thân truyền thụ vài phần, có thể cao hơn cô nương, nhưng tâm cơ trí huệ thì không tài nào sánh với cô nương. Một đại sự liên quan đến kiếp nạn của võ lâm như vầy, làm sao lão thân dám an tâm trao cho Phong nhi ?
Vương Thông Huệ đang định từ chối, thiếu phụ đã tiếp:
− Lão thân đã mấy lần cân nhắc, suy đi tính lại, thực không thấy người nào thích hợp hơn Vương cô nương. Lão thân tuy một tay sắp đặt các cơ sở của Huyền Hoàng Giáo khắp đại Giang Nam Bắc, nhưng đệ tử bổn giáo chưa một ai được thấy diện mục thật sự của lão nhân. Trong thiết hạp này có ghi rõ nội tình, Vương cô nương chỉ cần xem qua là có thể lãnh đạo toàn bộ giáo

phái. Lão thân muốn Vương cô nương dùng tài trí của mình diệt trừ thế lực tà ác do lão thân đã thiết lập, nếu có thể đủ tài dẫn dắt chúng cải tà quy chánh, làm những hảo sự cho nhân gian, thì đó là cách tốt nhất. Còn nếu gặp những kẻ ngoan cố hành ác thì Vương cô nương hãy thẳng tay trừng trị để tránh hậu họa cho võ lâm ...
Nói đến đây, thiếu phụ tạm dừng, chăm chú nhìn mặt Vương Thông Huệ tiếp:
− Việc này rất hệ trọng. Lão thân thỉnh cầu Vương cô nương hãy vì sinh mệnh của muôn người mà hành sử, thì tội của lão thân cũng được giảm nhẹ vài phần.
Mấy lời này được nói với cả tấm lòng thành thực. Hai dòng nhiệt lệ chảy dài trên má, hai tay nâng chiếc thiết hạp ưỡn ngực đưa qua.
Vương Thông Huệ lùi lại xua tay:
− Điều này làm sao vãn bối dám nhận ? Lão tiền ...
Thiếu phụ nói:
− Lão thân còn rất nhiều điều cần nói với chư vị. Thỉnh Vương cô nương cứ nhận thiết hạp đi đã.
Vương Thông Huệ đáp:
− Việc này vãn bối thật khó vâng mệnh. Lão tiền bối hãy mau cất đi.
Thiếu phụ nói:
− Chẳng lẽ cô nương không nghĩ tới sinh mạng của muôn dân ? Chẳng lẽ cô nương nhẫn tâm nhìn đấu trường sát nhân đẫm máu trong võ lâm ? Chẳng lẽ cô nương buộc lão thân phải ôm hận xuống tuyền đài ?
Vương Thông Huệ cứ xua tay thoái lui, không chịu tiếp nhận thiết hạp.
Bỗng Ngụy Tái Cường hắng giọng một tiếng, nói:
− Hoàng Sơn Thế Gia ba đời nay không ngừng hành hiệp, nhưng lúc này xem ra kiến diện chẳng được như từng nghe danh, than ôi ...
Thiếu phụ thở dài, ngắt lời Ngụy Tái Cường:
− Vương cô nương, đây không phải việc riêng tư của một mình lão thân, mà có quan hệ tới kiếp vận của toàn thể võ lâm. Huyền Hoàng Giáo dù lão thân mười mấy năm khổ tâm gầy dựng, tuy chưa dám nói có thực lực đủ làm bá chủ giang hồ, nhưng cũng chẳng phải tầm thường. Ngoài Huyền Hoàng Giáo, còn có một thế lực tà ác khác cũng đang phát triển cực nhanh, bừng bừng khởi sắc trong giang hồ, có thể sẽ mạnh hơn Huyền Hoàng Giáo. Nếu cô nương không chịu đảm đương chức Giáo chủ, Huyền Hoàng Giáo tất sẽ như hổ xổng chuồng, giết hại muôn dân, vạn nhất lại bị thế lực tà ác khác lớn mạnh như Ngũ Độc Cung thu dụng thì trong mười năm tới, võ lâm thiên hạ sẽ không có được một ngày thái bình.
Vương Thông Huệ bị Ngụy Tái Cường nói xóc, lại nghe lời lẽ thống thiết của thiếu phụ, tuy chưa đáp ứng nhưng cũng đã không thoái lui nữa, mà

ngưng mục chăm chăm nhìn thiếu phụ.
Thiếu phụ lại giơ cao thiết hạp nói:
− Đây là tâm nguyện một năm nay lão thân đã quyết định. Vương cô nương muốn cứu võ lâm tránh khỏi kiếp nạn, nên nhận lấy việc này.
Vương Thông Huệ trong lòng xúc động, thở dài nói:
− Ngụy lão tiền bối tài đức siêu quần, vì sao lão tiền bối không trao chức vị Giáo chủ cho Ngụy lão tiền bối tiếp nhiệm ?
Ngụy Tái Cường lên tiếng:
− Lão hủ tuổi tác quá cao, như ngọn đèn trước gió, như hoàng hôn tịch dương, há có thể lãnh lấy đại nhiệm ?
Thiếu phụ nói:
− Đệ tử của Huyền Hoàng Giáo trong thiên hạ chưa từng được nhìn thấy diện mục giáo chủ của họ, cũng chẳng thể biết Giáo chủ là nam hay nữ. Nếu cô nương chịu đáp ứng lời thỉnh cầu của lão thân, tiếp nhiệm chức Giáo chủ, thì lão thân sẽ thỉnh cầu Ngụy huynh phò trợ cô nương liền trong ba năm.
Hứa Sĩ Công nổi hứng nghĩa hiệp can trường, không nhịn được liền xen vào:
− Lão Hầu Nhi này cũng vì sinh mệnh của đồng đạo võ lâm thiên hạ mà thỉnh Vương cô nương đáp ứng.
Vương Phi Dương nói:
− Muội muội, lão tiền bối vô cùng chân thành. Muội muội hãy tiếp nhận thiết hạp, mở ra coi rồi sẽ quyết định cũng được.
Vương Thông Huệ chớp mắt nói:
− Nếu vãn bối đáp ứng, vạn nhất tài trí không đủ đảm đương, há chẳng phụ tâm nguyện của lão tiền bối lắm sao ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Nếu Vương cô nương tiếp nhiệm chức Giáo chủ, Lão Hầu Nhi này nguyện là người đầu tiên phục tùng sự phân phó, không nề hà né tránh việc nghĩa.
Vương Phi Dương nói:
− Muội muội nếu có tâm mưu phúc cho muôn dân, huynh nguyện phục tùng hiệu lệnh.
Ngụy Tái Cường nói:
− Nếu Vương cô nương thừa nhiệm tân giáo chủ, lão phu tuy tuổi tác đã cao cũng nguyện tuân lệnh chủ mẫu, phò trợ cô nương ba năm.
Vương Thông Huệ từ từ đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng hỏi:
− Lãnh thế huynh có cao kiến gì chăng ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một chút đáp:
− Tại hạ nguyện đem tấm thân tự do phục tùng hiệu lệnh.
Thiếu phụ nói:
− Vương cô nương mau tiếp nhận tín vật của bổn giáo. Lão thân còn có điều muốn phụng cáo.

Vương Thông Huệ bỗng lộ vẻ kiên quyết, đáp:
− Được, vãn bối đáp ứng.
Nói một câu này, tựa hồ nàng phải vận dụng khí lực toàn thân.
Thiếu phụ vui mừng:
− Cô nương chịu tiếp nhiệm chức Giáo chủ Huyền Hoàng Giáo, thật là phúc cho võ lâm thiên hạ. Lão thân cũng đã hoàn thành được một điều tâm nguyện.
Đoạn cung cung kính kính trao chiếc thiết hạp cho nàng.
Vương Thông Huệ đưa hai tay đỡ lấy, bất giác ứa lệ. Nàng thầm hiểu rằng việc tiếp nhiệm chức vị Giáo chủ này quả là chuyển biến trong mạng vận của nàng. Từ nay trở đi, nhất nhất mọi sự đều phải nghĩ đến toàn bộ giáo phái, không thể tính đến lý tưởng của cá nhân mình.
Hứa Sĩ Công cười vang:
− Tục ngữ có câu:
«Thổ trung nan tàng dạ minh châu.» Cô nương tài hoa tuyệt thế, lão hủ mới quen biết mấy ngày đã tâm phục. Không ngờ nhân tâm như nhất, cuối cùng có người sớm nhận ra tài hoa của cô nương mà trọng dụng ...
Bỗng thấy Vương Thông Huệ nước mắt ròng ròng thì lão Hứa ngây người ra.
Nguyên Vương Thông Huệ còn quá trẻ, nay tiếp nhận chức vụ tối cao của giáo phái, ngay đến Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường danh tiếng lẫy lừng tam sơn ngũ nhạc cũng nghe lệnh nàng. Vinh dự này đâu phải dễ mơ tưởng, cho nên lão Hứa rất hoan hỉ cho nàng, lại thấy nàng rơi lệ thì lão chưa hiểu ra làm sao.
Vương Phi Dương hiểu rõ muội muội vốn thích một mình nay đây mai đó, nay đảm nhiệm chức Giáo chủ sẽ vô cùng bận rộn, đâu còn nhã hứng ngao du sơn thủy. Nàng đã tốn bao tâm sức kiến tạo bách điểu thư viện tại Hoàng Sơn, chỉ e nàng khó còn dịp trường cư đọc sách. Nghĩ vậy chàng thở dài nói:
− Muội muội đừng bi lụy ! Vương dân gia phong của chúng ta luôn luôn hành động vì tín nghĩa, bảo vệ đạo hiệp, tuy từ đời thứ ba có bị người ám toán, nhưng hoàn toàn không cải biến Vương dân gia phong. Muội muội tài trí tuyệt luân, hơn cả ngu huynh, hôm nay tiếp nhiệm chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ, vì đồng đạo võ lâm mưu phúc. Nếu chí lớn toại nguyện, danh lưu thiên cổ, huynh nguyện đem hết khả năng hiệp trợ muội muội.
Vương Thông Huệ lau nước mắt nhìn Lãnh Như Băng một thoáng, nói với thiếu phụ:
− Lão tiền bối có gì giáo huấn, vãn bối xin rửa tai lắng nghe.
Lãnh Như Băng cảm thấy Vương Thông Huệ liếc nhìn chàng một cái mà như tia chớp nhói vào đáy lòng chàng. Chàng có hào khí đâu kém gì Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công, nhưng nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình, lại

nghe Trần Hải ngầm cho biết chàng có mối đại cừu phải gánh vác, chỉ e mai này khó tránh hành động đơn độc. Nếu hôm nay chàng gia nhập Huyền Hoàng Giáo, sẽ phải theo quy củ của họ, hành động tự do tương đối của chàng sẽ bị trói buộc, đồng thời chàng lại cảm thấy Vương Thông Huệ có ý căm ghét chàng. Nếu phải vâng lệnh nàng như mọi người thật không tiện chút nào. Trong lòng khổ sở, nên đành lạnh lùng ngồi đó mà im lặng.
Chỉ nghe thiếu phụ thở phào nói:
− Vương cô nương, từ giờ khắc này trở đi, cô nương đã là Huyền Hoàng Giáo chủ. Cô nương xuất thân từ võ lâm thế gia, một lời đã nói như dao chém đá.
Cô nương hãy tiếp nhận quy củ của Huyền Hoàng Giáo, khai đàn nhận vị.
Vương Thông Huệ nói:
− Lão tiền bối cứ an tâm. Vãn bối đã đáp ứng, suốt đời sẽ đem toàn lực thực hiện. Lão tiền bối đang trọng bệnh, việc khai đàn tiếp vị ta có thể tòng quyền miễn bỏ đi.
Thiếu phụ đáp:
− Được. Khai đàn tiếp vị tuy có thể miễn bỏ, nhưng lễ tiết trong giáo phái thì không thể phế. Thỉnh cô nương tiếp nhận một vái của lão thân.
Nói đoạn thiếu phụ quả thật chắp tay lại. Chỉ thấy Ngụy Tái Cường và mỹ nữ cũng nhất tề vái theo thiếu phụ. Vương Thông Huệ biết đó là quy củ của giáo phái, cũng không né tránh, hoàn lễ đáp:
− Chư vị mau đứng dậy !
Thiếu phụ đứng thẳng người dậy, thở phào nhẹ nhõm nói:
− Cuối cùng lão thân đã hoàn thành một điều tâm nguyện ...
Đoạn thong thả lùi về ngồi xuống chiếc ghế mềm, tiếp:
− Hiện tại lão thân muốn kể cho các vị biết một bí mật cay đắng của võ lâm trong mấy chục năm.
Mọi người trong sảnh đều im phăng phắc.
Thiếu phụ ngưng thần, nhìn đăm đăm ngọn nến, tựa hồ đang nhớ lại chuyện xưa, một hồi lâu mới nhè nhẹ thở dài, hỏi:
− Chư vị ở đây có ai biết lão thân chăng ?
Mọi người nhìn nhau trầm ngâm hồi lâu, Hứa Sĩ Công bỗng nói:
− Lão hủ nhớ ra rồi, nếu có gì không phải, thỉnh lượng thứ cho.
Thiếu phụ nói:
− Cung thỉnh, cung thỉnh.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ba mươi năm về trước, trong võ lâm có một vị nữ hiệp tư dung tuyệt thế xuất hiện tại Trung Nguyên. Tuy chỉ sau vài năm ngắn ngủi, nhưng do quá mỹ lệ, nên danh khí lan truyền rất nhanh khắp cả đại giang Nam Bắc, thậm chí vượt ra tận miền quan ngoại. Võ lâm mới tặng cho nàng danh hiệu Tu

Hoa Tiên Tử. Từ đó rất ít người nhớ đến danh tính thật của nàng ...
Thiếu phụ mỉm cười nói:
− Người ấy chính là lão thân.
Vương Phi Dương ngạc nhiên:
− Lão tiền bối là Tu Hoa Tiên Tử, vãn bối từng được nghe gia mẫu nhắc đến.
Thiếu phụ nói:
− Tên thật của lão thân là Triệu Vô Sương. Ngoại hiệu Tu Hoa Tiên Tử chẳng qua chỉ là do võ lâm tùy tiện đặt ra thế thôi ...
Thiếu phụ thở dài, giọng nói bỗng trở nên buồn bã:
− Ba mươi năm. Mộng đẹp ngày xưa nay còn đâu. Hoa nở hoa tàn. Hứa huynh đã biết lão thân, hẳn cũng biết một vị thi kiếm thiếu niên xuất hiện đồng thời với lão thân trong giang hồi. Hào quang của chàng rọi sáng cả võ lâm. Tài ba, hào khí lẫy lừng ...
Hứa Sĩ Công đứng bật dậy:
− Có phải là Thần Long Kiếm Khách Giang Mộc Phong ?
Triệu Vô Sương cười buồn bã:
− Không sai ! Là chàng đó. Chàng đến như cuồng phong chấn động võ lâm. Chàng đi như mây khói tan nhòa ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Thần Long Kiếm Khách là phu ...
Triệu Vô Sương đáp:
− Là phu quân của lão thân. Lão thân tình cờ gặp chàng, khi ấy lão thân đã hai mươi hai tuổi, nhưng vẫn còn tính đỏng đảnh của nhi đồng. Đôi bên tình cờ tương ngộ, lão thân ép chàng đọ kiếm, chàng nhường nhịn. Lão thân chẳng những không biết điều lại còn dùng lời lẽ ác độc sỉ nhục chàng. Kỳ thực bản lĩnh của chàng cao hơn lão thân hàng chục lần. Cuối cùng, bị bức bách đến cùng cực, chàng chỉ một chiêu kiếm đã đánh văng thanh kiếm trong tay nàng thiếu nữ kiêu căng tức là lão thân ...
Mỹ nữ bỗng thốt lên:
− Nương mẫu ! Bản lĩnh của gia gia lợi hại đến thế ư ?
Triệu Vô Sương mỉm cười kế tiếp:
− Kỳ thực một kiếm của chàng chưa dùng toàn lực, nhưng đã làm cho thanh kiếm của nàng văng đi xa ba trượng. Lúc ấy nàng thẹn quá, liền khóc hu hu. Chàng tìm đủ lời lẽ dỗ cho nàng nín đi, nhưng nàng càng khóc dữ hơn. Chàng bèn đi nhặt thanh kiếm đưa cho nàng, rồi tự bẻ thanh kiếm của mình gãy làm đôi, ném xuống đất, nhưng vẫn không làm cho nàng hết giận dỗi. Dỗ mãi chẳng được, chàng đành bỏ đi, nhưng lúc ấy nàng bỗng đâm cho chàng một kiếm ...
Mỹ nữ sợ hãi thốt lên:

− Chao ôi nương mẫu ! Nương mẫu đâm có trúng hay không ?
Triệu Vô Sương đáp:
− Đâm trúng vai trái của chàng sâu tới ba tấc, máu chảy như suối. Kỳ thực võ công của chàng rất cao minh. Dù nàng bất ngờ phóng kiếm, cũng khó đâm trúng được chàng, nhưng chàng có ý nhường nhịn để nàng khỏi giận dỗi mà thôi.
Mỹ nữ bỗng đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, ánh tha thiết, nói:
− Gia gia quả thật là đệ nhất hảo nhân trên thế gian. Nữ nhi thiết tưởng không còn nam nhân nào tốt như gia gia nữa.
Triệu Vô Sương ngoảnh đầu nhìn nữ nhi, kể tiếp:
− Nàng đâm trúng chàng một kiếm, đã không biết hổ thẹn, lại còn chưa nguôi giận, chẳng buồn hỏi thăm chàng một câu, quay mình bỏ đi ...
Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:
− Nàng chạy được mười mấy dặm, bỗng cảm thấy hành động vừa rồi là quá đáng, bất cận nhân tình, bèn chạy trở lại chỗ cũ. Nhưng dưới ánh nguyệt quang vằng vặc, giữa đêm dài lạnh lẽo u tịch, nào còn thấy hình bóng của chàng. Nàng nhìn vũng máu trên mặt đất, không nhịn được lại bưng mặt khóc ...
Vương Thông Huệ nói:
− Chuyện tình ái, người phàm tục mấy ai hiểu nổi ?
Triệu Vô Sương mỉm cười, kể tiếp:
− Sau lần ấy, nàng nhất mực đi tìm chàng. Nhưng thiên địa bao la, sơn hà cách trở, tìm chàng đâu dễ. Nàng tốn công một năm vẫn không dò kiếm được tung tích của chàng. Đương lúc nàng ở Kiềm Bắc, bỗng gặp Nam Thiên Ngũ Quái, bị bọn chúng dùng ám khí độc dược đả thương, bắt mang về nhốt ở biên khu Vân Quý. Ngũ quái có ý bất lương, chẳng những không giết nàng mà cũng không trị thương cho nàng. Nào ngờ chàng đột nhập vào sào huyệt của Ngũ quái trong núi, khổ chiến suốt một ngày đêm, đánh bại Ngũ quái, cứu được nàng ra ...
Mỹ nữ thở dài, nói:
− Đáng tiếc ngay đến diện mạo gia gia thế nào, nữ nhi cũng không được biết.
Triệu Vô Sương buồn rầu nói:
− Phong nhi, hãy nhìn kỹ bức họa trên tường mà coi. Đó chính là tiên phụ của Phong nhi đó.
Quần hào đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sau làn khói trắng bốc lên từ chiếc cổ đỉnh có treo một bức họa tượng.
Mỹ nữ thốt lên:
− Nương mẫu ! Sao nương mẫu chẳng sớm nói cho nữ nhi biết. Nữ nhi vẫn thường ngắm bức họa. Không ngờ cuối cùng lại chính là tiên phụ của nữ nhi.

Nàng vội bước lại bên chiếc cổ đỉnh, đưa tay áo phẩy nhẹ làn khói trắng cho tản đi để bức họa tượng lộ ra rõ ràng.
Bức họa vẽ một trung niên tráng sĩ diện mục anh tuấn, y phục ngay ngắn, mày rậm mắt sáng đang ngồi tĩnh tọa. Thần sắc ẩn hiện nỗi thống khổ vô hạn, tựa hồ đang chịu đựng một mối thương tâm thảm trọng.
Vương Phi Dương nhìn bức họa, nghĩ thầm:
"Người trong bức họa này tuy thần thái khác so với bức họa ngoài tiền sảnh, nhưng đều do một người thủ bút.
Vẽ cùng một người vậy mà nét bút họa tượng và thư pháp khác hẳn nhau. Nét vẽ chỉ một lần, không hề tu sửa. Ngay cả thư pháp cũng phóng túng như long phi phong vũ. Nhưng nhìn cặp liễn kia, thấy công lực không đủ, bút lực không đều lúc đậm lúc nhạt, hẳn người cầm bút trong nội tâm đang dấy lên phong ba dữ dội, trào ra cả cặp liễn.".
Triệu Vô Sương nói:
− Phong nhi, bức họa này là gia gia của Phong nhi vẽ trước lúc lâm chung nên vẻ mặt bi thống nhường kia. Sau khi viết xong cặp liễn, gia gia của Phong nhi ngồi tĩnh tọa trị thương, nhưng thương thế quá trầm trọng, ba ngày sau thì qua đời, bỏ lại ta cùng Phong nhi.
Triệu Vô Sương thở dài, tiếp:
− Bất quá lúc ấy Phong nhi còn chưa ra đời, chưa biết là nam hay nữ. Thương thay ngay đến diện mục của phụ thân, Phong nhi cũng chẳng được thấy.
Gia gia của Phong nhi trước lúc tắt thở còn mấy lần nhắc đến Phong nhi. Ôi, sau ngày gia gia của Phong nhi đánh bại Ngũ quái cứu ta thoát hiểm, hai người quả thực được sống những ngày vô cùng hoan lạc. Chàng đưa ta đến một nơi phong cảnh u mỹ, không vết chân người. Chàng trị lành thương thế cho ta, rồi hai người quấn quít bên nhau không rời, trừ nửa năm một lần chàng xuống núi mua các vật dụng. Thời gian còn lại hai người ở liền bên nhau suốt ba năm, tình ái mỗi ngày một nồng nàn. Thâm tâm đã sớm quyết định, nhưng gia gia kiêu ngạo của Phong nhi vẫn không chịu nhắc đến chuyện hôn sự, khiến ta cũng chẳng tiện hé miệng.
Ta sống trên hoang sơn quá lâu, không thấy được bóng người, bèn quyết định hạ sơn, hy vọng chàng sẽ dùng hôn sự để giữ chân ta. Nào ngờ chàng chỉ mỉm cười, nói:
«Sương muội đã không muốn ở chốn hoang sơn u tịch thì huynh đưa muội hạ sơn vậy !» Lúc ấy ta thật giận dỗi đến mức dở khóc dở cười, nhưng lời đã trót nói ra, chẳng lẽ thu hồi. Thế là sau ba năm, hai người lại tái xuất giang hồ. Thanh danh của Thần Long Kiếm Khách càng ngày càng vang dội. Nhưng ta đối với chàng vì tự ái mà sinh hận. Vào một đêm trăng nọ, ta viết thư để lại rồi bỏ đi.

Mỹ diễm thiếu nữ thở dài nói:
− Nương mẫu lưu thư bỏ đi, hẳn là gia gia đau lòng lắm lắm.
Triệu Vô Sương thở dài nói:
− Gia gia ngươi tuy tính khí trầm tĩnh nhưng trung tín tột cùng. Sau ngày ta bỏ đi, chàng liền phát cuồng ...
Mỹ diễm thiếu nữ hỏi:
− Sao ? Gia gia phát cuồng ư ?
Triệu Vô Sương đáp:
− Không sai, chàng phát cuồng. Từ một thiếu niên anh tuấn đẹp như thiên thần, biến thành một quái nhân đầu tóc xõa xượi, y phục xốc xếch, lang thang ngây dại trong giang hồ.
Lúc ấy, danh tiếng trong võ lâm ngang với gia gia ngươi chỉ có được vài người. Ngoài Ngụy bá bá của ngươi ra, chỉ còn Thần Phán Trần Hải và Sâm Tiên Long Thiên Lộc ...
Mục quang của thiếu phụ thong thả lướt qua mọi người một lượt, đoạn tiếp:
− Mấy người vừa kể tựa hồ đều có thành kiến với vong phu của lão thân, từng tìm đến tỷ kiếm với vong phu ...
Đưa mắt nhìn Ngụy Tái Cường, nói:
− Ngoại trừ Ngụy huynh ra, cứ như lão thân được biết, mấy vị tìm đến so kiếm đều chẳng ai toại nguyện.
Mỹ nữ hỏi:
− Ôi, không biết gia gia thắng hay bại ?
Triệu Vô Sương nói:
− Dĩ nhiên là thắng. Lão thân tuy không tận mắt thấy chàng đánh bại mấy vị đệ nhất cao thủ lừng lẫy tiếng tăm ấy, nhưng sau đó không một người nào dám đến thách đấu nữa, thì đoán chắc là chàng đã thắng.
Mỹ nữ nói:
− Uy phong của gia gia lừng lẫy thật.
Triệu Vô Sương nói với nàng:
− Các nhân vật võ lâm thiên hạ không ai được quan thưởng mấy trận đấu kinh thiên động địa ấy, dĩ nhiên ta nghe tin cũng bị chấn động, sợ gia gia ngươi bị họ đả thương vội tìm đến, thì dọc đường gặp Ngụy bá bá của ngươi ... Lần ấy ta đang bị bọn lục lâm vây khốn, may được Ngụy đại hiệp cứu thoát nạn ...
Thiếu phụ nhìn Ngụy Tái Cường chan chứa tình cảm, tiếp:
− Nhưng lúc đó ta chỉ lo cho sự an nguy của Giang Mộc Phong, chẳng kịp cảm tạ Ngụy huynh, liền quay mình lao đi. Tìm được Giang Mộc Phong rồi, lúc này tuy chàng bị bệnh cuồng, nhưng lập tức nhận ra ta ...
Thiếu phụ nở nụ cười nhu hòa, nói tiếp:
− Lần này đến lượt ta cứu giúp chàng. Ta đưa chàng đến một sơn thôn yên

tĩnh mà săn sóc. Bệnh cuồng của chàng vốn vì ta mà phát tác. Nay có ta ở bên cạnh, bệnh ngày một thuyên giảm, độ nửa năm sau đã gần bình phục. Trong thời gian ấy, ta mải săn sóc, không để tâm đến mọi sự. Nhưng sau khi chàng gần bình phục, ta bỗng nghĩ đến một sự tình thập phần kỳ quái ...
Vương Thông Huệ hỏi:
− Trong nửa năm ở sơn thôn, hẳn không có ai tới quấy nhiễu ?
Triệu Vô Sương đáp:
− Đúng vậy. Khi mới đến sơn thôn, ta luôn luôn nơm nớp lo có kẻ tìm đến quấy nhiễu, nhưng hoàn toàn không có. Ta và chàng vậy là được an cư trong nửa năm liền ...
Thiếu phụ quay nhìn nữ nhi, nói:
− Đó là thời gian ta vô cùng sung sướng. Gia gia kiêu ngạo của ngươi nhất nhất vâng lời ta, chàng sư tử hung mãnh lại hóa thành nhu mì ngoan ngoãn ...
Mỹ nữ mỉm cười:
− Nương mẫu bản lĩnh ghê thật.
Sắc diện của thiếu phụ cứ luôn luôn thay đổi trong thời gian kể chuyện, cứ chợt hỉ chợt bi, hiển nhiên sự tình trong mấy chục năm về trước đã in dấu quá đậm trong ký ức, tâm linh.
Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:
− Khi bệnh thế lành hẳn, ta cùng chàng lập tức thành hôn, chỉ có thiên địa làm chứng, không có người thứ ba, chẳng có hôn lễ gì hết. Gần mười năm tiếp theo là cuộc sống tâm đầu ý hợp vô cùng hạnh phúc. Giang Mộc Phong vì ta mà xa lánh giang hồ thị phi, kỳ thực thanh danh của chàng chấn động võ lâm, ai cũng kính nể. Chỉ cần chàng không tìm người thì cũng chẳng ai dám động đến chàng.
Đấy là thời kỳ tối khoái lạc trong đời ta, ta được cùng chàng du ngoạn khắp mọi danh lam thắng cảnh trong thiên hạ. Từ khi định cư, ta cũng biến đổi hẳn, không đàm luận võ công, chỉ chuyên tâm nghiên cứu thuật nấu ăn. Nào ngờ, hảo cảnh bất thường. Khi ta hoài thai tháng thứ ba, thì chàng đột ngột để lại mấy chữ rồi bỏ đi, viết rằng chàng sẽ đi tối đa mười ngày, tối thiểu một ngày sẽ trở về. Tuy chàng y hẹn trở về, nhưng thân phụ ngươi bị trọng thương. Chàng lấy bút viết đôi liễn, rồi ngồi tĩnh tọa điều tức. Ta biết chàng quyết không nguyện chết, vì không nhẫn tâm bỏ lại ái thê và nhi tử còn chưa được sinh hạ. Chàng vận dụng toàn bộ tiềm lực của sinh mệnh để đương đầu với tử vong, nhưng cuối cùng do thương thế quá trầm trọng, nên ba ngày sau có ác biến, chàng tắt thở. Trước lúc nhắm mắt, chàng mấy lần cáo tội, rằng không thể bồi tiếp ta đến lúc bạc đầu, đành ôm hận xuống cửu tuyền, rằng ta hãy tự quyết định, không cần giữ lễ giáo, chàng đã có lỗi rất nhiều với ta, cũng không muốn ta vì chàng mà chung thân thủ tiết. Tình ái của chàng thật

thâm hậu và quảng đại, nhưng mấy câu nói đó lúc ấy như những mũi dao đâm vào lòng ta.
Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:
− Giang lão tiền bối tài trí siêu việt, kiến giải cũng thật siêu quần.
Triệu Vô Sương nói tiếp:
− Lão thân lúc đó vừa thương vừa giận, lập tức tuyên thệ, rằng kiếp này nếu thay lòng đổi dạ, tất sẽ lâm trọng bệnh liệt giường mà chết thảm.
Mọi người nghe vậy thì giật mình nghĩ thầm:
"Vậy là lời tuyên thệ đã ứng nghiệm." Mọi người đều nghĩ vậy, nhưng không một ai nỡ nói ra.
Chỉ nghe Triệu Vô Sương kể tiếp:
− Khi lão thân đang tuyên thệ như vậy, chàng buông thõng tay tắt thở. Tình cảnh lúc ấy thật khiến lão thân đứt từng khúc ruột. Lão thân khóc liền bốn ngày đêm, hết nước mắt thì đến huyết lệ ...
Thiếu phụ bỗng quay lại nhìn nữ nhi ở phía sau, nói:
− Nếu không đang hoài thai, lão thân quả thật chẳng còn dũng khí để sống tiếp. Nghĩ đến giọt máu chàng lưu lại còn chưa biết là nam hay nữ, đành nén thống khổ mà lo việc hậu sự cho chàng.
Lão thân tìm một địa điểm ở gần sơn thôn mai táng chàng, dựng bia mộ cẩn thận. Khi ấy lão thân nghĩ rằng sau ngày sinh hạ nhi nữ, quyết không cho nó học võ, mà theo nghề văn, hoặc giả làm nông phu để khỏi dính dáng đến chuyện thị phi ân oán giang hồ. Rồi khi nó đã thành thân tự lập thì lão thân sẽ tuẫn tiết theo vong phu ...
Thiếu phụ ngừng một chút, nhìn mọi người kể tiếp:
− Nhưng người tính không bằng trời tính. Sự đời biến hóa ngoài dự liệu của con người. Lão thân sống được mấy tháng trong thảo thất ở sơn thôn nọ bình an vô sự, nỗi bi thương nguôi dần, hùng tâm của lão thân cũng nguội lạnh theo. Rồi một đêm mưa to gió lớn, lão thân bỗng cảm thấy đau bụng dữ dội. Tuy chưa có kinh nghiệm sinh sản, lại ở một nơi hoang vu, nhưng lão thân không hề lo sợ.
Khoảng canh ba thì sinh hạ Phong nhi ...
Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:
− Lão tiền bối kiên cường như bàn thạch, vãn bối thật kính phục.
Triệu Vô Sương mỉm cười buồn bã, tiếp:
− Sau khi lão thân sinh hạ Phong nhi được mười ngày, vào một buổi tối, bỗng có sáu bảy kẻ lạ mặt tìm đến thảo thất. Trong bọn có tăng có đạo, chúng nói là đến để thanh toán món nợ với vong phu của lão thân. Lão thân vốn cao ngạo, trong cảnh ngộ ấy vẫn không chịu nhục, bất chấp thân thể hư nhược, liền rút kiếm ác đấu với chúng. Một tên trong bọn dùng ám khí đả thương lão thân, đúng lúc sắp bị chúng giết chết thì Ngụy Tái Cường kịp

đến. Ngụy huynh tay không đánh tan bọn họ, cứu sống lão thân. Nhưng lúc ấy lão thân quá mệt, xây xẩm mặt mày ngất đi.
Mỹ nữ bỗng kêu lên:
− Nương mẫu đáng thương quá đi thôi !
Đoạn hai hàng lệ rơi lã chã.
Triệu Vô Sương đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nữ nhi, dịu dàng vô hạn, nói:
− Phong nhi, đừng khóc ! Ta còn nhiều điều muốn nói, mà thời gian thì sắp tận rồi.
Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:
− Khi tỉnh lại, lão thân thấy mình đang nằm trên giường, Phong nhi đáng thương ở bên cạnh. Hài nhi đâu biết gì đến nỗi thống khổ của mẫu thân, nhìn lão thân toét miệng cười. Không thấy Ngụy Tái Cường đâu cả.
Mỹ nữ nhìn Ngụy Tái Cường, hỏi:
− Sao ? Ngụy bá bá bỏ đi rồi ư ?
Triệu Vô Sương đáp:
− Ngụy bá bá của Phong nhi là bậc chính nhân quân tử. Sau khi cứu lão thân, liền ra bên ngoài chờ. Khi lão thân ngồi dậy, Ngụy huynh mới xuất hiện ở cửa, bảo lão thân cần nằm nghỉ vì bị trúng ám khí có tẩm độc. Độc dược ấy chỉ Sâm Tiên Long Thiên Lộc mới có thể có giải dược. Vì vậy, Ngụy huynh phải lập tức đi tìm Long Thiên Lộc rồi tạm đưa cho lão thân một lọ linh đơn, dặn cứ mười hai giờ uống một viên, chờ Ngụy huynh trở về ...
Mỹ diễm thiếu nữ bỗng hỏi:
− Vì sao Ngụy bá bá lại đối tốt với nương mẫu như vậy ?
Triệu Vô Sương không ngờ nữ nhi hỏi câu ấy, trong nhất thời không biết trả lời ra sao.
Mọi người không ai nói gì, không khí trong sảnh bỗng trầm hẳn xuống.
Triệu Vô Sương nhìn Ngụy Tái Cường, nghĩ thầm:
"Ngụy huynh vốn là bậc đại hiệp lừng lẫy danh tiếng, chỉ vì bảo hộ ta và Phong nhi mới đến nỗi này. Ân tình của chàng đối với mẫu nữ ta cao như núi, sâu như biển. Nếu chàng cầu hôn, ta khó bề cự tuyệt, nhưng chàng cố nén ái tình thâm hậu, biến nó thành lòng nhân từ vô hạn mà bảo hộ ta và Phong nhi suốt mười tám năm. Lúc này nếu ta nhân đây nhắc đến thâm tình trong lòng ta mà nói với chàng, hẳn cũng phần nào an ủi mối tình si của chàng." Nghĩ vậy, thiếu phụ bèn thong thả đáp:
− Bởi vì Ngụy bá bá hỉ ái ta, vì ta và Phong nhi mà mai danh ẩn tích, cải trang để bảo hộ ta và Phong nhi suốt mười tám năm. Ta và Phong nhi được sống đến hôm nay là hoàn toàn nhờ ân đức của Ngụy bá bá đó.
Mọi người tuy biết thiếu phụ có ý như vậy, nhưng không ngờ trước mặt mọi người lại cả gan nói ra lời lẽ kinh nhân, bị coi là phản luân thường đạo lý.

Chỉ nghe thiếu phụ kể tiếp:
− Nhưng Ngụy bá bá của Phong nhi là người có tâm của nhi nữ mà đảm khí của anh hùng. Suốt mười tám năm qua, Ngụy huynh không nói với lão thân một lời biểu thị tình ái, không hề có bất cứ cử chỉ nào trái lễ. Quan hệ giữa lão thân và Ngụy huynh thanh bạch như ngọc, có thiên địa chứng giám. Hai bên có tình, nhưng giữ lễ. Lão thân hỉ ái vong phu, nhưng cảm động trước chân tình của Ngụy huynh. Cảm động vô hạn, nhưng cố nén suốt mười tám năm, thủy chung với vong phu. Nhưng kiếp sau nếu được làm nữ nhi, lão thân nguyện sẽ báo đáp ân tình của Ngụy huynh ở kiếp này.
Mỹ diễm thiếu nữ gục đầu vào lòng thiếu phụ mà khóc nức nở.
Vương Thông Huệ nghiêm trang nói:
− Lão tiền bối thực là người phi thường về cả đức hạnh lẫn trí tuệ.
Triệu Vô Sương tựa hồ không để ý tới nữ nhi đang gục vào lòng mình khóc nức nở, nói:
− Vương cô nương chẳng cần tán dương lão thân ...
Đoạn thong thả cúi xuống, vỗ vỗ vai nữ nhi, nói:
− Phong nhi đừng khóc ! Tiên phụ của Phong nhi thiên tính kiên cường, ta chưa thấy chàng một lần nào rơi lệ. Phong nhi là nữ nhi của chàng, dĩ nhiên phải noi gương chàng, kiên cường bất khuất.
Mỹ diễm thiếu nữ lau nước mắt, quả nhiên không khóc nữa.
Thiếu phụ nhắm mắt, kể tiếp:
− Y lời Ngụy huynh, lão thân cứ mười hai giờ uống một viên linh đơn. Khi vừa hết lọ thì Ngụy huynh trở về, người đầy bụi đường, vẻ mặt hốc hác, hiển nhiên vừa trải qua một lộ trình muôn phần vất vả, một trường ác chiến mãnh liệt, nhưng có đem về được giải dược của Long Thiên Lộc, cứu sống lão thân.
Đoạn tình này có huyết có lệ, mọi người đều ngưng thần lắng nghe.
Triệu Vô Sương kể tiếp:
− Lão thân sau khi sinh hạ, trải qua cuộc ác chiến, trúng độc thương, lưỡng phương thân tâm đều bị thương tổn. Tuy đã được giải độc, nhưng phong hàn thâm nhập thì bất trị, lão thân cố dùng võ công đề kháng bệnh thế nhưng cũng chỉ được ba năm. Từ đó trở đi, danh y thúc thủ. Trong thời gian ba năm đó, lão thân đã xác minh được rằng sáu, bảy kẻ tìm đến ám toán lão thân đêm nọ là những kẻ thuộc hai đại môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang được võ lâm tôn sùng như Thái Sơn, Bắc Đẩu. Điều đó khiến lão thân vô cùng phẫn nộ, quyết đem những năm còn lại dấy lên một trường sát kiếp trong võ lâm. Vừa hay lúc đó lão thân gặp được Huyền Hoàng Giáo chủ Hoàng Thạch đạo sĩ. Thời ấy lão thân tuy thụ bệnh, nhưng bệnh thế phát tác rất chậm nhờ có võ công. Hoàng Thạch đạo sĩ từng gặp phu phụ lão thân một lần, sau khi lão thân mãn tang, lão ta bỗng nổi ác niệm muốn chiếm đoạt lão thân. Nhân lúc

Ngụy huynh có việc đi xa, lão ta thao thao bất tuyệt về hoạt động của Huyền Hoàng Giáo ở biên khu Vân Quý và ý định thâm nhập đại Giang Nam Bắc. Lão ta bộc lộ hết các thủ đoạn khống chế thuộc hạ của bổn giáo. Lão thân đang có ý đồ phục thù, nghe vậy liền dự mưu đoạt ngôi Giáo chủ ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Hoàng Thạch đạo sĩ nguyên chỉ là một tên tướng cướp tầm thường, chuyên dùng mê dược để hành ác, phu nhân có giết hắn đi cũng là trừ họa cho nhân gian.
Triệu Vô Sương mỉm cười, nói:
− Nếu lão thân giết ngay hắn, thì Huyền Hoàng Giáo đâu có thanh thế lớn mạnh như hôm nay. Huyền Hoàng Giáo tuy không có các cao thủ, nhưng tổ chức nghiêm mật, phương pháp khống chế cực kỳ lợi hại, rất phù hợp với lòng cừu hận mãnh liệt của lão thân. Hoàng Thạch đạo sĩ là kẻ rất đắc dụng, làm sao lão thân lại giết ngay hắn. Lão thân bèn giả bộ ưng thuận, hứa hẹn với hắn để hắn đưa đi tuần du các Tổng tòa và Phân tòa của Huyền Hoàng Giáo. Nhưng giáo phái này mới nhập Trung Nguyên, thực lực chưa đủ mạnh. Tổng tòa lớn nhất của nó chính là Đào Hoa Trang. Lão thân có dự mưu đoạt ngôi Huyền Hoàng Giáo chủ, bèn đặc chế một chiếc mạng che mặt bằng đồng xanh, bảo Hoàng Thạch đạo sĩ giới thiệu với các đệ tử bổn giáo rằng lão thân mới đích thực là Giáo chủ. Hoàng Thạch đạo sĩ quá tin vào lời hứa của lão thân, quả nhiên y theo mọi lời phân phó của lão thân. Thế là lão thân ngày một thành công, còn Hoàng Thạch đạo sĩ ngày một bước dần đến chỗ chết. Sau khi lão thân nắm được toàn bộ giáo phái, đáp ứng hôn kỳ thì chỉ còn có hai ngày. Trong khi lão ta dốc sức chuẩn bị hôn lễ thì lão thân nghĩ cách giết hắn. Tuy lão thân độc ác nhưng vẫn còn chút nhân tính, nghĩ đến sự hậu đãi của hắn lại không nỡ hạ thủ.
Mỹ diễm thiếu nữ hỏi:
− Nương mẫu tha cho lão ta ư ?
Triệu Vô Sương đáp:
− Không, sau một hồi cân nhắc, lão thân quyết định giết hắn, chính thức đoạt ngôi Giáo chủ, có Ngụy huynh hiệp trợ, mười mấy năm lao khổ kinh doanh, kiến lập nên Huyền Hoàng Giáo lớn mạnh như hôm nay.
Thiếu phụ chăm chú nhìn Vương Thông Huệ, nói:
− Vương cô nương ! Không phải lão thân huênh hoang, nhưng thế lực của Huyền Hoàng Giáo hiện thời quyết không thua gì chín đại môn phái trong võ lâm.
Trong thiết hạp này có đầy đủ danh sách các Tổng tòa, Phân tòa, danh tính những người cầm đầu, pháp quy ... Bọn chúng vốn phục tùng mọi hiệu lệnh của Huyền Hoàng Giáo. Hy vọng Vương cô nương với trí tuệ vô song sẽ biết ...

Thiếu phụ hít một hơi dài, tiếp:
− Thế lực tà ác ghê gớm này, lão thân chuyển giao cho Vương cô nương. Hy vọng Vương cô nương dùng tài trí cải biến nó thành chính giáo.
Lúc này sắc mặt thiếu phụ chợt ửng hồng, đôi mắt long lanh sáng rực, tựa hồ không phải đang thụ bệnh.
Vương Thông Huệ thầm biết dược vật đã phát tác, sắc diện kia chỉ là ánh hồi quang cuối cùng sắp tắt, bèn cúi mình đáp:
− Thỉnh lão tiền bối an tâm. Vãn bối đã đáp ứng, tự khắc sẽ đem toàn lực, chỉ lo không biết có đủ khả năng làm được như kỳ vọng của lão tiền bối.
Triệu Vô Sương nói:
− Vương cô nương tài hoa siêu quần. Chỉ cần cô nương dốc toàn lực, nhất định sẽ không thất bại.
Vương Thông Huệ đáp:
− Lão tiền bối quá khen.

Hồi 19
Bạch Y Nữ Lang

Triệu Vô Sương chớp chớp mắt, hai giọt lệ long lanh lăn xuống má, thong thả đưa tay ôm lấy mỹ diễm thiếu nữ.
Nguyên thiếu phụ cảm thấy nội tạng đã có biến hóa, tiềm năng được dược lực kích thích nay đã tận, như ngọn đèn cạn dầu.
Giờ phút này thiếu phụ có ngàn lời muốn nói với nữ nhi, thiên ngôn vạn ngữ đồng thời dâng lên, nhưng lại chưa biết nói điều gì trước.
− Phong nhi, sau khi ta nhắm mắt, ngươi phải nghe lời Ngụy bá bá, Ngụy bá bá đối với mẫu nữ hai ta tình sâu như biển, ân đức như thái sơn, ngươi chớ để bá bá buồn phiền.
Đột nhiên thiếu phụ nấc lên, người lảo đảo.
Vương Thông Huệ vội nắm lấy mạch huyệt của thiếu phụ nói:
− Lão tiền bối ...
Nàng ngầm vận nội kình, truyền nhiệt lực cho thiếu phụ.
Triệu Vô Sương mấp máy môi:
− Vương cô nương ... chiếu cố ... hài nhi của lão thân ... nó còn khờ dại lắm.
Đoạn nhắm mắt tắt thở.
Mỹ diễm thiếu nữ rú lên:
− Nương mẫu ...
Rồi ôm lấy thiếu phụ mà khóc.
Vương Thông Huệ từ từ buông tay, nói:
− Triệu lão tiền bối đi rồi.
Ngụy Tái Cường nghiêm trang nói:
− Bệnh tình kéo dài mười tám năm, tiềm lực sống đã tận, được hôm nay kể cũng lạ.
Vẻ mặt lão nhân vô cùng mệt mỏi, độc nhãn không rớt một giọt nước mắt nhưng thần thái để lộ vẻ thống khổ tột cùng.
Lúc này mỹ diễm thiếu nữ đã khóc như mưa như gió, nghe thật thương tâm.
Vương Thông Huệ nói:
− Người chết không thể hồi sinh, Ngụy lão tiền bối hãy khuyên nhủ Phong cô nương.
Ngụy Tái Cường bỗng đưa tay điểm huyệt đạo của mỹ diễm thiếu nữ, hạ giọng nói:
− Vương cô nương đã là Giáo chủ, tang sự này ắt thỉnh Giáo chủ chủ trương,

lão phu không nỡ nhìn Triệu muội thảm tử, tạm đem Phong cô nương tránh đi ba ngày, sau đó lão phu sẽ trở lại đây phục mệnh, hiệp trợ cho cô nương ba năm ...
Dừng một chút, mới nói tiếp:
− Bất quá lão phu muốn nói rõ trước điều này, suốt một đời lão phu phiêu bạt, chu du bốn bể, không ngờ lúc vãn niên lại sở lụy vì tình đến nông nỗi này. Ba năm sắp tới, lão phu chỉ thực hiện chống địch, không thể lo sự vụ của bổn giáo.
Vương Thông Huệ đáp:
− Nếu là tiểu sự, ắt không dám phiền đến lão tiền bối.
Ngụy Tái Cường nói:
− Tang sự đã có cô nương chủ trương, lão phu đi trước.
Nói xong Ngụy Tái Cường nắm tay mỹ diễm thiếu nữ phóng vút đi.
Hứa Sĩ Công cau mày nói:
− Lão phu đi lo lễ vật khâm liệm thi thể rồi bàn sau.
Vương Thông Huệ nói:
− Tiểu nữ đoán rằng việc ấy đã có chuẩn bị từ sớm.
Đoạn nàng đi vào góc sảnh, bên trong tấm vải che nội thất bố trí giản đơn, ngoại trừ một chiếc giường gỗ, chỉ có một án thư.
Vương Thông Huệ vội mở nắp thiết hạp, quả nhiên ngay trên cùng có một mảnh giấy, trong đó viết:
«Dưới giường có một cổ thạch quan, bên trong có hai viên «Thiên niên hàn ngọc», chỉ cần đóng kín nắp áo quan, có thể giữ thi thể không hoại. Tuyệt đối không nên để lộ tin ta đã chết ra ngoài.» Bên dưới tờ giấy có một quyển sách, trên bìa có mấy hàng chữ như long phi phong vũ:
«Giang Mộc Phong quyền phổ kiếm quyết.» Dưới bảy chữ lớn là hai hàng chữ nhỏ hơn:
Giang sơn đại hữu kỳ sĩ xuất (Giang sơn mỗi thời có kỳ sĩ lạ xuất hiện) Võ lâm vĩnh vô đệ nhất nhân. (Võ lâm vĩnh viễn không có ai là đệ nhất) Dưới quyển sách có một phong bì dày, ngoài đề bốn chữ lớn:
«Huyền Hoàng thần thư». Tiếp đến hai hàng nhỏ:
«Thư bất quá bình thế tứ mục, pháp bất năng đồng truyền lục nhỉ.
Hữu phản thử cấm, tất ly thảm họa, thận chi, thận chi.» (Thư không được xem chung, phép tắc không lộ cho quá hai người biết.
Chống lại điều cấm này, tất sẽ mắc họa, cẩn thận, cẩn thận).
Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, đậy nắp hộp, kê dịch chiếc giường, quả nhiên bên dưới có một cỗ quan tài bằng đá, mở nắp áo quan, đích thực bên trong có một luồng hàn khí bốc lên. Nàng bèn bước ra, mang thi thể của Triệu Vô Sương đặt vào quan tài, đậy nắp xuống, kê lại chiếc giường như cũ, cúi đầu nói:

− Lão tiền bối an nghĩ. Vãn bối quyết tận sức hoàn thành tâm nguyện của lão tiền bối, đưa thế lực tà ác Huyền Hoàng Giáo theo đường chính đạo, sau khi thành công sẽ giải tán giáo phái, hủy bỏ Huyền Hoàng thần thư, trừ đi hại cho võ lâm.
Mặc niệm xong, nàng thong thả bước ra. Hứa Sĩ Công thở dài nói:
− Lão hủ lại vừa mục kích xong một thảm sự của võ lâm, những chuyện ân oán thị phi giang hồ thật không biết bao giờ mới chấm dứt.
Vương Thông Huệ nhìn mọi người một lượt, nói:
− Nay tiểu nữ đã được các vị huynh đài cử thiếp nhiệm Huyền Hoàng Giáo chủ, di ngôn của Giang phu nhân trước khi chết các vị đã nghe rõ. Thế lực tà ác của Huyền Hoàng Giáo cũng tương đương với chín đại môn phái, giang hồ sắp tới xem chừng loạn to, nếu có thể dựa vào thế lực này mà mưu phúc cho muôn dân, thì mấy người chúng ta đều nên gắng sức.
Hứa Sĩ Công nói:
− Trong đương kim võ lâm, có mấy vị đệ nhất cao nhân, thì lão phu cho rằng Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường là tối thượng, có Ngụy lão tương trợ, thêm tài trí tuyệt thế vô song của Vương cô nương, có thể trở thành đại thụ, chủ mạch trong chín môn phái.
Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng bằng ánh mắt kỳ lạ, nói:
− «Giang sơn đại hữu kỳ sĩ xuất. Võ lâm vĩnh vô đệ nhất nhân.» Ôi, tiểu nữ chỉ là một nữ hài nhi, há có thể vĩnh viễn in dấu ấn trên giang hồ, nhưng sau khi hoàn thành tâm nguyện của Giang phu nhân, tiểu nữ cũng muốn ẩn cư chốn sơn lâm, không bao giờ tái xuất giang hồ.
Hứa Sĩ Công lẩm bẩm:
− Võ lâm vĩnh vô đệ nhất nhân ...
Vương Phi Dương tiếp:
− Đúng, bao đời nay cao nhân kỳ sĩ võ lâm có tới hàng vạn, mấy ai được tôn là đệ nhất võ lâm, được hết thảy anh hùng trong thiên hạ bái phục và được chết một cách yên lành ?
Lãnh Như Băng từ nãy ngồi lặng lẽ không nói, lúc này chợt đứng dậy lên tiếng:
− Cung hỉ Vương cô nương chấp chưởng Huyền Hoàng Giáo chủ ...
Vương Thông Huệ hừ một tiếng, đáp:
− Không cần phải thế.
Lãnh Như Băng cảm thấy thần thái ngôn từ của nàng đối với chàng đều có ý căm ghét, bất giác ngẩn người nói:
− Tại hạ vốn định lưu lại vài ngày ở đây chờ nghe cô nương phân phó, nhưng trong lòng đang lo lắng cho sự an nguy của sư đệ, nên sớm phải khởi trình vậy xin cáo biệt.
Đoạn cung tay hành lễ, rảo bước đi ra khỏi sảnh.

Vương Thông Huệ biến sắc, định nói lại thôi.
Hứa Sĩ Công vội nói:
− Lãnh đệ hãy chờ một chút. Lãnh đệ chưa có kinh nghiệm duyệt lịch giang hồ, để lão phu đồng hành với lão đệ.
Lãnh Như Băng đáp:
− Không cần, thỉnh lão tiền bối ở lại đây hiệp trợ Vương cô nương. Nàng mới tiếp nhiệm chức vị Giáo chủ, trăm công ngàn việc phải làm, rất cần đến lão tiền bối.
Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:
− Đại sự của Huyền Hoàng Giáo chẳng dám phiền Lãnh công tử lo lắng.
Lúc này, chẳng riêng Vương Phi Dương, ngay cả Hứa Sĩ Công cũng cảm thấy Vương Thông Huệ có thành kiến với Lãnh Như Băng, luôn luôn làm cho chàng khó xử, nhưng lão Hứa nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa hiểu vì nguyên nhân gì, nhớ đến lời lão nói ban nãy nguyện tuân theo hiệu lệnh của Huyền Hoàng Giáo, tuy chưa phải chính thức gia nhập giáo phái, nhưng đại trượng phu một lời như dao chém đá, không thể rút lại, thân này từ nay không còn tự chủ, bèn im lặng, lui ra một bên.
Chỉ nghe Vương Thông Huệ nói tiếp:
− Mấy ngày tới Huyền Hoàng Giáo chủ yếu giải quyết tang sự Giáo chủ, có hành động gì cũng phải sau đây một tháng, lão tiền bối cứ an tâm đồng hành với Lãnh công tử.
Hứa Sĩ Công cung tay đáp:
− Bất luận có tìm thấy vị tiểu huynh đệ kia hay không, nội trong ba tháng Hứa Sĩ Công nhất định sẽ về đây phục mệnh.
Vương Thông Huệ nói:
− Không cần, ba tháng nữa tiểu nữ không biết sẽ ở đâu, còn sống hay đã chết, nếu có việc cần sự hiệp trợ, tiểu nữ sẽ phái người đi thỉnh.
Hứa Sĩ Công đáp:
− Nếu cô nương có lệnh, lão phu dù chết cũng không từ nan.
Đoạn cung tay một lễ, bước ra khỏi sảnh.
Vương Thông Huệ mỉm cười, cúi mình nói:
− Lão tiền bối bảo trọng.
Đoạn đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, nụ cười tắt luôn. Đối với mọi người, nàng đều rất tươi cười dịu dàng, ngôn từ khiêm nhường, duy với một mình Lãnh Như Băng là nàng lạnh lùng như với địch nhân không đội trời chung.
Vương Phi Dương cau mày, vội rảo bước đuổi theo hai người để tiễn.
Ba người thong thả đồng hành, mặc nhiên không nói. Thái độ của Vương Thông Huệ khiến cho quan hệ giữa Vương Phi Dương và Lãnh Như Băng tựa hồ như có một trở ngại.
Lúc này đã sang canh ba, gió đêm lạnh lẽo, tinh quang nhấp nháy, thiên sắc

âm thầm, bóng đêm càng âm u. Lãnh Như Băng dừng chân, ngoảnh đầu lại nói:
− Thỉnh Vương huynh trở lại thôi. Đệ xin cáo biệt ở đây.
Vương Phi Dương bỗng tiến lại, nắm lấy tay của Lãnh Như Băng nói:
− Lãnh huynh, xá muội tuy tài trí hơn người, nhưng nàng vẫn còn là một nữ hài tử, khí độ không thể hào sảng được như nam tử hán chúng ta, khó tránh khỏi tính nhỏ mọn, nếu có gì khiếm khuyết với Lãnh huynh, những mong Lãnh huynh vì đệ mà dừng chấp nhặt với nàng.
Lãnh Như Băng mỉm cười:
− Vương huynh đừng để tâm, chỉ tại đệ không tốt, chưa biết đệ có chỗ nào đắc tội với lệnh muội ?
Vương Phi Dương thở dài:
− Đệ rất muốn đồng hành với hai vị tìm lệnh sư đệ, nhưng xá muội vừa tiếp nhiệm chức Giáo chủ, mọi thứ đều chưa quen thuộc, rất nhiều bất tiện, đệ không thể không ở lại để hiệp trợ nàng, khi nàng vượt qua hai giai đoạn khó khăn ban đầu, đệ sẽ lập tức đi theo các vị để tìm lệnh đệ.
Lãnh Như Băng nói:
− Đã được Hứa lão tiền bối đồng hành chiếu cố, không dám phiền thêm Vương huynh đại giá.
Hứa Sĩ Công cười ha hả:
− Thỉnh Vương thế huynh trở lại, lão phu võ công tuy kém cỏi, nhưng gian mưu quỉ kế trên giang hồ khó bề che mắt được lão phu này. Chúng ta hậu hội hữu kỳ.
Đoạn cung tay một lễ, rồi cùng Lãnh Như Băng rảo bước mà đi, thoáng chốc đã mất hút trong bóng đêm.
Hai người đi liền một mạch sáu, bảy dặm mới chậm lại, Hứa Sĩ Công hít một hơi dài, hỏi:
− Lãnh đệ, Vương cô nương dường như có thành kiến sâu đậm với Lãnh đệ, không biết vì cớ gì ?
Lãnh Như Băng cười nhạt, đáp:
− Tại hạ không hề đắc tội với nàng, còn vì sao thì chính tại hạ cũng không minh bạch.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lòng dạ nữ nhân sâu tựa biển, lão phu chịu không hiểu nổi tâm sự của họ.
Đoạn ngẩng mặt thở dài như có cảm khái vô hạn.
Lãnh Như Băng thở dài nói:
− Chưa trải qua làm sao biết được. Có ai ngờ ở một thảo thất giữa chốn hoang lương hẻo lánh lại là nơi ẩn cư của một vị đại kỳ hiệp là Ngụy Tái Cường, đồng thời trân tàng một sự kiện lớn của võ lâm kéo dài liên miên hàng chục năm trời. Cũng chẳng ai ngờ một vị Huyền Hoàng Giáo chủ âm

trầm tàn độc cuối cùng lại vốn là một mỹ nhân sáng chói năm xưa.
Hứa Sĩ Công tựa hồ nhớ ra điều gì trọng đại, vội dừng lại nói:
− Hỏng to rồi. Lão phu quá lú lẫn mất rồi.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chuyện gì vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Mấy năm nay trong võ lâm thường xuất hiện các gian thư (thư tín viết trên thẻ tre), cứ theo lời đồn, thì các gian thư ấy đều do Ngụy Tái Cường thủ bút, dụ ngôn rằng sẽ có đại biến trong giang hồ. Sự việc này lão phu vốn nghi hoặc nhiều năm nay, vậy mà vừa rồi lại quên hỏi Ngụy lão.
Lãnh Như Băng nói:
− Sau này còn gặp lại, bí mật ấy sẽ lộ rõ thôi.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, mấy hôm sau họ đã tới phủ Từ Châu.
Hứa Sĩ Công nhiều năm bôn tẩu giang hồ, biết rằng muốn đi tìm người, ắt phải liên lạc với các căn cứ võ lâm ở các nơi, nếu chỉ dựa vào sức lực của hai người thì chẳng khác gì mò kim đáy biển.
Lúc này họ đi rất chậm. Có Hứa Sĩ Công giao du rộng, quen biết nhiều đồng hành, Lãnh Như Băng quả thực thêm thuận lợi. Dọc đường Hứa Sĩ Công luôn dò hỏi , nhưng vẫn chưa biết tin tức gì của Lý Tiểu Hổ.
Trưa hôm ấy, họ tiến vào huyện thành Từ Châu.
Hứa Sĩ Công cảm thấy tình thế có điều không bình thường, thấy rất nhiều nhân vật võ lâm tập trung ở Từ Châu, trong số đó có nhiều người y phục kỳ dị, tựa hồ họ đến từ những miền biên viễn hẻo lánh, lão bèn nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh đệ, đã thấy gì khả nghi chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Có phải là việc rất nhiều nhân vật võ lâm tập trung ở đây ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Từ Châu là một cửa ải quan trọng tỏa đi nhiều nơi. Ở đây có Thần Võ Tiêu Cục lừng danh thiên hạ. Mấy chục năm nay nơi đây thường phát sinh biến cố, người trong võ lâm vẫn lấy Từ Châu làm nơi hội diện, điều này cũng dễ hiểu.
Kỳ quái là lần này thấy không ít người từ vùng biên viễn đến, trang phục kỳ dị, không phải nhân sĩ Trung Nguyên, xem chừng chúng ta khó có thể ở đây được hai ngày.
Lãnh Như Băng canh cánh lo cho sự an nguy của Lý Tiểu Hổ, chau mày không nói.
Hứa Sĩ Công bỗng cười ha hả:
− Lãnh đệ, đây chính là cơ hội giúp chúng ta dễ tìm được nơi hạ lạc của lệnh đệ.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:
− Lão tiền bối nói vậy nghĩa làm sao ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Các nhân vật võ lâm, dù là hắc đạo hay bạch đạo đều giao du quảng bác, quen biết nhiều người, nhất là Tổng tiêu đầu của Thần Võ Tiêu Cục Thiết Kỳ Kim Hoàn Tần Phi Hổ. Lão phu hữu duyên gặp gỡ y mấy lần, tuy không thể bảo là thân giao, nhưng cũng có chút giao tình.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Có phải lão tiền bối muốn nhờ Tần Tổng tiêu đầu dò xét giùm nơi hạ lạc của Hổ đệ ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Đúng thế. Trước hết chúng ta hãy tìm một tửu lâu ăn uống chút đã, buổi chiều lão phu sẽ đến Thần Võ Tiêu Cục gặp Tần Phi Hổ. Người này rất nhiệt tâm, một lời như dao chém đá, điều hành cả trăm người, trong tiêu cục lúc nào cũng có tối thiểu hơn hai mươi tiêu sư, tiêu cục có nhiều chi điếm trải khắp địa giang Nam Bắc, huống hồ lại tập trung biết bao nhiêu nhân vật võ lâm ở Từ Châu. Chỉ cần Tần Phi Hổ đáp ứng, há chẳng là cơ hội quá tốt để tìm ra lệnh đệ ?
Lãnh Như Băng nói:
− Lão tiền bối thật cao kiến.
Hứa Sĩ Công đáp:
− Lãnh đệ lại còn khách khí với lão phu làm gì ? Ngoài việc lão phu hơn Lãnh đệ về tuổi tác và chút ít kinh nghiệm giang hồ, còn võ công thì lão phu thua xa Lãnh đệ.
Lời lão Hứa đều thành thực. Lãnh Như Băng mỉm cười im lặng.
Hứa Sĩ Công ưa náo nhiệt, Từ Châu là chốn lão rất thông thuộc, liền đưa Lãnh Như Băng tới «Quần Anh Lâu» là tửu điếm lớn nhất ở đây.
Lúc này «Quần Anh Lâu» đầy khách, tiếng cười nói chúc rượu râm ran.
Hứa Sĩ Công phát hiện trên lầu khách nhân phần lớn là các nhân vật võ lâm, liền hạ giọng nói với tiểu nhị:
− Có chỗ nào yên tĩnh chăng ?
Gã tiểu nhị chau mày, chưa kịp lên tiếng, Hứa Sĩ Công đã dúi cho hắn một chút bạc lẻ, hắn liền đáp:
− Thỉnh nhị vị đi theo tiểu nhân.
Hắn dẫn hai người xuyên qua một đình viện, vào một phòng khách thanh nhã. Hứa Sĩ Công mỉm cười, gọi bốn món ăn, một vò rượu ngon, nhìn tiểu nhị đã ra khỏi cửa, lão nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Xe, thuyền, khách điếm, tiêu cục, nha môn là năm nơi phiền phức nhất, lão phu thường phải dùng bạc đấm mõm bọn chúng ...
Lời chưa dứt, gã tiểu nhị đã chạy vội trở lại nói:

− Nhị vị thấp giọng một chút, tốt nhất là đừng chúc rượu, phòng bên cạnh có nữ quyến.
Đoạn hắn lập tức chạy đi.
Hứa Sĩ Công vọt ra phía cửa sau, thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai thanh y tì nữ đang dìu một bạch y thiếu nữ thong thả đi ngang qua. Bạch y thiếu nữ tựa hồ thụ bệnh, mặt che mạng đen, trông bước thấp cước cao biết ngay là thể lực quá hư nhược, còn hai tỳ nữ thì khỏe mạnh, lưng đeo đoản kiếm.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Hai tỳ nữ kia rõ ràng là a hoàn của Bạch y nữ.
Bạch y nữ thì đang thụ trọng bệnh.".
Lát sau tiểu nhị mang rượu và thức ăn tới, Hứa Sĩ Công hỏi nhỏ:
− Người ở phòng bên là ai vậy ?
Tiểu nhị do dự một lát rồi đáp:
− Là nữ nhân tạm trú.
Hứa Sĩ Công lập tức hỏi tiếp:
− Là nhân vật như thế nào ? Gồm mấy người đồng hành, từ đâu đến ? Đến được mấy ngày rồi ?
Tiểu nhị giơ ba ngón tay, đáp:
− Ba cô nương, đã ở đây bốn ngày.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Họ hay ra bên ngoài lắm ư ?
Tiểu nhị đáp:
− Không, hôm nay mới ra ngoài lần đầu.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Ngươi đã thấy mặt Bạch y cô nương chưa ?
Tiểu nhị đáp:
− Chưa hề, vị tiểu thư ấy thân thể ra hồ quá hư nhược, toàn thấy nằm trên giường có hai a hoàn phục dịch.
Hứa Sĩ Công khoát tay:
− Có việc gì ta sẽ gọi ngươi.
Tiểu nhị bước đi. Hứa Sĩ Công nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Lãnh đệ, trong giang hồ, đối phó với các thiếu nữ là cực nhất. Bọn họ nếu không phải là thân hoài tuyệt kỹ, thì lại có ám khí tuyệt độc, họ hiểm độc rất khó đề phòng. Đại trượng phu không tiện hạ độc thủ trước, bọn họ lợi dụng ngay nhược điểm này của nam nhân, chiếm không ít tiện nghi. Sau này khi nào Lãnh đệ gặp nữ nhân, nhất thiết phải cẩn thận đó.
Lãnh Như Băng đáp:
− Không sai, tại hạ bị nạn ở Đào Hoa Trang cũng là do nữ nhân cả thôi.
Đang nói bỗng có tiếng bước chân, rồi mành trúc che cửa được vén ra, một võ trang đại hán xộc vào phòng.

Hứa Sĩ Công cau mày:
− Các hạ tìm ai vậy ?
Đại hán nhìn soi mói Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng, đoạn thong thả bước ra, nói:
− Thứ lỗi, tại hạ nhận lầm người.
Hứa Sĩ Công quắc mắt quát:
− Đứng lại !
Tay lão ấn xuống mặt bàn, người đã vọt ra như tia chớp, tay hữu dùng chiêu «Kim báo lộ trảo» chộp lấy vai tả của gã đại hán.
Đại hán vội né vai tránh, hữu thủ vòng lại chộp lấy cổ tay hữu của Hứa Sĩ Công cực nhanh.
Lão Hứa lập tức trầm cổ tay hữu để tránh chưởng thế, trong bụng thầm ngạc nhiên:
"Tiểu tử này võ công chẳng tầm thường.".
Gã đại hán đã quay đầu lại cười khẩy nói:
− Huynh đài đánh lén từ phía sau là có dụng ý gì ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Quang minh chính đại thì đừng bỏ chạy, Hứa mỗ này mấy chục năm bôn tẩu giang hồ há lại không đuổi kịp.
Đại hán nói:
− Không hiểu ...
Hứa Sĩ Công ngẩn ra:
− Không hiểu ? Không hiểu cái gì ?
Đại hán thừa lúc đối phương ngẩn ra trong giây lát, lập tức công liền mấy chiêu.
Hứa Sĩ Công không ngờ hắn triển khai công kích mau lẹ như vậy, bị mất thế thượng phong.
Gã đại hán thì vừa đánh vừa nói:
− Ai không quang minh chính đại. Ai bỏ chạy ?
Gã liên tiếp công kích thêm mấy chiêu, võ công cao cường, vượt hẳn dự liệu của Hứa Sĩ Công.
Lãnh Như Băng lao ra, nói nhỏ:
− Lão tiền bối, để tại hạ đối phó với y.
Chàng phi thân qua màn chưởng ảnh giữa hai người, năm ngón tay chộp tới mạch huyệt ở cổ tay hữu của đại hán.
Đại hán không ngờ thủ pháp của chàng thần tốc đến mức ấy, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, mất hết kình lực.
Hứa Sĩ Công tức thời điểm ngay huyệt mệnh môn của hắn, nói:
− Tại hạ tuy không định đả thương người, nhưng nếu tình thế bức bách, có giết một vài kẻ cũng không sao.

Đại hán định hô cứu, nhưng nghe vậy quả nhiên bậm môi lại ngay.
Hứa Sĩ Công lôi đại hán vào trong phòng, điểm bốn huyệt đạo trên tứ chi, ấn hắn ngồi xuống ghế, cười nói:
− Lão phu chỉ hỏi vài câu, nếu các hạ thực thà hồi đáp, lão phu sẽ lập tức thả ra ngay.
Đại hán lạnh lùng đáp:
− Còn tùy hỏi câu gì, nếu không thể hồi đáp, thì dù đầu rơi máu chảy, tại hạ cũng chẳng thể làm cho các hạ như ý.
Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng, hỏi:
− Lão phu tự tin sẽ không gây khó dễ ... Các hạ bám theo chúng ta, có phải là để dò xét nội tình ?
Đại hán đáp:
− Tại hạ phụng mệnh giám sát «Quần Anh Lầu» này, không riêng nhị vị, mà phàm là ai vào Quần Anh Quán, tại hạ đều phải dò xét xem họ từ đâu tới, diện mạo, tuổi tác thế nào.
Hứa Sĩ Công nói:
− Nghĩa là huynh đài làm theo lệnh của người khác ?
Đại hán nói:
− Chẳng lẽ tại hạ dám lừa đối các vị ?
Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:
− Không biết huynh đài có thể đưa chủ nhân tới đây để lão phu kiến cáo ?
Đại hán đáp:
− Điều này thứ cho tại hạ khó vâng mệnh.
Lãnh Như Băng tự biết mình chưa duyệt lãm giang hồ nên không nói một lời.
Hứa Sĩ Công giải huyệt cho gã đại hán, nói:
− Huynh đài có thể đi.
Đại hán đứng dậy, định bước ra, bỗng Hứa Sĩ Công cầm chén rượu dưới bàn lên, nói:
− Vừa rồi lão phu đắc tội, xin được phụng kính chung rượu này.
Đại hán do dự một chút, đoạn nhận chung rượu uống cạn rồi quay người bước ra.
Hứa Sĩ Công cung tay, nói:
− Thứ cho lão phu không tiễn.
Đại hán đã tới cửa, bỗng quay đầu lại, nói:
− Tại hạ có lời khuyến cáo, nhị vị tốt nhất nên sớm rời khỏi chốn này.
Cũng không đợi Hứa Sĩ Công hồi đáp, đại hán đã chạy ngay ra khỏi phòng.
Hứa Sĩ Công bỗng nói:
− Lãnh đệ hãy chờ ở đây. Lão hủ đến Thần Võ Tiêu Cục tìm Tần Phi Hổ. Ở đất Tô Châu này lão ta là nhân vật chủ chốt, có tai mắt khắp nơi. Trong vòng

mấy trăm dặm, khó có động tĩnh nào qua được mặt lão ta. Đến dò hỏi lão ta về tin sư đệ là tiện nhất. Lâu thì một giờ, mau thì nửa giờ lão phu sẽ trở lại đây.
Lão Hứa nôn nóng, nói đi là đi, lập tức đứng dậy, quay mình vọt đi luôn.
Lãnh Như Băng lo cho sự an nguy của Lý Tiểu Hổ, chẳng thiết ăn uống, liền ngồi tỉnh tọa điều tức.
Vừa vận hành chân khí, tĩnh tâm gạt bỏ mọi phức niệm, bỗng có một tiếng kêu rất nhỏ vọng lại. Tiếng kêu lộ rõ vẻ kinh sợ. Lãnh Như Băng trong lòng máy động, nghĩ đến hai thanh y tỳ nữ vừa rồi dìu bạch y thiếu nữ đi ngang qua, chàng bèn đứng dậy chạy ra ngoài.
Chỉ thấy ngoài sân vắng lặng, tiếng cười nói là từ phía tiền diện vọng vào ồn ào. Lắng tai nghe, không có thanh âm gì khả nghi.
Phòng bên cạnh ở xa một chút, rất yên tĩnh, ngoài cửa có mấy chậu hoa, gió lay động nhẹ hai cánh cửa phòng, khiến cánh cửa cứ liên tục mở ra đóng vào.
Chàng sinh nghi, liền bước tới đó, bụng nghĩ thầm:
"Nếu trong phòng không có người thì thôi, nếu có nữ nhân, mình vào đó liệu có tiện chăng ...".
Chàng đã tới bên cửa, lập tức giật mình.
Cách cửa ba thước, ở bên trong, hai tì nữ bị điểm huyệt nằm nghiêng, một tấm rèm vải che cảnh vật bên trong, không biết tình hình nội thất thế nào.
Lãnh Như Băng bước vào, thong thả vén tấm rèm vải, ngầm vận kình lực toàn thân vào hữu thủ, chuẩn bị giáng một đòn phá thạch thiên kinh.
Bên trong, trần thiết vẫn nguyên vẹn, không hề bị xáo trộn, một mùi thanh hương thoang thoảng.
Trên giường buông mùng, tựa hồ có một thiếu nữ trùm chăn nằm đó, tấm chăn màu hồng, khiến không thể xác định có đúng là người nằm trong chăn hay chăng.
Mọi thứ đều ngăn nắp, nếu không thấy hai tỳ nữ nằm kia, thì chẳng ai ngờ ở đây vừa phát sinh sự tình.
Lãnh Như Băng hắng giọng hỏi:
− Có ai không ?
Tấm chăn hơi động đậy, nhưng không có tiếng hồi đáp.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Rõ ràng là nữ nhân nằm kia. Mình đường đường trượng phu, há có thể bước vào." Bèn buông rèm đang định thoái lui, bỗng nghĩ:
"Hai tỳ nữ đã bị điểm huyệt, trong này rõ ràng phát sinh sự biến, nếu ta giữ lễ nam nữ, không cứu người, chẳng phạm đại tội hay sao ?" Đang nghĩ thế, bỗng nghe có tiếng bước chân đằng sau. Chàng chỉ còn cách nấp vào sau cánh cửa, ngưng thần nín thở.

Một bóng người gầy gò, y phục màu xám, tiến vào, tiến thẳng đến chỗ chiếc giường, đưa tay vén màn, lật tấm chăn màu hồng ra. Nằm trên giường là Bạch y thiếu nữ, tóc lõa xõa che mặt, không nhìn rõ diện mạo.
Người vừa vào có vẻ đắc ý mỉm cười, dĩ nhiên không phát giác Lãnh Như Băng nấp sau cánh cửa. Hắn đứng xéo góc với chàng, chỉ cần quay mặt một chút, sẽ nhìn thấy chàng ngay, nhưng hắn đang đắc ý, chỉ chằm chằm nhìn bạch y thiếu nữ.
Lãnh Như Băng ngầm chuẩn bị, chỉ cần gã kia có hành động phi lễ với thiếu nữ chàng sẽ lập tức động thủ.
Chỉ thấy gã kia lấy mặt nạ đeo lên mặt, rồi đưa tay về phía sau lưng thiếu nữ. Lãnh Như Băng đang định xuất thủ, nhưng thấy thủ pháp của gã kia tựa hồ là để giải huyệt, bèn ngừng lại, nghĩ:
"Lỡ ta giết lầm người thì phiền, thôi cứ chờ xem, không để cho hắn có hành động phi lễ là được.".
Chỉ thấy hai tay gã kia không ngừng xoa bóp sau lưng thiếu nữ một hồi, mới thấy thiếu nữ thở một hơi dài và động đậy chân tay. Gã kia hắng giọng nói:
− Cô nương đừng sợ, chỉ cần ngươi vâng lời ta, ta quyết không sát hại ngươi.
Bạch y nữ bỗng ngồi nhỏm dậy, kinh hãi kêu lên:
− Ngươi là ai ?
Gã kia xua tay nói:
− Đừng nói lớn, hai tỳ nữ của ngươi đã bị điểm huyệt, chớ mong chúng cứu ngươi.
Bạch y nữ hỏi:
− Ngươi muốn gì ?
Gã kia đáp:
− Tại hạ chỉ thỉnh giáo một điều, nếu cô nương chịu nói thực, tại hạ quyết không sát hại cô nương, còn nếu không đáp ứng, thì đừng trách tại hạ dùng độc thủ.
Lãnh Như Băng rất lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
"Thiếu nữ đã được giải huyệt mà không hề kháng cự, điều này chứng tỏ là nàng không biết võ công, hoặc tự biết không thể địch nổi nên chẳng dám vọng động. Gã kia thỉnh giáo nàng chuyện gì đây ?".
Gã kia lấy chăn khoác lên người thiếu nữ, nói:
− Cô nương thân thể hư nhược, không cần làm gì cả.
Bạch y nữ nói:
− Người muốn hỏi gì ?
Gã kia đáp:
− «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm».
Lãnh Như Băng giật mình, nghĩ:
"Kỳ quái. Cứ theo lời giảng của Trần đại hiệp, chỉ có Trần đại hiệp và Nam

Cương Nhất Kiếm biết «Thiên Long Bát Kiếm», làm sao gã kia lại hỏi bạch y nữ ?".
Chỉ nghe gã kia nói tiếp:
− Cô nương chớ lừa dối tại hạ, vì như vậy sẽ chỉ bất lợi cho cả hai chúng ta.
Bạch y nữ trầm ngâm một hồi rồi đáp:
− «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm» là những tuyệt kỹ không phải ai cũng có thể học thành. Nếu ngươi không có thiên phú tuyệt hảo thì dù tiểu nữ có nói cho biết khẩu quyết, cũng vô ích ...
Gã kia nói:
− Chuyện đó khỏi cần cô nương lo hộ. Chỉ cần cô nương nói ra khẩu quyết là đủ rồi.
Bạch y nữ thở dài nói:
− Tiểu nữ khuyên người đừng có học.
Gã kia hỏi:
− Vì sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Vì tiểu nữ dù có truyền cho ngươi «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm» thì bản thân cũng chẳng bảo toàn được tính mạng, ngươi một khi đã thuộc khẩu quyết rồi tất sẽ giết ngay tiểu nữ.
Gã kia cười hiểm độc:
− Cô nương thật thông minh, đoán đúng ngay ý định của tại hạ. Kỳ thực cô nương dung mỹ như hoa, tại hạ rất thương cảm. Một kẻ dù tâm địa độc ác cũng chẳng nỡ giết hại cô nương. Nhưng tại hạ làm thế này cũng chỉ vì bất đắc dĩ.
Bạch y nữ nói:
− Chẳng qua người sợ tiểu nữ đem «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm» tái truyền cho kẻ khác.
Gã kia nói:
− Không sai. Nếu ai cũng biết yếu quyết, thì còn gì là võ lâm tuyệt học nữa.
Bạch y nữ nói:
− Đáng tiếc người chỉ phí tâm cơ.
Gã kia nổi giận:
− Nếu ngươi còn khi dễ ta một lời, ngươi sẽ phải nếm thống khổ đó.
Bạch y nữ tiếp:
− Tuy người đeo mặt nạ khiến tiểu nữ không nhìn thấy diện mạo, nhưng tiểu nữ thấy thân thế, cốt cách của người quyết chẳng thể nào phối luyện thành công «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm».
Gã kia hừ một tiếng, định cất tiếng đả kích thì bạch y nữ đã nói tiếp:
− Võ công tuy ai cũng có thể học, nhưng không phải người nào cũng luyện thành tuyệt kỹ. Sư thừa cố nhiên là trọng yếu, song yếu tố quyết định là thiên

tính bẩm sinh. Trông thân thể cốt cách của người, tuy cũng bình thường, nhưng không tài gì luyện thành võ công tuyệt thế được đâu.
Giọng nói của nàng tuy yếu ớt, nhưng rất thành thực và kiên quyết. Nàng hít một hơi dài, nói tiếp:
− Huống hồ ngươi đã lớn tuổi, nếu tiểu nữ đoán không sai, tối thiểu cũng ngoại tứ tuần, muốn luyện «Tu La Tam Thức», hiển nhiên đã muộn.
Gã kia tựa hồ chịu lời nàng nói là đúng, trầm tư hồi lâu, mới nói:
− Vậy ta có thể luyện «Thiên Long Bát Kiếm» được chăng ?
Bạch y nữ đáp:
− Không được ...
Lời nàng chưa dứt, gã kia đã giận dữ ngắt lời.
− Ngươi nói vậy, hóa ra lão phu chẳng làm nên trò gì hay sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Toàn bộ tinh hoa của «Thiên Long Bát Kiếm» là ở chiêu cuối cùng. dùng khí sử kiếm, đả thương địch nhân trong vòng một trăm bước. Lãnh lão tiền bối năm xưa sáng lập «Thiên Long Bát Kiếm» mà đến lúc tạ thế cũng chưa luyện thành toàn bộ tám chiêu. Tài năng của Lãnh lão tiền bối cao gấp người hàng trăm lần còn chưa luyện thành tinh hoa của «Thiên Long Bát Kiếm», chứ đâu phải tiểu nữ khi dể gì người.
Gã kia nghe bạch y nữ kể lại chuyện ngày xưa đầy sức thuyết phục, chờ nàng dừng lời mới hỏi:
− Chẳng lẽ lão phu học bảy chiêu cũng không được hay sao ?
Lãnh Như Băng tự nhủ:
“Thì ra người sáng lập «Thiên Long Bát Kiếm» là một lão tiền bối họ Lãnh.”.
Bạch y nữ trầm ngâm hồi lâu, mới đáp:
− Không được bảy chiêu cũng học chẳng nỗi.
Gã kia nói:
− Lão phu không tin như vậy. Ngươi cứ nói thử chiêu thứ nhất xem nào ?
Bạch y nữ nói:
− Được ! Ngươi chưa tin thì cứ thử mà coi. «Thiên Long Bát Kiếm», chiêu thứ nhất là «Tiềm long thăng thiên» phải biết phối hợp Bát Quái với Cửu Cung, kiếm giơ chéo, người theo kiếm búng mình lên cao tối thiểu một trượng, mới chúc kiếm đáp xuống, biến hóa sang chiêu «Long du đại hải». Thử hỏi khinh công của người có đạt tới cảnh giới tay không rời kiếm, thân không tạo thế, dồn lực vào kiếm mà theo kiếm bay lên, đó người tự xác định xem có làm nổi chăng ?
Lãnh Như Băng nghe bạch y nữ kể đúng tên và động tác của hai chiêu «Thiên Long Bát Kiếm», thì vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm:
“Nàng không hề hoang ngôn !”.

Chỉ nghe gã kia nói:
− Lão phu tự thấy khinh công đủ để tập luyện. Ngươi nói rõ chiêu thuật đi.
Bạch y nữ hỏi:
− Người thực sự muốn học ư ?
Gã kia đáp:
− Hai loại võ công tuyệt thế như vậy, ai mà chẳng quyết tâm dốc lòng luyện tập ?
Bạch y nữ suy nghĩ một lát, nói:
− Người đã liệu định tiểu nữ sẽ truyền võ công, thiết nghĩ rằng đã sớm có chuẩn bị.
Người kia đáp:
− Cô nương có gì phân phó, xin cứ nói hết ra.
Bạch y nữ hỏi:
− Người có đem theo bảo kiếm chăng ? «Thiên Long Bát Kiếm» vô cùng kỳ ảo, há có thể chỉ tay không mà luyện ?
Gã kia hỏi:
− Nghĩa là thế nào ?
Bạch y nữ đáp:
− Người cầm bảo kiếm đứng ở giữa phòng, nghe tiểu nữ nói chiêu nào thì luyện tập theo cho đúng.
Gã kia rút ra một cây chủy thủ dài chừng một thước, nói:
− Tại hạ không đem theo bảo kiếm, dùng tạm thứ này được chăng ?
Bạch y nữ đáp:
− Cũng tạm được ! Ngươi hãy ra giữa phòng mà đứng, nghe tiểu nữ nói khẩu quyết.
Gã kia bỗng cười khẩy nói:
− Đêm nay quyết chẳng một ai tới đây, nếu cô nương tính giở quỉ kế gì thì chỉ là tự chuốc lấy khổ não.
Bạch y nữ nói:
− Người tin lời tiểu nữ hay không thì tùy. Dù sao tiểu nữ cũng chẳng đủ sức kháng cự, người muốn giết tiểu nữ thì chỉ cần vung tay một cái là xong.
Gã kia bỗng thoái lui ba bước, giơ chùy cao lên, hỏi:
− Chiêu thứ nhất gọi là «Tiềm long thăng thiên» phải không ?
Hắn vừa thoái lui, Lãnh Như Băng định lẻn từ sau cánh cửa để ra ngoài, nhưng không thể kịp, Bạch y nữ đã nhìn thấy chàng.
Lãnh Như Băng giật mình:
"Dường như ta đã gặp cô nương này trên Liên Vân Lư thì phải ?" Sợ nàng cất tiếng gọi, chàng ngầm để tụ chân khí, chuẩn bị xuất thủ.
Nào ngờ chỉ thấy Bạch y nữ vô cùng điềm tĩnh, thong thả nói:
− Không sai ! Chiêu thứ nhất là «Tiềm long thăng thiên», có điều phương vị

cước bộ của ngươi chưa đúng.
Gã kia hỏi:
− Tư thế này người tập võ đều sử dụng khi khởi thủ, không đúng ở chỗ nào ?
Bạch y nữ cười:
− Ngươi cần nghe cho kỹ, đây là cơ hội hiếm có đó.
Lãnh Như Băng trong lòng máy động nghĩ:
"Nghe lời nàng tựa hồ như nói với ta vậy.".
Gã kia đáp:
− Hừ, cô nương đã rơi vào tay ta, không nói mà được với ta ư ?
Bạch y nữ nói:
− Nếu võ công thiên hạ tương tự như «Thiên Long Bát Kiếm» thì chẳng cần gọi nó là tuyệt học.
Gã kia nói:
− Được, ngươi mau nói chỗ sai của ta coi.
Bạch y nữ hỏi:
− Minh điệp bát quái, ám hàm cửu cung, người có hiểu là gì không ?
Gã kia hỏi:
− Là phương pháp đặt chân chứ gì ?
Bạch y nữ đáp:
− Người chậm hiểu như vậy thì bao nhiêu lâu mới dạy xong cho ngưởi ?
Gã kia lạnh lùng nói:
− Ngươi bận bịu lắm sao ? Một tháng không xong thì hai tháng, hai tháng không chưa được thì nửa năm.
Bạch y nữ nói:
− Chỉ e ngươi không sống được nửa năm nữa, thế chẳng tiếc lắm sao ?
Gã kia nổi giận:
− Ngươi có truyền thụ hay không thì bảo ?
Bạch y nữ đáp:
− Truyền thì truyền. Tả cước đặt ở kiều vị, hữu cước ở trung cung.
Gã kia y lời đặt chân, hỏi:
− Đúng chưa ?
Bạch y nữ đáp:
− Đúng rồi ! Nghe đây mà di động phương vị của cước bộ.
Đoạn nàng thong thả nói cách đặt chân phối hợp bát quái cửu cung.
Gã kia đi được mấy bước đầu đúng phương vị, nhưng sau đó thì cước bộ rối loạn, đầu óc căng thẳng vã cả mồ hôi mặt.
Hắn dừng chân, đưa tay lau mồ hôi, chưa kịp cất tiếng, bạch y nữ đã quát:
− Sao lại đứng bất động như vậy ?
Gã kia đáp:
− Cước bộ chưa ổn thì bất động chứ sao.

Bạch y nữ nói:
− Được, hiện tại muốn tập chính thức, thì hãy đặt kiếm ngang ngực hình chữ nhất, chính ý thành tâm.
Gã kia quả nhiên làm theo, nhắm mắt, để tụ chân khí ở đan điền, chuẩn bị.
Tuy hắn đeo mặt nạ, nhưng nhìn tư thế, cử chỉ có thể thấy hắn rất thành tâm.
Bạch y nữ nói:
− Tả thủ lệnh động kiếm quyết, hữu thủ đưa kiếm chéo lên một góc lệch phân nửa so với thân mình.
Lãnh Như Băng thầm kinh ngạc:
"Không sai ! Đúng là biến hóa khởi thủ của «Thiên Long Bát Kiếm», làm sao nàng lại biết ?".
Bạch y nữ dạy xong một chiêu, người đã mệt, mồ hôi đầm đìa.
Gã kia tuy chiếu theo khẩu thuật của Bạch y nữ mà luyện, nhưng phương vị cước bộ vẫn chưa biết phối hợp. Điều này cũng dễ hiểu, bởi vì «Thiên Long Bát Kiếm» là tuyệt học phức tạp, biến hóa kỳ ảo, ngay tài hoa như Thần Phán Trần Hải còn phải khổ luyện mấy năm mới thành, mà cũng chưa ngộ hết sự biến hóa của kiếm thế nữa là gã kia. Gã kia tựa hồ tự biết không thể nhớ được yếu quyết chỉ qua lời nói của người khác, mà dù có nhớ, thì trong thời gian ngắn cũng khó bề luyện tập thành công, bèn cất chủy thủ vào bao, nói:
− Ta những tưởng chỉ ba ngày sẽ tập xong «Thiên Long Bát Kiếm», bốn ngày sau đó sẽ tập «Tu La Tam Thức», là sẽ trở thành vô địch trong đại hội Từ Châu lần này, nhưng xem ra năm bảy ngày chẳng xong nổi.
Bạch y nữ nói:
− Điều đó chỉ tại ngươi kém cỏi.
Gã kia cười nhạt nói:
− Ta tính lầm thời gian, nhưng không thay đổi phương sách, hiện tại ta đi chuẩn bị một cỗ xe ngựa để mang ngươi rời khỏi nơi này, đến một nơi vắng vẻ, tập cho kỳ được hai tuyệt kỹ kia.
Bạch y nữ nói:
− Có năng lực thì làm gì cũng được, ngươi đã không tập được thì vĩnh viễn cũng chẳng thành, dù có biết cũng khó ngộ đến tinh hoa thâm thúy.
Gã kia nổi giận:
− Dù chỉ học được sơ sơ, ta cũng phải biết hết yếu quyết đã.
Đoạn hắn điểm huyệt đạo của bạch y nữ, rồi bước nhanh ra khỏi phòng.
Lãnh Như Băng nghe hắn nói đi chuẩn bị xe ngựa, vội nép mình vào sau cửa, chờ gã kia đi một lát mới thong thả bước ra.
Lúc này bạch y nữ nằm ngửa bất động trên giường, giương tròn mắt nhìn Lãnh Như Băng. Nàng đã bị điểm ma huyệt, muốn nói chẳng được.
Lãnh Như Băng ngắm nhìn bạch y nữ, thấy nàng mỹ lệ tột cùng, toàn thân

không có một khiếm khuyết gì, ngoại trừ nước da hơi xanh và người hơi gầy một chút. Chàng đưa tay giải huyệt cho nàng thật chuẩn.
Bạch y nữ đảo mắt qua lại, từ từ ngồi dậy.
Lãnh Như Băng nhìn nàng vất vả ngồi dậy, mặt lấm tấm mồ hôi, dường như vận dụng khí lực toàn thân, thì thầm nghĩ:
"Người này thân thể quá hư nhược, không biết làm sao làm sao lại nhớ kỹ đến chiêu thế kỳ ảo của «Thiên Long Bát Kiếm» ?".
Bạch y nữ mỉm cười:
− Công tử chẳng giữ qui củ gì cả.
Lãnh Như Băng kinh hãi nghĩ:
"Mình đứng đây nhìn nàng quả có chút vô lễ.".
Bèn thoái lui hai bước, nói:
− Tại hạ, tại hạ ...
Bạch y nữ lau mồ hôi mặt, nói:
− Kẻ kia sắp trở lại, công tử không đi sẽ bị hắn phát giác đó.
Lãnh Như Băng nghiêm trang đáp:
− Cô nương đừng ngộ nhận, tại hạ hoàn toàn không có ý lưu lại ở đây lâu ... Cô nương sắp bị nguy hiểm, không biết tại hạ có thể giúp gì được chăng ?
Bạch y nữ nói:
− Vì sao công tử muốn cứu tiểu nữ ? Tiểu nữ được cứu phải cảm tạ như thế nào đây ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là việc bình thường, đâu phải để người cảm tạ.
Bạch y nữ nói:
− Tiểu nữ bình sinh không muốn chịu ơn ai, nếu công tử không chịu nhận cảm tạ, tiểu nữ chẳng dám phiền công tử tương trợ.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Người này tính cách cao ngạo, thật tương phản với thân thể hư nhược của nàng nhưng ta đã gặp cảnh này, đâu có thể bỏ mặc nàng lâm nguy." Trong nhất thời, chàng chưa biết nên làm thế nào mới phải.
Chàng đang do dự, bỗng cảm thấy một luồng ám lực vô thanh vô tức nhưng cường mãnh dị thường đã ập tới ngay sau lưng chàng.
Luận về võ công của Lãnh Như Băng, tuy tình huống đột biến, chàng vẫn có thể vọt mình né tránh, nhưng chàng chợt nghĩ, như vậy ắt ám kình kia sẽ giáng thẳng vào bạch y nữ. Trong khoảnh khắc ấy, chàng liền vận khí quét ngang một chưởng.
Nhưng chưởng pháp của chàng đã chậm hơn một bước. Ám kình kia thanh thế cực trọng, Lãnh Như Băng cảm thấy mắt nổ đom đóm, người chuối về phía trước, miệng ộc ra một bụm máu bắn thẳng vào người bạch y nữ.

Kẻ vừa rồi đã giáng một chưởng vào yếu huyệt «Mệnh môn» sau lưng Lãnh Như Băng. Còn Lãnh Như Băng thì tả thủ tựa xuống giường, hữu thủ quét một chưởng về phía sau.
«Bình» một tiếng, song chưởng tương tiếp, Lãnh Như Băng lảo đảo hai bước mới bình ổn cước bộ. Kẻ kia một chưởng toàn lực đẩy lui ba bước. Song phương vừa rồi đều dùng toàn lực phát chưởng, trong nhất thời đều không còn khí lực để tái công kích, mà đứng đối diện nhìn nhau.

Mai Hoa Quái Kiệt

Hồi 20
Nhiếp Hồn Đại Pháp

Lãnh Như Băng gượng đề tụ chân khí để bình ổn khí huyết đang nhộn nhạo, nhìn kẻ vừa tấn công chàng.
Đó là một gã đại hán tuổi trạc tứ tuần, mày rậm mắt xếch, thân thể khôi vĩ, hiển nhiên không phải là kẻ uy hiếp thiếu nữ ban nãy.
Song phương đứng đối mặt, không ai lên tiếng, tựa hồ đều tranh thủ thời gian vận khí điều tức.
Bỗng Lãnh Như Băng cảm thấy sau lưng có người ấn nhẹ vào huyệt đạo của chàng, tuy ấn rất nhẹ, nhưng đúng ngay vào đại yếu huyệt, chỉ cần mạnh thêm vài phần là chàng sẽ thụ trọng thương. Chàng biết sau lưng không có ai, vậy người vừa điểm huyệt chính là bạch y nữ, bất giác chàng nổi giận, định phát tác, thì nghe thanh âm rành rọt ngay bên tai chàng:
− Công tử hãy mau xuất thủ, hắn thụ thương rồi.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Thương thế của ta e còn trầm trọng hơn hắn, có lẽ chẳng còn khí lực đối địch." Nghĩ vậy song chàng vẫn cất bước tiến lại gần gã đại hán khôi vĩ.
Đại hán thong thả giơ tay hữu, chú mục nhìn Lãnh Như Băng, thủ thế.
Bên tai chàng văng vẳng thanh âm của bạch nữ y:
− Chân đặt trung cung, thắng người lên. Nếu không thắng thì cũng đạt được cục diện lưỡng bại câu thương.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Cô nương hay gớm, đã biết ta nội thương trầm trọng, không thể thắng địch, còn muốn ta xuất thủ lưỡng bại câu thương, thật là nhân tâm tối độc !".
Nhưng tay chàng đã vung, cục thế đã thành kiếm tuốt cung giương, không đánh địch, địch tất đánh ta, đành y lời nàng chân đặt ở trung cung, người thẳng lên, phóng một chiêu «Trực đảo hoành long».

Đại hán đưa tay tả tiếp chưởng. Chưởng này cả đôi bên đều liều mạng sống chết.
Lãnh Như Băng thụ trọng thương chưa hồi phục, sau chưởng liều chết này, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân nhộn nhạo, bóng người trước mặt đung đưa, thân hình chàng thì lảo đảo, loạng choạng. Gã đại hán rên lên một tiếng «hự» quay người bỏ chạy ra khỏi phòng.
Lãnh Như Băng gắng gượng để tụ chân khí, ổn trụ thân hình, ngoảnh đầu lại, chỉ thấy bạch y nữ chống tay hữu xuống giường, vẻ kinh hãi trên mặt chưa tan hết, khóe miệng như mỉm cười nói:
− Kết quả tốt hơn tiểu nữ dự liệu một chút.
Lãnh Như Băng thần trí chưa mê loạn, cười khẩy:
− Tại hạ thụ thương một chút, sá kể gì đâu ?
Bạch y nữ nói:
− Công tử thụ thương trước hắn, hơn nữa phạm đến nội tạng, còn người kia bất quá chỉ bị chưởng lực cực mạnh của công tử chấn động, đẩy lùi vài bước, nhất thời khí huyết nhộn nhạo, chứ không sao. Nhưng công lực của hắn lại kém công tử chút ít. Công tử đã vì tiểu nữ mà thụ trọng thương, phải tốc chiến tốc thắng mới giành lợi thế. Nếu để lâu, chân khí sẽ tiêu tán, chỉ còn cách thúc thủ chịu chết.
Lãnh Như Băng kinh ngạc nghĩ thầm:
"Trông nàng xanh xao yếu ớt, rõ ràng không biết võ công, sao lại am hiểu như vậy ?".
Bạch y nữ nói tiếp:
− Người kia chỉ cần vận khí điều tức một lúc sẽ hoàn toàn hồi phục. Công tử thì quyết không thể trong một thời gian ngắn có thể làm được như hắn. Đợi khi công tử bị tán loạn chân khí, hắn tái xuất thủ công kích, công tử chắc chắn sẽ tử thương dưới tay hắn, chi bằng trong lúc còn dư lực, tức thời xuất thủ liều mạng, trong khi hắn còn chưa kịp hồi phục. Tiểu nữ dự liệu cục diện lưỡng bại câu thương, nhưng kết quả khá hơn hẳn, công tử vẫn còn đủ sức chi trì.
Lãnh Như Băng hít một hơi dài, thoái lui mấy bước, toàn thân dựa vào tường, từ từ nhắm mắt, vận khí điều tức. Chàng lúc này đã quá mỏi mệt, chẳng còn bụng dạ nào nghe bạch y nữ nói gì nữa. Bạch y nữ nhìn chàng, đoạn lau mồ hôi trên mặt, bước xuống giường, thong thả tiến lại bên chàng.
Lãnh Như Băng nhắm nghiền hai mắt, không có cảm giác gì.
Bạch y nữ đột nhiên đưa tay điểm vào đại huyệt «Trung nhũ» của chàng.
Chàng đã không còn có thể vận khí để kháng, lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, ngã bệt xuống đất.
Điểm huyệt vừa rồi, bạch y nữ cũng đã phải dùng hết khí lực của toàn thân, Lãnh Như Băng bị ngã, nàng cũng toát mồ hôi đầm đìa, loạn choạng lùi bốn

năm thước tựa vào thành giường mới không bị ngã.
Lúc bình nhật, mỗi khi nàng dùng khí lực như vậy, hẳn đã ngã gục, nhưng tình thế hiểm ác lúc này tựa hồ khởi phát tiềm lực sống của nàng, nàng dựa vào thành giường một lát, rồi cất bước đi ra cửa.
Hai tỳ nữ vẫn đang nằm nhắm mắt bên cửa. Bạch y nữ nhìn kỹ hai tỳ nữ một hồi, đoạn dùng chân đá vào người họ. Một tỳ nữ động đậy một hồi rồi ngồi dậy.
Bạch y nữ lau mồ hôi trên mặt, nói:
− Hoàng Cúc, ngươi mau giải huyệt cho Tố Mai.
Tỳ nữ ứng thanh, giải huyệt cho tỳ nữ kia.
Khi hai tỳ nữ đã tỉnh dậy cả, Bạch y nữ bỗng cảm thấy trong người nhẹ hẫng, người lảo đảo, loạng choạng.
Tỳ nữ hốt hoảng kêu:
− Cô nương !
Rồi cùng vội vàng đỡ hai bên.
Bạch y nữ nói:
− Chúng ta phải lập tức lên đường.
Hoàng Cúc sững sờ hỏi:
− Cô nương, chúng ta đã hẹn với phu nhân tương kiến ở đây, sao lại tùy tiện bỏ đây đi ?
Bạch y nữ đáp:
− Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, lưu lại đây thêm sẽ vô cùng nguy hiểm ... Tố Mai, mau đi lấy xe ngựa đem tới ngõ hẻm phía cửa sau.
Tố Mai vâng dạ, bước ra.
Bạch y nữ nói:
− Hoàng Cúc, vừa rồi chúng ta tưởng đã tận số rồi.
Hoàng Cúc vô cùng hổ thẹn, đáp:
− Chúng tỳ nữ tội đáng chết, để tiểu thư phải kinh sợ.
Bạch y nữ sợ nói:
− Chúng ta chưa hề bôn tẩu giang hồ, làm sao biết được những trò ma quỉ của chúng.
Hoàng Cúc nói:
− Tỳ nữ và Tố Mai đang cười nói vui vẻ, bỗng ngửi thấy một mùi lạ, liền bị ngất xỉu, chỉ kịp kêu lên một tiếng.
Bạch y nữ nói:
− Đó là mê hương.
Hoàng Cúc nói:
− Tiểu thư thông minh tuyệt thế, chắc là cũng biết cách khắc chế mê hương.
Hoàng Cúc chừng mười lăm tuổi, đối với bạch y nữ yêu kính hết mực, thấy nàng nhắm mắt dưỡng thần, vội im lặng xoa bóp cho nàng.

Lát sau Tố Mai chạy vào nói:
− Bẩm cô nương, xe ngựa đã sẵn sàng.
Bạch y nữ nói:
− Mau thu xếp hành trang.
Tố Mai chạy vào, rồi lại chạy ra ngay, hốt hoảng:
− Cô nương sao lại có một thanh niên đang nằm trong kia ?
Bạch y nữ đáp:
− Ta biết rồi, chúng ta mang chàng đi cùng. Ngươi hãy dùng chăn bọc kín chàng lại, mang ra xe trước đi.
Một lát sau chiếc xe rời hẻm, chạy ra đại lộ, thấy có rất nhiều nhân vật võ lâm đeo đao kiếm qua lại.
Tố Mai hỏi nhỏ:
− Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây ?
Từ trong xe, bạch y nữ vén tấm vải che cửa, nói:
− Chạy tới Liệt Phụ Chủng ở ngoại thành.
Tố Mai sững sờ:
− Nơi ấy hoang lương, âm u, ta đến đó làm gì ?
Tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng không dám hỏi, đành giục ngựa phóng ra ngoại thành.
Liệt Phụ Chủng cách Từ Châu bảy, tám dặm là một nhà mồ rất lớn, tương truyền mấy trăm năm trước có một phu nhân mỹ lệ họ Đường, phu quân lâm trọng bệnh mà chết, để lại cho thiếu phụ một gia sản đồ sộ. Người trong gia tộc đố kỵ, vu cho nàng tư tình, buộc nàng phải cải giá, nhưng thiếu phụ nổi giận, đào một cái huyệt ngay bên cạnh mộ phu nhân mà tự vẫn. Hai mươi mốt ngày sau khi thiếu phụ chết, đêm đêm từ nơi đó lại văng vẳng tiếng ai oán thê lương, gia tộc bèn xây cho thiếu phụ một tòa nhà mồ cực lớn, cứ mồng một, ngày rằm đều có người trong gia tộc đến thắp nhang cúng vái vong hồn tiết phụ. Từ đó tiếng khóc tắt hẳn, tiếng tăm Liệt Phụ Chủng lan truyền mấy trăm dặm, nhang khói liên tục hàng trăm năm, sau đó do hoàn cảnh binh liên họa kết, loạn lạc tơi bời, gia tộc tiêu tán, nhang khói cũng tuyệt, Liệt Phụ Chủng biến thành một khu mà mồ hoang lương, âm u lạnh lẽo.
Xe chạy năm dặm, hai bên đường đã thấy cỏ dại tràn lan, hoang vu, không một bóng người. Đường bắt đầu gập ghềnh, hẹp lại dần.
Chừng hai dặm nữa thì tới Liệt Phụ Chủng. Tố Mai cho xe dừng, nhìn bốn bề, thấy có nhiều cổ thụ um tùm, cỏ dại hút đầu người, một tòa nhà mồ cao to sừng sững nổi lên giữa nhiều cây cổ bách bao quanh.
Tố Mai rùng mình, quay đầu không dấu được vẻ kinh hãi nói:
− Tiểu thư, đến nơi rồi.
Bạch y nữ thong thả ngó quanh, đoạn chỉ tay về phía hữu nhà mồ, nói:

− Cho xe đến chỗ kia.
Tố Mai vâng dạ, nhưng sởn gai ốc, quát ngựa đi tới.
Liệt Phụ Chủng bao lâu nay không người lui tới, cỏ cao hút đầu, dày đặc, nhằng nhịt, kiện mã bị vướng chân, tự dưng hí lên một tiếng dài.
Khu nhà mồ hoang vắng, âm u lạnh lẽo, lại thêm tiếng ngựa hí não nề, nghe mà dựng cả tóc gáy.
Chỗ dừng xe vừa rồi chỉ cách nhà mồ bảy, tám trượng mà xe phải đi lâu bằng thời gian uống hết một tuần trà nóng mới tới.
Nhà mồ là một thạch thất kiên cố, tuy trải qua hàng trăm năm, trừ các cửa gỗ đã hoại, còn tường vách và mái đều hoàn hảo, chỉ có điều là cỏ dại mọc lan cả vào bên trong và nền gạch xanh đầy rêu.
Bạch y nữ hít một hơi dài, nói:
− Nơi này rất yên tĩnh.
Tố Mai nghe vậy, đoán chủ nhân có ý lưu trú tại đây thì cả kinh nghĩ thầm: "Chốn này đầy ma quỉ và oan hồn, chẳng lẽ cô nương quả thật muốn lưu trú ở đây hay sao ?" Chỉ nghe Bạch y nữ hạ lệnh:
− Mang hành trang vào trong.
Tố Mai đành xuống xe, đem bọc chăn có Lãnh Như Băng vào trong nhà mồ.
Hoàng Cúc hỏi:
− Tiểu thư, chúng ta trú ở đây thực ư ?
Bạch y nữ nói:
− Phải ! Đỡ ta xuống xe.
Hoàng Cúc ngẩn người, dìu chủ nhân xuống xe, vào trong rồi nói nhỏ:
− Chốn này đầy ma quỉ, sợ chết đi được.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Sợ cái gì ?
Hoàng Cúc đáp:
− Sợ ma.
Một cơn gió lạnh thổi tới, Hoàng Cúc bất giác rùng mình nói:
− Tiểu thư, trên thế gian thật có ma hay không ?
Bạch y nữ cười đáp:
− Việc này không ai có thể minh bạch được.
Nàng nhìn Lãnh Như Băng, rồi ngồi xuống bên chàng, nói nhỏ với Tố Mai:
− Ngươi ra tháo ngựa khỏi xe, rồi đẩy xe vào đây. Hãy thả cho thớt mã đi, kẻo để nó ở đây sẽ hỏng việc của chúng ta.
Hoàng Cúc kinh ngạc:
− Tiểu thư. Chúng ta định ở đây lâu hay sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Khó nói trước. Có thể dăm ba ngày, có thể nửa tháng.
Hoàng Cúc nói:

− Chốn này hoang vu, âm trầm, chẳng có gì thuận tiện, cô nương không sợ ma quỉ nhưng cũng phải ăn uống chứ ?
Bạch y nữ đáp:
− Chúng ta tự nấu ăn được, làm gì phải lo ?
Hoàng Cúc nghĩ ở đây hoang vắng, đầy tử khí, ở đây mấy đêm khéo sợ mà chết mất, rùng mình hỏi:
− Ôi, dụng cụ nấu nướng chẳng có, rồi nào vật thực ...
Bạch y nữ không để Hoàng Cúc kể lể tiếp, nói:
− Mấy thứ ấy là báu vật hay sao mà khó kiếm ? Ngày mai ngươi tới vùng phụ cận tìm mua sẽ có đủ.
Hoàng Cúc nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy cổ thụ vây quanh, cỏ dại lút đầu, thì ai oán nghĩ thầm:
"Thành Từ Châu thiếu gì khách điếm, không biết tại sao lại đi chọn cái chỗ quỉ tha ma bắt này mà ở ?".
Tố Mai nhiều tuổi hơn Hoàng Cúc một chút, tuy trong lòng run sợ, nhưng không nói ra.
Bạch y nữ tựa hồ nhìn thấu tâm ý hai tỳ nữ, mỉm cười nói:
− Trông vẻ mặt thiểu não, chắc là các ngươi sợ ma thật chăng ?
Tố Mai:
− Tiểu thư không hỏi, tiện nữ không dám đa vấn, nhưng nơi này quá âm u hoang vắng, không phải là chỗ trú ngụ của nữ giới, huống hồ thân thể của tiểu thư hư nhược, đâu có chịu nổi phong hàn ?
Bạch y nữ mỉm cười đáp:
− Bệnh tật đầy mình, cùng lắm thì bị người ta bắt đi, sinh tử là do thiên định. Thôi, các ngươi không được nhiều lời, ta đã quyết định lưu trú ở đây.
Hai tỳ nữ quả nhiên không dám nói gì thêm.
Bạch y nữ nhìn tòa thạch thất, nói:
− Nếu chúng ta có thể thu xếp một chỗ trú thân giữa đám cỏ rậm ngoài kia, thì càng kín đáo.
Hoàng Cúc chỉ thấy lạnh cả sống lưng, hỏi:
− Tiểu thư, hay là chúng ta cứ tạm ở trong này còn hơn.
Bạch y nữ lắc đầu:
− Không, ngày mai sẽ tìm một chỗ rậm và cao, bố trí một nơi thật kín đáo, sẽ không ai tìm ra chúng ta. Thôi, trời cũng đã khuya, Tố Mai ra thả ngựa đi, nhớ xóa các dấu vết cẩn thận, để khỏi ai phát hiện chỗ trú thân của chúng ta. Còn Hoàng Cúc thì mau cởi bao chăn cho người kia.
Hoàng Cúc chưa từng động chạm đến thân thể nam nhân, lúc này bất giác e thẹn.
Cởi chăn ra, chỉ thấy chàng thanh niên kiếm mi hơi chau, diện mạo anh tuấn, bất giác nghĩ thầm:

“Người này không biết là bằng hữu hay địch nhân, chưa rõ tiểu thư sẽ trừng trị hắn như thế nào ?”.
Bạch y nữ lại gần, cúi xuống nhìn chàng một hồi rồi nói:
− Hoàng Cúc, đưa kim trâm cho ta.
Hoàng Cúc vâng dạ, mở hành lý, lấy ra một ngọc hạp, mở nạp, trong ngọc hạp có rất nhiều kim trâm dài ngắn khác nhau.
Bạch y nữ cắm một cây kim trâm ngắn vào huyệt «Tiêu lạc» trên tay hữu của nàng, nhắm mắt tĩnh tọa, không nói gì.
Một lát sau, sắc mặt nhợt nhạt của nàng bỗng ửng hồng, tinh thần phấn chấn, nàng mới thong thả rút kim trâm khỏi huyệt, rồi với thủ pháp thần tốc, nàng cắm chín cây kim trâm vào chín đại huyệt của Lãnh Như Băng, xong nàng hít một hơi dài, sắc mặt trở lại tái nhợt, mồ hôi lấm tấm.
Hoàng Cúc đưa hai tay đỡ lưng bạch y nữ, hỏi nhỏ:
− Tiểu thư, người này là ai vậy ?
Bạch y nữ đáp:
− Chàng đã cứu mạng ba chúng ta, chúng ta cần phải báo đáp ân tình của chàng.
Hoàng Cúc nói:
− Vậy ư, tiểu thư định trị thương cho chàng hay sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Thương thế của chàng tuy khá trầm trọng, nhưng nội công rất thâm hậu, chàng có thể tự mình trị thương.
Hoàng Cúc nói:
− Cô nương châm kim vào huyệt, chẳng phải là trị thương cho chàng đó sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Ta muốn gia tăng công lực cho chàng, để chàng có thể mau chóng hồi phục.
Hoàng Cúc hỏi:
− Tại sao phải giúp chàng ta ?
Bạch y nữ đáp:
− Giúp chàng, cũng tức là giúp lão gia và phu nhân đó.
Hoàng Cúc nói:
− Tiện nữ càng nghe càng hồ đồ ...
Bỗng có tiếng vạt áo quạt gió giữa cảnh trầm tịch trong cổ mộ. Hoàng Cúc giật mình, rút ngay kiếm khỏi bao. Một bóng người chạy vụt vào, đó là Tố Mai.
Bạch y nữ nhìn sắc diện tì nữ, đã biết Tố Mai vừa gặp sự gì kỳ quái, đang định hỏi thì Tố Mai đã thưa:
− Bẩm tiểu thư, chỉ e hành tung bí mật của chúng ta cũng khó ...

Hoàng Cúc hỏi:
− Mai tỉ tỉ gặp chuyện gì vậy ?
Tố Mai đáp:
− Thấy có ba thớt mã phóng thẳng đến đây, tiện nữ vội chạy về ngay. Tiểu thư, chúng ta phải ...
Bạch y nữ nói:
− Thời gian gấp rút, chúng ta không thể lánh đi đâu kịp nữa, chi bằng cứ để xem chúng bố trí thế nào ?
Tố Mai hỏi:
− Bố trí cái gì kia ? Chúng ta phải làm gì chứ ?
Bạch y nữ bỗng nghiêm mặt, thong thả nói:
− Các ngươi phải nghe theo lời ta, cấm không được trái lệnh. Kẻ nào tự tiện hành động trái lệnh ta thì hãy dùng kiếm mà tự sát.
Giọng nói bình thường rất ôn hòa của nàng, lúc này đột nhiên trở nên nghiêm nghị, không giận dữ mà đầy uy lực với người khác.
Hai tỳ nữ vội đáp:
− Tiện nữ không dám trái lệnh.
Bạch y nữ nói:
− Đưa mạng che mặt cho ta.
Hoàng Cúc lập tức vâng dạ, lấy tấm mạng bằng vải the đen đưa cho nàng.
Bạch y nữ đeo mạng che mặt, nói:
− Lấy tấm lụa hồng đắp lên người kia, rồi các ngươi ngồi hai bên ta chờ lệnh, không được tự tiện xuất thủ.
Giữa ngôi nhà mồ, trong thạch thất âm u và thê lương ba thiếu nữ xinh đẹp, một có mạng đen che mặt, ngồi lặng lẽ, cạnh một người được trùm kín lụa hồng chẳng rõ sống chết ra sao, trông thật là thần bí và đáng sợ.
Vừa sắp đặt xong, đã nghe có tiếng nói ở bên ngoài:
− Cừu huynh, nơi này ẩn mật quá nhỉ ?
Một giọng lạnh lùng tiếp:
− Cừu huynh, chốn này thật đúng như lời đồn đại.
Tố Mai, Hoàng Cúc sớm đã được bạch y nữ chỉ giáo, đều nhắm mắt lại. Mấy kẻ đến ngoài kia là ai, chỉ có Bạch y nữ nhìn qua tấm mạng the, nhìn thấy. Đó là hai gã võ phục đại hán đi trước, một người thấp lùn đi sau một chút. Hiển nhiên ba gã kia kinh sợ trước cảnh bên trong thạch thất, nên đều dừng bước.
Hai đại hán tức thì rút đao định xông vào, kẻ thấp lùn vội kéo hai gã kia lùi lại vài bước. Một đại hán định nói gì, cũng bị người kia ra hiệu đừng nói. Cả ba chụm đầu vào nhau thì thì thào thào gì đó, người bên trong thạch thất không thể nghe rõ. Hai đại hán tựa hồ muốn xông vào, gã lùn can ngăn. Hiển nhiên hai đại hán tính tình thô lậu, còn gã lùn thì thâm hiểm, sợ trong

thạch thất có gài bẫy hãm hại họ chăng.
Tố Mai, Hoàng Cúc, tuy nhắm mắt, song sắc mặt tái đi, rõ ràng là mất tinh thần.
Bạch y nữ liếc sang hai bên, nói nhỏ:
− Các ngươi đừng sợ, làm gì mà tái cả mặt đi như vậy ?
Tố Mai nói rất nhỏ, khiến cho chẳng ai nghe thấy gì:
− Tiểu thư hãy nghĩ cách gì cho bọn kia đừng tiến vào trong này đi.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Được, ta sẽ có cách để chúng không tiến vào.
Tố Mai, Hoàng Cúc, cùng buộc miệng hỏi:
− Tiểu thư hẳn đã có cách đối phó với ...
Lời chưa dứt, bạch y nữ đã cất cao giọng:
− Ba vị bằng hữu, thỉnh các vị vào trong này.
Tố Mai, Hoàng Cúc giật mình chẳng hiểu sao tiểu thư của họ lại thỉnh ba người kia vào trong thất, vội hé mắt nhìn ra.
Chỉ thấy ba gã kia không hẹn mà lập tức lùi lại vài bước.
Bạch y nữ tiếp:
− Ba vị đã tới, vì sao không vào trong này uống vài chén trà ?
Thanh âm tuy yếu, nhưng rõ ràng, mạch lạc.
Ba gã kia lại cả kinh lùi thêm mấy bước, hai đại hán lùi xa hơn cả.
Bạch y nữ cười:
− Ba vị sợ cái gì vậy ? Chúng tiểu nữ ở đây tuy không có cao lâu mỹ tửu thết đãi ba vị, nhưng cũng chẳng mai phục để hãm hại ai cả.
Hai đại hán lại lùi thêm một bước, một gã nói nhỏ:
− Nữ nhân muốn chúng ta tiến vào, chúng ta mà vào là nguy đó. Lang huynh và Cừu huynh thấy thế nào ?
Đại hán kia nói:
− Đúng đấy, đúng đấy ! Nói là không có mai phục kỳ thực đã bố trí rất nhiều hung hiểm, Lang huynh thấy sao ?
Gã lùn trầm tư một hồi, thong thả nói:
− Họ đã nói vậy, chúng ta có thể tiến vào.
Hai đại hán ngẩn người cùng hỏi:
− Sao lại thế ?
Gã lùn cười nhạt, đáp:
− Trong đó nếu quả thực có mai phục, họ đã không nói không rằng để chúng ta chẳng biết thực hư ra sao. Họ vừa nói như vậy tức là dùng kế bỏ trống thành của Gia Cát Lượng đó.
Hai đại hán nhìn nhau, nói:
− Chí phải, chí phải. Nữ nhân kia muốn dùng kế bỏ trống thành, vậy trong ấy chẳng có gì đáng sợ.

Gã lùn nói:
− Dù vậy, chúng ta vẫn phải cẩn thận mới được.
Một đại hán cau mày:
− Đã là kế bỏ trống thành, thì còn phải đề phòng cái quái gì ?
Đoạn vung cây trường đao hình thù kỳ dị xông vào trước. Gã kia không cam tụt hậu cũng lao theo. Hiển nhiên hai gã tính tình thô lỗ nặng nề, nhưng võ công chẳng phải tầm thường.
Gã lùn cười khổ, lắc đầu cũng đi theo, tay rút ra một thứ binh khí ngoại môn ít dùng trong võ lâm là «Thất sát điểu cốt tiên».
Ba người bên trong thấy chúng xông vào thì biến sắc, Bạch y nữ thở dài, lẩm bẩm:
− Lần này thì hỏng mất rồi.
Tố Mai nói:
− Trông họ võ công không kém. chỉ e chúng ta khó ...
Hai đại hán đã vào gần tới nơi, một gã gầm lên:
− Các ngươi làm trò ma quỉ gì ở trong này vậy ?
Bạch y nữ mỉm cười đáp:
− Hay chưa. Chúng tiểu nữ có hảo ý thỉnh các vị vào dùng trà, đã vô cừu vô oán với nhau, sao các vị lại hung hăng như vậy ?
Đại hán sững sờ, nhìn gã lùn ý nói:
− Đúng ! Người ta có làm gì chúng ta đâu mà chúng ta lại hung hăng thế này ?
Cả hai đại hán đều từ từ chống mũi đao xuống đất, gã lùn múa cây tiên hộ thân tiến vào, ngọn tiên cứu xoay vun vút, nhắm gần tới mặt Bạch y nữ.
Tố Mai thầm biết chủ nhân không có võ công, ngọn tiên phóng đến thế kia quá nguy hiểm, có thể làm cho bạch y nữ tử thương như chơi, bèn không chờ chủ nhân phát lệnh, rút ngay trường kiếm ra ngăn cản.
Hai đại hán ngẩn người, không ngờ một nữ oa nhi lại xuất thủ thần tốc đến như vậy, chỉ nghe gã lùn quát to:
− Hai vị làm gì vậy, không mau động thủ xử trí hai con a hoàn kia đi, lại còn chưa biết dưới vải lụa hồng là cái quỉ gì nữa đó.
Hoàng Cúc hết nhịn nổi, tức thì rút binh khí đứng bật dậy.
Bạch y nữ lắc đầu, lẩm bẩm:
− Hai con a hoàn này không chịu giữ bình tĩnh chút nào ...
Lời chưa dứt, đã thấy gã lùn chúi ngọn tiên xuống chỗ Lãnh Như Băng chuẩn bị ra đòn.
Tố Mai, Hoàng Cúc cả kinh, hai thanh trường kiếm cùng lướt tới quét phía trên để bảo vệ cho Lãnh Như Băng. Hai tỳ nữ liên thủ, công kích liền năm chiêu, hai thanh trường kiếm đan thành một làn quang võng không cho gã lùn tiến thêm nửa bước.

Gã lùn võ công tuy cao, nhưng sau khi thi triển mấy chiêu, cây tiên của hắn không sao lọt qua được kiếm võng, bèn quát to:
− Tấm lụa hồng chắc hẳn phải che vật gì hệ trọng lắm, chúng mới liều chết ngăn trở ta như vậy. Nhị vị còn chờ gì mà không động thủ ?
Miệng nói, cây tiên trong tay hắn lại thi triển mấy chiêu. Một đại hán nói:
− Đúng đấy, tấm lụa hồng chắc hẳn phải che vật gì hệ trọng lắm, hôm nay chúng ta phải xem cho rõ mới được.
Hai gã liền cùng vung đao xuất thủ. Bỗng Bạch y nữ cười nói:
− Thỉnh nhị vị dừng tay một chút đã.
Thanh âm vô cùng trong trẻo dịu dàng, nghe như tiếng nhạc linh tiên.
Hai đại hán bất giác sững lại, Bạch y nữ đã đưa cánh bay ngà ngọc yểu điệu gỡ tấm the che mặt, để lộ một khuôn mặt đẹp tuyệt trần, tươi như hoa, sáng như ngọc, khiến người nhìn ý loạn hồn mê.
Hai đại hán chưa từng được thấy một sắc đẹp khuynh thành nhường này, bất giác cứ đứng ngây ra mà ngắm.
Bạch y nữ mỉm cười nói:
− Nhị vị là bậc tráng sĩ chính trực, nam nhi anh hùng sao lại bắt chước tên quỉ lùn mà khi dễ bọn nữ nhi nhu nhược này.
Ngữ thanh của nàng dịu dàng, chậm rãi nói xong tựa hồ đã hết cả hơi, nghe thật ủy mị, yếu đuối, khiến người càng tay thõng, hồn mê.
Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, hai cây đao kỳ dị buông thõng xuống, Bạch y nữ nói xong hai câu, thấy rõ đã đánh trúng vào tâm tình hán tử thô tráng của họ.
Gã lùn liếc mắt, thấy thần sắc của hai gã kia thì kinh ngạc, lại quát to:
− Con yêu nữ này lộ đạo bất chính, hai vị đừng để ả ta dùng xảo ngôn mê hoặc mà trúng phải gian kế.
Hai đại hán nghe vậy mới định thần, nhưng mắt vẫn không nỡ rời khuôn mặt đẹp tuyệt trần của bạch y nữ.
Gã lùn quát lớn:
− Yêu nữ trói gà không chặt, nhị vị bắt lấy nó trước đi, rồi lát nữa sẽ tha hồ. Ha ha ... tha hồ khoái trá ...
Tố Mai, Hoàng Cúc cả kinh, lo sợ vừa cho tiểu thư vừa cho Lãnh Như Băng.
Chỉ thấy hai đại hán tựa hồ bị lời nói của gã lùn kích động, không hẹn cùng bước lại gần Bạch y nữ.
Tố Mai, Hoàng Cúc càng hốt hoảng, càng bị phân tâm thì cây tiên của gã lùn càng như một con độc xà khẩn vây khốn, không thể tách một người ra để bảo vệ chủ nhân.
Nhưng Bạch y nữ vẫn điềm nhiên, mỉm cười nhìn hai đại hán nói:
− Nhị vị đường đường nam tử hán, lại định động thủ với một nữ nhân như ta ư ?

Hai đại hán đỏ mặt, một gã đáp:
− Ta chỉ muốn coi vật gì ở dưới tấm lụa hồng kia thôi.
Gã thứ hai đáp:
− Đúng thế.
Cả hai quả nhiên không lý gì đến bạch y nữ quay sang tấn công Tố Mai và Hoàng Cúc.
Hai tỳ nữ gắng gượng đối phó với cây tiên lợi hại của gã lùn thì còn khả dĩ cầm đồng, nay thấy thêm hai gã đại hán vung đao lên thì cả kinh, nghĩ trận đấu này dữ nhiều lành ít.
Một đại hán nói với gã lùn:
− Cừu huynh, cây trường tiên của huynh ở nơi chật hẹp này khó phát huy uy lực, hãy nhường cho huynh đệ xuất thủ.
Gã lùn ngoảnh lại, thấy bạch y nữ đã đứng dậy, tay giơ kim trâm thì kinh sợ, nghĩ thầm:
"Thạch thất hẹp như thế này, nếu yêu nữ thi triển kim trâm ám toán, thì khó bề né tránh." Bèn vội nói to:
− Nhị vị khỏi cần tương trợ tiểu đệ, hãy bắt giữ con yêu nữ ấy đã.
Một đại hán lạnh lùng đáp:
− Cừu huynh lại muốn hai đại trượng phu chúng ta đây đối phó với một nữ nhân trói gà không chặt hay sao ?
Gã lùn phân tâm, bị trường kiếm của Tố Mai gạt cây trường tiên sang một phía, buộc hắn phải cố giành lại thế chủ động.
Hoàng Cúc thừa cơ đâm liền hai kiếm, khiến gã lùn thoái lui một bước, ngọn tiên trong tay hắn đã hơi loạn, bất đắc dĩ hắn phải dùng toàn lực nghênh địch, miệng nói:
− Nhị vị cẩn thận, con yêu nữ kia dùng ám khí đó.
Hai đại hán cả kinh, ngoảnh lại nhìn, quả nhiên bạch y nữ đang cầm kim trâm trong tay.
Chỉ thấy tả thủ của nàng cắm ngay kim trâm vào vai bên hữu, hai má tức thời ửng hồng, tinh mục phóng ra một luồng thần quang, nàng cất tiếng:
− Bắt tên quỉ lùn kia cho ta !
Hai đại hán sững sờ, hỏi:
− Sao kia ?
Bạch y nữ nhắc lại:
− Hãy bắt tên quỉ lùn kia cho ta.
Trong khoảnh khắc ấy, sáu luồng nhãn quang gặp nhau, hai đại hán đột nhiên cảm thấy tâm thần hơi chấn động.
Bạch y nữ cất bước tiến thẳng lại chỗ hai đại hán, đôi mắt nàng rực sáng, hai đại hán thấy nụ cười, vẻ mặt của nàng ẩn chứa sự uy nghiêm vô hạn, thần trí của chúng liền mơ hồ, không thuộc về chúng nữa. Bạch y nữ thì giơ tay chỉ

thẳng về phía gã lùn, nói:
− Mau bắt hắn cho ta !
Hai đại hán tức thời ứng thanh, vung đao lên công kích gã lùn. Một đao nhắm tới chém xuống, một đao quét ngang sườn gã lùn, gã lùn tuy võ công cao cường, nhưng ở khoảng cách gần, lại bị bất ngờ, chút nữa thì tử thương. Hắn vội thu hồi cây trường tiên, lạng người đi năm thước để né tránh, một đao phá rách tay áo bên hữu. Hắn kinh hoàng nhìn hai đại hán hỏi:
− Nhị vị phát cuồng hay sao vậy ?
Chỉ thấy mắt hai đại hán giương tròn, ánh mắt bừng bừng lửa giận, hai con ngươi bất động, tựa hồ đúng là bị phát cuồng.
Gã lùn từng nghe trong võ lâm có thứ kỳ công thần bí gọi là «Nhiếp Hồn Đại Pháp», nhưng hắn chưa gặp bao giờ. Lúc này nhìn tình trạng của hai đại hán rất giống bị người cướp mất hồn phách, làm cho thần trí mê loạn, thì hắn càng kinh hãi, cao giọng gọi.
− Lang huynh, Thường huynh, ngay cả tiểu đệ mà hai vị cũng không nhận ra ư ?
Chỉ nghe bạch y nữ hằn giọng giục:
− Mau bắt lấy tên quỉ lùn cho ta !
Hai đại hán chẳng để ý gì đến tiếng gọi của gã lùn, nhưng lại nghe rất rõ lời của Bạch y nữ, lại vung đao một tả một hữu xông tới.
Gã lùn biết rõ võ công của hai đại hán, bình nhật nếu một chọi một thì hắn hoàn toàn chẳng ngại, nhưng nếu hai gã kia liên thủ với nhau thì hắn quyết không địch nổi. Lúc này thế công của hai gã rất hung hiểm, hắn đành vung trường kiếm đối phó với hai trường đao. Nào ngờ thế công của song đao càng lúc càng lợi hại, tựa hồ hai gã kia liều chết mà đánh.
Thạch thất hơi hẹp, cây trường tiên có rất nhiều chiêu thuật lợi hại không thể triển khai, song đao của hai đại hán rất tiện trong cận chiến, chỉ sau mười chiêu, hai đại hán đã tạo nên một màn đao quang vây bọc gã lùn, hắn lâm vào thế bại đã rõ ràng.
Hắn miễn cưỡng chi trì thêm vài chiêu, nghĩ cách thoát thân, nếu tái chiến thì khó lòng tránh khỏi tử thương, nhưng đao pháp của hai gã kia càng lúc càng nhanh, một gã lại đang chắn ngang ở cửa thất, tưởng muốn thoát thân cũng chẳng dễ.
Một gã đại hán bỗng dùng chiêu «Qua điền lý hạ» đâm chéo lên một đao nhanh như chớp.
Gã lùn để tụ chân khí ở đan điền, hét to một tiếng, mạo hiểm búng người nhảy vọt qua đầu hai đại hán ra bên ngoài, rồi cắm cổ chạy đi. Hắn ứng biến tuy nhanh, nhưng đùi bị đao chém đứt một mảng thịt, máu nhỏ thành giọt xuống nền gạch xanh.
Hai đại hán thần trí đã bị người sai khiến ứng biến không đủ linh hoạt, nên

không ngăn cản được đường thoát của gã lùn.
Bạch y nữ chỉ tay về hướng tẩu thoát của gã lùn, dịu dàng nói:
− Mau truy đuổi, giết chết hắn đi.
Hai đại hán ngẩn người ra một chút, rồi co giò phóng đi.
Cả ba thân pháp cực nhanh, thoáng chốc đã mất hút.
Hoàng Cúc thấy họ đã đi xa, ánh mắt lộ đầy vẻ kính phục, nói:
− Tiểu thư tài quá. Loại võ công gì mà tuyệt vời như vậy ?
Bỗng tỳ nữ tái mặt.
Bạch y nữ đưa tay rút kim trâm khỏi vai, sắc diện ửng hồng tức thời chuyển sang nhợt nhạt, mồ hôi lạnh vã ra ướt đầu, lăn ròng ròng xuống cằm, miệng nói:
− Mệt chết đi được ...
Rồi ngã ngửa ra phía sau.
Tố Mai vội đỡ lưng bạch y nữ, gọi gấp:
− Tiểu thư, tiểu thư ...
Hai tay liên tục xoa lưng và ngực cho bạch y nữ.
Hoàng Cúc trấn tĩnh lại, hỏi:
− Mai tỷ tỷ, tiểu thư lại phát bệnh à ?
Tố Mai đáp:
− Tiểu thư quá mệt thôi.
Hoàng Cúc vẫn nghĩ đến thứ võ công kỳ lạ mà chủ nhân vừa thi triển, bắt hai gã đại hán phải cúi đầu vâng lệnh, đang nghĩ cách nên làm thế nào để tiểu thư truyền thụ loại võ công ấy cho mình. Nghĩ vậy, nhưng cũng vội cùng Tố Mai xoa bóp cho cô chủ.
Bạch y nữ từ nhỏ đã bị chứng bệnh kỳ quái, hàng trăm danh y cũng đành thúc thủ, mỗi lần quá mệt, nàng lại hôn mê bất tỉnh. Hai tỳ nữ theo hầu đã lâu, thường thấy nàng hôn mê, nên tuy khẩn trương, họ cũng không hề hoảng loạn.
Hai tỳ nữ xoa bóp một hồi, bạch y nữ đã tỉnh lại, mờ mắt, hít một hơi dài, thong thả ngồi dậy. Tố Mai nói:
− Tiểu thư thân thể hư nhược, đừng dao động nhiều, cứ nằm nghỉ một chút đi đã.
Bạch y nữ lắc đầu, thở dài:
− Trước mắt chúng ta còn ở trong tình cảnh thập phần nguy hiểm, làm sao ta có thể nghỉ ngơi.
Đoạn đứng dậy, chậm rãi bước tới bên Lãnh Như Băng nói nhỏ:
− Cất tấm lụa đi.
Tố Mai vội gấp tấm lụa hồng che người Lãnh Như Băng cất đi.
Bạch y nữ hít một hơi dài, đưa tay rút toàn bộ chín cây trâm ra khỏi người chàng, bảo Tố Mai:

− Tố Mai, giải khai ba huyệt «Thần quan», «Cự quan», «Vương đường» cho chàng.
Tố Mai y lời, giải huyệt cho Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng từ từ ngồi dậy, nhìn tứ phía hỏi:
− Đây là đâu vậy ?
Bạch y nữ đáp:
− Liệt Phụ Chủng.
Lãnh Như Băng lẩm bẩm:
− Liệt Phụ Chủng, Liệt Phụ Chủng ...
Bạch y nữ tiếp:
− Là một nhà mồ cô độc, xưa kia có một nữ nhân thủ tiết, nay đã bị người đời quên đi.
Lãnh Như Băng ngầm vận khí, cảm thấy huyệt mạch toàn thân đã lưu thông thì chưa hiểu ra sao, thong thả đứng dậy nói:
− Nơi này đã gọi là Liệt Phụ Chủng, hẳn ở bên ngoài thành Từ Châu ?
Bạch y nữ đáp:
− Dĩ nhiên không phải là ở «Quần Anh Lầu».
Lãnh Như Băng nhớ lại sự tình, vội cung tay nói:
− Tại hạ đa tạ cô nương cứu mệnh.
Bạch y nữ đáp:
− Công tử cứu ba người chúng ta, tiểu nữ mới cứu một mình công tử, còn nợ lại những hai nhân mạng.
Lãnh Như Băng mỉm cười nói:
− Trong giang hồ, ngẫu nhiên giúp đỡ là chuyện bình thường, cô nương đâu cần tính toán kỹ lưỡng ...
Đoạn chàng lái sang chuyện khác hỏi:
− Không biết nơi này cách Từ Châu bao xa ?
Bạch y nữ đáp:
− Không đến mười dặm.
Lãnh Như Băng cúi mình, nói:
− Lệnh tôn võ công cao cường, thế gian này khó ai địch nổi, cô nương nếu đi cùng lệnh tôn, ắt sẽ chẳng ngại gặp bọn đạo chích, thổ phỉ trên giang hồ.
Chàng nhớ hôm ở Thanh Vân Quán cùng Vương Phi Dương liên thủ bảo vệ Trần Hải, giao đấu với phụ thân của nàng, trong lòng còn chút dư âm không hay.
Bạch y nữ tỏ vẻ đăm chiêu, hỏi:
− Sao công tử đã từng giao đấu với gia gia của tiểu nữ ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Lệnh tôn võ công cao cường, tại hạ không phải là đối thủ.
Hoàng Cúc đột nhiên xen vào:

− Chỉ e công tử chẳng qua nổi một hai chiêu !
Lãnh Như Băng nói:
− Hai mươi chiêu, tại hạ tự tin có thể chi trì.
Hoàng Cúc reo lên:
− Thế thì công tử giỏi quá !
Lãnh Như Băng cung tay nói:
− Thỉnh ba vị bảo trọng, tại hạ có việc phải về ngay Từ Châu, xin cáo biệt.
Bạch y nữ nói:
− Đứng lại.
Lãnh Như Băng ngoái đầu lại, hỏi:
− Cô nương có điều gì chỉ giáo ?
Bạch y nữ hỏi:
− Trong thành có người đợi công tử chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không sai.
Bạch y nữ định nói lại thôi. Hoàng Cúc xen vào hỏi:
− Là nam nhân hay nữ nhân ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Là một vị lão tiền bối trong võ lâm, đương nhiên là nam nhân.
Bạch y nữ bỗng thở dài nói:
− «Quần Anh Lầu» là nơi không thể ở thêm, nếu công tử tin tiểu nữ, hãy đưa vị bằng hữu cùng đến đây.
Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:
− Vì sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Từ Châu sắp có phong vân tế hội, các nhân vật giang hồ đều tụ tập ở đó, các đại môn phái cũng cử hảo thủ đến tham gia. Chưa đến ngày đại hội chính thức, mà các nhân vật anh hùng đã tề tựu và khai chiến, «Quần Anh Lầu» là tụ điểm lớn nhất ở Từ Châu, cũng là nơi các anh hùng đấu trí lực gay gắt.
Lãnh Như Băng thầm kinh ngạc, nàng là một thiếu nữ thân thể hư nhược, làm sao lại thông thạo sự tình võ lâm như vậy, chàng bỗng nhớ hôm nàng tiễn đưa Dã Hạc Thượng Nhân, tựa hồ chính nàng nắm được bí mật nào đó của võ lâm mà ngay đến Trần đại hiệp danh trấn thiên hạ cũng không biết. Một thiếu nữ nhu nhược đầy thần bí.
Bạch y nữ mỉm cười hỏi:
− Công tử nghĩ gì vậy, hay là lấy làm kỳ quái về chuyện tiểu nữ biết nhiều sự việc trong võ lâm ?
Lãnh Như Băng trong lòng chính đang có vô số nghi vấn, nhưng bị thiếu nữ đoán trúng thì không tiện mở miệng xác nhận. Chàng thấy vẻ mặt thiếu nữ

mệt mỏi, đờ đẫn như người vừa ngủ một giấc dài tỉnh dậy, nhưng đôi mắt thì lại mở to, đầy trí tuệ, mênh mông như biển cả, chứa đựng mọi kiến thức thiên hạ.
Bạch y nữ mỉm cười hỏi:
− Công tử sơ nhập giang hồ thì phải ?
Lãnh Như Băng bất giác gật đầu.
Bạch y nữ lại mỉm cười, tiếp:
− Giả như tiểu nữ đoán không sai, công tử nếu không gánh một trách nhiệm trọng đại, thì cũng có mối đại cừu hoặc hận diệt gia ?
Lãnh Như Băng ngây người:
"Lời này chưa hoàn toàn đúng, nhưng thân thế của ta mông lung, từ mẫu và ân sư không chịu hé miệng cho ta biết nửa lời về thân thế, ba chữ Lãnh Như Băng chẳng qua chỉ là tính danh mà mẫu thân báo cho ta biết, liệu có đúng ta mang họ Lãnh ? Từ khi có trí nhớ, chưa lần nào ta được mẫu thân đưa đi viếng một phụ thân, thật chẳng còn hiểu ra làm sao !".
Mối nghi vấn này đã dạy dứt chàng mười mấy năm nay không nguôi, lúc này nghe bạch y nữ nhắc đến, nghi vấn lại trỗi dậy, trong nhất thời chàng như quên hết mọi chuyện xung quanh.
Bạch y nữ giơ tay vén vén tóc, hỏi:
− Thế nào, tiểu nữ nói đúng hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chưa hẳn như vậy.
Bạch y nữ nói:
− Ánh mắt công tử lộ rõ vẻ kinh dị vô hạn, điều này là sớm đã thừa nhận lời tiểu nữ không sai, vì sao công tử còn phủ nhận ?
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Tuy chưa trúng, nhưng cũng gần đúng.".
Chàng nghĩ vậy, song tựa hồ thiếu nữ nghe được tiếng nói bên trong của chàng, bỗng cười khanh khách, nói:
− Công tử hãy ngồi lại đây ! Có điều gì nan giải, cứ việc hỏi tiểu nữ.
Hoàng Cúc tiếp lời:
− Tiểu thư vô cùng tinh thông khoa tinh bốc (bói toán). Nếu công tử có điều gì nan giải, cứ kể cho tiểu thư nghe, tiểu thư sẽ bói cho công tử một quẻ ...
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Không tin hoàn toàn, nhưng cũng chẳng thể không tin." Chàng liền nói:
− Cô nương ngôn ngữ kinh nhân, túc kiến uyên bác ...
Bạch y nữ mỉm cười, tiếp:
− Khách khí quá ! Công tử là ân nhân cứu mệnh của tiểu nữ, tiểu nữ tận tâm tận lực giải quyết nghi nan cũng chỉ mới báo ân được một chút thôi.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thiếu nữ này thân thể hư nhược, không chịu được phong hàn, nhưng lời lẽ sắc bén như đao kiếm, từng câu từng chữ đều đánh trúng vào thâm tâm người khác, thật là thần bí.” Chàng bèn đáp:
− Nhã ý của cô nương, tại hạ cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ hoàn toàn không có tâm sự nghi nan, việc cứu cô nương đã được cô nương báo đáp qua việc trị thương, tại hạ xin cáo biệt.
Bạch y nữ thở dài:
− Thỉnh lưu bước, tiểu nữ còn chưa nói hết.
Lãnh Như Băng ngoảnh đầu lại, hỏi:
− Tại hạ cần đi gấp, thỉnh cô nương có gì thì nói ngay cho.
Bạch y nữ nói:
− Võ công của công tử khá cao, đủ bảo hộ chúng tiểu nữ, nhưng hoàn toàn không thể đối phó nổi với quần hùng tụ tập ở Từ Châu ... Tình thế trước mắt hiển minh, chúng ta đã ở cục diện khả hợp bất khả phân, thiết tưởng công tử nên biết điều này mới phải !
Lãnh Như Băng ngẩn ra:
− Nguyện nghe cao kiến !
Bạch y nữ nói:
− Dùng lực của công tử phối hợp với trí của tiểu nữ, có thể làm nên một đại sự kinh nhân ở Từ Châu. Cơ hội này ngàn năm mới có, thỉnh công tử suy nghĩ kỹ.
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ chỉ muốn đi tìm người, hoàn toàn không có ý cầu danh trong võ lâm.
Bạch y nữ hỏi:
− Hãy nói cho tiểu nữ biết, công tử muốn tìm ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tìm sư đệ của tại hạ !
Bạch y nữ nhận xét:
− Nhìn dáng dấp của công tử, xem chừng công tử rất thiếu nhẫn nại để nghe lời tiểu nữ.
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ đang có vị bằng hữu trông chờ, nên phải đi ngay.
Bạch y nữ nói:
− Công tử đã quyết đi, thì cũng khó lưu giữ công tử. Ôi, chúng ta bèo nước tương phùng, công tử đã xả thân cứu mạng tiểu nữ, tiểu nữ quyết định sẽ chờ ở đây ba ngày. Nội nhật ba ngày nếu công tử có việc gì nghi nan, hoặc nhớ đến tiểu nữ, đều có thể đến đây gặp lại ...
Nàng ho một hồi, nói tiếp:
− Quá ba ngày, công tử đừng đến đây, chúng ta không còn cơ hội gặp nhau

nữa đâu.
Lãnh Như Băng tuy trong lòng có rất nhiều sự việc nghi nan, muốn thỉnh giáo nàng, có điều là cứ bị nàng nói trước, thành thử cảm thấy lòng tự tôn và cao ngạo vốn có bị tổn thương, lực phản kháng trỗi dậy, không muốn đa vấn, hơn nữa lại nghĩ đến Hứa Sĩ Công đang chờ, phải trở lại thành Từ Châu ngay, bèn cung tay nói:
− Tại hạ ghi nhớ lời cô nương, nếu có nghi nan, trong ba ngày tới sẽ lại đây thỉnh giáo.
Đoạn quay người rảo bước mà đi.

Hồi 21
Mai Hoa Lệnh

Lãnh Như Băng rời khỏi Liệt Phụ Chủng chừng vài dặm thì thấy có hai đại hán đang ác đấu với một gã lùn. Hai đại hán dùng trường đao gấp gấp công kích, gã lùn dùng trường tiên đối phó, đã lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm.
Gã lùn vừa chống đỡ song đao vừa kêu:
− Hai vị phát cuồng rồi ư ? Ngay cả tiểu đệ cũng không nhận ra nữa hay sao ?
Lãnh Như Băng nhìn kỹ, quả nhiên phát giác hai đại hán đang vung đao công kích hai mắt trợn tròn, thần thái ngớ ngớ ngẩn ngẩn như bị trúng một thứ mê dược gì đó.
Thân pháp của hai đại hán không linh hoạt chút nào, nhưng công thế liên thủ của họ thì nghiêm mật dị thường, phối hợp vô cùng ăn ý, hơn nữa lực đại thế mạnh, gã lùn bị vây bọc trong màn đao quang hết hy vọng thoát thân.
Lãnh Như Băng cho rằng chỉ mười chiêu nữa gã lùn tất bị đả thương, thì nghĩ thầm:
"Thần thái của hai gã đại hán có điều gì bất ổn, nghe gã lùn vừa nói xem chừng ba người rất thân thiện với nhau, mình đã gặp vụ này, há không can thiệp ?" Liền xông tới vung một chưởng định chộp lấy trường đao của một đại hán.
Hai đại hán vốn đang hợp lực thập phần nghiêm mật, nay Lãnh Như Băng nhảy vào cứu ứng cho gã lùn, định đoạt lấy trường đao của một đại hán, thì gã đại hán kia dĩ nhiên phải vung đao mà tiếp cứu đồng bọn.
Lãnh Như Băng tuy sau mấy chiêu vẫn chưa đoạt được binh khí, nhưng đã phá thế bao vây của hai đại hán, gã lùn lập tức lợi dụng cơ hội đó vọt ra khỏi màn đao quang đã tán loạn.
Hai đại hán lập tức dùng toàn lực công kích Lãnh Như Băng. Đao pháp của họ chẳng tầm thường, lại liên thủ với nhau thành thế vây công, Lãnh Như Băng thì chưa muốn thi triển độc thủ đả thương người, thành thử chàng đã mất tiên cơ, bị đao quang vây bọc.
Gã lùn được giải cứu lại thu roi đứng ngoài ba thước mà xem ba người giao đấu, chẳng chịu vào hợp lực với Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng đột nhiên phản kích liền ba chiêu thật gấp, giành lại tiên cơ. Chàng đã bị đao pháp cao cường của hai đại hán vây bọc, đâu còn dám

khinh suất, liền sử dụng đến tuyệt chiêu.
Hai đại hán đánh lâu đã mệt làm sao đương nổi chưởng cước lợi hại của Lãnh Như Băng, chỉ một thoáng sau đã bị chàng điểm trúng huyệt đạo ngã lăn ra đất.
Lãnh Như Băng quay lại nhìn gã lùn, bỗng nghe gã vội thở phì phò như kéo bể, tựa hồ quá mệt mỏi, chưa phục hồi sức lực. Lãnh Như Băng lạnh lùng «hừ» một tiếng nói:
− Các hạ không cần giả vờ.
Gã lùn đỏ mặt nói:
− Huynh đài có gì chỉ giáo ?
Nguyên hắn đã sớm khôi phục sức lực, nhưng lại xảo quyệt không chịu hợp lực với Lãnh Như Băng, thấy Lãnh Như Băng đã đánh ngã hai đại hán sợ chàng trách móc, bèn giả bộ mệt mỏi để chàng tưởng là hắn không đủ sức xuất thủ tương trợ chàng.
Lãnh Như Băng có mục quang tinh tường, nhìn hắn thì biết ngay là hắn xảo trá, nghĩ thầm:
"Ta mà sớm biết ngươi là hạng người như vậy, ta đã chẳng xuất thủ cứu ngươi.".
Chàng còn trẻ tuổi, chưa đủ tâm cơ, nghĩ sao là nói thẳng ngay ra.
Gã lùn tuy gian ngoan xảo quyệt, nhưng bị người vạch trúng tim đen vội lãng sang chuyện khác.
Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:
− Hai vị kia là bằng hữu của các hạ chăng ?
Gã lùn đáp:
− Tại hạ là Hồng Toàn, hai vị kia là lão lục, lão thất trong Kiếm Bắc Thất Sát, quen biết từ lâu với tại hạ.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Không rõ Từ Châu phát sinh sự kiện trọng đại gì mà có nhiều nhân vật võ lâm kéo đến như vậy ?" Chàng bèn hỏi:
− Đã quen biết nhau từ lâu tại sao lại đánh nhau đến mức liều chết như thế ?
Hồng Toàn vừa bị Lãnh Như Băng vạch mặt thì không dám hoang ngôn nữa, bèn đáp:
− Hai vị ấy bị trúng tà thuật, đi nghe lệnh của một yêu nữ, dĩ nhiên là không còn phân biệt bằng hữu, cứ thế xông vào định giết tại hạ.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Thế gian lại có chuyện như vậy sao ?
Hồng Toàn nói:
− Thì chính tại hạ chứng kiến. Vừa rồi hai vị ấy nhìn vào mắt con yêu nữ một lần lập tức tinh thần mê muội, xuất thủ công kích tại hạ, thế chẳng phải là trúng tà thuật là gì.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:
− Yêu nữ ở đâu ?
Hồng Toàn đáp:
− Đang ở Liệt Phụ Chủng.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Chắc chắn đó là Bạch y nữ. Nàng nói năng sắc sảo, câu nào cũng chấn động tâm khảm người khác. Đích thị nàng có tài tiên đoán." Bèn hỏi:
− Thật vậy ư ?
Hồng Toàn thấy Lãnh Như Băng võ công tuy cao nhưng chưa có kinh nghiệm giang hồ, liền đứng dậy nói:
− Tại hạ cho rằng con yêu nữ ấy đã dùng «Nhiếp Hồn Đại Pháp». Thuật này vốn bắt nguồn từ Mật Tông Tây Tạng truyền nhập Trung Nguyên, nhưng rất ít người biết sử dụng. Giá biết trước như thế thì tại hạ đã có cách hóa giải nó rồi.
Lãnh Như Băng từng nghe ân sư nói rằng trong võ lâm có Nhiếp Hồn Đại Pháp nhưng ít người biết sử dụng thuật đó. Ân sư chỉ nói qua như vậy, nay lại nghe Hồng Toàn bảo rằng có cách hóa giải thì không nhịn được, bèn hỏi:
− Hóa giải bằng cách nào ?
Hồng Toàn nghĩ thầm:
"Hai người kia sau khi bị điểm huyệt không biết thần trí đã khôi phục hay chưa ?" Bèn đáp:
− Thuật này nguy hiểm lắm, không học được đâu.
Lãnh Như Băng càng nổi tính hiếu kỳ, nhưng đành nói:
− Chẳng qua tại hạ hỏi vậy thôi.
Hồng Toàn nói:
− Huynh đài hãy giải huyệt cho hai vị kia xem thần trí của họ đã khôi phục hay chưa ?
Nguyên Hồng Toàn chưa rõ thủ pháp điểm huyệt của Lãnh Như Băng đối với hai đại hán ra sao, nên hắn cố ý muốn chàng tự xuất thủ.
Lãnh Như Băng dùng hai tay đồng thời giải huyệt cho cả hai gã đại hán.
Hồng Toàn vội gọi:
− Lang huynh, Thường huynh, hai vị đã tỉnh chưa ?
Hai đại hán ngơ ngác nhìn tứ bề một hồi, cung tay nói với Hồng Toàn:
− Cừu huynh, vị cô nương kia đâu ?
Hồng Toàn cười khẩy:
− Hai vị vừa rồi dùng song đao liên thủ công kích đệ suýt chết, may mà tại hạ chống đỡ được.
Hai đại hán tựa hồ như cố nhớ lại sự việc vừa qua. Một gã nói:
− Có chuyện như vậy thật ư ? Tại hạ quả tình không biết ...
Lãnh Như Băng nhìn sắc diện hai đại hán nghĩ thầm:

“Xem chừng gã lùn không hoang ngôn, thế gian thật có thuật nhiếp hồn, ắt có cách hóa giải. Ta phải hỏi gã để sau này vạn nhất gặp phải thì cũng có cách tự vệ.” Bèn hỏi:
− Các hạ lúc nãy bảo có cách hóa giải Nhiếp Hồn Đại Pháp, là cách gì vậy ?
Hồng Toàn thấy đồng bọn đã khôi phục thần trí thì không còn e sợ nữa, lạnh lùng đáp:
− Chuyện đó há có thể tùy tiện truyền thụ cho kẻ khác ?
Lãnh Như Băng nổi giận, nhưng lại cố nén xuống, nghĩ thầm:
“Bí mật của người khác đâu có thể ép họ nói ra.” Bèn không tái vấn, quay người bỏ đi.
Chàng biết Hứa Sĩ Công thấy mình mất tích chắc đang lo lắng nên chàng liền phóng một mạch về «Quần Anh Lầu».
Hứa Sĩ Công như đang ngồi trên tổ kiến, vừa thấy Lãnh Như Băng trở về thì thở phào nhẹ nhõm, nói:
− Lãnh đệ đi đâu làm cho lão huynh lo chết người đi được !
Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:
− Tiểu đệ gặp phải chuyện phiền phức, tốn khá nhiều thời gian để giải quyết. Hứa huynh đã gặp được Thiết Kỳ Kim Hoàn Tần Phi Hổ hay chưa ?
Chàng không muốn kể lại việc cứu giúp Bạch y nữ, lại chẳng muốn hoang ngôn, nên chỉ nói lướt qua như vậy.
Hứa Sĩ Công nghiêm trang gật đầu đáp:
− Gặp rồi.
Lãnh Như Băng vội hỏi:
− Có dò xét được tin tức gì về Lý Tiểu Hổ chăng ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Mới có chút manh mối nhưng chưa đủ tường tận. Tần Tổng tiêu đầu đã phái người đi xác minh ...
Ngừng một chút đoạn tiếp:
− Lãnh đệ, quần hào tập trung ở Từ Châu, các đại môn phái đều có các cao thủ tề tựu, Theo lời Tần Phi Hổ, có cả người từ Ngũ Độc Cung tới, rồi cả Sâm Tiên Long Thiên Lộc không hề lai vãng với giang hồ cũng đích thân tìm đến, có lẽ chỉ nội trong đêm nay là đến Từ Châu. Lúc này trong thành đúng là long tranh hổ đấu, sát cơ trùng trùng. «Quần Anh Lầu» càng là nơi các lộ quần hào đấu trí đấu lực, muôn phần nguy hiểm. Tần Phi Hổ có nhã ý muốn hai chúng ta tới lánh nạn ở Thần Võ Tiêu Cục vài ngày.
Lãnh Như Băng nói:
− Tiểu đệ chưa hề quen biết với Tần Phi Hổ, đến đấy có mạo muội quá chăng ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Tần Phi Hổ với lão huynh tương giao nhiều năm, tính khí hào sảng, huống

hồ đã cho người đi xác minh tin tức sư đệ của Lãnh đệ, nên đến làm quen thì hơn.
Lãnh Như Băng thấy lão Hứa nói không sai bèn đáp:
− Hứa huynh đã thấy nên làm thì tiểu đệ xin tuân lệnh.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đừng để muộn, ta nên đi ngay thôi.
Hai người rời phòng ra tiền sảnh, chỉ thấy người kéo vào càng đông thêm, toàn các nhân vật võ lâm mới từ xa tới. Tiếng người nói, tiếng ngựa hí, phức loạn dị thường. Lãnh Như Băng vội bám theo sau Hứa Sĩ Công đang sắp bước ra ngoài cổng tửu điếm, bỗng bị người đụng phải ở phía sau.
Mấy ngày vừa qua chàng đã học được nhiều kinh nghiệm, vội chột dạ ngoảnh lại nhìn.
Chỉ thấy một người y phục nho sinh, đội mũ nhà nho, tay phe phẩy cây quạt đang lảo đảo đi ngược hướng với chàng.
Chàng đưa tay nắn túi, thấy thanh Sâm Thương Kiếm vẫn còn đó, toàn thân không có cảm giác gì khác lạ thì an tâm hơn.
Không lâu sau, hai người đã thấy thấp thoáng Thần Võ Tiêu Cục trước mặt.
Thần Võ Tiêu Cục nằm trên một đại lộ lớn ở phía Tây, cổng lớn viện rộng, còn đồ sộ hơn cả Quần Anh Lầu. Tổng tiêu đầu đã được thuộc hạ thông báo nên đã thân chinh ra tận cổng lớn đón khách.
Tổng tiêu đầu bôn tẩu giang hồ đã lâu năm, lễ giáo chu đáo, chưa để Hứa Sĩ Công giới thiệu đã cung tay hỏi:
− Vị này có phải là Lãnh huynh ?
Lãnh Như Băng vội đáp lễ, nói:
− Tại hạ Lãnh Như Băng.
Tần Phi Hổ thân hình cao lớn, mày rậm mặt đỏ, trông thập phần khôi ngô, mắt sáng đầy uy lực.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đến phiền Tần huynh ...
Tần Phi Hổ nói luôn:
− Đâu có gì, đệ mong gặp Hứa huynh đã lâu, hậu sảnh đã bày sẵn tiệc rượu, thỉnh hai vị.
Đoạn lách sang bên nhường đường. Hứa Sĩ Công cũng không khách khí thêm, lập tức bước đi trước.
Trong hậu sảnh rộng rãi quả nhiên đã có bàn tiệc với hai hán tử, một cao, một thấp ngồi chờ sẵn.
Tần Phi Hổ chỉ hai người kia, nói:
− Hai vị huynh đệ kia là hai trợ thủ đắc lực nhất của tiêu cục là Thiết Đao Vương Sơn và Thiết Cước Lý Tiến.
Hứa Sĩ Công cung tay nói:

− Hân hạnh được biết đại danh của hai vị sư phụ.
Vương Sơn và Lý Tiến vội đáp lễ nói:
− Chúng đệ nghe đại danh Sấu Hầu Vương đã lâu, nay mới hân hạnh kiến diện.
Tần Phi Hổ nói:
− Các vị khỏi cần khách khí, chúng ta hãy ngồi vào bàn rồi hãy nói.
Đoạn mời Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng ngồi vào bàn tiệc, mình ngồi chủ vị, Vương Sơn và Lý Tiến ngồi ở hai bên.
Hứa Sĩ Công nâng chung rượu nói:
− Huynh đệ tiên kính chư vị một chung.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Mấy vị này chắc thích uống rượu với nhau lắm, mình không thể hùa theo tửu hứng của họ.".
Đoạn đưa chung rượu lên môi chỉ định nhấp, bỗng thấy Thiết Đao Vương Sơn chau mày thất sắc, buông rớt chung rượu đang cầm trong tay.
Tần Phi Hổ hỏi ngay:
− Vương sư phụ không được khỏe ư ?
Vương Sơn định thần nói:
− Vị Lãnh huynh này ...
Đoạn chỉ vào cổ tay tả của Lãnh Như Băng rồi không nói được nữa.
Tần Phi Hổ nhìn theo ngón tay của Vương Sơn chỉ, còn kinh hoàng hơn cả Vương Sơn, chung rượu đang cầm cũng rớt luôn xuống đất.
Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
"Hai người chẳng biết mắc phải thứ bệnh quỷ gì ?" Bèn giơ cổ tay tả lên coi, chỉ thấy trong ống tay áo có dính một bông mai trắng nhỏ bé, bèn dứt nó ra.
Tần Phi Hổ ngồi chết lặng, mặt tái nhợt, không nói được một lời.
Lãnh Như Băng nghĩ bụng:
"Họ kinh hãi như thế chắc là vì cái bông hoa mai này.".
Chỉ thấy bông mai trắng nằm trên lòng bàn tay chàng là do người làm ra, cực kỳ tinh xảo, không biết từ vật liệu gì.
Hứa Sĩ Công kinh nghiệm quảng bác nhưng cũng không rõ lai lịch của bạch mai hoa, nhìn Lãnh Như Băng hỏi:
− Lãnh đệ, Bạch Mai Hoa từ đâu ra vậy ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Không biết !
Bỗng nhớ lúc chàng rời Quần Anh Lầu bị người đụng phải, bèn tiếp:
− Khi chúng ta rời Quần Anh Lầu, lúc tiểu đệ ra cổng bị một người đụng phải, có lẽ bông mai này là của người ấy nhét vào.
Hứa Sĩ Công hỏi Tần Phi Hổ:
− Tần huynh, Bạch Mai Hoa này có dụng ý gì ?

Tần Phi Hổ hỏi lại:
− Hứa huynh không biết thật ư ?
Hứa Sĩ Công bị Lục y mỹ nhân giam giữ hai năm nơi Đào Hoa Trang, không biết sự tình gần đây trong giang hồ, bèn đáp:
− Huynh đệ nếu biết thì còn hỏi làm gì ?
Tần Phi Hổ đột nhiên cầm cả vò rượu lên tu ừng ực một hồi cạn sạch rồi mới hít một hơi dài nói:
− Bạch Mai Hoa chế khắc tinh xảo nhưng là tiêu ký tử vong. Bạch mai hoa xuất hiện ở đâu, nơi đó không một ai có thể sống sót ...
Lãnh Như Băng mày kiếm dựng ngược:
− Có chuyện như vậy được sao ?
Tần Phi Hổ nốc cạn vò rượu cho có thêm can đảm rồi nói:
− Tại hạ từng mục kích hai thảm sự đều có liên quan đến Bạch Mai Hoa này. Một lần là cùng đi với Vương sư phụ đây.
Thiết Đao Vương Sơn lắp bắp:
− Không ... sai ... chuyện đó ... tại ... hạ ... không sao ... quên ... nổi.
Lão Vương run cầm cập, lắp bắp mãi mới nói hết câu.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Các vị nói rõ hơn một chút được chăng ?
Vương Sơn lắc đầu:
− Tại hạ ... thấy không cần nói ... chỉ e ... Lãnh huynh nên sớm chuẩn bị hậu sự đi ... thì vừa ...
Lão thong thả nhìn Tần Phi Hổ nói:
− Chúng ta đều mắc tội ... đáng bị khoét mắt ...
Tần Phi Hổ cau có gật đầu nói:
− Tự khoét hai mắt thì có thể tránh được thảm tử ...
Vương Sơn đột ngột rút ra một lưỡi trủy thủ sắc bén, khía ngay vào cổ tay của mình.
Lãnh Như Băng nhoài người, đưa tay hữu chộp lấy ngay uyển mạch của Vương Sơn, đoạt ngay thanh trủy thủ.
Hứa Sĩ Công đập bàn, lạnh lùng nói:
− Chúng ta bôn tẩu giang hồ, suốt đời lấy đao kiếm để cầu sinh, việc sinh tử có gì đáng sợ. Hai vị nhút nhát như vậy, thì nhân lúc này hãy thu xếp lánh lên núi mà ở, đừng chường mặt tại tiêu cục này nữa ...
Lãnh Như Băng nói:
− Kẻ nhét Bạch Mai Hoa vào tay áo của tại hạ là muốn tìm tại hạ, đâu có liên quan gì đến tiêu cục của các vị ?
Chàng định nói tại sao các vị phải run sợ, nhưng Thiết Đao Vương Sơn đã ngắt lời:
− Tại vì người nào nhìn thấy Bạch Mai Hoa thì phải khoét mắt, chạm tay

vào nó thì bị chặt tay, bàn luận về nó thì bị cắt lưỡi, nghe nói thì bị chọc thủng màng nhĩ.
Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:
− Kẻ nào định ra quy củ ấy ?
Vương Sơn đáp:
− Chủ nhân của Bạch Mai Hoa.
Lãnh Như Băng gằn giọng:
− Chủ nhân của Bạch Mai Hoa là ai ?
Vương Sơn hé môi định nói nhưng lại bậm môi lại, trông thần sắc thì hiển nhiên lão đang vô cùng lo sợ.
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ nói:
− Chắc là Vương huynh sợ bị cắt lưỡi nên không dám nói.
Vương Sơn quả nhiên nhắm mắt im lặng.
Hứa Sĩ Công bỗng hỏi:
− Lãnh đệ có nhìn rõ kẻ đụng vào người Lãnh đệ hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Là một thư sinh vận nho phục, tay cầm quạt phe phẩy.
Tần Phi Hổ ngạc nhiên hỏi lạc cả giọng:
− Một vị thư sinh ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đúng vậy. Không phải hắn hay sao ?
Tần Phi Hổ bậm môi không nói.
Lãnh Như Băng thấy họ run sợ như vậy bèn quay nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Chúng ta đi thôi !
Hứa Sĩ Công nghĩ mấy ngày qua gặp toàn các vị bằng hữu năm xưa người nào cũng đều thay đổi hẳn. Nào Thái Bình Trấn Chủ giăng lưới suýt chút nữa làm liên lụy cả Lãnh Như Băng.
Nay Tần Phi Hổ, Tổng tiêu đầu của Thần Võ Tiêu Cục, được mệnh danh là đệ nhất tiêu cục trong võ lâm đương thời, giao du quảng bác, quen biết nhiều người, nào ngờ cuối cùng chỉ trông thấy một bông hoa mai trắng nhỏ xíu lại sợ hơn cả độc xà.
Lão Hứa càng nghĩ càng giận, bèn đứng dậy «hừ» một tiếng nói:
− Đường đường là Tổng tiêu đầu Thần Võ Tiêu Cục mà cuối cùng lại là hạng tham sống sợ chết, Hứa mỗ có mắt như mù, đã nhận lầm người. Giao tình giữa chúng ta mấy chục năm đến đây là hết, từ nay trở đi coi như không hề quen biết.
Đoạn phất tay áo, khiến bình rượu và chén dĩa văng đổ tứ tung.
Tính lão Hứa là vậy, không vừa ý là lập tức tuyệt giao.
Lãnh Như Băng thấy hơi khó xử, nói nhỏ:
− Hứa huynh, có lẽ Tần tổng tiêu đầu có lý do riêng khó nói chăng.

Hứa Sĩ Công «hừ» một tiếng, kéo tay Lãnh Như Băng:
− Lãnh đệ, chúng ta đi. Lão huynh không tin rằng cả phủ Từ Châu rộng lớn này, ngoài Thần Võ Tiêu Cục ra không còn chỗ nào cho huynh đệ chúng ta an thân.
Chỉ thấy Tần Phi Hổ sắc mặt luôn luôn biến đổi đột ngột đứng dậy, hai tay sờ vào thắt lưng, tả thủ rút ra một chiếc xiên, hữu thủ rút ra năm lượng kim hoàn đặt lên lòng bàn tay, nói:
− Hứa huynh tạm dừng bước.
Hứa Sĩ Công nhìn Tần Phi Hổ, thấy sắc mặt rầu rĩ của y bỗng nhiên cảm thấy mình hơi bất nhẫn, nghĩ thầm:
"Mình chửi vào mặt người ta như vậy e cạn tàu ráo máng quá." Bèn cung tay nói:
− Tần huynh có gì chỉ giáo, cứ việc nói, hai ta là huynh đệ nhiều năm, nếu lão phu có khả năng sẽ hết lòng chia xẻ với Tần huynh.
Tần Phi Hổ thở dài đáp:
− Hứa huynh đừng buồn, vừa rồi Hứa huynh chửi như vậy là đúng lắm.
Bỗng Vương Sơn kêu to:
− Bạch Mai Hoa !
Lãnh Như Băng chau mày hỏi:
− Đâu ?
Đưa mắt nhìn, quả thấy trên bàn tiệc có một bông mai trắng, sờ sờ ra đó. Trong sảnh có năm cao thủ mà không một ai biết bông mai trắng kia xuất hiện vô thanh vô tức trên bàn tiệc từ lúc nào. Tần Phi Hổ ngồi phịch ngay xuống.
Vương Sơn mặt tái mét, run run rẩy rẩy, lảo đảo.
Lý Tiến bỗng đưa tay đỡ Vương Sơn nói nhỏ:
− Vương huynh hãy bình tĩnh, cùng lắm là chết. Thế gian này có ai thoát khỏi cái chết đâu mà phải sợ ?
Vương Sơn hít một hơi dài đáp:
− Lý huynh nói đúng, cùng lắm là chết ...
Lời chưa dứt, bỗng nhiên có tiếng cười lạnh lẽo vọng vào, tiếng cười này từ ngoài xa nhưng nghe như ở bên tai.
Lãnh Như Băng hơi chột dạ nghĩ thầm:
"Người kia thi triển thuật «Thiên Lý Truyền Âm» truyền tiếng cười lạnh lẽo từ xa vào trong hậu sảnh, quả là nội công thâm hậu, tuyệt đối không thể xem thường.".
Vương Sơn vừa trấn tĩnh được một chút lại run sợ, cuống cuồng chạy ra khỏi sảnh.
Lãnh Như Băng vội giơ chắn đường hỏi:
− Vương huynh định đi đâu vậy ?

Vương Sơn mặt trắng bệch, hồn xiêu phách lạc, lạc giọng nói:
− Hết ... hết đường sống ... rồi ...
Đoạn gạt phắt tay Lãnh Như Băng mà chạy đi.
Lãnh Như Băng điểm luôn huyệt đạo của lão ta rồi quay sang nói với Tần Phi Hổ:
− Tần huynh, thứ cho tại hạ vô lễ.
Đoạn bước luôn ra ngoài.
Lúc này trời vừa tối, tinh tú thấp thoáng, bên ngoài sảnh tĩnh mịch không có gì khả nghi.
Hứa Sĩ Công sải bước theo chàng, hỏi:
− Lãnh đệ, có thấy ai không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chưa thấy, người kia dùng thuật «Thiên Lý Truyền Âm» truyền tiếng cười vào trong sảnh, võ công hẳn là ghê gớm, tâm địa xảo trá lắm đó.
Bỗng nghe Tần Phi Hổ nói lớn:
− Tần mỗ vô tri nên đắc tội, nguyện trước hết tuân theo qui pháp tự xử, trước khoét hai mắt, sau sẽ tự cắt lưỡi.
Lãnh Như Băng kinh hãi, quay mình chạy vào sảnh, chỉ thấy Tần Phi Hổ đang chắp tay cầu xin ai đó, sắc mặt xám ngoét như kẻ đã chết.
Chàng nhìn theo hướng đối diện với Tần Phi Hổ thì thấy một hắc y nhân đứng quay lưng bất động không nói không rằng ở trong góc sảnh, tay áo buông dài sát đất.
Góc sảnh tối mờ, nếu không để ý rất khó nhận ra người kia.
Lãnh Như Băng hắng giọng nói:
− Các hạ thi triển «Thiên Lý Truyền Âm» tới mức này, đủ thấy võ công rất cao minh.
Hắc y nhân tựa hồ không nghe thấy lời Tần Phi Hổ và Lãnh Như Băng, vẫn chẳng nói chẳng rằng.
Tần Phi Hổ bỗng đứng dậy, lảo đảo bước về phía người kia, toàn thân hiển nhiên không một chút khí lực.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Chủ nhân của Bạch mai hoa không biết là nhân vật cỡ nào mà Tần Phi Hổ lại kinh hãi đến như vậy ?".
Tần Phi Hổ đi qua chỗ Lãnh Như Băng ba bước liền quỳ xuống nói:
− Tại hạ mạo phạm đại giá, tội đáng chết ngàn lần, nguyện tự khoét mắt, cắt lưỡi, những mong đại giá tha tội cho gia quyến tại hạ thì dù tại hạ ở dưới cửu tuyền cũng cảm kích vô cùng !
Lãnh Như Băng bước tới đỡ Tần Phi Hổ dậy, điềm nhiên hỏi người kia:
− Các hạ có phải là chủ nhân của Bạch Mai Hoa ?
Bóng đen vẫn im lặng. Lãnh Như Băng nổi giận:

− Các hạ giả bộ câm điếc, đừng trách tại hạ đắc tội.
Đoạn chàng vung tay đánh tới một chưởng.
Tần Phi Hổ hoảng hốt định xuất thủ can ngăn nhưng đã không kịp.
Lãnh Như Băng phóng chưởng này với tám thành công lực, chưởng phong cương mãnh ào ào. Bản tánh chàng là người thiện lương, tuy xuất chưởng nhưng lòng thầm nghĩ nếu người kia không né tránh, chàng ắt phải thu hồi chưởng lực.
Nào ngờ chưởng thế đã tới cận thân mà người kia vẫn đứng quay lưng lại bất động, làm như không hề thấy có đòn giáng tới phía sau. Lãnh Như Băng chưởng đã đến gần, thấy mình công kích từ sau lưng thì không được quang minh, bèn lập tức hít một hơi chân khí, chưởng lực phát xuất đột nhiên được thu hồi.
Chỉ nghe một thanh âm vọng lại:
− Tệ chủ nhân mắc bận, muốn Tần Tổng tiêu đầu làm giùm một việc.
Thì ra người kia không phải là chủ nhân của Bạch Mai Hoa.
Tần Phi Hổ nghe vậy, can đảm lên vài phần, đáp:
− Đó là việc gì, nếu Tần mỗ làm được quyết không dám trái lệnh.
Lãnh Như Băng đang định vòng qua phía kia để nhìn rõ mặt bóng đen, nghe Tần Phi Hổ hỏi vậy lại thôi. Bóng đen nói:
− Lần này tệ chủ nhân truyền Bạch Hoa Lệnh Dụ chiêu thỉnh các cao nhân võ lâm thiên hạ tham gia đại hội ở Từ Châu, phiền Tổng tiêu đầu chuẩn bị năm mươi bàn tiệc để chiêu đãi các vị anh hùng trong thiên hạ !
Tần Phi Hổ nói:
− Chuyện này nào có đáng gì, không biết khi nào đãi tiệc ?
Bóng đen đáp:
− Ba ngày nữa thôi, vào lúc chính ngọ, năm mươi bàn tiệc phải sẵn sàng tại Liệt Phụ Chủng.
Tần Phi Hổ đáp:
− Tần mỗ nhớ rồi, xin bẩm lại với quý chủ nhân rằng được giao phó việc đó, Tần mỗ vô cùng vinh dự.
Bóng đen nói:
− Không được bày tiệc sớm quá, cũng không được muộn một khắc.
Tần Phi Hổ đáp:
− Tần mỗ quyết không dám trái lệnh của quý chủ nhân.
Bóng đen nói:
− Công việc tệ chủ nhân giao phó quyết không được đàm luận cho người khác biết, Tần Tổng tiêu đầu hiểu rồi chứ ?
Tần Phi Hổ đáp:
− Điều đó Tần mỗ xin ghi nhớ !
Bóng đen nói:

− Tốt ! Hẹn gặp lại trên bàn tiệc ba ngày sau !
Tần Phi Hổ nói:
− Tần mỗ cung tiễn sứ giả của Mai Hoa chủ nhân.
Bóng đen xua tay:
− Khỏi cần.
Đoạn thong thả men theo vách sảnh mà đi ra ngoài.
Hắn đàm thoại hồi lâu với Tần Phi Hổ mà thủy chung vẫn quay lưng, không ngoảnh mặt lại một lần, chân không di động, cứ như một bức tượng thần.
Lãnh Như Băng muốn ghi nhớ diện mạo của hắn, bèn quát lớn:
− Đại giá dừng bước !
Đoạn nhún chân bay xa tám thước đứng chặn ở sảnh môn.
Hắc y nhân dừng chân lạnh lùng hỏi:
− Ngươi là ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ là Lãnh Như Băng, không có quan hệ gì với Thần Võ Tiêu Cục, chẳng qua chỉ vừa làm quen với Tần tổng tiêu đầu, nếu các hạ muốn hành sử thế nào với tại hạ thì điều đó không liên quan gì tới Thần Võ Tiêu Cục.
Ngừng một chút đoạn tiếp:
− Chúng ta đã không quen biết, lại vô oán vô cừu, chẳng hiểu vì cớ gì quý chủ nhân lại nhét Bạch Mai Hoa vào tay áo của tại hạ ?
Chàng thò tay vào bao, lấy ra bông mai trắng, đặt trên lòng bàn tay, chìa ra.
Lúc này hai người cách nhau ba bốn thước, hắc y nhân đột nhiên phất ống tay áo rất dài đoạt lấy bông mai trắng.
Lãnh Như Băng khi chìa tay ra đã sớm chuẩn bị, không ngờ hắc y nhân xuất thủ quá nhanh, tay áo vừa phất, ám kình đã tới trước, bông mai bay ngay vào ống tay áo của hắn.
Lãnh Như Băng hừ một tiếng:
− Vừa xuất thủ đã biết cao minh, tại hạ muốn lĩnh giáo vài chiêu tuyệt nghệ !
Chỉ thấy hắc y nhân phẩy nhẹ tay áo, bông mai trắng đột nhiên bay ra, Lãnh Như Băng chộp ngay lấy bằng tay tả, tay hữu đồng thời đánh ra một chưởng.
Chàng đã biết võ công của hắn cao minh nên một chưởng này chàng dùng đến tám thành công lực.
Hắc y nhân sau khi trả lại bông mai trắng thì đột nhiên xông ra cửa, lúc này phẩy ống tay áo dài thườn thượt về phía chưởng của Lãnh Như Băng. Chàng bỗng cảm thấy chấn động toàn thân, hắc y nhân đã vọt ra ngoài, mất hút trong bóng đêm.
Lãnh Như Băng cầm bạch mai hoa trong tay, ngước mắt nhìn bầu trời đêm hàn tinh nhấp nháy, thở dài, miệng tuy không nói nhưng lòng đầy cảm khái.
Mấy người trong sảnh chứng kiến song phương vừa rồi xuất thủ thần tốc, tuy chỉ một vài chiêu nhưng cũng khiến họ hoa cả mắt.

Hứa Sĩ Công thong thả bước ra, lo lắng hỏi:
− Lãnh đệ có sao không ?
Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:
− Không, dễ chịu lắm ...
Đoạn quay lại nhìn Tần Phi Hổ nói:
− Tần huynh đã nhận lời lo việc cho Mai Hoa chủ nhân, chúng ta không thể ở đây lâu ...
Tần Phi Hổ nói:
− Tại hạ sở tri hữu hạn, dù muốn nói cũng khó nói ra hết.
Lãnh Như Băng cung tay:
− Tại hạ còn phải nhờ Tần huynh tìm giúp tệ sư đệ, thật cảm kích bất tận.
Tần Phi Hổ đáp:
− Không có gì.
Lãnh Như Băng nói:
− Mai Hoa chủ nhân đã phái người đến nhờ Tần huynh lo tiệc rượu, thiết tưởng sẽ không làm điều gì bất lợi thêm cho Tần huynh, tại hạ xin cáo biệt.
Tần Phi Hổ đáp:
− Tại hạ tiếp đãi không chu đáo, xin nhị vị lượng thứ.
Đoạn không dám lưu khách nữa, vội cúi mình tiễn khách.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ba ngày nữa sẽ gặp lại ở Liệt Phụ Chủng.
Tần Phi Hổ cúi đầu im lặng.
Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công rời khỏi Thần Võ tiêu cục trời đã sắp sang canh hai.
Lãnh Như Băng nghĩ đến Bạch Mai Hoa chủ nhân, thấy sự việc quá phức tạp bất giác thở dài nói:
− Giang hồ thật là lắm chuyện nguy hiểm và bí ẩn, chẳng biết đâu mà lần.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu đã sống sáu, bảy mươi năm, quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, sự tình này cũng mới gặp lần đầu, chưa từng nghe ai nhắc đến, chỉ dùng mỗi một bông hoa mai nhỏ xíu mà bức thỉnh cao thủ võ lâm thiên hạ phải đến tề tựu ở Từ Châu.
Lãnh Như Băng nói:
− Kỳ quái là ở chỗ người được mời hoàn toàn không biết Bạch Mai Hoa chủ nhân là ai.
Hứa Sĩ Công vỗ đùi:
− Đúng rồi, chẳng trách lão huynh đã hỏi rất lâu, vẫn không biết tại sao vô số cao thủ lại tề tựu ở Từ Châu.
Lãnh Như Băng nói:
− Đa số những người tới đây đều là vì hiếu kỳ, nghe đồn có nhiều cao thủ võ

lâm đến Từ Châu thì kéo tới xem sao. Số người này chẳng cần để tâm, nhưng còn các vị cao thủ võ lâm lừng lẫy tiếng tăm mà phải nghe theo sự sắp đặt của Bạch Mai Hoa chủ nhân thật khiến người ta không sao hiểu nổi !
Hứa Sĩ Công nói:
− Có thể họ có những điều khó nói.
Lãnh Như Băng nói:
− Chắc vậy, các nhân vật danh chấn giang hồ đâu chịu nghe theo thỉnh ngôn của Bạch Mai Hoa chủ nhân mà dễ dàng đến Từ Châu.
Hứa Sĩ Công nói:
− Phải đó, Sâm Tiên Long Thiên Lộc uy danh là thế, mấy chục năm không lai vãng giang hồ nửa bước, ngay đến sứ giả của chín đại môn phái cũng chẳng buồn tiếp kiến, đâu chịu dễ dàng mà đến ? Sự tình này ắt có nguyên do.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Nguyên do thế nào ?
Hứa Sĩ Công trầm ngâm một hồi đáp:
− Duy chỉ có một lý do khiến Long Thiên Lộc chịu đến, là bị người ta lợi dụng điểm yếu trọng đại nào đó.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Là điểm gì vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Điều này thì khó biết lắm.
Hai người im lặng hồi lâu, Lãnh Như Băng đột nhiên nói:
− Xem chừng không thể không hỏi nàng.
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:
− Nàng nào vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Là Bạch y nữ mang mạng che mặt mà chúng ta nhìn thấy ở Quần Anh Lầu ấy.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Nàng hiện ở đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Liệt Phụ Chủng.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Liệt Phụ Chủng, có phải là nơi Bạch Mai Hoa chủ nhân ước hội anh hùng thiên hạ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đại khái là thế, trừ phi ở vùng phụ cận Từ Châu có hai Liệt Phụ Chủng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Phải chăng Lãnh đệ có ý muốn đến Liệt Phụ Chủng xem trước tình hình ?

Lãnh Như Băng chợt nhớ lời bạch y nữ bảo chàng nội nhật ba ngày có nghi nan gì thì cứ đến tìm nàng. Tại sao nàng chỉ hạn định có ba ngày ? Hạn kỳ này vừa vặn trùng hợp với ngày mà Bạch Mai Hoa chủ nhân ước hội với anh hùng thiên hạ ! Chẳng lẽ nàng đã biết trước việc này hay sao ?
Trong óc chàng hiện ra hình ảnh bạch y nữ thân thể hư nhược, diện mạo tuyệt mỹ, song mục mở tròn, ngôn ngữ sắc sảo, thanh âm trong trẻo, một thiếu nữ yếu ớt về thân thể nhưng đại mãn trí tuệ và vô cùng thần bí.
Tình cảnh trước mắt tựa hồ chỉ còn cách đến Liệt Phụ Chủng gặp lại bạch y nữ may ra mới có thể sáng tỏ. Chàng nghĩ đi nghĩ lại thấy mọi việc tựa hồ bạch y nữ đều đã tiên liệu. Chàng hít một hơi dài, lẩm bẩm:
− Đúng, chúng ta nên đến Liệt Phụ Chủng trước xem tình hình thế nào, có lẽ chính nàng đủ khả năng giải khai bí mật của Bạch mai hoa.
Hứa Sĩ Công nói:
− Được đấy ! Chúng ta đi luôn thôi !
Hai người phóng gấp về phía Liệt Phụ Chủng. Thân pháp khinh công mau chóng đưa họ tới nơi.
Liệt Phụ Chủng ban đêm càng âm u thê lương.
Hứa Sĩ Công nhìn tứ phía cỏ rậm lút đầu, nói:
− Bạch Mai Hoa chủ nhân chọn nơi hoang vu thê lương này hẳn có lý của hắn.
Lãnh Như Băng biết đường, dẫn Hứa Sĩ Công vào thẳng thạch thất trong tòa nhà mồ.
Một đĩa đèn dầu chiếu sáng thạch thất, một thiếu nữ toàn thân y phục trắng toát ngồi dựa lưng vào vách bên hữu, lim dim mắt, hai tỳ nữ ngồi hai bên, bảo kiếm lăm lăm trong tay, chắc hẳn trong bụng rất e sợ.
Lãnh Như Băng đằng hắng chưa kịp nói, Tố Mai đã bật dậy gọi to:
− Hoàng Cúc, mau đánh ma ...
Tiếng kêu của tỳ nữ đầy hốt hoảng.
Lãnh Như Băng vội nói:
− Tại hạ Lãnh Như Băng có việc cầu kiến.
Bạch y nữ mở to mắt, thẳng người dậy cười:
− Tiểu nữ biết công tử nhất định sẽ trở lại cho nên đang chờ đây, không thì đã ngủ sớm rồi, vì tiểu nữ rất mệt.
Mấy câu này rất dịu dàng, cộng với thần thái kiều diễm của nàng thật khác hẳn với những ngôn từ sắc sảo lần trước.
Lãnh Như Băng nói:
− Đêm khuya còn làm phiền cô nương, tại hạ thật lòng cảm thấy áy náy.
Bạch y nữ đáp:
− Chúng tiểu nữ ở một nhà mồ hoang lương, cây cỏ um tùm thế này, ban đêm được các vị ghé thăm cũng khiến chúng tiểu nữ có thêm can đảm bớt lo.

Lãnh Như Băng quay đầu chỉ Hứa Sĩ Công nói:
− Đây là Hứa lão tiền bối Hứa Sĩ Công.
Bạch y nữ gật đầu cười:
− Khỏi cần giới thiệu, tiểu nữ đã gặp Hứa lão rồi.
Hứa Sĩ Công cung tay nói:
− Tại hạ hữu duyên được diện kiến tôn giá vài lần.
Bạch y nữ nói:
− Chúng ta gặp nhau ba lần.
Hứa Sĩ Công thầm điểm lại:
"Khi nàng ra tiễn Dã Hạc Thượng Nhân đi Ngũ Độc Cung là lần thứ nhất, tại Quần Anh Lầu thấy nàng là lần thứ hai, bất quá lúc ấy nàng mang mạng che mặt nên lão không nhận ra, đêm nay là lần thứ ba không hơn không kém."
Lão bèn đáp:
− Cô nương có trí nhớ kinh nhân, tại hạ vô cùng thán phục.
Một luồng gió lạnh thổi tới làm ngọn đèn suýt tắt.
Lãnh Như Băng bước lại che gió cho ngọn đèn, nói:
− Chúng tại hạ đêm khuya đến làm phiền, một là có việc nghi nan muốn thỉnh giáo, hai là muốn khuyên cô nương sớm rời khỏi chốn hoang địa này.
Bạch y nữ cười:
− Xin công tử hãy nói điều thứ nhất !
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy sự tình phức tạp dị thường, nhất thời chưa biết nên khởi đầu thế nào, nghĩ một hồi lâu mới nói:
− Cô nương có biết vật này chăng ?
Đoạn thò tay vào bao lấy ra một bông mai trắng đặt vào lòng bàn tay mà chìa ra.
Bạch y nữ đưa bàn tay ngà ngọc cầm lấy bông mai, nói:
− Bạch Mai Hoa này ư ?
Lãnh Như Băng nói:
− Đúng vậy, chủ nhân của bông mai này đặt đại tiệc ước hội với anh hùng thiên hạ tại Liệt Phụ Chủng sau ba ngày nữa, cô nương ở đây vô cùng nguy hiểm.
Bạch y nữ đáp:
− Công tử nói việc thứ hai trước ư ?
Lãnh Như Băng sững người, mặt hơi nóng.
Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:
− Vị huynh đệ này cả thẹn lắm, để lão hủ nói thay cho vậy !
Bèn đem hết sự tình vừa xảy ra kể lại một lượt.
Chỉ thấy bạch y nữ từ từ nhắm mắt tựa hồ người tham thiền nhập định, im lặng hồi lâu.
Hứa Sĩ Công nghĩ:

“Thiếu nữ này chẳng qua ngót hai mươi tuổi, dù có là người thông tuệ tuyệt luân cũng khó mà biết được lai lịch Bạch mai hoa.” Lão mỉm cười nói:
− Cô nương khỏi cần đa phí tâm sức, nếu không biết lai lịch chủ nhân Bạch Mai Hoa thì thôi.
Bạch y nữ bỗng mở to hai mắt, nói thấp giọng:
− Hoa mai xuất hiện trong giang hồ thây chất thành núi, máu chảy thành sông ...
Hứa Sĩ Công sững sờ hỏi:
− Cô nương nói sao ?
Bạch y nữ tiếp:
− Thần Kiếm thuộc Thiên Long, Tu La tập đại thành.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Cô nương niệm thần chú đó ư ?
Lãnh Như Băng nghe đã hiểu, liền cao giọng:
− Cô nương biết kiếp nạn đã tới chẳng lẽ lại dửng dưng tọa thị ?
Bạch y nữ thở dài nhè nhẹ:
− Tiểu nữ có thể làm gì được kia chứ ?
Lãnh Như Băng nhớ lại ở Quần Anh Lầu nàng bị người truy bức khẩu truyền tuyệt nghệ. Một thiếu nữ không biết võ công, làm sao có thể can thiệp vào trận tử chiến sắp tới. Nhưng trước lời lẽ thần bí của nàng, chàng lại có hồ nghi trầm trọng, bèn cung tay nói:
− Có lẽ cô nương có giấu chuyện gì chăng ...
Bạch y nữ lắc đầu:
− Tiểu nữ quả thật không biết võ công.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Sao cô nương lại biết «Thiên Long Bát Kiếm» ?
Bạch y nữ mỉm cười:
− Tiểu nữ tuy biết yếu quyết nhưng không thể vận dụng.
Bỗng nàng mặt tái nhợt, ngã ngửa ra phía sau.
Tố Mai, Hoàng Cúc cùng đưa tay đỡ và thong thả xoa bóp khắp người nàng.
Hứa Sĩ Công lắc đầu nói:
− Lãnh đệ, lão huynh thấy có hỏi thêm cũng vô ích, chúng ta đi thôi.
Lãnh Như Băng nói:
− Nàng đã giải đáp rồi còn gì.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Giải đáp gì đâu ? Sao Lão Hầu Nhi không nghe thấy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Nàng bảo «Mai hoa xuất hiện trong giang hồ thây chất thành núi, máu chảy thành sông», há chẳng phải là sắp lâm kiếp nạn, rồi thì «Thần Kiếm thuộc thiên long, Tu La tập đại thành» là nói đến danh xưng của hai loại võ

công, tiếc rằng trí năng của chúng ta chưa lý giải được hết ẩn ý của câu nói ấy.
Hứa Sĩ Công nghĩ một chút nói:
− Nhớ lại vẻ kinh hoàng của Thiết Kỳ Kim Hoàn Tần Phi Hổ và Khoái Đao Vương Sơn, thiết tưởng Bạch mai hoa chủ nhân hẳn là một tên đại ma đầu tàn ác võ nghệ tuyệt luân và vô cùng xảo quyệt.
Lãnh Như Băng nói:
− Tiểu đệ mới rồi động thủ với sứ giả của Bạch mai hoa chủ nhân, tuy chỉ hai chiêu cũng đã cảm thấy võ công của đối thủ chẳng kém gì tiểu đệ. Đã vậy, ngay cả diện mạo của hắn của không biết được.
Lúc này bạch y nữ đã hồi tỉnh, có điều là dưới ánh đèn sắc mặt nàng nhợt nhạt không một giọt máu.
Nàng đưa cặp mắt thất thần nhìn hai người rồi lại tựa vào vai Tố Mai mà nghỉ.
Hoàng Cúc nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Lãnh công tử hãy ngồi xuống mà nghỉ một lát, tiểu thư sau mỗi lần phát bệnh phải nghỉ chừng nửa giờ mới có thể tiếp chuyện.
Lãnh Như Băng cau mày:
− Bệnh của nàng vẫn thường phát tác vậy sao ?
Hoàng Cúc đáp:
− Có khi một ngày mấy lần, có khi vài ngày một lần ... Bất quá tiểu thư không thể đa phí khí lực để nói năng hoặc biện sự, vì như thế bệnh sẽ tức thì phát tác.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Lời bạch y thiếu nữ này chính trực, rõ ràng là người không có mưu mô gì, do đó rất đáng tin cậy. Kỳ quái là ở chỗ nàng không biết võ công, mà lại nhớ được kiếm thuật thượng thừa trong thiên hạ. Hơn nữa, nàng đã giấu mặt mà vẫn có kẻ tìm đến truy bức nàng truyền thụ võ công. Thân thể hư nhược hoàn toàn không tương xứng với ngôn từ chứa đầy huyền cơ của nàng.".
Chàng ngưng mục nhìn, chỉ thấy nàng lim dim mắt, hai hàng mi cong và dài, ngoại trừ nước da tái nhợt vẻ ốm yếu, còn thực sự là một thiếu nữ cực kỳ diễm lệ.
Thân thể yếu ớt mà vô cùng can đảm lại cực kỳ diễm lệ, ba thứ ấy hợp nên sự thần bí của nàng.
Hứa Sĩ Công tuy thô hào, nhưng nhờ kinh nghiệm phong phú mấy chục năm bôn tẩu giang hồ, sau một hồi suy xét cũng đã nhận ra thiếu nữ hư nhược này quả thực là một nữ nhân phi thường.
Lãnh Như Băng nhìn Hứa Sĩ Công nói:
− Hứa huynh, chúng ta ngồi nghỉ một lát đi.

Hồi 22
Thần Cơ Diệu Toán

Hứa Sĩ Công đáp:
− Ừ thì nghỉ, có chờ một đêm cũng đâu phải là dài ?
Hoàng Cúc nói:
− Vậy thỉnh nhị vị ngồi xuống đi !
Giữa chốn nhà mồ, âm u thê lương này, hai tỳ nữ rất e sợ, nay có hai nam nhân ở bên cạnh thì còn gì bằng.
Sau một khoảng thời gian bằng ăn xong bữa cơm, Bạch y nữ mới từ từ ngồi thẳng dậy.
Hứa Sĩ Công đã hết coi thường nàng, bèn cung tay nói:
− Cô nương tỉnh rồi ư ?
Bạch y nữ thong thả đưa tay dụi mắt đáp:
− Phiền nhị vị phải chờ quá lâu.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không dám, không dám ! Chúng tại hạ còn có nghi vấn bất minh, những mong cô nương chỉ điểm.
Ngôn từ của lão Hứa đã thập phần cung kính. Bạch y nữ thở dài nhè nhẹ, nói:
− Hứa lão nói ... đi ! Có điều đừng quá đề cao tiểu nữ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cô nương bảo «Mai hoa xuất hiện trên giang hồ, máu chảy thành sông, thây chất thành núi» có phải là ám chỉ Bạch Mai Hoa chủ nhân.
Bạch y nữ đáp:
− Dĩ nhiên.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Bạch Mai Hoa chủ nhân thỉnh tập anh hùng thiên hạ, ba ngày nữa thết đãi ở Liệt Phụ Chủng này, có phải là sắp có đại kiếp nạn ?
Bạch y nữ đáp:
− Thiết tưởng không sai.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cô nương có tài tiên tri, những mong hãy vì quần hùng thiên hạ mà dốc hết tâm lực.
Bạch y nữ lắc đầu:
− Tiểu nữ thân trói gà không chặt, há có thể cứu ai ?

Hứa Sĩ Công nhớ nàng vừa phát bệnh, lời này hoàn toàn chẳng phải khiêm nhường, thì ngẩn ra, chưa biết ăn nói thế nào.
Lãnh Như Băng cau mày, định lên tiếng, thì Bạch y nữ đã mỉm cười:
− Tiểu nữ tuy không thể cứu người, nhưng có thể nói cho các vị biết cách tìm cách tránh hung.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tại hạ xin lắng nghe.
Bạch y nữ cười:
− Bạch Mai Hoa chủ nhân thỉnh tập anh hùng thiên hạ đến Từ Châu đại hội là đại sự chấn động nhân tâm, nhưng thử hỏi thiên hạ thiếu gì danh sơn thắng cảnh, vì sao y lại chọn chốn hoang lương này bày tiệc ?
Hứa Sĩ Công lẩm bẩm:
− Ừ nhỉ, vì sao hắn lại chọn chốn hoang lương này để bày tiệc ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương kiến thức siêu việt, chúng tại hạ quả thực không theo kịp.
Ban đầu chàng cứ tưởng bạch y nữ dựa vào thuật bói toán gì đó, nhưng lúc này nghe nàng phân tích sự việc thì rõ ràng đó là tài trí kiến thức siêu việt, nên bất giác chàng sinh lòng kính ngưỡng.
Bạch y nữ dịu dàng nói tiếp:
− Y chọn chốn này đã là không phải nơi tuyệt địa, cũng không phải là tuyệt cốc, dù người ta có thua y về võ công, vẫn có chỗ để đào thoát, bởi vì nơi đây bốn phương tám hướng đều thông thoáng ...
Hứa Sĩ Công nói:
− Cô nương nhận xét rất đúng.
Bạch y nữ tiếp:
− Y muốn Tân Tổng tiêu đầu chuẩn bị đại tiệc, mang đến đây bày biện, trước mắt bao người, hiển nhiên là y không định đầu độc bằng rượu trà.
Hứa Sĩ Công gật đầu tán thưởng:
− Cô nương liệu sự như thần. Vậy thì tại sao y lại chọn ở đây ?
Bạch y nữ không trả lời lão mà nói:
− Y đã không thể chăng lưới bắt hết khách dự tiệc, cũng chẳng tài gì đối địch với toàn bộ anh hùng thiên hạ.
Hứa Sĩ Công vỗ đùi:
− Câu nào cũng chí lý vô cùng. Nhưng cô nương vẫn chưa trả lời lão phu.
Bạch y nữ nói:
− Hứa lão chẳng lẽ còn chưa minh bạch ?
Đoạn nàng dùng tấm khăn tay trắng thấm mồ hôi trên trán.
Hứa Sĩ Công nói:
− Những mong cô nương chỉ điểm cho.
Bạch y nữ đáp:

− Nếu y có âm mưu gì với quần hùng thì trước hết là y sẽ làm cho họ bị sa lầy thu cước ở đây. Chốn này cỏ dại ngập đầu, chân tay bị vướng víu bởi cỏ rậm, phàm người nào đã tiến nhập chốn này ắt khó tẩu thoát.
Hứa Sĩ Công thốt lên:
− Cô nương tài hoa rực sáng như nhật nguyệt, không ai bì kịp.
Bạch y nữ nói:
− Cuối cùng Hứa lão đã minh bạch !
Hứa Sĩ Công nói:
− Phải, để tại hạ đi thông báo cho tân khách dự tiệc biết sớm để chuẩn bị là được.
Bạch y nữ nói:
− Không ổn, Hứa lão thông báo cho mọi người, thì Bạch Mai Hoa chủ nhân há lại không biết như họ ?
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Vậy nên làm thế nào ?
Bạch y nữ đáp:
− Dùng gập ông đập lưng ông. Hai vị có thể bố trí gài bẫy trước hắn tại chốn này chứ ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Không sai, không sai ...
Bạch y nữ giảng giải một hồi, đã quá mệt, lại từ từ nhắm mắt, ngả người vào vai Tố Mai mà nghỉ.
Hứa Sĩ Công sau khi nói hai lần «không sai», bỗng cau mày. Lão chỉ cảm thấy Bạch y nữ nói rất có lý, ý nghĩa đã rõ ràng, nhưng lão lại chưa biết nên gài bẫy trói chân trong cỏ rậm như thế nào. Trầm tư một hồi, lão quay nhìn Lãnh Như Băng:
− Lãnh đệ, lão huynh đầu óc mê muội rồi, Lãnh đệ thử nghĩ xem phải gài bẫy trong cỏ rậm bằng cách nào.
Không chờ Hứa Sĩ Công hỏi thì Lãnh Như Băng cũng đã vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách gì. Chàng lắc đầu cười khổ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ước gì có Vương Thông Huệ ở đây, giờ chúng ta đâu phải phát sầu.
Chợt trong óc lão lóe lên một ý tưởng, nói tiếp:
− Có rồi, có cách rồi, chúng ta có thể bố trí trong cỏ rậm chất độc ...
Vừa nói xong, lão tự lắc đầu, lẩm bẩm:
− Không ổn, đừng nói chúng ta không biết dụng độc, mà ngay có biết chăng nữa, cũng không thể để các anh hùng hào kiệt dự hội bị trúng độc.
Bạch y nữ bỗng mở to mắt, hỏi:
− Vương Thông Huệ là ai vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:

− Là một nhân vật đại gia, cô nương có biết Hoàng Sơn Thế Gia chứ ?
Bạch y nữ gật đầu nhẹ:
− Gia gia của tiểu nữ có nhắc qua !
Hứa Sĩ Công nói:
− Vương Thông Huệ cô nương là truyền nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia, cùng trưởng huynh Vương Phi Dương nổi danh trong võ lâm. Ôi, giang hồ mỗi khi nhắc đến huynh muội Hoàng Sơn Thế Gia, thì ai cũng phải tấm tắc ngợi khen.
Bạch y nữ nói:
− Đáng tiếc tiểu nữ chưa được gặp Vương cô nương, sau này có dịp thế nào cũng phải tìm cách học hỏi ...
Hứa Sĩ Công tự rủa mình:
"Ngay trước mặt ta là một thiếu nữ tài hoa e rằng còn vượt cả Vương Thông Huệ, mà ta lại không thỉnh giáo." Bèn cung tay nói:
− Lão hủ này quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, tưởng kinh nghiệm đã lão luyện, đêm nay nghe giáo ngôn chỉ điểm của cô nương, mới cảm thấy uổng phí cả mấy chục năm bôn tẩu giang hồ.
Bạch y nữ chỉ mỉm cười không nói gì.
Hứa Sĩ Công ho nhẹ một tiếng, tiếp:
− Mỗi câu mỗi chữ của cô nương đều chí lý, nói đâu trúng đó, những mong cô nương chỉ điểm cho cách đối phó với Bạch Mai Hoa chủ nhân.
Lão Hứa nhiệt tâm lo nghĩ cho sự an nguy của anh hùng thiên hạ, tựa hồ hết thảy những người dự hội đều là bằng hữu thâm giao của lão vậy.
Bạch y nữ nói:
− Không thể dụng độc !
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ cũng nghĩ thế, biện pháp đó dù đối phó được với Bạch Mai Hoa chủ nhân, nhưng cũng sẽ sát hại anh hùng thiên hạ.
Bạch y nữ lắc đầu:
− Võ công của loại cao thủ như Bạch Mai Hoa chủ nhân chỉ e rằng trăm thứ độc cũng khó làm gì nổi hắn, đệ nhất cao thủ dụng độc giỏi lắm cũng chỉ sát hại được vài vị anh hùng trong giang hồ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lời cô nương khai nhãn cho lão hủ, lão hủ sống ngần này tuổi thật vô dụng.
Bạch y nữ đăm chiêu suy nghĩ một hồi, đoạn nói:
− Bạch Mai Hoa chủ nhân đã dám thỉnh tập anh hùng thiên hạ ở đây, dĩ nhiên đã sớm có chuẩn bị, mưu kế của giang hồ há có thể sát hại được hắn ...
Nàng bỗng chìa tay về phía Lãnh Như Băng, nói:
− Hãy dìu tiểu nữ ra ngoài kia quan sát địa hình.

Lời nàng nói với Lãnh Như Băng, lão Hứa tuy muốn xuất thủ hiệp trợ cũng không tiện.
Lãnh Như Băng sững sờ, thong thả bước lại gần.
Bạch y nữ đưa tay tả nắm lấy cổ tay của Lãnh Như Băng, đứng thẳng người dậy, hữu thủ rút ra một cây kim trâm, cười nói:
− Cầm lấy đi !
Lãnh Như Băng chậm rãi nhận cây kim trâm, ngơ ngơ ngác ngác.
Bạch y nữ hỏi:
− Thuật nhận huyệt của công tử thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ tự tin là hoàn toàn chính xác.
Bạch y nữ cười:
− Tốt lắm ! Vậy hãy cắm vào mạch huyệt «Tử cung» của tiểu nữ.
Lãnh Như Băng giơ kim trâm lên, nhưng chưa dám cắm vào huyệt. Chàng không am tường y lý, «Tử cung» lại là một yếu huyệt trên thân thể, phải thật cẩn trọng. Bạch y nữ giục:
− Cắm đi ! Chỉ cần công tử nhận bộ vị của huyệt chính xác, tiểu nữ có chết cũng không phải do công tử !
Lãnh Như Băng dúi tay một cái, kim trâm đã cắm phập vào huyệt «Tử cung».
Chỉ thấy mày liễu của Bạch y nữ nhướn lên, đôi mắt to tròn chớp chớp mấy lần, thần quang lấp loáng trong mắt nàng, rồi đột nhiên thần thái hăng hái, hăm hở hẳn lên. Nàng nói:
− Chúng ta đi nào !
Nàng đặt tay tả vịn vào vai Lãnh Như Băng mà bước ra ngoài, Hứa Sĩ Công đi trước, Tố Mai, Hoàng Cúc vội theo sát sau lưng.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Đi đâu đây ?
Bạch y nữ đáp:
− Đi một vòng quanh Liệt Phụ Chủng.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Hành động của thiếu nữ này kì dị, thần bí, khó có thể đoán biết, thôi thì cứ làm theo lời nàng !".
Kỳ thực lúc này chàng cảm thấy rất xúc động do bàn tay nàng đặt lên vai chàng, cứ y theo lời nàng mà hành sự.
Sau khi được cắm kim trâm vào yếu huyệt, thiếu nữ trói gà không chặt này bỗng đại hưng phấn tinh thần, có thể đạp lên cỏ rậm lút đầu mà đi vòng quanh khu nhà mồ rộng lớn một vòng.
Nàng đi rất chậm, quan sát sự vật xung quanh rất kỹ lưỡng, đi hết một vòng mà tốn ngót một giờ.

Trở lại thạch thất, trời đã sang canh tư.
Bạch y nữ thong thả ngồi xuống, nói:
− Tiểu nữ nghỉ một lát. Khi thái dương xuất hiện, chúng ta sẽ bắt đầu bố trí !
Tay hữu nàng lập tức rút cây kim trâm khỏi huyệt «Tử cung». Kim trâm vừa được rút ra, thần quang trong mắt tức thời tắt lịm, nàng từ từ ngã ngửa ra phía sau.
Hoàng Cúc đỡ phía sau nàng, nói:
− Thỉnh nhị vị tìm một chỗ mà nghỉ, nam nữ không nên cùng ở trong thất.
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương nói rất phải.
Đoạn bước ra ngoài. Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu cũng ra bên ngoài canh chừng cho ba vị nghỉ ngơi qua đêm.
Tố Mai cười:
− Vậy hay quá. Có nhị vị canh phòng chúng tiểu nữ có thể an tâm chợp mắt.
Hứa Sĩ Công nói:
− Các cô nương cứ an tâm !
Đoạn lão bước ra, ngồi xuống bên cửa thất vận khí điều tức. Lão thấy Lãnh Như Băng cũng đang ngồi tĩnh tọa, bèn hỏi:
− Lãnh đệ mệt lắm ư ?
Lãnh Như Băng mở mắt, đáp:
− Hứa huynh có gì chỉ giáo ?
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Bạch cô nương quả thật không biết võ công, hay là nàng giả bộ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Nàng trí tuệ siêu việt, tinh thông y lý, nên có thể tính toán sự vận hành của huyết mạch, dùng kim trâm cắm vào huyệt đạo để huy động tiềm lực sống trong khoảng thời gian cần thiết. Vậy hẳn là không biết võ công thực.
Hứa Sĩ Công nói:
− Chúng ta đã thấy sứ giả của Bạch Mai Hoa chủ nhân võ công cao cường, hẳn Bạch Mai Hoa chủ nhân võ công phải cao cường hơn thuộc hạ. Lão huynh thật khó tưởng tượng một thiếu nữ không biết võ công lại có thể chỉ dựa vào trí tuệ đối phó được với một cao thủ đệ nhất trong võ lâm.
Lãnh Như Băng đáp − Có lẽ nàng biết cách bố trí đặc biệt chăng ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Đó là điều lão huynh nghĩ không ra, đã không thể dụng độc, thì phải làm thế nào mới khiến Bạch Mai Hoa chủ nhân chịu khuất phục đây ?
Lãnh Như Băng nghĩ một hồi, đáp:
− Nàng tài trí vô song, trong óc chứ đầy huyền cơ, ắt am tường «Hà lạc dịch lý», «Ngũ hành kỳ thuật». Thấy nàng xem xét địa thế rất kỹ lưỡng, có lẽ nàng sẽ bày «Kỳ môn trận đồ» để khuất phục Mai Hoa chủ nhân.

Hứa Sĩ Công nói:
− Không sai ! Lão phu cũng từng nghe nói có môn học vấn như thế. Nghe đồn Sâm Tiên Long Thiên Lộc rất tinh thông môn đó, Tỵ Trần Sơn Trang của y là một «Kỳ môn trận đồ» lợi hại ...
Bỗng lão cau mày, nói:
− Nếu trong võ lâm có rất nhiều người tinh thông môn học vấn ấy, thì sao còn gọi là tuyệt học. Tại Lục Tinh Đường chúng ta từng bị vướng vào thủy trận, không tự tìm được lối ra, chắc Hạ Hầu Cương tinh thông môn này. Hơn nữa chính Mai Hoa chủ nhân đã am hiểu «Ngũ hành kỳ thuật», thì chúng ta tốn tâm cơ bày bố chẳng uổng công hay sao ?
Lãnh Như Băng ngẩn ra:
− Sáng mai sẽ rõ ! Nếu Bạch cô nương bày «Kỳ môn trận đồ», chúng ta sẽ hỏi nàng trước.
Hứa Sĩ Công biết Lãnh Như Băng cũng mơ hồ như lão, đành nhắm mắt nghỉ ngơi, không hỏi thêm, nhưng trong óc vẫn ngổn ngang nghi vấn.
Thái dương vừa ló dạng, lão liền kéo áo Lãnh Như Băng bước vào trong thất.
Bạch y nữ thấy hai người có vẻ nôn nóng, thì mỉm cười:
− Nhị vị vào thật đúng lúc, chúng ta cũng nên xuất thủ thôi.
Hứa Sĩ Công trực tính trực nết, hỏi luôn:
− Có phải cô nương định dùng «Kỳ môn trận đồ» đối phó với Mai Hoa chủ nhân ?
Bạch y nữ hỏi lại:
− Hứa lão chỉ sợ hắn cũng tinh thông môn này thì uổng phí công sức của chúng ta chứ gì ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Đúng ! Lão hủ chính đang lo như vậy.
Bạch y nữ nói:
− «Hà lạc», «Bát quái», «Ngũ hành kỳ thuật» đâu phải là tuyệt học cái thế, phàm người có chút trí huệ, chịu bỏ công nghiên cứu, đều có thể biết được ít nhiều.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vậy tức là cô nương không dùng «Kỳ môn trận đồ» để đối phó với Mai Hoa chủ nhân ?
Bạch y nữ cười:
− Tiểu nữ là một kẻ trói gà không chặt, chẳng thể vung đao tuốt kiếm, không dùng «Kỳ môn trận đồ» còn biết làm được gì ?
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Cô nương cho rằng Mai Hoa chủ nhân không hiểu «Ngũ hành kỳ thuật» hay sao ?

Bạch y nữ đáp:
− Tiểu nữ nghĩ rằng hắn thập phần tinh thông môn học vấn ấy.
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên nghĩ:
"Cô nương đã biết vậy, sao còn bày trận làm gì nhỉ ?".
Chỉ thấy Bạch y nữ thong thả bước ra khỏi thạch thất, đi về hướng Bắc, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng bất giác bước theo nàng để sẵn sàng hỗ trợ.
Hứa Sĩ Công giơ tay trái ra, nói:
− Cô nương dựa vào vai lão hủ là đi !
Bạch y nữ mỉm cười:
− Hứa lão quả là người hảo tâm !
Hứa Sĩ Công nói:
− Cô nương đã biết Mai Hoa chủ ...
Bạch y nữ nói luôn:
− Chính vì hắn tự phụ là tinh thông «Ngũ hành kỳ thuật», nên mới không thèm để mắt đến trận thế, mà khinh suất tự mắc vào lưới bẫy.
Hứa Sĩ Công ậm ừ, tuy không nói ra, nhưng hoàn toàn chưa vừa ý trước câu trả lời của nàng. Bạch y nữ thấy vậy, mỉm cười, tiếp:
− Hứa lão không tin lời tiểu nữ thì phải !
Hứa Sĩ Công đáp:
− Cô nương nói vậy, lão hủ tin làm sao được.
Bạch y nữ nói:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân không giải được «Ngũ hành kỳ thuật», nhận ra trận đồ do chúng ta bố trí mà không chịu xông vào, thì Hứa lão có cách gì buộc hắn phải tiến vào hay không ?
Hứa Sĩ Công ngớ ra, nghĩ:
"Mới gặp sứ giả của Mai Hoa chủ nhân đã giỏi võ công đến thế, Mai Hoa chủ nhân hẳn phải cao minh hơn thuộc hạ của hắn rất nhiều, lão hủ này đâu phải đối thủ của hắn.".
Bạch y nữ nhìn lão, nói tiếp:
− Chính vì hắn tinh thông «Ngũ hành kỳ thuật», tiểu nữ mới dùng «Ngũ hành kỳ trận» đối phó với hắn, khiến hắn tự sa lầy trong đó, không thoát ra nổi.
Cái đó là dùng gậy ông đập lưng ông.
Dừng nghỉ một chút, đoạn nói tiếp:
− Nếu tiểu nữ đoán không sai, Bạch Mai Hoa chủ nhân cũng sẽ bố trí «Ngũ hành kỳ trận» ở xung quanh Liệt Phụ Chủng để hãm hại những người dự hội.
Hứa Sĩ Công nói:
− Chẳng lẽ những người dự hội đều không hiểu và giải nổi «Ngũ hành kỳ thuật» ?

Bạch y nữ đáp:
− Tiểu nữ nghĩ rằng trong số họ, không ít người am hiểu «Ngũ hành kỳ thuật».
Hứa Sĩ Công lắc đầu:
− Cô nương càng nói, lão hủ càng thêm hồ đồ.
Bạch y nữ nói:
− «Ngũ hành kỳ thuật» nếu hợp với võ công sẽ thêm công lực và uy thế, nhưng sự biến hóa rất phức tạp, chỉ dùng võ công đơn thuần thì không giải nổi.
Thôi, chúng ta hãy mau hành động.
Dưới sự hướng dẫn của nàng, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và hai tỳ nữ thu thập thật nhiều cành cây cắm thành ba dãy liên tiếp trong «Ngũ hành kỳ trận».
Hứa Sĩ Công nhìn «Ngũ hành kỳ trận» chẳng qua chỉ là những cành cây, cọc trúc cắm lố nhố thì bán tín bán nghi:
"Chỉ dựa vào mấy thứ vớ vẩn kia làm sao có thể khuất phục cường địch kia chứ ?".
Đang nghĩ vậy, thì thấy Bạch y nữ dẫn Tố Mai và Hoàng Cúc mang rất nhiều cục đá tròn như trứng ngỗng đạp lên cỏ mà tiến vào kỳ trận.
Bạch y nữ đích thân lấy từng cục đá mà đặt vào các chỗ khác nhau trong trận đồ. Hai tỳ nữ thận trong bám sát sau lưng nàng, tựa hồ không dám khinh suất một bước. Cuối cùng Bạch y nữ được hai tỳ nữ dìu ra khỏi trận đồ một cách dễ dàng.
Sau khi hoàn thành công việc hao tốn tinh thần, nàng đã quá mệt, mồ hôi đẫm áo.
Nàng đưa tay áo lau mồ hôi mặt, nói:
− «Ngũ hành kỳ trận» nếu hợp với «Bát quái trận đồ» thì Bạch Mai chủ nhân dù thông minh tuyệt nhân, cũng khó hóa giải nổi huyền cơ ...
Lời chưa dứt, bỗng nàng ngã ngửa ra phía sau.
Hoàng Cúc vội đưa tay đỡ, nói:
− Tiểu thư làm việc liên tục, bệnh thế tái phát, nếu hai vị làm phiền thêm, chỉ e tiểu thư khó toàn mạng.
Đoạn quay sang bảo Tố Mai:
− Chúng ta đi thôi !
Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nhau.
Lãnh Như Băng nói nhỏ:
− Hứa huynh, trận đồ này có thể đối phó với Bạch Mai chủ nhân hay không, tạm thời chưa thể đàm luận. Chúng ta đã tận dụng tâm lực, Bạch cô nương thân thể hư nhược, chúng ta cũng không nên làm phiền nàng nữa.
Hứa Sĩ Công nói:

− Đúng vậy, nhưng Bạch cô nương thể theo lời thỉnh cầu của chúng ta mà bố trí trận đồ, chúng ta hãy đợi cô nương tỉnh lại rồi hãy đi cũng chưa muộn.
Lãnh Như Băng đáp:
− Đúng vậy.
Hai người bèn đi vào thạch thất.
Chỉ thấy Hoàng Cúc đứng ở cửa, giang hai tay nhìn hai người, cười nhạt:
− Hai vị lại còn tới, chẳng lẽ muốn để tiểu thư mệt chết hay sao, hãy mau đi chỗ khác ?
Hứa Sĩ Công ngẩn người, hỏi:
− Ngươi đuổi ai vậy ?
Hoàng Cúc ứa nước mắt đáp:
− Đuổi các vị đấy, tiểu thư thân thể suy nhược như vậy, mà các người cứ đến hỏi hết chuyện nọ chuyện kia, lại còn bắt nàng bố trí trận đồ này nọ, chẳng phải muốn nàng phải chết hay sao ?
Đoạn rút phăng bảo kiếm, nói:
− Các người không chịu đi, tiểu nữ quyết liều mạng với các người.
Lãnh Như Băng biết rằng chỉ cần phất tay cũng đủ khống chế được nàng, nhưng nghĩ đến Bạch y nữ quả thực đã rất mệt vì hai người, bèn nói:
− Hứa huynh, chúng ta đi thôi !
Hứa Sĩ Công nói:
− Khi nào Bạch cô nương tỉnh lại, ngươi hãy thưa lại rằng Hứa Sĩ Công đại diện anh hùng thiên hạ cảm tạ nàng.
Hoàng Cúc không nói gì, tra kiếm vào bao, lùi vào thạch thất.
Tố Mai đăm đăm nhìn theo Lãnh Như Băng, thấy chàng đã đi xa liền lạnh lùng bảo Hoàng Cúc:
− Tại sao người lại hung hãn với người ta như vậy ?
Hoàng Cúc thong thả ngồi xuống, đáp:
− Nếu không nặng lời với họ, chỉ e sau khi cô nương tỉnh lại, cũng chẳng được nghỉ.
Tố Mai nói:
− Xem ra tiểu thư cao hứng trợ giúp Lãnh công tử, nếu không, tiểu thư đã chẳng thuê xe ngựa chở chàng đến Liệt Phụ Chủng này.
Hoàng Cúc nói:
− Đó là vì Lãnh công tử đã cứu sống chúng ta, tiểu thư mới lấy ân báo ân mà cứu chàng.
Tố Mai nói:
− Vậy ư ? Người ta đã là ân nhân cứu mạng chúng ta, tại sao ngươi lại hung hăng đuổi người ta đi ?
Hoàng Cúc đáp:
− Ai đuổi chàng ?

Tố Mai nói:
− Chính ta mắt thấy tai nghe, ngươi còn chối cãi gì nữa.
Hoàng Cúc nói:
− Ta không đuổi chàng, đợi tiểu thư tỉnh dậy sẽ rõ.
– -- oo -- Lúc này Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công rời Liệt Phụ Chủng đi thẳng về Từ Châu.
Hứa Sĩ Công cứ nghĩ đến kỳ trận đơn giản kia không thể khuất phục Mai Hoa chủ nhân, bèn nói:
− Lãnh đệ, không ổn rồi, chúng ta quay lại thôi.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Để làm gì ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Nếu «Ngũ hành kỳ trận» gồm mấy đám cành cây kia mà quả thực chế ngự được Mai Hoa chủ nhân, thì chúng ta cần gì phải khổ công luyện võ hàng chục năm trời.
Lãnh Như Băng nói:
− Dù không chế ngự được hắn, chúng ta có trở lại nào có ích gì ?
Chàng bỗng cau mày, nói:
− Có ngựa !
Đoạn chàng tóm lấy tay Hứa Sĩ Công, đề tụ chân khí, bay lên một cây lớn ở bên đường.
Hứa Sĩ Công lắng tai, quả nhiên nghe có tiếng vó ngựa dồn dập đang phóng lại. Ngưng mục nhìn đi, thấy phía trước bụi tung mù mịt, rồi một bầy ngựa lao nhanh qua.
Hứa Sĩ Công nhẩm đếm cả thảy mười tám con, do các hắc y nhân điều khiển. Những người này ôm trong tay một mớ cọc gỗ màu trắng.
Người cưỡi con ngựa chạy sau cùng lẫn trong đám bụi mù mịt, chỉ thấy tóc dài bay tung lõa xõa, không rõ diện mạo.
Hứa Sĩ Công thấy đoàn người ngựa này phóng gấp về phía Liệt Phụ Chủng chột dạ, nói:
− Lãnh đệ, bọn này trang phục quái dị, hẳn là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.
Lãnh Như Băng đáp:
− Hứa huynh nói không sai, tiểu đệ thấy trong đám này tựa hồ có gã sứ giả mà chúng ta đã gặp tại Thần Võ Tiêu Cục tối hôm qua.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Thế nào ? Lãnh đệ nhận ra hắn ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không nhìn rõ mặt, nhưng trông y phục và dáng dấp thì có vẻ giống hắn lắm.

Hứa Sĩ Công nghĩ:
"Tối qua mình cũng có mặt ở đó, sao không nhận ra nhỉ ?".
Lãnh Như Băng tựa hồ biết Hứa Sĩ Công chưa tin, mỉm cười nói:
− Tuy sứ giả của Mai Hoa chủ nhân trùm vải choàng kín mặt, nhưng tiểu đệ vẫn thấy miệng hắn rộng đến ba phân, trừ phi có người thứ hai y hệt hắn, nhất định trong bọn họ vừa rồi có hắn.
Hứa Sĩ Công đáp:
− Thế thì khỏi còn nghi ngờ gì nữa.
Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, nói:
− Quả nhiên không ngoài dự liệu của Bạch cô nương, Mai Hoa chủ nhân cũng muốn bố trí «Ngũ hành kỳ trận» tại Liệt Phụ Chủng.
Hứa Sĩ Công vỗ đùi, nói:
− Đúng rồi, bọn này điều mang cọc gỗ màu trắng, chắc là để bày trận.
Lãnh Như Băng gật đầu:
− Xem chừng Bạch cô nương quả thực có tài tiên tri.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão huynh bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, gặp không ít kỳ nhân dị sĩ, nhưng gần đây chưa hề gặp chuyện thế này, chỉ một bông mai trắng nhỏ xíu cũng thỉnh được vô số cao nhân võ lâm tề tựu, một cô nương trói gà không chặt lại có trí huệ chứa đầy huyền cơ, ôi quái sự, quái sự !
Lãnh Như Băng đột nhiên nói:
− Lại có người tới !
Hứa Sĩ Công giỏng tai, không nghe thấy gì, đang định hỏi, bỗng thấy có hai bóng người từ xa lao tới như bay.
Thoáng chốc họ đã dừng chân ngay dưới chỗ hai người đang ẩn thân trên cây.
Hứa Sĩ Công nín thở, vạch lá nhìn xuống, chỉ thấy hai người kia mặc võ phục màu lam, lưng đeo trường kiếm.
Hai thiếu niên này thì thầm gì đó với nhau một lát, đoạn cùng thò tay vào bao lấy ra hai mảnh vải đen, chụp lên mặt, đoạn thi triển khinh công thượng thừa vọt về phía Liệt Phụ Chủng.
Hứa Sĩ Công thấy họ đi xa, bèn nói nhỏ:
− Lãnh đệ có nhận biết hai người này chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tiểu đệ sơ nhập giang hồ, làm sao biết họ là ai ?
Hứa Sĩ Công nói:
− Cả hai đều là thuộc hạ của Sâm Tiên Long Thiên Lộc.
Lãnh Như Băng nói:
− Hứa huynh tại sao biết được ?
Hứa Sĩ Công đáp:

− Long Thiên Lộc tài cao gan lớn, đặc biệt có đánh dấu hiệu trên y phục của thuộc hạ, vì thế lão huynh nhận ra ngay.
Lãnh Như Băng nói:
− Thì ra vậy ... Long Thiên Lộc quả không hổ danh, cuối cùng đã xác minh được nơi tọa lạc của Bạch Mai chủ nhân ngầm phái người theo dõi chúng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Long Thiên Lộc không lai vãng với đồng đạo võ lâm tự cho mình là nhất, nếu đem so sự thần bí của Long Thiên Lộc với Bạch Mai chủ nhân, lão huynh thiết tưởng Long Thiên Lộc còn trên tài !
Lãnh Như Băng nói:
− Chỉ e không được như vậy.
Hứa Sĩ Công nói:
− Ồ, Bạch Mai chủ nhân ...
Bỗng lão cau mày:
− Không ổn rồi !
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chuyện gì vậy ?
Hứa Sĩ Công nhảy xuống đất, nói:
− Chúng ta phải mau trở lại Liệt Phụ Chủng cứu Bạch cô nương !
Lãnh Như Băng nói:
− Đúng thế, song chỉ e đã chậm một bước.
Đoạn búng thân nhảy xuống đất. Hứa Sĩ Công nói:
− Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc nàng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tiểu đệ thiết tưởng nàng đã sớm có sách lược cự địch, chúng ta khỏi cần lo cho nàng.
Hứa Sĩ Công nghĩ:
"Nói thế cũng đúng, nàng đã lo liệu cho hai ta, chẳng lẽ lại không biết né tránh hung hiểm ?" Bèn nói:
− Dù vậy, chúng ta cũng nên trở lại đó xem bọn thuộc hạ của Bạch Mai chủ nhân giở những trò quái quỉ gì ?
Chợt lão thấy một bóng người vút đến như lưu tinh, vội nói:
− Lại có người đến kìa !
Lãnh Như Băng đáp:
− Tránh không kịp rồi !
Bóng người kia đến quá nhanh, loáng một cái đã dừng chân gần chỗ hai người, mục quang lướt trên thân hình Lãnh Như Băng, gọi to:
− Lãnh huynh đấy phải không ?
Lãnh Như Băng thấy người vừa đến mặc y phục màu xanh, tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi lăm, chính là thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường, bèn

cung tay đáp:
− Hân hạnh tái ngộ Hạ Hầu huynh, tiểu đệ chính là Lãnh Như Băng đây.
Hạ Hầu Cương chạy vội lại, nắm tay Lãnh Như Băng, cười:
− Sau khi cáo biệt, nhớ Lãnh huynh quá, đệ có phái người tới Thanh Vân Quán, nhưng Lãnh huynh đã rời khỏi đó, đang buồn vì chưa biết ngày nào mới được tương kiến, thì không ngờ được gặp ở đây.
Lãnh Như Băng đáp:
− Hạ Hầu huynh có thịnh tình tặng kiếm, tiểu đệ ...
Hạ Hầu Cương ngắt lời:
− Chút vật mọn bày tỏ tâm ý, Lãnh huynh nếu còn nhắc đến, tức thị khi dễ đệ đó.
Ngừng một lát, nói tiếp:
− Đệ vốn tự phụ, rất ít giao du, duy đối với Lãnh huynh vừa gặp đã thấy hữu duyên.
Lãnh Như Băng đáp:
− Thực là vinh hạnh, nếu không nhờ hậu phúc của Hạ Hầu huynh ở Lục Tinh Đường ...
Hạ Hầu Cương ngắt lời:
− Thôi mà, đệ lần này là bị người ta buộc phải đến, chẳng những đệ, mà ...
Bỗng chàng hạ giọng nói nhỏ:
− Ngay cả gia phụ suốt hai chục năm trời không rời Lục Tinh Đường nửa bước, cũng đã tới Từ Châu.
Hứa Sĩ Công thấy họ đàm đạo với nhau thập thần thân thiết, bỏ lão trơ trọi một bên, thì không nhịn được, bèn hỏi xen vào:
− Có phải là vì Mai Hoa chủ nhân ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Không sai, lão tiền bối cũng bị Bạch Mai Hoa bức phải tới đây ư ?
Chàng cung tay thi lễ với lão Hứa.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ với Lãnh công tử coi nhau như huynh đệ, thiếu trang chủ đừng xưng hô với lão hủ trân trọng như vậy ...
Bỗng nhớ chưa hồi đáp câu hỏi của Hạ Hầu Cương, bèn đáp:
− Lão hủ phiêu bạt bốn bể, không định cư nơi nào, Bạch Hoa Mai chủ nhân dù muốn gặp cũng chẳng tìm được. Lão hủ và Lãnh đệ tình cờ gặp vụ này thôi.
Hạ Hầu Cương nói:
− Thì ra vậy ...
Lãnh Như Băng nói:
− Hạ Hầu huynh đã được Mai Hoa chủ nhân thỉnh hội, hẳn biết rõ nội tình ?
Hạ Hầu Cương chau mày, đáp; − Nói ra thật hổ thẹn, chỉ e nhị vị chê cười,

tuy được thỉnh hội Từ Châu, nhưng không hề biết nội tình.
Vẻ mặt chàng bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc, nói:
− Nửa tháng trước đây, một đêm nọ bỗng có kẻ xâm nhập Lục Tinh Đường, vô thanh vô tức sát hại hai vệ sĩ, rồi để lại một mẩu vải trắng ...
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Mẩu vải ấy viết gì ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Chỉ viết mấy chữ:
«Muốn tìm vật đã mất, hãy lập tức đến Từ Châu đợi lệnh.» Hứa Sĩ Công nói:
− Ồ ! Không ngờ Bạch Mai chủ nhân lại có tài đạo chích.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Hạ Hầu huynh đã biết mất vật gì chưa ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Đệ điểm lại, vẫn chưa biết bị mất vật gì ? Đệ đang lấy làm lạ, thì gia phụ cho người đến báo là đệ phải thu xếp hành trang đi Từ Châu ngay, gia phụ từ lâu vốn không lai vãng chuyện thế tục, đệ khó gặp được người. Đột nhiên gia phụ phân phó như vậy, đệ lập tức thu xếp hành trang ngay hôm đó cùng gia phụ đi Từ Châu. Cả tuần không nghe tin tức gì, chỉ thấy các nhân vật võ lâm lũ lượt kéo tới Từ Châu, nghĩ ắt là có chuyện, gia phụ ngày đêm ngồi tỉnh tọa cần mẫn luyện công, tuyệt không hỏi gì đến nguyên nhân sự việc, chỉ bảo đệ lưu tâm đến Bạch Mai Hoa. Hôm nay đệ vừa thức dậy, điếm tiểu nhị giao cho một phong mật hàm, nói rằng đêm qua có người nhờ hắn giao cho đệ, đệ giở ra xem, bên trong có một bông mai trắng, kèm theo mấy chữ, bảo chính ngọ ngày mai đệ và gia phụ phải tới Liệt Phụ Chủng nhận lại vật bị mất. Đệ đưa trình gia phụ coi, gia phụ xem xong chỉ thở dài nhè nhẹ, nói phụ tử sẽ y hẹn mà tới, rồi nhắm mắt luyện công. Ôi, gia phụ tuy không nói gì thêm, nhưng đệ thấy tâm tình người rất trầm trọng, có nhiều điều khó nói, đệ nảy ra ý đến Liệt Phụ Chủng xác minh xem sao, không ngờ được gặp nhị vị ở đây.
Lãnh Như Băng nói:
− Như vậy, Bạch Mai Hoa chủ nhân đúng là một nhân vật thân hoài tuyệt kỹ, đầy vẻ thần bí.
Bỗng có tiếng vó ngựa, một thớt kiện mã từ phía bắc phi tới, trên lưng ngựa nằm vắt ngang một người mặc võ phục màu đen.
Con ngựa vốn chạy ven lộ, thấy ba người đột nhiên quay đầu lao vào cỏ rậm mà phi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Kỳ quái, chúng ta mai đuổi bắt nó xem.
Đoạn búng thân đuổi theo. Lãnh Như Băng, Hạ Hầu Cương cũng lao theo.
Kiện mã thấy bị người đuổi theo, càng chạy tế lên, phải hơn một dặm sau ba

người mới bắt được nó.
Hứa Sĩ Công lật xác người nằm trên lưng ngựa, chỉ thấy y đã chết, máu chảy thành giọt từ hai lỗ mũi, mặt bị vật nhọn khắc thành chữ:
«Đến sai giờ phải chết !» Hạ Hầu Cương hừ một tiếng, nói:
− Xem khẩu khí mấy chữ này thật quá cuồng vọng.
Chàng chợt nhớ đến thần sắc của phụ thân, tựa hồ người rất e sợ Bạch Mai Hoa chủ nhân, thì bất giác rùng mình.
Hứa Sĩ Công bỗng nói lớn:
− Nguy to, Bạch cô nương và hai tỳ nữ chỉ e đã sớm bị hạ sát, chúng ta phải gấp tới đó.
Đoạn quay người lao đi. Lãnh Như Băng nghĩ:
"Lòng hiệp nghĩa của lão Hứa quả ít người bì kịp." Vội nói to:
− Hứa huynh chớ vội vàng !
Đoạn búng người chặn đường lão Hứa, giữ tay lại.
Hạ Hầu Cương chạy lại, hỏi:
− Bạch cô nương là ai vậy ?
Hứa Sĩ Công chỉ xác chết kia, nói:
− Người này hẳn là tới Liệt Phụ Chủng, đã bị thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân sát hại. Bạch cô nương ở trong thạch thất, há bọn chúng không phát giác ra hay sao ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Dù chúng ta có đi, cũng chưa chắc đã là cách hay nhất.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cứu người như cứu hỏa, còn nghĩ gì nữa ?
Liền giằng khỏi tay Lãnh Như Băng mà lao đi.
Lãnh Như Băng không ngăn nữa, cũng chạy theo.
Hạ Hầu Cương tuy chưa rõ sự tình, nhưng cũng nghe có vị cô nương hiện ở Liệt Phụ Chủng, nếu đến muộn, nàng có thể bị sát hại, cứu người là khẩn yếu, bèn cũng chẳng đa vấn nữa, cất bước đuổi theo.
Ba người lao nhanh, lát sau đã tới gần Liệt Phụ Chủng.
Bỗng có một vệt đen loáng tới, Hứa Sĩ Công chỉ cảm thấy cổ bị nghẹn, người đã bị nhấc bổng lên. Thì ra đó là một sợi dây thừng từ đâu bay tới, quấn ngay vào cổ Hứa Sĩ Công.
Hạ Hầu Cương quát một tiếng, búng người bay lên vệt sáng loáng qua, dây thừng đã được cắt đứt.
Hứa Sĩ Công đề khí, đạp nhẹ xuống đất.
Lãnh Như Băng tán thưởng:
− Hạ Hầu huynh xuất kiếm cực nhanh !
Hạ Hầu Cương nói:
− Lãnh huynh quá khen, đó là vì đệ đã sớm đề phòng.

Hứa Sĩ Công thấy tay hữu Hạ Hầu Cương cầm đoản kiếm chỉ dài chừng một thước, vội kêu lên:
− Đa tạ lão đệ cứu mạng.
Hạ Hầu Cương nói:
− Tai họa rình rập khắp nơi, hai vị hãy cẩn thận.
Đưa mắt nhìn tứ bề, không thấy ai, chỉ có một cây đại thụ cách đó hơn một trượng.
Lãnh Như Băng nhìn cây đại thụ, nói nhỏ:
− Kẻ thù vừa rồi ẩn trên cây, địch trong bóng tối, ta ở ngoài chỗ sáng, phải buộc hắn xuất hiện mới được.
Hạ Hầu Cương nói:
− Điều này dễ thôi.
Liền xoay cổ tay hữu, một đồng kim tiền lập tức bay vút lên cây đại thụ.
Thủ pháp của chàng thập phần kỳ dị, kim tiền thứ nhất mới gần tới cành lá, sáu kim tiền khác đã liên tiếp vù vù bay về phía cây theo các vị trí khác nhau.
Lá cây rớt xuống rào rào. Nguyên các kim tiền có góc cạnh cực kỳ sắc bén, như một thứ binh khí lợi hại.
Bảy kim tiền đã rớt xuống đất, trên cây vẫn không có tiếng người. Hạ Hầu Cương hơi lạ, nói:
− Đệ lên cây xem sao.
Đoạn búng mình bay lên cây.
Lãnh Như Băng ngầm vận công lực chuẩn bị, nói:
− Hạ Hầu huynh cẩn thận !
Chỉ thấy Hạ Hầu Cương giơ tay trái chộp lấy một cành cây, tay hữu cầm đoản kiếm hộ thân phía trước, loáng một cái đã lẫn vào cành lá um tùm.
Lãnh Như Băng toàn thân chuẩn bị, ngưng mục nhìn lên cây, chỉ cần phát giác biến cố sẽ tức thời tiếp cứu. Nào ngờ Hạ Hầu Cương từ trên cây đáp xuống, nói:
− Kỳ quái ! Đảo một vòng trên ấy chẳng thấy ai cả !
Hứa Sĩ Công ngẩn ra:
− Dây thừng rõ ràng là từ trên cây quăng xuống, sao lại không có người nhỉ ?
Chỉ nghe một âm thanh lạnh lùng vọng tới:
− Hạn kỳ đại hội chưa tới, kẻ nào trái lệnh sẽ phải chết.
Ba người vội quay nhìn, thì thấy một quái nhân toàn thân hắn y, tóc dài xòa xượt, đứng quay mặt vào một thân cây đại thụ khác cách đó hai trượng lưng hướng về phía ba người.
Lãnh Như Băng nói:
− Bằng hữu, chúng ta hữu duyên tương ngộ, đây là lần thứ ba đó.

Hắn y nhân lạnh lùng nói:
− Lần thứ nhất tại Thần Võ Tiêu Cục.
Lãnh Như Băng tiếp:
− Lần thứ hai mới đây thôi, có điều bằng hữu không phát giác được.
Hứa Sĩ Công nghỉ đến cái nhục bị siết cổ vừa rồi, lòng đầy phẫn nộ, quát lớn:
− Đã dám hiện thân cản đường, sao không dám quay mặt lại nhìn người ?
Hắc y nhân thản nhiên đáp:
− Người của bổn môn không muốn đối diện với kẻ khác.
Hạ Hầu Cương nói:
− Đã vậy tại hạ cảm phiền.
Hai vai chuyển động, động tác lạ lùng, người đột nhiên vọt đi, tay tả giở ra chụp lấy vai hắn y nhân.
Chỉ thấy hắc y nhân xoay tay lại phía sau, năm ngón tay như móc câu chộp lấy uyển mạch của Hạ Hầu Cương. Hắn không ngoảnh đầu, thân mình không di động, chỉ dùng tai nghe, mà nhận đúng mạch huyệt, bàn tay chộp lại chính xác vô cùng.
Hạ Hầu Cương cả kinh, vội nhảy lùi năm thước lạnh lùng nói:
− Bằng hữu vừa xuất thủ đã biết võ công phi phàm, có phải là Bạch Mai Hoa chủ nhân chăng ?
Hắc y nhân đáp:
− Nếu là tệ chủ nhân xuất thủ, mệnh ngươi há còn sao ?
Hạ Hầu Cương thầm kinh hãi, nghĩ:
"Nghe khẩu khí của người này, chỉ là thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân, mà võ công cao cường đến thế, phụ thân lo sợ là phải.".
Chàng từ khi giao thủ, ngoại trừ lần bị bại dưới tay Lãnh Như Băng, chưa hề gặp đối thủ, lần này chỉ sau một đòn của hắc y nhân, đã biết đây là kình địch bình sinh chưa tưng gặp.
Chỉ nghe hắc y nhân điềm nhiên tiếp:
− Tệ chủ nhân lần này thỉnh tập anh hùng thiên hạ tụ hội ở Liệt Phụ Chủng, hạn kỳ đã định rõ, chính ngọ ngày mai sẽ nghênh tiếp các vị theo quy củ võ lâm; hiện tại chưa đến hạn kỳ, nếu các vị không thối lui mà cứ tự tiện xâm nhập, thì chỉ là tự bước vào tử lộ.
Hạ Hầu Cương đã có ý thối lui, một là vì đối phương võ công cao siêu, hai là phải về hồi báo với phụ thân để người sớm chuẩn bị, nhưng Hứa Sĩ Công đã quát lớn:
− Chúng tại hạ cần phải vào Liệt Phụ Chủng đón người.
Hắc y nhân lạnh lùng:
− Khỏi cần vào.
Hứa Sĩ Công nói:

− Tại sao ?
Hắc y nhân đáp:
− Nếu không ở trong đó, thì vào cũng vô ích. Nếu có ở trong đó thì đã toi mạng rồi. Ngày mai đến lượm thi thể cũng chưa muộn.
Hứa Sĩ Công nghĩ Bạch y nữ thân thể hư nhược, gặp quái nhân hung ác, võ công cao cường như hắn, chắc đã sớm bị chúng giết hại, liền nổi giận quát:
− Liệt Phụ Chủng đâu phải tư gia của các ngươi, tại sao không để lão phu tiến vào ?
Hắc y nhân đáp:
− Nếu lão không thiết sống nữa, thì cứ vào thử coi.
Hứa Sĩ Công thầm biết hắn không nói giỡn, cũng biết mình không thể địch nổi hắn, nhưng tính khí cương liệt, muốn thử coi sao, bàn cất bước tiến lên mắt chăm chú quan sát hắc y nhân, chuẩn bị cảnh giới.
Hắc y nhân từ đầu đến giờ vẫn không ngoảnh mặt lại.
Nhưng Hứa Sĩ Công vừa cất bước, hắn tựa hồ có con mắt thứ ba ở sau lưng, lập tức vung tay, thân hình đã vọt tới chắn phía trước lão Hứa, lưng vẫn quay về phía lão Hứa. Năm ngón tay khẳng khiu và dài như vuốt chim ưng đã vây về phía sau để chộp lấy ngực áo Hứa Sĩ Công.
Kiểu công kích của hắn quả chưa từng thấy trong võ lâm, nhưng Hứa Sĩ Công không hề khinh địch, đã sớm vận nội công vào tay hữu, liền phóng ta một chưởng nghênh tiếp, ta thủ thì dùng chiêu «Hắc hổ du tâm» phóng tới «Mệnh môn huyệt» trên lưng hắc y nhân.
Hắc y nhân bỗng tràn ngang hai bước cực nhanh, chẳng những né tránh thế công của lão Hứa, mà thân hình lại tiếp cận một bên sườn của lão.
Hứa Sĩ Công cả kinh nghĩ:
"Thân pháp quái dị kiểu gì thế này ?" Hữu quyền dùng chiêu «Phi bụt tràng chung» tay tả dùng chiêu «Cự hổ môn ngoại» đánh tới mấy yếu huyệt trên người hắc y nhân.
Lão Hứa từng qua trăm trận, có nhiều kinh nghiệm đối địch mà Lãnh Như Băng và hạ Hầu Cương chưa thể sánh kịp, thấy lão vận dụng hai chiêu này quá đúng thời cơ, chứa đầy uy lực. Cả hai đều khen thầm. Hắc y nhân tiếp cận bên sườn, chính là dễ bị trúng đòn quyền của lão Hứa. Tả chưởng của lão Hứa thì tương tiếp với một ngón tay của hắn y nhân phẩy lại đằng sau. Sau hai chiêu giao thủ khốc liệt, song phương cùng thối lui. Bàn tay tả của Hứa Sĩ Công tương tiếp với một ngón tay của hắc y nhân phẩy lại, lão Hứa có cảm giác như chạm vào một khối băng, lão rùng mình kinh hãi thối lui bảy tám thước.
Lãnh Như Băng thấy thần sắc Hứa Sĩ Công không ổn thì lấy làm kỳ quái, sau hai chiêu giao đấu, cục diện hoàn toàn tương đương, tại sao lão Hứa lại như vậy, chàng bèn hạ giọng hỏi nhỏ:

− Hứa huynh bị sao vậy ?
Hứa Sĩ Công lắc đầu, đăm đăm không nói, tựa hồ đang nhớ lại chuyện cũ.
Lúc này hắc y nhân đứng bất động, chắn đường ba người, gió thổi bay mớ tóc dài và tay áo phần phật.
Hạ Hầu Cương tra đoản kiến vào bao, nói:
− Đệ thử một lần nữa.
Đoạn búng người tới, giáng một quyền vào lưng hắc y nhân. Chàng tự lượng thân phận, không tiện công kích lén lút, bèn quát to:
− Các hạ cẩn thận !
Hắc y nhân vẫn điềm nhiên bất động, tựa hồ không nghe thấy tiếng quát của chàng.
Hạ Hầu Cương bình nhật tự phụ mình là cao cường, nhưng hôm nay gặp địch thủ quá kỳ quái. Chàng vốn dùng đòn quyền đánh tới, còn tay tả thì sẵn sàng ứng biến bằng chưởng, thấy đối phương điềm nhiên chẳng buồn lý đến công thế của chàng, chàng bèn đột nhiên dừng lại cách hắn ba thước, đề tụ khí ở đan điền, rồi truyền ra hữu thủ mà phóng một quyền tới lưng đối phương. Chàng thấy kình lực của một quyền này mà trúng địch nhân thì hắn khó tránh bị đả thương, bỗng hắc y nhân né sang bên một cái và phản kích lại một chưởng.
Hạ Hầu Cương còn cách hắn ba thước, cho rằng chưởng thế của hắn chẳng thể đả thương được chàng, bèn dùng chiêu thuật quen thuộc là xáp tới chộp lấy mạch huyệt của hắn trước khi hắn kịp trở tay, bỗng nghe Hứa Sĩ Công kêu lên:
− Cẩn thận, «Âm Phong Chưởng» đó.
Một luồng ám kình lạnh như băng giá ập tới.
Hạ Hầu Cương nghe vậy, vội chột dạ tràn ngang sang năm thước. Tuy chàng ứng biến mau lẹ, vẫn bị dư lực của ám kình tràn tới như sóng, một luồng gió lạnh buốt thổi qua thân khiến chàng bất giác rùng mình.
Ngay lúc ấy hắc y quái nhân đã vọt tới bên chàng, năm ngón tay chộp tới ngực, các ngón tay hắn vừa dài vừa trắng vừa nhọn hoắt trông thật ghê rợn.
Hạ Hầu Cương đề khí, dùng chiêu «Hoa long điểm nhãn» búng hai ngón tay vào huyệt uyển mạch của đối phương, đồng thời tung một cước đá tới sườn bên tả của hắn.
Hắc y nhân tuy quay lưng về phía chàng, nhưng hắn tựa hồ có con mắt thứ ba, lạng người tránh cước, một tay phất vào bụng dưới của chàng.
Hạ Hầu Cương dùng chiêu «Thủ huy ngũ huyền» quét xéo qua.
Một cuộc đấu chưa từng thấy trong võ lâm, hắc y nhân thủy chung vẫn quay lưng về phía đối phương mà xuất thủ cực kỳ nguy hiểm, chiêu thuật lợi hại, hai tay vận động linh hoạt đối phó hữu hiệu với địch thủ ở đằng sau.
Hạ Hầu Cương thi triển hết sở học, chợt dùng chưởng, chợt dùng chỉ, «Đột

Huyệt Trảm Mạch», công thủ đều cực kỳ nghiêm mật.
Hạ Hầu Cương chỉ cảm thấy mỗi lần hắc y nhân phách không chưởng, đều có một luồng hàn khí bao quanh, sau mấy chục chiêu, chàng như đang ngâm mình trong băng tuyết. Chàng vừa vận công đề kháng hàn khí, vừa hóa giải chiêu thuật nguy kỳ của đối phương, không một chút sơ suất.
Lãnh Như Băng đã định xuất thủ thay chàng, nhưng lại biết Hạ Hầu Cương vốn cao ngạo tự phụ, vị tất đã thích người khác hiệp trợ, đành ngầm vận công lực sẵn sàng tương cứu khi cần.
Bỗng Hứa Sĩ Công nói lớn:
− «Âm Phong Chưởng» là loại võ công kịch độc, khi động thủ với đối phương, hàn khí cứ thâm nhập dần dần vào thân thể đối phương, Hạ Hầu đệ không cần nương tay với tên tiểu tử hiểm độc ấy !
Hạ Hầu Cương cũng cảm thấy hàn khí thâm nhập vào thân mình mỗi lúc một mạnh, nếu đánh tiếp, cuối cùng sẽ lạc bại, nghe Hứa Sĩ Công nói vậy, chàng bèn rút ngay đoản kiếm ra. Thanh kiếm trong tay chàng múa tít, hàn quang cuồn cuộn phá tán công thế của đối phương, chàng quát to:
− Kiếm của tại hạ vô cùng sắc bén, bằng hữu không có binh khí hay sao ?
Hắc y nhân lạnh lùng đáp:
− Ta tay không cũng đủ thắng ngươi !
Đoạn tay hữu xoay một vòng từ dưới lên trên mà đánh ra. Khớp vai hắn tựa hồ có thể xoay vòng tròn, cực kỳ linh hoạt, đánh ra phía sau cũng lợi hại như đánh ra phía trước.
Hạ Hầu Cương chỉ cảm thấy chưởng thế chưa đến mà một luồng hàn khí đã ào ào ập tới, vội kinh hãi nín thở, dùng đoản kiếm gạt chéo sang bên.
Hắc y nhân không ngoảnh lại, nhưng biết đoản kiếm trong tay đối phương rất lợi hại, chưởng chưa ra hết đã vội thu hồi. Đồng thời, tay tả lại phóng năm ngón vào bụng dưới của Hạ Hầu Cương.
Hạ Hầu Cương phải thối lui năm thước để né tránh.
Trong tay có binh khí mà không thắng nổi địch nhân, chàng bất giác vừa thẹn vừa giận, bèn hét to một tiếng, múa kiếm xông tới.
Kiếm lưu truyền mỗi lúc thêm nhanh, trong chớp mắt đã tạo thành một màn hàn quang xô tới.
Lúc này tuy Hạ Hầu Cương đã cảm thấy toàn thân giá lạnh, nhưng ý chí quyết thắng mãnh liệt khiến chàng gắng gượng để tụ chân khí không cho hàn khí lan tỏa, thi triển tận cùng sở học mà công kích đối phương.

Hồi 23
Ngũ Hành Kỳ Trận

Lại đấu thêm hơn ba mươi hiệp. Hạ Hầu Cương đã thấy bất ổn, toàn thân giá lạnh, tứ chi giảm hẳn độ linh hoạt, thầm kinh hãi, nếu trong vòng mười chiêu nữa không thủ thắng, thì chẳng những thanh danh mất hết, mà còn có khả năng bị đả thương, liền sử chiêu «Lưu tinh cản nguyệt», đoản kiếm trong tay như một giải cầu vồng màu trắng bạc chém vút tới.
Một tiếng rú chói tai, máu vọt tung tóe lên mặt chàng. Hắc y quái nhân vụt đi như bị cuồng phong cuốn bay, để lại trên lớp cỏ dại hai ngón tay dài ngoằng.
Hứa Sĩ Công chạy lại, nói:
− Hạ Hầu đệ đã chém đứt hai ngón tay của hắn ...
Bỗng lão phát giác sắc mặt chàng xanh nhợt, thần thái bất ổn, vội hỏi:
− Hiền đệ làm sao vậy ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Đệ thấy ớn lạnh.
Hứa Sĩ Công cả kinh thất sắc, nói:
− Hiền đệ bị trúng «Âm Phong Chưởng» chăng ?
Hạ Hầu Cương gượng trấn tĩnh, đáp:
− Không cần vội.
Lúc này Lãnh Như Băng cũng chạy tới, đặt tay lên lưng Hạ Hầu Cương, nói:
− Để tiểu đệ trợ lực cho huynh, huynh hãy mau vận khí điều tức.
Hạ Hầu Cương hít một hơi, đáp:
− Đa tạ Lãnh huynh ...
Lời chưa dứt, đã cảm thấy nhiệt lực từ bàn tay Lãnh Như Băng truyền sang thân thể mình, vội định thần vận khí tiếp lực. Nội công của Hạ Hầu Cương thâm hậu, cơ thể tráng kiện, lại được Lãnh Như Băng trợ lực, quả nhiên đã khu trừ được không ít hàn khí. Chừng sau một tuần trà, Hạ Hầu Cương bỗng thẳng người lên, tách khỏi bàn tay của Lãnh Như Băng, nói:
− Đa tạ Lãnh huynh.
Lãnh Như Băng mỉm cười:
− Có gì đâu, huynh đã dễ chịu chưa ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Dễ chịu hơn nhiều rồi, chúng ta không nên chậm trễ, phải tiến vào trong kia ngay, xem Bạch cô nương thế nào.

Lãnh Như Băng nói:
− Để tiểu đệ dẫn đường.
Hứa Sĩ Công, Hạ Hầu Cương đều đã động thủ với địch nhân, riêng Lãnh Như Băng thì chưa, nên chàng ngưng thần sẵn sàng.
Hạ Hầu Cương nói:
− Rút kiếm ra đi, chưởng chỉ của bọn chúng đều đã luyện công phu ngoại môn, nếu ta không dùng binh khí thì rất nguy hiểm.
Lãnh Như Băng thấy Hạ Hầu Cương quan tâm như vậy, không nỡ phụ hảo ý, bèn rút kiếm cầm sẵn nơi tay.
Hạ Hầu Cương nói tiếp:
− Lãnh huynh hãy lưu ý, khi chúng phát chưởng, có một luồng khí âm hàn lạnh thấu xương xông tới, đó là độc công tà môn. Điều đó vốn không kỳ quái, nhưng nếu giao đấu lâu sợ vô cùng bất lợi. Do đó, nếu đã xuất thủ, nên dùng toàn lực thủ thắng. Kinh nghiệm của đệ là trong mười chiêu đầu chúng chưa kịp tập trung kình lực âm hàn, tốt nhất là ta nên đả thương chúng càng sớm càng tốt.
Lãnh Như Băng đáp:
− Đa tạ huynh chỉ điểm.
Nào ngờ họ không tái ngộ địch nhân cản đường cho đến lúc vào thẳng tới thạch thất.
Hứa Sĩ Công nhìn quanh tứ phía vẫn không thấy bóng một hắc y nhân, ngạc nhiên nói:
− Kỳ quái ! Chúng kéo cả đoàn tới đây mà không bày trận thế, đã bỏ đi rồi sao ?
Lãnh Như Băng nói:
− Chúng ta hãy vào xem Bạch cô nương thế nào đã.
Ba người bước vào thạch thất, chỉ thấy trống không, ba thiếu nữ đã biến đi đâu cả.
Hứa Sĩ Công giậm chân:
− Hỏng to rồi ! Chắc họ đã bị bọn hắc y nhân bắt đi rồi.
Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi, nói:
− Bạch cô nương hành sự rất thận trọng, đã có ý đề phòng, há lại chịu chết. Có lẽ ba cô nương ấy đã lánh đi rồi.
Bỗng có thanh âm thiếu nữ vang tới:
− Lãnh công tử ! Lãnh công tử !
Ngoảnh lại, thấy Tố Mai cầm ngang trường kiếm chạy tới. Hứa Sĩ Công hỏi luôn:
− Bạch cô nương bình an chứ ?
Tố Mai đáp:
− Bẩm, hoàn toàn bình an !

Hứa Sĩ Công thở phào nhẹ nhõm:
− Lão phu cứ tưởng các vị bị bắt rồi.
Tố Mai cười:
− Lão tiền bối tưởng không sai, chúng tiểu nữ đều bị bắt đi.
Hứa Sĩ Công biết Tố Mai hiểu sai ý của lão, nhưng không muốn giải thích với nàng.
Tố Mai nhìn Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương, cười nói:
− Lãnh công tử, tiểu thư thỉnh công tử tới chỗ ở mới của tiểu thư.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên:
− Chỗ ở mới ?
Tố Mai cười:
− Thì ở trong «Ngũ hành kỳ trận» ấy !
Lãnh Như Băng mỉm cười:
− Ồ, tại hạ quên mất ...
Tố Mai tiếp:
− Cái con a đầu Hoàng Cúc sau khi đuổi hai vị, thì tiểu thư tỉnh lại, lập tức ra lệnh di chuyển vào «Ngũ hành kỳ trận» kẻo trễ. Chúng tiểu nữ vừa vào trận xong, quả nhiên có rất nhiều hắc y nhân tới.
Hứa Sĩ Công vội hỏi:
− Thế bọn chúng đâu ?
Tố Mai đáp:
− Mọi thứ đều đúng như dự liệu của tiểu thư. Bọn hắc y nhân mang nhiều cọc gỗ trắng tới, cũng bố trí «Ngũ hành kỳ trận» ở Liệt Phụ Chủng. Họ giở bản đồ ra, loay hoay đến cả nửa ngày mới cắm được một cây cọc. Mới cắm được vài cây cọc, bỗng nghe có tiếng rú thê thảm vẳng tới, thế là cả bọn nhảy lên ngựa phóng đi như bị ma đuổi.
Hứa Sĩ Công thầm nghĩ kỳ trận với mấy cây cọc, cành cây làm sao lại có thể ngăn nổi bọn hắc y nhân phát hiện, bèn hỏi:
− Ba vị ở trong kỳ trận không bị bọn hắc y nhân phát hiện ư ?
Tố Mai nói:
− Chúng tiểu nữ nằm trong bụi cỏ rậm và cao, dĩ nhiên bọn họ không nhìn thấy.
Lãnh Như Băng nhớ địa thế mà bạch y nữ bày kỳ trận đúng là nơi cỏ rậm và cao nhất, nếu ẩn trong đó, địch không để ý sẽ khó phát hiện, vậy mà kỳ trận vẫn nằm ở gần trung tâm khu vực Liệt Phụ Chủng.
Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương theo Tố Mai vòng ra phía sau tòa nhà mồ đồ sộ, đi một lát đã thấy Hoàng Cúc đứng chờ, cúi mình nói:
− Tiểu thư thỉnh Lãnh công tử nhập trận.
Sau khi né người cho Lãnh Như Băng bước qua, Tố Mai liền ngăn Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương lại.

Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương thối lui vài thước, lão Hứa nói nhỏ:
− Bạch cô nương là một nhân vật hết sức thần kỳ, lão huynh sống ngần này tuổi đời mà chưa hề nghe thấy một người thứ hai kỳ quái như vậy.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Kỳ quái như thế nào ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Nàng thuộc làu các loại võ công tối kỳ ảo trong thiên hạ, trong khi chính bản thân nàng trói gà không chặt.
Hạ Hầu Cương nói:
− Kể cũng kỳ quái, nhưng chưa thể bảo là thần kỳ. Nếu cốt cách không cho phép luyện võ, nhưng thông minh có trí nhớ tốt, phối hợp với cơ duyên, thì có thể nhớ được bí lục võ công, hoặc tình cờ nghe người khác đàm luận về võ công mà nhớ. Điều đó đâu phải là thần kỳ.
Hứa Sĩ Công cười:
− Nhưng còn điểm này nữa, thân thể hư nhược, làm việc mệt mỏi một chút đã ngất xỉu, nhưng nàng có thể dùng kim trâm cắm vào huyệt đạo, thì lập tức tinh thần phấn chấn, gò má ửng hồng, sức lực dồi dào, trí tuệ minh mẫn dị thường.
Hạ Hầu Cương nói:
− Có thể nàng có học vấn cao về y đạo, tiểu đệ không hiểu y lý, chẳng dám vọng luận.
Hứa Sĩ Công nói:
− Thân thể hư nhược mà liệu sự như thần, thì giải thích thế nào đây ?
Hạ Hầu Cương trầm ngâm, đáp:
− Tiểu đệ chưa gặp Bạch cô nương ấy, nhưng nghe Hứa huynh nói, thì Bạch cô nương quả là một nhân tài đại trí đại huệ, nàng tự tin vào trí huệ của mình, nên tuy không biết võ công, khi lâm sự vẫn bình tĩnh và sáng suốt ...
Chàng ngẩng mặt lên, ngưng mục trầm tư một lát, nói tiếp:
− Phàm những ai có trí huệ siêu việt, nhưng coi nhẹ sinh tử; đều có thể trở thành bậc đại trí, đại dũng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cao luận, cao luận, lão hủ này nghe hiền đệ luận mà như được mở mang thêm một bậc kiến văn. Thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một lớp tân nhân vượt cựu nhân. Hiền đệ và Lãnh đệ quả là hai vị thiếu niên anh hùng, khiến lão hủ này vừa mừng vừa thẹn.
Hạ Hầu Cương mỉm cười:
− Tiểu đệ chẳng qua thuận miệng loạn ngôn vài câu, đâu dám khoa trương trước Hứa huynh. Sao bằng được Lãnh huynh đệ ...
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Lãnh đệ thì thế nào ?

Hạ Hầu Cương đáp:
− Lãnh huynh đệ khí độ hiên ngang, tướng mạo phi thường nếu theo nghiệp văn có thể đến chức công hầu, theo nghiệp võ sẽ thành nhất đại cao thủ, những mong suốt lộ trình sẽ được Hứa huynh hiệp trợ. Ôi, tiếc rằng tiểu đệ còn phụng dưỡng phụ mẫu, không thể bồi tiếp chàng, để giúp chàng sáng lập huấn nghiệp.
Hứa Sĩ Công nói:
− Hiền đệ có tinh thông khoa nhân tướng học ư ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Gia mẫu tinh thông khoa đó, tiểu đệ bất quá biết võ vẽ đôi chút, không thể gọi là tinh thông.
Ngừng một lát chàng lại tiếp:
− Trong nội tâm Lãnh huynh đệ tựa hồ có tâm sự khó giãi bày, khiến chàng luôn luôn sầu tư, nếu chàng có hùng tâm, muốn giành địa vị nhất đại tông sư trong võ lâm, ắt trước tiên phải giải trừ mối ưu sầu lắng đọng trong tâm tư. Điều này những mong Hứa huynh tùy thời tương trợ, nếu khi nào cần tới tiểu đệ, chỉ cần phi báo một tiếng, tiểu đệ sẽ lập tức đem toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Lục Tinh Đường tới đợi lệnh.
Hứa Sĩ Công nói:
− Xưa nay anh hùng đồng thanh tương ứng, thịnh tình của hiền đệ với Lãnh đệ thật là ...
Bỗng nghe Tố Mai gọi:
− Tiểu thư thỉnh nhị vị nhập trận.
Hứa Sĩ Công cười ha hả:
− Hiền đệ, nữ oa nhi kia nói năng vô lễ, hiền đệ đừng để tâm.
Bỗng lão Hứa hạ giọng nói nhỏ:
− Nhưng đối với Lãnh huynh đệ của chúng ta thì lại rất lễ nghĩa.
Hạ Hầu Cương mỉm cười im lặng. Hoàng Cúc nói:
− Thỉnh nhị vị đi theo sau tiểu nữ nhập trận, nếu đi sai phương hướng sẽ rất phiền phức.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Vài mớ cành cây, cọc gỗ có gì mà ngăn được ai ?".
Nghĩ vậy nhưng lão cũng lặng lẽ theo sau Hoàng Cúc.
Chỉ thấy Hoàng Cúc cứ đi lắt léo, rõ ràng tưởng đến một vị trí, lại vòng vèo, hết hướng đông lại quẹo hướng tây. Đến giữa kỳ trận, thấy trên cỏ rậm trải một tấm chăn màu hồng, bạch y nữ ngồi tĩnh tọa trên chăn, Lãnh Như Băng ngồi cách nàng hai thước.
Hạ Hầu Cương ngắm bạch y nữ, thấy nàng là một giai nhân tuyệt sắc, ngoại trừ sự hư nhược, không có điểm gì khiếm khuyết. Bạch y nữ mỉm cười, nói:
− Thỉnh nhị vị an tọa !

Khi hai người đã ngồi xuống, nàng tiếp:
− Mấy kẻ kia bị ba vị đuổi khỏi Liệt Phụ Chủng, quyết không cam chịu. Chúng chắc chắn sẽ trở lại đây. Lúc này không nên xung đột trực diện. Thỉnh ba vị tạm thời né tránh ...
Nàng quay nhìn Hạ Hầu Cương, hỏi:
− Công tử thụ thương thì phải ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Mới rồi, trong khi động thủ với cường địch, bị một loại chưởng phong ngoại môn của chúng đả thương, nhưng hiện tại tự cảm thấy không sao !
Bạch y nữ lắc đầu:
− Chất độc âm hàn bị công tử dùng nội công đề kháng tạm thời chưa phát tác, nhưng đã thấm vào cơ thể, nếu tái giao chiến hoặc sẽ thành bệnh, hoặc xâm nhập nội tạng nguy hiểm lắm.
Hạ Hầu Cương nói:
− Cô nương cao kiến, tại hạ biết chất hàn độc trong người vẫn chưa được tiêu trừ hết.
Bạch y nữ nói:
− Nếu công tử tín nhiệm tiểu nữ, tiểu nữ sẽ dùng phép châm cứu để trừ hết khí hàn độc khỏi cơ thể.
Hạ Hầu Cương vốn muốn về ngay Từ Châu nhờ phụ thân dùng nội công trừ độc, nhưng trước thịnh tình trị thương của Bạch y nữ thì không tiện cự tuyệt, bèn mỉm cười đáp:
− Thỉnh cô nương xuất thủ.
Bạch y nữ thong thả lấy ba cây kim trâm, cười nói:
− Không đau chút nào đâu, công tử chớ lo.
Câu này được nàng nói với giọng hồn nhiên chân tình.
Hạ Hầu Cương đáp:
− Dù có chặt một cánh tay, tại hạ tự tin vẫn chịu đựng được !
Bạch y nữ cắm kim trâm vào ba huyệt «Thiên phủ», «Bạch hiệp», «Xích trạch» trên tay tả của chàng, nói:
− Công tử dường như tinh thông y lý, nên đã hoàn toàn bức dẫn khí âm hàn ngấm vào cơ thể tập trung ở «Thủ thái hiểm phế kinh», do đó việc trị thương trở nên dễ dàng.
Hạ Hầu Cương đáp:
− Chỉ biết võ vẽ một chút, mong cô nương đừng cười.
Bạch y nữ nói:
− Công tử hãy tĩnh tọa một lát ...
Đoạn quay nhìn Hứa Sĩ Công, nói:
− Từ giờ đến chính ngọ ngày mai, các vị không nên rời khỏi kỳ trận ... Chỉ một chút nữa thôi, bên ngoài kỳ trận sẽ có rất nhiều người kéo đến, các vị

đừng kinh động, cứ việc ẩn trong cỏ mà nghỉ ngơi, rất có thể còn nghe được đôi chút sự tình qua lời trò chuyện của bọn họ.
Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:
"Lúc này đi khỏi đây, ngày mai phải trở lại, chi bằng ở luôn đây cho tiện."
Bèn đáp:
− Được, cứ như vậy mà làm.
Bỗng có tiếng Hoàng Cúc đang thủ ở trận môn nói vọng vào:
− Chúng kéo tới rồi. Các vị mau ẩn thân !
Hạ Hầu Cương bỗng nói:
− Tại hạ phải về thành Từ Châu, chỉ e không thể theo lệnh cô nương.
Bạch y nữ hỏi:
− Vì sao ? Công tử nhất định muốn về thành Từ Châu ư ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Vì gia phụ đang ở đó. Dù ra khỏi kỳ trận có phải bỏ mạng, cũng đành mạo hiểm.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Tiểu nữ thấy không cần làm như vậy.
Hạ Hầu Cương ngạc nhiên:
− Cô nương nói như vậy là sao ?
Bạch y nữ đáp:
− Lệnh tôn nếu lo cho sự an nguy của công tử ắt sẽ tìm đến Liệt Phụ Chủng, chúng ta cứ ở đây đón lệnh tôn, rước nhập trận là xong.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Nếu gia phụ không tới ?
Bạch y nữ đáp:
− Nếu lệnh tôn không tới, tất lệnh tôn là một vị trí cơ tuyệt thế, đại trí đại dũng, tuy phụ tử tình thâm, vẫn không liều mạng vào chốn nguy hiểm, đơn độc đối phó với quần địch ... Công tử thử đoán xem, liệu lệnh tôn có đến hay không ?
Hạ Hầu Cương nghĩ một hồi, thấy cả hai khả năng ngang nhau, khó mà xác định, bèn đứng dậy, rút kim trâm khỏi cánh tay, nói:
− Đa tạ cô nương tương cứu, tại hạ không muốn đoán mò. Vậy xin cáo biệt.
Lãnh Như Băng liền đứng dậy:
− Hạ Hầu huynh, tiểu đệ sẽ đồng hành với huynh.
Hạ Hầu Cương lắc đầu:
− Lãnh huynh không nên mạo hiểm như vậy. Bạch cô nương nói rất đúng, nếu ở đây thì còn an tâm, rời khỏi kỳ trận ắt cầm chắc cái chết.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Công tử can ngăn Lãnh công tử cũng vô ích. Trông bề ngoài chàng lạnh lùng, thực ra trong lòng rất cương đường, nhiệt tình với người. Trừ phi

chàng không nói, chứ đã nói thì chắc chắn sẽ làm, có can ngăn cũng vô ích.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Cô nương biết chuyến đi này nguy hiểm dị thường, vì sao lại muốn chàng khinh thân mạo hiểm ?
Lãnh Như Băng nói:
− Đó là ý của tiểu đệ ...
Bạch y nữ mỉm cười:
− Các vị có nghe chuyện lão tăng xẻo thịt mình cho hạc ăn hay chưa ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Cô nương muốn chúng tại hạ theo gương lão tăng xẻo thân vì người khác. Nếu tại hạ chết, mà cứu được đồng đạo võ lâm, thì để một mình tại hạ chết là đủ.
Nếu cái chết của tại hạ là vô bổ đối với đại cục, tại sao lại để hại đến sinh mệnh của Lãnh huynh ?
Bạch y nữ nói:
− Công tử thật giàu hảo tâm ... Đáng tiếc, công tử chỉ biết một mà không biết hai.
Hạ Hầu Cương nói:
− Mong được nghe cao kiến.
Bạch y nữ nói:
− Một mình công tử khó địch nổi bọn thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng nếu hai công tử liên thủ thì lại khác hẳn, dù có thất thủ bị bắt, cũng làm kinh động đến Mai Hoa chủ nhân. Chỉ có cách làm cho hắn kinh động, hai vị mới có cơ sinh tồn.
Hạ Hầu Cương và Lãnh Như Băng chợt hiểu ra, nhưng chưa ngộ hết, đưa mắt nhìn nhau im lặng.
Bạch y nữ giơ tay sửa một lọn tóc xõa, cười:
− Nếu công tử có thể đả thương vài cao thủ thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân thì tốt quá.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Tại sao ?
Bạch y nữ cười:
− Thì mới có thể khiến cho hắn có ý muốn bắt hai vị chứ !
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Đại trượng phu khả sát bất khả nhục, nếu lại để cho chúng bắt giữ, thì thà liều chết quyết chiến.
Bạch y nữ bỗng cười khanh khách. Lãnh Như Băng ngơ ngác:
− Cô nương cười cái gì ? Tại hạ nói có gì không đúng ?
Bạch y nữ nói:
− Kiến thức của thất phu làm sao đủ dũng khí !

Lãnh Như Băng biến sắc, nói:
− Cô nương nói năng tốt nhất chớ đả kích người ta !
Bạch y nữ chợt nghiêm trang, mở tròn đôi mắt to ngưng mục nhìn chàng hồi lâu, mới thong thả nói:
− Tiểu nữ không hề có ý nhục mạ công tử, đây là đang luận sự, hai vị quyết không thoát nổi sự vây công của bọn thuộc hạ Mai Hoa chủ nhân !
Chỉ thấy Hoàng Cúc hối hả chạy vào, nói:
− Bọn hắc y nhân kéo tới đông lắm, không dưới ba bốn chục người !
Bạch y nữ gật đầu, cười:
− Không cần hoảng hốt, việc này ta đã dự liệu.
Đột nhiên nàng lấy hai cây kim trâm, nhìn Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương, nói:
− Thừa lúc trận thế của chúng chưa xong, tiểu nữ tiễn hai vị đi.
Lãnh Như Băng vội nói:
− Cô nương đâu biết võ công ? Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân tên nào cũng võ công cao cường, chỉ e chúng tại hạ bảo hộ cô nương không chu đáo.
Bạch y nữ điềm nhiên cười:
− Nếu tiểu nữ không tiễn, hai vị quyết chẳng thể thoát qua được ...
Đoạn quay qua Hứa Sĩ Công:
− Phiền Hứa lão phòng thủ ở đây.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ theo hộ vệ các vị được chăng ?
Bạch y nữ đáp:
− Không cần. Tiễn xong Hạ Hầu huynh thoát đi, tiểu nữ và Lãnh công tử sẽ lập tức trở vào đây.
Nàng nói xong, hai tay giơ lên, cắm ngay hai cây kim vào huyệt đạo. Sắc mặt xanh tái của nàng lập tức ửng hồng dần, mắt long lanh rực sáng. Chỉ thấy nàng lật nhẹ một góc chăn, lấy chiếc hộp ngọc, nói:
− Chúng ta đi thôi !
Đoạn bước đi trước.
Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Đệ nghe gia mẫu bảo rằng thế gian có phương pháp châm cứu kỳ ảo có thể phát huy tiềm lực sống của con người, nhưng thuật này thất truyền đã từ lâu !
Lãnh Như Băng đáp:
− Sức nàng trói gà không chặt, nhưng dũng khí thì hào hùng kinh nhân !
Họ đã ra khỏi kỳ trận. Ngẩng lên, thấy bọn hắc y nhân đứng sánh vai nhau bên ngoài mấy trượng, tóc dài lõa xõa, mang mặt nạ màu đen, chỉ chừa đôi mắt, trông đáng sợ.
Lãnh Như Băng rút phăng đoản kiếm, sấn bước phía trước Bạch y nữ, thần

sắc ngưng trọng, ngầm vận công lực chuẩn bị.
Hạ Hầu Cương cũng rút kiếm, bảo hộ Bạch y nữ phía sau.
Chỉ thấy mấy chục đạo mục quang của bọn hắc y nhân đứng ngoài kia đều chằm chằm hướng về phía ba người, còn thân hình vẫn bất động như mấy chục bức tượng đất trùm vải đen.
Bạch y nữ nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Bảo kẻ cầm đầu bọn chúng ra đáp thoại.
Lời nàng dịu dàng, nhưng có uy lực không thể cưỡng lại.
Lãnh Như Băng liền cao giọng:
− Vị nào chủ sự, thỉnh hãy ra tương kiến.
Chỉ nghe một giọng lạnh lùng vọng tới:
− Đã không giữ đúng tín ước, đến nơi này trước coi thường Mai Hoa Lệnh Dụ, còn muốn tự sát ư !
Lãnh Như Băng nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy dưới gốc cây bách cổ thụ cách xa mấy trượng có một hắc y nhân đứng quay lưng về phía ba người.
Hạ Hầu Cương tiến lên hai bước, nói:
− Cô nương hãy trở vào trong trận.
Đoạn mỉm cười nói với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh, cục diện hôm nay chỉ e khó tránh khỏi ác chiến, chúng ta xông ra thôi !
Lãnh Như Băng đáp:
− Được !
Đoạn vung kiếm liên thủ với Hạ Hầu Cương xông ra.
Bạch y nữ nói:
− Không nên xung đột lỗ mãng, mau quay trở lại !
Nhưng thân pháp của hai chàng quá nhanh, Bạch y nữ chưa kịp cất tiếng thì họ đã tới gần chỗ hắc y nhân kia.
Mấy chục hắc y nhân đang đứng bất động liền nhất tề giơ tay đẩy ra một chưởng. Một luồng ám kình cường mãnh, chứa khí âm hàn tràn tới.
Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương đều lo chưởng phong cường mãnh đả thương Bạch y nữ, không hẹn mà cùng vận nội kình vung chưởng nghênh tiếp.
Lực đạo của song phương vừa tương tiếp, hai chàng đồng thời cảm thấy kinh hãi, vội cùng thối lui.
Bạch y thiếu nữ lúc này chợt lên tiếng:
− Nếu biết cách các vị có thể thoát ra được.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Cô nương có gì chỉ giáo ?
Bạch y nữ đáp:
− Mấy chục người nhất tề phát chưởng hợp lực tương thông với nhau như

thế, hai vị dù nội công thâm hậu đến mấy cũng khó đối địch, có điều là phép «Truyền Lực Thần Công» chúng chưa luyện tới mức đăng đường nhập thất, khó phát huy được hiệu lực kỳ diệu, nếu không hai vị đã bị đả thương vì đòn vừa rồi.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Lời này không sai." Chàng vừa tiếp một đòn, cảm thấy lực đạo của đối phương không liên tục, tiền hậu bất đồng. Nếu chúng hợp lực thành một khối đồng nhất, thì chàng đã bị chấn thương.
Gã hắc y nhân đứng dưới gốc cây bách nói:
− Không sai. Đó chính là «Truyền Lực Thần Công», các ngươi dù có võ công cao hơn nữa, hôm nay cũng khó bề đào thoát.
Bạch y nữ nói:
− «Truyền Lực Thần Công» tuy kỳ diệu, nhưng phá giải cũng dễ thôi.
Gã kia nói:
− Thì người thử phá coi !
Bạch y nữ nói nhỏ với Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương:
− Hai vị xông ra lần nữa. Lần này hãy vận khí đứng cho vững, ngưng động thủ chưởng, chưa phát vội, đợi khi kình lực của chúng phát xuất, hãy dùng nội công của mình lựa theo thế đến của địch mà hòa vào nhau. Đáng tiếc hai vị chưa luyện qua thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương», chỉ e khó ứng thủ kịp thời. Nay tiểu nữ truyền khẩu quyết cho hai vị, hai vị hãy lắng nghe, rồi theo đó mà làm, dù chưa thành thuộc, nhưng nhờ nội kình của hai vị, cũng không đến nỗi thụ thương.
Hai chàng chưa kịp tập trung chú ý, Bạch y nữ đã hạ giọng nói luôn khẩu quyết:
− Khí tụ đan điền, kình ngưng hữu uyển, tả thủ tiếp lực, hữu uyển phát xuất ...
Hai chàng đều là cao thủ nội gia, nghe nàng đọc khẩu quyết, lập tức chăm chú ghi nhớ.
Bạch y nữ nói tiếp:
− Hai vị thử áp dụng lần đầu, dĩ nhiên khó đắc tâm ứng thủ, nhưng hiệu lực cũng không nhỏ đâu.
Lúc này bọn hắc y nhân kia đã tới gần chỗ họ, chỉ còn cách vài thước, hợp thành thế bao vây, nhưng thấy Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương ngưng thần không nói, chẳng có vẻ cự địch, thì chúng lại chưa dám xuất thủ.
Bạch y nữ đang giải thích cho hai chàng nghe phương pháp vận dụng khẩu quyết, cách thức, phương vị xuất thủ. Hai chàng lắng nghe, dần dần nhập tâm.
Chỉ nghe gã hắc y nhân còn đứng dưới gốc cây bách cười lạnh một tiếng, nói vọng lại:

− Các ngươi đã sa vào trận đồ hợp vây, còn chưa thúc thủ chịu trói nữa hay sao ?
Lãnh Như Băng điềm nhiên đáp:
− Đại trượng phu sá gì sinh tử, các người cứ việc xuất thủ coi !
Hắc y nhân hừ một tiếng, đột ngột chạy giật lùi về phía ba người.
Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nói nhỏ:
− Hạ Hầu huynh, bọn này thủy chung không chịu quay mặt đối diện với đối phương.
Hạ Hầu Cương đáp:
− Trong giang hồ không ít kẻ lập dị, cố bày trò nguy kỳ để kiếm chút kỳ danh, chẳng nên lấy đó làm lạ.
Hắc y nhân cười lạnh một tiếng nói:
− Ngươi hãy thử trước một chiêu của ta coi !
Đoạn vỗ một chưởng về phía sau. Tuy hắn quay lưng về phía đối phương, nhưng định hướng vô cùng chuẩn xác, một luồng chưởng phong âm hàn ào tới thẳng chỗ Hạ Hầu Cương.
Bọn hắc y nhân bao vây xung quanh ba người, thấy gã kia xuất thủ, thì lập tức lui vài bước, hiển nhiên muốn để gã hắc y nhân đấu một mình trước với đối phương.
Hạ Hầu Cương sau khi tiếp một chưởng, đang định vung kiếm phản kích thì Lãnh Như Băng nói:
− Hạ Hầu huynh, hiệp này nhường cho tiểu đệ.
Lời chưa dứt, người đã vọt tới, tả thủ chộp lấy mớ tóc xõa của hắc y nhân.
Hắc y nhân hữu thủ phất về phía sau, búng ngón tay vào yếu huyệt uyển mạch chàng.
Hạ Hầu Cương nói to:
− Huynh nên dùng binh khí đối phó với song thủ đã luyện độc của họ.
Lãnh Như Băng nói:
− Đa tạ chỉ điểm.
Đoản kiếm trong tay hữu lập tức sử chiêu «Không vân trích tinh», hàn quang lấp lánh, nhắm tới huyệt «Mệnh môn» trên lưng đối phương.
Chỉ thấy tay tả của hắc y nhân xoay một vòng về phía sau chụp tới cổ tay hữu cầm kiếm của chàng. Hắn xuất thủ thần tốc, biến hóa kỳ ảo.
Lãnh Như Băng trầm cổ tay hữu né tránh trảo thế của hắn, đoản kiếm đâm xéo sang cổ tay tả của hắn theo chiêu «Vương mẫu quyền liêm», tạo nên hai phiến kiếm hoa.
Hắc y nhân tuy quay lưng về phía chàng, nhưng cử động linh mẫn như có con mắt thứ ba, kiếm thế của Lãnh Như Băng vừa biến đổi, hắn đã thu hồi ngay tả thủ.
Lãnh Như Băng, nghĩ thầm:

“Thân pháp của người này quá nhanh.” Đoản kiếm công kích liên tiếp ba chiêu, kiếm quang loang loáng nhắm tới ba đại huyệt của hắc y nhân.
Thân pháp kỳ dị của hắc y nhân lắc lư, né tránh cả ba chiêu kiếm, tay tả phát chưởng, tay hữu phóng chỉ cùng đánh ra.
Đôi bên giao đấu sáu, bảy chiêu ác liệt, vẫn chưa bên nào chiếm được tiện nghi.
Lãnh Như Băng nhìn kỹ y phục của hắc y nhân, thấy khác với gã chàng đã gặp ở Thần Võ Tiêu Cục.
Hạ Hầu Cương nói lớn:
− Lãnh huynh, tốc chiến tốc quyết, đừng kéo dài thời gian.
Lãnh Như Băng hét to một tiếng, kiếm pháp đột biến, hào quang kiếm khí ngút trời, thế như bài sơn đào hải mà công kích.
Đòn công kích này cực kỳ lợi hại, chỉ nghe Hạ Hầu Cương tán thưởng reo lên:
− Hảo kiếm pháp !
Lãnh Như Băng đột xuất kỳ chiêu, lớp lớp kiếm hoa nhắm tới mười tám đại huyệt sau lưng Hắc y nhân.
Hắc y nhân tựa hồ biết khó né tránh kiếm thế nguy hiểm, tay hữu bỗng phách không một chưởng về phía sau, nhưng chưởng phong bị chìm ngay vào màn kiếm hoa của Lãnh Như Băng. Chỉ thấy kiếm quang tắt lịm, máu phun thành vòi, hắc y nhân búng người bay đi bảy tám thước. Cùng lúc ấy, một vệt đen bay từ phía Lãnh Như Băng về phía sau.
Hạ Hầu Cương giơ tay hữu lên chụp lấy, nhìn một cái thì ra đó là một cánh tay bị chém đứt, đang định lên tiếng tán thưởng Lãnh Như Băng, bỗng thấy bạch y nữ vội bước tới đến ngay sau lưng Lãnh Như Băng, lấy một cây kim trâm cắm vào phía sau vai của chàng.
Lãnh Như Băng hít một hơi dài, ngoảnh đầu lại, nói:
− Đa tạ cô nương tương cứu.
Hạ Hầu Cương chạy lại, hỏi nhỏ:
− Lãnh huynh thụ thương ư ?
Lãnh Như Băng gật đầu:
− Nhẹ thôi.
Nhìn kỹ, chỉ thấy trên ngực bên hữu của chàng có một vệt máu, chắc là cánh tay bị chém lìa của hắc y nhân đã văng vào đó.
Lúc này hắc y nhân bị chém vào tay đã cắm đầu chạy mất hút. Bọn hắc y nhân còn lại đã vây thành trận thế bao quanh ba người. Kỳ quái là bọn này cứ vây như vậy, chứ không xuất thủ.
Bạch y nữ nói nhỏ:
− Thời cơ ngắn ngủi, mau xông ra đi !
Lãnh Như Băng vung kiếm xông ra trước.

Mấy hắc y nhân thấy vậy, liền nhất tề giơ chưởng kích tới.
Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, tả thủ giơ lên, y theo khẩu quyết của Bạch y nữ, nghênh tiếp chưởng lực đang tràn tới.
Thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương» này là một tuyệt kỹ thần kỳ nội ngoại kiêm tu, Lãnh Như Băng vô cùng thông minh, phương pháp thuyết giảng của bạch y nữ lại mạch lạc, nên chỉ sau một lần truyền đạt Lãnh Như Băng đã nhớ như in trong óc; tả chưởng vừa tiếp luồng lực đạo cương mãnh ập tới, tức thời ngưng kình hộ trụ yếu huyệt, đồng thời vận khí nội dẫn, quả nhiên có một luồng ám kình truyền vào tay, dẫn lên vai, lục phủ ngũ tạng đều cảm thấy chấn động mạnh như có một dòng nước cuồn cuộn chảy qua người, tuy chàng sớm có đề phòng, vận chân khí bảo hộ các yếu huyệt và tâm mạch, song vẫn bị chấn động, tê dại, thì cả kinh, tay hữu vội đẩy ra cho ám kình phát xuất, lập tức luồng kình ào ào tuôn ra như bài sơn đảo hải, phóng về phía gã hắc y nhân ở phía hữu chàng.
Nhưng năm gã hắc y nhân đứng ở phía đó đã hợp thành tư thế truyền lực cho gã đứng trước phóng ra một chưởng.
Chưởng này hợp nội kình của cả năm người làm một.
Lực đạo như một trận cuồng phong khiến cát bay đá lở, chém cỏ chặt cành.
Hạ Hầu Cương hét một tiếng dài, vung đoản kiếm xông thẳng về phía nam.
Bạch y nữ bỗng bước tới hai bước, theo sát sau lưng Lãnh Như Băng, nói nhỏ:
− Mau xông lên trước !
Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn, Hạ Hầu Cương đã xông vào trận thế, đoản kiếm loang loáng hàn quang, đang cận chiến giao đấu với mấy gã hắc y nhân.
Nguyên thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương» của Lãnh Như Băng sau khi tiếp thu lực đạo đã phát kích ra một hướng khác khiến trận thế của đối phương rối loạn, Hạ Hầu Cương liền thừa dịp xông vào trận, đoản kiếm tả xung hữu đột, không cho địch nhân phục hồi trận thế. Lãnh Như Băng hỏi:
− Cô nương cũng muốn nhập trận ư ?
Bạch y nữ đáp:
− Tiểu nữ nấp sau lưng công tử thôi.
Lãnh Như Băng nói:
− Địch nhân quá đông, chỉ e trong lúc giao đấu tại hạ không bảo hộ cô nương chu đáo.
Bạch y nữ nói:
− Thời cơ ngắn ngủi, thừa dịp cao thủ của chúng chưa đến kịp, mau xông vào trận đi !
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương cẩn thận.

Đoạn đâm nhanh một kiếm về phía hắc y nhân ở gần nhất.
Gã này võ công chẳng tầm thường, né người tránh kiếm, tiện thế giơ tay định chộp lấy cổ tay hữu của Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng thầm biết lợi thế lúc này là ở chỗ tốc chiến tốc quyết, tranh thủ thời gian, liền đồng thời với lúc tay hữu đâm kiếm tay tả nương theo kiếm thế lập tức búng ngón tay vào sườn đối phương.
Tả thủ của hắc y nhân vừa trảo tới, mới phát giác thế nguy vong, thì ngón tay của Lãnh Như Băng đã tiếp cận «Thiên trì» huyệt ở mạng sườn hắn.
Người này võ công quả lợi hại, trong khoảnh khắc chưa kịp chớp mắt ấy đột nhiên đề tụ chân khí, người hơi chúi về đằng trước, thân lách sang bên chừng nửa thước, tránh được một chỉ cực hiểm của đối phương.
Lãnh Như Băng thầm kinh ngạc:
"Không ngờ võ công hắn cao cường như vậy !".
Năm ngón tay chàng dễ dàng chuyển chỉ thành trảo, chộp lấy mớ tóc dài của hắc y nhân.
Chỉ nghe hắn rú lên một tiếng, đảo người vọt về phía đồng bọn.
Lãnh Như Băng nhìn mớ tóc trong tay cũng bất giác ngẩn người. Thì ra đó chỉ là tóc giả, hắc y nhân bị giật mớ tóc, để lộ khoảng đầu trọc lốc; hắn là một hòa thượng.
Lúc này thanh âm dịu dàng của Bạch y nữ ngay bên tai chàng:
− Thừa lúc chúng đang hoảng hốt, xông tới đi !
Lãnh Như Băng ngẩng nhìn lên, quả thấy trận thế của bọn hắc y nhân rối loạn, đây là thời cơ phá địch, liền hét một tiếng vung kiếm đâm tới.
Nguyên gã hắc y nhân bị Lãnh Như Băng chụp mớ tóc giả liền kinh hãi bỏ chạy, khiến trận thế rối loạn.
Lãnh Như Băng, Hạ Hầu Cương sánh vai nhau xông lên, kiếm đâm chưởng phách một hồi, trận thế của đối phương càng toán loạn, mạnh tên nào tên ấy đối phó, không còn phối hợp với nhau nữa.
Bạch y nữ lớn tiếng nói:
− Hai vị cứ chụp lấy tóc chúng, bọn này toàn mang tóc giả.
Nghe vậy, mấy hắc y nhân đang giao đấu càng bối rối hơn. Bởi vì tóc chúng quá dài, bị gió thổi bay vướng víu, dù võ công cao cường cũng khó bề linh hoạt đối với phó.
Hạ Hầu Cương thét lớn một tiếng, đoản kiếm sử dụng «Lãng quyển lưu sa», bức hai hắc y nhân thối lui, tay tả của chàng chộp lấy một lọn tóc dài bị gió thổi lả tả.
Gã bị chộp tóc tựa hồ gấp gáp, tay hữu chém vào cổ tay tả của Hạ Hầu Cương, tay tả dùng toàn lực phóng ra một quyền, nhắm vào sườn chàng, thân hình cũng theo thế của quyền này mà sấn tới, xem chừng định liều chết một phen.

Lãnh Như Băng đâm xéo tới hắn một kiếm, hắn rú lên thảm thương, máu phun thành vòi. Hạ Hầu Cương giật mạnh mái tóc, quả nhiên tóc rớt ra, dễ lộ mãng đầu trọc của hắn.
Lãnh Như Băng thét to:
− Bọn này đều là hòa thượng, Bạch Mai Hoa chủ nhân nhất định chỉ là một thứ giả danh giả mạo !
Trong tiếng thét, kiếm thế liên phát, chớp mắt đã tạo nên màn kiếm quang, công thẳng tới.
Hạ Hầu Cương hét lớn hưởng ứng vung kiếm công kích mãnh liệt.
Trận thế của đám hắc y nhân rối loạn, lại bị hai chàng hò hét vạch trần sự giả trá thì càng thêm hốt hoảng, lát sau đó đoản kiếm đã đả thương năm tên.
Hai chàng đã mở được một huyết lộ mà thoát khỏi vòng vây.
Lãnh Như Băng nhớ đến Bạch y nữ, bất giác ngoảnh đầu lại nhìn, chút nữa thì chạm vào trán nàng, chỉ thấy nàng tươi cười, hỏi:
− Công tử lo cho tiểu nữ phải không ?
Lãnh Như Băng bị nàng nói trúng tâm sự, chưa biết hồi đáp ra sao, bèn lại lao về phía trước.
Ba người ra khỏi Liệt Phụ Chủng, Bạch y nữ dừng bước trước, nói:
− Hạ Hầu công tử, thứ cho tiểu nữ và Lãnh công tử không thể tiễn xa.
Hạ Hầu Cương cung tay, đáp:
− Đa tạ hai vị, giờ ngọ ngày mai tai tái kiến.
Đoạn quay mình phóng vút đi.
Lãnh Như Băng thấy chàng đã mất hút, mới ngoảnh lại nhìn Bạch y nữ nói:
− Cô nương, chúng ta trở vào chứ ?
Bạch y nữ đáp:
− Dĩ nhiên, công tử có sợ không ?
Lãnh Như Băng thấy nàng hỏi khích, bỗng nổi hào khí nói:
− Tại hạ chỉ lo sự an nguy của cô nương.
Bạch y nữ nói:
− Thế thì khỏi cần.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Nàng giữa đám quyền chưởng giao đấu ác liệt mà vẫn điềm nhiên bước đi, nếu hoàn toàn không biết võ công, thật chẳng ai tin !".
Nghĩ vậy nhưng không tiện hỏi, chàng bèn cất bước đi trước.
Bạch y nữ theo sát sau lưng chàng, cười nói:
− Tiểu nữ giao phó thân thể và sinh mệnh hoàn toàn cho công tử đó, nếu công tử không đánh thắng họ, thì cả hai ta sẽ chết.
Lãnh Như Băng cảm thấy tinh thần khẩn trương hẳn lên. Chàng vừa động thủ với đám hắc y nhân kia, tuy phá vỡ trận thế của chúng, nhưng bọn chúng thảy đều có võ công thâm hậu, lại liên thủ trong thế trận biến hóa. Sở dĩ vừa

rồi chàng thoát ra được một là nhờ Hạ Hầu Cương tương trợ, hai là đám hắc y nhân bị rối loạn thủ cước; lần này chàng đơn thương độc mã, rất khó dự liệu thắng bại, nghe lời ủy thác sinh mệnh của Bạch y nữ, thì trong lòng không khỏi lo lắng, ngoảnh lại hỏi:
− Cô nương, sinh tử quyết chiến một mình đối phó với cường địch, tại hạ đều không sợ, chỉ e một mình tại hạ không đủ sức bảo hộ cô nương mà thôi.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Đừng lo, tiểu nữ sẽ giúp công tử thắng cường địch.
Lãnh Như Băng sững sờ:
− Cô nương đâu có biết võ công ? Hay là có tuyệt kỹ mà giấu, không để lộ ra ?
Bạch y nữ cười:
− Tiểu nữ tuy không có võ công, nhưng lại nhớ yếu quyết của loại võ công tối kỳ ảo trong thiên hạ, trong đó có hai loại cước pháp khả dĩ né tránh dị công tập kích của cường địch, chỉ cần tiểu nữ giữ vững được tinh thần, công tử ngăn cản được địch nhân ở phía trước, thì chúng sẽ không thể đả thương được chúng ta.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Thể lực của cô nương như vậy, làm sao có thể giữ nổi ?
Bạch y nữ giơ chiếc hộp ngọc ra, cười nói:
− Trong này có mười hai cây kim trâm khả dĩ giúp tiểu nữ giữ vững tinh thần.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Một thiếu nữ xinh tươi như hoa mà cắm kim đầy mình thì trông không giống ai." Chàng thấy sắc mặt nàng ửng hồng, đôi mắt long lanh, khóe miệng nửa khóc nửa cười, tựa hồ rất lo sợ, thì bất giác hào khí trỗi dậy, liền nói:
− Nào, ta đi !
Đoạn giơ kiếm hộ thân, cất bước đi trước.
Nhưng lúc này không thấy bóng đám hắc y nhân, tựa hồ chúng đã bỏ chạy cả, khu vực nhà mồ âm u cô tịch, ngoài tiếng gió không còn thanh âm gì khác.
Lãnh Như Băng cau mày, ngoảnh lại nói:
− Bạch cô nương, bọn chúng bỏ đi hết rồi sao ?
Bạch y nữ trầm ngâm, đáp:
− Công tử tưởng rằng sẽ thấy Mai Hoa chủ nhân hay sao ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Thế nào ? Mai Hoa chủ nhân đã tới đây ư ?
Bạch y nữ đáp:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân chưa đích thân đến ...

Lời chưa dứt, bỗng nghe một tiếng cười lạnh lẽo vọng tới, rồi tiếng nói:
− Địa vị của Mai Hoa chủ nhân thế nào mà phải đối địch với các người ?
Chàng thấy từ sau một gốc cổ thụ thong thả bước ra một người toàn thân y phục màu hồng suốt từ đầu xuống chân, chỉ trừ đôi mắt lộ ra mà thôi, trông thật đáng sợ. Người kia ung dung tiến thẳng về phía hai người.
Lãnh Như Băng có cảm giác tứ chi tê dại, chàng tuy có hào khí, nhưng chưa kinh nghiệm lịch lãm giang hồ, thấy hồng y nhân cứ tiến thẳng tới như vậy thì chưa biết nên làm thế nào.
Chỉ nghe thanh âm dịu dàng của Bạch y nữ bên tai chàng:
− Đừng sợ hắn !
Lãnh Như Băng như được tiếp thêm can đảm, quát lớn:
− Đứng lại ! Nếu còn tiến tới, đừng trách tại hạ vô lễ.
Lúc này Hồng y nhân đã đến cách chàng khoảng ba thước, bèn dừng lại, hỏi:
− Quý danh của huynh đài ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ Lãnh Như Băng.
Hồng y nhân hỏi:
− «Ngũ hành kỳ trận» trong kia phải chăng là kiệt tác của huynh đài ?
Người này suy y phục nguy kỳ, nhưng ngôn từ rất nho nhã khách khí.
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ không có tài như vậy.
Hồng y nhân quắc mắt hỏi:
− Vậy của cao nhân nào vậy ?
Lãnh Như Băng do dự, không biết có nên nói là của Bạch y nữ hay không, thì nàng đã từ phía sau bước ra, đáp:
− Một trận đồ tầm thường, có gì đáng kể !
Hồng y nhân ngưng mục ngó nàng trân trân, đoạn hỏi:
− Là kiệt tác của cô nương ư ?
Bạch y nữ đáp:
− Thì đã sao ?
Hồng y nhân đột nhiên đổi sang giọng cực kỳ lạnh lùng:
− Cô nương có thể bày kế «Chính phản kỳ trận», đủ thấy trí huệ cực cao.
Bạch y nữ nhướn mày, hiển nhiên trong lòng có vẻ xúc động.
Chỉ nghe hồng y nhân tiếp:
− Cô nương bày bố «Chính phản kỳ trận» ở ngay địa thế mà Bạch Mai Hoa chủ nhân nghênh tiếp anh hùng thiên hạ, là có dụng ý gì ?
Bạch y nữ đáp:
− Các hạ đã biết thế, sao không giải phá nó đi, cần gì phải phí lời !
Hồng y nhân nói:
− Một tòa «Chính phản kỳ trận» muốn phá đi cũng không khó, nhưng trong

võ lâm có nhân tài như vậy, tại hạ thật muốn học hỏi chút kiến thức !
Lãnh Như Băng đột nhiên quát lên:
− Cuối cùng các hạ là ai ? Nếu là Mai Hoa chủ nhân, tại sao còn chưa dám thừa nhận ?
Hồng y nhân cười khẩy đáp:
− Nếu các vị muốn gặp Mai Hoa chủ nhân thì ngây thơ quá đó.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Các hạ nói sao ?

Hồi 24
Long Kiếm Nhị Chiêu

Hồng y nhân đáp:
− Thì trước hết phải thắng được kẻ hèn mọn này.
Bạch y nữ nói:
− Chúng ta nên giao đấu bằng cách gì đây ?
Hồng y nhân đáp:
− Võ công, văn tài, cầm kỳ thu họa, thứ gì tại hạ cũng có thể phụng bồi.
Bạch y nữ nói:
− Nghe khẩu khí lắm !
Hồng y nhân nói:
− Nếu không có tòa «Ngũ hành kỳ trận» của cô nương, chỉ e tại hạ chưa cần xuất hiện.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Tình cảnh này, chỉ có tỉ võ mới quyết định được thắng bại, cầm kỳ thi họa tốn nhiều thời gian." Bèn nói:
− Tại hạ muốn lĩnh giáo võ công.
Hồng y nhân đáp:
− Được lắm, các hạ xuất thủ đi !
Lãnh Như Băng nói:
− Các hạ trang phục thế kia đâu phải để tỉ võ. Hãy bỏ áo choàng ra, chúng ta đấu cũng chưa muộn, tại hạ có thắng mới đích đáng.
Hồng y nhân nói:
− Nếu các hạ thắng, tại hạ bỏ áo choàng ra cũng không muộn.
Lãnh Như Băng tuốt kiếm, nói:
− Thỉnh sử dụng binh khí !
Hồng y nhân cười khẩy:
− Động thủ với các hạ, ta khỏi cần dùng binh khí !
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ quên mất rằng môn hạ của Mai Hoa chủ nhân đều luyện kỳ công ngoại môn.
Hồng y nhân cười lạnh lùng:
− Đạo võ uyên bác tinh thâm, dương cương âm nhu, mỗi người đều có một sở trường, biến hóa vận dụng tương hỗ, nội gia ngoại môn hết thảy đều chung một gốc, các hạ thiên kiến như vậy là chưa biết được đến nơi đến

chốn rồi.
Bạch y nữ dịu dàng nói:
− Luận lý sai lầm, cưỡng từ đoạt lý, lại còn bảo người chưa đến nơi đến chốn, trăm môn phái tuy chung một gốc, nhưng có phân rõ tông môn, chính tà, sai một li đi một dặm.
Hồng y nhân lạnh lùng tiếp:
− Nước có thể tải thuyền, cũng có thể lật thuyền, lập luận của cô nương bất quá làm cho rắc rối thêm.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Tình thế trước mắt không nên kéo dài thời gian, từ đây vào kỳ trận chẳng qua chỉ chừng mười trượng, nếu có thể sớm đánh bại Hồng y nhân, thì còn cơ hội vào được trong trận." Bèn nói:
− Mỗi người tu luyện một cách, có người dùng chưởng chỉ làm sở trường, có người lấy binh khí để thủ thắng, các hạ đã không muốn dùng binh khí, hẳn có tuyệt kỹ kinh nhân về chưởng chỉ.
Hồng y nhân nói:
− Nếu các hạ không ngại, thì xuất thủ đi !
Đoản kiếm của Lãnh Như Băng thong thả sử chiêu «Bạch hạc lượng xí». Tay tả của Hồng y nhân xoay nửa vòng đưa xéo lên, thân người bất động, hiển nhiên có ý khinh thị, khi dễ Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng hừ một tiếng, kiếm thế đột ngột vút nhanh, ba điểm hàn quang nhắm tới ba đại huyệt của Hồng y nhân.
Hồng y nhân tựa hồ không ngờ kiếm thế biến hóa nhanh như vậy, vội thối lui ba bước, tay hữu quay một vòng tròn trước ngực rồi đẩy nhanh ra.
Lãnh Như Băng lập tức cảm thấy một luồng kình lực chặn đứng kiếm thế, không thể biến hóa được, thì bất giác chấn động trong lòng, nghĩ:
"Chưởng lực của hắn hùng hậu thật !".
Vội ngầm đề chân khí, quét mạnh đoản kiếm qua lại. Chàng đã dốc toàn lực vào thân kiếm, kiếm thế mang một luồng kiếm phong mãnh liệt.
Hồng y nhân đã thôi hẳn ý niệm khinh địch, mục quang quét loang loáng, khi chợt dùng chưởng, lúc bỗng dùng chỉ, nhắm tới hai cổ tay của Lãnh Như Băng, khiến kiếm thế của chàng khó bề phát huy hết uy lực.
Lãnh Như Băng đã công hơn ba mươi chiêu kiếm liên tiếp, cục diện vẫn bất phân thắng bại. Hồng y nhân sử dụng chưởng chỉ quả nhiên kỳ ảo, biến hóa khó lường.
Bạch y nữ đứng một bên quan sát hai người giao đấu, mỗi lúc càng thêm lo ngại. Lãnh Như Băng tuy có binh khí trong tay, trong thế công thập phần lợi hại, nhưng Hồng y nhân đang dần dần khống chế cục diện. Mười chiêu nữa thôi, hắn sẽ triển khai phản kích. Liệu Lãnh Như Băng có đối phó nổi hay không, thật khó nói trước. Nàng bèn cất tiếng quát lớn:

− Dừng tay !
Lãnh Như Băng đang mải mê giao đấu, biết trí huệ tuyệt thế của Bạch y nữ, nghe nàng quát, bèn công vội ba kiếm rồi nhảy lùi lại.
Hồng y nhân cười nhạt:
− Cô nương khôn ngoan tiên liệu cục thế biến hóa bất lợi, kịp thời lên tiếng, khiến tại hạ rất khâm phục !
Bạch y nữ cười hỏi:
− Các hạ tự tin thắng được chàng chăng ?
Hồng y nhân đáp:
− Nêu cô nương không bảo hắn dừng tay, tại hạ tin rằng mười chiêu nữa sẽ khống chế toàn cục, triển khai phản kích, hai mươi chiêu sẽ đánh rớt binh khí khỏi tay hắn, ba mươi chiêu sẽ đoạt mạng hắn.
Bạch y nữ cười:
− Nếu các hạ đánh bại chàng, thì tiểu nữ và chàng há có thể yết kiến Mai Hoa chủ nhân được sao ?
Hồng y nhân tuy là người miệng lưỡi sắc sảo, đối đáp lanh lợi, nhưng không ngờ Bạch y nữ lại hỏi như vậy, bất giác ngơ ra, không hồi đáp được ngay.
Bạch y nữ đã nói tiếp:
− Do đó, chàng không thể bị đánh bại.
Hồng y nhân tức giận, hỏi:
− Ý của cô nương là tại hạ phải ước định với hắn, rằng vài năm nữa mới giao đấu ư ?
Bạch y nữ cười:
− Trời có mưa nắng, người có họa phúc, ai mà biết các hạ liệu có sống được vài năm nữa hay không ?
Hồng y nhân cả giận, nói lớn:
− Ngày mai tệ chủ nhân ước hội với hùng thiên hạ, tại hạ còn bận nhiều việc, không thừa thời gian đấu khẩu với cô nương.
Bạch y nữ hỏi:
− Các hạ có thể đợi trong bao lâu ?
Hồng y nhân ngẩng nhìn sắc trời, đáp:
− Trong vòng ba mươi chiêu, nếu hắn không bại dưới tay tại hạ, thì cũng là cao thủ đệ nhất võ lâm. Để cho hắn sống thêm nửa giờ nữa cũng đáng.
Bạch y nữ nói:
− Quá lâu, tiểu nữ chỉ cần thời gian uống cạn tuần trà thôi.
Hồng y nhân ngẩn người:
− Sau khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, hắn có thể thắng tại hạ ư ?
Giọng nói đầy vẻ nghi ngờ.
Bạch y nữ đáp:
− Đúng thế ! Nếu sau đó, các hạ đủ sức tiếp được ba chiêu của chàng, thì coi

như phía tiểu nữ thất bại, chịu thúc thủ để các hạ xử trí.
Khẩu khí của nàng như thế khiến Hồng y nhân có chút chột dạ, hai đạo mục quang ngưng trú trên mặt nàng hồi lâu, mới nói:
− Tại hạ không tin.
Bạch y nữ cười:
− Rồi các hạ sẽ thấy !
Đoạn giơ tay vẫy vẫy Lãnh Như Băng:
− Công tử lại đây !
Rồi quay người bước đi trước.
Tiếng gọi của nàng nhẹ nhàng mà đầy uy lực. Lãnh Như Băng như không tự chủ được liền bước theo.
Đi chừng một trượng, nàng dừng chân, ngoảnh nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
− Công tử nghe rõ chưa ? Tiểu nữ đã đem sinh mạng của mình ra đánh cuộc, lần này công tử phải quyết chiến thắng, không được để thua đó !
Lãnh Như Băng lắc lắc đầu, buồn rầu nói:
− Tại hạ đánh không lại, cô nương thừa biết, sao lại còn đi đánh cuộc như thế ?
Bạch y nữ đáp:
− Công tử cứ nghĩ đến việc tiểu nữ đã ủy thác sinh mệnh cho công tử, thì sẽ phát huy tiềm lực sống còn mà chiến thắng được hắn.
Lãnh Như Băng nói:
− Võ công đâu phải là thủ xảo ? tại hạ thua kém người, có chết cũng đành, nhưng tại sao cô nương lại phải lụy theo ? Ôi, hãy nhân lúc tại hạ động thủ với hắn, cô nương nên vào trong kỳ trận.
Bạch y nữ nói:
− Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy !
Lãnh Như Băng thở dài nói:
− Tại hạ sẽ dốc toàn lực, nhưng cơ hội thủ thắng chỉ e rất nhỏ, cô nương hãy cẩn thận !
Bạch y nữ bỗng lấy ta một cây kim trâm, nói:
− Công tử có tín nhiệm y đạo của tiểu nữ chăng ?
Lãnh Như Băng ngây người:
− Điều này, điều này ...
Bạch y nữ nói:
− Thời gian không nhiều, đừng sợ.
Vẻ mặt nàng dịu hiền như tử mẫu, khóe miệng mỉm cười, giơ tay cắm kim vào huyệt đạo của chàng.
Lãnh Như Băng chợt rùng mình, trước ngực tê tê, cây kim đã cắm vào huyệt mạch hạ «Tử cung» của chàng.

Bạch y nữ mỉm cười, lấy thêm một cây kim, cười:
− Quay lưng lại đây ! Đừng sợ, hai ta sinh tử đồng mệnh, tiểu nữ quyết không để công tử bị thiệt thòi đâu.
Lãnh Như Băng tựa hồ không còn năng lực tự chủ, thong thả quay người lại.
Bạch y nữ cắm kim vào huyệt «Linh đài» của chàng, cười nói:
− Công tử vận khí thử coi có phản ứng gì chăng ?
Lãnh Như Băng vừa đề tụ chân khí ở đan điền, tức thời cảm thấy một luồng cường nhiệt lưu động dồn dập trong hai huyệt mạch, như muốn xung phá mà ra, bèn đáp:
− Chân khí lưu chuyển mãnh liệt ở hai huyệt mạch, người như muốn bay lên.
Bạch y nữ cười:
− Thế thì đúng rồi, chân khí đã được thuật châm cứu của tiểu nữ dụ phát lưu chuyển không ngừng, nội lực của công tử giống như dòng trường giang chảy xiết, khi động thủ với hắn sẽ không lo nội lực gián đoạn.
Thanh âm dịu dàng của nàng đột nhiên trở nên thập phần nghiêm túc:
− Hãy nhớ chiêu thứ hai «Long du đại hại» của «Thiên Long Bát Kiếm» là «Đao sơn thương lâm như bích ba, kiếm hải lăng sung nhiệm ngã du» (Núi đao nhấn chìm rừng cây như sóng biếc, bể kiếm dâng sóng đỡ ta bơi). Hai câu khẩu quyết này miêu tả hết uy lực của chiêu «Long du đại hải», công tử phải nhớ cho kỹ.
Lãnh Như Băng nhắc lại hai lần rồi đáp:
− Nhớ rồi.
Bạch y nữ nói:
− Hãy nghe thực dụng pháp.
Lãnh Như Băng phấn chấn hẳn nói:
− Nguyện cung kính lắng nghe.
Bạch y nữ bỗng ghé đầu nói nhỏ vào bên tai chàng:
− Không được để kẻ khác nghe thấy ...
Một mùi hương man mác từ thân hình nàng thâm nhập vào tận đáy lòng Lãnh Như Băng. Nhưng chàng không dám phân tâm, phải hoàn toàn chú ý lắng nghe nàng truyền đạt thực dụng pháp của chiêu «Long du đại hải».
Chỉ nghe Hồng y nhân lớn tiếng nói:
− Tại hạ đã chờ hết một tuần trà rồi đó.
Bạch y nữ cười:
− Thế thì được thôi.
Đoạn nàng lại ghé tai Lãnh Như Băng nói:
− Chiêu thứ năm của «Thiên Long Bát Kiếm» là «Long phi phong vũ».
Lãnh Như Băng tập trung hết tâm thần:
− Cô nương nói đi !

Bạch y nữ nói:
− Hãy nhớ:
«Long tường cửu thiên, phong vân sắc biến, phong vũ Côn Luân, bách điểu triều phục». (Rồng lượn chín tầng trời, sắc mây biến đổi, mưa gió Côn Luân, trăm con chim cúi đầu.) Bạch y nữ khẩn trương giảng giải yếu quyết, cách biến hóa của kiếm chiêu thứ năm, với một phương pháp truyền thụ cực kỳ phân minh, Lãnh Như Băng toàn thân lắng nghe, nên nhất nhất đều ghi nhớ. Kiếm thuật của chàng vốn có cơ sở vững vàng, hai chiêu này tuy huyền vi kỳ ảo, nhất thời chưa thể hiểu tận thấu cùng sự huyền ảo của nó, nhưng nhớ nhập tâm thì khả dĩ.
Bạch y nữ lại lấy ra một cây kim trâm, cắm thật nhanh vào huyệt «Bách hội» của Lãnh Như Băng nói:
− Cây kim này sẽ giúp tăng cường ký ức, khi động thủ không quên đi pháp quyết, nhưng hiện tại công tử hãy gạt bỏ phức niệm, toàn tâm toàn ý nhớ lại cách biến hóa của hai chiêu kiếm pháp vừa rồi.
Lãnh Như Băng y lời làm theo, toàn tâm toàn ý nhớ lại thực dụng pháp của hai chiêu kiếm. Cây kim châm vào huyệt Bách hội giúp cho ý lộ của chàng linh hoạt, vừa nghĩ đến sự biến hóa của hai chiêu kiếm, tức thời nó dồn dập hiện ra mồn một trong óc.
Chỉ nghe Hồng y nhân cao giọng nói:
− Xong hay chưa, tại hạ không thể nhẫn nại chờ thêm.
Bạch y nữ giơ cánh tay ngà ngọc bóp nhẹ vào tay tả Lãnh Như Băng, cười nói:
− Qua đó đi. Hắn quyết không thể tiếp nổi hai chiêu kiếm pháp của công tử.
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương cẩn trọng.
Đoạn thong thả gỡ tay nàng ra, bước tới phía Hồng y nhân.
Bạch y nữ cao giọng:
− Đừng quên tiểu nữ đã ký thác sinh mệnh cho công tử, quyết không thể để hắn thắng.
Hào khí của Lãnh Như Băng chợt dâng lên, chân khí trong cơ thể lưu chuyển dồn dập, chỉ muốn đánh một trận cho sướng tay mới hả.
Hồng y nhân cũng từ từ tiến lại nghênh tiếp.
Khi hai bên chỉ còn cách nhau khoảng ba thước, cả hai cũng dừng lại đối diện với nhau.
Lãnh Như Băng từ từ giơ đoản kiếm lên, lệnh động kiếm quyết. Lúc này trong đầu chàng chỉ nghĩ là phải đánh bại Hồng y nhân kia.
Hồng y nhân nhìn thần quang sáng quắc phóng ra từ cặp mắt Lãnh Như Băng, thấy chàng lộ rõ ý chí quyết chiến, bất giác chột dạ nghĩ:
“Tiểu tử này quả nhiên đã thay đổi, chẳng lẽ nữ oa nhi kia đã tiếp công lực

cho y, nếu đúng như vậy thì thật là khó tưởng tượng.” Hắn đảo mắt nhìn, thấy trên người đối phương có mang cây trâm cắm vào huyệt đạo.
Lúc này Lãnh Như Băng đã sử chiêu «Thiên ngoại lai vân» đâm kiếm tới trước ngực hắn.
Hồng y nhân tràn ngang qua một bước né tránh, hữu thủ đưa xéo lên chộp lấy cổ tay hữu của Lãnh Như Băng.
Chàng hạ cổ tay xuống, lật kiếm đâm chéo sang, trước một cường địch như Hồng y nhân, chàng vô cùng thận trọng, dùng kiếm chiêu tầm thường vừa rồi đâu có thể đả thương hắn, đoản kiếm lật chéo là hàm chứa kiếm thế liên địch.
Hồng y quái nhân thấy vậy, tức thời thoái lui để né tránh kiếm thế.
Lãnh Như Băng thấy đây chính là cơ hội để chàng bắt đầu thi triển «Thiên Long Bát Kiếm», lập tức di dộng tả cước đặt tại cung kiền, hữu cước ám hợp cửu cung, đoản kiếm chỉa mũi tới trước ngực Hồng y nhân, miệng ngâm:
− Đao sơn thương lâm như bích ba, kiếm hải lăng sung nhiệm ngã du.
Hồng y nhân thấy chàng cử động kiếm bất động, miệng thì như niệm thần chú, đang định hỏi, bỗng thấy hàn quang xẹt như điện, người và kiếm của Lãnh Như Băng cùng công tới, thì vội vung tay hữu phóng ra một chưởng rồi lạng mình sang bên tả.
Nào ngờ chân chưa đứng vững, đoản kiếm của Lãnh Như Băng lại đã chỉa ngay trước ngực thì hắn giật mình, thân mình liên tục đảo lắc, song chưởng lần lượt đánh ra.
Nhưng Lãnh Như Băng cứ như bay hiện trong chưởng phong của hắn, thân hình không ngừng chuyển động, mỗi lần đều linh xảo né tránh chính diện chưởng phong, đoản kiếm trong tay chàng trước sau vẫn cứ chỉa tới trước ngực hắn.
Hồng y nhân vừa sợ vừa giận, song chưởng tới tấp phóng ra, thân tùy theo chưởng thế, người lắc sang phải rồi lại sang trái, thoáng chốc đã phát xuất hai mươi bốn chưởng và lắc mình mười hai lần. Nhưng đoản kiếm của Lãnh Như Băng thủy chung vẫn cứ chỉa tới trước ngực hắn như hình với bóng không rời.
Hai người cứ lắc qua lắc lại, trông tưởng như một trò du hí, hồi lâu chẳng thấy xuất thủ công kích nhau, kỳ thực cả hai đều đề tụ công lực toàn thân, đợ chờ cơ hội.
Hồng y nhân sau khi đánh mấy chục chưởng không bức được Lãnh Như Băng thoái lui thì không dám khinh suất, hai mắt cứ chằm chằm nhìn đoản kiếm của đối phương đợi chờ phản kích.
Đoản kiếm của Lãnh Như Băng tuy chỉa thẳng vào trước ngực hồng y nhân, nhưng thủy chung vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để đâm tới. Trán chàng đã lấm tấm mồ hôi, song phương đều không thể dừng tay, chàng tự

cảm thấy đoản kiếm của mình đang bị bao bọc trong chưởng thế của đối phương, nếu thất thần một chút sẽ lập tức bị đối phương đả thương bằng chưởng chỉ.
Hồng y nhân cũng cảm thấy không thể dừng tay, đoản kiếm lợi hại của Lãnh Như Băng cứ chỉa thẳng vào vị trí yếu hại trước ngực hắn, chỉ cần hắn di động cước bộ chậm một chút, sẽ lập tức bị đả thương dưới mũi kiếm.
Đầu hắn tuy trùm kín, không thể thấy sắc diện, nhưng nghe hơi thở trầm trọng, cũng có thể biết hắn đã mệt bở hơi tai.
Cục diện này nếu kéo dài, cả hai người tất sẽ hết khí lực, nhưng cả hai đều chưa nghĩ ra cách giải khai tình thế, huống hồ không ai dám phân tâm suy nghĩ.
Bỗng Bạch y nữ nói:
− Đã vô lực phản kích, hãy mau cải biến kiếm chiêu.
Câu này Hồng y nhân cũng nghe rõ mồn một, nhưng không cách gì thay đổi cục diện liệt thế để mà phản kích.
Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, chân khí đột nhiên lại lưu chuyển mạnh mẽ trong hai mạch nhâm đốc, nội lực trào dâng, tinh thần phấn chấn, kiếm chiêu đột biến sang chiêu «Long phi phong vũ».
Trong một sát na, kiếm ngưng đọng thanh quang rồi tóe ra những điểm hàn quang.
Hồng y nhân lập tức tay rối cước loạn, dốc nốt dư lực đánh ra hai chưởng để ngăn cản kiếm thế của đối phương, rồi người lùi nhanh về phía sau. Chỉ thấy hàn quang lưu chuyển vây bọc hắn, hắn cả kinh, vung tay hữu phóng ra chiêu «Họa long điểm nhãn». Nhưng cảm thấy một luồng hàn khí ập tới thì vội thu tay về.
Luồng hàn khí này cuồn cuộn bao trùm Hồng y nhân, trong lúc gấp gáp, hắn hít một hơi, ngả hẳn người ra phía sau, định thi triển thân pháp «Kim Lý Xuyên Ba» để né tránh đòn này, nhưng không ngờ kiếm thế của Lãnh Như Băng còn thần tốc hơn thân pháp của hắn, hàn quang đã quét tới. Hồng y nhân bỗng cảm thấy trên trán mát lạnh. Thì ra mảnh vải bịt đầu đã bị xén đi một nửa, mớ tóc phía đó cũng vậy.
Lãnh Như Băng dừng kiếm, lạnh lùng nói:
− Các hạ đã thua rồi !
Hồng y nhân tròn mắt nhìn Lãnh Như Băng rồi nhìn Bạch y nữ, thong thả nói:
− Chính ngọ ngày mai, tại hạ sẽ tái lĩnh giáo nhị vị. Hiện tại hai vị có thể vào kỳ trận được rồi.
Đoạn quay mình bước đi. Không thể nhìn thấy thần sắc của hắn, nhưng qua nghe giọng nói, quả thực thập phần thất vọng. Bạch y nữ cười nói:
− Đứng lại.

Hồng y nhân ngoảnh đầu hỏi:
− Cô nương còn có gì chỉ giáo ?
Bạch y nữ đáp:
− Đôi bên đã thảo thuận, nếu chàng bị thua, ngay cả tiểu nữ cũng thúc thủ chịu trói để các hạ xử trí, còn nếu chưa bị bại thì phải đưa tiểu nữ và chàng tới gặp Mai Hoa chủ nhân, chẳng lẽ các hạ muốn thất ước chăng ?
Hồng y nhân trầm ngâm một hồi, đáp:
− Mai Hoa chủ nhân há ai ai cũng được gặp ? Hãy nghe lời khuyên của tại hạ, đừng đi gặp người đó.
Bạch y nữ nói:
− Chiêu kiếm vừa rồi của chàng vốn có thể lấy mạng các hạ, nhưng để cho các hạ sống là vì muốn các hạ đưa tiểu nữ và chàng tới gặp Mai Hoa chủ nhân đó.
Hồng y nhân đáp:
− Chính ngọ ngày mai, tệ chủ nhân sẽ thân chinh nghênh tiếp quần hùng thiên hạ, lúc ấy nhị vị gặp tệ chủ nhân cũng vậy thôi.
Nói đoạn, quay người bỏ đi.
Bạch y nữ nổi giận:
− Hừ. Các hạ nói vậy nghe không được.
Hồng y nhân ngoái đầu lại:
− Tại hạ hoàn toàn có hảo ý, còn nhị vị quyết đi, thì tại hạ dẫn đường vậy.
Bạch y nữ cười:
− Tiểu nữ nhất thiết phải gặp Mai Hoa chủ nhân để y cải biến tâm ý của chủ nhân, không cần thết tiệc anh hùng thiên hạ nữa.
Hồng y nhân nói:
− Tệ chủ nhân xưa nay không hề nghe ai can ngăn.
Bạch y nữ đáp:
− Nếu y không nghe lời khuyết cáo của tiểu nữ, không chừng tiểu nữ cũng sẽ đánh cuộc với y một chuyến.
Chỉ thấy Hồng y nhân chăm chú nhìn Bạch y nữ một hồi rồi nói:
− Võ công, tài trí của tệ chủ nhân cao gấp mười lần tại hạ, cô nương không phải là địch thủ của người đâu.
Lời lẽ của hắn rõ ràng muốn Bạch y nữ bỏ hẳn ý định cầu kiến Mai Hoa chủ nhân.
Bạch y nữ nói:
− Tiểu nữ không cần xuất thủ, một mình chàng cũng đủ thắng y, các hạ không tin thì cứ chờ xem.
Hồng y nhân bỗng lạnh lùng hỏi:
− Sao ? Cô nương nhất định muốn đi gặp ?
Bạch y nữ cười đáp:

− Dĩ nhiên.
Hồng y nhân nói:
− Được. Dù tại hạ bị giết, hai vị cũng đừng mong thoát chết. Nào thì đi.
Đoạn quay người rảo bước. Bạch y nữ nhân bước theo sau hắn, nói:
− Các hạ đừng sợ, tiểu nữ có thể thuyết phục Mai Hoa chủ nhân không xử tử các hạ.
Hồng y nhân nói:
− Cứ như tại hạ biết, phàm người đã đến gặp tệ chủ nhân, đều không ai được sống cả.
Bạch y nữ đáp:
− Tiểu nữ sẽ là ngoại lệ.
Bạch y nữ vẫy Lãnh Như Băng lên đi sánh vai với nàng, chàng hỏi nhỏ:
− Cô nương có gì phân phó ?
Bạch y nữ hỏi:
− Chúng ta đi gặp Mai Hoa chủ nhân, công tử có sợ không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Sinh mệnh của tại hạ không đáng hối tiếc, nhưng sự an nguy của cô nương liên quan đến nhiều việc trọng đại, nếu chúng ta bất hạnh chết dưới tay Mai Hoa chủ nhân, trong đại hội anh hùng thiên hạ ngày mai, ai có thể chủ trì toàn cục ?
Hồng y nhân bỗng dừng chân nói:
− Vị huynh đệ vừa nói rất đúng, từ nay đến chính ngọ ngày mai còn mười hai giờ, gặp sớm hay muộn một chút cũng như nhau, cô nương tốt nhất là đừng vội đi gặp tệ chủ nhân.
Bạch y nữ nói:
− Chẳng qua các hạ chỉ sợ Mai Hoa chủ nhân giết các hạ nên không dám dẫn tiểu nữ và chàng đi gặp y.
Hồng y nhân nói:
− Qui giới của Mai Hoa Môn rất uy nghiêm, chưa được tệ chủ nhân cho phép đã đưa người tới gặp, thuộc hạ ắt bị xử tử.
Bạch y nữ suy nghĩ một lát, nói:
− Các hạ cũng là một nhân vật anh hùng, tuy có thể mất mạng vẫn giữ chữ tín, song tiểu nữ không thể không đến gặp y, cũng chẳng nỡ bắt buộc các hạ dẫn đường ... Nếu ta tự tìm gặp y, sẽ không để các hạ bị liên lụy.
Hồng y nhân nói:
− Điều đó dĩ nhiên.
Bạch y nữ nói:
− Vậy các hạ hãy để ta nhìn thấy diện mục thì khỏi cần các hạ đưa đường cũng được.
Việc này thật quá đơn giản, Hồng y nhân chỉ cần gở bỏ mảnh vải hồng che

mặt là xong, vậy mà hắn do dự chưa quyết.
Bạch y nữ cười khảy:
− Các hạ là người biết giữ chữ tín, hiển nhiên xuất thân chính đại môn phái, nếu trong giang hồ quả thực có một dòng võ học Mai Hoa Môn, thì dù giữ bí mật đến mấy, cũng khó tránh để lộ một chút phong thanh, đằng này chưa nghe một ai nhắc đến Mai Hoa môn phái.
Thân hình Hồng y nhân đột nhiên động đậy một hồi, hiển nhiên là tâm linh hắn bị chấn động mạnh.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Lời này không sai ! Huyền Hoàng Giáo tổ chức bí mật như vậy mà còn có nhiều truyền thuyết võ lâm. Thế lực của Mai Hoa Môn mạnh mẽ nhường này, tại sao chưa hề nghe ai nhắc qua ?".
Chỉ nghe Bạch y nữ nói tiếp:
− Do đó, ta dám chắc các hạ không phải xuất thân từ môn hạ của Mai Hoa chủ nhân.
Hồng y nhân chằm chằm nhìn Bạch y nữ, rồi từ từ gỡ mảnh vải che mặt ra.
Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn, thấy người kia rõ rằng là một nhân vật khôi ngô tuấn tú, nhưng kỳ quái là ở hai bên má đều bị đóng dấu bằng hoa lạc (nụng đỏ áp vào) mỗi bên một bông hoa mai lõm xuống, chu vi chừng một tấc, ở ngay giữa má, làm hư cả diện mạo tuấn tú. Hồng y nhân lại chụp mảnh vải lên mặt nói:
− Tại hạ đã phục tùng yêu cầu của cô nương.
Đoạn quay người chạy đi.
Lãnh Như Băng thấy hắn đã đi khuất hẳn, mới hít một hơi dài nói:
− Vậy là thế nào nhỉ ?
Bạch y nữ ngẩng nhìn sắc trời một chút, nói:
− Hãy dìu tiểu nữ vào trong kỳ trận đi. Tiểu nữ cần nghỉ ngơi đã.
Lãnh Như Băng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng bạch y nữ đã giơ tay nắm lấy cánh tay chàng, mắt nhìn trời, im lặng không nói, hiển nhiên nàng đang đăm chiêu suy tính.
Hai người về tới kỳ trận, Hứa Sĩ Công sớm đã sốt ruột, muốn xông ra ngoài trận nhưng bị Tố Mai can ngăn, nay thấy hai người trở về mới an tâm, hỏi:
− Hai vị đi đâu lâu vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Nhất ngôn nan tận, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua, những điều tai nghe mắt thấy đủ để nghĩ ba ngày không hết.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Cuối cùng là chuyện gì vậy, Lãnh đệ nói mau coi.
Bạch y nữ đưa tay rút kim trâm trên người Lãnh Như Băng nói:
− Công tử vừa ác chiến với người, chân lực hao tốn rất nhiều, cần phải nghỉ

ngơi cho lại sức.
Sau khi được rút các kim trâm, Lãnh Như Băng bỗng thấy hoa mắt, bất giác nhắm ghiền mắt lại. Bạch y nữ tự rút kim trâm khỏi người mình, rồi nằm xuống cỏ.
Hoàng Cúc vội lấy tấm chăn đắp lên người nàng.
Hứa Sĩ Công cứ ngớ người ra, hỏi nhỏ Hoàng Cúc:
− Vậy là sao ?
Hoàng Cúc đáp:
− Họ quá mệt rồi, phải ngủ một giấc mới lại sức, tốt nhất đừng quấy rầy họ.
Đoạn nàng ngồi xuống bên cạnh bạch y nữ, vẻ mặt vô cùng lo lắng.
Hứa Sĩ Công có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng thấy sắc diện lạnh lùng của Hoàng Cúc, đành phải im lặng.
Tố Mai cũng cau mày ngồi xuống phía sau Hoàng Cúc.
Mỗi người đều có tâm sự riêng, buồn bã chờ đợi, không biết là chờ đợi cái gì sẽ tới.
Hứa Sĩ Công không nhịn được, đứng dậy nói:
− Hai cô nương ở đây canh chừng cho họ, để lão hủ ra ngoài trận xem sao.
Hoàng Cúc thong thả ngẩng đầu lên, nói:
− Không được. Kỳ trận hết sức ảo diệu, há có thể tùy tiện ra vào ?
Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, không tin rằng mấy đám cành cây, cọc gỗ cắm ngoài kia lại có thể ngăn cản được ai.
Nhìn ra, bỗng thấy có mười mấy hắc y nhân đang từ xa phi như bay tới. Mỗi tên đều vác một bó củi, mang đến đặt ở bên ngoài kỳ trận. Đám hắc y nhân cứ chạy đi chạy lại liên tục mang củi tới. Một lúc sau, xung quanh kỳ trận đã chất đầy củi khô.
Hứa Sĩ Công định báo cho Tố Mai, Hoàng Cúc, nhưng thấy hai tỳ nữ chỉ chăm chú nhìn Bạch y nữ, tựa hồ chẳng buồn chú ý tới sự gì khác. Lão Hứa nghĩ bụng:
"Hừ, ta đã sáu, bảy chục tuổi đầu, lẽ nào không điềm tĩnh bằng hai nữ a hoàn các ngươi ? Được, thì cứ ngồi chờ ! Dù bọn kia có phóng hỏa thiêu chết chúng ta thì lão phu cũng đã sống hơn các ngươi quá nhiều năm.".
Chỉ thấy củi khô được chất mỗi lúc một nhiều, không lâu sau đã chẳng còn nhìn thấy cảnh vật ở bên ngoài kỳ trận.
Tố Mai, Hoàng Cúc vẫn tựa hồ như vô tri vô giác, bốn mắt vẫn chăm chăm nhìn Bạch y nữ, hình như đang toàn thần chuẩn bị ứng chiến.
Hứa Sĩ Công nghĩ:
"Chỉ e hai con a đầu này không chú ý đến sự tình ngoài kia, ta phải báo cho chúng biết một tiếng mới được." Bèn hắng giọng nói:
− Này hai cô nương ...
Hai tỳ nữ cũng chẳng buồn ngoảnh lại, dường như là không nghe thấy tiếng

gọi của lão Hứa. Hứa Sĩ Công hơi giận, cất cao giọng:
− Ta kêu hai nữ oa nhi, các người có nghe thấy không vậy ?
Hoàng Cúc xua tay:
− Đừng nói có được chăng ?
Tố Mai đưa ngón tay trỏ lên môi, dợm giọng khe khẽ một tiếng.
Hứa Sĩ Công giận dữ, không thèm nói nữa.
Sắc trời đã ngả hoàng hôn.
Lãnh Như Băng tỉnh dậy trước, mở mắt ngó ra ngoài trận, thấy củi khô chất đầy xung quanh thì kinh hãi hỏi:
− Hứa huynh, ngoài kia sao lắm củi khô và co rối như vậy, ai chất lên đó vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.
Lãnh Như Băng nói:
− Bọn chúng định thiêu cháy chúng ta trong này ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Có lẽ như thế.
Lãnh Như Băng thấy lão Hứa có vẻ hờn giận, thì mỉm cười:
− Hứa huynh giận ai vậy ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Con ai ngoài hai ả a hoàn ? Lãnh đệ, hãy mau nghĩ cách thoát ra đi, lão phu không thể ngồi đây mà nhìn bộ dạng tỉnh khô của hai ả kia được.
Lãnh Như Băng đã hiểu tính lão Hứa, mỉm cười:
− Hứa huynh, ai lại đi chấp nhặt với các nữ hài nhi làm gì ?
Hứa Sĩ Công nghĩ bụng:
"Ừ phải, mình ngần này tuổi đầu, tại sao lại đi chấp nhặt với nữ hài nhi kia chứ ?" Liền mỉm cười nói:
− Lãnh đệ nói không sai, bất quá hai ả a hoàn kia thập phần khả ố, cường địch chất củi định thiêu cháy chúng ta, lão phu mấy lần định báo cho họ biết, vậy mà họ chẳng thèm lý gì đến, vậy cứ để đó xem ai sợ chết.
Lãnh Như Băng cười thầm:
"Hứa lão sáu bảy chục tuổi đầu mà tính khí như một hài tử". Nên biết lão Hứa đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm cũng vì cái tính chí công hiếu nghĩa. Với một người có tấm lòng nhiệt thành như lão, phải hiểu thì mới có thể hóa hung thành cát.
Ngoảnh nhìn, chỉ thấy hai tỳ nữ đang ngồi nhắm mắt, đặt tay vào chưởng tâm của bạch y nữ, chính đang truyền chân khí của bản thân sang cho nàng để nàng mau phục hồi.
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ nói:
− Nàng là một thiếu nữ thân thể nhu nhược, đa bệnh, vậy mà lại coi nhẹ sinh

tử, không sợ cường địch, chúng ta đường đường là nam tử, nghĩ mà hổ thẹn.
Hứa Sĩ Công nói:
− Phàm là bậc đại trí đại huệ, ắt có đại dũng người thường làm sao theo kịp ?
Lãnh Như Băng nói:
− Ngoại cảnh trước mắt đầy hiểm ác, địch nhân chất củi đến thế kia, nếu phóng hỏa, thì hỏa thế sẽ thập phần hung dữ, chúng ta phải sớm có đối sách. Tại hạ sẽ hiệp trợ cho nàng mau tỉnh lại.
Chàng bước lại bên cạnh bạch y nữ, đưa tay tả đỡ nàng lên, tay hữu đặt vào huyệt «Mệnh môn» ở sau lưng nàng, ngầm vận chân khí truyền lực sang cơ thể nàng.
Công lực của chàng thâm hậu, vượt xa hai tỳ nữ, sắc mặt xanh của bạch y nữ dần dần ửng hồng, đôi mắt nhắm nghiền từ từ hé mở.
Hoàng Cúc thở phào nhẹ nhõm, nói:
− Cô nương làm cho chúng tiểu nữ sợ chết đi được.
Bạch y nữ đưa mắt nhìn quanh, rồi quay nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười:
− Chúng định thiêu cháy chúng ta đó.
Lãnh Như Băng đáp:
− Đúng thế, tứ bề là củi khô, đủ cháy trong ba bốn giờ, đừng nói xông vào lửa, mà ngay ở trong trận cũng bị nhiệt khí thiêu thành than.
Hứa Sĩ Công bỗng cười ha hả:
− Lão phu đã sống ngót bảy chục năm, từng bị giam trong thủy lao, thụ đao thương, riêng khoản hỏa thiêu thì chưa được thưởng thức, hôm nay hân hạnh nếm trải, kể cũng thú vị. Dù có bị thiêu sống, thì coi như lão phu cũng chẳng phải là yếu tử.
Lãnh Như Băng biết lão Hứa vẫn còn giận hai tỳ nữ, định nói vài câu an ủi, nhưng chưa biết khởi đầu như thế nào.
Bạch y nữ trầm ngâm, ngoảnh nhìn Tố Mai, Hoàng Cúc nói:
− Hai con a hoàn này hắn lại đắc tội với lão tiền bối, sao còn chưa rập đầu tạ lỗi ?
Hai tỳ nữ không dám phân biện, nhìn nhau rồi bước tới cúi mình nói:
− Đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, chúng tiểu nữ niên ấu vô tri, đắc tội với lão tiền bối, chúng tiểu nữ xin được lượng thứ.
Đoạn cùng vái dài một lễ. Hứa Sĩ Công cảm thấy áy náy, vội nói:
− Có gì đâu, có gì đâu, lão hủ ngần này tuổi đầu còn đi hờn giận với nữ hài nhi các ngươi, nghĩ lại thật hổ thẹn.
Tố Mai nhướng mày hỏi:
− Hứa lão tiền bối, tỉ muội tiểu nữ đã tạ tội, Hứa lão tiền bối đã hết giận, nhưng không biết tỉ muội tiểu nữ đắc tội với lão tiền bối lúc nào vậy ?
Hoàng Cúc cười khảy, tiếp:
− Những mong lão tiền bối chỉ điểm, chỉ điểm. Cũng là để tỉ muội tiểu nữ

ngày sau không tái phạm.
Hứa Sĩ Công cảm thấy nóng mặt, chưa biết vạch ra chỗ sai của hai tỳ nữ.
Bạch y nữ nói:
− Đối với bậc trưởng thượng mà lời lẽ bất kính, thái độ bất cung là đắc tội rõ ràng, còn chưa chịu lui ra cho ta nhờ.
Hai tỳ nữ vâng dạ, lui về phía sau bạch y nữ.
Lãnh Như Băng e ngại Hứa Sĩ Công khó xử, liền chuyển sang chuyện khác, nói luôn:
− Cô nương, chúng ta phải tìm cách ra khỏi kỳ trận, chẳng lẽ ngồi đây đợi chúng thiêu sống hay sao ?
Bạch y nữ trầm tư một hồi, đáp:
− Chúng ta ra không nổi, nếu cưỡng hành đoạt lộ, tất sẽ bị thương vong nghiêm trọng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ già rồi, chết không tiếc, nhưng các vị đang tuổi thanh xuân, há coi nhẹ sinh mệnh, thúc thủ chờ chết, chi bằng cứ xông ra liều một phen, thoát được ai hay người đó.
Bạch y nữ nói:
− Không thể làm theo cái dũng của hạng thất phu, cũng không khoanh tay chờ chết.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cả hai cách đều không thể theo, vậy phải làm sao đây ?
Bạch y nữ nói:
− Chúng ta sẽ ung dung thoát hiểm.
Hứa Sĩ Công nhìn quanh kỳ trận, lắc đầu nói:
− Trừ phi chúng ta mọc cánh mà bay lên trời.
Bạch y nữ cười:
− Lão tiền bối chỉ nghĩ đến cách thăng thiên, mà quên rằng chúng ta có thể nhập địa.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Có phải ý cô nương muốn nói là chúng ta đào địa đạo mà thoát ra ?
Nhưng lão hủ thấy biện pháp ấy không thực hiện nổi.
Bạch y nữ nói:
− Nếu đào địa đạo ra thẳng nơi chúng chất củi thì quả là không được.
Hứa Sĩ Công ngây người nói:
− Cô nương tài trí hơn người, thời gian trước mắt không nhiều, những mong cô nương nói rõ ra đi. Cứ nói lấp lửng như vậy, lão phu chỉ càng thêm hồ đồ.
Bạch y nữ nói:
− Nói thẳng ra thì quá dễ, dụng tâm suy nghĩ một chút là sẽ tìm ra ngay. Khi lựa chọn địa hình bày trận, tiểu nữ đã tính đến khả năng địch dùng hỏa công,

do đó trong trận có một cái gò cao, chúng ta không cần tốn nhiều sức là đào một cái hầm khả dĩ chứa được mấy người chúng ta ẩn thân, sau đó chúng ta sẽ phóng hỏa trước bọn chúng, hỏa thế sẽ từ trong cháy lan ra ngoài, không chừng ta còn có thể bảo toàn được kỳ trận nữa kia.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tình thế gấp rút, chúng ta nên sớm hành động.
Bạch y nữ nói:
− Không cần hốt hoảng, nếu chúng sớm có ý định thiêu sống chúng ra, thì đã phóng hỏa rồi, đâu có chờ đến hiện tại ?
Trời tối dần, tinh tú đã bắt đầu nhấp nháy.
Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và hai tỳ nữ cùng xắn tay nhanh chóng đào một cái hang lớn trên gò cao đủ chỗ dung thân cho năm người.
Bạch y nữ xem chừng sức khỏe lại hư nhược, bất đắc dĩ phải nhờ đến thuật châm cứu. Hai cây kim trâm được cắm vào huyệt đạo, dung mạo của nàng tức thời hảo biến.
Lúc này, trăng đã mọc ở phương đông, khu vực nhà mồ âm u um tùm đột nhiên vọng lại tiếng chim kêu não nề.
Bạch y nữ nhìn trời, nói:
− Đến lúc rồi, chúng ta công kích trước người.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Phóng hỏa ư ?
Bạch y nữ gật đầu, nói:
− Đi ! Hai chúng ta đi ...
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương sức yếu, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, tại hạ đi một mình là đủ.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Phóng hỏa chỉ là hạ sách, có thể chúng ta còn có biện pháp khác, nào ta đi. Công tử hãy cùng tiểu nữ ra ngoài trận xem sao.
Lãnh Như Băng rút Sâm Thương Kiếm ra nói:
− Cô nương cẩn thận, sau khi khi khỏi kỳ trận, hãy nép vào sau lưng tại hạ, có thể chúng đã bố trí mai phục, chỉ e tại hạ trở tay không kịp cứu.
Bạch y nữ cười, bước đi trước hỏi:
− Công tử rất quan tâm đến tiểu nữ phải không ?
Lãnh Như Băng ngẩn ra, đáp:
− Tại hạ vô cùng kính phục dũng khí của cô nương.
Bạch y nữ cười:
− Không phải tiểu nữ can đảm đâu, chẳng qua tự biết mình sống chẳng còn bao lâu, chết sớm hay muộn vài ngày thì có gì khác biệt ?
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, không nói.
Bạch y nữ tiếp:

− Tiểu nữ vốn có thể sống được sáu tháng, nhưng trải qua mấy ngày đấu trí, hao tốn nguyên khí quá nhiều, chỉ e sống được ba tháng nữa thôi.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương tài hoa tuyệt thế, tinh thông y lý, chẳng lẽ trong thiên hạ không có thứ dược liệu nào giải cứu được ư ?
Bạch y nữ cười:
− Phụ mẫu của tiểu nữ đã cầu nhiều vị danh y trong thiên hạ, nhưng mỗi vị danh y chẩn đoán một cách, bốc thuốc cũng khác nhau. Phụ thân của tiểu nữ nổi giận, bèn thỉnh luôn mười hai vị danh y lên Liên Vân Lư, dưới sự chủ trì của Dã Hạc Thượng Nhân lão tiền bối, tốn ba ngày ba đêm nghiên cứu bệnh tình của tiểu nữ, nhưng vẫn khó tìm được pháp cứu trị ...
Lãnh Như Băng cau mày:
− Tài năng như Dã Hạc lão tiền bối mà cũng đành thúc thủ hay sao ?
Bạch y nữ bỗng dừng chân, ngồi xuống đưa tay vén lọn tóc xõa, cười đáp:
− Các vị ấy thảo luận với nhau bảy tám ngày, cuối cùng tìm ra một kết quả.
Lúc này hai người đã tới biên duyên kỳ trận, chỉ cần bước thêm vài bước là đã ra khỏi kỳ trận, Lãnh Như Băng biết nàng ngồi xuống là có điều muốn nói, bèn ngồi xuống theo, hỏi:
− Kết quả thế nào ?
Bạch y nữ cười:
− Tiểu nữ chẳng đã nói cho công tử biết rồi đó sao ? Họ tốn nhiều ngày nghiên cứu, rồi kết luận rằng tiểu nữ chỉ có thể sống được nửa năm, kỳ thực họ không nói, tiểu nữ cũng đã tự minh bạch hơn họ.
Lãnh Như Băng vội hỏi:
− Điều cô nương minh bạch có tương đồng với kết quả của họ hay chăng ?
Bạch y nữ đáp:
− Đại để tương đồng, có điều họ không tính rằng trong nửa năm còn lại, tiểu nữ không được lao lực thái quá, nếu hao tổn tâm trí, thì thời hạn kia sẽ giảm đi một nửa ...
Lãnh Như Băng thở dài não ruột nói:
− Sớm biết như thế, tại hạ thực không nên đến phiền cô nương.
Bạch y nữ cười đáp:
− Công tử quan tâm đến chuyện sinh tử của tiểu nữ lắm phải không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Điều này ... điều này ...
Hồi lâu chàng vẫn ấp úng không nói tiếp được. Bạch y nữ cười:
− Công tử đừng lo, tuy tiểu nữ sống mười mấy năm qua, nhưng từ ngày có ký ức đến nay, luôn kề cận với cái chết, có câu «Thiên cổ gian nan duy nhất tử», nhưng tiểu nữ thì lại hoàn toàn không sợ chết, công từ đừng thương hại cho tiểu nữ.

Lãnh Như Băng nói:
− Tuy vậy, cô nương bị giảm thọ hạn những ba tháng, tại hạ thật khó bề an tâm.
Bạch y nữ bỗng nghiêm mặt, chau mày nghĩ ngợi. Nhắc đến sự tử vong, như một chuyện thường tình, nàng tươi cười, không hề tự thương tiếc hoặc oán trách số mệnh, nhưng lúc này nàng bỗng nhiên cau mày, thần sắc ngưng trọng.
Lãnh Như Băng lại thở dài nói:
− Tính cách của cô nương lúc này thực không nên dấn thân vào phong ba hiểm họa của giang hồ mà hãy tận hưởng những tháng ngày còn sống. Ôi, khảng khái hy sinh, dấn thân vào nghĩa nạn, trong khi biết trước kỳ hạn tử vong như cô nương mà vẫn điềm tĩnh như thường, thật ít ai sánh kịp, tại hạ thán phục vô cùng.
Bạch y nữ nói:
− Tiểu nữ đang nghĩ một việc, không biết nên làm thế nào mới tốt ?
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Nàng là người trí huệ vô song, vẫn có chuyện chưa giải quyết được ư ?"
Bèn hỏi:
− Cô nương có nghi can gì, hãy nói cho tại hạ biết, không chừng tại hạ có thể đề xuất ngu kiến cũng nên.
Bạch y nữ chăm chú nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Tiểu nữ đang nghĩ, không biết có nên truyền thụ cho công tử những tuyệt kỹ võ công mà tiểu nữ ghi nhớ trong tâm khảm ?
Chàng nghe sự việc này liên quan đến chính mình, thì chưa biết nên hồi đáp ra sao.
Bạch y nữ tiếp:
− Nếu tiểu nữ không truyền thụ cho công tử, thì sau khi tiểu nữ chết đi mấy thứ thần công tuyệt thế thất truyền. Nếu truyền thụ cho công tử, thì ba tháng còn lại sẽ phải dành hết cho việc đó, như thế chẳng tiếc lắm sao ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương đừng nghĩ ngợi đến chuyện đó làm gì, mà hãy tận hưởng thời gian ngắn ngủi đó thì hơn ...
Bạch y nữ nói:
− Nhưng mấy pho bí lục võ công mà tiểu nữ ghi nhớ được đều đã bị hỏa thiêu. Sau khi tiểu nữ chết đi, các tâm pháp, khẩu quyết của mấy loại võ công ấy sẽ theo tiểu nữ xuống mồ, như thế tiểu nữ chẳng đắc đại tội với võ lâm hay sao ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương trí huệ siêu việt, đừng nói tại thế gian khó ai sánh kịp. Ba tháng vỏn vẹn, dù cô nương cố truyền thụ cho tại hạ, chỉ e tại hạ cũng khó lĩnh hội,

như thế chẳng phụ hy vọng của cô nương hay sao ?
Bạch y nữ nói:
− Công tử dù học chưa được hoàn toàn, nhưng cũng khả dĩ nhớ được quá nửa.
Bỗng nàng đứng dậy nói:
− Ồ, việc này thật khó quyết định, để tiểu nữ từ từ suy nghĩ, rồi sẽ hay.
Đoạn cất bước ra ngoài trận. Lãnh Như Băng vội bước lên trước nàng, nói:
− Cô nương đừng mạo hiểm, để tại hạ dẫn đường.
Một đốm lửa lóe lên cạnh đống củi ở ngoài kỳ trận, rồi một người toàn thân mặc y phục màu đen xuất hiện, lạnh lùng nói:
− Đại giá tệ giáo chủ thân chinh đến Liệt Phụ Chủng, thỉnh lưỡng vị đến yết kiến.
Lãnh Như Băng nhìn cây đèn dĩa hắn cầm một cách cẩu thả, nói:
− Cẩn thận với đèn lửa, kẻo làm cháy củi cỏ khô đó.
Bạch y nữ tiếp:
− Người này nói năng vô lễ lại bất cẩn, đợi chút nữa gặp Mai Hoa chủ nhân, chúng ta sẽ thỉnh Mai Hoa chủ nhân giết hắn làm gương cho kẻ khác.
Hắc y nhân ngớ người ra, vội giơ cao cây đèn nói:
− Tại hạ phụng mệnh tiếp dẫn nhị vị đi yết kiến tệ chủ nhân.
Lãnh Như Băng dùng đoản kiếm gạt mấy bó cỏ chắn đường, lạnh lùng giục:
− Ngươi hãy đi trước dẫn đường.
Hắc y nhân tựa hồ nghe câu nói vừa rồi của Bạch y nữ mà sợ, không dám tiếp tục vô lễ với hai người, vội quay mình, giơ cao đèn, đi trước dẫn đường.
Lãnh Như Băng đảo mắt, dưới ánh trăng chàng thấy tứ phía có rất nhiều hắc y nhân mai phục trong cỏ rậm.
Bạch y nữ rảo bước theo sau chàng, nói nhỏ:
− Khi gặp Mai Hoa chủ nhân, huynh đừng tỏ thái độ hoảng hốt.
Lãnh Như Băng đáp:
− Điều đó cô nương khỏi lo.
Giọng chàng có vẻ hơi miễn cưỡng.
Bạch y nữ mỉm cười:
− Huynh giận ư ? Ồ, huynh dễ giận thế ?
Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn nàng một cái nghĩ:
"Nàng không tiếc khoảng thời gian ngắn ngủi còn được sống, vì anh hùng thiên hạ mà mạo hiểm đến gặp Mai Hoa chủ nhân, mình quả thực nên khách khí với nàng một chút mới phải." Chàng tự trách mình, nhưng chưa biết nên nói thế nào. Đang nghĩ, Bạch y nữ đã nói:
− Nếu đen so với ba tháng thọ hạn của muội, thời gian hai ta quen nhau đã không phải là ngắn ngủi, tại sao huynh không hỏi tên của muội nhỉ ?
Lãnh Như Băng nghĩ:

“Hỏi tên thiếu nữ là điều tối kỵ, nay nàng đã đổi cách xưng hô, vậy thì đã có thể hỏi được rồi.” Bèn mỉm cười:
− Phương danh của cô nương là gì ?
Bạch y nữ cười:
− Đại khái từ ngày ra đời, muội nhiều bệnh quá, nên phụ mẫu đều gọi muội là Tích Tích, ý nói muội nhu nhược đa bệnh, phụ mẫu rất thương cảm cho muội.
Lãnh Như Băng thấy vô số hắc y nhân tất cả chạy qua chạy lại xuyên qua cỏ rậm.
Chỉ nghe Bạch y nữ tiếp:
− Sau này muội lớn lên, cảm thấy hai chữ Tích Tích nghe bất nhã quá, mới cải đi một chữ.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Cải thành chữ gì ?
Bạch y nữ đáp:
− Muội thiết nghĩ một nữ nhi, bất luận xú mỹ, rồi cũng sẽ xuất giá theo người, nhưng một kẻ thân thể hư nhược đa bệnh như muội, thì người chấp nhận muội nhất định phải khổ sở bảo hộ cho muội, phải chịu nhiều thiệt thòi, cho nên muội mới cải chữ Tích sau cùng thành chữ Hương ...
Lãnh Như Băng nói:
− Vương Tích Hương ...
Bạch y nữ nói:
− Đúng đó. Nghe dung tục quá phải không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương người hệt như danh, cải thành chữ Hương rất hợp.
Bạch y nữ cười:
− Xưa nay các bậc danh hiệp phần lớn đều là người thương hương tiếc ngọc, muội cải thành Tích Hương, là muốn người tìm đến với muội có tâm vị tha, tất sẽ thương yêu muội, người ấy chỉ cần gọi đến tên muội là nhớ ngay đến câu quân tử khiêm nhường, thương hoa tiếc ngọc, sẽ luôn bảo hộ cho muội mà không thay lòng đổi dạ.
Lãnh Như Băng nói:
− Nguyên lai là thế.
Vương Tích Hương nói:
− Tên của muội, ngoài ý nhắc nhở người tìm đến với muội, còn có tác dụng khác nữa.
Giữa tứ bề cường địch, hình thế vô cùng hung hiểm, một thiếu nữ thân thể hư nhược cuối cùng lại hăng hái đàm luận chuyện ái tình, tựa hồ chỉ có hai người, hoàn toàn điềm tĩnh trước mọi nguy cơ, dấn thân vào chỗ nguy hiểm, khiến Lãnh Như Băng cũng cảm động, nổi khí phách anh hùng, chẳng để

tâm đến cảnh huống xung quanh nữa, chàng cười ha hả hỏi:
− Ý thứ nhất đã minh bạch, vậy còn tác dụng gì thế ?
Vương Tích Hương đáp:
− Huynh hãy nhắc lại vài lần tên muội mà xem.
Lãnh Như Băng cất tiếng:
− Vương Tích Hương ... Vương Tích Hương ... Vương Tích Hương ...
Sắc mặt hơi biến, chàng bỗng ngừng bặt.
Vương Tích Hương cười:
− Huynh minh bạch rồi đó. Ai muốn thương muội, thì chỉ uổng phí tâm cơ, hoàn toàn uổng công thương hương tiếc ngọc mà thôi.

Hồi 25
Mai Hoa Thiết Lạc

Lãnh Như Băng nói:
− Nếu người kia thật lòng thương yêu cô nương, thì dù chỉ sống với nhau một ngày, cũng sẽ suốt đời không quên, dù cô nương có chết đi, giọng nói tiếng cười của cô nương vĩnh viễn vẫn sống trong tâm khảm chàng ta.
Vương Tích Hương mỉm cười:
− Thế gian lại có một nam nhân có thâm tình đến mức ấy ư ?
Lãnh Như Băng hắng giọng đáp:
− Điều này thì tại hạ không thật rõ.
Vương Tích Hương nói:
− «Si tình nữ tử phụ tâm hán», câu danh ngôn cổ ...
Bỗng một bóng hồng loang loáng, hai Hồng y quái nhân mặt trùm vải đỏ chạy tới chắn đường họ. Hai kẻ trang phục quái dị xuất hiện trong bóng đêm khiến Lãnh Như Băng tuy đã từng thấy, nhưng cũng bất giác giật mình e sợ.
Lãnh Như Băng vung đoản kiếm lên, một đạo kiếm quang chợt lóe chắn ngang hai hồng y nhân. Chàng lên tiếng hỏi:
− Hai vị cản đường là có dụng ý gì ?
Hồng y nhân đứng bên tả lạnh lùng đáp:
− Chúng tại hạ phụng mệnh đến nghênh tiếp nhị vị.
Gã thứ hai tiếp lời:
− Phàm những ai yết kiến tệ chủ nhân, đều không được mang theo binh khí.
Lãnh Như Băng nói:
− Chưa trông thấy Mai Hoa chủ nhân, khó có thể đáp ứng hai vị.
Gã thứ nhất cười lạnh một tiếng, nói:
− Lúc này nhị vị đã rơi vào vòng vây trùng trùng điệp điệp, chỉ cần tệ chủ nhân hạ lệnh, nhị vị sẽ tức thời bỏ mạng.
Lãnh Như Băng nổi giận:
− Nếu như vậy chỉ e hai vị sẽ bỏ mạng trước dưới lưỡi kiếm của tại hạ.
Bỗng có thanh âm trong trẻo như tiếng đồng thau chạm nhau từ xa vọng lại năm tiếng.
Hai hồng y nhân đưa mắt nhìn nhau, đoạn quay người nói:
− Thỉnh nhị vị đi theo sau chúng tại hạ.
Rồi sánh vai nhau rảo bước về phía trước.
Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Vương Tích Hương cười tươi như

hoa, tựa hồ nãy giờ không để ý đến hai hồng y nhân, thì chàng càng thán phục, nghĩ:
"Nàng tuy không biết võ công, nhưng dũng khí quả thực mình không bì kịp.".
Hai Hồng y nhân rời khỏi Liệt Phụ Chủng đi ra men theo một con đường mòn.
Lúc này gã cầm đèn đã ở lại đằng sau, Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy bóng đêm âm u. Lãnh Như Băng bỗng dừng chân nói:
− Hai vị định đưa bọn tại hạ đi đâu vậy ?
Một Hồng y nhân đáp:
− Đi yết kiến tệ chủ nhân.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chẳng phải Mai Hoa chủ nhân đã tới Liệt Phụ Chủng rồi sao ?
Một Hồng y nhân đáp:
− Tệ chủ nhân tạm thời thay đổi địa điểm, đặc phái chúng tại hạ nghênh tiếp nhị vị.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Hai vị đã trang phục như vầy, quý chủ nhân lại còn cố làm ra vẻ thần bí. Hừ ! Cái trò này chỉ nhất thời có hiệu lực chút ít ...
Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vọng tới:
− Kẻ nào nói năng sàm sỡ như vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Lãnh Như Băng đây thì đã sao ?
Thanh âm kia đáp:
− Cũng khá can đảm đó. Không giáo huấn cho ngươi một chút, hẳn ngươi chưa biết trời cao đất dày là gì.
Lãnh Như Băng đang định bốp chát, bỗng một bóng đen bay vọt tới, chàng giật mình nghĩ:
"Ám khí gì vậy ?" Vội vung đoản kiếm lên tạo một màn kiếm hoa bảo vệ phía trước mặt. Chàng chỉ mải đề phòng ám khí phía trước, không ngờ một vật đen khác từ bên sườn lao tới. Dĩ nhiên chàng tránh không kịp, chỉ thấy má bên tả bị một đòn.
Vệt đen kia sau khi đánh trúng, lại bay vọt đi.
Đòn này khá mạnh khiến chàng nổ đom đóm mắt, đau rát vô cùng.
Nguyệt quang lúc này bị một đám mây che lấp, trời tối mờ. Lãnh Như Băng không thể nhìn rõ bị vật gì đánh trúng, chỉ thấy nó từa tựa một con chim mỏ nhọn.
Hai gã dẫn đường vẫn sánh vai nhau mà đi, không hề ngoảnh đầu lại.
Chàng ngoảnh lại, thấy Vương Tích Hương có vẻ tươi cười, tựa hồ nàng không biết chàng vừa bị một đòn vào má. Trong tình huống ấy, chàng cũng

không tiện cất tiếng, nhưng trong bụng nghĩ:
"Mai Hoa chủ nhân quả có khả năng xuất quỷ nhập thần, không thể coi thường được !".
Hai Hồng y nhân đưa họ vào một tòa trạch viện.
Tòa trạch viện này đứng đơn độc, im lìm giữa một chốn hoang vu, không một ánh đèn.
Đến cổng lớn, hai Hồng y nhân tách ra đứng hai bên, nói:
− Nhị vị hãy tự tiến vào.
Lãnh Như Băng ngẩng lên, dưới ánh nguyệt quang chỉ thấy tấm biển treo ngang trên cổng viết bốn chữ «Ngô Thị Tông Từ» thếp vàng.
Hai cánh cổng lớn bằng gỗ hồng sắc mở rộng, nhưng trong sảnh đường có vẻ u ám và trầm tịch.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Nếu chúng mai phục ở trong, ta khó mà thoát ra nổi.".
Bụng nghĩ, chân đã bước lên năm bậc cấp.
Sảnh đường u ám đột nhiên chợt lóe sáng, tiếp đó một giọng the thé:
− Tại sao hai vị không tiến vào đi, hay là e sợ ?
Vương Tích Hương nói nhỏ:
− Chúng ta vào đi, huynh đừng sợ gì cả.
Lãnh Như Băng gật đầu, đoạn giơ kiếm hộ thân, bước nhanh vào.
Vương Tích Hương nói:
− Đi chậm thôi, huynh hãy dìu muội đi.
Lãnh Như Băng ngớ ra, đưa tay nắm lấy cánh tay của nàng.
Vương Tích Hương nói:
− Đi càng chậm càng tốt.
Đoạn nàng thong thả gần như ngã hẳn đầu vào vai Lãnh Như Băng. Một làn hương như mùi hoa lan ngây ngất tỏa ra từ người nàng.
Trong tình cảnh hiểm ác, sát cơ rình rập từng bước, lại thấm đượm xuân tình mật ý. Vương Tích Hương nói nhỏ, giọng nghiêm trang:
− Từ đây vào đến chính sảnh phải hơn ba trượng, nghĩa là hơn hai trăm bước. Muội sẽ tựa vào vai huynh mà truyền thụ cho huynh nghe ...
Lãnh Như Băng hỏi:
− Nghe cái gì ?
Vương Tích Hương đáp:
− Khẩu quyết của «Thiên Long Bát Kiếm» và phép biến hóa.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Thời gian ít ỏi thế này, làm sao mình nhớ được kiếm chiêu kỳ ảo ?" Nhưng chàng chưa kịp đáp, Vương Tích Hương đã bắt đầu giảng «Thiên Long Bát Kiếm».
Ngày ở Thanh Vân Quán, Thần Phán Trần Hải đã truyền thụ «Thiên Long

Bát Kiếm» cho chàng, nhưng đó mới chỉ là các kiếm chiêu, chưa có cách biến hóa khắc địch và thực dụng pháp môn. Lúc này Vương Tích Hương giảng giải mạch lạc phân minh, Lãnh Như Băng sớm có cơ sở, nên tiếp thu dễ dàng. Chàng tập trung toàn bộ tinh thần, quên hết mọi nguy hiểm đang rình rập ở xung quanh.
Vương Tích Hương nhắm mắt, người như ngã hẳn vào lòng chàng. Chàng ngây ngất, nhưng tâm trí chỉ tập trung ghi nhớ điều nàng nói.
Có ai ngờ bề ngoài nam luyến nữ ái, đầy vẻ xuân tình kia, kỳ thực lại là một tình thế khác hẳn. Nàng đang giảng thứ kiếm quyết tối cao trên thế gian, còn chàng thì ngưng thần lắng nghe.
Bỗng trước mắt họ đèn nến sáng rực, hai cây bạch lạp lớn đã được thắp lên, song Lãnh Như Băng cũng chẳng phân tâm.
Một tiếng quát lớn:
− Một đôi nam nữ ngay giữa sảnh đường trước mắt bao người mà dám có cử chỉ khả ố, thật là quá đáng !
Tiếng quát lớn, trong đêm thanh vắng truyền đi rất xa, vậy mà đôi nam nữ ở gần lại tựa hồ không hề nghe thấy. Sảnh đường sáng rực hẳn lên, ngót hai chục cây bạch lạp đã được thắp. Cảnh vật trong sảnh nhìn rõ mồn một.
Vương Tích Hương đã giảng xong, liền đứng thẳng, tách ra khỏi người Lãnh Như Băng.
Một tiếng cười lạnh lẽo vọng lại:
− Việc ta ta làm, bất chấp thiên hạ. Lão phu từng gặp vô số cảnh nam nữ luyến tiếc, nhưng to gan lớn mật như các ngươi thì thật chưa từng thấy.
Vương Tích Hương đưa tay sửa tóc, cười đáp:
− Thì đêm nay người sẽ được mở rộng tầm mắt.
Lãnh Như Băng nhìn lên, thấy một lão nhân thân hình khôi vĩ, toàn thân hoàng y, tóc bạc như cước xõa dài xuống ngực, sắc diện nghiêm nghị. Hai con quái điểu màu xám đậu trên hai vai. Lãnh Như Băng nghĩ:
"Lúc nãy mình bị đòn vào má, có lẽ là một trong hai con quái điểu kia tấn công.".
Chỉ nghe Hoàng y lão nhân lạnh lùng nói:
− Một con a đầu không biết luân lý là gì.
Lãnh Như Băng nổi giận:
− Chưa biết rõ sự tình, nói năng nên khách khí một chút thì hơn.
Nhìn sang hai bên, thấy mỗi bên có mười hai hắc y nhân đứng xếp hàng tề chỉnh, mặt người nào cũng trùm vải đen, chỉ để chừa cặp mắt sáng rực dưới ánh nến.
Hoàng y lão nhân là kẻ duy nhất không dùng vải bịt mặt. Tuy sắc diện lạnh lùng, nhưng trông cũng đẹp lão. Lão nói:
− Chuyện tư tình của hai vị, lão phu thấy không thuận nhãn chút nào, nhưng

cũng có thể bỏ qua.
Vương Tích Hương cười:
− Không bỏ qua mà được ư ?
Hoàng y lão nhân nổi giận:
− Ai bảo không được ? Lão phu khoét mắt các ngươi cho chim ăn, xem ngươi còn dám mạnh miệng hay không ?
Vương Tích Hương đáp:
− Ta không cần nhìn cũng thừa biết hình dáng, thanh âm của người kia thế nào. Chúng ta còn có miệng khả dĩ đối đáp, có tay khả dĩ ôm ấp ...
Hoàng y lão nhân cả giận:
− Ta sẽ chặt tay, cắt lưỡi ngươi.
Vương Tích Hương cười:
− Cũng chẳng sao. Hai ta còn có tấm lòng. Dù cách trở ngàn dặm, vẫn luôn luôn hướng tới nhau.
Hoàng y lão nhân phẫn nộ:
− Thì ta băm vằm ngươi thành từng mảnh, liệu ngươi còn có thể làm gì ?
Vương Tích Hương nói:
− «Tam quân khả đoạt sư, thất phu bất khả đoạt chí». Ngươi băm vằm ta cũng vô ích. Tình ái của ta và chàng thủy chung như nhất, đâu có như ngươi ngần ấy tuổi đầu mà vẫn cô khổ lênh đênh. Xem chừng một kẻ như ngươi chẳng được nữ nhân luyến ái. Sống mà không luyến ái, chết thật đáng hận.
Hoàng y lão nhân ngớ người, bỗng dịu giọng nói:
− Ngươi thật to gan, dám đả kích lão phu.
Vương Tích Hương mỉm cười, giơ tay sửa tóc, nói:
− Này, ta không mạ lị ngươi là khách khí rồi đó.
Hoàng y lão nhân nói:
− Thì lão phu không trách ngươi nữa là được ...
Ngừng một chút, lão tiếp:
− «Chính phản ngũ hành kỳ trận» ở Liệt Phụ Chủng phải do người bày bố ?
Vương Tích Hương hỏi:
− Thì đã sao ?
Hoàng y lão nhân đáp:
− Đủ thấy tài cao, nhưng lão phu với ngươi không liên quan gì với nhau, tại sao ngươi lại đối đầu với lão phu ?
Vương Tích Hương đáp:
− Anh hùng thiên hạ đắc tội gì mà các ngươi lại định đang tâm tàn sát họ ?
Lãnh Như Băng tiếp:
− Nghe qua khẩu khí, hẳn ngươi là Mai Hoa chủ nhân ?
Vương Tích Hương cười:
− Không phải đâu, xem chừng y chỉ là nô tài của kẻ khác mà thôi.

Lãnh Như Băng tưởng rằng câu nói ấy sẽ làm cho hoàng y lão nhân nổi giận. Trông mục quang của lão ta như điện xẹt, nội công ắt vô cùng thâm hậu. Nếu lão ta xuất thủ trong cơn giận dữ, uy thế nhất định cực kỳ lợi hại. Vương Tích Hương yếu đuối như thế, làm sao địch nổi. Chàng bèn ngầm đề tụ chân lực, chuẩn bị đề phòng. Nào ngờ sự tình khác hẳn dự liệu. Hoàng y lão nhân chẳng những không nổi giận, lại còn cười ha hả nói:
− Nữ oa nhi ngươi quả thật thông minh ! Nếu trở thành thuộc hạ của tệ chủ nhân, thì cũng đủ để ngạo thị võ lâm một phen.
Lãnh Như Băng chửi thầm:
"Làm nô tài cho kẻ khác thì còn gì là cốt cách mà vui mừng ?".
Vương Tích Hương cười:
− Trông khí khái của ngươi, tuy thân phận nô tài nhưng cũng là một vị đại nô tài.
Hoàng y lão nhân nói:
− Bổn tòa là Mã tiền Hộ pháp của tệ chủ nhân. Cô nương tốt nhất đừng dùng lời lẽ văn nhã xưng hô với tại hạ. Hai chữ nô tài nghe rất chướng tai.
Vương Tích Hương nói:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân gọi đến Mã tiền nô tài, thì ngươi có dám bảo là nghe chướng tai hay chăng ?
Bạch y lão nhân hừ một tiếng, nói:
− Tệ chủ nhân gọi thế nào, không phải bàn đến.
Vương Tích Hương nói:
− Thôi không bàn chuyện đó. Chủ nhân của các ngươi phái thuộc hạ thỉnh chúng ta đến đây, cuối cùng là có ý gì ? Bày trò vừa qua là đủ rồi.
Hoàng y lão nhân nói:
− Nếu không phải tệ chủ nhân muốn gặp hai vị, thì chiếu theo cử chỉ cuồng ngạo của hai vị, hai vị đã sớm bị phanh thây xé xác.
Vương Tích Hương cười:
− Chúng ta là quý khách của quý chủ nhân, không chừng quý chủ nhân với chúng ta là chỗ cố hữu ngày trước. Ngươi tốt nhất hãy khách khí với hai ta một chút, kẻo khi hai ta trở thành bằng hữu của quý chủ nhân, ngươi có hối cũng không kịp nữa.
Hoàng y lão nhân sững sờ, đột nhiên cúi mình:
− Thỉnh nhị vị an tọa.
Vương Tích Hương nhìn, chẳng thấy có bàn ghế gì, bèn mỉm cười:
− Ngươi thật hồ đồ. Hai ta ngồi ở đâu được ?
Hoàng y lão nhân nói:
− Lão phu quả thật hồ đồ, vì chỉ nhớ rằng tệ chủ nhân chưa hề tiếp đón tân khách lần nào ...
Đoạn đưa mắt cho đám hắc y nhân đứng xếp hàng bên cạnh, nói:

− Mang ghế !
Chỉ nghe tiếng bước chân rậm rịch, rồi hai hồng y đồng tử mỗi gã bưng ra một chiếc ghế.
Hai đồng tử không mang vải che mặt, tuổi chừng mười bốn mười lăm, mặt mũi khôi ngô sáng sủa, nhưng trên má đều có Mai Hoa tiêu ký.
Lãnh Như Băng rùng mình, nghĩ:
"Mai Hoa chủ nhân quả là kẻ độc ác, trên mặt thuộc hạ đều dùng thiết lạc (que sắt nung đỏ) đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, hủy hoại cả sắc diện của họ. Họ phải mang nỗi thống khổ như vậy suốt đời.".
Chỉ nghe Hoàng y lão nhân nói:
− Thỉnh nhị vị an tọa. Tệ chủ nhân một lát nữa mới có thể gặp khách.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Quan cách quá chừng." Tuy trong lòng bất mãn, nhưng cố nhịn.
Vương Tích Hương nói:
− Quý chủ nhân chậm hội diện chừng nào, hai ta có tiện nghi thêm chừng ấy. Không cần vội, hai ta sẵn sàng chờ đợi.
Hoàng y lão nhân ngơ ngác, nói:
− Lời cô nương vừa rồi, ta không thể minh bạch. Nếu chủ nhân chậm xuất hiện thì hai vị có thêm tiện nghi gì ?
Vương Tích Hương cười:
− Huyền cơ này lộ ra e quá bình thường. Không nói thì hơn.
Lãnh Như Băng thầm biết ẩn ý của Vương Tích Hương, rằng nhân lúc chờ đợi, chàng hãy nhớ lại thật kỹ tác dụng khắc địch của «Thiên Long Bát Kiếm».
Bèn nhắm mắt, bề ngoài làm như vận khí điều tức, kỳ thực đang nghĩ đến khẩu quyết biến hóa của «Thiên Long Bát Kiếm».
Bỗng có tiếng nhạc nhè nhẹ vẳng đến. Hai hàng hắc y nhân lập tức rút khỏi sảnh đường. Hai chục ngọn bạch lạp cũng nhất tề tắt phụt. Sảnh đường tối như bưng.
Hoàng y lão nhân hạ giọng nói nhỏ:
− Tệ chủ nhân sắp giá lâm. Cô nương tốt nhất nên dùng đại lễ nghênh đón.
Vương Tích Hương nói:
− Không phiền đến ngươi. Hãy mau thoái lui !
Hoàng y lão nhân hừ một tiếng, mạ lị rất nhỏ:
− Con a đầu không biết lẽ phải.
Nhưng cũng theo đám hắc y nhân thoái lui.
Lãnh Như Băng bước lại sát bên Vương Tích Hương:
− Vương cô nương ! Bọn chúng giở trò quỷ gì vậy ?
Vương Tích Hương đáp:
− Không rõ. Bọn này tuy đều là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng có lẽ

cũng chưa được kiến diện chủ nhân lấy một lần.
Lời vừa dứt, ánh sáng chợt bừng hồng. Hai đại hán khôi vĩ khiêng một lò lửa đỏ rực bước vào.
Lò lửa này cao chừng hai thước, hỏa quang bên trong rừng rực, có bốn cây lạc thiết.
Vương Tích Hương cười nho nhỏ, nói:
− Mai Hoa chủ nhân chắc là muốn in dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hai ta.
Lãnh Như Băng rút phăng đoản kiếm, nói khẽ:
− Khi nào huynh động thủ, muội hãy lánh vào sau lưng huynh, đề phòng huynh chiếu cố không chu đáo.
Bỗng một thanh âm lạnh lùng từ phía sau chàng vọng đến:
− Sinh mệnh của chính mình còn chưa biết thế nào, lại đòi cứu giúp người.
Lãnh Như Băng quay phắt lại, đoản kiếm đã ở tư thế sẵn sàng thi triển chiêu «Long Du đại hải» của «Thiên Long Bát Kiếm».
Ngưng mục nhìn, chỉ thấy cách chàng năm sáu thước, một bóng đen cao lớn, ngoại trừ cặp mắt, còn từ đầu tới chân đều phủ vải sa đen.
Hỏa thế trong lò lửa đã thêm rừng rực, biến thành một khối lửa màu xanh nhạt, khiến sắc mặt Vương Tích Hương và Lãnh Như Băng trông xanh rờn.
Ánh lửa xanh chiếu vào hai đại hán ở trần, trông càng thêm dữ tợn và đáng sợ.
Lãnh Như Băng tràn sang một bước che chắn cho Vương Tích Hương, hỏi:
− Có phải là Mai Hoa chủ nhân đó không ?
Bóng đen cao lớn không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, hỏi lại:
− Tên ngươi là gì ? Thiếu nữ kia thế nào với ngươi ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ Lãnh Như Băng.
Hắc y nhân nói:
− Chưa từng nghe nhắc đến ba chữ này. Ngươi mới rời mao lư chăng ?
Lãnh Như Băng cười lạnh lùng:
− Tại hạ vô danh tiểu tốt, khỏi cần tương vấn.
Hắc y nhân đưa hai đạo mục quang lạnh lẽo nhìn Vương Tích Hương, hỏi:
− Còn thiếu nữ ? Tên là gì ?
Vương Tích Hương đáp:
− Ta không muốn cho ngươi biết.
Hắc y nhân cười khẩy, nói:
− Mai Hoa môn hạ nhiều người không biết lai lịch, như vậy càng tiện.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Ngươi lẩm bẩm cái gì vậy ?
Hắc y nhân không lý đến chàng, nói tiếp:
− Trong lò lửa kia có bốn cây lạc thiết đã được nung đỏ, các ngươi hãy tự

lấy mà in dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt mình.
Lãnh Như Băng nói:
− Nếu muốn ta tình nguyện làm việc đó chỉ là ảo tưởng.
Hắc y nhân lại nói rành rọt, mạch lạc:
− Bên cạnh lò lửa có một bình ngọc, trong bình đựng dược thủy đặc chế. Dùng một vài giọt bôi lên má, dù áp thiết lạc nóng đỏ cũng không hề đau đớn gì.
Lãnh Như Băng bất giác nhìn về phía lò lửa, quả nhiên thấy bên cạnh có một chiếc bình ngọc.
Hắc y nhân nói tiếp:
− Việc này đơn giản dễ dàng, thiết tưởng các ngươi đã minh bạch. Hãy mau thực hiện.
Hắn nói từ tốn, âm điệu bình hòa, tựa hồ song phương là cố hữu xa đã lâu nay mới trùng phùng vậy.
Nhiệt huyết trong người Lãnh Như Băng sôi lên, chàng quát lớn:
− Ngươi đang nói với ai vậy ?
Hắc y nhân lạnh lùng:
− Với hai ngươi đó ! Thì sao ? Nghe chưa minh bạch ư ?
Lãnh Như Băng liền xông tới, mũi kiếm chỉ trước ngực hắc y nhân, chân đạp bát quái, án hợp cửu cung, từ từ thi triển «Thiên Long Bát Kiếm».
Hai đạo mục quang của hắc y nhân như điện xẹt. Hắn thong thả nói:
− Chẳng trách ngươi có đôi chút cuồng vọng, thì ra vì có biết «Thiên Long Bát Kiếm».
Lãnh Như Băng sững sờ, dừng bước. Vương Tích Hương nói nhỏ:
− Mau lui lại đây.
Lãnh Như Băng thu kiếm, thoái lui.
Chỉ thấy hắc y nhân tay giữ áo choàng, vừa cất bước đã lướt tới bên lò lửa, đưa tay lấy ra một cây lạc thiết. Động tác của hắn thần tốc cực kỳ.
Lãnh Như Băng vừa lui lại, hắc y nhân đã theo đến gần. Cây lạc thiết trong tay hắn chỉ thẳng về phía mặt chàng.
Lãnh Như Băng cả kinh, vội vung kiếm gạt đi.
Chỉ thấy cây lạc thiết đầu đỏ hồng của hắc y nhân hơi rung một chút né tránh đoản kiếm, rồi lại chỉ tới mặt chàng. Đoản kiếm của chàng tựa hồ bị lạc thiết của hắn hút lấy, thu về không được, chỉ còn cách thoái lui.
Cây thiết lạc trong tay hắc y nhân cứ như bóng theo hình, bất kể Lãnh Như Băng thoái lui nhanh như thế nào, mũi lạc thiết vẫn chỉa cách mặt chàng chưa đầy năm tấc. Chỉ cần chàng thoái lui chậm một chút, mặt chàng tức thời sẽ bị đóng dấu Mai Hoa tiêu ký.
Tình thế hiểm ác bức chàng toàn lực thoái lui, không còn tâm trí đâu nghĩ đến việc nào khác.

Hắc y nhân khổ người quá cao, hành động trông rất chậm chạp, không linh hoạt và thần tốc như Lãnh Như Băng. Nhưng chàng thoái lui ba bước, chỉ bằng hắn cất một bước mà thôi.
Vương Tích Hương tròn mắt đăm đăm nhìn cước bộ của hắc y nhân.
Hai người bên thoái bên tiến lại tới gần lò lửa, thì hắc y nhân đổi lấy cây lạc thiết khác.
Lãnh Như Băng nhân cơ hội đó, vội thu đoản kiếm, để ngang trước mặt, quắc mắt, hiển nhiên nộ khí xung thiên, chuẩn bị liều chết một phen.
Vương Tích Hương bỗng cao giọng:
− Dừng tay !
Hắc y nhân chậm rãi đặt cây lạc thiết vào lò lửa, nói:
− Ngươi có thể né tránh được một cây lạc thiết của ta, đủ thấy cao minh. Các ngươi hãy thương lượng với nhau đi. Ta chờ một lát cũng được.
Lãnh Như Băng không chịu được, đang định đối đáp thì Vương Tích Hương nói nhỏ:
− Huynh tránh không nổi hiệp thứ hai đâu, mau trở lại đây. Muội có lời muốn nói.
Hắc y nhân cũng lui về vị trí ban đầu, nói:
− Nhớ đó. Ta chỉ có thể đợi một lát thôi đấy.
Lãnh Như Băng đến cạnh Vương Tích Hương, hỏi:
− Trước mắt, ngoại trừ quyết tử chiến ...
Vương Tích Hương cắt ngang lời chàng, nói:
− Huynh không địch nổi hắn đâu.
Lãnh Như Băng nói:
− Vừa rồi, huynh nhất thời khinh suất bị mất tiên cơ, không thể thi triển «Thiên Long Bát Kiếm».
Vương Tích Hương nói:
− Hắn cũng biết «Thiên Long Bát Kiếm». Huynh chưa luyện thành thục, không thể địch nổi hắn.
Hắc y nhân nói:
− May mà nữ oa nhi này còn minh bạch.
Lãnh Như Băng ấm ức nói:
− Ngươi là Mai Hoa chủ nhân, tại sao không dám để lộ diện mục thật sự của mình ?
Hắc y nhân hỏi:
− Ngươi muốn được thấy lắm ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không sai ...
Hắc y nhân tiếp:
− Quá dễ, cứ dùng lạc thiết đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt, sẽ được thấy

diện mục thật của ta. Khi ấy ngươi tuy trở thành thuộc hạ của ta, nhưng cũng sẽ không phải hối tiếc.
Vương Tích Hương nói nhỏ vào bên tai chàng:
− Huynh có nhận ra cước bộ của hắn không ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cước bộ của hắn tựa hồ có chút cứng nhắc, hành động bất tiện.
Vương Tích Hương đáp:
− Không sai. Nếu cước bộ của hắn không cứng nhắc thì huynh đã sớm bị đánh dấu Mai Hoa tiêu ký rồi.
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:
− Chúng ta tuy không địch nổi hắn, nhưng cũng chẳng thể thúc thủ chịu chết. Chẳng lẽ lại để hắn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hay sao ?
Vương Tích Hương nói:
− Để muội thử xem sao !
Lãnh Như Băng ngẩn người:
− Muội đâu có biết võ công ?
Vương Tích Hương thong thả giơ tay ra:
− Đưa đoản kiếm cho muội, không chừng muội có cơ hội thắng hắn đó.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy trí huệ nàng mênh mông như biển, hình như nàng đã dự liệu mọi điều, bèn trao kiếm cho nàng, nói:
− Muội hãy cẩn trọng.
Vương Tích Hương nhận kiếm, mỉm cười:
− Huynh cứ để muội xuất trận một phen.
Lãnh Như Băng chính mắt thấy nàng mấy lần ngất xỉu, biết nàng thân thể hư nhược, trói gà không chặt, lúc này lại cầm kiếm xuất trận, giao đấu với một nhân vật nắm vững loại võ công tuyệt thế, thì trong lòng chàng kinh hãi, hoàn toàn không thể hình dung nổi.
Chỉ thấy nàng đến cạnh lò lửa, nói:
− Ngươi muốn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hai ta, vậy là không có ý sát hại hai ta ?
Hắc y nhân lạnh lùng đáp:
− Ta quen nói sao làm vậy. Đã muốn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt các ngươi thì dù định giết các ngươi, cũng phải chờ sau khi đánh dấu Mai Hoa tiêu ký rồi mới giết.
Vương Tích Hương hỏi:
− Nếu hai ta không chịu đáp ứng ?
Hắc y nhân nói:
− Điều đó đâu phải do các ngươi quyết định ?
Vương Tích Hương nhìn lò lửa, hỏi:
− Nếu không rút được lạc thiết trong lò lửa ra, tức thị là không đánh dấu chứ

gì ?
Hắc y nhân nổi giận:
− Làm gì có chuyện không rút ra được ?
Vương Tích Hương cười:
− Vạn nhất ngươi không rút ra nổi thì sao ?
Hắc y nhân cười lạnh lẽo:
− Thì ta sẽ dùng lễ khoản đãi quý khách để nghênh tống các ngươi.
Vương Tích Hương cười:
− Bổn cô nương còn có một yêu cầu, không biết ngươi có thể đáp ứng ?
Hắc y nhân nói:
− Nếu ngươi quả thật đủ tài ngăn cản để ta không rút được cây lạc thiết khỏi lò lửa, thì bất kể ngươi yêu cầu gì, ta cũng đáp ứng.
Vương Tích Hương nói:
− Điều kiện của bổn cô nương rất hà khắc, cần nói trước cho ngươi suy nghĩ. Nếu không muốn đáp ứng, thì có thể sớm cự tuyệt.
Hắc y nhân nói:
− Thế gian này chẳng ai có thể kịp đến đây cứu các ngươi thoát hiểm. Đừng hy vọng kéo dài thời gian. Hãy nói mau lên đi !
Vương Tích Hương nói:
− Nếu ngươi rút không nổi cây lạc thiết, chỉ dùng lễ khoản đãi quý khách tiễn hai ta bình an rời khỏi đây, như vậy hai ta chẳng quá thiệt thòi hay sao ?
Hắc y nhân lạnh lùng hỏi:
− Vậy ngươi muốn thế nào ?
Vương Tích Hương đáp:
− Ngươi phải bỏ áo choàng, để hai ta nhìn thấy diện mục thật của ngươi.
Hắc y nhân trầm ngâm một lát, hỏi:
− Nếu ta rút được cây lạc thiết khỏi lò lửa ?
Vương Tích Hương đáp:
− Hai ta tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, chung thân theo lệnh của ngươi.
Hắc y nhân tựa hồ chấn động trước khẩu khí của nàng. Hai đạo mục quang sáng quắc chăm chú rọi vào mặt nàng hồi lâu, nói:
− Được ! Chúng ta một lời đã định.
Vương Tích Hương nói:
− Vậy ngươi chuẩn bị xuất thủ đi.
Đoạn nàng thong thả giơ kiếm ngang phía trước bốn cây lạc thiết. Hai ngón tay tả tà tà chĩa ra. Đoản kiếm trong tay hữu ngang với bụng. Cánh tay nửa khép nửa mở, cước bộ không ở tư thế chữ đinh hoặc chữ bát.
Lãnh Như Băng vô cùng lo lắng, chỉ sợ Vương Tích Hương không đương nổi một đòn của hắc y nhân. Nàng đã đáp ứng nếu lạc bại, sẽ tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, chung thân theo lệnh của hắc y nhân kia, còn chàng lúc đó

cũng thực khó cự tuyệt món nợ này.
Ngưng mục nhìn, chỉ thấy nàng đang ở tư thế tựa hồ «Bạch Hạc Triển Dực», nhưng ngó kỹ, lại thấy không phải, dường như là «Kim Kê Độc Lập». Tuy nhiên, vừa thoáng nghĩ thế, lập tức đã thấy mình nhận lầm.
Chàng chưa từng gặp tư thế khởi thủ như vầy, trông rất bình thường, chẳng có gì đẹp mắt. Chàng càng lo lắng hơn, nghĩ thầm:
"Lẽ nào một chiêu thức khởi thủ như vậy lại có thể ngăn cản nổi hắc y nhân ? Ồ ... xem chừng mình phải xuất thủ hiệp trợ cho nàng.".
Đang định đề tụ chân khí, vận công lực toàn thân vào đan điền, dãn ra hai tay dốc toàn lực giáng một đòn để cứu nguy cho nàng. Chàng tự biết dù vậy cũng khó địch nổi hắc y nhân, nhưng không nỡ nhìn nàng tử thương dưới tay hắn.
Chàng tính rằng hôm nay dù khó thoát kiếp nạn, thì cũng quyết chết trước nàng.
Ngoảnh sang phía hắc y nhân. Chỉ thấy hắn đứng ngây ra mà ngó Vương Tích Hương trân trân. Toàn thân hắn choàng vải sa đen, chỉ chừa cặp mắt. Từ hai đạo mục quang ngưng đọng kia có thể thấy trong lòng hắn đang rất khẩn trương do dự, tựa hồ tư thế hoành kiếm hết sức bình thường của Vương Tích Hương khiến hắn cảm thấy cực kỳ nan giải.
Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, bèn nhìn kỹ lại. Lúc nhìn kỹ lại, chàng bất giác giật mình kinh ngạc.
Tư thế hoành kiếm kia của Vương Tích Hương đã tiềm ẩn một khả năng phản kích cực kỳ thần tốc, phòng thủ nghiêm cẩn, khó có thể tìm ra trong võ công một chiêu thức nào sánh kịp ! Điều khiến người ngoài tối kinh dị là trong cái thế phản kích tuy có thể nhìn thấy kia lại tiềm ẩn một sức mạnh vô địch. Chỉ cần nàng phát động phản kích, thì bất kể dùng loại võ công nào cũng đều vô phương kháng cự nổi.
Lãnh Như Băng điểm nhanh lại võ công mình đã học, thấy không một chiêu nào đủ khả năng công nhập được vào thế phòng thủ của Vương Tích Hương, cũng không một chiêu nào có thể kháng cự nổi thế phản kích của nàng.
Chàng nghĩ đến «Thiên Long Bát Kiếm», một thứ võ học tối cao về kiếm thuật, một thứ uy lực không gì sánh nổi, nhưng cũng chẳng thể dụng chiêu nào để chống cự được.
Chỉ thấy hắc y nhân từ từ di động thân hình, thay đổi phương hướng.
Vương Tích Hương cũng từ từ di chuyển theo hắc y nhân, luôn luôn bảo trì tư thế đối diện với hắn.
Hắc y nhân di chuyển càng lúc càng nhanh, thoáng chốc chỉ còn là một bóng đen xoay tròn quanh chiếc lò rừng rực lửa xanh.
Vương Tích Hương cũng xoay theo mỗi lúc một nhanh.
Lãnh Như Băng cảm thấy vô cùng lo lắng, thầm nghĩ:

“Thể lực của nàng hư nhược mà chuyển động không ngừng như thế, phỏng được bao lâu ?”.
Hắc y nhân võ công cao minh, nhưng hai chân của hắn tựa hồ không được linh hoạt. Trong lúc di chuyển chẳng thể vận dụng theo đúng ý muốn.
Lãnh Như Băng thầm nhận xét, nếu hai chân của hắc y nhân linh hoạt hơn một chút, chuyển động với tốc độ cao hơn chỉ một bước, thì Vương Tích Hương hẳn đã không thể ứng phó nổi.
Hắc y nhân ở cách nàng bốn năm thước. Mỗi một vòng chuyển động quanh lò lửa phải vượt qua ngót ba trượng. Còn Vương Tích Hương đứng cạnh lò lửa, mỗi vòng bất quá chỉ vài thước.
Chừng sau một tuần trà, hắc y nhân bỗng dừng lại, thong thả trở lại vị trí cũ, nói:
− Ngươi đã thắng.
Lãnh Như Băng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng nhìn, thấy Vương Tích Hương sắc diện đỏ bừng, người hơi lảo đảo, thì chàng thầm reo một tiếng hoan hỉ. Nếu hắc y nhân kiên trì thêm một vòng nữa, thì chẳng cần công kích, nàng cũng sẽ ngã lăn ra.
Vương Tích Hương cố tỏ vẻ thoải mái, giơ tay sửa sửa mái tóc, cười nói:
− Bổn cô nương thắng được thật chẳng phải dễ, đã phải sử dụng toàn bộ khí lực rồi đó.
Hắc y nhân đáp:
− Dù cô nương có dùng toàn lực hay không, nhưng cô nương đã thắng. Từ lúc này, hai vị là thượng khách của ta.
Lãnh Như Băng nghĩ:
“Không ngờ hắn còn biết nói đạo lý.”.
Chỉ thấy hắn phẩy tay ra lệnh:
− Mang lò lửa đi.
Hai đại hán khôi vĩ lập tức khiêng lò lửa rừng rực lửa xanh rời khỏi sảnh đường.
Trong sảnh đường lại tối mờ mờ, giơ tay không nhìn rõ năm ngón. Thì ra các cửa sổ trong sảnh đều đã bị che vải đen.
Vương Tích Hương chậm rãi giơ tay nắm lấy tay hữu của Lãnh Như Băng, rồi ngả người vào thân chàng.
Lãnh Như Băng thấy các ngón tay của nàng lạnh ngắt, người nàng hơi run run. Một nỗi thương cảm từ đáy lòng dâng lên, chàng nói nhỏ:
− Đường đường một đấng nam nhi mà để muội lụy khổ, không bảo hộ được muội, thực huynh quá hổ thẹn !
Vương Tích Hương hít một hơi dài, nói:
− Bên ngoài sảnh đường chắc là trăng sáng lắm.
Bỗng hai cánh cửa lớn nặng nề mở rộng, ánh trăng ùa vào như dòng ngân

hoa, đã có thể nhìn rõ cảnh vật trong sảnh đường.
Vương Tích Hương thẳng người dậy, tách ra khỏi chàng, nói:
− Ngươi đãi thượng khách như thế này ư ?
Hắc y nhân nói:
− Ta đã cởi bỏ áo choàng, đúng như ước ngôn. Các vị cũng nên đi đi thôi !
Chỉ nghe Vương Tích Hương cười khanh khách:
− Thì ra ngươi cũng là nữ nhân.
Hắc y nhân im lặng, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.
Lãnh Như Băng cả kinh, hỏi:
− Cái gì ?
Chàng định ngoảnh lại nhìn, nhưng nghe Vương Tích Hương bảo hắc y nhân cũng là nữ nhân, thì chàng không tiện ngoảnh lại nữa.
Vương Tích Hương nói:
− Người này chẳng những hành động có khí độ nam tử, mà ngay cả thanh âm cũng cải biến, khiến muội cơ hồ cũng bị đánh lừa.
Hắc y nhân lạnh lùng nói:
− Dù ta là nam hay nữ, nhưng ta đã thực hiện ước ngôn, vậy các vị cũng nên đi đi cho.
Vương Tích Hương nói:
− Chúng tại hạ đã lâu chưa ăn gì, nay là thượng khách của phu nhân, há lại không được chiêu đãi một bữa ?
Lãnh Như Băng vẫn nhìn ra cửa, chưa dám ngoảnh đầu lại.
Hắc y nhân đáp:
− Vậy thì thỉnh hai vị chờ ở đây một chút, ta đi bảo thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu.
Lãnh Như Băng nghe có tiếng bước chân sau lưng, lại không tiện ngoảnh lại, chỉ ngầm vận khí chuẩn bị đối phó.
Tiếng bước chân càng lúc càng xa, trong sảnh đường im lặng như tờ, tựa hồ Vương Tích Hương cũng đã đi đâu rồi.
Lãnh Như Băng hắng giọng, khẽ gọi:
− Vương cô nương ?
Không nghe thấy hồi âm của nàng. Lãnh Như Băng ngạc nhiên, không nhịn được nữa, bèn ngoảnh đầu lại. Trong sảnh đường chỉ còn trơ lại một mình chàng.
Sự tình biến hóa thật ngoài mọi dự liệu khiến Lãnh Như Băng có chút hoảng hốt.
Chàng gắng nén cơn xúc động trong lòng, nhìn kỹ một hồi, đoạn thong thả đi về phía sau, thấy cánh cửa mở hé. Hiển nhiên là hắc y nhân đã dìu Vương Tích Hương đi ra lối cửa này.
Bên ngoài cửa là một bãi cỏ hoang. Ngoài năm trượng có một gian phòng.

Lãnh Như Băng nghĩ:
"Phải tới đó coi xem sao.".
Đang định đến, bỗng thấy nơi đó lóe lên ánh đèn, quả nhiên là một căn phòng. Chàng bèn thi triển khinh công phóng tới.
Cửa phòng mở rộng. Một cây bạch lạp cháy sáng trên cao, một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bày một chén, đĩa, một bình rượu và hai đĩa thức ăn, nhưng không một bóng người.
Cảnh tượng thật khó hiểu. Chàng bất giác đứng ngây ở cửa, tiến thoái lưỡng nan.
Nghĩ một hồi, chàng mới thong thả bước vào. Vừa tới gần bàn, đột nhiên từ phía sau lưng vẳng lại thanh âm lạnh lùng:
− Thỉnh các hạ tạm dùng một chút trước, tiệc rượu sẽ đưa tới sau.
Lãnh Như Băng ngoảnh lại, chỉ thấy một thanh y đồng tử đứng ở giữa cửa, trên mặt có Mai Hoa tiêu ký, thì tức thời đề chân khí, người vọt ra chụp lấy cổ tay gã đồng tử.
Đồng tử chẳng những không né tránh, còn giơ cổ tay đón năm ngón tay của chàng. Lãnh Như băng dùng tay tả chộp cổ tay đồng tử, tay hữu rút phăng đoản kiếm, chĩa vào ngực đồng tử, lạnh lùng hỏi:
− Vị Vương cô nương kia đi đâu ? Nói mau !
Thanh y đồng tử xịu mặt, chậm rãi đáp:
− Nếu tại hạ không muốn nhường các hạ, thì các hạ quyết chẳng chộp được tại hạ.
Lãnh Như Băng lôi đồng tử vào phòng rồi buông tay ra, nói:
− Không sai, vừa rồi ngươi quả không né tránh, vậy hiện tại chúng ta thử lại coi !
Thanh y đồng tử đáp:
− Các hạ là quý khách của tệ chủ nhân, tại hạ không thể động thủ với các hạ, dù các hạ có giết tại hạ cũng vô dụng.
Lãnh Như Băng ngẩn người hỏi:
− Vì sao ?
Thanh y đồng tử đáp:
− Vì môn hạ của Mai Hoa chủ nhân khi chưa được chủ nhân chuẩn y, không thể tùy tiện nói ra.
Lãnh Như Băng nổi giận:
− Ngươi đã mất tự do, vậy hãy đưa ta đi gặp Mai Hoa chủ nhân.
Thanh y đồng tử đáp:
− Ý của tại hạ muốn nói rằng, các hạ chi bằng cứ tạm ở đây dùng tạm bữa trước đã. Nếu tệ chủ nhân chịu để các vị kiến diện, tự khắc sẽ phái người đến thỉnh ! Nếu tệ chủ nhân không muốn tương kiến với các vị, thì có bẩm cáo cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng nói:
− Quý chủ nhân coi chúng ta là thượng khách, đối đãi như thế này chẳng vô lễ lắm sao ?
Thanh y đồng tử đáp:
− Tại hạ đoán rằng tối nay tệ chủ nhân nhất định sẽ thỉnh các hạ kiến diện. Có chuyện gì khi các hạ gặp tệ chủ nhân hãy nói cũng chưa muộn. Nếu lúc này các hạ muốn dùng võ công, e sẽ hư sự tình.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Lời này quả không sai. Không nhịn chuyện nhỏ ắt hỏng đại sự. Hiện tại chưa rõ sinh mạng Vương Tích Hương thế nào, ở đâu. Nếu ta xung đột với họ, họ có thể giết nàng.".
Thanh y đồng tử nói tiếp:
− Các hạ đã nghe lời can của tại hạ, tốt hơn cả hãy tạm dùng bữa. Sau đó nếu có động thủ cũng được thêm nhiều khí lực.
Nói đoạn đưa tay nhón thức ăn ở hai đĩa đưa lên miệng ăn, nói:
− Tệ chủ nhân có phân phó, dù bưng món gì lên cũng phải ăn trước một chút để khách an tâm.
Lãnh Như Băng nói:
− Thì ra là vậy.
Đoạn kéo hai đĩa thức ăn lại, ăn một mạch hết liền. Thanh y đồng tử nói:
− Tại hạ đi mang cơm rượu tới.
Đoạn bước nhanh ra ngoài.
Lãnh Như Băng nhìn theo bóng gã mất hút, trong lòng cảm thấy bất an. Chàng ngồi ngẩn ra, nhìn ánh nến xuất thần, lo lắng cho sinh mạng của Vương Tích Hương.
Không biết bao lâu sau, bỗng mùi thịt nướng thơm phức ùa vào mũi. Ngẩng nhìn, thanh y đồng tử không rõ đã bước vào từ lúc nào, tay bưng một khay gỗ, trên khay có bốn đĩa thức ăn và một bầu rượu bằng bạc, nói:
− Các thứ còn nóng, thỉnh các hạ dùng cho !
Lãnh Như Băng cầm đũa gắp ngay một miếng đưa lên miệng.
Thanh y đồng tử mỉm cười:
− Các hạ không sợ trong đồ ăn có độc ư ?
Lãnh Như Băng lạnh lùng đáp:
− Dù Mai Hoa chủ nhân lòng lang dạ thú, cũng chưa đến mức làm như vậy.
Thanh y đồng tử rót đầy chén rượu cho chàng, nói:
− Các hạ đã không sợ có độc, vậy thỉnh cạn chung rượu này !
Lãnh Như Băng cầm chung rượu uống cạn một hơi, thong thả đặt chung xuống. Mục quang chàng bỗng lóe sáng, nói:
− Rượu này có ...
Một cánh tay đưa ra chộp lấy thanh y đồng tử.

Thanh y đồng tử bỗng né tránh trảo của chàng một cách khinh linh dị thường, nói:
− Nếu các hạ chịu uống thêm một chung cho thật say, thì sẽ an toàn mà ngồi chờ, khỏi phải nóng lòng sốt ruột.
Lãnh Như Băng chộp gã đồng tử không trúng, cơ hồ không thu hồi được thế xung kích, loạng choạng tiến lên mấy bước mới đứng vững nổi.
Thanh y đồng tử nói tiếp:
− Đúng như các hạ nói. Mai Hoa chủ nhân quyết không hạ độc vào rượu, bất quá rượu này rất nặng, dù người nghiền rượu nhất thiên hạ cũng khó uống nổi ba chung. Tửu lượng của các hạ thuộc loại xoàng, vì sao không nhâm nhi từ từ thôi, lại đem dốc cạn một hơi, dĩ nhiên là bị say.
Lãnh Như Băng cảm thấy ruột gan nóng như thiêu, khó thoát bị say, nhưng thần trí còn rất tỉnh táo, tay tì xuống bàn để giữ vững thân hình, nói:
− Tại hạ tuy không phải là đệ tử lưu linh, nhưng không tin rằng uống một chung đã say.
Thanh y đồng tử nói:
− Nếu trong rượu có độc, lúc này chỉ e các hạ đã bị trúng độc rồi, làm sao còn đứng được thế này ... Nhưng các hạ đã say lắm rồi đó, đừng cố chi trì mà khổ.
Loại rượu này, người say phải sau bốn giờ mới dã rượu. Dở tỉnh dở say như các hạ thì khổ lắm, chi bằng uống thêm một chung nữa cho say hẳn, thây kệ mọi sự trên đời, ngủ một giấc dài cho xong.
Lãnh Như Băng nổi giận:
− Mang ta đi, ta muốn gặp Mai Hoa chủ nhân, hỏi xem ngươi nói thế có nghe được chăng ?
Thanh y đồng tử đáp:
− Tệ chủ nhân thích nhất là người uống rượu. Nay tiếp quý khách thì ắt phải chiêu đãi. Các hạ tửu lượng xoàng như vậy, bồi tiếp sao nổi kia chứ ?
Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, định xông tới chỗ gã đồng tử. Nào ngờ tửu độ lúc này đã phát tác toàn bộ. Vừa đề chân khí, thì thấy bửng lửng, đầu nặng, chân nhẹ hẫng, ngã sóng soài xuống đất.
Thanh y đồng tử vọt đến như điện xẹt, đưa tay hữu đỡ vai chàng, tay tả rót đầy chung rượu thứ hai, nói:
− Rượu là thứ tốt nhất để giải bệnh tương tư, quên hết sự đời.
Đoạn kề chung rượu vào miệng Lãnh Như Băng.
Chàng đã ú ớ, miệng nửa khép nửa mở, không chịu uống. Nhưng kháng cự được một chút, rồi cũng không còn tự chủ, phải nuốt ừng ực.
Chàng lập tức ngất đi.
Đến khi tỉnh rượu, cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi.

Hồi 26
Tuyệt Xứ Cầu Sinh

Bảy ngọn cung đăng màu sắc khác nhau tạo thành một hợp quang dịu mắt, một mùi hương dìu dịu phảng phất. Một thanh âm ngọt ngào rót vào tai:
− Lãnh công tử, thỉnh dùng một chén tỉnh tửu thang, nếu công tử bỏ lỡ cơ hội sắp tới trong trạng thái ngất ngư vì rượu, thì sẽ hối tiếc suốt đời.
Lãnh Như Băng còn đang mơ mơ hồ hồ, chưa hiểu người ta nói gì, nhưng ngửi thấy một mùi thơm dễ chịu kề ở miệng, bất giác há miệng nuốt xuống. Đó là thang giả rượu, nấu từ món cá «Kim tuyến lý ngư». Uống hết thang này, lập tức tỉnh rượu.
Ngoảnh nhìn, chỉ thấy một hồng y thiếu nữ, tóc vấn cao, tay tả cầm chiếc chén không, tay hữu cầm thìa, làn thu ba đang tươi cười nhìn chàng.
Chàng lắc lắc đầu, mơ hồ nhớ lại, vừa rồi được nàng bón cho một thang giã rượu.
Bỗng một thanh âm vọng vào:
− Vị Lãnh công tử đã tỉnh rượu chưa ?
Chàng chưa nhìn thấy người nói là ai, từ đâu thì thiếu nữ đứng bên chàng đã đáp lời:
− Sau khi dùng một chén «Kim tuyến lý ngư», công tử đã tỉnh hẳn.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"«Kim tuyến lý ngư» ư ? Một món cá quí hiếm. Sao lại thết đãi mình trịnh trọng thế ?".
Chỉ nghe giọng thiếu nữ trong trẻo nói:
− Tỉnh rồi thì bận y phục cho chàng.
Lãnh Như Băng chột dạ:
"Ơ hay, các nàng làm trò gì mà bây giờ lại bảo mặc y phục cho mình ?".
Hồng y thiếu nữ đáp:
− Tỉ tỉ khỏi bận tâm, chúng tiểu muội sớm đã bận y phục cho chàng rồi.
Có tiếng cười khúc khích, rồi tiếng nói:
− Ta quên mất, đêm nay Tiểu Thúy muội muội chủ trì, nếu ta nhớ đã chẳng bận tâm đa vấn.
Hồng y thiếu nữ mỉm cười:
− Nói hay, nói hay, tỉ tỉ quá khen, Tiểu Thúy chẳng dám đương.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên:
"Bọn họ mặc đồ cho mình lúc nào mà mình không hay nhỉ ?" Chàng ngó

xuống, quả thấy mình bận bộ y phục màu trắng, mắt chụp mảnh vải màu hồng. Lại thấy nằng nặng trên đầu, đưa tay lên sờ, thấy bị chụp một chiếc mũ từ khi nào không biết.
Đưa mắt nhìn sang hai bên, thấy có nhiều thiếu nữ đều bận y phục trong cung, dưới ánh cung đăng bảy màu, trông rất lạ mắt, chàng chẳng còn hiểu đã xảy ra chuyện gì, bèn hỏi:
− Tiểu Thúy cô nương ...
Hồng y thiếu nữ cười:
− Công tử cứ gọi Tiểu Thúy thôi là được ...
Lãnh Như Băng tiếp:
− Đây là đâu ? Ai thay y phục cho tại hạ vậy ?
Tiểu Thúy cười:
− Thiên hạ tứ xứ đều là nhà, chẳng ai biết đây là nơi nào, công tử cứ coi chuyện vừa qua như một giấc mộng là được.
Lãnh Như Băng đã tỉnh táo hoàn toàn, đột nhiên đứng bật dậy, gỡ chiếc mũ ra khỏi đầu.
Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:
− Công tử làm gì vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ muốn bỏ mũ và vải che mặt, khôi phục bản lai diện mục.
Tiểu Thúy nói:
− Không được, tệ chủ nhân sắp tiếp kiến công tử, công tử gỡ bỏ hai thứ đó tức là cự tuyệt chủ nhân, lúc đó đừng trách tệ chủ nhân thất ngôn với công tử.
Lãnh Như Băng nghe vậy thì sững sờ, nghĩ:
"Lời này cũng không sai. Mai Hoa chủ nhân tựa hồ như không muốn gặp ai, nếu ta bỏ lỡ cơ hội này, ngày sau khó còn dịp khác. Hiện thời chưa biết Vương Tích Hương ở đâu, đã gặp Mai Hoa chủ nhân hay chưa ?" Nghĩ xong, đành thong thả ngồi xuống.
Thiếu nữ có tên gọi Tiểu Thúy bỗng cúi sát bên tai chàng nói nhỏ:
− Công tử có dịp được tệ chủ nhân tiếp kiến là hiếm lắm đó, hãy chịu khó đợi một chút nữa thôi.
Lãnh Như Băng bực bội không biết trút vào ai, nghe vậy bèn nói:
− Chủ nhân của các ngươi có phải là người hay không vậy ?
Tiểu Thúy nghiêm mặt lại:
− Công tử nói năng nên cẩn trọng một chút ...
Ngừng giây lát, đoạn nói tiếp:
− Nếu trên thế gian quả có thần thánh, thì tệ chủ nhân đúng là một vị thánh.
Lãnh Như Băng cố nén giận, nghĩ:
"Không hiểu Mai Hoa chủ nhân dùng ma lực gì khống chế thuộc hạ, mà bọn

chúng thảy đều tôn kính hắn như vậy ?”.
Bỗng văng vẳng tiếng nhạc nhè nhẹ, Tiểu Thúy nói nho nhỏ bên tai chàng:
− Lãnh công tử, đại giá của tệ chủ nhân đã tới, khi yết kiến, tốt hơn cả công tử nên giữ lễ một chút.
Lúc này cung đăng bỗng nhiên tắt phụt, sảnh đường tối om.
Lãnh Như Băng chửi thầm:
“Giở cái trò quỉ gì thế này không biết ?”.
Bỗng không gian bừng sáng, bốn cung trang thiếu nữ yểu điệu bưng ra một chiếc khay có giá, trên khay cắm một ngọn hồng lạp. Ngọn hồng lạp tỏa sáng khắp sảnh đường.
Tiếp đó tám nữ đồng cầm nhang đang cháy bước ra. Mùi nhang thơm nức, khói nhang mờ mịt. Bốn cung trang thiếu nữ đứng ở bốn góc một chiếc bàn.
Một tiếng nói trong trẻo cất lên:
− Chủ nhân giá lâm !
Ngọn hồng lạp bỗng tắt phụt, một bóng người vút tới.
Mục lực của Lãnh Như Băng rất mạnh, tám bó nhang cháy đỏ đủ rọi sáng cảnh vật, nhưng khói nhang mờ mịt như sương, khiến chàng không thể nhìn rõ diện mạo của người vừa tới đã ngồi xuống chiếc bàn kia là ai.
Chỉ nghe một thanh âm vọng lại:
− Ngươi muốn gặp ta phải không ?
Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn về phía phát ra tiếng nói đáp:
− Tại hạ Lãnh Như Băng.
Thanh âm lạnh lùng nói:
− Ta đã biết đại danh.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Cô nương có phải là Mai Hoa chủ nhân ?
Thanh âm lạnh lùng đáp:
− Không sai.
Lãnh Như Băng hắng giọng, cảm thấy có thiên ngôn vạn ngữ dâng lên, nhưng chưa biết nói gì trước. Thanh âm lạnh lùng tiếp:
− Có gì nói mau. Ta không thể chờ lâu !
Lãnh Như Băng muốn hỏi nhiều điều, nhưng điều trọng yếu trước mắt là sự sinh tử an nguy của Vương Tích Hương, bèn hỏi:
− Vị cô nương cùng đi với tại hạ hiện ở đâu ?
Thanh âm lạnh lẽo đáp:
− Nàng hoàn toàn vô sự, bất quá lúc này hai ngươi không thể gặp nhau.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Vì sao ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Ta tuy coi hai vị như thượng khách, nhưng không thể để hai vị kiến diện,

Vương cô nương kia tuy rất thông minh, tiếc rằng khi đánh cuộc, nàng quên không nói rõ điều kiện không được tách ly hai vị.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ chỉ cần biết nàng bình an vô sự là được.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Hiện tại ngươi đã biết rồi đó.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Khó gặp được người này, vậy phải hỏi cho minh bạch mới xong." Bèn hắng giọng hỏi:
− Người hồi tối mặc áo choàng đen có phải là cô nương hay không ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Là ta đó ! Ngươi chỉ cần biết có một vị Mai Hoa chủ nhân là đủ, khỏi cần biết quá rõ sự tình.
Sau một hồi ứng đáp, Lãnh Như Băng đã nhìn rõ hơn hẳn, chàng thấy người kia mặc bộ y phục sẫm màu, tay mang bao, nhưng mặt không đeo mạng, có thể phân biệt diện mạo vô cùng mỹ lệ, nhưng khói nhang làm cho nó mờ mờ ảo ảo, khó ghi nhớ được.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Ngươi cứ chằm chằm nhìn ta, hẳn đã thấy rõ rồi chứ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Khói nhang thế này, không thể thấy rõ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Thế là đã quá đủ, ngươi chưa gia nhập Mai Hoa môn hạ, được như thế là đã hi hữu.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Không nói đến chuyện đó cũng được, tại hạ còn mấy điều muốn thỉnh giáo cô nương được chăng ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Nói mau đi. Chúng ta chỉ còn tối đa thời gian khoảng một tuần trà.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Võ lâm đồng đạo thiên hạ có cừu hận gì với cô nương mà cô nương đối phó với họ như vậy ?
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ta đối phó với họ như thế nào ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Cô nương bày tiệc thỉnh anh hùng thiên hạ đến Liệt Phụ Chủng là có dụng tâm gì ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Có nhiều nguyên nhân, nhưng lúc này không có thời gian nói cho ngươi rõ.

Lãnh Như Băng hỏi:
− Lúc này tại hạ có thân phận gì đây ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Là quí khách.
Lãnh Như Băng nói:
− Đã là quí khách, không biết tại hạ có quyền tự do hành động chăng ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Khả dĩ.
Lãnh Như Băng bỗng đứng dậy nói:
− Tại hạ được khoản đãi, cần đáp lễ cảm tạ.
Đoạn thong thả tiến về phía Mai Hoa chủ nhân.
Tiểu Thúy đứng phía sau liền giơ tay giữ vai chàng nói:
− Nam nữ thụ thụ bất thân, công tử tuy là quí khách, nhưng trước mặt là nữ nhi, há có thể vi phạm lễ tiết.
Lãnh Như Băng cảm thấy bàn tay đặt trên vai kình lực rất mạnh, các ngón tay lại đặt ở ba xứ huyệt đạo, chàng quyết không thể hành động trái ý họ, bèn cười khảy một tiếng, nói:
− Đạo đãi khách của Mai Hoa chủ nhân hóa ra lại vô lễ thế này ư ?
Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm hồi lâu, đoạn nói:
− Tiểu Thúy buông ra, xem y muốn làm gì ?
Tiểu Thúy vâng dạ, buông tay khỏi vai Lãnh Như Băng đáp:
− Tỳ nữ tuân lệnh.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Lãnh Như Băng ta đã dành cho ngươi biệt lệ, nếu ngươi hành động quá phóng túng, vượt khỏi qui phạm môn hạ của Mai Hoa môn, đừng trách ta hết xem ngươi là quí khách.
Lãnh Như Băng điềm nhiên đáp:
− Tại hạ hoàn toàn không phải là thuộc hạ của Mai Hoa Môn các vị, do đó không cần tuân theo qui phạm của các vị.
Đoạn ngầm đề tụ chân khí, nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng.
Chưởng thế tuy chậm, nhưng chứa đựng nội kình cực mạnh, chỉ đẩy nhè nhẹ, song âm kình tức thời làn tản khai màn khói nhang mờ mịt, khiến thị giới trở nên thông suốt. Lãnh Như Băng ngưng thần nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng hơi phảng phất sự giận dữ.
Khói nhang đã trở lại mù mịt như cũ.
Lãnh Như Băng nảy ra vô số nghi vấn, nghĩ thầm:
“Khuôn mặt kia phân minh là một nữ nhân, chẳng lẽ Mai Hoa chủ nhân ác độc nọ đúng là một nữ nhân hay sao ? Một nữ nhân thống lĩnh rất nhiều cao thủ võ lâm, lại giấu giếm bản lai diện mục thì quả là điều khó tưởng tượng. Tiếc thay Vương Tích Hương không có ở đây, nếu không chắc hẳn nàng sẽ

lý giải được nghi vấn này.”.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ngươi đã nhìn rõ rồi chứ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tuy thoáng chốc, nhưng cũng đã ghi nhớ được.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, rồi phúc đáp câu hỏi của ta.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chuyện gì ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Họa phúc là do người ta tự tìm đến, nếu ngươi đáp sai một câu, có thể nguy đến tính mạng, nếu đáp đúng một câu, cũng có thể được ta cung kính tiễn khỏi nơi này. Ngươi chớ vọng động tâm cơ, tùy tiện phán định, hãy sử dụng trí thông minh cho đúng, chỉ cần ngươi cứ thực mà nói, thì dù có bị ta xử tử cũng không phải ân hận.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ được thỉnh đến đây, thân phận quí khách, nếu cô nương trở mặt thành cừu, tại hạ quyết không thúc thủ chịu trói.
Mai Hoa chủ nhân bỗng cười khanh khách:
− Ngươi tưởng võ công của ngươi cao lắm sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Dù chỉ địch nổi một chiêu, tại hạ cũng không run sợ.
Mai Hoa chủ nhân ngẩn người:
− Ngươi thật anh hùng ... Hiện thời ta muốn hỏi ngươi điều này. Nếu hai ta tương phùng ở nơi khác, liệu ngươi có thể nhận ra ta được chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Nếu cũng trang phục như thế này, dĩ nhiên tại hạ có thể nhận ra.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ngươi có biết người được thấy mục diện của ta sẽ phải thế nào hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không biết.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Chỉ có hai con đường khả dĩ tiến thoái. Một là chết, hai là trở thành Mai Hoa môn hạ, tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký.
Lãnh Như Băng xì một tiếng, rút đoản kiếm ra khỏi bao, nói:
− Đại trượng phu quyết làm ngọc, không làm bình đựng ngọc, tại hạ muốn sinh tử một trận.
Mai Hoa chủ nhân cười lạnh, đáp:
− Được. Để ta xem ngươi có đúng là Thiết Đà La Hán hay không ?

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, đoản kiếm chỉ xéo ở thế nghênh địch, nói:
− Cứ việc động thủ.
Mai Hoa chủ nhân thong thả đứng dậy, giơ tay bảo thuộc hạ:
− Các ngươi ra hết bên ngoài cho ta.
Bọn thuộc hạ nhất tề thoái lui.
Sau những tiếng bước chân, sảnh đường trở nên u tối và yên tĩnh lạ thường. Khói nhang tan dần.
Lãnh Như Băng ngưng thần, hoành kiếm, chỉ cần Mai Hoa chủ nhân xuất thủ, chàng sẽ tức thời phản kích. Nào ngờ hồi lâu vẫn không thấy động tịnh gì.
Lòng bàn tay Lãnh Như Băng rơm rớp mồ hôi vì khẩn trương, thân hình đã hơi lung lay. Chàng hỏi:
− Tại sao còn chưa xuất thủ ?
Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng điểm hỏa một ngọn bạch lạp. Sảnh đường mờ tối chợt sáng bừng lên.
Lãnh Như Băng nhìn rõ ràng một khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thế vô luân. Mái tóc dài xõa xuống vai, hàng mi cong cong, đôi mắt to tròn, khóe miệng he hé mỉm cười.
Lãnh Như Băng hít một hơi dài, lòng thầm tán thưởng:
"Quả là một giai nhân tuyệt thế !".
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng hỏi:
− Đã nhìn rõ chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Rõ rồi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu ngươi chưa nhìn rõ, thì chết sẽ có sở hận.
Lãnh Như Băng chợt nhớ đến Vương Tích Hương, vị cô nương chỉ còn sống được ba tháng, lẽ ra nên hoan lạc thụ hưởng những ngày quí giá còn lại, nhưng nàng lại dấn thân vào trường hoạt kiếm của võ lâm. Một tấn lòng nghĩa hiệp, một khí phách hào hùng vô song.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ngươi đã nhìn rõ rồi, vậy từ nay trở đi phải làm thế nào ?
Lãnh Như Băng nói:
− Phải làm thế nào ư ? Tại hạ không biết.
Mai Hoa chủ nhân bỗng chau mày, nói:
− Ngươi hãy ngắm kỹ một lần nữa coi.
Lãnh Như Băng quả nhiên ngẩng đầu nhìn thật kỹ, lần này quả nhiên cảm thấy huyết mạch trong người lưu chuyển dồn dập, toàn bộ mi mục thần thái của nàng toát ra một sức quyến rũ mãnh liệt, bất giác đoản kiếm trong tay chàng từ từ buông xuống.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Hiện tại ngươi minh bạch rồi chứ ?
Lãnh Như Băng như kẻ bị hớp hồn, người ngây ngất, hai mắt mở tròn, bước tới đáp:
− Minh bạch rồi ...
Lửa bùi nhùi tắt phụt, sảnh đường trở nên tối om.
Đang mê loạn thần trí, Lãnh Như Băng đột ngột dừng chân.
Chỉ nghe âm thanh ngọt ngào của Mai Hoa chủ nhân văng vẳng:
− Sao không lại đây ?
Thanh âm ấy tựa hồ có hấp lực đoạt hồn, Lãnh Như Băng cảm thấy xốn xang, bửng lửng, cơ hồ chân tự bước tiếp.
Nhưng cuối cùng chàng đã trấn tĩnh lại.
Một hồi lâu trầm mặc, rồi Mai Hoa chủ nhân nói:
− Không sai, ngươi quả là Thiết Đà La Hán.
Thanh âm dịu ngọt vừa rồi đã được thay bằng giọng lạnh lùng như cũ.
Kỳ thực Lãnh Như Băng như bị một đợt sóng thần lôi cuốn, chỉ muốn ào tới bên nàng. Nếu không phải chàng nhớ đến Vương Tích Hương, thì hẳn là chàng đã chẳng cưỡng nổi sức quyến rũ của tuyệt thế giai nhân này.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Từ khi ta nhập giang hồ đến nay, ngươi là kẻ duy nhất kháng cự nổi khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, ta thán phục định lực ấy của ngươi, nhưng cũng nảy sinh ý muốn giết ngươi.
Lãnh Như Băng đã hồi tỉnh, thong thả đáp:
− Tại hạ tin rằng cô nương có thể giết được tại hạ. Tuy tại hạ luyện võ từ ấu thơ, mười mấy năm không ngừng khổ luyện, dù có bị sát hại, cũng chỉ trách mình học nghệ chưa tinh, tử vong cũng đáng kiếp. Nhưng còn Vương cô nương kia trói gà không chặt, chẳng hề biết một chút võ công, mà giết nàng đi thì quá dễ.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ngươi muốn thỉnh cầu cho nàng ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Giết một người không có sức kháng cự, chẳng xứng chút nào với một nhân vật anh hùng.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Hiện thời các ngươi còn là quí khách của ta, ta có muốn giết các ngươi, cũng chưa phải lúc ...
Ngừng một chút, lại tiếp:
− Tiễn họ rời khỏi nơi này.
Lập tức rậm rịch tiếng cước bộ, tựa hồ có rất nhiều người chạy trong đại sảnh.

Lãnh Như Băng chỉ ngửi thấy mùi thơm thoang thoáng, rồi một giọng nói trong trẻo, tươi cười ở ngay bên tai:
− Tệ chủ nhân ban cho biệt lệ, hạ lệnh tiễn công tử rời khỏi nơi này.
Lãnh Như Băng nghe thanh âm rất quen thuộc, liền hỏi:
− Tiểu Thúy phải không ?
Người kia đáp:
− Lãnh công tử có trí nhớ rất tốt.
Lãnh Như Băng nói:
− Lần này tại hạ thoát chết, còn vị Vương cô nương ...
Tiểu Thúy nói:
− Tệ chủ nhân nói sao làm vậy, đã đáp ứng để hai vị rời khỏi nơi này, Lãnh công tử cứ an tâm.
Hai tay giơ ra một mảnh vải đen, nói:
− Khi đưa tiễn hai vị, cần phải bịt mắt, không biết ý công tử thế nào ?
Lãnh Như Băng nghĩ một chút, đáp:
− Thỉnh cô nương cứ việc.
Tiểu Thúy băng vải bịt mắt chàng, nói:
− Tiểu nữ sẽ đưa công tử rời khỏi đây.
Lãnh Như Băng hỏi luôn:
− Còn vị Vương cô nương ?
Tiểu Thúy cười:
− Tình lang chẳng quan tâm đến sinh tử của mình, chỉ lo cho sự an nguy của người ngọc, Vương cô nương quả có phúc lớn.
Lãnh Như Băng chẳng buồn giải thích, cũng không tái vấn, để Tiểu Thúy dắt đi.
Chỉ cảm thấy càng lúc càng nhanh, dã phong quạt vào mặt, tựa hồ đã ra nơi hoang dã.
Chừng ăn xong một bữa cơm, Tiểu Thúy bỗng dừng lại nói:
− Đến nơi rồi. Bảo kiếm ở bên cạnh công tử đó. Tiểu nữ cáo biệt.
Câu cuối cùng, thanh âm đã ở xa mấy trượng.
Lãnh Như Băng gỡ mảnh vải bịt mắt ra.
Ngẩng nhìn sắc trời, tinh tú chỉ còn lác đác, chân trời phía đông đã rạng sáng. Xa xa chỉ thấy một bóng đen ẩn hiện khuất dần.
Lãnh Như Băng thầm tán thưởng thân pháp khinh công tuyệt luân của Tiểu Thúy, nghĩ:
“Thân pháp như vậy mà chỉ là tỳ nữ của Mai Hoa chủ nhân. Còn chủ nhân kiều diễm, có hấp lực đoạt hồn kia đã chiêu mộ được vô số cao thủ võ lâm làm nanh vuốt cho ả ...”.
Bỗng nghe có thanh âm nho nhỏ như tiếng gọi ai. Lãnh Như Băng chợt nghĩ đến Vương Tích Hương.

Ngoảnh nhìn quanh, quả nhiên thấy một thiếu nữ bị bịt mắt đang ngồi dựa vào một gốc đại thụ. Lãnh Như Băng vội chạy đến:
− Vương cô nương, muội ...
Người kia chính là Vương Tích Hương. Nàng thở dài nhè nhẹ, nói:
− Không sao, mau gỡ băng bịt mắt cho muội.
Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:
"Chẳng lẽ ngay vải bịt mắt mà nàng cũng không đủ sức gỡ ra ?".
Dưới ánh ban mai, chỉ thấy sắc diện nàng xanh nhợt không một giọt máu, ánh mắt đờ đẫn cực kỳ mệt mỏi. Nàng hít một hơi dài, lắc đầu nói:
− Một nữ nhân quá lợi hại.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Muội đã thấy Mai Hoa chủ nhân ?
Vương Tích Hương đáp:
− Thấy rồi, đáng tiếc khi đó thể lực của muội đã hết chi trì nổi, nên không cách gì biết thêm được nội tình.
Lãnh Như Băng nói:
− Muội mệt quá rồi, chúng ta trở lại kỳ trận nghỉ ngơi đôi chút hẵng hay.
Vương Tích Hương nói:
− Không kịp nữa. Chỉ còn vài giờ là đến chính ngọ, chúng ta đâu có thể nghỉ ngơi.
Nàng thong thả lấy ra hai cây kim trâm, nói:
− Hãy châm giùm vào huyệt «Trung đình» và «Cự khuyết» trên mạch Nhâm của muội, chúng ta chỉ còn rất ít thời gian.
Tay cầm kim của nàng run run, tựa hồ hai cây kim quá nặng.
Lãnh Như Băng hơi do dự, nhận kim châm vào hai huyệt «Trung đình» và «Cự khuyết» cho nàng.
Vương Tích Hương tức thời phấn chấn hẳn lên, hai má đã phơn phớt hồng, nàng cười nói:
− Mai Hoa chủ nhân thả chúng ta ra trước vài giờ, hẳn cho rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại, chúng ta không thể bố trí lực lượng kháng cự mụ ta.
Lãnh Như Băng rụt rè nói:
− Mai Hoa chủ nhân đích xác là một nhân vật không dễ kháng cự.
Đôi mắt sáng của Vương Tích Hương chợt có ánh lạ, nàng cười hỏi:
− Huynh nói đến võ công hay là sắc đẹp của mụ ta ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Huynh nói đến võ công của mụ ta, tuy mụ ta rất mỹ lệ, nhưng lại giữ kín bản lai diện mục đến mức dị thường ...
Vương Tích Hương cười:
− Huynh đã nhìn thấy chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:
− Thấy rồi. Ôi, một khuôn mặt có hấp lực phi thường, huynh cơ hồ bị mụ ta hớp hồn đó.
Vương Tích Hương nói:
− Hãy kể tỉ mỉ cho muội biết, muội biết nhiều thêm phần nào về mụ ta, thì chúng ta thêm phần thắng chừng ấy ...
Ngừng một chút, nói tiếp:
− Huynh đừng giấu gì cả, kể càng tường tận, chính xác càng tốt. Sai một ly là đi một dặm đó.
Lãnh Như Băng cười cười:
− Huynh không giấu giếm đâu.
Đoạn đem tất cả những gì đã trải qua mà kể lại thật tường tận.
Vương Tích Hương chăm chú lắng nghe chàng kể xong mới thở dài nhè nhẹ nói:
− Mụ ta quá tự phụ.
Lãnh Như Băng nói:
− Huynh tuy chưa thấy qua võ công của mụ ta, cũng chưa dám khẳng định hắc y nhân động thủ với huynh lúc đầu có phải là mụ ta hay không, nhưng qua võ công của Tiểu Thúy có thể đoán rằng tất nhiên mụ ta thân hoài tuyệt kỹ, nếu mụ ta không có võ công siêu quần, há có thể thống lĩnh vô số cao thủ ?
Vương Tích Hương nói:
− Mụ ta mỹ lệ, nhưng cũng không thể khiến người ta vừa nhìn đã bị hớp hồn.
Chắc đấy là một loại mê hồn đại pháp. Những kẻ tôn sùng mụ ta, sẵn sàng xả thân cho mụ ta có lẽ đều là bị mỹ sắc của mụ ta sở cảm.
Lãnh Như Băng nói:
− Muội đã nhìn thấy mặt mụ ta chưa ?
− Chưa, có lẽ muội cũng là nữ nhi, nên mụ ta không cho thấy bản lai diện mục.
Lãnh Như Băng thở dài:
− Thuộc hạ của mụ ta vừa nhiều, vừa là cao thủ, phía chúng ta chỉ có vài người, làm sao kháng cự nổi, huống hồ thời gian còn quá ngắn ngủi, huynh mới ra giang hồ chưa lâu, uy danh chưa có, dù cố uốn ba tấc lưỡi, chỉ e anh hùng thiên hạ chẳng mấy ai tin cho.
Vương Tích Hương thong thả đứng dậy cười:
− Chúng ta đã không địch nổi mụ ta, chỉ còn cách thúc thủ đầu hàng ...
Nàng sửa lại tóc, tiếp:
− Mụ ta đã chịu thả chúng ta ra, nếu lúc này chúng ta rời khỏi đấu trường, mai danh ẩn tích, không đối đầu với mụ ta, thì sẽ bảo toàn được tính mạng.

Lãnh Như Băng nói:
− Muội chính nên làm như vậy, muội thân thể hư nhược, chẳng nên dấn thân vào dòng nước xoáy.
Vương Tích Hương hỏi:
− Còn huynh ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Huynh đã vào chốn giang hồ, sẽ đem hết khả năng quyết chiến với bọn chúng một phen.
Vương Tích Hương cười:
− Biết không địch nổi mà còn dốc toàn lực quyết chiến, dũng khí của huynh tuy đáng phục, nhưng chỉ là cái dũng của kẻ thất phu.
Lãnh Như Băng đáp:
− Nhưng ngoài việc đó ra, huynh chưa nghĩ được cách nào hơn.
Vương Tích Hương cười, điềm nhiên bước đi trước.
Lãnh Như Băng nhìn tứ phía, chắc hẳn hai người đang ở gần Liệt Phụ Chủng.
Chỉ thấy Vương Tích Hương hai tay kéo ống quần, chạy rất nhanh vào Liệt Phụ Chủng.
Lãnh Như Băng chạy theo hỏi:
− Muội làm gì vậy ?
Vương Tích Hương đáp:
− Phải xem Hứa lão tiền bối thế nào, tiện thể xem kỳ trận có còn nguyên vẹn hay không ?
Lúc này thái dương đã mọc, Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn về phía trước, bỗng sững sờ cả người. Kỳ trận mất hút, ngay cả tòa nhà mồ cũng vậy.
Thì ra tứ bề củi khô chất cao ngất, hơn nữa lại khá ngay ngắn, che lấp hết cả tầm mắt.
Lãnh Như Băng nhẩm tính, số củi tối thiểu cũng vài ngàn bó, phải hàng trăm người chất suốt đêm mới được thế kia, hơn nữa quanh đây vài dặm chẳng có một hộ nhân gia, chẳng hiểu Mai Hoa chủ nhân điều động lực lượng như thế nào mà trong một đêm đã làm được như vậy. Thật dị thường.
Bỗng từ trong đống củi có hai hắc y nhân sánh vai nhau bước ra, nói:
− Thỉnh nhị vị nhập trận theo lối này.
Hai gã này y phục kỳ dị, cũng choàng che kín từ đầu xuống chân, chỉ lộ ra cặp mắt.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Chui vào đống lửa, khác gì tự chui vào lưới". Đang nghĩ, Vương Tích Hương đã cúi khom lưng bước vào, chàng đành làm theo.
Đống củi xếp thành hàng, chừa ra một lối đi hẹp chừng hai ba thước, đủ chỗ cho hai người sánh vai nhau. Quẹo chừng bốn, năm lần đi cả thảy sáu bảy

trượng mới đến vòng ngoài của kỳ trận.
Vương Tích Hương bỗng dừng bước, nói:
− Hứa lão tiền bối bị người điểm huyệt, huynh giải huyệt cho Hứa lão sau đó đưa Hứa lão vào kỳ trận. Lúc này tình thế khẩn cấp, bọn chúng có thể phóng hỏa thiêu chết chúng ta bất cứ lúc nào.
Lãnh Như Băng đảo mắt, thấy Hứa Sĩ Công đang nằm ngửa ở ngoài kỳ trận, quả bị người điểm huyệt, chàng bèn ngầm vận nội lực, thi triển thủ pháp «Thôi Cung Quá Huyệt», day day vào huyệt đạo của lão Hứa.
Hứa Sĩ Công hít một hơi dài, mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Lãnh Như Băng hồi lâu, rồi lắc đầu, nói:
− Hỏng rồi, hỏng rồi ! Lão Hầu nhi lần này thật phải gác kiếm.
Vương Tích Hương nói:
− Lão tiền bối đừng thất vọng, chúng ta vào trong kỳ trận hẵng hay.
Hứa Sĩ Công nói:
− Tố Mai, Hoàng Cúc đều bị ...
Lãnh Như Băng biến sắc:
− Bị làm sao ?
Vương Tích Hương hỏi:
− Bị bọn chúng bắt đi phải không ?
Hứa Sĩ Công đứng dậy đáp:
− Đúng thế. Hai cô nương ấy đã bị hai gã Hồng y nhân bắt đi, lão phu bất tài, không bảo hộ được họ.
Vương Tích Hương nói:
− Chúng ta vào trong trận đã.
Kỳ trận vẫn như cũ, trừ việc bị củi chất cao ngất xung quanh, còn mọi thứ vẫn nguyên vẹn. Chu vi của kỳ trận khoảng bốn trượng, đêm qua thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đã chất củi vây xung quanh, vừa dày vừa cao, tới mức ánh dương quang không lọt vào được bên trong.
Lãnh Như Băng nhìn tứ phía, nói:
− Củi cao chất ngất thế kia, nếu không xếp chắc, chỉ cần đổ xuống thì chúng ta không chết cũng thụ trọng thương.
Hứa Sĩ Công nói:
− Trước mắt chỉ còn cách duy nhất là chúng ta tức thời xông ra.
Vương Tích Hương nói:
− Củi cỏ khô là vật dễ cháy dị thường, khi phóng hỏa sẽ tạo thành bức tường lửa, Mai Hoa chủ nhân lại sớm phòng bị chúng ta phá vây, nên để sẵn thông lộ quanh co khúc khuỷu để ta hết bề thoát chết.
Hứa Sĩ Công thở dài, tiếp:
− Lão phu vừa già vừa ốm thế này, có chết cũng không sao, nhưng hai vị đang tuổi thanh xuân, phải chết cháy thì thật đáng tiếc.

Vương Tích Hương nói:
− Nếu chúng định giết chúng ta, thì chẳng cần gì tốn công nhọc sức dựng lên công trình thế kia. Chúng làm vậy chỉ để đe dọa mà thôi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đe dọa chúng ta để làm gì chứ ?
Vương Tích Hương mỉm cười:
− Bởi vì Mai Hoa chủ nhân rất coi trọng chúng ta mới tốn công phí sức như vậy.
Lời chưa dứt, họ đã vào đến giữa trận.
Vương Tích Hương từ từ ngồi xuống, nói:
− Mai Hoa chủ nhân không muốn chúng ta tham gia vào chuyện thị phi hôm nay, phá hoại dự mưu của thị. Bắt hai tì nữ, chất củi vây quanh như thế chỉ là để đe dọa chúng ta thôi.
Lãnh Như Băng nói:
− Căn cứ tình cảnh đêm qua mà luận, nếu Mai Hoa chủ nhân muốn sát hại chúng ta, thật chẳng có gì là khó, đâu cần tốn phí công sức thế kia.
Vương Tích Hương nói:
− Đêm qua tuy Mai Hoa chủ nhân toàn thắng, sinh mệnh của chúng ta nằm trong tay y thị, nhưng muội nghĩ rằng y thị cũng rất không an tâm.
Lãnh Như Băng nói:
− Vì sao ?
Vương Tích Hương cười:
− Rất đơn giản, Mai Hoa chủ nhân được thuộc hạ bẩm báo, coi chúng ta là kình địch, nhưng sau khi gặp, thấy chúng ta đầy khiếm khuyết, kết quả đánh cuộc lại thấy chúng ta rất cao minh, ưu tú hơn y thị về trí tuệ, không ngờ cuối cùng muội lại chưa hề tập võ, khi muội rút kim trâm ra khỏi huyệt đạo lập tức ngất đi.
Lúc ấy tuy muội không biết Mai Hoa chủ nhân làm những gì, nhưng ắt là y thị ngầm thử võ công của muội, thấy muội quả tình không hề biết võ công, thì một là do chính thị đã ước định, hai là thấy chúng ta cũng chẳng có tác dụng gì lắm, nếu muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay, nên mới thả chúng ta đi ...
Nàng hít một hơi dài, cười nói:
− Có lẽ hiện tại y thị đang hối tiếc.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Làm sao muội biết như vậy ?
Vương Tích Hương đáp:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân không hối tiếc, thì đã chẳng phái người giám sát chúng ta.
Lãnh Như Băng nói:

− Muội nhìn thấy bọn giám sát ư ?
Vương Tích Hương cười:
− Thấy chứ. Mai Hoa chủ nhân thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời. Khi muội ngất đi, y thị thử nghiệm chán chê, phát hiện muội không hề giả bộ, nhớ lại lúc bị bại một chiêu ở sảnh đường, trong lòng y thị liền hoàn toàn không phục.
Nhưng Mai Hoa chủ nhân tài năng hơn người, muốn thả chúng ta để dò tìm bí mật.
Ban nãy, khi muội nhờ huynh châm kim vào huyệt để tỉnh táo và phục sức, bí mật ấy đã bị những kẻ phái đi ngấm ngầm giám sát nhìn thấy rồi.
Lãnh Như Băng thở dài:
− Lẽ ra huynh phải nghĩ đến điều đó.
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
− Huynh đừng tự trách làm gì, việc bị Mai Hoa chủ nhân nhìn thấy có khi lại hóa hay.
Lãnh Như Băng nói:
− Điều này thì huynh không hiểu nổi.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão phu càng nghe càng hồ đồ.
Vương Tích Hương nói:
− Mai Hoa chủ nhân tài trí siêu nhân, có lẽ còn hơn cả muội. Cũng có thể muội suy luận không đúng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Đối với tài năng liệu sự như thần của cô nương, lão phu phục sát đất, cô nương không cần khiêm tốn.
Vương Tích Hương nói:
− Mai Hoa chủ nhân vô cùng tự phụ, khi thấy muội dùng kim trâm cắm vào huyệt đạo, tất sẽ tập trung tinh thần suy nghĩ xem tại sao lại như vậy. Y thị càng phân tâm bao nhiêu, những người tham gia đại hội trưa nay càng thêm cơ hội sống sót bấy nhiêu.
Lãnh Như Băng nói:
− Mai Hoa chủ nhân có thể tạm thời không nghĩ đến chuyện này, thì sao ?
Vương Tích Hương nói:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân cao minh hơn muội mười lần, y thị có thể không thèm nghĩ đến, nếu thua kém muội mười lần, y thị cũng sẽ không nghĩ đến làm gì.
Nhưng muội cho rằng lúc này y thị chính đang dành toàn bộ tâm cơ nghĩ đến việc đó ...
Nàng dừng lời, nhìn hai người một lượt, tiếp:
− Sự tình này cùng khả dĩ có hai kết quả, khiến muội chưa thể phán đoán

chính xác, những mong hai vị dùng tài trí tương trợ.
Hứa Sĩ Công vuốt chòm râu dê, nói:
− Nếu về kinh nghiệm giang hồ, thì lão phu có thể đóng góp với cô nương đôi chút kiến văn.
Lãnh Như Băng nói:
− Không biết là hai kết quả gì ?
Vương Tích Hương đáp:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân tinh thông y lý, sẽ đoán biết được phương pháp châm cứu. Phương pháp này không có trong võ công, dù y thị tận thông võ công thiên hạ, cũng chịu không biết vận dụng phương pháp ấy vào võ công như thế nào.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Còn kết quả thứ hai ?
Vương Tích Hương đáp:
− Giả tưởng rằng Mai Hoa chủ nhân không thông y lý, nhưng bình nhật vẫn tự cao tự đại, lâu dần thành tính kiêu ngạo, quyết không chịu thừa nhận thất bại, tất sẽ nghĩ ra một lý do khác để duy trì lòng tự tôn của mình.
Lãnh Như Băng nói:
− Mai Hoa chủ nhân có thể nghĩ ra lý do gì ?
Vương Tích Hương đáp:
− Y thị sẽ coi mình là thông minh hơn, nghĩ rằng chúng ta cố ý bày trò châm huyệt giả bộ để y thị nhìn thấy.
Hứa Sĩ Công nói:
− Có lý, có lý lắm.
Vương Tích Hương thở một hơi dài, nói:
− Nếu đúng như vậy, thì mọi người chúng ta ở trong cảnh ngộ rất nguy hiểm.
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên, vỗ vỗ tay vào đầu:
− Cô nương nói vậy khiến lão phu lại thêm hồ đồ, nếu Mai Hoa chủ nhân tưởng lầm rằng cô nương giả bộ như vậy, chứ không hiểu rõ nội tình, thì chẳng phải là càng hay hơn sao ?
Vương Tích Hương nói:
− Hay nhất là Mai Hoa chủ nhân hiểu y lý một chút, nhưng không hiểu được phương pháp châm cứu của muội đến cùng, nhất định y thị sẽ dốc tâm lực suy nghĩ tìm hiểu nó, như thế anh hùng thiên hạ có thêm sinh cơ, còn nếu y thị tưởng lầm là chúng ta giả bộ châm huyệt, y thị sẽ coi thường, rồi dốc tâm lực vào mưu chước hãm hại anh hùng thiên hạ dự đại hội.
Hứa Sĩ Công tán thưởng:
− Tài năng của cô nương thật phi thường, lão phu bái phục, bái phục.
Lãnh Như Băng nói:

− Huynh có một điều chưa hiểu, muốn thỉnh giáo muội.
Vương Tích Hương đáp:
− Muội biết, huynh định hỏi vì sao chúng ta tự chui vào lưới, tức là vào trong kỳ trận này chứ gì ?
Lãnh Như Băng nói:
− Huynh đúng là đang định hỏi như vậy.
Vương Tích Hương đáp:
− Nguyên nhân rất đơn giản, Mai Hoa chủ nhân tưởng lầm chúng ta đã chui vào tuyệt đạo, ắt sẽ không đề phòng thêm với chúng ta nữa ...
Lãnh Như Băng nói:
− Lúc này chúng ta thực sự đã lâm vào tuyệt địa, còn tưởng lầm gì nữa.
Vương Tích Hương nói:
− Thế mới gọi là lâm tuyệt xứ để cầu sinh, xem ra chúng ta chui vào đây còn có nhiều sinh cơ hơn hẳn ở bên ngoài đó.
Hứa Sĩ Công hỏi:
− Cô nương chắc đã có kế sách trong đầu ?
Vương Tích Hương đáp:
− Tuy có, nhưng không dám chắc hoàn toàn.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Thân lâm tuyệt địa, sinh cơ chẳng có, vậy mà nàng nói mạnh miệng như thế, để xem nàng có kế sách gì ?".
Hứa Sĩ Công nói:
− Tình hình khẩn cấp, cô nương có cao kiến gì, hãy nói ngay cho lão phu nghe coi ?
Vương Tích Hương nói:
− Chúng ta sẽ phóng hỏa trước bọn chúng, thiêu cháy bức thành củi kia.
Lãnh Như Băng nói:
− Phóng hỏa tự thiêu ?
Vương Tích Hương đáp:
− Nếu không, sao gọi là lâm tử địa để cầu sinh ?
Hứa Sĩ Công nhìn bốn phía, nói:
− Bức thành củi khô kia rất dễ bén lửa, hỏa thế sẽ khủng khiếp lắm, khả năng thoát ra hầu như không có một phần ...
Vương Tích Hương cười:
− Hai vị chỉ thấy một, không biết hai. Nếu chúng ta sớm leo lên trên nóc đống củi, hỏa thế mới bén thì ta đã nhảy ra bên ngoài, nấp vào trong cỏ rậm. Bọn thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ở tứ phía thấy hỏa phát sẽ hoảng loạn trước, còn bụng dạ đâu để ý đến chúng ta, huống hồ lửa bốc lên sẽ khiến anh hùng thiên hạ dự hội cảnh giác thêm mấy phần ...
Nàng hít một hơi dài, nói tiếp:

− Nếu ta lại bắt sống được ba kẻ đang quan sát chúng ta, lấy y phục của chúng, ném chúng vào lửa thiêu thế thân cho chúng ta thì càng hay.
Lãnh Như Băng nói:
− Huynh minh bạch rồi, ba chúng ta khoác y phục của chúng, trà trộn vào hàng ngũ của chúng ...
Vương Tích Hương cười:
− Đúng vậy ! Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều bịt mặt bằng vải đen để che giấu thân phận, ta càng dễ lọt qua tai mắt của chúng.
Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn nóc bức thành củi khô, ước lượng khinh công của mình có thể vọt lên được tới đó, bèn nói:
− Vậy chúng ta cứ y lời muội mà làm.
Ba người ra gần bức thành củi. Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, nhún chân búng mình lên, tay vịn lấy một thanh củi hơi chìa ra mà vọt lên tiếp.
Vương Tích Hương nói:
− Huynh phải cẩn thận, chú ý những cây cổ thụ ở bốn phía, e rằng Mai Hoa chủ nhân đã bố trí thuộc hạ giám sát chúng ta đó.
Lãnh Như Băng gật đầu, tay rút đoản kiếm, khe khẽ chặt củi tạo thành một chỗ nấp trên mặt thành củi. Kiếm của chàng vô cùng sắc bén, chặt vào đao kiếm khác còn đứt, huống hồ chặt vào củi. Chỉ cần ấn nhẹ một cái, củi đã gãy rời từng đoạn.
Vương Tích Hương cười:
− Thành củi kiên cố đấy, không sợ sụt đâu.
Đoạn bảo Hứa Sĩ Công:
− Nào, ta phóng hỏa bông thôi.
Hứa Sĩ Công ngơ ngác, nghĩ:
"Phóng hỏa bông là cái quái gì ? Nữ oa nhi này nói khó hiểu quá !".
Chỉ thấy Vương Tích Hương vun vun cỏ khô rất dễ bén lửa vào một đống, cười bảo Hứa Sĩ Công:
− Lão tiền bối xé cho một vạt áo đưa đây.
Hứa Sĩ Công ngẩn người, xé vạt áo đưa cho nàng, nàng cuộn thành ba sợi dây bằng vải, lại nói:
− Lão tiền bối có bùi nhùi chứ ?
Hứa Sĩ Công đáp:
− Vật bất ly thân của dân giang hồ, sao lại không có !
Liền đưa bùi nhùi cho nàng.
Nàng châm bùi nhùi, cho bén vào ba sợi dây vải, đoạn tắt bùi nhùi đi, dúi một đầu dây chưa cháy vào đống cỏ khô kia, cười nói:
− Khoảng một giờ nữa lửa mới bén đến đống cỏ.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cô nương không bôn tẩu giang hồ, sao lại lão luyện đến thế, hơn cả lão hủ

này ?
Vương Tích Hương đáp:
− Chưa hết đâu. Lão tiền bối hãy mang cỏ tươi lại đây.
Hứa Sĩ Công biết nàng tâm kế đa đoan, không hỏi thêm, lấy cỏ héo và tươi mang lại thành một đống. Vương Tích Hương nói:
− Nhét cành khô vào đống cỏ tươi, chất một ít cỏ khô xung quanh, rồi châm lửa.
Hứa Sĩ Công y lời mà làm, lửa cháy, gặp cỏ tươi, khói bốc lên mỗi lúc một nhiều. Hứa Sĩ Công nói:
− Đơn giản thế này mà lão hủ không nghĩ ra.
Lúc này, Lãnh Như Băng đã tạo xong một chỗ nấp trên mặt bức thành củi. Chàng thả sợi dây tết bằng ống tay áo xuống để kéo Vương Tích Hương lên trước.
Hứa Sĩ Công nắm một đầu dây, dễ dàng mượn lực vọt lên.
Vương Tích Hương đã bị khói mù mịt làm chảy nước mắt, nàng ngả đầu vào ngực Lãnh Như Băng, nói:
− Huynh thử ló đầu lên coi xem, nếu thấy khói đã đủ che chắn, thì chúng ta thoát ra thôi, muội khó thở lắm rồi.
Lãnh Như Băng ló đầu lên, thấy khói đã mù mịt bốc lên xung quanh, bèn nói:
− Ra được rồi !
Đoạn cắp Vương Tích Hương vọt ra phía bên ngoài. Bên ngoài là bãi cỏ rậm chạy đến sát Liệt Phụ Chủng. Ba người lách cỏ rậm mà tiến về phía đó. Được một quãng, họ dừng lại, nấp vào một bụi cỏ cao.
Vương Tích Hương thở một hơi dài, bảo Lãnh Như Băng:
− Huynh coi thử, xem có ai nhìn thấy chúng ta hay không ?
Lãnh Như Băng ló đầu ra quan sát, chỉ thấy mười mấy hắc y nhân chạy hối hả loanh quanh gần bức thành củi khô, chẳng biết làm gì. Vương Tích Hương hỏi:
− Thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Có nhiều người chạy quanh bức thành củi khô, chẳng hiểu định làm gì ?
Vương Tích Hương thở phào, nói:
− Càng hay, chúng không nhìn thấy chúng ta vì mảnh vải đen che mặt hạn chế thị tuyến, lại bị khói xông mù mịt. Ôi, thế sự là vậy, có lợi tất có hại. Mai Hoa chủ nhân bắt thuộc hạ che mặt để giấu bản lai diện mục, cũng để thêm phần nguy dị, nhưng lại bị chúng ta lợi dụng điểm đó mà thoát khỏi tai mắt của chúng.
Hiện thời còn một việc trọng yếu là phải bắt sống ba tên trong bọn chúng.

Hồi 27
Quần Hùng Dự Hội

Lãnh Như Băng nói:
− Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều thuộc hàng võ công cao cường, bắt sống chúng đâu phải chuyện dễ ?
Vương Tích Hương mỉm cười:
− Huynh có biết dùng ám khí chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Biết, nhưng phóng không trúng thì chẳng lộ diện hay sao ?
Vương Tích Hương nói:
− Muội sẽ dạy huynh một thủ pháp ám khí lợi hại.
Lãnh Như Băng đã biết tài năng của nàng, bèn hỏi:
− Thủ pháp thế nào ?
Vương Tích Hương đáp:
− «Kim Trâm Đả Huyệt Pháp».
Đoạn lấy mấy cây kim trâm, ướm ướm vào mấy chỗ huyệt đạo trên người, rồi nói:
− Huynh phóng kim trâm đi, nếu trúng huyệt, địch nhân sẽ lập tức ngất lịm, bắt sống y chẳng tốn chút sức lực nào. Nếu cần, rút kim ra lại tỉnh liền ...
Lãnh Như Băng nói:
− Chỉ e thủ pháp của huynh không được chuẩn xác.
Vương Tích Hương nói:
− Thì cứ thử trước xem sao !
Đoạn đưa kim trâm cho chàng. Lãnh Như Băng nhận kim, nói:
− Thử như thế nào đây ?
Vương Tích Hương nhắm mắt, nói:
− Thử trên người muội đây này.
Hứa Sĩ Công nói:
− Không được, hãy thử trên thân mình của lão hủ.
Lãnh Như Băng cau mày:
− Chỉ e thủ pháp của tiểu đệ không chuẩn xác, đả thương Hứa huynh thì nguy.
Hứa Sĩ Công cười:
− Không sao, lão hủ tự tin chịu đựng được một kim.
Vương Tích Hương mỉm cười:

− Xuất thủ mau đi, thời gian đâu còn nhiều.
Đoạn nàng hướng dẫn thủ pháp dùng kình lực búng kim cho Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng nói:
− Hứa huynh chuẩn bị này ...
Hứa Sĩ Công đáp:
− Cứ ...
Lời chưa dứt, đã ngã ngay xuống đất.
Vương Tích Hương cười:
− Thủ pháp rất chuẩn, đủ đối phó với địch nhân.
Lãnh Như Băng rút kim khỏi người Hứa Sĩ Công, nói:
− Cự ly ngắn, Hứa huynh lại ngồi bất động.
Vương Tích Hương tiếp:
− Huynh đừng e ngại, cứ nấp một chỗ mà ngầm phóng kim trúng đích là được.
Hứa Sĩ Công sau khi rút kim ra đã tỉnh dậy, liền tiếp:
− Địch đông, ta có một mình, thâm hãm trùng vây, Lãnh đệ đừng để ý đến tiểu tiết, ở đây chẳng cần bàn đến sự quang minh chính đại.
Lãnh Như Băng đáp:
− Được ! Thỉnh Hứa huynh bảo hộ Vương cô nương, nếu sau nửa giờ tiểu đệ không trở lại, Hứa huynh cũng đừng tham gia đại hội nữa, chờ sau khi tan hội hãy bảo hộ Vương cô nương rời khỏi hiểm địa này.
Vương Tích Hương nói:
− Huynh cứ y theo thủ pháp ấy mà làm, bảo đảm bách phát bách trúng. Đó là thủ pháp ám khí độc nhất vô nhị trên thế gian, sau khi huynh đem y phục về đây, muội sẽ truyền cho huynh thêm hai thủ pháp nữa, thì huynh sẽ là người độc nhất trong thiên hạ nắm được ám khí tuyệt học.
Lãnh Như Băng mỉm cười, lao vút đi.
Vương Tích Hương bảo Hứa Sĩ Công:
− Lão tiền bối bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, hẳn có võ công kinh nhân.
Hứa Sĩ Công đáp:
− Nói ra thật hổ thẹn, người ta bảo thiếu niên anh hùng, lão nhân vô dụng.
Vương Tích Hương nói:
− Cũng có câu «Gừng càng già càng cay», lão tiền bối đừng quá khiêm nhường.
Hứa Sĩ Công nói:
− Lão hủ hoàn toàn thành thực.
Vương Tích Hương nói:
− Đã vậy, để tiểu nữ truyền cho Hứa lão ba chiêu võ công được chăng ?
Hứa Sĩ Công đáp:

− Đâu dám phiền cô nương.
Vương Tích Hương nói:
− Đừng khách khí, nhân lúc chờ Lãnh huynh trở về ... Võ công này tuy chỉ gồm ba chiêu, nhưng uy lực mạnh mẽ dị thường, gọi là «Phá Sơn Tam Thức».
Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:
− «Phá Sơn Tam Thức» ?
Vương Tích Hương nói:
− Đúng thế. Năm xưa có một vị cao tăng thân hoài tuyệt học, bị người ám toán nhốt vào trong sơn động. Nào ngờ vị cao tăng ấy tự trị lành thương thế, phá động mà ra. Cửa động bị chắn bởi khối nham thạch ngàn cân, vị cao tăng dùng ba chiêu mà thoát ra, nên mới gọi là «Phá Sơn Tam Thức».
Hứa Sĩ Công nói:
− Dường như lão phu cũng từng nghe nhắc qua sự tích ấy. Vị đại sư cao tăng kia pháp hiệu là gì ?
Vương Tích Hương nói:
− Lúc này không còn nhiều thời gian, cần truyền thụ cho lão tiền bối trước đã. Nếu lão tiền bối muốn nghe, tiểu nữ biết rất nhiều sự tích võ lâm, sau này sẽ kể cũng chưa muộn.
Nàng hít một hơi dài, nói luôn:
− Yếu quyết tối đại của «Phá Sơn Tam Thức» là dồn công lực toàn thân vào tay mà phách không một chưởng ...
Hứa Sĩ Công đột nhiên giơ ngón tay lên miệng, vận khí chuẩn bị nghênh địch.
Thì ra có một hắc y nhân vội vã chạy qua gần chỗ hai người, tiến về phía tòa nhà mồ.
Thấy hắc y nhân đã đi xa, Vương Tích Hương tựa hồ muốn gấp truyền «Phá Sơn Tam Thức» cho lão Hứa, liền nói tiếp luôn:
− Mỗi người luyện võ đều biết vận khí hành lực, hãy dồn nội lực toàn thân, tập trung ở cánh tay, bàn tay, nhưng sự thực thì nội kình tập trung ở đó rất có hạn.
Điểm khác biệt của «Phá Sơn Tam Thức» này là ở chỗ có thể dùng tiềm lực nội thân mà dồn hết vào chưởng lực khi phát xuất. Do đó uy lực cực kỳ mãnh liệt.
Hiện tại tiểu nữ phải truyền thụ cho Hứa lão phương pháp «Điều Nguyên Hóa Lực», sau đó sẽ đến chiêu thuật xuất thủ.
Hứa Sĩ Công sớm biết tài năng của nàng, lập tức không chút nghi ngờ, nghiêm trang nói:
− Lão hủ cung kính thụ giáo.
Vương Tích Hương cũng không khiêm nhường, mỉm cười, bắt đầu truyền

thụ nội công tâm pháp «Điều Nguyên Hóa Lực».
Môn võ công uyên bác, kỳ dị này có cách vận khí hành lực khác hẳn thường quy, nhằm phát xuất tiềm năng của sinh mệnh. Vương Tích Hương biết rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không nên giảng tường tận lý thuyết, mà chỉ cần truyền thụ thực dụng pháp môn thì hơn.
Hứa Sĩ Công tuy thua Lãnh Như Băng về tài trí, khả năng tiếp thu, nhưng đã xông xáo giang hồ mấy chục năm, kiến văn quảng bác, có thể lấy kinh nghiệm phong phú bù cho sự hạn chế về tài trí.
Vương Tích Hương truyền đạt phân minh, sâu sắc, Hứa Sĩ Công toàn thân toàn ý học tập, nên chỉ khoảng dùng xong một bữa cơm, đã thuộc kỹ yếu quyết.
Bỗng bóng cỏ lay động, Lãnh Như Băng đã trở về.
Vương Tích Hương hỏi:
− Thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Ổn rồi, huynh lột ba bộ y phục, có một bộ nhỏ, vừa hợp cho muội đây.
Vương Tích Hương nói:
− Hay lắm, chúng ta mau thay y phục, kẻo muộn.
Lãnh Như Băng nói:
− Huynh và Hứa lão tạm rời chỗ này để muội thay đồ trước.
Vương Tích Hương mỉm cười:
− Hai vị chỉ cần ngoảnh mặt đi là được. Muội chỉ thay ngoại y thôi.
Họ mau chóng thay xong y phục, trông không khác gì đám thuộc hạ Mai Hoa chủ nhân.
Vương Tích Hương nói:
− Chúng ta chưa biết chúng có ký hiệu ước định gì với nhau, hành động nên cẩn thận một chút, tốt nhất là đừng tùy tiện, tránh lộ chân tướng.
Hứa Sĩ Công nói:
− Cứ làm theo cô nương là được.
Vương Tích Hương dặn:
− Hai vị đừng quên, tùy thời tùy chỗ nên ở bên cạnh muội. Chúng ta cần gây rối loạn vào giờ ngọ, trong đại hội quần hùng, làm đảo lộn thứ tự mà Mai Hoa chủ nhân dự tính để phá vỡ kế hoạch hãm hại quần hùng của y thị.
Lãnh Như Băng thở dài:
− Huynh có một điều rất khó ...
Vương Tích Hương giục:
− Nói mau đi ! Chúng ta phải rời chỗ này.
Lãnh Như Băng nói:
− Chẳng lẽ Mai Hoa chủ nhân có cừu hận với hết thảy anh hùng thiên hạ hay sao mà muốn dùng độc kế hãm hại họ ?

Vương Tích Hương đáp:
− Nếu chúng ta có thể tìm ra nguyên nhân thì chẳng khó khăn xác định thân thế của Mai Hoa chủ nhân.
Đoạn nàng bước ra khỏi đám cỏ đang ẩn trước. Lãnh Như Băng đi trước dẫn đường. Ba người thấy khói mù mịt đầy trời, mười mấy hắc y nhân tay lăm lăm binh khí đứng ở tứ phía không hề có ý cứu hỏa.
Vương Tích Hương nói nhỏ:
− Chúng đã chậm một bước.
Phía Liệt Phụ Chủng bỗng đột nhiên trở nên náo nhiệt, chỉ thấy mấy chục bạch y đại hán đang hối hả lau bụi trên các dãy bàn.
Thì ra năm mươi chiếc bàn vuông đã được bày dưới gốc một cây cổ bách đại thụ.
Đám bạch y đại hán không che mặt, trông không có vẽ là những người biết võ công, hẳn chẳng phải là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.
Lúc này đã vào giờ ngọ, sắp tới lúc người dự hội kéo tới, ngoài đám bạch y đại hán, chỉ có mười mấy võ trang đại hán phân bố ở tứ phía, chắc là những kẻ giám thị đám bạch y kia. Bỗng một đại hán tiến lại hỏi:
− Ba vị có phải là thuộc hạ của các sứ giả kia phụng mệnh tới đây hay không ?
Vương Tích Hương nghĩ:
"Hỏng rồi, mình không ngờ Mai Hoa chủ nhân không cho phép những kẻ trang phục giống như thuộc hạ vào chỗ tiếp đãi anh hùng thiên hạ." Nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn đáp:
− Chúng ta phụng mệnh Tiểu Thúy cô nương tới đây.
Võ trang đại hán ngơ ngác, thái độ rất cung kính, hỏi:
− Không biết chư vị có điều gì phân phó ?
Vương Tích Hương nghĩ:
"Tiểu Thúy chỉ là tỳ nữ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng xem địa vị rất cao."
Bèn đáp:
− Tiểu Thúy cô nương không an tâm, phái chúng ta đến xem việc chuẩn bị thế nào rồi.
Đại hán nói:
− Đại bộ phận đã hoàn tất, thỉnh bẩm báo Tiểu Thúy cô nương an tâm.
Vương Tích Hương nói:
− Vậy thì được.
Đoạn quay người đi vài bước, chợt ngoảnh lại hỏi:
− Chưa đúng thời hạn ước định, đã có ai đến hay chưa ?
Đại hán cung kính đáp:
− Có mấy vị khách đến sớm, đều bị cản lại ở bên ngoài Liệt Phụ Chủng.
Vương Tích Hương hỏi:

− Còn vị sứ giả chủ trì việc này là ai ?
Võ trang đại hán tựa hồ sinh lòng hồ nghi, hai đạo mục quang nhìn nàng chăm chăm hồi lâu mới đáp:
− Phục Hổ Sứ Giả.
Vương Tích Hương nói:
− Tốt lắm.
Đoạn quay nhìn Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công nói:
− Chúng ta đi giám sát một chút.
Rồi cất bước đi trước. Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi hai bên nàng, ở phía sau một chút, bề ngoài làm như nàng có thân phận cao hơn nhiều, thực ra là để ngầm bảo vệ nàng.
Lát sau họ đã ra khỏi khu Liệt Phụ Chủng âm u, hoang lương. Ngẩng lên, thấy ở ngoài mười trượng có tám chín võ trang đại hán đứng dồn ở một chỗ, thương lượng gì đó với nhau.
Hứa Sĩ Công nói:
− Vương cô nương, mấy người kia nhất định là khách đến dự yến tiệc, có nên qua đó nói với họ ?
Lãnh Như Băng nói:
− Sự tình có chút kỳ quái, ở đây không có thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ngăn trở, tại sao mấy vị kia lại dừng chân bất động ?
Vương Tích Hương nói:
− Chúng ta qua đó coi xem sao.
Ba người thong thả đi tới, còn cách đám người kia chừng một trượng, chợt một người trong bọn lên tiếng:
− Chúng tại hạ ứng ước mà tới, các vị không cho vào là có dụng ý gì ?
Vương Tích Hương nói nhỏ:
− Hứa lão tiền bối, đừng đối đáp, mặc họ nói gì thì nói.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên, đã không người ngăn trở, tại sao họ không đi tiếp. Bèn rảo bước tới. Nhưng chợt thấy có một hàng rào lưới màu lam mỏng như tơ nhện chắn ngang đường, tấm lưới cao chừng một trượng hai thước, phải có khinh công cực hảo mới mong vọt qua. Chàng nghĩ thầm:
"Một tấm lưới mảnh mai thế kia cũng có thể ngăn được họ, chẳng phải họ quá khiếp nhược ư ?".
Chỉ nghe Vương Tích Hương nói vừa đủ chàng nghe:
− Đừng chạm đến tấm lưới ấy, trên lưới có độc.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Tấm lưới mảnh mai thế kia, dù có độc vẫn cũng chẳng ngăn cản nổi người.".
Bỗng một đại hán rút đơn đao, cao giọng nói:
− Mai Hoa chủ nhân đã ước hẹn chúng tại hạ tới đây, tại sao lại chăng lưới

độc ?
Đại hán không nghe hồi đáp, càng giận, liền vung đao chém mạnh vào tấm lưới, miệng quát:
− Ta không tin nó có thể ngăn cản ta.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Sao không xé lưới mà vào, cần gì đợi tới bây giờ ?".
Chỉ nghe một tiếng rú thảm, đại hán chém đao vào lưới đột nhiên bị văng đao khỏi tay, ngã ngửa ra đằng sau, nghe huych một tiếng.
Lãnh Như Băng ngây người:
"Kỳ quái thật, trên lưới dù có độc, cũng chẳng thể truyền qua đao sang cơ thể người. Tại sao người kia chưa chạm thân vào lưới lại bị ngã bật ra như vậy ?".
Chỉ nghe Vương Tích Hương nói:
− Chúng ta đi thôi.
Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công hoàn toàn tính nhiệm trí tuệ của nàng, lập tức đi theo nàng.
Hứa Sĩ Công nhìn tứ bề, thấy trong vòng ba trượng không có ai, mới nói nhỏ:
− Vương cô nương, tấm lưới ấy có chút tà môn.
Vương Tích Hương nói:
− Không có gì kỳ quái, nhưng lúc này muội không có thời gian giải thích cho hai vị ...
Bỗng có tiếng vó ngựa chạy tới từ phía sau.
Lãnh Như Băng không nhịn được, ngoảnh đầu lại, thấy một thớt mã phi tới như bay, lát sau đã dừng vó trước tấm lưới chặn. Nhãn lực của chàng rất tinh tường, đã nhận ra người ngồi trên ngựa là Hạ Hầu Cương.
Chỉ nghe Hạ Hầu Cương gọi to:
− Thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương, chuyển yếu hàm (thư quan trọng) của gia phụ, thỉnh các vị dẹp lưới độc cản đường.
Lãnh Như Băng nói nhỏ:
− Người kia là bằng hữu của huynh đó.
Vương Tích Hương nói:
− Muội không nhìn rõ vì xa quá.
Lãnh Như Băng nói:
− Ý của huynh là nên nghĩ cách gì để người ấy vượt qua được lưới độc nguy hiểm kia.
Vương Tích Hương nói:
− Mai Hoa chủ nhân chăng lưới độc kia là muốn ngăn không cho những nhân vật hư danh vào dự hội. Nếu vị bằng hữu của huynh không vượt qua được nó, thì muội thấy chàng ta cũng chẳng nên tham gia hùng hội làm gì.

Hứa Sĩ Công tiếp:
− Cô nương dự liệu không sai. Hạ Hầu Cương đã vượt qua lưới độc, đang chạy đến chỗ chúng ta.
Vương Tích Hương nói:
− Không nên để ý đến chàng ta.
Chỉ nghe tiếng tay áo phần phật, Hạ Hầu Cương đã đến đứng trước mặt ba người, soi mói nhìn họ một hồi, rồi cung tay nói:
− Tại hạ Hạ Hầu Cương, phụng mệnh gia phụ có một bức yếu hàm cần chuyển giao cho Mai Hoa chủ nhân, thỉnh chư vị chỉ giáo cho.
Lãnh Như Băng cố nén xúc động, im lặng.
Vương Tích Hương lạnh lùng đáp:
− Yếu hàm gì, đưa ta xem trước đã.
Hạ Hầu Cương nói:
− Gia phụ dặn rằng yếu hàm này có quan hệ trọng đại, dù không giao trực tiếp cho Mai Hoa chủ nhân, cũng phải trao cho yếu nhân thân cận của chủ nhân.
Vương Tích Hương nói:
− Đưa ta coi trước hãy hay.
Hạ Hầu Cương lấy ra phong yếu hàm, hỏi:
− Thỉnh giáo đại danh ?
Vương Tích Hương tùy khẩu đáp:
− Mai Hoa Sứ Giả.
Lãnh Như Băng là người trung thực, không nỡ để Hạ Hầu Cương bị lừa, bèn ngầm thi triển «Truyền âm nhập mật», nói:
− Hạ Hầu huynh, tiểu đệ Lãnh Như Băng đây, bên tay tả là Hứa lão huynh, người đang nói với huynh là Vương cô nương. Tiểu đệ và hai vị kia giả trang làm thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, không thể đáp lễ với huynh. Vương cô nương trí tuệ siêu việt, nàng có quan hệ trọng đại tới việc bảo toàn tính mạng của các nhân vật dự đại hội lần này. Hãy nghe nàng phân phó mà hành sự, quyết không sai.
Huynh cứ trao yếu hàm cho nàng !
Hạ Hầu Cương nghe đúng là thanh âm của Lãnh Như Băng, nhưng trong nhất thời lòng đầy nghi vấn, chậm rãi đưa bức yếu hàm cho Vương Tích Hương.
Vương Tích Hương tiếp lấy, lạnh lùng nói:
− Ánh mắt ngươi chứng tỏ trong tâm có nghi hoặc, ta không để ngươi có chủ ý sai trái.
Nàng tuy bắt chước thanh âm nam nhân, nhưng giọng nói trong trẻo, nếu để ý sẽ phát hiện ra được giọng nữ nhân.
Hạ Hầu Cương căng mắt ngưng thần cố nhìn qua lớp vải sa màu đen che mặt

Vương Tích Hương.
Vương Tích Hương nhìn phong bì trong tay, thấy trên đề «Thừa phụng Tây Môn đại hiệp Vũ Quang huynh thư khai» (Kính gửi Tây Môn đại hiệp Vũ Quang huynh). Bên dưới viết «Nam cố hữu Hạ Hầu Cương bái thượng».
Vương Tích Hương nghĩ:
"Mai Hoa chủ nhân rõ ràng là một cô nương, tại sao phụ thân Hạ Hầu Cương lại gọi y là Tây Môn huynh ? Trong yếu hàm này nhất định chứa đựng một bí mật lớn lao, nếu mở ra xem, dù không chắc biết rõ lai lịch của Mai Hoa chủ nhân, nhưng tối thiểu cũng biết đại lược về thân thế của y.".
Nàng cố nén ý muốn mở thư ra xem, bởi vì ở chỗ tứ bề trống trải này, có thể bị thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân bố trí giám thị nhìn thấy.
Đột nhiên lại nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, làm tung bụi đường mù mịt.
Vương Tích Hương thầm nghĩ:
"Lần này phải có tới hơn mười người phóng tới.".
Hứa Sĩ Công bỗng buộc miệng nói:
− Vương cô nương, có người tới.
Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn, thấy mười mấy võ trang đại hán mang binh khí cùng với hai Hồng y thiếu nữ phóng vào Liệt Phụ Chủng. Bọn người này tuy không che mặt bằng vải sa tanh, nhưng đều đeo mặt nạ, không thể thấy biểu hiện của sắc diện. Hành động của hai Hồng y thiếu nữ cực kỳ mau lẹ, thoáng chốc đã tới trước mặt ba người.
Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nhau, ngầm đề tụ chân khí chuẩn bị. Lãnh Như Băng dùng «Truyền âm nhập mật» nói:
− Hạ Hầu huynh, cẩn thận đó ! Nếu tiểu đệ và hai vị này bị bại lộ chân tướng, sẽ khó tránh một cuộc ác chiến.
Hai hồng y thiếu nữ đến gần bốn, năm thước thì dừng lại. Người bên tả hỏi:
− Ba vị là do Tiểu Thúy cô nương phái tới phải không ?
Vương Tích Hương đáp:
− Không sai, hai cô nương là thuộc hạ của vị sứ giả chăng ?
Hồng y nữ đáp:
− Chúng tiểu nữ là thuộc hạ của Tổng hộ pháp đường, phụng mệnh tới đây đón tân khách.
Vương Tích Hương nói:
− Đã có không ít khách đến, các ngươi mau ra đón họ.
Hai hồng y nữ quay người đi vài bước, bỗng quay lại hỏi:
− Tiểu Thúy cô nương phái ba vị đến đây, không biết có việc gì vậy ?
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Hỏng rồi, xem chừng lần này đến lộ chân tướng mất thôi !" Chàng chợt nghĩ ra hàng chục lời đáp, nhưng nghe đều không ổn.
Vương Tích Hương lạnh lùng đáp:

− Việc của nội phủ, hạng các ngươi có thể dám hỏi ?
Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng:
"Kỳ diệu !".
Lãnh Như Băng chỉ sợ hai hồng y nữ quá thẹn thành giận, xảy ra xung đột thì phí bao công sức. Nào ngờ sự tình khác hẳn, hai Hồng y nữ nhất tề cúi mình hành lễ nói:
− Chúng tiện nữ nói năng vô lễ, những mong lượng thứ, xin không bẩm với Tiểu Thúy cô nương việc này.
Nói xong, buông thõng hai tay, thái độ cực kỳ cung kính. Vương Tích Hương phẩy tay:
− Các ngươi đi đi ! Chúng ta không tiện tiếp xúc với mọi người.
Hai Hồng y nữ nói:
− Đa tạ lượng bao dung.
Đoạn dẫn đám võ trang đại hán kia đi vội.
Hạ Hầu Cương chau mày, nói:
− Yếu hàm của tại hạ.
Vương Tích Hương đáp:
− Hãy đi cùng ta.
Hạ Hầu Cương quá ư phân vân, đành đi theo không tiện giơ tay giật lại bức yếu hàm, trầm ngâm không nói gì.
Lúc này, dãy bàn trong Liệt Phụ Chủng đã trải khăn trắng, Vương Tích Hương dừng chân, đăm đăm nhìn về phía đó. Nàng dừng chân, Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công dĩ nhiên dừng lại theo, nhưng Hạ Hầu Cương thì tiến thoái lưỡng nan, không nhịn được, liền hạ giọng hỏi nhỏ:
− Lãnh huynh, đệ nên làm thế nào đây ?
Thanh âm tuy nhỏ, nhưng bốn người đứng gần nhau, Lãnh Như Băng cố nhiên nghe rõ, Vương Tích Hương và Hứa Sĩ Công cũng vậy.
Lãnh Như Băng còn chưa kịp đáp, Vương Tích Hương đã nói:
− Công tử đến đằng kia mà ngồi đi.
Hạ Hầu Cương vừa rồi có ý để Vương Tích Hương nghe thấy, xem phản ứng của nàng ra sao, quả nhiên nàng đã phát hiệu lệnh. Hạ Hầu Cương hỏi:
− Yếu hàm của tại hạ thì sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Đợi muội xem xong, huynh hãy giao cho Mai Hoa chủ nhân cũng chưa muộn.
Hạ Hầu Cương trong lòng rất gấp, nhưng bề ngoài vẫn giữ bình tĩnh, nói:
− Yếu hàm này là thủ bút của gia phụ, dặn phải cho Mai Hoa chủ nhân, cô nương lấy đi, tại hạ biết thưa lại với gia phụ thế nào ?
Vương Tích Hương nói:
− Xem xong trả lại huynh, có gì phải lo ?

Hạ Hầu Cương đáp:
− Gia phụ dặn đi dặn lại tại hạ thư này có quan hệ trọng đại, không được trao cho người khác ...
Bỗng thấy từ phía Đông một đoàn thanh y thiếu nữ thong thả nối nhau đi tới.
Vương Tích Hương vội nói:
− Mau lại bàn ngồi đi, muội cũng phải đi ngay.
Hạ Hầu Cương hơi do dự, đành cất bước đến ngồi xuống một chiếc bàn phủ khăn trắng như tuyết. Ngoảnh lại, thấy nhóm Vương Tích Hương đã đi thẳng về hướng bắc, phía hậu diện của Liệt Phụ Chủng. Chỉ nghe thanh âm trong trẻo vọng lại:
− Thỉnh vấn quý danh ?
Hạ Hầu Cương quay mặt lại, thấy đoàn thanh y thiếu nữ đã tỏa ra các dãy bàn, chàng bỗng hiểu rằng đấy là các a hoàn tiếp rượu cho khách. Thiếu nữ vừa hỏi chàng miệng cười, mắt cũng cười.
Lúc này, kỳ trận của Vương Tích Hương, bức thành củi bao quanh dĩ nhiên đã cháy rụi, khói tan dần.
Hạ Hầu Cương quan sát cảnh vật tứ phía một hồi, mới thong thả đáp:
− Tại hạ Hạ Hầu Cương.
Thanh y thiếu nữ nói:
− Hạ Hầu đại hiệp đến sớm quá. Chưa có trà nước để tiếp đại hiệp.
Hạ Hầu Cương nói:
− Không dám phiền cô nương.
Thanh y thiếu nữ nói:
− Đại hiệp chớ khách khí với tiểu tỳ, có cần gì thỉnh cứ phân phó cho tiểu tỳ.
Bỗng thấy hai cỗ xe ngựa phủ vải đen chạy tới. Từ trên xe nhảy xuống bốn võ trang đại hán, họ lấy các tấm vải đen ở trên xe dựng rất nhanh thành một chiếc lều vải. Động tác của họ cực kỳ thành thạo, chẳng mấy chốc đã dựng xong năm chiếc lều.
Hạ Hầu Cương mãi nghĩ đến phong yếu hàm, lại lo cho sự an nguy của Lãnh Như Băng, hối hận là vừa rồi tại sao không lật mảnh vải che mặt của chàng ra coi.
Chỉ nghe tiếng xe ngựa liên miên bất tuyệt, ngót hai chục cỗ xe chạy tới, phân ra tứ phía, một lát sau xung quanh dãy bàn tiệc đã dựng lên mấy chục chiếc lều, có dây chắn nối liền với nhau, chỉ chừa hai lối ra vào.
Hạ Hầu Cương ngầm tán thưởng:
"Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều là những nhân tài, không hiểu họ dựng lều vải để làm gì ? Chẳng lẽ muốn ngăn trở anh hùng thiên hạ bằng mấy thứ đó ?".
Thanh y thiếu nữ dịu dàng nói:
− Trà nước đã đưa tới, để tiểu tỳ đi lấy trà cho Hạ Hầu đại hiệp.

Đoạn đi vào trong một chiếc lều vải ở gần nhất. Lát sau thiếu nữ bước ra bưng khay gỗ, trên có một bình trà, một chung trà đã rót đầy trà. Thiếu nữ đặt khay xuống bàn, hai tay bưng chung trà lên, nói:
− Thỉnh đại hiệp dùng trà.
Hạ Hầu Cương thong thả tiếp lấy, cười hỏi:
− Thỉnh danh tính cô nương ?
Thiếu nữ đáp:
− Tiểu tỳ làm theo lệnh người, đâu dám nêu danh tính.
Hạ Hầu Cương nói:
− Dù ai cũng có tên để xưng hô, cô nương dung mỹ như hoa há lại vô danh ?
Thiếu nữ đáp:
− Đại hiệp đã muốn biết thì cứ gọi tiểu tỳ là Ngọc Yên.
Hạ Hầu Cương cười:
− Vậy là Ngọc Yên cô nương, cô nương theo hầu Mai Hoa chủ nhân đã bao lâu ?
Ngọc Yên hơi biến sắc, đáp:
− Tiểu tỳ bất quá chỉ là một a hoàn do người sai khiến, chưa hề được yết kiến Mai Hoa chủ nhân.
Hạ Hầu Cương thong thả đặt chung trà xuống, cười hỏi:
− Cô nương có biết hôm nay có bao nhiêu tân khách dự yến ?
Ngọc Yên đáp:
− Tiểu tỳ chỉ phụng mệnh tiếp đãi khách nhân, đại hiệp cần thứ gì cứ phân phó. Những việc khác tiểu tỳ không biết, đại hiệp đừng phí lời hỏi tiểu tỳ.
Hạ Hầu Cương nhẩm đếm có ba mươi sáu thanh y thiếu nữ, nói:
− Ánh mắt của cô nương chứng tỏ cô nương rõ ràng là một nữ anh hùng thân hoài tuyệt kỹ. Nếu tại hạ đoán không lầm, ba mươi sáu tỷ muội cô nương đều chẳng phải là nhân vật bình thường.
Thanh y thiếu nữ nhướng mày, động vai, thần sắc thập phần khẩn trương, nhưng lại khôi phục vẻ điềm tĩnh, cười khanh khách:
− Hạ Hầu đại hiệp quá đề cao chúng tiểu tỳ.
Có tiếng cước bộ rậm rịch, mười mấy võ trang đại hán tay cầm binh khí, tháp tùng một lão nhân tóc dài bạc phơ tiến vào. Lão nhân tóc dài bạc phơ, mình mặc y phục màu thiên thanh, mày rậm hổ mục, thần uy hùng dũng, khí độ kinh nhân.
Hạ Hầu Cương tựa hồ đã quen biết người này, nhưng chưa nhớ ra là ai.
Lúc này đã chính ngọ, các tân khách lục tục kéo đến.
Các thanh y thiếu nữ tươi cười đón khách vào ngồi, cứ tám người một bàn.
Lát sau đã đầy khách mười mấy bàn, tiếng nói cười huyên náo hẳn lên. Các thanh y thiếu nữ ra vô các lều bưng trà nước linh hoạt dị thường.
Hạ Hầu Cương lưu tâm quan sát, thấy các tân khách sau khi nhận chung trà

đều đặt xuống bàn, không một ai uống, hiển nhiên mọi người đều sớm có đề phòng.
Yến hội chưa khai mạc, dĩ nhiên đây mới chỉ là giai đoạn khởi đầu cho việc đấu trí đấu lực đầy sát cơ sắp tới.
Ngọc Yên nói:
− Hạ Hầu đại hiệp chỉ đi một mình thôi ư ? Đại hiệp có muốn tiểu tỳ thỉnh thêm vài vị tới ngồi cùng bàn hay chăng ?
Hạ Hầu Cương mỉm cười đáp:
− Không cần phiền cô nương bận tâm, nếu chỉ một mình, tại hạ đâu dám đến dự yến tiệc này.
Chàng nói to, khiến các khách nhân ngồi xung quanh đều nhìn về phía chàng.
Ngọc Yên cười khẩy một tiếng, nói:
− Hạ Hầu đại hiệp nói câu nào cũng như muốn chuốc họa thì phải.
Hạ Hầu Cương cười:
− Xưa nay yến hội dù lớn dù nhỏ, có đâu như thế này. Cô nương thử nhìn xem, cả những người sơ nhập giang hồ lẫn những vị dày sương dạn gió, có ai chịu uống một chung trà ?
Ngọc Yên tái mặt, nhưng lại nén giận nói:
− Hạ Hầu đại hiệp đa nghi như thế, sao còn đến đây ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Cô nương biết câu «Lai giả bất thiện» chứ ?
Chàng tựa hồ có ý kích giận Ngọc Yên, câu nào cũng kích động mạnh.
Ngọc Yên tuy ít tuổi, nhưng lại tu dưỡng hơn người, chỉ cười cười:
− Hạ Hầu đại hiệp cho rằng trong trà có độc chăng ? Vậy tiểu tỳ uống cho đại hiệp coi.
Câu này Ngọc Yên nói rất lớn để mọi người cùng nghe, thấy mọi người đều ngoảnh lại nhìn, mới thong thả cầm chung trà lên uống cạn.
Hạ Hầu Cương nói:
− Cô nương coi khinh cái chết, tại hạ vô cùng thán phục.
Ngọc Yên chậm rãi đặt chung xuống bàn, nói:
− Tiểu tỳ là phận nữ nhi, Hạ Hầu đại hiệp cứ hý lộng tiểu tỳ như vậy, chẳng lẽ không sợ anh hùng thiên hạ cười cho hay sao ?
Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:
"Một con a hoàn miệng lưỡi sắc sảo, đám thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều chẳng tầm thường ...".
Bỗng một tiếng đập bàn rất mạnh khiến các chung trà văng tung tóe.
Hạ Hầu Cương ngoảnh nhìn, chỉ thấy một đại hán râu quai nón đứng dậy, ồm ồm nói:
− Nam tử hán đại trượng phu hý lộng một nữ nhi, có phải là hành động anh

hùng hay không ?
Ngọc Yên nhướng mày, nói nhỏ:
− Hạ Hầu đại hiệp đa ngôn chiêu họa, nay đã thấy chưa ?
Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:
"Nhân vật nào hung hăng vậy ?".
Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía gã đại hán vừa quát to. Gã thấy vậy tựa hồ đắc ý, cười ha hả, chỉ tay về phía Hạ Hầu Cương, nói:
− Tiểu tử, nghe thấy chưa, ta mạ lị nhà ngươi đó !
Hạ Hầu Cương nổi giận đứng bật dậy, nhưng lại ngồi ngay xuống, quay mặt đi giả như không nghe thấy.
Nguyên khi chàng đứng dậy, chợt nghĩ rằng:
"Mai Hoa chủ nhân có thể muốn anh hùng thiên hạ tự tàn sát nhau trước, hắn sẽ tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông thủ lợi", chàng thấy đám thanh y thiếu nữ không hề can ngăn gã đại hán kia thì chàng nghĩ rằng mình phán đoán không sai. Nếu chàng xung đột với gã đại hán nóng nảy kia, hóa ra mắc mưu của Mai Hoa chủ nhân. Vì vậy, chàng nén giận ngồi xuống.
Đại hán râu quai nón thấy chàng đứng lên lại ngồi xuống, thì cười phá ra một trận, hỏi:
− Sao lại ngồi xuống ? Ngươi sợ hết vía rồi phải không ? Ha ha ! Ăn hiếp nữ nhi là hạng người gì ?
Hạ Hầu Cương nhìn một đám bạch vân trên trời, thở phào một hơi dài, nộ khí trong đầu theo đó mà trút bớt ra.
Không ngờ gã đại hán càng được thế làm tới, thấy Hạ Hầu Cương như vậy lại tưởng chàng run sợ gã, liền chộp lấy một chung trà lia về phía chàng.
Hạ Hầu Cương đề tụ chân khí, giữ nguyên tư thế ngồi, cả người lẫn ghế đột ngột tràn ngang qua ba thước, một vệt nước trà bay thẳng tới mặt Ngọc Yên đang đứng gần đó.
Chỉ nghe Ngọc Yên thốt lên một tiếng «Ối !» rồi vội né tránh vệt nước, người lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại.
Hạ Hầu Cương thấy Ngọc Yên tránh được vệt nước, nghĩ thầm:
"Khá lắm !
Quả như ta dự liệu !".
Đại hán râu quai nón thấy Hạ Hầu Cương cả người lẫn ghế di chuyển tài tình như vậy, biết đối phương thân hoài tuyệt kỹ, đang định rút lui, bỗng nghe có tiếng quát lớn:
− Lão phu nghe chướng cả tai. Người ta đã không chửi lại thì thôi đi cho rồi, lại còn phát cuồng lên nữa, lão phu này không phục.
Người này dùng thổ âm Tứ Xuyên, nghe rất tức cười. Quần hào xung quanh cười ầm cả lên. Đại hán râu quai nón tính khí nóng nảy, nghe vậy thì chịu không nổi, liền đập bàn, nói to:

− Người nào nhiều chuyện vậy ? Có giỏi thì đứng lên coi.
Chỉ nghe đáp:
− Chính lão phu đây !
Rồi một trung niên mình mặc bộ y phục bằng lụa tơ sống, người mập lùn, tay cầm cây nhuyễn tiên, thong thả bước ra. Đại hán râu quai nón soi mói nhìn người kia, lạnh lùng nói:
− Ta biết là ai ... có phải Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên ...
Người kia nói:
− Không sai. Lão phu chính là Lý Tứ gia.
Đại hán biến sắc:
− Lý lão Tứ luôn miệng xuất ngôn đã kích người, có phải không thiết sống nữa chăng ?
Lý Tứ cười ha hả, nói:
− Lý Tứ gia nhìn không lầm thái độ cuồng ngạo của ngươi !
Đại hán biết khó địch nổi, đã hơi ngán, nhưng bị Lý Tứ khinh khi liền nổi hung tính, liền lao tới giáng một quyền vào mặt đối phương.
Lý Tứ né tránh, hữu thủ vung chéo lên một chiêu «Huy huy thanh đàm».
Đại hán võ công cũng khá cao, lại hiếu thắng, thấy Lý Tứ phản kích một quyền, liền nghênh tiếp bằng quyền.
Cương gặp cương, đôi bên hùng hổ, đại hán miệng hét, song quyền liên tiếp phóng ra bảy tám quyền bức Lý Tứ thoái lui bốn bước.
Hạ Hầu Cương nhìn trộm Ngọc Yên, chỉ thấy nàng ta chăm chú theo dõi cặp đấu, hiển nhiên không hề e sợ cuộc đấu ảnh hưởng tới yến tiệc.
Lý Tứ đã triển khai phản kích, chưởng chỉ cực kỳ lợi hại, khống chế song quyền của đại hán, thế bại của đại hán đã rõ ràng.
Nơi hoang vu này đang tụ tập đủ mặt anh hào đại giang Nam Bắc, với đủ loại thân phận, nhưng đa số là những vị hùng cứ một phương, có kẻ là tướng cướp lục lâm, có kẻ là nhân vật nghĩa hiệp được võ lâm tôn kính, có cả Chưởng môn nhân một môn phái, cũng có cuồng khách độc lai độc vãng trong võ lâm, hầu như tính cách bất đồng, tự thị cực cao, lúc này đều dồn cả về đây, long xà tạp xứ, hổ báo đồng cư, thật là một cục thế nguy hiểm, nếu bùng nổ tranh giành rất dễ lan thành cuộc loạn đả khủng khiếp.
Một tiếng quát lớn, hai người vừa tiếp một chiêu, chiêu này Lý Tứ ỷ thế thắng mà đánh ra, lực đạo rất mạnh, đại hán sau khi tiếp chiêu này bị chấn động năm sáu thước.
Bỗng nghe một tiếng đập bàn, rồi sáu người ngồi chung bàn với gã đại hán kia nhất tề đứng dậy, tựa hồ ở thế hợp lực xuất thủ.
Lý Tứ gầm lên:
− Hừ, các ngươi định quần chiến chăng ?
Hạ Hầu Cương thấy ba hán tử mặc bộ đồ bằng lụa tơ sống cũng đứng dậy.

Cả ba đều sử mỗi người một cây nhuyễn tiên. Hạ Hầu Cương biết đó là Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên nổi danh võ lâm, qua lời phụ thân kể. Còn bảy đại hán thì chưa biết lai lịch thế nào, nhưng đã đến dự yến hội hẳn cũng chẳng thuộc loại vô danh, tình thế này không chừng sẽ dẫn tới loạn đả toàn cục.
Nhìn Ngọc Yên, chỉ thấy nàng ta có vẻ đắc ý hài lòng. Hạ Hầu Cương không kịp nghĩ thêm, liền bật dậy xông tới chỗ hai người ác đấu, song thủ cùng phóng ra chiêu «Hoành đoạn vân sơn» tiếp chưởng lực của cả hai người, nói:
− Nhị vị có thể dừng tay nghe tại hạ nói vài lời.
Lý Tứ và đại hán bị chưởng thế của chàng tương tiếp đều chấn động, biết gặp cao thủ, nếu không dừng tay hẳn sẽ vô cùng bất lợi, bèn thoái lui.
Lý Tứ cả giận, rút cây nhuyễn tiên ra quát lớn:
− Tiểu tử không biết thế nào là hay dở !
Cổ tay xoay một cái, ngọn nhuyễn tiên phóng xéo ra một chiêu «Điêu long xuất động».
Hạ Hầu Cương xoay người né tránh, nói:
− Huynh đài tạm dừng tay, tiểu đệ có vài lời khẩn yếu. Nói xong, huynh đài động thủ cũng chưa muộn.
Lý Tứ nói:
− Lão phu giúp ngươi, hóa thành đối đầu !
Hạ Hầu Cương nói:
− Thịnh tình của huynh đài, tiểu đệ tâm lĩnh, nhưng cục diện hôm nay không bình thường, vị kia không hiểu, cất lời mạ lị tiểu đệ, tiểu đệ cũng bỏ qua ...
Lý Tứ ngắt lời chàng:
− Hắn mạ lị ngươi là đáng lắm, lão phu giúp ngươi là sai lầm phải không ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Lý huynh và vị kia chẳng qua đều bực với người mà đi tàn sát lẫn nhau, vậy là trúng kế của người, thật hợp ý với vị cô nương kia.
Lý Tứ hỏi:
− Chúng ta trúng gian kế gì, ngươi thử nói ta nghe.
Hạ Hầu Cương đáp:
− Chư vị đều theo lời định ước của Mai Hoa chủ nhân mà phải tới đây ...
Lý Tứ nói:
− Phải ! Nếu không vì thư tín của Mai Hoa chủ nhân định ước chúng ta tới đây, thì ai lặn lội tới chốn hoang vu này làm gì ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Vậy là được, chư vị đã đều bôn tẩu lâu năm trong giang hồ, kiến thức, giao tình quảng bác, thỉnh các vị hãy nhìn các cô nương tiếp đãi chúng ta mà coi, toàn là những cao thủ nội gia, giai nhân hiếm thấy, vậy mà bọn cứ thản nhiên nhìn hai vị ác đấu không một lời can ngăn.
Lý Tứ nhìn tứ phía một hồi, bỗng cung tay nói:

− Lý Tứ này lãnh giáo rồi, thỉnh quí tính đại danh của huynh đài ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Tiểu đệ Hạ Hầu Cương.
Lý Tứ nói:
− Hạ Hầu huynh nói không sai, chúng ta không nên đánh lẫn nhau.
Đoạn thu nhuyễn tiên, trở lại bàn cũ. Đại hán râu quai nón cũng cung tay nói:
− Tiểu đệ Vương Đại Bưu vừa rồi thất lễ.
Hạ Hầu Cương đáp:
− Vương huynh ngôn trọng, tiểu đệ không dám đương.
Vương Đại Bưu nói:
− Được nghe chỉ giáo, tiểu đệ đã hiểu, vừa rồi tiểu đệ thất lễ, thật đắc tội.
Nói đoạn bước nhanh về bàn mà ngồi.
Hạ Hầu Cương mỉm cười, thong thả trở lại bàn, nhìn Ngọc Yên nói:
− Tại hạ làm hỏng cả tâm cơ của cô nương.
Ngọc Yên cười nhạt:
− Tính người khó cãi, điều này chẳng qua chỉ là làn gió nhẹ, đợi khi đại phong nổi lên mới biết cứng mềm, đừng vội cao hứng.
Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:
"Mai Hoa chủ nhân võ công dù cao cường cũng khó địch nổi quần hùng thiên hạ, tất nhiên hắn có âm mưu quỷ quyệt khác, mấy câu vừa rồi của Ngọc Yên có vẻ cao ngạo lắm.".
Bỗng có thanh âm trong trẻo vang bên tai:
− Bàn của huynh đài có còn chỗ trống ?
Hạ Hầu Cương nhìn lên, thấy một thiếu niên anh tuấn, y phục màu lam, tay cầm quạt, mỉm cười đứng bên cạnh.
Người này khôi ngô khác thường, mục quang như điện, vừa nhìn biết ngay là cao thủ văn võ toàn tài, Hạ Hầu Cương nghĩ:
"Trang thiếu niên này phong thái không thua gì Lãnh Như Băng." Bèn vội đứng dậy nói:
− Bàn này chỉ có một mình tại hạ, thỉnh huynh đài cứ ngồi.
Thiếu niên mỉm cười, ngồi xuống nói:
− Hạ Hầu huynh chỉ tới một mình thôi ư ?
Hạ Hầu Cương hơi ngạc nhiên, hỏi:
− Sao huynh đài biết danh tính tại hạ ?
Thiếu niên thấy Hạ Hầu Cương hồ nghi thì mỉm cười đáp:
− Tiểu đệ vừa đến, nghe huynh đài tự xưng danh và phân giải hai vị kia, khiến tiểu đệ sinh lòng thán phục.
Hạ Hầu Cương nhìn về phía Ngọc Yên một cái, rồi nói nhỏ:
− Tại hạ không tin Mai Hoa chủ nhân dựa vào võ công giao đấu với anh

hùng thiên hạ, vậy tất họ dùng mưu kế khiến quần hùng tàn sát lẫn nhau ...
Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp:
− Tại hạ quá thất lễ, chưa thỉnh tính danh của huynh đài ?
Thiếu niên cười đáp:
− Tiểu đệ Vương Phi Dương.
Hạ Hầu Cương đứng lên vái một cái:
− Thất kính, thất kính, thì ra là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, tiểu đệ kính ngưỡng đã lâu, hôm nay hân hạnh được gặp.
Lời này khiến những người ngồi ở các bàn bên cạnh đều đứng dậy cung tay thi lễ với Vương Phi Dương.
Nên biết Hoàng Sơn Thế Gia ba đời dương danh trong võ lâm, thanh uy không giảm, giao du sâu rộng, quen biết nhiều, các nhân vật võ lâm dù chưa gặp mặt Vương Phi Dương, cũng từng nghe uy danh của Hoàng Sơn Thế Gia, hơn một trăm vị hào khách giang hồ ở đây thì quá nửa đứng dậy thi lễ với chàng.
Ngọc Yên nhướng mày, bưng chén trà bước lại nói:
− Danh khí của Vương công tử quá lớn.
Vương Phi Dương nói:
− Khiến cho cô nương thấy nực cười.
Ngọc Yên nói:
− «Thịnh danh lụy thân, hoài bích chuốc họa» (danh lớn mệt người, mang ngọc chuốc họa), một người thanh danh lớn thật chẳng có gì hay.

Hồi 28
Thần, Sát, Quỷ, Hồn

Vương Phi Dương cười, nói:
− Đa tạ cô nương chỉ giáo.
Ngọc Yến thong thả đặt chung trà xuống bàn, nói:
− Nếu công tử không sợ trong trà có độc, thì thỉnh uống cạn chung này.
Hạ Hầu Cương sợ Vương Phi Dương trúng kế khích tướng của Ngọc Yến, vội nói:
− Cô nương thật chẳng phải tay tầm thường, nhất là về tài khích tướng.
Vương Phi Dương chậm rãi cầm chung trà lên, ngưng mục nhìn thẳng vào mặt Ngọc Yến, nói:
− Tại hạ chỉ hỏi cô nương một câu, chung trà này có độc hay không ?
Ngọc Yến thấy mục quang của chàng như điện, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm can của ả, bất giác giật mình, từ từ ngoảnh mặt đi, đáp:
− Nếu công tử sợ có độc thì đừng uống.
Vương Phi Dương bỗng đưa chung trà lên môi dốc cạn.
Động tác của chàng thần tốc dị thường, Hạ Hầu Cương định ngăn cản đã không kịp, bất giác thở dài nhè nhẹ, nói:
− Vương huynh, chưa biết có độc hay không, cũng không nên mạo hiểm.
Vương Phi Dương thong thả đặt chung xuống, cười đáp:
− Nếu trong trà có độc, tại hạ dù trúng độc mà chết, tân khách sẽ đề cao cảnh giác hơn.
Chàng bỗng quay nhìn Ngọc Yến, hỏi:
− Cô nương thấy lời tại hạ thế nào ?
Ngọc Yến cười nhạt:
− Xả kỷ vị nhân, dĩ nhiên là hành động anh hùng.
Vương Phi Dương cười:
− Như vậy là cô nương rất tán thành hành động của tại hạ chứ gì ?
Ngọc Yến hơi biến sắc, cúi mặt lui sang một bên.
Vương Phi Dương thi triển truyền âm nhập mật nói với Hạ Hầu Cương:
− Hạ Hầu huynh, Ngọc Yến dường như là kẻ cầm đầu đám thiếu nữ chiêu đãi khách ở đây, tuy ả rất thông minh, nhưng kinh nghiệm giang hồ non nớt, chỉ cần nói mỉa vài câu, ả tất khó giữ được bí mật.
Hạ Hầu Cương nói:
− Đa tạ chỉ giáo ... Vương huynh cảm thấy trong trà có độc hay không ?

Vương Phi Dương đáp:
− Độc tính không mạnh.
Chàng nói câu này có ý cao giọng cho các bàn bên cạnh nghe thấy.
Vương Đại Bưu hỏi to:
− Sao ? Vương công tử uống phải độc trà ư ?
Vương Phi Dương nhìn Ngọc Yến đáp:
− Không ngại lắm, vị cô nương kia bảo tại hạ rằng trong trà không có độc !
Ngọc Yến định phân giải, nhưng thấy mấy chục cặp mắt đổ dồn về phía mình, sợ nói ra sẽ dẫn tới xung khắc, mà hiện tại chưa đúng lúc, tân khách chưa tới đủ, ắt sẽ bị chủ nhân quở trách, đàng nuốt giận im lặng.
Bỗng quần hào cùng đưa mắt ra lối vào, Hạ Hầu Cương bất giác cũng nhìn về phía đó.
Chỉ thấy bốn hòa thượng mặc áo cà sa thong thả tiến vào. Bốn hòa thượng đều khoảng ngũ tuần, trên đầu có sáu giới chấm.
Vương Phi Dương nói nhỏ:
− Hạ Hầu huynh có quen biết với bốn vị cao tăng kia chăng ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Không dám, không dám.
Vương Phi Dương nói.
− Bốn vị cao tăng ấy đều là nhân vật quan trọng của «Đạt Ma Viện» núi Tung Sơn của phái Thiếu Lâm, người đi đầu là Giới Tham đại sư chủ trì «Đạt Ma Viện», ba người đi sau là ba vị hộ pháp của «La Hán Đường». Cả bốn người đều là cao tăng có võ công hàng cao nhất của Thiếu Lâm tự, cũng tới đây, chứng tỏ vị Thiếu Lâm phương trượng thập phần trọng thị vụ này.
Bốn cao tăng chưa kịp ngồi, đã lại có ba đạo trưởng tiến vào.
Người đi đầu tuổi trạc tứ tuần, tóc đen buông dài xuống ngực, khí độ tiên phong đạo cốt, hai đạo nhân đi sau chừng hon hai mươi tuổi, bạch diện vô tu, đạo trang phục kiếm. Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:
− Ba người kia trông có vẻ là người thuộc chín đại môn phái.
Vương Phi Dương đáp:
− Hạ Hầu huynh đoán không sai, người đi đầu là một trong Tam Hạc của phái Võ Đang, gọi là Thanh Hạc Thanh Diệp Tử, hai vị đi sau là môn đồ đắc ý nhất của Chưởng môn Võ Đang, Phù Vân, Minh Nguyệt.
Hạ Hầu Cương thốt lên:
− Vương huynh kiến văn quảng bác, tiểu đệ thật thán phục.
Bỗng nghe có tiếng lừa kêu, một con lừa toàn thân lông trắng như tuyết chạy lạch bạch vào, trên lưng nằm ngửa một người. Thân lừa vốn ngắn, thân người nằm duỗi thẳng chân còn ngắn hơn cả thân lừa, người ấy đang ngủ ngon lành, tiếng ngáy khò khò rất to.
Vương Phi Dương ngẩn người, nói nhỏ:

− Hạ Hầu huynh, hôm nay kỳ thật, ngay cả lão nhân kia cũng đến tham gia.
Hạ Hầu Cương nhìn một hồi, hỏi nhỏ:
− Người nằm ngủ trên lưng lừa là ai vậy ?
Vương Phi Dương đáp:
− Là một lão nhân tính khí cổ quái, sớm tối ưa mạ lị người. Huynh nên nói nhỏ thôi, kẻo phiền phức lắm đó.
Hạ Hầu Cương nói:
− Tiểu đệ kiến thức hạn hẹp, một nhân vật lừng danh như vậy cũng không nhận ra.
Vương Phi Dương cười:
− Vị lão nhân này tuy trứ danh, nhưng võ lâm đương thời ít ai biết đến. Tại hạ biết là vì bảy năm về trước, trong lễ đại thọ của gia mẫu, được gặp vị lão nhân này, con lừa lông trắng kỳ dị kia in đậm trong ký ức, cả lão nhân cũng vậy.
Chỉ nghe một tiếng quát kinh thiên động địa:
− Hảo tiểu tử, để lão nhân gia cho bạch mao lư cùng ngồi một bàn !
Quần hào bị tiếng quát đinh tai đều nhất tề ngoảnh về phía phát ra âm thanh như tiếng sấm ấy.
Con lừa đi vòng quanh bàn của Vương Phi Dương, rồi cứ xông bừa vào đám quần hào mà đi.
Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:
− Tại sao Vương huynh quen biết lão nhân mà không chiêu hô một tiếng ?
Vương Phi Dương đáp.
− Tính khí của lão nhân cổ quái, nhất là khi vừa ngủ dậy, tối kỵ người khác quấy rầy, ai mà chiêu hô thì tha hồ mà nghe chửi ...
Bỗng có người lên tiếng:
− Con bạch mao súc sinh này, đường không đi, cứ xông bừa vào người ta.
Vương Phi Dương nói nhỏ:
− Không biết ai dại dột thế, chắc là rắc rối to !
Chỉ nghe tiếng vang như sấm:
− Hảo súc sinh, lại dám chửi người ...
Liền đó là tiếng bàn ghế lịch cà lịch kịch ầm ĩ một hồi, các dãy bàn ghế trong vòng một trượng nhốn nháo cả lên.
Hạ Hầu Cương đứng dậy nhìn cho rõ, thấy một đại hán đang lồm cồm bò dậy, một chiếc bàn đổ nghiêng, nhưng con lừa cứ xông vào đám người mà đi. Đại hán kia nói to:
− Để xem đồ súc sinh này đi tới đâu ?
Đoạn rút phăng đơn đao, định đuổi theo con lừa, bỗng có người ngăn lại, nói nhỏ gì đó vào tai, đại hán tức thời tra đao vào vỏ, không nói gì, tìm ghế ngồi xuống.

Vương Phi Dương nói:
− Không ngờ võ lâm hiện tại vẫn còn có người biết lão nhân này.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Vương huynh nói nửa ngày, vẫn chưa biết lão tiền bối ấy cuối cùng là ai ?
Vương Phi Dương đáp:
− Đại danh của Oải Tiên Vương Dật, huynh đã nghe nhắc đến chưa ?
Hạ Hầu Cương hạ giọng nói:
− Tiểu đệ chỉ biết rằng uy danh lớn nhất trong đương kim võ lâm gồm có Thiết Diện Thần Phán Trần Hải, Sâm Tiên Long Thiên Lộc, rồi đến Hoàng Sơn Thế Gia, chứ chưa hề nghe nhắc tới Oải Tiên Vương Dật.
Vương Phi Dương nói:
− Oải Tiên lão tiền bối qui ẩn ba mươi năm nay, không lộ diện trên giang hồ, chẳng trách huynh không biết.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Vị lão tiền bối này so với Thần Phán Trần Hải thì thế nào ?
Vương Phi Dương đáp:
− Điều đó thật khó nói. Trần đại hiệp một đời làm việc nhân nghĩa, hễ gặp bất bình lập tức xuất hiện, người thụ ân Trần đại hiệp nhiều vô kể. Oải Tiên Vương Dật thì lãnh cảm cổ quái, không thích đa quản mọi chuyện nhỏ của nhân gian, ngẫu nhiên cứu người một cách âm thầm, không chịu lộ diện. Nhất cử nhất động của Trần đại hiệp đều được võ lâm biết rõ, nhưng việc làm của Oải Tiên Vương Dật thì rất ít ai hay.
Hạ Hầu Cương nói:
− Chẳng trách tiểu đệ chưa từng nghe ai kể về Oải Tiên Vương Dật.
Vương Phi Dương nói:
− Oải Tiên Vương Dật hành động âm thầm, không chịu cho người hay biết, nhưng lần này lại công khai mà đến đây, chỉ e Mai Hoa chủ nhân quả thực là nhân vật bất hảo.
Hạ Hầu Cương nói:
− Kiến văn của Vương huynh thực khiến tiểu đệ kính phục, thiết tưởng Vương huynh tường tận lai lịch của Mai Hoa chủ nhân ?
Vương Phi Dương lắc đầu:
− Điều này thì tại hạ quả không biết, người trong võ lâm chưa nghe nhắc đến Mai Hoa chủ nhân ...
Chàng thở dài nhè nhẹ, tiếp:
− Cũng có thể hắn dùng mấy chữ kỳ kỳ quái quái để võ lâm đồng đạo lúng túng, không biết đâu mà lần.
Hạ Hầu Cương nói:
− Gia phụ tựa hồ có biết chút manh mối, nhưng người không chịu cho tiểu đệ biết.

Vương Phi Dương nói:
− Lệnh tôn là ...
Hạ Hầu Cương tiếp lời:
− Hạ Hầu Trường Phong, năm xưa được võ lâm đồng đạo kêu là Nam Cương Nhất Kiếm.
Vương Phi Dương sáng mắt lên, nói:
− Tại hạ thật là thất kính.
Hạ Hầu Cương nói:
− Nói hay, nói hay, Vương huynh quả uyên bác, gia phụ đã qui ẩn mấy chục năm mà Vương huynh vẫn còn biết danh ư ?
Vương Phi Dương đáp:
− Tại hạ chưa có duyên được bái kiến, bất quá nghe người ta kể qua thôi.
Bỗng có tiếng nói:
− Sâm Tiên Long Thiên Lộc cũng tới kìa.
Sâm Tiên Long Thiên Lộc tuy có địa vị cực cao trong võ lâm, nhưng lại rất bí ẩn. Uy danh trong mấy chục năm nay người người đều biết, nhưng mấy ai được gặp qua. Tướng mạo của người ấy ra sao, thật không ai biết.
Lời nói vừa rồi lan nhanh khắp quần hào. Tất cả đều im lặng, nhìn về phía lối vào.
Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:
− Vương huynh, có nhận ra Long Thiên Lộc chứ ?
Vương Phi Dương đáp:
− Long Thiên Lộc tự coi mình là nhất, kiến trúc Tỵ Trần Sơn Trang giữa bốn bề rừng núi, tuyệt không lai vãng với các nhân vật võ lâm, ai tìm đến Tỵ Trần Sơn Trang không chết thì cũng thụ trọng thương. Mấy chục năm nay đã không ít cao thủ bỏ mạng ở đó. Đại danh của Long Thiên Lộc cũng từ đấy mà lan truyền. Long Thiên Lộc không bôn tẩu giang hồ, nhưng lại kết cừu hận với rất nhiều nhân vật võ lâm. Thật là một nhân vật quái dị.
Chàng nhè nhẹ thở dài, nói tiếp:
− Oải Tiên Vương Dật, Thần Phán Trần Hải, Sâm Tiên Long Thiên Lộc là những nhân vật lừng lẫy, tính cách hoàn toàn khác nhau ...
Ngoài kia, chỉ thấy bọn võ trang thiếu niên, y phục màu lam, lưng đeo kiếm bước vào trước. Tiếp đến một bạch phát lão ông, tay cầm quải trượng, sắc diện hồng hào như đồng tử, mục quang như điện, thần thái uy nghiêm. Đi sau lão ông là bốn trung niên đại hán, tuổi trạc tứ tuần, võ phục màu đen, lưng giắt đao và bao da, thong thả bước vào.
Hạ Hầu Cương nói nhỏ:
− Lão ông hẳn là Long Thiên Lộc. Lão dùng sâm tiên bổ dược nên mới giữ được thịnh khí nhường kia.
Vương Phi Dương cười:

− Đúng thế. Nghe đồn lão tinh thông y lý vô địch thiên hạ, tiếc thay không chịu đem tài năng cứu nhân độ thế.
Hạ Hầu Cương nói:
− Huynh xem, lão ỷ vào tuổi tác, nào có coi ai ra gì.
Bạch phát lão ông ngẩng mặt ngó trời, quần hào đống đúc mà lão cứ như đi vào chỗ không người.
Quần hào không ít người ngưỡng mộ lão, muốn thi lễ với lão, nhưng thấy lão mục hạ vô nhân, chẳng một ai còn hứng thú.
Lão ông ngồi xuống bàn trống, tám kẻ tháp tùng đều không dám ngồi cùng, đứng cả phía đàng sau.
Vương Phi Dương cười:
− Long Thiên Lộc chẳng những cuồng ngạo với người ngoài, mà ngay với thuộc hạ cũng quá nghiêm khắc.
Bỗng Ngọc Yến bước tới nói nhỏ:
− Đã sắp tới chính ngọ là giờ khai tiệc, chỗ ngồi không nhiều, hai vị giữ hết một bàn chỉ e khó ...
Vương Phi Dương ngắt lời:
− Cô nương khỏi lo.
Bỗng một đại hán cầm một cây cờ trắng trên thêu bốn chữ màu hồng, gió làm cờ bay phần phật, bước vào trước.
Quần hào đều thấy lá cờ thêu bốn chữ lớn:
«Huyền Hoàng Giáo chủ».
Trong giang hồ, Huyền Hoàng Giáo thanh thế tuy lớn, nhưng hành tung bí mật, người ta chỉ nghe đồn, chưa biết Giáo chủ thế nào, lúc này lại giương cao lá cờ thế kia, ai chẳng lấy làm kinh dị ?
Quần hào đều đổ dồn mục quang xem Huyền Hoàng giáo chủ là nhân vật thế nào.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Vương huynh có biết Huyền Hoàng Giáo chủ chăng ?
Vương Phi Dương mỉm cười:
− Có.
Hạ Hầu Cương kinh ngạc:
− Sao kia ?
Chàng nghĩ rằng Vương Phi Dương dù uyên bác, nhưng quyết không quen biết vị Huyền Hoàng Giáo chủ thần bí kia, chàng chỉ thuận miệng mà hỏi, không ngờ lại nghe Vương Phi Dương đại ngôn không chút e dè.
Vương Phi Dương tựa hồ biết Hạ Hầu Cương hoài nghi, bèn mỉm cười nói:
− Nếu tại hạ đoán không lầm, thì vị Huyền Hoàng Giáo chủ có lẽ sẽ đến ngồi chung bàn với chúng ta nữa đó.
Hạ Hầu Cương kinh ngạc:

− Như vậy là Vương huynh rất thân thuộc với Huyền Hoàng Giáo chủ ...
Lời chưa dứt, đã thấy lá cờ trắng nghênh gió tiến đến chỗ hai người. Đàng sau lá cờ có ba người trang phục bí ẩn, mặt che một chiếc mạng bằng vải sa đen khá dày, toàn thân mặc áo choàng đen lòa xòa quét đất. Ngoại trừ song mục lộ ra khỏi tấm mạng sa đen, còn toàn bộ thân hình ba người kia, không ai có thể nhìn thấy gì, trừ một chi tiết nhỏ:
cả ba đều rất mảnh mai. Tiếp sau ba hắc y nhân là một độc nhãn lão nhân gù lưng, tay chống cây quải trượng sắc diện như có bệnh, con mắt còn lại lim dim đầy mệt mỏi. Cuối cùng là bốn võ trang đại hán lực lưỡng cầm đao tháp tùng.
Quả không ngoài dự liệu của Vương Phi Dương, đại hán cầm cờ đến trước bàn của chàng thì dừng lại, cắm phập cán cờ xuống đất sâu hơn một thước. Bốn đại hán cầm đao lập tức đứng sau lá cờ. Ba hắc y nhân ngồi xuống bàn, không hề hỏi han hai chàng.
Hạ Hầu Cương ngẩng nhìn Vương Phi Dương, chỉ thấy chàng cười mủm mỉm, tựa hồ không để ý tới Huyền Hoàng Giáo chủ danh tiếng lẫy lừng. Độc nhãn lão nhân kéo ghế ngồi ngay bên cạnh Vương Phi Dương.
Hạ Hầu Cương ngồi cùng bàn với bốn quái nhân thì cảm thấy chẳng những nói năng bất tiện, mà ngay cả hai tay cũng chưa biết để vào đâu.
Chợt nghe Vương Phi Dương nói nhỏ bên tai:
− Hạ Hâu huynh cứ tự nhiên, họ đều là người mình cả !
Hạ Hầu Cương kinh ngạc, nghĩ:
"Lá cờ thêu rành rành bốn chữ Huyền Hoàng Giáo chủ, họ là một bang hội quái dị, nguy hiểm, thần bí, đường đường truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia sao lại chịu ngồi chung một chỗ với người của Huyền Hoàng Giáo ? Hay là Vương Phi Dương bị Huyền Hoàng Giáo dùng dược vật đầu độc, làm cho lú lẫn ?".
Chàng bèn ngưng mục ngó Vương Phi Dương, nhưng thấy ánh mắt Vương Phi Dương chẳng có vẻ gì là bị trúng mê dược. Hạ Hầu Cương vô cùng nghi hoặc và khó hiểu, bèn hỏi chệch đi để tránh động đến Huyền Hoàng giáo chủ:
− Vương huynh, ban nãy uống một chung trà, liệu có bị đầu độc không đó ?
Vương Phi Dương cười:
− Tại hạ khi uống đã có đề phòng, sớm nhổ hết ra rồi, huynh đừng lo.
Ngừng một chút, biết Hạ Hầu Cương đầy nghi vấn, bèn nói tiếp:
− Huyền Hoàng Giáo tuy bị võ lâm coi là bàng môn tả đạo, nhưng vị tất đã bại hoại, tại hạ có quan hệ rất chặt chẽ, chẳng qua chưa tiện giới thiệu với huynh, chờ sau đại hội này, tại hạ sẽ kể rõ cho huynh nghe.
Bỗng có mấy tiếng hò hét quái đảm cắt ngang lời chàng.
Nhìn ra, thấy có bốn người trang phục kỳ dị đang tiến vào. Họ như kẻ say

rượu, thân hình lắc lư lảo đảo, nhe nanh múa vuốt, miệng thì la hét lải nhải.
Vương Phi Dương nhìn bốn người kia, thần sắc ngưng trọng, nói:
− Đó là Tứ đại quái ma người người trong giang hồ đều muốn tránh xa, ngoại hiệu Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỉ, Oán Hồn đại quái.
Hạ Hầu Cương ngạc nhiên hỏi:
− Có phải là Tứ đại hung nhân tung hoành giang hồ mấy chục năm chăng ?
Vương Phi Dương đáp:
− Không sai, nhưng họ đã biệt tăm hơn chục năm nay, nghe đồn đã chết cả, không ngờ còn sống và đến tham gia đại hội này.
Hạ Hầu Cương nói:
− Tiểu đệ có nghe gia phụ nhắc đến Tứ đại hung nhân, nhưng không hình dung diện mạo họ quái dị và trang phục, thái độ thế kia.
Vương Phi Dương nói:
− Tại hạ dựa vào họa tướng mà nhận ra họ. Họa tướng tối thiểu được vẽ cách đây mười lăm năm, do gia mẫu chủ bút. Vậy mà mười mấy năm nay diện mạo của họ vẫn không thay đổi, chứng tỏ bọn họ nội công thâm hậu vô cùng.
Bốn đại quái nhân dừng chân, đảo mắt nhìn khắp lượt một hồi, đoạn lão đi đầu, y phục màu hồng, cười phá lên, nói:
− Ba vị huynh đệ, chúng ta nghe danh Huyền Hoàng Giáo chủ đã lâu, là một mỹ nhân, vậy huynh đệ chúng ta hãy qua đó ngó một cái mới được.
Ba lão khác y phục màu lục, màu vàng và màu trắng, cũng vâng dạ cất bước tiến về chiếc bàn Hạ Hầu Cương đang ngồi.
Quần hào đều chú mục nhìn Tứ đại hung nhân, nay nghe nói họ muốn tìm Huyền Hoàng Giáo chủ để gây chuyện, thì càng chăm chú theo dõi hơn.
Vương Phi Dương biến sắc nói nhỏ:
− Hạ Hầu huynh, cẩn thận đó, bốn kẻ này tính khí hung hãn, nghe một lời không hợp ý là chúng xuất thủ đoạt mạng đó.
Lời chưa dứt, Tứ đại hung nhân đã tới gần. Hồng y hung nhân cao giọng nói:
− Bốn huynh đệ lão phu Thần, Sát, Quỉ, Hồn nghe danh Huyền Hoàng giáo chủ từ lâu, không biết vị nào, thỉnh hãy kiến lễ với huynh đệ lão phu.
Lúc này bốn võ trang đại hán đã thủ đao sẵn sàng đợi lệnh của Giáo chủ.
Hạ Hầu Cương nhìn ba hắc y nhân, cũng chưa biết ai là Huyền Hoàng Giáo chủ, một mặt lưu thần chuẩn bị, một mặt chú ý cử động của ba hắc y nhân.
Nào ngờ cả ba người ấy như không hề nghe thấy lời Tứ quái nhân, chẳng có cử chỉ gì, vẫn ngồi bất động.
Lục y hung nhân nổi giận:
− Đường đường Thần Châu Tứ Quái chúng ta chẳng lẽ lại không thể biết diện mục thật của Huyền Hoàng Giáo chủ ?
Hạ Hầu Cương nhìn tứ quái hung nhân, thấy sắc diện họ đã lộ đầy sát khí,

dường như sắp có ý xuất thủ, thì kinh hãi nghĩ thầm:
"Huyền Hoàng Giáo chủ tuy quật khởi trên giang hồ chưa lâu lắm, nhưng phát triển rất nhanh, thực lực lớn mạnh, địa vị Giáo chủ phải cao, làm sao chịu mang món nợ này, xem chừng đôi bên đánh nhau to đấy." Đang nghĩ, chỉ nghe Vương Phi Dương dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói:
− Trong bức họa tướng tứ quái của gia mẫu, thì bốn lão này hung tàn, một lời không hợp lý là xuất thủ sát nhân, chưa hề nói đến câu thứ hai. Lúc này chúng chưa động thủ, hẳn là tự biết đã gặp đối thủ đáng gờm, thâm tâm e ngại, không dám bộc phát hung tính.
Hạ Hầu Cương đáp:
− Song phương đều có thân phận rất cao trong võ lâm, nên đều có e ngại, nhưng chỉ e khó dừng lại nơi đây.
Vương Phi Dương nói:
− Không sao, chỉ cần Huyền Hoàng Giáo chủ không muốn động thủ, thì tám phần mười sẽ không xảy ra đánh nhau.
Hạ Hầu Cương nói:
− Những người dự hội hôm nay bất luận bình nhật có quan hệ hữu hảo hoặc cừu hận thế nào, đều tạm thời gác bỏ thành kiến để đối phó với Mai Hoa chủ nhân, như thế là đã có được ba phần sinh cơ.
Vương Phi Dương nói:
− Huyền Hoàng Giáo chủ trí huệ siêu nhân, chúng ta nghĩ được như vậy, Giáo chủ cũng nghĩ được, tại hạ thấy họ sẽ không động thủ đâu.
Hạ Hầu Cương thấy Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỉ, Oán Hồn đều đã đề tụ nội lực, chuẩn bị xuất thủ, cứ lấy võ công lừng danh của tứ đại hung nhân mà luận, thì chúng chỉ giáng một đòn là sẽ bài sơn đảo hải, đất lở cát bay, trong vòng một trượng bàn ghế sẽ lật nhào, chàng vội đề tụ chân khí ngầm chuẩn bị.
Đúng trong khoảng khắc kiếm tuốt cung giương, cuộc chiến bùng nổ, đột nhiên hắc y ngồi giữa đứng dậy, dịu dành thánh thót nói:
− Đại danh Thần, Sát, Quỉ, Hồn bổn Giáo chủ sớm đã hâm mộ, hôm nay hân hạnh tương hội ...
Bạch y hung nhân tiếp lời:
− Nghe thanh âm thánh thót dịu dành đã đủ mê hồn, thỉnh giáo chủ gỡ mạng che mặt cho huynh đệ lão phu được chiêm ngưỡng chân diện.
Hạ Hầu Cương nghĩ:
"Hỏng rồi, tứ đại hung nhân một mực bức người, Huyền Hoàng Giáo chủ làm sao nhịn nổi ?".
Nào ngờ sự tình khác hẳn, chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cười khanh khách vui vẻ nói:
− Hôm nay chúng ta đều là thân phận tân khách, không thể tùy khách đoạt

chủ, làm mất hứng của Mai Hoa chủ nhân, bốn vị nếu muốn thấy dung mạo của tiểu muội, thật đáng hoan nghênh, chỉ mong bốn vị đủ khả năng thoát khỏi kiếp nạn hôm nay, giữ được toàn mạng, thì sớm ngày mai, tiểu muội đón chờ bốn vị tại Khôi Hoàng giáo đầu.
Hồng y hung nhân cười ha hả, nói:
− Bốn huynh đệ lão phu đều thuộc loại thèm hương khát ngọc, thỉnh Giáo chủ đem theo ba mỹ nữ nữa cho đủ, tránh cho bốn huynh đệ lão phu tàn sát lẫn nhau để tranh giành ...
Hạ Hầu Cương kinh hãi, nghĩ:
"Nói năng phóng đãng bại hoại thế kia, làm sao Huyền Hoàng Giáo chủ nhẫn nhịn được đây ?".
Chỉ thấy Giáo chủ cười dịu dàng:
− Nữ đệ tử của bổn giáo không ít người dung mạo kiều diễm, bốn vị có đủ thủ đoạn chiếm đoạt được họ thì mới là giỏi.
Lục y hung nhân nói:
− Được, chúng ta cứ y ngôn như vậy, nếu Giáo chủ thất ước, thì sau này bốn huynh đệ lão phu hễ gặp người của Huyền Hoàng Giáo ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, cũng thẳng tay giết sạch !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Bổn bang chủ đã ước hẹn với bốn vị, lẽ nào thất ước !
Đoạn thong thả ngồi xuống.
Thần, Sát, Quỉ, Hồn đưa mắt nhìn nhau, cũng đi sang bàn gần đó. Hung Thần giơ tay kéo chiếc ghế của một người đang ngồi, nói:
− Chư vị nhường chỗ cho ta được chăng ?
Chiếc bàn đó đã có sáu võ trang đại hán ngồi, đao kiếm đầy đủ, nhưng đều đứng dậy lặng lẽ đi sang chỗ khác. Bốn đại hung nhân ngồi xuống bốn góc.
Trong bốn lão, bạch y hung nhân nhỏ nhất, nhưng cũng bại hoại nhất, lão dộng bàn, lớn tiếng nói:
− Giờ ngọ rồi, sao vẫn chưa thấy tửu trà ?
Một thanh y thiếu nữ mau lẹ vội tới, cười đáp:
− Thỉnh bốn vị chờ một chút sẽ có tửu trà.
Lục y Ác Sát liền chộp ngay tay thiếu nữ nói:
− Trong lúc chờ đợi, ngươi tạm giải sầu cho huynh đệ lão phu vậy !
Hạ Hầu Cương nghĩ:
" Tứ đại hung nhân quả là cuồng ác khả ố, trước mặt anh hùng thiên hạ mà phóng đãng không coi ai ra gì.".
Thanh y thiếu nữ bị Lục y Hung Nhân nắm cánh tay hữu, thì biến sắc, gượng cười nói:
− Tiểu tì phụng mệnh chiêu đãi các vị có gì các vị cứ sai bảo, những mong ...

Ác Sát hung nhân hơi dùng lực, kéo thiếu nữ gần lại, cười hô hố, nói:
− Chưa có rượu, ngươi bồi tiếp trà cho tứ huynh đệ lão phu vậy !
Vương Phi Dương nhìn Hạ Hầu Cương, thấy mặt chàng đầy vẻ phẫn nộ trước hành động thô lỗ của ác sát hung thần, thì vội nói nhỏ:
− Ác nhân ắt có ác nhân trị, mấy thiếu nữ bề ngoài nhu mì kia cũng chẳng tốt đẹp gì, cứ để Tứ đại hung nhân đối đầu với Mai Hoa chủ nhân trước càng hay ...
Hạ Hầu Cương gật đầu:
− Đúng, cái đó là dĩ độc trị độc !
Hoàng y Nộ Quỷ cầm chung trà trên bàn đưa ngay lên miệng thanh y thiếu nữ, nói:
− Cạn một chung trước đi nào !
Thanh y thiếu nữ tái mặt, giận dữ:
− Các vị nên tôn trọng một chút.
Hoàng y Nộ Quỷ cười phá ra, nói:
− Thiên hạ có ai không biết tứ huynh đệ lão phu muốn gì làm nấy !
Thanh y thiếu nữ đang định phản kháng, bỗng nghe Ngọc Yên cao giọng nói:
− Ngọc Thiền muội muội, chịu khó uống đi ! Chúng ta phụng mệnh đãi khách, đâu có được làm chủ sự.
Bạch Oán Hồn cười ha hả:
− Hay lắm ! Mỹ nữ này hiểu biết, cùng lại đây bồi tiếp tứ huynh đệ lão phu đi nào ?
Miệng nói, người đã vọt đến chỗ Ngọc Yên.
Hạ Hầu Cương nghĩ:
“ Ngọc Yên võ công chẳng tầm thường, chắc không chịu nhục, mà sẽ phản kích.”.
Nhưng chỉ thấy Bạch y Oán Hồn dễ dàng nắm lấy cổ tay Ngọc Yên mà kéo lại bàn, Ngọc Yên có vẻ nhu thuần sánh vai với Oán Hồn mà đi, không hề chống cự.
Vương Phi Dương thở phào, nói nhỏ với Hạ Hầu Cương.
− Tì nữ này quỉ kế đa đoan, chúng ta nên đặc biệt đề phòng ả.
Hạ Hầu Cương nghĩ:
“Cứ để bọn chúng giở trò với nhau xem sao ?”.
Lúc này Bạch y Oán Hồn và Ngọc Yến đã ngồi xuống cạnh nhau. Bạch y buông tay Ngọc Yên, cười nói:
− Chư vị trưởng huynh, mỹ nữ này đa tình hiếm có ...
Lục y Ác Sát bỗng cười hô hố, nói tiếp:
− Lão đệ đã biết vậy, nên nhường ả cho đại ca mới phải.
Bạch y Oán Hồn đáp:

− Tiểu đệ chính có ý như vậy.
Đoạn đẩy Ngọc Yên sang ngồi bên cạnh Hồng y Hung Thần.
Hồng y Hung Thần tuy thích thú, nhưng muốn bảo trì thể diện trưởng huynh, giả bộ lạnh lùng ngồi im.
Ngọc Yên mắt đung đưa nhìn Bạch y Oán Hồn, cười:
− Tứ vị huynh đệ chỉ có hai tiểu nữ bồi tiếp, há chẳng thấy thiếu hay sao ?
Hoàng y Nộ Quỉ vỗ bàn:
− Lời này không sai, lão tứ, đi ! Chúng ta tìm thêm hai nàng nữa.
Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:
− Bốn đại hung nhân quá ư cuồng ngạo, đã trúng kế liên hoàn của Ngọc Yên mà không biết, những mong để chúng xử trí nhau cho tân khách bớt phiền toái.
Nguyên ở đây có ba mươi sáu bàn, ba mươi sáu thanh y thiếu nữ, nhưng hiện thời mới có khách ngồi trên hai chục bàn.
Các nhân vật võ lâm tới đây coi trọng danh dự, thể diện hơn cả chuyện sinh tử. Nếu hai hung nhân kia đến chọn thanh y thiếu nữ đang phục vụ ở bàn có người ngồi, chỉ e người ở đó khó nhẫn nhịn, mà ra tay thì đúng là trúng kế của Ngọc Yên.
Hoàng y Nộ Quỷ và Bạch y Oán Hồn thong thả đi, bốn đạo mục quang không ngừng thám thị tứ phía, soi mói nhìn các thanh y tì nữ.
Hạ Hầu Cương nghĩ:
"Nếu trong quần hào có người bất ngờ công tập hoặc thi triển ám khí, thì hai hung nhân kia dù võ công cao cường, cũng khó tránh khỏi trọng thương.".
Nhưng quần hào đối với Thần Châu tứ quái tựa hồ đều e sợ, không ai dám đối phó.
Hai hung nhân sau khi qua bốn, năm bàn, bỗng đừng lại, Hoàng y Nộ Quỷ cười, hỏi:
− Lão tứ, ngó thử ả kia coi sao ?
Bạch y Oán Hồn nhìn theo tay chỉ, cười đáp:
− Nhãn quang của lão tam không lầm, được lắm !
Hoàng y Nộ Quỷ hai vai hơi động, người đã tới bên thiếu nữ kia, nắm lấy cổ tay nàng, nói:
− Đi ! Bồi tiếp ta uống trà.
Thiếu nữ này phụ trách chiêu đãi chiếc bàn đã có mấy vị đại hán ngồi, nhưng không vị nào đứng dậy ngăn cản.
Hoàng y Nộ Quỷ nói:
− Lão tứ, mau chọn một ả, tửu trà sắp bưng lên rồi !
Bạch y Oán Hồn đảo mắt tứ phía, đột nhiên búng mình vọt qua ba bàn vừa đáp xuống đất đã giơ tay chộp lấy một thanh y nữ.
Thanh y nữ này chính đang cầm bình trà rót cho khách, bị Bạch y Oán Hồn

chộp lấy thì rú lên một tiếng, buông rơi bình trà xuống bàn làm nước bắn tung tóe.
Bàn này có năm người ngồi, hai lão nhân và ba trung niên, trong đó có một đại hán đang cầm lấy chén trà thì bị ấm trà đổ ướt cả tay áo.
Bạch y Oán Hồn nắm lấy cổ tay thiếu nữ mà kéo đi, chẳng buồn ngoảnh đầu lại. Bỗng có tiếng quát lớn:
− Tiểu tử khốn kiếp, đứng lại ta coi !
Một đại hán đập bàn, đứng dậy, khiến ấm chén bay văng đi.
Bạch y Oán Hồn dừng chân, thong thả quay người lại, mục quang lóe ánh sát cơ, lạnh lùng hỏi:
− Ngươi chửi ai vậy ?
Đại hán kia đáp:
− Ta chửi ngươi !
Bạch y Oán Hồn lạnh lùng:
− Ngươi không thiết sống nữa thì cứ đứng đó cho ta !
Đại hán rút đao, bước tới.
Bạch y Oán Hồn tay tả nắm cổ tay thiếu nữ, tay hữu đột nhiên phách không một trảo về phía cây đao của đại hán. Chỉ nghe một tiếng rú thảm, cây đao của đại hán chém tới bỗng ngoặt lại bổ ngay vào mặt, đại hán ngã ngửa ra đất.
Bạch y Oán Hồn giáng xong một đòn, ung dung quay mình kéo thiếu nữ đi.
Bốn người cùng bàn với đại hán kia thấy Bạch y Oán Hồn phách không một đòn đã khiến đồng bọn chết tươi, thì ngây người ra, còn ai dám đứng dậy đối phó ?
Đợi Bạch y Oán Hồn đi rồi, một lão nhân mới đứng lên, tới cúi xuống nhìn đại hán, nói:
− Chết rồi !
Một lão nhân khác nói:
− Đòn của hắn không phải là «Phách Không Chưởng Lực», cũng không giống «Bách Bộ Thần Quyền», chẳng rõ là thứ võ công gì ?
Lão nhân kia nói:
− Lão phu quên mất, Thần Châu tứ quái mỗi tên đều luyện được tuyệt kỹ, căn cứ vào bốn chữ mệnh danh Thần, Sát, Quỷ, Hồn thì tên vừa rồi là Bạch y Oán Hồn, có tuyệt kỹ «Sưu Hồn Trảo Lực». Mười mấy năm trước tuyệt kỹ của hắn đã lừng danh thiên hạ, nay lại càng lợi hại hơn !
Bạch y Oán Hồn đã dẫn thiếu nữ về tới bàn, cười hô hố, hói:
− Ba vị trưởng huynh thấy tiểu đệ tìm ả này thế nào ?
Lục y Ác Sát cười:
− Nữ đệ tử của Mai Hoa chủ nhân ả nào cũng mỹ lệ, thiết tưởng Mai Hoa chủ nhân phải là một giai nhân tuyệt mỹ.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân quả như lời nhị ca, thì sẽ bắt sống nàng về cho đại ca.
Bỗng nghe tiếng cười khúc khích, nói:
− Thỉnh bốn vị dùng trà cho nóng, đợi một chút sẽ dùng món ăn.
Hồng y Hung Thần cầm chung trà, lạnh lùng nói:
− Dù trong trà có độc dược, huynh đệ chúng ta cũng chẳng coi ra gì.
Đoạn đưa lên miệng uống cạn. Lục y Ác Sát, Hoàng y Nộ Quỷ, Bạch y Oán Hồn cũng cầm chung trà lên uống cạn.
Ngọc Yên cười nói:
− Bốn vị võ công cao cường, nội lực thâm hậu, dù trong trà có độc thật chăng nữa, cũng khó hại chết được các vị.
Bạch y Oán Hồn nói:
− Đại ca của lão phu bình sinh thích nhất ăn độc vật, hơn nữa càng độc càng hay, còn ba huynh đệ lão phu tuy không sánh kịp đại ca, nhưng cũng đã ăn sang ba loại độc xà, độc công ... mà vẫn chẳng sao cả.
Ngọc Yên tươi cười:
− Bốn vị tài tình như vậy, thật chưa hề tai nghe mắt thấy bao giờ. Đáng tiếc ở đây không có độc xà, độc công để tiểu nữ được chứng kiến.
Bạch y Oán Hồn cười ha hả:
− Nếu cô nương quả thật muốn chứng kiến, thì hãy đi theo tứ huynh đệ lão phu, chẳng những được thấy huynh đệ lão phu xơi các độc vật, mà còn ...
Bỗng nghe có tiếng kêu thất thanh:
− Ôi, có trùng.
Ngọc Yên đảo mắt, kêu lên một tiếng nép vào ngực hồng y Hung Thần.
Lúc này, chỉ thấy một con tiểu xà màu tím sẫm ngoằn ngoeo lướt đến, đầu ngỏng cao, cái lưỡi đỏ thò ra thụt vào như chớp, trông thực đáng sợ. Con tiểu xà này không biết từ đâu bò tới, nhưng trườn thẳng tới chỗ Tứ đại hung nhân.
Ngọc Yên nép vào ngực Hồng y Hung Thần, Ngọc Thiền cũng nép vào người Lục y Ác Sát, hai thanh y thiếu nữ kia cũng run sợ, cùng ngã vào lòng hai lão Nộ Quỉ và Oán Hồn.
Tứ đại hung nhân cuồng ngạo phóng túng, coi trời bằng vung, nhưng vừa nhìn thấy con tiểu xà sắc tím, đều đứng bật dậy.
Ngọc Yên nhìn Bạch y Oán Hồn, nói:
− Bốn vị chẳng phải từng ăn sống độc vật đó sao ? Hãy mau bắt con tiểu xà kia đi.
Hồng y Hung Thần hỏi:
− Lão tứ, có tự tin khống chế được con tiểu xà hay không ?
Bạch y Oán Hồn đáp:

− Tiểu đệ thử xem !
Bèn đưa tay đẩy thanh y thiếu nữ sang một bên.
Lục y Ác Sát đột nhiên nói:
− Lão tứ, để huynh hiệp trợ một tay.
Đoạn giơ tay búng ra một ngón.
Con tiểu xà sắc tím đang ngổng đầu trườn chầm chậm, sau khi Lục y Ác Sát búng ngón tay ra, nó bỗng cuốn khoanh lại, đầu xoay tứ phía như đang tìm con mồi.
Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Vương Phi Dương:
− Con vật này nhất định do người ngầm thả ra, có ý gây khó dễ với Tứ đại hung nhân.
Vương Phi Dương đáp:
− Đúng thế, người thả tiểu xà quá bực với sự cuồng vọng của tứ đại hung nhân, nên mới dùng nó làm nhục chúng một phen.
Chàng thấy mồ hôi nhỏ giọt trên mặt Bạch y Oán Hồn, thì bất giác động tâm nghĩ:
"Một con tiểu xà lại có thể khiến cho tứ đại hung nhân lừng danh thiên hạ run sợ đến thế kia, hẳn phải có điểm kỳ quái gì đây ?".
Bỗng thấy Bạch y Oán Hồn dùng tay tả phóng ra một chưởng, tay hữu nương theo chộp xuống.
Mặt đất chấn động, cát bay đất lõm. Đất cát rơi rào rào, chỉ thấy phần đầu con tiểu xà quấn chặt lấy ba ngón cái, trỏ và giữa, còn phần thân thì cuốn quanh cổ tay hữu của Bạch y Oán Hồn.
Hạ Hầu Cương kinh ngạc, nghĩ thầm:
"Sao không đập chết nó, mà lại để nó quấn vào tay thế kia ?".
Lục y Ác Sát cao giọng nói:
− Vị nào thả xà ra, thỉnh tới đưa nó về, huynh đệ chúng lão phu bẽ mặt lắm rồi, thu hồi nó lại đi ...
Hắn nhắc lại mấy lần, vẫn không có ai đáp ứng.
Hạ Hầu Cương ngưng mục nhìn, thấy con tiểu xà sắc tím quấn trên cổ tay Bạch y Oán Hồn thu hẹp lại, tựa hồ nó nhập sâu vào trong da thịt của hắn, thì chàng thầm kinh hãi, hỏi nhỏ:
− Vương huynh, nhìn thân con tiểu xà mà xem, có phải là nó thu hẹp lại không ?
Vương Phi Dương nói:
− Loại xà này có tên là «Mặc lân thiết tuyến xà», nghe đồn lớp vảy đen của nó không thay đổi, nếu một trăm năm không lột xác, màu đen ban đầu sẽ trở thành màu tím sẫm, lời đồn này tuy khó tin hoàn toàn, những loại xà này ban đầu vảy màu đen, lâu năm thành màu tím sẫm, là điều đáng tin. Thân xà rắn chắc như sắt thép, thân và da rất quí hiếm, đao kiếm chém vào vô ích, được

người trong võ lâm coi là vật trân bảo. Thể hình ít thay đổi, qua một trăm năm cũng chỉ dài không quá một thước hai, độc tính có thể đả thương người, vảy ngày càng cứng, lại còn sắc bén hơn đao kiếm. Lão Bạch y Oán Hồn bị nó quấn thế kia nhất định vô cùng đau đớn.
Hạ Hầu Cương nói:
− Nói chuyện với Vương huynh còn hơn mười năm đọc sách. Vương huynh kiến văn uyên bác, thật đáng thán phục.
Vương Phi Dương nói:
− Không dám, không dám.
Bỗng nghe Hồng y Hung Thần cười lạnh một tiếng, hỏi:
− Lão tứ, còn chi trì được chăng ?
Lúc này tiểu xà sắc tím càng thu nhỏ hơn, hiển nhiên nó đã thít chặt vào da thịt của bạch y Oán Hồn.
Chỉ thấy dưới ánh dương quang, mặt bạch y Oán Hồn đã đầm đìa mồ hôi, nhưng hắn nghiến răng đáp:
− Tiểu đệ tự tin còn khả dĩ chi trì được một lúc nữa.
Mùi rượu thịt thơm ngào ngạt đưa lại, vải che các lều vén mở ra, các bạch y đồng tử bưng rượu thịt tới các bàn.
Hồng y Hung Thần bỗng lấy ra một lưỡi chủy thủ ném xuống bàn, nói:
− Lão tứ, lúc nào cảm thấy hết chi trì nổi, thì tự chặt cánh tay đi vậy.
Bạch y Oán Hồn nói:
− Tiểu đệ nhớ rồi !
Hắn vẫn tập cộng lực toàn thân để đề kháng với con tiểu xà, phải phân tâm đối đáp là rất miễn cưỡng.
Hoàng y Nộ Quỉ, lục y Ác Sát quắc mắt phẫn nộ soi mói nhìn tứ phía, hy vọng tìm ra người ngầm thả quái xà. Chỉ nghe Hồng y Hung Thần giận dữ nói to:
− Mau dồn rượu thịt đi khỏi bàn cho ta, không tìm thấy kẻ thả quái xà thì huynh đệ ta còn bụng dạ nào mà ăn với uống được.
Đồng tử vừa bưng rượu thịt tới hơi sững người, nhưng lại thong thả bước đi tiếp, tựa hồ không để tâm tới lời nói của hồng y Hung Thần.
Lão ta bỗng đứng dậy, quát:
− Tổ sư của ngươi nói gì, ngươi có nghe thấy không ?
Đoạn giơ tay phách không một chưởng.
Chỉ thấy bạch y đồng tử bay lên, lộn mấy vòng, khay đựng đồ ăn văng ra tứ phía.
Quần hào ngồi trong phạm vi hai trượng vội vã né tránh thức ăn văng phải, khiến bàn ghế nhốn nháo cả lên.
Bỗng nghe lục y Ác Sát quát một tiếng, búng người bay về hướng bắc, hữu thủ chụp nhanh lấy một lão nhân gầy khô, ăn mặc rách rưới, chân đi giày cỏ.

Lão nhân né mình thân pháp linh xảo dị thường, lẩn ngay vào đám đông.
Vương Phi Dương nói nhỏ với Hạ Hầu Cương:
− Lão nhân ăn mặc rách rưới kia là Xà Thần Quách Lăng, đệ nhất thiên hạ về chiêu «Xà Ngoạn Xà». Nghe đồn trên người lão thường có đem theo ba con độc xà thuộc loại quí hiếm nhất. Con «Mặc Lân Thiết Xà» kia dĩ nhiên là do lão thả ...
Lời chưa dứt, chỉ thấy một bóng người lướt qua, đó là Xà Thần Quách Lăng đã lẩn nấp vào sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ ...
Hoàng y Nộ Quỉ gầm lên, xông gấp tới, vòng về phía sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ, đưa tay hữu trảo tới vai hữu của Quách Lăng.
Quách Lăng lắc người vừa né tránh năm ngón tay của Nộ Quỉ, đã tới ngay bên cạnh Vương Phi Dương.
Lúc này bốn đại hán đã tuốt bảo đao sẵn sàng bảo hộ một bên thân Giáo chủ.
Độc nhãn lão nhân nheo mắt, chung trà cầm trong tay chưa uống.
Lục y Ác Sát cười một tiếng, vọt tới, tiếng cười chưa dứt, người đã chận tới trước mặt Quách Lăng. Hoàng y Nộ Quỉ đã đuổi tới phía sau, hai hung nhân dồn Quách Lăng vào thế gọng kìm.
Quách Lăng cách Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương chỉ chừng bốn, năm bước, nếu động thủ, hai người tất bị thế sóng dập.
Hạ Hầu Cương một mặt đề khí chuẩn bị, một mặt dùng thuật «Truyền âm», nói:
− Vương huynh, nếu họ động thủ ở cạnh chúng ta, thì nên đối phó như thế nào ?
Vương Phi Dương cũng dùng thuật truyền âm đáp:
− Xà Thần Quách Lăng cả đời dồn tâm lực vào việc đùa giỡn với xà trùng, võ công không thể sánh với Tứ đại hung nhân, nhưng lão ta quỉ kế đa đoan, lại có linh xà hộ thân, không cần lo cho lão ta. Song cự ly giữa lão và chúng ta quá gần, nếu động thủ chỉ e chúng ta khó tránh.
Lục y Ác Sát vung tay búng ra một ngón.
Quách Lăng lách người sang bên né tránh, lại gần thêm Vương Phi Dương một bước.
Một luồng chỉ phong sướt qua trán Hạ Hầu Cương nghe mát lạnh.
Hoàng y Nộ Quỉ bỗng dùng hữu thủ trảo tới cổ tay tả của Quách Lăng.
Lần này Xà Thần Quách Lăng không né tránh nữa mà giơ tay nghênh tiếp.
Chỉ thấy từ cổ tay áo lão một con thanh xà thò đầu ra chờ đợi năm ngón tay đang tới của Hoàng y Nộ Quỉ.
Hoàng y Nộ Quỉ thích ăn sống độc vật, vậy mà chưởng thế chưa đến đích đã kinh hãi búng người thoái lui đến bảy, tám thước. Nhưng sau khi bị bức phải thoái lui, hắn đâu đã chịu, tay hữu bèn giơ lên, phách không một chưởng, âm kình cuồn cuộn xô về phía Xà Thần Quách Lăng.

Quách Lăng tựa hồ tự biết khó tiếp nổi nội lực thâm hậu của đối phương, liền xoay hẳn người để né tránh.

Hồi 29
Đạt Ma Dịch Chân Kinh

Thần Châu Tứ Đại hung nhân quen ngông cuồng tự đại không coi ai ra gì, Quách Lăng né tránh, chưởng lực tất nhiên sẽ xô thẳng tới chỗ Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương, kình lực xé gió phá không ào ào xô tới.
Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương muốn né tránh chưởng lực hoàn toàn không khó, nhưng nếu né tránh thì chưởng phong mãnh liệt kia sẽ quét các thứ ấm, chén bay tung, bàn ghế lật nhào. Tình thế cấp bách không cho phép hai người nghĩ lâu, không hẹn mà cùng giơ tay phóng ra một luồng ám kình nghênh tiếp chưởng phong của Hoàng y Nộ Quỉ.
Chưởng lực cương mảnh gặp nội kình của hai người cản lại lập tức tạo thành gió lớn thổi đất cát bay tung.
Hạ Hầu Cương cảm thấy chấn động, khí huyết nhộn nhạo, vội hít một hơi dài để điều hòa. Nhìn sang Vương Phi Dương thấy mặt y cũng hơi đỏ bất giác kinh hãi, nói nhỏ:
− Công lực của Tứ đại hung nhân quả là kinh nhân.
Chỉ nghe Lục y Ác Sát giận dữ nói lớn:
− Tiểu tử họ Quách kia, nếu hôm nay không chặt ngươi ra làm trăm mảnh thì huynh đệ của lão phu còn gì là thể diện ...
Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo cắt lời Lục y Ác Sát:
− Dừng tay !
Người vừa nói là một lão nhân khôi vĩ, y phục màu vàng, tóc dài bạc phơ xõa xuống trước ngực, vẻ mặt nghiêm trang, trên vai đậu hai con quái điểu sẫm màu, trông từa tựa diều hâu.
Lục y Ác Sát «hừ» một tiếng hỏi:
− Các hạ có phải muốn nhúng tay vào chuyện này phải không ?
Khôi vĩ lão nhân lạnh lùng đáp:
− Giữa chốn đại hội quần hào dự yến, thịnh hội chưa khai há dung loạn cục, thỉnh chư vị chờ sau đại hội nếu muốn ẩu đả thì lúc ấy mặc sức, có oán báo oán, có cừu báo cừu cũng vẫn chưa muộn. Còn ai vô oán vô cừu cũng có thể giao hảo tùy thích.
Lục y Ác Sát hỏi:
− Nghe khẩu khí của các hạ có phải là Mai Hoa môn hạ ?
Khôi vĩ lão nhân đáp:
− Đúng thế, tệ chủ nhân mở yến tiệc thỉnh hội quần hào, cũng là hy vọng

được quang thưởng các tuyệt kỹ của các phái võ lâm, nhưng hiện tại chưa phải lúc động thủ, những mong chư vị nhập cảnh tùy tục, tạm thời dừng tay ...
Lục y Ác Sát lạnh lùng nói:
− Tiểu tử kia giở trò giỡn xà, hại đến huynh đệ của lão phu ...
Đưa mắt về phía Bạch y Oán Hồn nói tiếp:
− Trừ phi hắn lập tức thu hồi độc xà, bằng không lão phu khó bề vâng mệnh.
Hai đạo mục quang lạnh lẽo của khôi vĩ lão nhân ngưng trú trên mặt của Xà Thần Quách Lăng, nói:
− Vị huynh đệ kia có thể nể mặt lão phu được chăng ?
Thần Xà Quách Lăng cười ha hả nói:
− Chúng ta bôn tẩu giang hồ há không biết quy củ võ lâm, chủ nhân đã xuất hiện tại hạ đương nhiên nể mặt.
Khôi vĩ lão nhân mỉm cười nói:
− Huynh đài đã nể mặt tại hạ, ngày sau chúng ta cũng có thể kết giao, dám thỉnh quí tánh đại danh ?
− Tại hạ Quách Lăng.
Khôi vĩ lão nhân thong thả quay lại, lạnh lùng nói với Lục y Ác Sát:
− Động thủ tỷ võ trên giang hồ ai có tuyệt kỹ gì vốn không hề hạn chế, vị Quách huynh thiện nghệ sử dụng độc xà, âu cũng là một loại tuyệt kỹ, nếu không phải là đại giá của tệ chủ nhân sắp tới thì lão phu cũng chẳng nhiều lời mà đi phân giải các vị như thế này.
Lục y Ác Sát ngoảnh lại, thấy Bạch y Oán Hồn đã giơ tay tả nhặt lưỡi trủy thủ, hiển nhiên không thể chịu đựng lâu hơn chuẩn bị chặt đứt cánh tay thì đành nén giận nói:
− Lão tứ hãy khoan ...
Đoạn quay sang nói với khôi vĩ lão nhân:
− Huynh đệ lão phu cũng không muốn cưỡng chế đại cuộc, nếu Thần Xà Quách Lăng chịu thu hồi độc xà khỏi tay huynh đệ lão phu thì lão phu tạm dừng tay.
Khôi vĩ lão nhân cung tay cười nói với Quách Lăng:
− Thỉnh Quách huynh thu hồi độc xà được chăng ?
Quách Lăng cung tay đáp lễ, rồi huýt một tiếng sáo chói tai dị thường. Con tiểu xà sắc tím tức thời buông tay Bạch y Oán Hồn trườn xuống đất về bên tay của Quách Lăng.
Thân con tiểu xà vừa tự gỡ ra, máu ở cổ tay Bạch y Oán Hồn lập tức chảy ướt cả ống tay áo, nhỏ giọt xuống đất.
Uy lực của con tiểu xà này phần lớn quần hào đều mục kích, ai cũng ghê sợ. Tiểu xà trườn đến đâu, ai nấy đều vội vàng né tránh.
Hồng y Hung Thần lạnh lùng hỏi:

− Lão tứ, thương thế ra sao ?
Bạch y Oán Hồn đáp:
− Không đến nỗi nào.
Hồng y Hung Thần lấy ra hai viên đơn hoàn đưa qua nói:
− Một viên bóp nát rắc vào vết thương, một viên uống.
Bạch y Oán Hồn nhận đơn hoàn nói:
− Tiểu đệ kém tài làm mất thể diện của đại ca.
Hồng y Hung Thần cười lạnh lùng nói:
− Thắng bại là chuyện thường, huống hồ Tứ đệ đâu có bại dưới tay người.
Lục y Ác Sát thấy con tiểu xà sắc tím đã chui tọt vào ống tay hữu của Thần Xà Quách Lăng, thì «hừ» một tiếng nói:
− Tiểu tử họ Quách kia, Thần Châu Tứ Quái có cừu tất báo, nếu ngươi có thể sống sót đến tối hôm nay thì huynh đệ lão phu không đáng gọi là Thần Châu Tứ Quái nữa.
Quách Lăng cười khẩy:
− Lão phu dù quả thật có chết đi cũng sẽ khiến cho Tứ huynh đệ các ngươi ăn mất ngon, ngủ không yên.
Khôi vĩ lão nhân nhìn các Bạch y đồng tử nói:
− Tiếp yến !
Các đồng tử từ nãy giờ đứng bất động, vừa nghe lệnh lập tức vội vã đi bưng đồ ăn tới các bàn.
Nhưng quần hào không một ai động đến đũa chén.
Khôi vĩ lão nhân đảo mắt nhìn tứ phía rồi cao giọng nói:
− Tệ chủ nhân có chút yếu sự nên đến hơi chậm trễ một chút, lệnh cho tại hạ đến thông báo cùng chư vị, thỉnh chư vị hãy dùng tiệc rượu trước ...
Lão nói mấy lần mà quần hào vẫn ngồi bất động. Lão cười nhạt nói:
− Nếu các vị e đồ ăn có độc thì tại hạ xin ăn trước để các vị khỏi nghi ngờ.
Đoạn bước tới một bàn cầm đũa gắp các thứ đồ ăn đưa lên miệng, liền uống liền ba chung rượu rồi cả cười:
− Chư vị khả dĩ an tâm rồi đấy.
Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo vọng tới:
− Tiệc rượu có độc hay không tạm thời cho qua, nhưng Mai Hoa chủ nhân thỉnh quần hào tới chốn này chắc là sắp đặt những việc kinh nhân, lão phu đây ứng ước mà đến, tại sao chủ nhân lại giở thói quan cách như vậy ?
Giọng nói không lớn nhưng nghe rất chói tai.
Quần hào ngoảnh lại, thấy người vừa nói chính là Sâm Tiên Long Thiên Lộc mà giang hồ thảy đều kính sợ.
Khôi vĩ lão nhân cả cười, tiếng cười như tiếng sấm vang bên tai, một hồi rồi mới thong thả nói:
− Chư vị đã chẳng quản ngàn dặm mà đến, chẳng lẽ không thể đợi thêm một

tí hay sao ?
Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:
− Vương huynh, Khôi vĩ lão nhân công lực thâm hậu như thế không biết là ai vậy ?
Vương Phi Dương ngưng mục nhìn lão ta, thong thả đáp:
− Người này rất ít lộ diện trên giang hồ, tại hạ nhận không ra, nhưng căn cứ vào hai con quái điểu đậu trên vai lão, chắc là Điểu Vương Trần Cao.
Đột nhiên một thanh âm dịu dàng của nữ nhân vang lên rành rọt:
− Thật là một chốn hoang lương, không biết vì cớ gì mà Mai Hoa chủ nhân lại đãi yến ở đây ?
Vương Phi Dương ngoảnh nhìn, thấy hai nữ nhân trung niên tráng kiện khiêng một chiếc võng vải tiến vào. Võng có che lọng màu vàng, ngồi trên võng là một thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ, ống tay áo quá ngắn để lộ hai cánh tay trắng ngần.
Quần hào bất giác bị lối trang phục kỳ dị của mỹ nữ hấp dẫn, ai nấy đều chú mục mà nhìn.
Trước hàng trăm đạo mục quang, mỹ nữ ...
(Thiếu mất hai trang và theo sách) ...tìm một chỗ khác. Chúng tại hạ còn có người chưa tới.
Bỗng có tiếng gọi to:
− Thỉnh hãy qua đây ngồi.
Thiếu nữ đầu mày cuối mắt đong đưa, yểu đà yểu điệu ngồi xuống, nói:
− Thương lượng với các vị chẳng qua để tỏ vẻ khách khí, chứ bổn cô nương không tin rằng bổn cô nương đã ngồi còn kẻ nào dám tới làm phiền.
Hạ Hầu Cương ngẩn người, hết nói nổi. Chàng nằm mơ cũng không thể nào ngờ trước mắt bao nhiêu người một thiếu nữ lại mặt dày mặt dạn đến mức ấy, chàng đâm ra thập phần lúng túng, chưa biết nên hành xử thế nào.
Thiếu nữ nhởn nhơ như không, cầm ngay chung rượu trên bàn lên nói:
− Thỉnh chư vị !
Đoạn uống cạn luôn.
Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo nói:
− Hảo cô nương, trong rượu có độc đó !
Thiếu nữ biến sắc, hai tay ôm bụng hét lên:
− Nguy mất rồi, rượu này đúng là có độc. Ôi ! Bổn cô nương đau bụng quá trời ...
Khôi vĩ lão nhân hết nhịn nổi, phi thân đến gần, lạnh lùng hỏi:
− Cô nương có phải thực tâm đến đây phá rối hay không ?
Hai con quái điểu trên vai lão đột nhiên dang cánh, nghểnh dài cổ.
Thiếu nữ áo trắng từ từ buông hai tay đang ôm bụng, thân hình lảo đảo ngã nhào vào người khôi vĩ lão nhân.

Lão nhân cười lạnh một tiếng, nhanh như cắt bước tránh sang bên hai bước. Tay hữu giơ ra như đao chém xéo xuống.
Thiếu nữ đang chúi về phía trước lập tức ngã hẳn người ra phía sau, hai chân từ từ khuỵu dần và lùi lại, đỡ vững thân hình không ngã, tránh đòn của khôi vĩ lão nhân một cách xảo diệu dị thường.
Vương Phi Dương, Hạ Hầu Cương lặng lẽ quan sát, thầm tán thưởng thân pháp cực kỳ linh diệu của thiếu nữ.
Bởi vì khôi vĩ lão nhân đứng cách không đầy hai thước, xuất thủ giáng đòn cực nhanh vào đại huyệt yếu hại, thiếu nữ chẳng những không dùng song thủ giữ thăng bằng cơ thể mà ở tư thế ngoặt nghẻo ấy vẫn né tránh được đòn thì quả phải có thân pháp cực kỳ khinh linh.
Khôi vĩ lão nhân vừa nhìn đã biết ngay là gặp kình địch, liền cười lạnh nói:
− Giỏi lắm, cô nương quả là chân nhân bất lộ tướng, lão phu quyết muốn lãnh giáo một phen.
Thiếu nữ đứng thẳng lên nói:
− Mai Hoa chủ nhân đã tới.
Khôi vĩ lão nhân nhìn ra, thấy bốn lão nhân toàn thân hắc y, mặt che vải đen chỉ để lộ cặp mắt đang thong thả tiến vào, thành thử lão không tái động thủ với thiếu nữ, lật đật chạy ra nghênh tiếp. Đàng sau bốn hắc y lão nhân là một Thanh y lão nhân thân hình gầy gò, thấp nhỏ, tóc bạc như cước, diện mạo nghiêm lạnh.
Chỉ thấy khôi vĩ lão nhân nghênh mình nói:
− Nghênh kiến chủ nhân !
Thanh y lão nhân khoát tay nói:
− Miễn lễ !
Đoạn bước thẳng đến chiếc bàn chính giữa. Mai Hoa chủ nhân, kẻ làm rúng động cả thiên hạ cuối cùng chỉ là một người bình thường không chút quái dị, một lão nhân gầy gò trang phục giản dị, thật là vượt hẳn ra ngoài sự dự liệu của giang hồ. Hàng trăm đạo mục quang dồn tới soi mói, tuy trước đó trong lòng cảm thấy bất an nhưng lúc này đã thấy an tâm.
Hạ Hầu Cương nói nhỏ:
− Vương huynh, vị kia có phải là Mai Hoa chủ nhân, người đã ước thỉnh anh hùng thiên hạ tề tựu ở đây chăng ? Thật là kiến diện không bằng nghe danh !
Vương Phi Dương vẻ mặt đăm chiêu đáp:
− Nơi này, lúc này, tình cảnh này, Mai Hoa chủ nhân thật không nên bày trò úp mở, hư hư thực thực mới phải. Nếu bảo Thanh y lão nhân kia chính là Mai Hoa chủ nhân thì e rằng chẳng mấy người tin.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Vương huynh ngờ rằng kẻ đó là thế thân cho Mai Hoa chủ nhân ?
Bỗng Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Có phải các vị thấy y đơn phương độc mã mà đến thì nghĩ rằng cách bày bố quá tầm thường phải không ?
Vương Phi Dương hỏi:
− Vậy ý Giáo chủ thế nào ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Người thông minh vốn nhận định khác với thường nhân, y cố làm ra vẻ đơn thân độc mã, bình thường mà đến, đã khiến cho quần hào hết thảy đều an tâm, buông lơi cảnh giác, thế là y đã có thể chiếm được tiên cơ !
Vương Phi Dương gật gù:
− Giáo chủ thật là cao kiến !
Hạ Hầu Cương thấy Vương Phi Dương đàm thoại với Huyền Hoàng Giáo chủ rất thân thuộc thì trong lòng rất đỗi hoài nghi, nghĩ bụng:
"Kỳ quái thật, đường đường là truyền nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia, tại sao lại thân quen với người của Huyền Hoàng Giáo như vậy ?".
Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:
− Người kia quyết không phải là kẻ thế thân của Mai Hoa chủ nhân, nhưng cũng có thể đã nhiều lần sắm vai Mai Hoa chủ nhân. Nếu ta đoán không lầm, thì Mai Hoa chủ nhân là nhân vật nào thì e rằng ngay cả thuộc hạ của y cũng ít ai biết ngoại trừ vài kẻ thân cận của y, chỉ e rằng chỉ có một vài người là biết diện mạo thật của y. Cũng có thể Thanh y lão nhân là một kẻ thế thân.
Hạ Hầu Cương nghe vậy thì chẳng phục chút nào, liền hỏi:
− Tại sao Giáo chủ biết ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Hạ Hầu Cương rồi đáp:
− Tài năng biết người tùy theo trí huệ, tin hay không là tùy.
Hạ Hầu Cương cứng miệng, chưa nghĩ ra được lời đối đáp nên đành im lặng.
Mai Hoa chủ nhân ngồi xuống chiếc bàn trống, bốn hắc y nhân đứng ở phía sau.
Sâm Tiên Long Thiên Lộc đứng dậy trước, cung tay nói:
− Lão phu Long Thiên Lộc, các hạ có phải là Mai Hoa chủ nhân ?
Thanh y lão nhân đáp:
− Không sai, có chi chỉ giáo ?
Long Thiên Lộc nói:
− Mấy mươi năm qua, lão phu không rời Tỵ Trần Sơn Trang, mọi chuyện phiền toái trên giang hồ lão phu không muốn nghe muốn thấy. Lần này được các hạ thỉnh hội mà đến, có sự gì kinh nhân mau nói lộ ra, lò luyện đan của lão phu đang ở trong giai đoạn hỏa hầu khẩn yếu, lão phu không thể lưu lại đây lâu.
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Biết rồi, thỉnh Long huynh an tọa đã.
Long Thiên Lộc nói:

− Cứ theo quan sát của lão phu, anh hùng thiên hạ đều có cảm giác kiến diện không bằng nghe danh, nếu lão phu là các hạ, quyết chẳng hàm thỉnh anh hùng thiên hạ cử hành đại hội này.
Mai Hoa chủ nhân cười nhạt nói:
− Chắc là vì anh hùng thiên hạ thấy lão phu tướng mạo tầm thường, bày bố tầm thường nên mới có cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh.
Long Thiên Lộc lạnh lùng nói:
− Ý của lão phu là muốn thỉnh các hạ hãy nói ngay ra sự việc kinh nhân đã ghi trong bức hàm, nếu không lão phu sẽ lập tức ra về.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Các hạ đã không quản ngàn dặm mà đến, nay ra về tay không há chẳng uổng công sức lắm sao ?
Long Thiên Lộc nói:
− Lão phu tuy không lai vấn chuyện thị phi trong giang hồ nhưng ân oán phân minh, có oán báo oán, có ân tất đền.
Mai Hoa chủ nhân không lý đến Long Thiên Lộc nữa, nhìn Hồng y Hung Thần vừa đứng dậy, hỏi:
− Có chi chỉ giáo ?
Hồng y Hung Thần hỏi:
− Huynh đệ lão phu muốn đem vài ả a hoàn đi theo, quí chủ nhân thấy sao ?
Lục y Ác Sát tiếp lời:
− Là bốn thanh y thiếu nữ đang ngồi cùng bàn với huynh đệ lão phu đây, không biết các hạ có chịu đáp ứng ?
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng đáp:
− Bốn vị yêu cầu quá gấp, tại hạ dù đáp ứng, nhưng chưa chắc bốn vị đã đủ khả năng đem họ đi.
Hoàng y Nộ Quỉ nói:
− Chuyện đó chủ nhân khỏi lo.
Mai Hoa chủ nhân bỗng giơ cao tay hữu xoay quanh đầu một vòng.
Không gian văng vẳng tiếng nhạc, hai đồng tử mi thanh mục tú khiêng một chiếc rương màu đen tiến đến, đặt xuống bên cạnh Mai Hoa chủ nhân.
Hai trong bốn Hắc y nhân đang đứng phía sau không đợi Mai Hoa chủ nhân phân phó, tức thời khiêng chiếc rương đặt lên bàn.
Mai Hoa chủ nhân thong thả đứng dậy, mở nắp rương cúi đầu nhìn vào một lượt, đoạn lại từ từ ngồi xuống.
Quần hào không sao nhìn thấy trong rương có vật gì, bất giác sinh lòng hiếu kỳ song vẫn ngồi bất động.
Hạ Hầu Cương ngẩng nhìn sắc trời, đã là chính Ngọ, sao chẳng thấy phụ thân tới, mà cũng chẳng thấy Lãnh Như Băng trả lại bức yếu hàm nên trong lòng rất nóng ruột, cứ đưa mắt ngó bên này bên kia. Quần hào đều bị thu hút

bởi chiếc rương đen kia, chỉ có chàng là không chú ý.
Bỗng một người đứng dậy bước dài về phía chiếc rương. Một người đứng dậy, quần hào cũng đứng cả lên, thoáng chốc đã có mười mấy người dồn lại.
Đại bộ phận vì địa vị của mình tuy còn ngồi tại bàn, song đôi mục quang thì chăm chú theo dõi những người đang tiến về phía chiếc rương. Trong số này, có một hán tử tráng kiện lưng đeo «Thất hoàn đại khảm đao» và một đại hán lưng đeo «Phục hổ kim hoàn», là hai người đến nhanh nhất.
Hán tử đeo «Thất hoàn đại khảm đao» thò đầu vào ngó vào rương, định thò tay lấy vật bên trong ra thì người thứ hai cũng vừa tới từ hướng Bắc. Hán tử lập tức đóng sập nắp rương xuống nói:
− Chẳng có vật gì đáng xem, chẳng cần ngó vào.
Đại hán đeo «Phục hổ kim hoàn» còn chưa kịp nhìn rõ vật gì trong rương, nắp rương đã sập xuống thì không cam chịu, liền giơ tay mở nắp lên.
Hắn tử kia tức thời đặt tay hữu lên nắp rương nói:
− Ta đã bảo là không cần xem, ngươi có nghe rõ chăng ?
Khẩu khí tựa hồ mình là duy ngã độc tôn.
Đại hán đeo «Phục hổ kim hoàn» nổi giận:
− Ai bảo không được xem, lão tử không thể không xem !
Hán tử cười lạnh:
− Ta Phục Ngưu Nhất Hổ nhắc lại, đây là lần thứ ba, không được xem !
Đại hán kia cũng cười lạnh nói:
− Ta, Giang Nhị Gia bảo là ...
Phục Ngưu Nhất Hổ quát một tiếng, rút «Thất hoàn đại khảm đao» ra, cây đao có bảy vòng đồng kêu loong coong, chỉ xuống chiếc rương nói:
− Không tin cứ thử coi.
Đại hán bỗng đưa đao cạy nắp rương lên.
Phục Ngưu Nhất Hổ chém xuống thật mạnh, y đã sớm chuẩn bị nên chém xuống thật nhanh. Đại hán vội rụt tay lại nhưng đã không kịp, chỉ thấy máu vọt ra, hai ngón tay út và vô danh đã bị chém đứt.
Phục Ngưu Nhất Hổ cười ha hả nói:
− Không cho ngươi thấy máu là ngươi không chịu nghe lời Tôn đại gia.
Đại hán gượng nhịn đau lùi lại hai bước, xé áo buộc vết thương. Một đôi kim hoàn đã nắm trong tay, lập tức xử chiêu «Song Phương Quán Nhi» đánh ra.
Phục Ngưu Nhất Hổ đâm xéo cây «Thất hoàn đại khảm đao» lên.
Kim thiết va vào nhau loảng xoảng một hồi.
Trong khi giao đấu với đại hán, Phục Ngưu Nhất Hổ cứ đặt tay tả lên nắp rương, quyết không chịu rời. Cử chỉ quái dị của y khiến quần hào vây quanh sinh lòng nghi hoặc, chợt nghe tiếng quát lớn:
− Tiểu tử, trong rương có cái gì tại sao không chịu mở ra cho người khác

xem ? Lão phu không thể không coi !
Lời chưa dứt, người đã tới. Cây nhuyễn tiên đã vụt tới tay tả của Phục Ngưu Nhất Hổ.
Hán tử buộc phải rụt tay thối lui hai bước.
Bỗng một Hắc y nhân thấp nhỏ bước đến. Người này động tác cực kỳ mau lẹ, khinh công kỳ ảo, bàn tay tả coi như không có cây nhuyễn tiên bên kia, đã mở nắp rương lên.
Đúng lúc ấy, một vệt sáng xẹt tới nhanh như tia chớp lạnh đánh trúng vào tay Hắc y nhân, nắp rương vừa bật lên đã đóng sập ngay xuống.
Bỗng nhiên có tiếng cười lạnh nói:
− Hảo tiểu tử, dám dùng ám khí đánh lén huynh đệ của lão phu ...
Thanh âm chói tai hồi đáp:
− Thì sao ? Nếu chưa phục thì Kiềm Bắc Thất Sát các vị cứ kéo cả lại xem Bát Thủ Kim Cương có phải là hư danh hay không ?
Lúc này, đại bộ phận quần hào đã xúm quanh, không ít vị đã rút binh khí cầm tay, đưa mắt nhìn cục diện nhốn nháo.
Chợt một tiếng quát lớn:
− Tất cả dừng tay !
Trong tiếng hô, chưởng phong đã ập đến. Đại hán cầm «Thất hoàn đại khảm đao» đã kêu «ối» lên một tiếng, người bay xa bảy, tám thước. Vừa may khi rớt xuống đã có người giơ tay ra đỡ, y mới không thụ thương.
Quần hào ngẩng đầu, người vừa quát chính là Sâm Tiên Long Thiên Lộc.
Uy danh Sâm Tiên Long Thiên Lộc lừng lẫy, người người kinh sợ, một chưởng vừa rồi càng khiến quần hào kinh động, quả nhiên cảnh nhốn nháo ngừng bặt.
Long Thiên Lộc đảo mắt một vòng nói:
− Chư vị vung đao tuốt kiếm, định liều chết với nhau là vì lẽ gì ?
Quần hào đưa mắt nhìn nhau, không ai biết phải trả lời như thế nào. Hồi lâu mới có người cao giọng nói:
− Bát Thủ Kim Cương dùng ám khí khiêu khích huynh đệ lão phu, món nợ này há có thể bỏ qua ?
Long Thiên Lộc lạnh lùng hỏi:
− Bát Thủ Kim Cương vì lẽ gì lại dùng ám khí khiêu khích Kiềm Bắc Thất Sát các vị ?
Long Thiên Lộc vốn không bôn tẩu giang hồ nhiều, nhưng đối với các nhân vật võ lâm đều biết rất rõ.
Người vừa lên tiếng là đầu lĩnh của Kiềm Bắc Thất Sát là Tiềm Hạc Đồi Hằng, đáp:
− Quy củ của giang hồ là sát nhân thường mạng, khiếm trái hoàn tiền. Bất luận vì lẽ gì, huynh đệ lão phu có người bị họ dùng ám khí đả thương, há lại

không thanh toán ?
Long Thiên Lộc nói:
− Kiềm Bắc Thất Sát các vị có đủ tự tin đủ tài tiếp nối chưởng lực của lão phu thì cứ việc thử coi.
Long Thiên Lộc đã lên tiếng tự gánh tất cả vào mình, Kiềm Bắc Thất Sát quả nhiên không dám nói gì nữa.
Lúc này quần hào vây kín xung quanh chiếc rương, nhưng không còn cảnh nhốn nháo.
Sâm Tiên Long Thiên Lộc bổng cung tay nói với Mai Hoa chủ nhân:
− Trong rương có cái gì mời các hạ hãy lấy ra coi !
Mai Hoa chủ nhân mỉm cười hỏi:
− Tại sao các hạ không tự lấy ra mà coi ?
Long Thiên Lộc đảo mắt nhìn tứ phía một lượt nói:
− Lão phu sẽ mở nắp rương, kẻ nào dám xuất thủ ngăn cản cứ việc ra tay.
Đoạn bước đến bên chiếc rương.
Phục Ngưu Nhất Hổ đột nhiên hét lớn xông tới, cây «Thất hoàn đại khảm đao» xử chiêu «Thần long xuất khí» đâm mạnh qua phía sau lưng Long Thiên Lộc.
Long Thiên Lộc phẩy tay hữu về phía sau, chỉ thấy loáng lên một đạo hào quang kèm theo một tiếng rú thê thảm, mũi đao của Phục Ngưu Nhất Hổ đã đâm ngược lại vào bụng y, máu phun thành vòi.
Người duy nhất nhìn thấy vật đựng trong rương cũng là người bỏ mạng trước tiên.
Hết thảy mọi người đều thất sắc. Long Thiên Lộc quả danh bất hư truyền, chỉ một cái phẩy tay trở ngược đã khiến cây đao của đối phương đâm chết chính chủ nhân của nó. Trong lúc quần hào còn đang chấn động tâm thần, bỗng có một thanh âm lạnh lẽo cất lên:
− Hảo thủ pháp «Thác Đao» sát nhân !
Long Thiên Lộc đưa mắt nhìn, người vừa nói chính là Lục y Ác Sát trong Thần Châu Tứ đại hung nhân. Tuy Long Thiên Lộc không e sợ Tứ đại hung nhân, nhưng cũng biết đó là những kẻ khó trị, chỉ cười lạnh một tiếng chứ không nói gì.
Lúc này mọi người đều ngưng mục nhìn Long Thiên Lộc và chiếc rương, ai cũng nghĩ:
"Không biết trong rương đựng những gì mà Phục Ngưu Nhất Hổ đã liều mạng đối đầu Long Thiên Lộc, để đến nỗi chết như vậy ?" Tính hiếu kỳ càng thêm mãnh liệt.
Long Thiên Lộc cảm thấy khó nghĩ, trước mấy trăm cặp mắt của quần hào vây quanh nhìn chằm chặp, chợt e sợ mà không hiểu vì sao. Chỉ thấy Long Thiên Lộc trầm tư hồi lâu, rồi đột nhiên cao giọng nói với Mai Hoa chủ

nhân:
− Vật trong rương là sở hữu của các hạ, vậy phải do các hạ mở ra cho mọi người xem.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Sao ? Đường đường uy danh của Sâm Tiên mà cũng sợ ư ?
Đoạn cười khẩy một tiếng, lại nói:
− Nếu là vật tầm thường thì Phục Ngưu Nhất Hổ kia đã chẳng tuẫn thân.
Câu nói này chẳng khác nào châm dầu vào lửa, quần hào xung quanh đều nghĩ:
"Đúng thế ! Nếu trong rương không phải là vật cực kỳ trân quí thì Phục Ngưu Nhất Hổ quyết chẳng liều mình công kích Long Thiên Lộc.".
Câu này càng làm cho quần hào thêm kích động dũng khí, rất dễ xung đột với nhau.
Mai Hoa chủ nhân lại tiếp:
− Lão phu hàm thỉnh các vị giá lâm đến đây là có liên quan trọng đại đến vật để ở trong rương.
Long Thiên Lộc gằn giọng:
− Không cần nói úp úp mở mở nữa, cuối cùng là ở trong rương có cái gì ? Tại sao không nói toạc ra cho anh hùng thiên hạ hỏi hồ nghi ?
Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên cười:
− Nếu các hạ tự tin không sinh lòng tham thì chiếc rương ở cách đây không đầy hai thước, tại sao không tự mở ra mà xem ?
Long Thiên Lộc cười lạnh:
− Các hạ không cần nói khích lão phu. Các hạ thật cho rằng lão phu không dám mở chiếc rương ra xem ư ? Lão phu sẽ mở ra cho các hạ coi !
Đột nhiên lão giơ cao quái trượng, thong thả bước lên hai bước. Quái trượng chống «kịch» một tiếng xuống đất, bốn Lam y thiếu niên bảo hộ hai bên Long Thiên Lộc lập tức trường kiếm tản ra bảo vệ hai bên và phía sau lưng Long Thiên Lộc.
Bốn Hắc y nhân lưng đeo đao cũng đồng thời đeo bao tay lấy ra bốn vật màu đen hình thù như thiết sa, bảo vệ phía sau các Lam y thiếu niên.
Hành động liều chết của Phục Ngưu Nhất Hổ đã làm cho Long Thiên Lộc phải đề phòng, lão chống cây trượng xuống đất là ngầm hạ lệnh cho thuộc hạ bố trí bảo vệ.
Anh hùng thiên hạ đều biết Long Thiên Lộc y thuật quán thế, thiện nghệ về các loại dược vật, thấy bốn Hắc y nhân đều đeo bao tay và cầm thiết sa thì đều nghĩ thầm:
"Các thiết sa kia hẳn đã bôi sẵn chất kịch độc.".
Long Thiên Lộc thấy các thuộc hạ đã bố trí xong thế trận cự địch, mới dùng quái trượng hất nắp rương lên. Long Thiên Lộc nội công thâm hậu, thần lực

kinh nhân, một cái đẩy tùy tay cũng có lực nặng trăm cân, không ngờ cái nắp rương lại không hề lay động. Long Thiên Lộc thấy nóng mặt, mục quang đảo tứ phía một lượt, lạnh lùng hỏi:
− Vị nào ngầm thi triển thủ cước đối phó lão phu, thỉnh đứng ra đối đáp.
Quần hào lặng thinh, nghĩ thầm:
"Kình lực của người ấy thật ghê gớm, khiến cho Long Thiên Lộc mất cả thể diện.".
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân chậm rãi nói:
− Cái rương của lão phu cổ quái lắm, trừ phi dùng tay mở nắp, nếu dùng vật khác mà mở thì nó không có chịu.
Long Thiên Lộc nổi giận:
− Lão phu không tin chuyện đó.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Không tin sao không thử thêm một lần nữa xem.
Long Thiên Lộc nói:
− Được !
Lão ngầm vận nội lực dùng đầu cây trượng hất lên. Nào ngờ nắp rương như có sức nặng ngàn cân đè xuống, Long Thiên Lộc vẫn không sao mở nó ra được.
Lần này chẳng những Long Thiên Lộc cả kinh mà cả quần hào đều biến sắc.
Mai Hoa chủ nhân bỗng đứng dậy, phủi phủi bụi trên người cười hỏi:
− Các hạ chịu tin rồi chứ ?
Long Thiên Lộc lạnh lùng đáp:
− Nắp rương đã chắc như thế, thiết tưởng cả chiếc rương cũng chắc chắn lắm ?
Vút một cái, cây trượng đã đập xuống rương.
Trước mặt quần hào bị nhục như thế đã làm cho Long Thiên Lộc cả giận, cú đập này sức nặng tựa ngàn cân.
Chỉ nghe «rầm» một tiếng chấn động, chiếc rương gỗ đã vỡ tan tành.
Mai Hoa chủ nhân đưa tay vuốt chòm râu bạc, từ từ ngồi xuống.
Rương gỗ vỡ tan một góc, để lộ một cái gáy sách.
Long Thiên Lộc đang định giơ cây trượng gãy các mãnh gỗ nát, bỗng thấy một làn khói từ từ bốc lên lem lém.
Mai Hoa chủ nhân cười phá lên:
− Đáng tiếc ! Thật đáng tiếc !
Long Thiên Lộc cả giận:
− Đáng tiếc cái gì ?
Đoạn giơ quái trượng khều quyển sách ra, chỉ thấy trên bìa đề mười chữ nổi bật:
«Đạt Ma Dịch Cân Kinh, Chân Giải Thập Tam Thiên.» Long Thiên Lộc và

quần hào không ngờ trong rương cuối cùng lại cất bộ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» mà người người trong võ lâm đều coi là vật kỳ trân dị bảo, thì bất giác ngẩn cả ra.
Vật này nguyên là bảo vật của Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, nhưng võ lâm nghe đồn đã bị người đánh cắp khỏi Tung Sơn, không rõ thực hư thế nào, người ngoài khó ai biết chân tướng sự việc.
Cuốn sách cháy lem lém cực nhanh, thoáng chốc đã biến thành một đống lửa.
Bỗng một bóng trắng phóng vụt tới.
Một là người kia thân pháp quá thần tốc, hai là bốn Hắc y nhân còn đang nuối tiếc bộ sách tổng quát võ học thiên hạ bị cháy, tai mắt kém linh mẫn, lúc sực tỉnh thì đã chậm một bước. Một trong bốn Lam y thiếu niên vung kiếm gạt ngang.
Chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau, trường kiếm trong tay thiếu niên đã bị gạt ra.
Long Thiên Lộc quát:
− Dừng tay !
Người kia đã giơ tay chụp xuống đống lửa.
Nội lực của chưởng thế làm cho ngọn lửa tắt phụt, tàn tro bay lên tứ tung.
Long Thiên Lộc chưa kịp phản ứng, quyển sách cháy dở chỉ còn hai, ba phần mười đã nằm trong tay người kia. Long Thiên Lộc cười lạnh:
− Thì ra là Giới Tham đại sư, chẳng trách đã không thèm để mắt đến Long Thiên Lộc này.
Vẻ mặt Giới Tham đại sư rất đau khổ hối tiếc, ngơ ngẩn nhìn quyển cháy dở, tựa hồ như không nghe thấy Long Thiên Lộc nói gì.
Bỗng một thanh âm trong trẻo nói:
− Đạo huynh đã trúng quỉ kế của người ta, thử hỏi nếu «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» thật đã bị rơi vào tay kẻ khác thì không khi nào người đó chịu đem đốt đi.
Quần hào ngẩng nhìn, thấy người vừa nói là Thanh Hạc Thanh Diệp Tử, một trong Tam Hạc của phái Võ Đương.
Thanh danh của Tam Hạc phái Võ Đương trong võ lâm vẫn lẫy lừng, một lời nặng tựa Thái Sơn, quần hào nghe câu vừa nói đều nghĩ:
"Quả không sai, «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã quí như thế thì Mai Hoa chủ nhân đâu lại chịu đem đốt đi như vậy ? Chỉ e đó là vật giả.".
Chỉ nghe Giới Tham đại sư thở dài não nuột, hai tay ôm lấy quyển sách cháy dỡ ngây ngây dại dại, không thốt nên lời. Lúc này, nếu Long Thiên Lộc động thủ, chỉ một đòn sẽ khiến Giới Tham đại sư chết tức thời, nhưng Thiếu Lâm Tự uy danh quá lớn, Giới Tham đại sư lại có thân phận cực cao, nếu đoạt mạng đại sư ắt sẽ kết đại cừu với Thiếu Lâm Tự, hỏi ai dám tự tiện

động thủ.
Ba vị cao tăng hộ pháp đã ngầm vận công lực chuẩn bị xuất thủ, nhưng bị bốn Hắc y nhân ngăn cản ở vòng ngoài cách xa một trượng. Ba vị cao tăng thấy Giới Tham đại sư ngơ ngẩn xuất thần cũng chưa dám tùy tiện động thủ, chỉ sợ sẽ làm cho Long Thiên Lộc nổi giận sát hại đại sư.
Thanh Hạc Thanh Diệp Tử có mối giao tình sâu nặng với Giới Tham đại sư, thấy đại sư ngơ ngẩn như vậy mới cao giọng nói:
− Long trang chủ, có thể để tại hạ đến nói vài lời với Giới Tham đại sư được không ?
Nguyên thuộc hạ của Long Thiên Lộc đã ổn định phương vị, thủ thế nghênh địch không cho ai được đến gần. Long Thiên Lộc thấy thần thái của Giới Tham đại sư quả có phần bất ổn bèn gật đầu:
− Đạo huynh cứ tới.
Bốn Hắc y nhân lập tức lui ra nhường đường.
Thanh Hạc Thanh Diệp Tử sải bước đến bên cạnh Giới Tham đại sư đưa tay vỗ nhẹ vào huyệt «Mệnh môn» của đại sư.
Giới Tham đại sư vừa rồi gần như mê hoảng mất cả thần trí, nay liền sực tỉnh.
Thanh Hạc Thanh Diệp Tử nói:
− Đạo huynh, «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» kia là chân hay giả ?
Giới Tham đại sư run run tay, rầu rĩ đáp:
− Là chân bổn ...
Đột nhiên song mục phóng ra hai đạo hàn quang quét tứ bề quần hào một lượt, rồi cao giọng nói:
− Hôm nay muốn tuyên bố một sự thực, «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải Thập Tam Thiên» của Thiếu Lâm Tự quả đã bị đánh cắp, giang hồ đồn đại đã nhiều nhưng không ai biết rõ nội tình.
Trong Thiếu Lâm Tự, Giới Tham đại sư chủ trì «Đạt Ma Viện», thân phận gần ngang với Phương trượng Chưởng môn, lời nói của đại sư có đủ trọng nhiệm nên quần hào ngưng thần lắng nghe.
Nào ngờ Giới Tham đại sư đột nhiên ngừng bặt, tựa hồ như đang nhớ đến việc trọng đại nên không tiện nói tiếp.
Chỉ nghe một thanh âm lạnh lẽo cất lên:
− Đại sư ấp a ấp úng chẳng có khí phách trượng phu gì cả, sao không chịu nói nốt đi ?
Giới Tham đại sư ngẩng nhìn, thấy người vừa nói mặc áo choàng xanh, râu bạc phơ rủ dài xuống ngực, thần thái thập phần uy mãnh, nhưng diện mạo không quen biết nên chau mày đáp:
− Vị thí chủ vừa rồi nói không sai, bần tăng đã nói thì phải nói cho minh bạch. Bần tăng có thể báo để các vị biết rằng quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh

Chân Giải Thập Tam Thiên» này là chân bổn mà tệ tự đã bị đánh cắp.
Lời này vừa nói ra, quần hào chấn động, ai nấy xôn xao, ồn ào bàn luận.
Long Thiên Lộc đột nhiên hét to:
− Thỉnh chư vị yên lặng nghe lão hủ nói vài lời.
Quần hào quả nhiên im lặng trở lại.
Long Thiên Lộc chằm chằm nhìn mặt Giới Tham đại sư hỏi lại:
− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» của quí tự là bảo vật của Tung Sơn, vậy thì phải truy vấn ai là kẻ đánh cắp ?
Mai Hoa chủ nhân chợt xen vào:
− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» nằm nguyên vẹn trong chiếc rương kia, kẻ nào đập rương làm cháy «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» mới chính là thủ phạm đầu tiên phải đền tội.
Long Thiên Lộc lạnh lùng nói:
− Nếu trong rương không tàng giấu cơ quan, dù lão phu có đập thêm vài lần nữa cũng không thể tự bốc cháy.
Mai Hoa chủ nhân lắc đầu:
− Nếu các hạ không dùng cây trượng đập phá, thì quyển sách tổng quát võ học trong thiên hạ sẽ còn nguyên vẹn trong rương.
Giới Tham đại sư đột nhiên quay sang cung tay nói với Mai Hoa chủ nhân:
− Bần tăng có vài lời muốn hỏi lão thí chủ có được không ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Không biết có điều gì chỉ giáo.
Giới Tham đại sư hỏi:
− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» không biết có phải do thí chủ lấy đi khỏi Thiếu Lâm Tự hay không ?
Đại sư không dùng hai chữ «đánh cắp» chứng tỏ nhà sư tế nhị vô cùng.
Mai Hoa chủ nhân lắc đầu cười đáp:
− Không phải !
Giới Tham đại sư lại hỏi:
− Đã không phải do thí chủ lấy đi thì tại sao nó lại được đem đến đây ? Những mong thí chủ nói cho bần tăng được rõ.
Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên cười đáp:
− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã bị thiêu hủy, nhắc lại chuyện đó chỉ vô bổ, ý lão phu là hãy nói sang chuyện khác là hơn.
Giới Tham đại sư nói:
− Bần tăng được lệnh của Chưởng môn phái tới tham gia đại hội anh hùng này hoàn toàn không có tâm tranh hùng cùng anh hùng thiên hạ. Nhưng «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» có quan hệ trọng đại với tệ tự, nếu lão thí chủ không trình bày minh bạch thì bần tăng bắt buộc phải tham gia vào chuyện thị phi.

Mai Hoa chủ nhân ngồi bất động, thần sắc như thường, tựa hồ như đối với uy danh lừng lẫy của vị cao tăng kia chẳng coi vào đâu, chỉ thong thả nói:
− Ý của đại sư có phải nhất định đòi lão phu phải hoàn trả lại «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» ?
Giới Tham đại sư nói:
− Thiếu Lâm Tự thanh qui nghiêm ngặt, xưa nay không hề ỷ thế hiếp người, nếu «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» không phải do thí chủ lấy đi thì xin cứ nói ra kẻ đã lấy đi. Nếu thí chủ không chịu nói ra kẻ đã lấy cắp thì bần tăng bắt buộc phải thỉnh thí chủ về Thiếu Lâm Tự.
Mai Hoa chủ nhân cười nói:
− Tại hạ nghe danh Trung Nhạc đã lâu lòng vốn ngưỡng mộ, nếu đại sư đã thỉnh tại hạ sẵn sàng đến Trung Nhạc một chuyến, nhưng hãy để sau chuyện này rồi chúng ta sẽ cùng khởi hành.
Tuy lão ta chưa trực tiếp nói ra, nhưng ngôn ngữ đã ngầm lấp lửng rằng chưa hề tới Trung Nhạc, dĩ nhiên kẻ đánh cắp «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» không phải là lão.
Long Thiên Lộc lạnh lùng nói:
− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã bị hỏa thiêu quả là một việc kinh nhân, lão phu thấy không còn việc nào hệ trọng hơn nữa ...
Đưa mắt nhìn quần hào vây quanh một lượt nữa, nói:
− Đã không còn gì lão phu xin cáo biệt !
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Tùy ý.
Đoạn quay sang nói với Giới Tham đại sư:
− Đại sư kiến văn quảng bác hẳn biết trên đời này còn có một vật hệ trọng hơn cả «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» nữa chứ ?
Long Thiên Lộc đã cất bước, đột nhiên dừng lại.
Mai Hoa chủ nhân chậm rãi đưa tay xuống dưới lòng ghế lấy ra một hộp màu xanh, nói:
− Đại sư có biết chiếc hộp này không ?
Đoạn đặt xuống đầu bàn.
Do «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» còn lưu lại ký ức và sự hấp dẫn quá mạnh đối với quần hào, nên khi Mai Hoa chủ nhân vừa đặt chiếc hộp xuống bàn, mọi người lại ồn ào vây quanh đó mà kéo tới gần.
Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc dĩ nhiên cũng tản ra các phía ngăn cản không cho ai tới gần. Hồng y Hung Thần quát lớn, phóng ra một chưởng. Hắc y đại hán trấn thủ phía Nam, trong tay cầm một nắm độc sa chưa kịp tung ra, chưởng lực của Hồng y Hung Thần đã ập tới. Âm kình mãnh liệt như phong ba cuồn cuộn, Hắc y đại hán thầm biết nếu lúc này tung ra độc sa nhất định sẽ bị chưởng lực quật ngược trở lại mà chết tức khắc, đành lách

vai chuẩn bị hứng chịu một đòn, không dám tung độc sa.
Trong khoảnh khắc chỉ bằng nửa cái chớp mắt ấy, Long Thiên Lộc đột ngột vung tay hữu phóng ra một chưởng.
Sau khi Hồng y Hung Thần phóng ra một chưởng, người y cũng dấn lên theo chưởng thế, tay định chộp lấy Hắc y đại hán, bỗng cảm thấy tiềm lực phản hồi, chưởng lực ào ào dồn lên bị ngăn trở dội lại, lập tức lão ta bèn ứng biến, thân hình đang dấn lên vội thoái lui ba bước.
Chỉ thấy bụi tung mù mịt, hai phách không chưởng lực đập vào nhau tạo thành một trận cuồng phong.
Long Thiên Lộc phóng ra một chưởng cứu thuộc hạ nhưng thấy cũng không thể đối địch với hết thảy quần hào, bèn quát:
− Không cần ngăn trở !
Hắc y đại hán sau khi thoát chết đang định tung nắm độc sa ra, chợt nghe tiếng quát của Long Thiên Lộc bèn trở lui ngay. Các thuộc hạ khác cũng làm theo, quần hào liền ùa lên vây thành vòng kín xung quanh Mai Hoa chủ nhân, chỉ cần giơ tay là có thể với tới hộp ngọc trên bàn.
Giới Tham đại sư và Thanh Hạc Thanh Diệp Tử bị quần hào dồn tới sát bàn.
Long Thiên Lộc thì vẫn đứng nguyên, bởi lẽ người người trong võ lâm đều biết tính cách của lão, không ai muốn đụng chạm lão nên ai cũng né tránh thành thử cuối cùng lão lại ở vòng ngoài, khoảng cách năm thước từ chỗ đang đứng tới chiếc bàn kia đã đầy người chiếm chỗ.
Kỳ quái là tuy quần hào đứng ngay gần bàn, nhưng chẳng một ai dám đưa tay cầm lấy hộp ngọc.

Hồi 30
Long Tranh Hổ Đấu

Giới Tham đại sư thấy cục diện rối loạn, trong lòng cảm khái vô hạn, hỏi nhỏ Thanh Diệp Tử:
− Đạo huynh, tình thế này nên làm thế nào để mọi người bình tĩnh lại ?
Thanh Diệp Tử đáp:
− Lúc này các nhân vật hắc đạo, bạch đạo lẫn lộn hết cả. Đừng nói là bần đạo, ngay cả đến Chưởng môn của quý tự có thân chinh Phật giá cũng e rằng cũng khó có thể ổn định được tình thế.
Giới Tham đại sư nói:
− Đến dự đại hội phần lớn là những người có địa vị cao trong giang hồ, đều là cao nhân du hiệp hay thủ lĩnh lục lâm, lúc bình thường cũng không dễ bị kích động như thế này. Sở dĩ tình thế rối loạn là do vụ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» hấp dẫn. Thật khó mà ...
Đại sư chưa dứt lời thì bỗng cổ tay hữu cảm thấy bị người điểm huyệt tê dại, quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» cháy dở cũng bị người giật mất.
Ngoảnh nhìn, chỉ thấy một bóng người nhún chân, bung mình bay qua đầu quần hào. Thân pháp khinh công kỳ diệu đến mức hiếm thấy trên thế gian.
Thanh Diệp Tử quát lên:
− Đại sư, mau đuổi theo.
Miệng gọi đại sư, Thanh Diệp Tử đã đuổi theo trước. Vốn được tôn là Thanh Hạc vì có khinh công cao minh, Thanh Diệp Tử đã đề khí bay vọt qua đầu mọi người mà đuổi theo kẻ kia.
Lúc này nhiều vị căn bản không biết phát sinh chuyện gì, song cũng chạy theo Thanh Diệp Tử.
Mai Hoa chủ nhân bỗng đứng dậy, lạnh lùng nói với Giới Tham đại sư:
− Đại sư có thân phận là đệ nhất cao tăng của Thiếu Lâm Tự, thế mà có quyển kinh cháy dở lại để người đoạt mất. Xem ra võ công của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ là hư danh.
Giới Tham đại sư đỏ bừng cả mặt, nghĩ:
"Tuy là xuất kỳ bất ý, nhưng giật được quyển sách trong tay ta cũng chẳng phải dễ. Vậy mà kẻ kia đã mau lẹ triệt tiêu khả năng phản kháng của ta. Không biết là nhân vật nào mà cao minh như vậy." Đại sư vừa thẹn vừa hận, chưa biết đối đáp ra sao với Mai Hoa chủ nhân.
Không gian trầm lặng nhưng khẩn trương. Đại bộ phận quần hào vây quanh

tuy chưa động thân nhưng đều hy vọng Thanh Diệp Tử bắt được kẻ đoạt quyển kinh cháy dở đem về.
Bỗng một tiếng rú thảm vang lên. Quần hào chấn động ngoảnh lại, chỉ thấy một đại hán khôi vĩ đang đứng ngây như trời trồng, hai mắt trợn tròn, hình trạng đáng sợ. Tay hữu đặt trên một chiếc hộp ngọc, một ngọn phi đao cán màu xanh xuyên qua giữa bàn tay, đóng đinh bàn tay xuống bàn.
Quần hào đang mãi nghĩ đến việc Thanh Diệp Tử truy đuổi kẻ đoạt quyển kinh, chẳng ai chú ý để biết người nào vừa phóng phi đao. Nhưng quần hào đều minh bạch là trên đao có độc, một thứ cực độc. Thấy đại hán chưa kịp rút tay ra đã chết tươi thì ai ai cũng đều kinh hãi.
Long Thiên Lộc bổng giơ cây trượng, cao giọng nói:
− yến tiệc hôm nay coi như bất thành. Chư vị làm rối loạn thế này thật không có ích gì. Nếu chư vị chịu nghe lời Long mỗ thì hãy tự thối lui một trượng.
Quần hào vẫn đứng yên, không hề di động. Điều này khiến Long Thiên Lộc mất cả thể diện. Lão bèn vung cây trượng, quát to:
− Nếu ai tự tin có tài tiếp nổi một đòn của lão phu thì cứ việc đứng yên một chỗ.
Bỗng có tiếng nói sang sảng cất lên:
− Long Trang chủ nói không sai. Chư vị nếu chịu lui ra vài bước, tạo một chỗ thoáng rộng thì cũng tránh được khỏi bị kẻ khác ám toán mà tử vong.
Quần hào ngoảnh nhìn, thấy người vừa nói đứng trên một chiếc ghế, toàn thân y phục màu xanh, râu dài bạc phơ, mặt đen mắt sáng.
Có tiếng nói to trong đám quần hào:
− Thiết Diện Côn Luân Thần Phán Hoạt Báo Ứng Trần đại hiệp cũng đã tới.
Tiếng hoan hô xen lẫn tiếng người xôn xao nổi lên tứ phía. Quần hào lập tức giãn rộng hẳn ra, dành một khoảng trống chu vi tới hai trượng. Những bàn ăn trong khoảng trống ấy đã bị mọi người quăng hết ra ngoài.
Số người không thối lui, lúc này chỉ có Thần Châu Tứ đại hung nhân, Long Thiên Lộc với đám thuộc hạ và Giới Tham đại sư cùng ba vị hộ pháp tùy tùng.
Long Thiên Lộc vẻ mặt thoáng hiện sự phẫn nộ, lạnh lùng nói:
− Hảo uy phong. Hảo thần khí. Uy danh của Trần đại hiệp quả không phải hư truyền !
Trần Hải điềm nhiên mỉm cười:
− Long Trang chủ quá khen.
Long Thiên Lộc mất cả thể diện, chưa tiện rút lui, đành khiêu chiến với Trần Hải, cười lạnh một tiếng nói:
− Lão phu chưa chịu tuân lệnh rút lui, không biết Trần đại hiệp có cách gì hay chăng ?

Trần Hải đáp:
− Tại hạ hành sự không hề cưỡng bức gây khó dễ với ai. Long Trang chủ chưa chịu thối lui thì ắt hẳn là có lý do riêng. Tại hạ không muốn đa vấn.
Long Thiên Lộc nghĩ thầm:
"Trần Hải được võ lâm tôn xưng là đệ nhất đại hiệp đương thế, thực không phải vô cớ. Mấy lời vừa rồi không chút hoa mỹ, không cưỡng từ đoạt lý, cũng không phân biện gì nhưng lại hoàn toàn thấu tình đạt lý.
Nếu ta còn đấu khẩu với y thì e sẽ bị anh hùng thiên hạ chê cười." Đầu óc lão ngổn ngang ý nghĩ nhưng cũng chỉ trong chốc lát, lão đã mỉm cười nói:
− Khí độ và kiến thức của Trần đại hiệp khiến Long mỗ thán phục. Bốn vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự vì bị mất bảo vật của Tung Sơn, hẳn muốn đòi Mai Hoa chủ nhân hoàn trả nên chưa thoái lui. Họ tự có lý của họ. Còn lão phu chưa chịu thối lui là vì muốn thử xem khả năng của Mai Hoa chủ nhân, muốn vì anh hùng thiên hạ mà mở bí mật của chiếc hộp ngọc kia. Còn Trần đại hiệp thì sao ?
Trần Hải cất tràng cười hùng tráng nói:
− Tại hạ cũng còn chút việc riêng chưa tiện ở lại để phụng bồi các vị. Hẹn tái ngộ.
Lời vừa xong, Trần Hải liền giở thân pháp phi phàm vụt biến khỏi đám đông.
Quần hào ai nấy đều ngẩn người, không hiểu tại sao Trần Hải đến rồi lại đi nhanh như vậy. Lúc này thi thể của đại hán vẫn đứng sững đó nhưng bàn tay bị độc đao đóng đinh xuống bàn thì đã biến sang màu xanh lè. Chất độc bôi ở đao khiến người ta rùng mình.
Long Thiên Lộc bước tới bên bàn, cao giọng nói:
− Vị nào quen biết vị huynh đài này, thỉnh vào mang thi thể ra cho.
Lão nhắc lại hai lần nữa nhưng quần hào vây quanh vẫn không ai đáp ứng.
Long Thiên Lộc nói:
− Đã không ai ứng thanh thì lão phu đành đắc tội.
Lão bèn dùng cây trượng hất độc đao ra khỏi bàn tay đại hán. Đao rớt ra thì thi thể liền đổ vật xuống.
Dưới ánh dương quang, chỉ thấy chiếc hộp ngọc ánh lên màu xanh biếc.
Long Thiên Lộc tuy thân hoài tuyệt kỹ nhưng chứng kiến thảm trạng của đại hán trúng độc đao mà chết thì bất giác cũng lạnh sống lưng. Lão ngầm vận công lực chuẩn bị, thong thả giơ tay tả cầm lấy chiếc hộp, song mục đảo tứ phía như điện xẹt.
Lần này ngoài dự liệu của Long Thiên Lộc, chẳng một ai ngăn trở lão lấy chiếc hộp.
Lúc quần hào thấy chiếc hộp đã ở trong tay Long Thiên Lộc mới nhớ tới lời Mai Hoa chủ nhân nói rằng vật trong hộp còn quý hơn cả «Đạt Ma Dịch Cân

Kinh». Nhớ đến «Đạt Ma Dịch Cân Kinh», mọi người đều tin rằng Mai Hoa chủ nhân quyết không ngoa ngôn, bất giác đều kéo lại gần hơn. Chỉ nghe một âm thanh sang sảng cất lên:
− Mở hộp ra xem nào !
Nhất hô bá ứng, tất cả cùng hô theo làm chấn động cả khu vực Liệt Phụ Chủng hoang vu.
Long Thiên Lộc thấy quần hào bị kích động thì nghĩ:
"Chúng nộ nan phạm, ta dù võ công cao cường cũng khó đối địch với anh hùng thiên hạ." Lão bèn nhìn Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Chiếc hộp này của các hạ đựng cái gì bên trong ?
Mai Hoa chủ nhân cười nửa miệng:
− Hộp ngọc trong tay các hạ, sao không mở ra mà coi ?
Long Thiên Lộc chưa biết nghĩ sao, nhớ đến vụ chiếc rương đựng «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì trong lòng càng do dự. Nếu vật trong hộp quả thật quý giá hơn «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì không sao nhưng lỡ trong hộp chứa thứ gì tối độc thì lão há chẳng bỏ mạng trước tiên hay sao ?
Lão tuy đa mưu túc trí, cơ trí hơn người nhưng thịnh danh lụy thân, thật không thể lại đặt chiếc hộp xuống bàn nên đành ngấm ngầm đề tụ chân khí, phong bế hô hấp, từ từ mở nắp hộp ra.
Nắp hộp vừa hé thì lập tức một lớp khói màu hồng bốc lên. Dưới ánh dương quang chỉ thấy như một thứ sương màu hồng, không hiểu là cái gì.
Long Thiên Lộc tinh thông y lý, ngưng thần một chút đã biết vật thể này có tính phóng xạ quang hoa, liền nảy lòng tham, sợ nếu mở nắp hộp ra thì quần hào sẽ biết, bèn đóng sập lại, cười nhạt một tiếng, nói:
− Các hạ có tài thu tàng độc chướng của hoa đào vào trong chiếc hộp này, thật khiến thiên hạ thán phục.
«Đào Hoa Chướng» là chất độc vô hình dâm ác. Phàm người nào bôn tẩu vài năm trong giang hồ đều biết hết cả. Nắp hộp vừa hé mở thì khói hồng đã bốc lên, quần hào đều nhìn thấy rõ. Long Thiên Lộc lại có ngoại hiệu là Sâm Tiên nên lời nói này lập tức khiến quần hào tin ngay, không chút hồ nghi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Danh hiệu Sâm Tiên không phải là hư truyền, Long Trang Chủ đã biết trong hộp đựng «Đào Hoa Chướng» thì thỉnh trả nó lại về chỗ cũ.
Long Thiên Lộc nói:
− Vật này tối độc. Trong hộp tuy chứa không nhiều nhưng cũng đủ gây ra đại họa. Lão phu há có thể lưu nó lại làm hại thế nhân sao ?
Câu này nghe cũng rất đường hoàng quang minh, làm như hoàn toàn vì lo lắng cho sự an nguy của thiên hạ.
Mai Hoa chủ nhân vẫn bình thản như không, thong thả nói:
− Thất phu vô tội nhưng vì mang ngọc mà đắc tội. Nếu Long Trang chủ

không sợ đắc tội với quần hùng thiên hạ thì cứ mang chiếc hộp đi cũng được.
Long Thiên Lộc điềm nhiên cười:
− Các hạ hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến đây, ngoài vụ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì không còn sự gì kinh nhân. Lão phu không tiện phụng bồi nữa, vậy xin cáo biệt.
Lão chỉ e Mai Hoa chủ nhân tái đề cập đến chiếc hộp ngọc nên lái sang chuyện khác để phân tâm quần hào xung quanh.
Mai Hoa chủ nhân nhìn Giới Tham đại sư, cười nói:
− Không phải ta huênh hoang nhưng vật để trong hộp kia còn hơn hẳn quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» đã mất. Ta nguyện đem tặng đại sư, mai này đến Trung Nhạc coi như cũng gọi là chút lễ ra mắt.
Giới Tham đại sư hỏi:
− Trong hộp cuối cùng có chứa vật gì vậy ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Hộp ngọc là sở hữu của đại sư, tại sao đại sư không hỏi Long Thiên Lộc ?
Giới Tham đại sư tuy biết Mai Hoa chủ nhân có ý khiêu khích nhưng vì quá đau khổ vì bị mất bộ kinh, có ý đòi bồi thường nên bèn quay qua nói với Long Thiên Lộc:
− Long Trang chủ hẳn đã nghe rõ lời của Mai Hoa chủ nhân chứ ?
Long Thiên Lộc đáp:
− Đại sư đức cao vọng trọng, sao dễ bị đánh lừa như vậy ? Lời Mai Hoa chủ nhân là có ý khiêu khích chúng ta đánh nhau. Một đồng tử cũng đoán biết, sao đại sư lại đi tin lão ta ?
Giới Tham đại sư nói:
− Không sai, Mai Hoa chủ nhân đúng là có ý khiêu khích nhưng bần tăng chỉ muốn được nhìn xem trong hộp đựng vật gì. Nếu đúng là không liên quan đến «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì bần tăng sẽ trao lại cho Long Trang chủ tức thì.
Long Thiên Lộc nói:
− Trong hộp này đựng «Đào Hoa Chướng» là chất cực độc. Đại sư muốn xem, mở hộp ra là chất độc vô hình vô vị kia sẽ theo gió lan đi, làm chết không ít người. yÙ của lão phu là đại sư không nên xem.
Giới Tham đại sư nói:
− Nếu quả là «Đào Hoa Chướng» thì sao Long Trang Chủ không sợ ?
Mai Hoa chủ nhân bỗng lạnh lùng xen vào:
− Nếu trong hộp quả chứa «Đào Hoa Chướng» thì lúc nãy đã theo gió mà lan ra, hẳn có kẻ đã trúng độc.
Long Thiên Lộc cười lạnh một tiếng nói:
− Người này muốn dùng chất tối độc để hãm hại quần hùng thiên hạ. Đại sư

sao lại bị người lợi dụng, đi đối đầu với lão phu ?
Giới Tham đại sư trầm ngâm một hồi rồi nói:
− Mai Hoa chủ nhân dụng tâm bất thiện nhưng lời nói ấy có đạo lý. Nếu trong hộp đúng là «Đào Hoa Chướng» thì lúc này hẳn đã có người trúng độc.
Long Thiên Lộc nói:
− Như vậy đại sư nhất thiết phải xem ?
Giới Tham đại sư nói:
− Tệ tự ngoài «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» ra còn có bảy mươi hai chân bổn tuyệt kỹ. Kẻ đánh cắp «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» của tệ tự cũng có thể tiện tay lấy đi một số chân bổn khác.
Long Thiên Lộc nhún vai, lạnh lùng nói:
− Nếu đại sư nhất quyết muốn xem thì thỉnh đại sư đến Tỵ Trần Sơn Trang với lão phu. Lão phu không hề tiếp ai nhưng đại sư là biệt lệ. Sau khi hồi trang, lão phu sẽ chờ đón đại sư. Chúng ta một lời đã định, hậu hội hữu kỳ, lão phu xin cáo biệt tại đây.
Đoạn lão đưa mắt cho đám thuộc hạ, bảo:
− Chúng ta đi.
Bốn Lam y thiếu niên lập tức ứng thanh, tuốt kiếm, nhất tề bước đi. Hồng y Hung Thần phất tay một cái, Tứ đại hung nhân đã dàn thành hình chữ nhất cản đường. Long Thiên Lộc gằn giọng quát:
− Lui ra.
Bốn Lam y thiếu niên đã giơ kiếm chuẩn bị xuất thủ, nghe Long Thiên Lộc quát vậy liền thu kiếm lùi lại. Long Thiên Lộc bước tới hỏi:
− Bốn vị có gì chỉ giáo ?
Hồng y Hung Thần nói:
− Huynh đệ lão phu không sợ «Đào Hoa Chướng», chiếc hộp ngọc kia mong các hạ hãy giao cho huynh đệ lão phu.
Long Thiên Lộc nói:
− «Đào Hoa Chướng» có thể dùng để sát nhân nhưng cũng có thể dùng để cứu người. Lão phu tinh thông y thuật, thiên hạ ai mà chẳng biết. Lão phu muốn đem nó về Tỵ Trần Sơn Trang để chế thành «Tỵ Chướng Đơn» để cứu người.
Hồng y Hung Thần nói:
− Tứ huynh đệ Thần, Sát, Quỷ, Hồn lão phu xưa nay thích hành ác, chẳng quan tâm đến sự sống chết của kẻ khác.
Lục y Ác Sát tiếp:
− Lời của đại ca lão phu như đinh đóng cột, đã nói muốn lấy chiếc hộp là phải lấy kỳ được.
Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Đưa đây, nếu không huynh đệ lão phu sẽ cưỡng đoạt.
Bạch y Oán Hồn tiếp:
− Chiếc hộp đó là Mai Hoa chủ nhân tặng Giới Tham đại sư. Đại sư đã khí khái không nhận, sao Long Trang chủ không theo gương đại sư ?
Long Thiên Lộc chậm rãi đáp:
− Người khác e sợ Thần Châu Tứ Quái các vị chứ Long mỗ không sợ. Nếu bốn vị định dùng võ công cưỡng đoạt thì Long mỗ quyết liều thân phụng bồi các vị.
Hồng y Hung Thần lạnh lùng nói:
− Huynh đệ lão phu đối phó với một người cũng như với thiên binh vạn mã, đều đồng thời xuất thủ cả bốn huynh đệ.
Lục y Ác Sát nói:
− Long Trang chủ có tám thuộc hạ, cũng thành chín người, còn nhiều hơn huynh đệ lão phu những năm người.
Long Thiên Lộc cười lạnh một tiếng nói:
− Lão phu không dùng trợ thủ, muốn độc đấu với Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân.
Hoàng y Nộ Quỷ nói:
− Nếu một mình Long Trang chủ thắng tứ huynh đệ lão phu thì từ nay trở đi Thần Châu tứ huynh đệ vĩnh viễn không hiện diện trên giang hồ nữa.
Long Thiên Lộc ngẩng mặt cười một tràng, âm thanh như long ngâm vượt qua Vũ Hán, chấn động quần hào tứ phía. Người nghe cứ thấy ong ong đinh tai nhức óc một hồi lâu chưa dứt.
Thần Châu Tứ Quái tâm thần chấn động, nghĩ:
"Uy danh Sâm Tiên Long Thiên Lộc quả chẳng phải hư truyền, mới nghe tiếng cười đã biết công lực rất thâm hậu.".
Hồng y Hung Thần hừ nhẹ một tiếng. Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn lập tức bố trí thành phương trận.
Nguyên Tứ Đại Hung Nhân bao năm nay như hình với bóng, sớm đã tương thông tâm linh, nhất cử nhất động của bất cứ ai trong bốn người cũng được ba người kia tức thời lĩnh ngộ.
Long Thiên Lộc đột nhiên vung cây trượng lên, một trận kình phong ù ù bức Tứ Đại Hung Nhân lùi lại một bước.
Hồng y Hung Thần lạnh lùng nói:
− Long Trang chủ cẩn thận, huynh đệ lão phu sắp xuất thủ đó !
Long Thiên Lộc giơ cây trượng ngang ngực, mặt đang nghiêm bỗng mỉm cười đáp:
− Thỉnh bốn vị ! Hôm nay lão phu sẽ nhường bốn vị công trước mỗi người một chiêu.
Lúc này, sau khi giận dữ, Long Thiên Lộc đã bình thản trở lại. Quần hào

xung quanh đều ngầm tán thưởng:
“Sâm Tiên chẳng những võ công cao cường mà công phu tu dưỡng lúc lâm địch cũng ít ai theo kịp.”.
Hồng y Hung Thần nói:
− Võ lâm có quá nhiều tiểu tiết lễ giáo, tứ huynh đệ lão phu chỉ hiểu đại khái. Long Trang chủ đã nhường bốn chiêu thì huynh đệ lão phu cũng không khách khí nữa.
Lời chưa dứt, y đã phóng một chưởng về phía đối phương.
Long Thiên Lộc quả nhiên không hoàn thủ, chỉ né người sang một bên cực kỳ linh hoạt để né tránh.
Hồng y Hung Thần phóng xong một chưởng, tay tả rút ra một cây kim xích dài chừng một thước tám.
Lục y Ác Sát cười ha hả, phách không một chưởng. Tay tả đồng thời rút ra một cây nhuyễn sách ngân chùy.
Long Thiên Lộc vọt ngang năm thước, né tránh chưởng phong như gió lốc của Lục y Ác Sát.
Hoàng y Nộ Quỷ lạnh lùng nói:
− Long Trang chủ nếm thử «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» của lão phu.
Hữu thủ y phóng ra một trảo, tức thời có năm luồng khí âm hàn từ bàn tay tuôn ra.
Long Thiên Lộc tránh đòn của Hung Thần, Ác Sát thì hiểu rằng Tứ Đại Hung Nhân tuy miệng nói chỉ hiểu đại khái quy củ võ lâm, bất chấp quần hào nhưng chính họ cũng là những nhân vật thành danh trong giang hồ, đâu có chịu để mất thân phận và thể diện. Vậy mà trong lúc đối phương nhường chiêu đã thi triển tuyệt kỹ để thủ thắng. Riêng Hoàng y Nộ Quỷ tuy cũng như vậy nhưng trước khi thi triển tuyệt kỹ bình sinh là «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» còn có chút húy kỵ, nên đã lên tiếng báo trước rồi mới xuất thủ.
Long Thiên Lộc ngầm đề tụ chân khí, toàn thân thượng hạ như một khối kim cương, chờ khí âm hàn tràn tới gần mới đảo người thật nhanh né tránh. Tuy đã sớm đề phòng nhưng lão vẫn cảm thấy trận hàn phong lướt qua lạnh buốt, dù có chân khí hộ thân cũng e khó bề kháng cự nổi.
Hoàng y Nộ Quỷ đồng thời với việc phát xuất «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» liền rút ra hai cái đồng bạt, mặt sau của đồng bạt có một sợi dây màu vàng, khả dĩ quấn được vào cổ tay.
Bạch y Oán Hồn tối xảo quyệt, nhân lúc Long Thiên Lộc vừa mới tránh «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ», đã lặng lẽ đưa hai bàn tay ngang ngực đẩy ra.
Long Thiên Lộc chân chưa bình ổn thì chợt thấy ám kình ập đến sau lưng, vội nhảy tránh sang bên đến tám chín thước.
Bạch y Oán Hồn lạnh lùng nói:
− Thân pháp tránh đòn của Long Trang chủ xảo diệu lắm.

Long Thiên Lộc nói:
− Long mỗ đã nhường các vị bốn chiêu mà vẫn an toàn.
Bạch y Oán Hồn rút ra một cặp thiết trượng, nói:
− Hiện tại Long Trang chủ có thể trả đòn.
Long Thiên Lộc nhìn quần hào xung quanh một lượt, nói:
− Hôm nay nếu Long mỗ thất bại dưới tay Tứ Đại Hung Nhân thì sẽ hỏa thiêu Tỵ Trần Sơn Trang, suốt đời không tương kiến với các vị bằng hữu võ lâm.
Hồng y Hung Thần cười khẩy nói:
− Long Trang chủ không cảm thấy tuyên thệ như thế là quá trịnh trọng ư ?
Long Thiên Lộc giơ cây trượng đáp:
− Lão phu không muốn đấu khẩu với bốn vị. Cẩn thận, Long mỗ phản kích đó.
Cây trượng trong tay Long Thiên Lộc điểm nhanh tới Bạch y Oán Hồn.
Trong lòng lão hận Oán Hồn xảo quyệt nên chuẩn bị toàn lực công kích một người, chỉ cần giết được một người thì cuộc đấu hôm nay có thể coi như không bại.
Hai cây thiết trượng trong tay Bạch y Oán Hồn cũng quét ra đối phó với cây quái trượng đang điểm tới.
Kim khí đập mạnh vào nhau. Bạch y Oán Hồn không cự nổi nội lực thâm hậu của Long Thiên Lộc nên đã bị chấn lùi hai bước.
Lục y Ác Sát sử chiêu «Lưu tinh cản nguyệt», dùng Nhuyễn Sách Ngân Chùy đánh ra.
Long Thiên Lộc tuy tuyên bố như vậy nhưng thầm nghĩ Tứ Đại Hung Nhân là kình địch bình sinh hiếm gặp. Cây trượng lập tức đưa xéo lên xoắn lấy ngân chùy của Ác Sát.
Chỉ thấy Ác Sát trầm hẳn cổ tay, ngọn ngân chùy đang đâm thẳng đột nhiên hạ xuống tránh quái trượng và dễ dàng quét mạnh hạ bàn.
Hắn có tài tập trung nội gia chân lực vào Nhuyễn Sách Ngân Chùy mà sử dụng như một thiết côn. Điều đó chưa đủ kỳ dị, hắn lại có thể khiến nhuyễn sách đang điểm thẳng thu về rồi mới đánh ra.
Quần hào vây quanh thấy vậy thì ai nấy cũng thầm thán phục:
"Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân đủ sức tung hoành giang hồ, ít ai dám địch cũng chẳng phải là vô cớ.".
Cây trượng trong tay Long Thiên Lộc vụt ngay xuống. Keng một tiếng, ngân chùy bị bật ra.
Chỉ thấy một vệt vàng xẹt đến. Đó là một chiếc đồng bạt đang bay tới.
Cây trượng của Long Thiên Lộc đột ngột quét ngang. Lại "keng" một tiếng nữa, chiếc đồng bạt lạng ngay sang bên.
Hoàng y Nộ Quỷ lập tức xoay cổ tay, đồng bạt chuyển hướng bay trở lại tay

hữu, đồng thời chiếc đồng bạt thứ hai từ tay tả đã vút ra như điện xẹt.
Trong khi đó hai cây thiết trượng của Bạch y Oán Hồn công tới phía sau lưng Long Thiên Lộc. Nhuyễn sách ngân chùy của Lục y Ác Sát thì xé gió quét ngang hạ bàn.
Lần này Ác Sát, Oán Hồn, Nộ Quỷ đồng thời động thủ. Toàn bộ trước sau, thượng trung hạ bàn của Long Thiên Lộc đều bị các thứ binh khí công kích. Chỉ còn Hồng y Hung Thần là chưa xuất thủ.
Quần hào quan chiến đều toát mồ hồi lo cho Long Thiên Lộc, e rằng lão ta bị ba hung nhân phối hợp công kích thế kia thì khó lòng cầm cự nổi quá mười hiệp.
Chỉ nghe Long Thiên Lộc cười ha hả một hồi. Trong tiếng cười, cây trượng biến thế cực nhanh, tạo nên trùng trùng trượng ảnh, bảo hộ toàn thân.
Một loạt tiếng kim thiết đập vào nhau. Ngân chùy, đồng bạt, thiết trượng đều bị trượng ảnh đánh bật ra.
Hồng y Hung Thần cười lạnh một tiếng, nói:
− Hãy coi chiêu «Điệp lãng thiêm trùng» !
Lời chưa dứt, đã sấn tới, cây kim xích trong tay phóng đến bên sườn Long Thiên Lộc.
Nguyên kim xích chỉ dài gần thước tám, rất tiện cho việc đánh gần.
Long Thiên Lộc xoay đầu trượng lại. Trượng thế cực kỳ cương mãnh, cuộn gió nghe rít bên tai. Lão thầm biết nếu để Hồng y Hung Thần tiến đến cận thân, phối hợp với ba hung nhân công kích từ xa thì lão sẽ lâm vào tình thế nguy kịch, khó bề xoay trở. Lão bèn dồn bảy thành công lực vào một trượng này, hy vọng Hồng y Hung Thần thấy khó mà lùi lại.
Nào ngờ Hồng y Hung Thần cứ tiến đến. Cây kim xích trong tay xé gió nghênh tiếp quải trượng hung mạnh.
Xích, quải đụng nhau. Hồng y Hung Thần bị chấn sang bên một bước nhưng trượng của Long Thiên Lộc cũng bị bật trở lại. Trong lúc đó, ngân chùy, đồng bạt của Ác Sát và Nộ Quỷ đã nhất tề công tới.
Long Thiên Lộc sau mấy hiệp giao đấu với Tứ Đại Hung Nhân đã biết lợi hại, liền thay đổi đấu pháp. Trước tiên, lão chỉ cầu không bị bại nên nhảy lùi lại năm thước, không dùng trượng nghênh tiếp ngân chùy và đồng bạt của hai hung nhân.
Sau một chiêu vừa rồi với Hồng y Hung Thần, Long Thiên Lộc cảm thấy nội lực của hắn tương đương với lão, nếu nghinh tiếp ngân chùy và đồng bạt của hai tên kia thì Hồng y Hung Thần tất nhiên sẽ thừa cơ công kích. Nếu để cho hắn tiến đến cận thân thì cuộc đấu hôm nay lão nắm chắc phần bại.
Quả nhiên nhân lúc ngân chùy, đồng bạt công tới, Hồng y Hung Thần lập tức tiến lên sát đối phương nhanh như tia chớp.
Long Thiên Lộc không ngờ hắn rượt theo nên vừa kinh vừa nộ, quát một

tiếng, vận đủ mười thành công lực mà đâm cây trượng ra.
Chỉ thấy Hồng y Hung Thần bỗng búng mình bay lên cao hai trượng.
Quần hào cả kinh:
"Võ công của Long Thiên Lộc quả là cao minh !".
Nguyên Long Thiên Lộc dùng toàn lực đâm cây trượng ra, lực đạo cương mãnh tuyệt luân. Cây kim xích của Hồng y Hung Thần vừa chạm vào đầu quải trượng thì Hồng y Hung Thần đã biết khó địch lại nổi nên vội hít một hơi, kim xích vừa chạm quải trượng thì hắn liền mượn lực đạo của quải trượng mà bay vọt lên cao, lộn hai vòng rồi lại bổ xuống đầu Long Thiên Lộc.
Quần hào bất giác thầm tán thưởng đòn này của Hồng y Hung Thần.
Bạch y Oán Hồn bỗng rú một tiếng dài. Cặp thiết trượng trong tay y như nhị long xuất thủy, đâm tới sau lưng Long Thiên Lộc.
Long Thiên Lộc quét đầu trượng lại, đánh bật cặp thiết trượng ra thì ngân chùy của Ác Sát đã công tới.
Lúc này, Hồng y Hung Thần nhân lúc trượng của Long Thiên Lộc quét ra phía sau đối phó với thiết trượng của Oán Hồn, liền thi triển «Thiên Cân Trụy», đáp nhanh xuống cạnh Long Thiên Lộc. Cây kim xích sử chiêu «Cự hổ môn ngoại», phong tỏa quải trượng của Long Thiên Lộc. Hai ngón tay bên tả búng ra, điểm tới yếu huyệt «Huyền Cơ» của đối phương.
Long Thiên Lộc tài tình, thân hãm trong hiểm cảnh nhưng tâm thần không loạn, né mình tránh chỉ lực của Hung Thần. Cổ tay hữu xoay nhanh cây quải trượng tạo nên trượng ảnh trùng trùng hộ thân, không phân tâm công địch mà toàn tâm toàn ý thủ thế nghiêm mật.
Quả là một cuộc ác chiến.
Hung Thần và Oán Hồn dùng kim xích, thiết trượng cận thân truy công từ hai phía tiền, hậu. Còn Ác Sát và Nộ Quỷ thì dùng ngân chùy và đồng bạt công kích thượng hạ.
Chỉ thấy cây quải trượng của Long Thiên Lộc chợt giơ ra, chợt khép vào, trùng trùng trượng ảnh bảo hộ thân mình. Dù thế công của Tứ Đại Hung Nhân mãnh liệt nhưng vẫn khó bề đả thương được Long Thiên Lộc.
Năm người đã giao đấu bốn năm mươi hiệp.
Quần hào xung quanh, ai nấy đều hãi hùng, thầm nghĩ:
"Quả là một cuộc ác chiến hiếm thấy !".
Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc đều lăm lăm binh khí trong tay, thần sắc khẩn trương, theo dõi tình thế cuộc đấu. Trong ký ức của họ, Long Thiên Lộc chưa hề giao đấu với ai quá năm mươi hiệp. Lần nào đích thân lâm trận cũng chỉ nội mười chiêu là đã đánh bại đối phương. Lần ác chiến này đã qua mấy chục hiệp mà song phương vẫn bất phân thắng bại. Hơn nữa Long Thiên Lộc tựa hồ đã ở thế hạ phong, chỉ có thủ chứ không còn lực để công.

Quần hào thì chưa thể dự đoán kết cuộc sẽ ra sao.
Bỗng nghe Hung Thần quát lớn:
− Phóng thu !
Kim quang đột nhiên loang loáng công vào trượng ảnh của Long Thiên Lộc.
Chỉ nghe Long Thiên Lộc quát lại:
− Vị tất như ý !
Trong tiếng quát, hai người bỗng tách ra xa.
Hai chân của Hung Thần không thể trụ vững, cứ liên tục thoái lui đến sáu, bảy bước. Nhưng cuối cùng hắn cũng đứng vững lại được. Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn nhất loạt thu hồi binh khí, búng mình tới bên cạnh Hung Thần, hỏi:
− Đại ca thụ thương rồi ư ?
Chỉ thấy Hung Thần trợn tròn hai mắt, không nói được một câu, sắc diện dữ tợn. Ác Sát vội giơ tay vỗ một chưởng vào sau lưng Hung Thần. Hung Thần há to miệng, hít một hơi dài, nói:
− Long Thiên Lộc cũng đã thọ thương.
Quần hào ngẩng nhìn, chỉ thấy Long Thiên Lộc đứng ngây ra bất động, cây trượng chống xuống đất, không nói một lời.
Hoàng y Nộ Quỷ cười lạnh một tiếng, đột ngột xoay cổ tay hữu. Một chiếc đồng bạt bay xẹt ra như tia chớp.
Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc nhất tề vây tròn xung quanh chủ nhân.
Hai Lam y thiếu niên rút trường kiếm tạo thành một màn kiếm lưới. Một tiếng «keng», đồng bạt của Nộ Quỷ phóng tới đã bị màn kiếm quang cản lại.
Bỗng nghe Long Thiên Lộc giơ trượng lên cao giọng quát:
− Các ngươi mau lui ra.
Tám thuộc hạ sững sờ, nhất tề thoái lui.
Long Thiên Lộc xoay xoay cây trượng, cao giọng hỏi:
− Hung Thần, ngươi còn sức để tái chiến nữa không ?
Hung Thần đáp:
− Ta chỉ e là ngươi không còn hơi sức nữa.
Đoạn hắn loạng choạng bước tới.
Quần hào đều thấy song phương đã thọ thương, nếu tái đấu thì sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương, nhưng cũng chẳng ai ngăn trở. Bởi song phương đều là những nhân vật lừng danh trong võ lâm, chẳng ai muốn chuốc lấy phiền toái.
Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn và tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc cũng đều cảm thấy hai người không nên gắng gượng giao đấu tiếp nhưng vốn biết tính của hai người nên cũng không dám cất tiếng can ngăn, đành để tụ công lực, sẵn sàng xuất thủ hiệp trợ.
Long Thiên Lộc sử chiêu «Thái sơn áp đỉnh, quật cây trượng tới đầu Hung Thần. Hung Thần hoành cử cây kim xích theo chiêu «Nghênh vân phụng

nhật» lên đỡ.
Trượng, xích quật vào nhau. Hung Thần bỗng lảo đảo hai lần, cây kim xích trong tay không chịu nổi áp lực của quải trượng.
Đột nhiên loáng lên một cái, ngân chùy của Ác Sát đã bay tới đánh bật cây trượng của Long Thiên Lộc, chút nữa thì rớt xuống đất.
Long Thiên Lộc bỗng sấn tới một bước, tay tả phóng ra một chưởng vào ngực Hung Thần.
Lúc này Hung Thần dĩ nhiên di động kém hẳn linh hoạt, mắt nhìn thấy Long Thiên Lộc phóng chưởng tới mà né tránh không kịp.
Chỉ nghe một tiếng quát nộ, đồng bạt của Nộ Quỷ đã xoay tròn bay tới cổ tay tả của Long Thiên Lộc. Nếu Long Thiên Lộc không kịp thời thu hồi chưởng thế, cứ giơ tay đánh tới thì tất sẽ bị thương bởi đồng bạt của Nộ Quỷ.
Lúc này động tác của Long Thiên Lộc đã không còn linh hoạt như lúc đầu. Nếu lão thu hồi chưởng thế để né tránh đồng bạt thì e cũng chẳng kịp. Thần trí của lão còn tỉnh táo, biết là tránh không kịp liền cắn răng phóng mạnh chưởng thế tới trước.
Chỉ nghe một tiếng «hự», Hung Thần bị trúng chưởng của Long Thiên Lộc vào ngực, ngã quỵ xuống.
Đồng bạt của Nộ Quỷ cũng đã bay tới, chỉ thấy máu phun thành vòi, cánh tay của Long Thiên Lộc lập tức thõng xuống, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ.
Cùng lúc với việc Hung Thần ngã quỵ, Long Thiên Lộc thụ thương, vang lên tiếng quát phẫn nộ lẫn tiếng la thất thanh, kiếm quang loang loáng, bóng người vùn vụt. Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc và Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn cùng đổ xô cả lại.
Oán Hồn xoay tròn thiết trượng như lốc cuốn, đánh bạt đao kiếm đang loang loáng hàn quang, xông tới gần Long Thiên Lộc, tung một cước đá vào bụng Long Thiên Lộc.
Long Thiên Lộc bỗng quắc mắt, quật ngang trượng che đỡ nơi hiểm yếu.
Oán Hồn hoàn toàn không ngờ Long Thiên Lộc sau lần thọ thương thứ hai lại vẫn còn lực để sử cây trượng, một cước của hắn đá tới thế đạo cực nhanh hai cây thiết trượng còn phải phân ra đối phó với đao kiếm hai bên dù muốn thu hồi cước thế cũng không kịp, bị cây trượng của Long Thiên Lộc quét trúng vào đùi tả.
Chỉ nghe Oán Hồn hừ một tiếng, thân hình xoay theo chân tả nửa vòng, chỉ dùng chân hữu mà đứng vững, hai cây thiết trượng múa tít, chống đỡ đao kiếm đánh tới từ hai bên sườn.
Bỗng Ác Sát quát to:
− Nằm xuống.

Một hắc y đại hán ứng thanh bay ra xa một trượng, ngã sấp mặt.
Nguyên ngân chùy của Ác Sát không tiện cho việc cận chiến nên khi thấy đối phương xông tới, hắn bèn thu hồi binh khí, phóng ra một chưởng. Một hắc y đại hán là thuộc hạ của Long Thiên Lộc quét đao ngăn cản Ác Sát, không ngờ Ác Sát dùng hữu chưởng bức bạt thế đao, tả chưởng thừa cơ phóng tới sau lưng, lập tức trúng đòn văng đi.
Nộ Quỷ dùng đồng bạt đối phó với hai Lam y thiếu niên và hai Hắc y đại hán, tạm thời duy trì được cục diện bình hòa.
Ác Sát sau khi đả thương một người thì lao nhanh tới Long Thiên Lộc. Hai Lam y thiếu niên đang lăn xả vào tấn công Oán Hồn vội múa kiếm ngăn lại.
Long Thiên Lộc và Hung Thần đều nhắm mắt, đứng vận khí điều tức, không màng đến cuộc chiến dữ dội ngay bên cạnh mình.
Nguyên cả hai đang ra sức tranh thủ thời gian, hy vọng có thể điều hòa chân khí xong trước đối phương.
Long Thiên Lộc đột nhiên mở mắt, cắm mạnh cây quải trượng khiến nó lún xuống đất hơn một thước, tay tả thò vào túi lấy ra một viên đơn hoàn, bỏ vào miệng, nhìn Hung Thần một cái rồi lại lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, mở nút, rắc bột trắng trong bình lên vết thương ở cánh tay.
y thuật của Long Thiên Lộc độc tôn trong võ lâm, đơn hoàn dược bột do lão luyện đều có hiệu quả thần kỳ. Vết thương trên tay tức thời cầm máu liền.
lão bước lên trước một bước, cúi xuống nắm lấy uyển mạch của Hồng y Hung Thần, lạnh lùng quát to:
− Dừng tay !
Thuộc hạ của Long Thiên Lộc tuy võ công không tầm thường nhưng làm sao địch nổi ba đại hung nhân, họ đang dốc toàn lực gắng gượng ngăn chặn Ác Sát, Nộ Quỷ và Oán Hồn để bảo hộ chủ nhân, quyết không để cho ba đại hung nhân lại gần Long Thiên Lộc. Song vì trình độ võ công quá chênh lệch nên họ cũng khó duy trì được lâu, trông đã thấy rõ lạc bại. Lúc nghe tiếng quát của Long Thiên Lộc liền thoái lui tức thời.
Ba đại hung nhân thấy Hồng y Hung Thần đã nằm trong tay Long Thiên Lộc như cá trên thớt thì cũng đành dừng tay.
Mục quang của Long Thiên Lộc phóng ra hai luồng thần quang kinh nhân, lạnh lùng nói với ba huynh đệ hung nhân:
− Trận chiến này lão phu chưa toàn thắng nhưng cũng không lạc bại.
Lục y Ác Sát nói:
− Nếu thuộc hạ của Long Trang chủ không xuất thủ thì lão đã bị phanh thây rồi.
Long Thiên Lộc nói:
− Thì hiện tại ba vị cứ việc liên thủ mà tấn công.
Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Lão hãy buông đại ca của ta ra.
Long Thiên Lộc cười ha hả nói:
− Lão phu tuy bị thương vào cánh tay tả nhưng Thần Châu Tứ Quái các vị đã hai người thọ thương, hơn nữa lại do chính tay lão phu đả thương. Việc phân định thắng bại của trận này, nếu song phương không tự định đoạt thì hãy để quần hào quan chiến phán quyết.
Thần Châu Tứ Quái tự biết mình đã gây nhiều sự bại hoại và cừu hận trong võ lâm, nếu để quần hào phán quyết thắng bại thì ắt không có lợi cho mình.
Lục y Ác Sát bèn lạnh lùng nói:
− Huynh đệ lão phu nhân duyên bất hảo nếu để người khác bình phẩm thắng bại hôm nay, chỉ e dẫn tới phán quyết bất công.
Long Thiên Lộc cười ha hả nói:
− Thiên hạ ai chẳng biết là lão phu chẳng hề lai vãng với các nhân vật võ lâm. Thần Châu Tứ Quái các vị nhân duyên bất hảo thì lão phu đây cũng chẳng hơn gì các vị.
Lục y Ác Sát đưa mắt nhìn quần hào tứ phía, nói:
− Vậy có vị nào chịu đứng ra bình luận thắng bại trận chiến này giùm cho huynh đệ lão phu và Long Trang chủ chăng ?
Quần hào xung quanh trầm mặc im lặng.
Long Thiên Lộc tiếp:
− Các vị đã chính mắt mục kích, hy vọng có thể bình luận công bằng xem cuộc đấu này ai thắng ai bại.
Song phương đều là những nhân vật có tiếng tăm nên chẳng ai muốn mua oán chuốc cừu. Do đó sau lời của Ác Sát và Long Thiên Lộc, quần hào vẫn im lặng. Bỗng nghe một giọng nói rõ ràng:
− Tại hạ tiến cử một người có thể công bằng luận phán.
Long Thiên Lộc hỏi:
− Người nào vậy ?
Người kia cao giọng đáp:
− Huyền Hoàng Giáo chủ.
Long Thiên Lộc cau mày, còn chưa kịp nói thì quần hào đã kêu to:
− Không sai, Huyền Hoàng Giáo chủ ... Huyền Hoàng Giáo chủ ...
Tiếng hô chấn động một hồi, hết thảy đều gọi đích danh Huyền Hoàng Giáo chủ.
Long Thiên Lộc cao giọng nói:
− Chư vị đồng thanh tiến cử Huyền Hoàng Giáo chủ nhưng không biết vị Huyền Hoàng Giáo chủ có dám bình phẩm vụ này không ?
Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo, thánh thót vang lên:
− Ta không dám để mọi người thất vọng.
Lời chưa dứt, một người toàn thân hắc y, đầu che mạng sa đen, thong thả

bước ra. Đằng sau hắc y nhân có một độc nhãn lão nhân lưng gù bước theo.
Lục y Ác Sát lạnh lùng nói:
− Nếu Giáo chủ bình phán bất công là tự chuốc lấy phiền toái đó.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười lạnh lùng đáp:
− Bổn Giáo chủ đã dám đứng ra bình phán thắng bại tức là không để tâm đến Thần Châu Tứ Quái các vị.
Bạch y Oán Hồn nói:
− Giỏi quá nhỉ, muốn khiêu chiến ư ?
Đoạn vù một tiếng, vỗ ra một chưởng.
Chỉ thấy độc nhãn lão nhân khẽ phất tay hữu, lạnh lùng nói:
− Thoái lui.
Quả nhiên Bạch y Oán Hồn lui lại hai bước.
Thật là quái dị. Một độc nhãn lão nhân lưng gù không tên tuổi, vừa phất nhẹ tay đã chấn thoái Bạch y Oán Hồn khiến toàn thể quần hào chấn động, mấy trăm đạo mục quang đều đổ dồn về phía lão nhân.
Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:
− Quần hào tại đây đã tiến cử bổn Giáo chủ, nếu các vị không chịu nghe lời bình phán của ta thì tức là trở thành đại địch của quần hùng.
Long Thiên Lộc nghĩ thầm:
"Thật là lợi hại. Huyền Hoàng Giáo chủ quả nhiên danh bất hư truyền.".
Lúc này Long Thiên Lộc và Thần Châu Tứ Quái đều có chút lo sợ. Huyền Hoàng Giáo chủ đã được quần hùng tiến cử nên một lời nặng tợ Thái Sơn. Người trong cuộc cho dù không phục sự bình phán cũng không dám phản kháng vì quần hùng sẽ ủng hộ nàng.
Long Thiên Lộc hắng giọng nói:
− Lão phu ẩn cư tại Tỵ Trần Sơn Trang, không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm nhưng cũng đã nghe đồn về uy danh của Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Bổn Giáo chủ công bằng bình phán, quyết không thiên lệch. Đừng nói song phương không hề lai vãng với bổn Giáo chủ, ngay cả các vị có là người của Huyền Hoàng Giáo thì bổn Giáo chủ cũng bình phán công bằng như vậy.
Long Thiên Lộc và Thần Châu Tứ Quái đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Luận về uy danh của năm người ấy thì họ quyết không chịu tiếp thụ những lời lẽ có ý khinh thị của Huyền Hoàng Giáo chủ như vậy. Nhưng tình thế này, cả Thần Châu Tứ Quái và Long Thiên Lộc đều không muốn đắc tội với Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:
− Trận giao đấu của song phương nhìn bề ngoài có vẻ bất phân thắng bại, kỳ thực ...

Long Thiên Lộc ho lên mấy tiếng, nói:
− Vụ này quan hệ trọng đại, những mong Giáo chủ luận phán công bằng.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Long Trang chủ tốt nhất đừng có xen vào, để người khác khỏi đàm tiếu.
Long Thiên Lộc biến sắc, vốn định phản bác nhưng lời đã ra đến cửa miệng lại đành nuốt xuống, chỉ nói:
− Giáo chủ nói chí phải.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:
− Trận đấu này Long Thiên Lộc thắng thì chưa thắng, mà lại lâm vào thế hạ phong ...
Lục y Ác Sát reo lên:
− Công bằng, công bằng lắm. Lời của Giáo chủ quả thật chí công vô tư.
Long Thiên Lộc giận tím mặt, trong nhất thời chưa thốt nên lời. Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:
− Long Trang chủ thắng thì chưa thắng, Thần Châu Tứ Quái các vị bại thì chưa bại ...
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Lục y Ác Sát nói tiếp:
− Bổn Giáo chủ nói Long Trang chủ lâm vào thế hạ phong chứ hoàn toàn không nói là Long Trang chủ lạc bai. Trận đấu này chưa đi đến kết cuộc tối hậu.
Long Trang chủ cố nhiên nắm được phần thắng nhưng Thần Châu Tứ Quái các vị cũng chưa lâm vào cảnh lạc bại. Đáng tiếc là song phương đều chưa biết cơ hội thủ thắng ở chỗ nào mà thôi.
Long Thiên Lộc nói:
− Ý của Giáo chủ là ...
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Các vị căn bản còn chưa phân rõ thắng bại. Vậy muốn bổn Giáo chủ bình phán như thế nào đây ? Bất quá chỉ trong vòng mười chiêu nữa thì song phương sẽ phân rõ thắng bại.
Lục y Ác Sát hỏi:
− Làm sao Giáo chủ biết điều đó ?
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi lại:
− Các hạ không tin như vậy ư ?
Lục y Ác Sát ngẩn người, nói:
− Nếu đơn thuần luận về võ công, tại hạ quả thật cho rằng nội trong mười chiêu không thể phân rõ thắng bại. Nhưng Giáo chủ đã nói như vậy thì thiết tưởng đã biết tước được tiên cơ chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt:
− Bổn Giáo chủ có thể trong năm chiêu khiến Tứ Đại Hung Nhân các vị lạc bại, không biết các vị có tin hay chăng ?

Hoàng y Nộ Quỷ đáp:
− Chuyện đó lão phu không tin.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Được. Chúng ta cứ thử coi, đâu có sao.
Lục y Ác Sát vội nói:
− Không cần vội. Trước hết hãy nói minh bạch đã.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Các vị còn có cao kiến gì ?
Lục y Ác Sát nói:
− Ý của Giáo chủ có phải là nội trong năm chiêu Long Thiên Lộc có thể thắng được huynh đệ lão phu không ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Không sai.
Lục y Ác Sát nói:
− Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng được huynh đệ lão phu thì Giáo chủ sẽ thế nào ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng được các vị thì bổn Giáo chủ coi như cũng lạc bại dưới tay các vị.
Hoàng y Nộ Quỷ nói:
− Ha ha ... ha ha. Khá khen cho sự cuồng ngạo. Nhưng Giáo chủ lạc bại dưới tay huynh đệ lão phu là hết chuyện hay sao ?
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Vậy ý của các hạ là gì ?
Lục y Ác Sát thầm nghĩ:
"Dù Huyền Hoàng Giáo chủ liên thủ với Long Thiên Lộc cùng giao đấu thì cũng không tài gì trong năm chiêu mà đánh bại nổi bốn huynh đệ ta. Tiện nghi của ta vậy là quá lớn, còn muốn gì nữa." Hắn bèn đáp:
− Ý của lão phu là Giáo chủ đã nắm chắc như thế thì chúng ta phải đánh cuộc một phen mới được.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Muốn bổn Giáo chủ đánh cuộc cái gì ?
Lục y Ác Sát nói:
− Lão phu có hai điều kiện, không biết Giáo chủ có đáp ứng được chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Đừng nói là hai điều kiện, đến hai mươi, hai trăm điều kiện, bổn Giáo chủ cũng dám đánh cuộc. Các hạ nói ra đi.
Lục y Ác Sát nói:
− Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng nổi huynh đệ lão phu thì Giáo chủ phải bảo đảm là Long Thiên Lộc trao chiếc hộp của Mai

Hoa chủ nhân cho huynh đệ lão phu.
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Điều kiện thứ hai ?
Lục y Ác Sát đáp:
− Điều kiện thứ hai ư ? Rất dễ dàng thôi. Lão phu muốn Giáo chủ ngay trước mặt quần hùng tháo mạng che mặt ra cho mọi người nhìn rõ chân diện mục của Giáo chủ.
Hoàng y Nộ Quỷ bèn tiếp:
− Lão phu còn có điều kiện thứ ba. Nếu huynh đệ lão phu thấy Giáo chủ quả thực có dung mạo chim sa cá lặn thì Giáo chủ phải để cho huynh đệ lão phu tùy nghi xử trí.
Lời này vừa nói ra thì quần hùng đều chấn động, vì Huyền Hoàng Giáo chủ là nữ nhi, bị nhục mạ như thế thì ắt sẽ nổi trận lôi đình. Nào ngờ sự tình diễn ra khác hẳn. Huyền Hoàng Giáo chủ không hề giận dữ, chỉ chậm rãi nói:
− Được ! Ba điều kiện của các vị, bổn Giáo chủ đều đáp ứng. Nhưng nếu các vị lạc bại dưới tay Long Thiên Lộc thì sao đây ?
Huyền Hoàng Giáo chủ ưng thuận quá dễ dàng như vậy khiến Thần Châu Tứ Quái vô cùng kinh ngạc nghĩ:
"Nếu y không nắm chắc phần thắng thì quyết chẳng dám đáp ứng ngay như thế." Tứ Quái đưa mắt nhìn nhau. Lục y Ác Sát thong thả đáp:
− Nếu huynh đệ lão phu lạc bại thì từ nay sẽ không xuất hiện trên giang hồ nữa.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Chư vị đối với người thì đòi hỏi quá nghiêm nhưng đối với mình sao lại dễ dãi quá vậy ?
Bạch y Oán Hồn hỏi:
− Vậy Giáo chủ muốn huynh đệ lão phu phải như thế nào ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Thần Châu Tứ Quái các vị xưa nay hoành hành ngang ngược, hành sự đại nghịch với quy củ giang hồ.
Lục y Ác Sát nói giọng giận dữ:
− Huynh đệ lão phu dù bất chấp quy củ võ lâm nhưng lời vừa nói quyết không phủ nhận.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Các hạ giận dữ cái gì ? Thử hỏi anh hùng thiên hạ xem có ai dám bảo chứng cho Tứ Đại Hung Nhân hay không ?
Lục y Ác Sát nói:
− Giáo chủ có điều kiện gì cứ nói ra. Huynh đệ lão phu chấp nhận được hết.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nói ra rất đơn giản. Nếu các vị bại dưới tay Long Thiên Lộc thì phải gia

nhập Huyền Hoàng Giáo, chung sinh nhất thế vâng lệnh của bổn Giáo chủ.
Lục y Ác Sát trầm ngâm hồi lâu, đáp:
− Được ! Một lời đã quyết, Giáo chủ bảo Long Thiên Lộc buông đại ca của lão phu ra đi.
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Hoàng y Nộ Quỷ và Bạch y Oán Hồn, hỏi:
− Hai vị thấy sao ?
Nộ Quỷ và Oán Hồn đồng thanh đáp:
− Bọn lão phu tuân lệnh huynh trưởng.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Khẩu thuyết vô bằng. (nói suông chưa đủ) Lục y Ác Sát cả giận:
− Còn muốn thế nào nữa ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Các vị có dám cùng bổn Giáo chủ chạm tay tuyên thệ chăng ?
Lục y Ác Sát đáp:
− Dù Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiêu có tái hiện giang hồ thì lão phu cũng không tin là Thập Phương Lão Nhân có đủ khả năng thắng lão phu nội trong năm chiêu. Việc đánh cuộc này là do chính Giáo chủ đề xuất đó.
Chỉ thấy độc nhãn lão nhân đứng sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ chợt lóe thần quang trong con mắt còn lại, nhìn quần hào một lượt rồi từ từ nhắm mắt lại.
Huyền Hoàng Giáo chủ vén tay áo choàng để lộ bàn tay ngà ngọc, nói:
− Được. Vậy chúng ta chạm tay tuyên thệ. Kẻ nào bội tín sẽ bị quần hùng khinh miệt.
Lục y Ác Sát đưa bàn tay màu vàng xỉn ra vỗ vào bàn tay ngà ngọc của Huyền Hoàng Giáo chủ. Hắn có dụng tâm nhân việc chạm tay này, ngầm phát nội lực để thử võ công của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Hai bàn tay vỗ vào nhau gây nên một tiếng chấn động nhẹ. Huyền Hoàng Giáo chủ bị chấn lui một bước.
Lục y Ác Sát cười nhạt nói:
− Đại danh lừng lẫy của Huyền Hoàng Giáo chủ chẳng qua cũng thế này thôi ư ?
Huyền Hoàng Giáo chủ không lý gì đến Lục y Ác Sát, ngoảnh sang phía Nộ Quỷ và Oán Hồn, chạm tay với hai lão rồi bước tới chỗ Hồng y Hung Thần, lạnh lùng nói:
− Các hạ là người cuối cùng, cũng là huynh trưởng của Tứ Đại Hung Nhân, không thể không chạm tay tuyên thệ.

Hồi 31
Sự Tình Bất Ngờ

Huyền Hoàng Giáo chủ thướt tha bước tới chỗ của Hồng y Hung Thần. Hung Thần đã cảm thấy có chuyện không ổn nhưng trong nhất thời chưa thể nói không ổn ở điểm nào, thì đã thấy Huyền Hoàng Giáo chủ giơ bàn tay ngà ngọc lên. Hắn đành giơ tay tả ra nghinh tiếp. Tay hữu của hắn đã bị Long Thiên Lộc nắm chặt rồi.
Huyền Hoàng Giáo chủ chạm nhẹ vào bàn tay hắn, đoạn thong thả rút tay về, nói:
− Long Trang chủ hiện tại có thể buông tay ra được rồi.
Long Thiên Lộc ngẩn người, nhưng vẫn nắm chặt cổ tay hữu của Hồng y Hung Thần. Lão thầm biết rằng đánh cuộc trong vòng năm chiêu đánh thắng Thần Châu Tứ Quái là cầm chắc thất bại. Nếu lão còn nắm chắc huyệt đạo của Hồng y Hung Thần như một vũ khí lợi hại thì ba đại hung nhân còn lại sẽ không dám xuất thủ. Nếu lão buông tay ra thì tức là chấp nhận đánh cuộc.
Huyền Hoàng Giáo chủ hừ một tiếng, nói:
− Long Thiên Lộc, bổn Giáo chủ vô duyên vô cớ tham gia đánh cuộc với các hạ, bảo đảm là các hạ sẽ thắng. Chẳng lẽ các hạ là người trong cuộc lại không có can đảm ?
Long Thiên Lộc cảm thấy nóng mặt, thong thả buông tay Hồng y Hung Thần, nói:
− Lão phu tự tin đủ sức thắng Thần Châu Tứ Quái nhưng cần phải đấu ngàn chiêu trở lên. Còn nội trong năm chiêu đã đòi thắng cả Thần, Sát, Quỷ, Hồn Tứ Đại Hung Nhân thì đừng nói Long Thiên Lộc này chẳng đủ tài mà tìm khắp thiên hạ cũng không ra một nhân vật như thế.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Võ công của các hạ đủ để nội một chiêu đánh bại một người trong Thần Châu Tứ Quái. Vậy bốn người mà năm chiêu là còn dư một chiêu đấy.
Long Thiên Lộc cười khổ:
− Dù Giáo chủ có đề cử thì lão phu quả thực cũng không có tài sức như vậy. Chẳng những lão phu không tin mà quần hào xung quanh cũng đều cho rằng Huyền Hoàng Giáo chủ chắc chắn sẽ bại.
Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Vương Phi Dương:
− Vương huynh kiến thức siêu việt, xin dự đoán xem bên nào sẽ thắng trong lần đánh cuộc này.

Vương Phi Dương đưa tay lau mồ hôi trên mặt, đáp:
− Tại hạ đoán rằng Huyền Hoàng Giáo chủ nhất định thắng.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Vì sao ?
Vương Phi Dương đáp:
− Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ không nắm chắc sẽ thắng Thần Châu Tứ Quái thì há lại đi đánh cuộc như vậy ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Cao luận của Vương huynh, tiểu đệ vốn rất thán phục, nhưng ý kiến vừa rồi thì tiểu đệ chưa dám tán đồng ...
Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Long Trang chủ không đủ tài nội trong năm chiêu đánh bại Thần Châu Tứ Quái, đó là vì các hạ chưa biết bí quyết đó thôi. Nếu các hạ chịu nghe lời chỉ giáo của bổn Giáo chủ thì chắc chắn sẽ thắng.
Long Thiên Lộc ậm ừ một lát, nói:
− Sự tình đã đến nước này thì lão phu không nghe cũng phải nghe. Chẳng rõ Giáo chủ có cao kiến gì ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Pháp bất truyền lục nhĩ. (Phép tắc không thể cho người thứ ba nghe) Thỉnh Trang chủ lại gần đây.
Long Thiên Lộc thân hình khôi vĩ còn Huyền Hoàng Giáo chủ thì mảnh mai, thấp nhỏ, cao chưa tới vai Long Thiên Lộc khiến lão đành phải cúi thấp xuống.
Chỉ thấy tấm mạng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ lay động, còn Long Thiên Lộc thì gật gù cười khổ. Quần hào tuy không biết nàng nói gì nhưng thấy Long Thiên Lộc có vẻ không tán đồng với lời chỉ dẫn của nàng.
Lúc này Thần Châu Tứ đại Hung Nhân đã dàn thành một hàng ngang, tám đạo mục quang soi mói nhìn Long Thiên Lộc và Huyền Hoàng Giáo chủ, tư thế sẵn sàng nghênh địch.
Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên cao giọng nói:
− Long Trang chủ, các hạ phải xuất trận rồi mà còn sợ bóng sợ gió như thế há là khí phách của bậc đại trượng phu ?
Long Thiên Lộc tuy thọ trọng thương nhưng vốn có ngoại hiệu là «Sâm Tiên», thân luôn mang sẵn linh đơn, công hiệu như thần, sau khi nuốt một viên hoàn đơn thì thương thế đã gần như thuyên giảm hẳn. Lão bèn cất bước tới gần Hồng y Hung Thần, nói:
− Các hạ hãy tiếp trước một chiêu !
Lão tự biết trong năm chiêu khó bề thủ thắng được Thần Châu Tứ Quái, vụ đánh cuộc này kể như nắm chắc phần lạc bại nên lời vừa dứt thì đã phóng ra một chưởng.

Hồng y Hung Thần tự biết thương thế của mình nghiêm trọng, không nên tiếp chưởng nhưng nghĩ nếu tiếp chưởng này thì có thể làm cho thực lực của Long Thiên Lộc hao tổn không ít. Điều đó sẽ giúp cho Ác Sát, Nộ Quỷ và Oán Hồn khá nhiều. Lão bèn nghiến răng giơ tay hữu ra nghênh tiếp.
Song chưởng đập vào nhau. Hồng y Hung Thần bỗng lão đảo ngã bật ra sau.
Long Thiên Lộc sững sờ. Nguyên lão không mong gì thủ thắng. Chưởng này chỉ dùng năm thành công lực. Chẳng ngờ Hồng y Hung Thần lại tiếp không nổi, ngã lăn ra đất nên lão bất giác phấn chấn hẳn lên. Lão quay người bước tới gần Lục y Ác Sát, nói:
− Các hạ có dám tiếp lão phu một chưởng chăng ?
Đoạn lão phóng chưởng ra.
Lục y Ác Sát thấy sau khi Hồng y Hung Thần tiếp một chưởng đã ngã lăn ra thì trong lòng có phần hơi sợ nhưng lại nghĩ rằng đó là do Hồng y Hung Thần bị nội thương nghiêm trọng. Còn đang nghĩ thì chưởng thế của Long Thiên Lộc đã ập tới. Lục y Ác Sát theo bản năng giơ tay hữu ra tiếp một chưởng.
Long Thiên Lộc lần này có kinh nghiệm hơn nên dồn tám thành công lực vào chưởng này. Chỉ nghe Lục y Ác Sát «hự» lên một tiếng trầm trọng rồi bật ngửa ra, ngã quỵ ra sau.
Lúc này chẳng những Long Thiên Lộc ngây người mà quần hùng quan chiến đều kinh ngạc, không hiểu nguyên nhân thế nào.
Nên biết Hồng y Hung Thần không tiếp nổi một chưởng của Long Thiên Lộc còn có thể bảo là tại hắn thọ nội thương nghiêm trọng. Đằng này Lục y Ác Sát cũng không tiếp nổi một chưởng của Long Thiên Lộc thì quả thật là bất ngờ.
Long Thiên Lộc quật ngã xong Lục y Ác Sát lại quay người tiến đến Nộ Quỷ tung ra một chưởng.
Hoàng y Nộ Quỷ thấy lão đại, lão nhị võ công cao hơn hắn mà đều không tiếp nổi một chưởng của Long Thiên Lộc, trong lòng đã lo sợ, thấy sự việc quá bất ngờ, trong nhất thời cũng chưa hiểu nguyên do tại đâu. Lúc đó thì chưởng thế của Long Thiên Lộc đã tới cận thân, hắn bất giác đưa tay nghênh tiếp.
Song chưởng đập vào nhau phát ra một tiếng «binh» chấn động mãnh liệt.
Lần này Long Thiên Lộc dùng chín thành công lực. Chỉ nghe Hoàng y Nộ Quỷ rú thảm một tiếng, rồi hộc ra một búng máu tươi, ngã vật xuống.
Long Thiên Lộc ba đòn đánh bại cả ba đại hung nhân thì lòng tin tăng lên gấp đôi, lập tức xoay mình lao tới gần Bạch y Oán Hồn, sử chiêu «Bài sơn đảo hải», song chưởng đưa lên ngang ngực đẩy ra.
Bạch y Oán Hồn thấy ba vị huynh trưởng quả nhiên tiếp không nổi một chưởng của Long Thiên Lộc thì cả kinh. Khi thấy chưởng thế của đối

phương tràn tới, hắn không dám nghinh tiếp, vội nhanh như cắt dạt sang bên để né tránh.
Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:
− Long Trang chủ, ước định là năm chiêu. Các hạ đã xuất bốn chưởng rồi, chỉ còn một chiêu tối hậu thôi, quyết không thể khinh suất.
Lúc này đối với lời lẽ của Huyền Hoàng Giáo chủ, Long Thiên Lộc đã hoàn toàn tin phục, liền nói:
− Giáo chủ nói chí lý, chỉ còn một chiêu thì không thế khinh suất được.
Bạch y Oán Hồn sau khi tránh được chưởng thế của Long Thiên Lộc liền vòng tới chỗ Lục y Ác Sát sờ xuống ngực hắn một cái, chỉ thấy tim đập thoi thóp, thương thế tuy nghiêm trọng nhưng còn có cơ cứu vãn.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Đừng lo, cả ba người đều chưa chết đâu, nhưng bị chưởng lực của Long Thiên Lộc đánh vào tâm mạch mà ngất đi thôi.
Bạch y Oán Hồn bớt lo sợ, cung tay nói:
− Thỉnh vấn Giáo chủ, phải làm thế nào mới cứu được ba vị huynh trưởng của tại hạ ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Thương thế của ba vị ấy trong thiên hạ chỉ có hai người cứu nổi. Một là Oải Tiên Vương Dật, hai là bổn Giáo chủ !
Long Thiên Lộc nói:
− Về mặt trị thương, điều phối linh dược thì kẻ hèn này cũng không thua người.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười:
− Nếu Long Trang chủ đủ tài cứu được họ thì càng tốt. Đáng tiếc là việc trị thương cho tam dại hung nhân hoàn toàn không đơn thuần dựa vào công hiệu của dược vật mà xong.
Long Thiên Lộc ậm ừ một hồi rồi cao giọng nói với Oán Hồn:
− Ngươi đã không dám tiếp chưởng của lão phu thì vụ đánh cuộc này cuối cùng lão phu đã thắng.
Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ Vương Phi Dương:
− Vương huynh, vừa rồi là thế nào vậy ?
Vương Phi Dương cười đáp:
− Huyền Hoàng Giáo chủ quả nhiên có tài năng xuất chúng. Nếu tại hạ đoán không lầm thì nguyên nhân đều nằm ở lúc chạm tay tuyên thệ đánh cuộc.
Hạ Hầu Cương bỗng nhiên đại ngộ, thốt lên:
− Cao kiến, cao kiến, trừ điểm đó ra thì không thấy có chỗ nào khả nghi nữa.
Tiếng thốt của Hạ Hầu Cương khiến quần hào chú ý nhìn cả lại.
Vương Phi Dương trong lòng máy động, cao giọng nói:
− Bạch y Oán Hồn đã không dám tiếp chưởng của Long Thiên Lộc thì vụ

đánh cuộc này tự nhiên là Long Thiên Lộc đã thắng.
Quần hào vốn đang ngầm bình luận, nghe Vương Phi Dương khởi xướng trước, liền đồng thanh nói:
− Không sai, Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỷ không tiếp nổi một chiêu của Long Thiên Lộc thì Oán Hồn chịu sao được. Dĩ nhiên Long Thiên Lộc thắng cuộc.
Bạch y Oán Hồn trong lòng sớm đã không còn quan tâm đến thắng bại, chỉ lo cho sinh mạng của Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỷ nên trước lời bình phẩm của quần hào, hắn cũng không để tâm.
Huyền Hoàng Giáo chủ bỗng bước đến gần Oán Hồn, lạnh lùng hỏi:
− Các hạ có muốn cứu họ hay không ?
Bạch y Oán Hồn nói:
− Thần Châu Tứ Quái nếu chỉ còn một mình ta còn sống thì còn nghĩa lý gì nữa ...
Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Không ngờ giữa Tứ Đại Hung Nhân các vị cuối cùng lại còn đôi chút tình nghĩa. Vậy thì thế này ! Uy danh của Thần Châu Tứ Quái đã hết, cũng chẳng cần nhắc đến địa vị thân phận gì nữa. Chi bằng gia nhập Huyền Hoàng Giáo của ta thì còn có chỗ khả dĩ an thân lập mệnh.
Bạch y Oán Hồn nói:
− Sao ? Một bang hội hèn mọn lại định chiêu mộ huynh đệ ta hay sao ? Hừ ! Giáo chủ đừng có mà nằm mơ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nếu các hạ muốn cứu mạng ba vị huynh trưởng thì chỉ còn một cách đó. Bổn Giáo chủ quyết không cưỡng bức các vị.
Bạch y Oán Hồn quắc mắt, gằn giọng nói:
− Thần Châu Tứ Quái xông xáo giang hồ, xưa nay muốn gì làm nấy, quy củ võ lâm không thể trói buộc bọn lão phu. Nếu gia nhập Huyền Hoàng Giáo thì phải khép mình tuân theo giáo quy, như thế thì thà chết còn hơn.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Chịu gia nhập Huyền Hoàng Giáo hay không là tùy Thần Châu Tứ Quái các vị quyết định lấy, bổn Giáo chủ chẳng qua chỉ nhắc nhở đến lời giao kết với các vị thế thôi.
Bạch y Oán Hồn nổi giận:
− Huynh đệ lão phu hành sự xưa nay không sợ gì hết, dù đáp ứng gia nhập vào Huyền Hoàng Giáo thì huynh đệ lão phu cũng sẽ chẳng cam chịu thuần phục lâu dài.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Thuộc hạ của bổn giáo đông đến muôn vạn. Trong đó có không ít vị võ công chẳng thua gì Thần Châu Tứ Quái, chỉ cần các vị đáp ứng gia nhập

Huyền Hoàng Giáo thì bổn Giáo chủ sẽ có cách giáo huấn các vị thuần phục.
Bạch y Oán Hồn ngoảnh nhìn Hung Thần, Nộ Quỷ, Ác Sát một lượt thì hào khí đều tiêu tan, đành thở dài não nề nói:
− Thôi được. Chỉ cần Giáo chủ trị lành thương thế cho ba vị huynh trưởng của lão phu thì huynh đệ lão phu đáp ứng gia nhập Huyền Hoàng Giáo.
Long Thiên Lộc đã qua một hồi suy nghĩ, chợt đại ngộ. Thần Châu Tứ Quái võ công tuy thua kém lão một chút nhưng quyết không bại dưới một chưởng của lão. Vừa rồi nhất định là Huyền Hoàng Giáo chủ đã thi triển thủ đoạn gì đó. Lão thắng cuộc là nhờ dựa vào người khác.
Quần hào xung quanh có không ít người tài trí, nếu kéo dài thời gian thêm chút nữa thì chỉ e sẽ có người hiểu ra. Lão bèn cung tay thi lễ với Huyền Hoàng Giáo chủ rồi nói:
− Được Giáo chủ chủ trì công đạo, Long Thiên Lộc này cảm kích vô cùng. Khi nào có dịp, xin thỉnh đại giá đến Tỵ Trần Sơn Trang nghỉ ngơi an dưỡng. Long Thiên Lộc này sẵn sàng tiếp đón. Lão phu vốn quen yên tĩnh, không muốn lưu lại đây lâu, vậy xin cáo biệt.
Cũng không chờ Huyền Hoàng Giáo chủ đáp, lão đã quay mình bước đi.
Bỗng Giới Tham đại sư cao giọng:
− A di đà phật, Long Trang chủ xin lưu bước.
Long Thiên Lộc thong thả quay người lại hỏi:
− Đại sư có gì chỉ giáo ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Thỉnh Trang chủ lưu chiếc hộp ngọc lại rồi hãy đi được chăng ?
Long Thiên Lộc cười nhạt một tiếng, đáp:
− Lão phu vì nó mà phải kinh qua ác chiến, chính là vì không muốn để kẻ khác sử dụng «Đào Hoa Chướng» gây họa cho thế nhân. Đại sư không thông y lý thì giữ nó để làm gì ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Chẳng phải bần tăng không tín nhiệm Long Trang chủ mà chỉ vì chiếc hộp kia Mai Hoa chủ nhân đã nói rõ là tặng bần tăng, ngay cả trong hộp đựng vật gì bần tăng cũng không được biết thì há chẳng khiến đồng đạo võ lâm chê cười ?
Long Thiên Lộc hỏi:
− Đại sư nhất định muốn coi ư ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Không thể không nhìn qua.
Long Thiên Lộc nói:
− Thôi được, Đoạn, lão thò tay vào bao, vẻ mặt lập tức thất sắc, đứng ngây người hồi lâu:
− Long Trang chủ có biến cố gì vậy ?

Long Thiên Lộc đáp:
− Chiếc hộp ngọc đã biến mất ...
Mai Hoa chủ nhân cười khẩy, nói:
− Khá khen ... khá khen ...
Long Thiên Lộc vung cây trượng lên, nổi giận:
− Lão phu đã dám lấy chiếc hộp thì há lại không dám thừa nhận sao ?
Mai Hoa chủ nhân cười ha hả:
− Nếu chiếc hộp ngọc không ở trên người Long Trang chủ thì nhất định nó ở trên người Thần Châu Tứ Quái hoặc Huyền Hoàng Giáo chủ. Trong trường đấu vừa rồi chỉ có mấy người các vị, chẳng lẽ chiếc hộp có cánh mà bay ?
Long Thiên Lộc là người dày dạn kinh nghiệm, chỉ nghĩ một chút liền nén giận, chậm rãi nói:
− Các hạ đem chiếc hộp kia ra chẳng qua chỉ nhằm làm cho quần hào tranh giành lẫn nhau mà thôi, kỳ thực chiếc hộp đã sớm bị các hạ thu hồi.
Long Thiên Lộc đưa mắt nhìn quần hào rồi tiếp:
− Lời của lão phu không phải là để thiên hạ tin nhưng lão phu muốn các vị cùng tra phám lão phu và Mai Hoa chủ nhân. Nếu Mai Hoa chủ nhân đồng ý thì lão phu tự nguyện bị khám trước.
Giọng nói đầy vẻ kiên quyết, khiến quần hào không chút nghi ngờ.
Vương Phi Dương nói nhỏ:
− Hạ Hầu huynh có nhận xét gì chăng ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Đệ xin được nghe cao kiến.
Vương Phi Dương đáp:
− Long Thiên Lộc cuối cùng cũng còn giữ tư cách một vị hào kiệt, đã phát giác âm mưu của Mai Hoa chủ nhân là định hãm hại quần hùng thiên hạ. Mai Hoa chủ nhân định đem mấy vật quý hiếm trên thế gian để kích động Thiếu Lâm Tự và Long Thiên Lộc đối phó nhau. Lúc này Long Thiên Lộc chợt đại ngộ nên quay lại đối phó với Mai Hoa chủ nhân.
Hạ Hầu Cương nói:
− Tiểu đệ còn có điều chưa rõ, muốn thỉnh giáo Vương huynh.
Vương Phi Dương đáp:
− Thỉnh giáo thì không dám, chỉ là huynh đệ biết đến đâu sẽ nói đến đó.
Hạ Hầu Cương nói:
− Tiểu đệ không hiểu chiếc hộp đựng vật gì mà lại khiến cho Long Thiên Lộc sẵn sàng đụng độ với Thiếu Lâm Tự và động thủ cùng Thần Châu Tứ Quái.
Vương Phi Dương trầm ngâm một hồi rồi đáp:
− Vật gì đựng trong hộp thì ngoại trừ Mai Hoa chủ nhân và Long Thiên Lộc thì chỉ e chẳng ai hay biết. Nhưng nhất định phải là một vật cực kỳ quý

hiếm.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Hết thảy quần hào đều thấy ta chưa hề rời khỏi chiếc bàn này nửa bước, làm sao có thể thu hồi chiếc hộp ?
Lời này nghe rất hợp tình hợp lý, khiến mọi người không thể không tin.
Bỗng âm thanh trong trẻo, thánh thót của Huyền Hoàng Giáo chủ vang lên:
− Chiếc hộp ngọc ấy lúc này đích xác là không còn ở trên người của Long Thiên Lộc, cũng chẳng phải do Thần Châu Tứ Quái lấy đi.
Mấy trăm đạo mục quang của quần hào đều đổ dồn về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.
Sau khi Huyền Hoàng Giáo chủ cùng Long Thiên Lộc thắng cuộc với Thần Châu Tứ Quái thì sự thần bí vốn có của Huyền Hoàng Giáo chủ đã tăng lên gấp bội. Cho nên, nàng vừa cất tiếng thì đã lôi cuốn sự chú ý của toàn bộ quần hào.
Không gian bỗng im phăng phắc.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:
− Chiếc hộp ấy đích thực đã bị Mai Hoa chủ nhân thu hồi. Chư vị ...
Mai Hoa chủ nhân cắt lời Huyền Hoàng Giáo chủ:
− Giáo chủ lấy gì chứng minh chiếc hộp đã bị ta thu hồi ?
Đây cũng chính là điều quần hùng quan tâm hơn cả, đồng thời là sự khảo nghiệm quan trọng đối với Huyền Hoàng Giáo chủ. Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ có thể chỉ ra chiếc hộp ngọc đích thực bị Mai Hoa chủ nhân thu hồi thì quần hùng tất nhiên vô cùng thán phục.
Hạ Hầu Cương đột nhiên thở dài, nói:
− Huyền Hoàng Giáo vốn là một bang hội ngụy dị dâm loạn, bị võ lâm khinh miệt nhưng hôm nay xem ra Huyền Hoàng Giáo chủ xử lý sự việc quá ư tài tình, không khác gì một nhân kiệt võ lâm đại trí đại dũng.
Vương Phi Dương cười:
− Hạ Hầu huynh quả biết nhìn. Vị Huyền Hoàng Giáo chủ đích thực là bậc trí tuệ siêu việt, trước mặt quần hùng đã chứng tỏ địa vị lãnh đạo Huyền Hoàng Giáo một cách xứng đáng. Nếu anh hùng thiên hạ chịu nghe lời chỉ dẫn của nàng thì rất có thể sẽ an toàn thoát khỏi âm mưu hãm hại của Mai Hoa chủ nhân.
Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:
"Hoàng Sơn Thế Gia có thanh danh trong võ lâm còn hơn cả các đại môn phái, ba đời hiệp danh thiên hạ đều biết. Nay vị thiếu niên anh hùng này là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia tựa hồ như có hảo cảm đặc biệt với Huyền Hoàng Giáo chủ. Luận theo thường tình thì dù Hoàng Sơn Thế Gia không trực diện đối địch với Huyền Hoàng Giáo nhưng đôi bên thủy hỏa bất đồng, chính tà lưỡng lập, lẽ ra phải chống đối nhau mới đúng. Đằng này

Vương Phi Dương lại luôn tán thưởng Huyền Hoàng Giáo chủ.”.
Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cao giọng nói:
− Nếu bổn Giáo chủ có thể chỉ ra chứng cứ hiển nhiên cho thấy các hạ đã thu hồi chiếc hộp ngọc thì sao ?
Mai Hoa chủ nhân vuốt râu cười:
− Giáo chủ tự phụ mình là người đánh cuộc giỏi nhất thiên hạ, chắc lại muốn đánh cuộc với lão phu chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Đánh cuộc tuy có thắng bại nhưng còn hơn trò đánh võ. Nếu các hạ đồng ý thì bổn Giáo chủ sẵn sàng phụng bồi.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Không biết đánh cuộc cái gì đây ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Dĩ nhiên không để các hạ thiệt thòi ...
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng tiếp:
− Giáo chủ đừng quá tự phụ. Lão phu là hạng người nào mà lại đi chiếm tiện nghi của Giáo chủ. Giáo chủ cứ việc nêu điều kiện trước, lão phu sẽ không để cho Giáo chủ thiệt thòi đâu.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nếu bổn Giáo chủ thua cuộc sẽ giải tán Huyền Hoàng Giáo, vĩnh viễn không hoạt động trong giang hồ.
Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm hồi lâu, đáp:
− Được lắm ! Nếu lão phu thua cuộc thì nguyện sẽ làm một thuộc hạ của Huyền Hoàng Giáo, vĩnh viễn tuân lệnh Giáo chủ.
Trong tâm mục của các nhân vật võ lâm, hai nhân vật đầy thần bí này đưa ra những điều kiện cực kỳ trọng đại, khiến cho quần hùng xôn xao bàn luận. Không ai có thể dự đoán kẻ thắng người bại trong vụ đánh cuộc này, cũng chẳng ai tin hai người ấy có thể tuân thủ định ước. Nhưng nghĩ đến thân phận của họ, tựa hồ không thể nuốt lời trước mặt toàn bộ anh hùng thiên hạ.
Hạ Hầu Cương cảm thấy Vương Phi Dương đứng bên cạnh run lẩy bẩy cả người thì lấy làm kỳ quái, bèn nhìn sang thì thấy trán chàng toát mồ hôi hột, liền kinh ngạc hỏi nhỏ:
− Vương huynh bị trúng phong chăng ?
Vương Phi Dương đưa tay áo quệt mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, cười đáp:
− Không sai, bị trúng một chút phong hàn thôi. Chúng ta lại gần một chút nữa để xem cho rõ đi.
Hạ Hầu Cương cau mày, nghĩ:
“Người này chứa đầy tâm sự, tựa hồ rất lo cho Huyền Hoàng Giáo chủ. Xem ra giữa hai người có giao tình thân thiết lắm.”.

Vương Phi Dương đã bước lên trước.
Hạ Hầu Cương lòng đầy nghi vấn cũng bước theo.
Chỉ thấy Huyền Hoàng Giáo chủ giơ tay hữu ra, chỉ vào chiếc ghế Mai Hoa chủ nhân đang ngồi, nói:
− Chiếc hộp ngọc đã sớm bị các hạ giấu vào dưới chỗ ngồi !
Lời này khiến toàn bộ quần hùng chấn động. Đại bộ phận đều có cảm giác bán tín bán nghi.
Nguyên Mai Hoa chủ nhân từ đầu vẫn ngồi nguyên vị. Mọi người đều thấy rằng y không hề tiếp cận Long Thiên Lộc. Nay Huyền Hoàng Giáo chủ bảo y thu hồi chiếc hộp và giấu ở dưới ghế thì có mấy ai dám tin.
Mai Hoa chủ nhân bình thản vuốt râu, cười:
− Nếu dưới chỗ ngồi của lão phu mà không có chiếc hộp thì lão phu sẽ lập tức giật mạng che mặt và gọt sạch tóc của Giáo chủ !
Cũng không đợi Huyền Hoàng Giáo chủ hồi đáp, y thò tay khoắng khoắng dưới gầm ghế.
Hàng ngàn đạo mục quang soi mói dồn vào chỗ ngồi của Mai Hoa chủ nhân.
Chỉ thấy ai nấy đều ngẩn người. Mai Hoa chủ nhân cũng thất sắc, không nói được một lời.
Nguyên dưới ghế của Mai Hoa chủ nhân có giấu chiếc hộp ngọc.
Tiếng thốt kinh ngạc nổi lên tứ phía, ánh mục quang lại đổ dồn về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.
Vương Phi Dương thần sắc đang khẩn trương liền đổi sang vẻ tươi cười. Hạ Hầu Cương thì kinh hãi, chấn động tâm can, không tài nào hiểu tại sao Huyền Hoàng Giáo chủ lại có thể chỉ đúng nơi giấu chiếc hộp.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng, nói:
− Kẻ nào dám hý lộng lão phu thế này ?
Y đưa mắt nhìn tứ phía. Quần hào dự hội đông mấy trăm người, đều là những nhân vật có danh vọng. Mai Hoa chủ nhân chưa tìm được chứng cừ, không thể tùy tiện chỉ ra người nào hý lộng.
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn quần hào một lượt rồi chú mục vào Mai Hoa chủ nhân, thong thả nói:
− Chiếc hộp đã ở dưới ghế của các hạ, các hạ đã nhận thua cuộc hay chưa ?
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng đáp:
− Lão phu há chịu bị người hý lộng đến mức này sao ? Chiếc hộp ngọc chắc chắn đã bị Giáo chủ phái người đem giấu xuống ghế của lão phu.
Đoạn lão giơ tay đập vỡ chiếc hộp. Trong hộp không có vật gì.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười nói:
− Các hạ đã có thể thu hồi chiếc hộp thì cũng hoàn toàn có thể đem vật đựng ở trong hộp giấu ở chỗ khác.
Mai Hoa chủ nhân nói:

− Giáo chủ có thể nói lão phu đã dùng thủ pháp gì mà lại thu hồi được chiếc hộp ? Lão phu dù có thu hồi chiếc hộp cũng không dại gì đem giấu dưới chỗ ngồi của mình. Hừ ! Chẳng trách Giáo chủ dám đánh cuộc với lão phu, thì ra đã sớm lén bỏ tang vật để vu oan cho người !
Huyền Hoàng Giáo chủ trầm ngâm một hồi, nói:
− Long Thiên Lộc tự ý lấy chiếc hộp ngọc. Kỳ thực trong khi Long Trang chủ cất vào bao nó đã bị các hạ thu hồi lại.
Sắc diện lạnh lùng của Mai Hoa chủ nhân chợt sáng lên. Y nói:
− Quả là lý lẽ khôn ngoan sắc xảo. Đây là chiếc hộp trá ngụy. Nếu lão phu có thể chỉ ra chiếc hộp đựng vật trân bảo đang ở đâu thì Giáo chủ có chịu thừa nhận là thua cuộc hay không ?
Lời phản vấn này lại khiến quần hào chấn động. Có những cao thủ bôn ba giang hồ nhiều năm, từng thâu lượm bao nhiêu kinh nghiệm, từng chứng kiến bao chuyện kỳ lạ, cũng chưa hề gặp sự thể rối loạn, phức tạp như hôm nay. Mọi chuyện xoay chuyển đột ngột, biến hóa khôn cùng, cực kỳ khó hiểu.
Không ai nhìn thấy thần sắc của Huyền Hoàng Giáo chủ biến hóa như thế nào, chỉ thấy nàng trầm ngâm hồi lâu. Hiển nhiên là nàng bị lời phản vấn của Mai Hoa chủ nhân làm cho nao núng, chưa dám tùy tiện quyết định.
Vương Phi Dương bắt đầu khẩn trương, vẻ mặt đanh lại. Hạ Hầu Cương bỗng phát giác hai đạo mục quang của Huyền Hoàng Giáo chủ đang hướng về phía Vương Phi Dương, thì chợt nghĩ:
"Quả đúng như ta dự đoán, Vương Phi Dương có quan hệ đặc biệt với Huyền Hoàng Giáo chủ.".
Chỉ nghe văng vẳng lại âm thanh của Mai Hoa chủ nhân:
− Giáo chủ sợ quá rồi phải không ?
Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt, đáp:
− Nếu các hạ có thể chỉ ra chỗ giấu một chiếc hộp khác thì hiệp một coi như chúng ta bất phân thắng bại. Nhưng nếu các hạ có nhã hứng thì bổn Giáo chủ sẵn sàng phụng bồi, đánh cuộc hiệp thứ hai.
Quần hào đang lo lắng cho Huyền Hoàng Giáo chủ, không ngờ nàng lại ứng phó thập phần dễ dàng như vậy. Tuy có chút cưỡng từ đoạt lý nhưng rất thích đáng.
Mai Hoa chủ nhân cười nhạt nói:
− Khá khen cho sự khôn ngoan, cưỡng từ đoạt lý. Lão phu rồi sẽ cho Giáo chủ thua tâm phục khẩu phục.
Vương Phi Dương nhìn Hạ Hầu Cương nói:
− Đấu trí với Mai Hoa chủ nhân quả thực vô cùng nan giải.
Hạ Hầu Cương ậm ừ nói:
− Vương huynh tựa hồ rất quan tâm tới Huyền Hoàng Giáo chủ.

Vương Phi Dương chỉ cười, không đáp.
Chỉ thấy Mai Hoa chủ nhân chỉ về phía Giới Tham đại sư, nói:
− Huyền Hoàng Giáo chủ đã hồ đồ vu oan định hại lão phu. Kỳ thực kẻ thu hồi chiếc hộp ngọc lại chính là một vị cao tăng Thiếu Lâm Tự, vốn được võ lâm tôn xưng là Thái Sơn, Bắc Đẩu ...
Giới Tham đại sư kinh ngạc hỏi:
− Cái gì ? Chiếc hộp ngọc ở trên người bần tăng ư ?
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Đại sư có thể lừa dối anh hùng thiên hạ và Huyền Hoàng Giáo chủ chứ không thể qua mắt được lão phu.
Giới Tham đại sư nổi giận:
− Thí chủ chớ ngậm máu phun người.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Lão phu đã đem chiếc hộp tặng đại sư. Nó còn hay mất cũng chẳng quan hệ gì đến lão phu nữa, nhưng Huyền Hoàng Giáo chủ nhúng tay vào, tự cho mình là tài hoa, bức lão phu vạn bất đắc dĩ mới phải nói ra đại sư.
Thần thái của y ung dung tự tại nhưng Giới Tham đại sư thì bất giác thất sắc, giũ áo cà sa nói:
− Bần tăng đã không thể nuốt chiếc hộp vào bụng, tất phải giấu trên người. Vậy thí chủ hãy chỉ xem chiếc hộp để ở đâu rồi ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu lão phu là đại sư thì tất cũng không giấu trên người ...
Đoạn lão chỉ vào vị hòa thượng đứng bên hữu Giới Tham đại sư mà nói:
− Còn chưa đưa chiếc hộp ra, chẳng lẽ còn đợi lão phu tự tay lấy ra sao ?
Vị hòa thượng kia nhìn Giới Tham đại sư một cái rồi nhìn Mai Hoa chủ nhân, sau đó thong thả lấy chiếc hộp giấu trong ống tay áo cà sa ra, giơ cao lên.
Biến cố này hoàn toàn bất ngờ đối với quần hùng. Người người nhìn mà choáng váng, mắt mờ thần mê. Nhiều tiếng kêu kinh ngạc cất lên tứ phía, không rõ là oán trách Mai Hoa chủ nhân hay oán giận Giới Tham đại sư.
Giới Tham đại sư vẻ mặt đầy phẫn nộ, lạnh lùng nói:
− Môn quy của Thiếu Lâm Tự chúng ta chẳng lẽ cho phép lấy cắt đồ vật của người khác, ngươi biết rõ chứ ?
Vị hòa thượng kia đáp:
− Đệ tử biết.
Giới Tham đại sư cả giận:
− Thế tại sao ngươi lại còn lấy cắp chiếc hộp ? Há không phải là minh tri cố phạm ?
Hòa thượng trầm giọng đáp:
− Chiếc hộp này đã là đồ vật mà Mai Hoa chủ nhân tặng cho Thiếu Lâm Tự

chúng ta, tại sao chúng ta không thể thu hồi ?
Giới Tham đại sư sững sờ, nghiêm nghị nói:
− Thiện Tài, ngươi tuy là Hộ Pháp tại «La Hán Đường» nhưng lần này tháp tùng lão nạp đến đây thì phải nhất nhất tuân lệnh lão nạp.
Thiện Tài đại sư đáp:
− Điều đó đệ tử cũng biết.
Giới Tham đại sư càng nghiêm nghị hơn:
− Ngươi cãi lại ta trước mặt mọi người, có biết đã phạm vào giới quy gì chưa ?
Thiện Tài đáp:
− Điều này đệ tử chưa biết.
Giới Tham đại sư nói:
− Giảo từ cưỡng biện, còn chưa chịu quỳ xuống ?
Thiện Tài đưa mắt nhìn hai sư huynh đệ ở hai bên, nói:
− Đệ tử dù đắc tội, cũng phải do Trưởng Lão của «Giới Luật Viện» nghị xử. Việc hành sử như thế này, thứ cho đệ tử không thể vâng mệnh.
Quần hùng đều biết thanh quy của Thiếu Lâm Tự tôn nghiêm, không ngờ Thiện Tài trước bách chúng lại kháng lại lệnh của Giới Tham đại sư.
Giới Tham đại sư quắc mắt nhìn hai hòa thượng kế bên, nói:
− Thiện Chính, Thiện Từ mau bắt tên nghịch đồ phạm thượng, kháng lệnh cho ta.
Thiện Chính, Thiện Từ tuy cùng có thân phận là Hộ Pháp La Hán Đường, thân thiết với Thiện Tài nhưng cũng không dám trái lệnh Giới Tham đại sư, bèn ứng thanh xuất thủ chộp lấy cánh tay của Thiện Tài.
Thiện Tài đột nhiên đề tụ chân khí, đùi không cong, cước không động mà thân hình lại thoái lui ba bước, tránh né thế công của hai vị hòa thượng. Y lạnh lùng hỏi:
− Nhị vị sư huynh chẳng lẽ không nghĩ đến giao tình đồng môn suốt mấy chục năm nay chăng ?
Thiện Chính lạnh lùng đáp:
− Tư bất phế công, lệnh của Giới Tham sư thúc huynh há có thể làm trái ?
Thiện Từ tiếp lời:
− Sư đệ hãy mau quỳ xuống, chờ nghe Giới Tham sư thúc trách phạt. Huynh và Thiện Chính sư huynh sẽ cầu xin cho ngươi !
Thiện Tài cười ha hả:
− Nhị vị sư huynh e sợ võ công của Giới Tham đại sư chứ tiểu đệ không sợ ...
Thiện Chính nổi giận:
− Ngươi nói xàm nói bậy gì vậy ?
Thiện Chính liền phóng ra một chưởng.

Thiện Tài xoay người tránh né chưởng thế, nói:
− Nhị vị sư huynh muốn động thủ với đệ thật sao ?
Thiện Từ vung tay tung ra một chưởng, quát to:
− Sư đệ đại nghịch bất đạo, không tuân giới quy, đừng trách huynh vô tình.
Thiện Tài tràn ngang hai bước, né tránh chưởng thế, đồng thời quát:
− Dừng tay !
Thiện Từ thu chưởng, hỏi:
− Biển khổ vô biên, ngoảnh lại là bờ. Có phải sư đệ đã hối hận ?
Thiện Chính tiếp:
− Sư đệ đã biết tội, còn chưa chịu quỳ xuống thỉnh Giới Tham sư thúc tha tội.
Thiện Tài mau lẹ cất chiếc hộp ngọc vào người, lạnh lùng nói:
− Nhị vị sư huynh hãy tự lượng sức, liệu có phải là địch thủ của đệ hay chăng ?
Thiện Chính cả giận:
− Khá khen ! Ngươi bất chấp bậc trưởng thượng, có phải quả thật muốn làm kẻ phản đồ của Thiếu Lâm Tự chăng ?
Thiện Tài điềm nhiên đáp:
− Các vị truy bức tiểu đệ đến nước này thì âu cũng là vạn bất đắc dĩ.
Giới Tham đại sư quát:
− Ngươi rõ ràng đã sớm có dị tâm, không cần nhiều lời nữa. Thiện Chính, Thiện Từ, còn đợi gì mà chưa chịu bắt phản đồ ?
Thiện Chính động thủ trước, phóng ra một chưởng. Lần này Thiện Tài không né tránh mà vung tay nghênh tiếp.
Thiện Chính không ngờ Thiện Tài dám đánh lại nên chỉ dùng có bốn thành công lực. Còn Thiện Tài đã sớm có dự mưu nên dùng đến mười thành nội kình.
Song chưởng tương giao, Thiện Chính lập tức cảm thấy một lực đạo ghê gớm phản chấn, khí huyết nhộn nhạo, thối lui liền bốn năm bước, lảo đảo ngã xuống đất, hộc ra một búng máu tươi.
Thiện Tài cười ha hả nói:
− Tiểu đệ đã báo trước mà nhị vị chẳng chịu tin cho ...
Thiện Từ nổi giận xông lên, vung tay đánh tới.
Thiện Tài tay trái dùng chiêu «Lực bình Thiên Nam» phong bế chưởng lực của Thiện Từ, tay hữu bất ngờ điểm tới. Hắn tâm cơ thâm trầm, mưu trí hơn người, thấy Thiện Từ cả giận xuất thủ, nghĩ một chưởng này nhất định vận đủ mười thành công lực, khó bề lấy cương đối cương nên thay đổi đấu pháp. Hắn dùng tay tả phong toả chưởng thế của Thiện Từ, phất ống tay áo rộng che khuất thị tuyến của Thiện Từ, tay hữu ngầm vận «Kim Cương Chỉ» điểm tới.

Trong ba người, Thiện Từ là người thực thà nhất, hoàn toàn không ngờ Thiện Tài lại ngầm thi triển độc thủ, chỉ thấy cánh tay tả đau nhói ghê gớm, buông thõng xuống vì đã bị Thiện Tài xuất kỳ bất ý điểm trúng.
Giới Tham đại sư quát lên:
− Phản đồ độc ác !
Ống tay áo vung mạnh quét ra một trận cuồng phong đẩy Thiện Tài thối lui một bước để cứu mạng Thiện Từ.
Thiện Tài biết Giới Tham đại sư võ công cao cường, nếu để lão chiếm tiên cơ thì nhất định hắn sẽ bại nên vội thoái lui ba bước.
Giới Tham đại sư sau khi vung tay áo thì người đã sấn tới, hai ngón tay búng ra nhắm vào huyệt Huyền Cơ của Thiện Tài.
Thiện Tài vội né thân tránh hai ngón tay điểm tới của Giới Tham đại sư, rồi lập tức phản kích liền bốn quyền. Tài trí, võ công của hắn vốn đã cao hơn hai vị sư huynh, lại thêm có dự mưu ám toán nên trong ba chiêu đã đả thương Thiện Chính và Thiện Từ. Nhưng Giới Tham đại sư võ công cao minh, Thiện Tài tự biết mình khó dùng lại ngón đòn cũ. Sau khi phản kích liền bốn quyền thì hắn bèn thoái lui.
Giới Tham đại sư ngoảnh nhìn Thiện Chính, Thiện Từ, hỏi:
− Thương thế của các ngươi có nghiêm trọng lắm không ?
Thiện Chính đáp:
− Chúng đệ tử còn chi trì được, thỉnh sư thúc bắt giữ tên phản đồ trước đã.
Giới Tham đại sư thở dài nhè nhẹ, ngoảnh nhìn Thiện Tài, nói:
− Nghịch đồ còn chưa chịu quỳ xuống lĩnh tội, thực muốn lão nạp xuất thủ hay sao ?
Đại sư không muốn để xảy ra cảnh tự tàn sát nhau trước mặt quần hùng nên cố nén cơn phẫn nộ, hy vọng Thiện Tài có thể kịp thời hối hận mà nhận tội.
Thiện Tài điềm nhiên cười, nói:
− Không phải đệ tử khinh thị sư thúc nhưng nếu thực sự động thủ thì đệ tử tin rằng trong vòng trăm chiêu đệ tử cũng chưa bại dưới tay sư thúc.
Giới Tham đại sư dù tu luyện đến mấy cũng khó nhẫn nhịn thêm, bèn quát lớn:
− Phản đồ đáng chết !
Rồi một chưởng ù ù phóng ra.
Thiện Tài vung hữu thủ nghinh tiếp.
Giới Tham đại sư trong cơn phẫn nộ, đồm tám thành công lực vào chưởng này. Thiện Tài tiếp chưởng này bị thoái lui hai bước, huyết khí nhộn nhạo, mặt đỏ bừng.
Mai Hoa chủ nhân phẩy nhẹ ống tay áo, ngầm dồn chân khí vào đầu ngón tay, ấn lên Mệnh Môn huyệt sau lưng Thiện Tài. Sắc mặt đỏ bừng của Thiện Tài lập tức trở lại bình thường. Cử động này quá bất ngờ, chỉ diễn ra trong

nửa cái chớp mắt.
Chưởng thứ hai của Giới Tham đại sư đã ập tới. Thiện Tài vung tay tiếp chưởng.
Lần này Giới Tham đại sư dùng mười thành công lực, định tâm đả thương Thiện Tài. Nào ngờ sự tình vượt ra ngoài dự liệu. Thiện Tài tiếp chưởng mà không hề hấn gì. Hắn mỉm cười nói:
− Chưởng lực của đệ tử so với sư thúc thế nào ?
Giới Tham đại sư vốn đã sinh nghi. Thiện Tài dù võ công khá cao nhưng cũng khó tiếp nổi một chưởng của đại sư, đang định xác minh thì nghe Thiện Tài nói như vậy, không nhịn được giận, lại tung một chưởng mãnh liệt.
Chỉ thấy Mai Hoa chủ nhân phất nhẹ tay hữu, Thiện Tài đã phấn chấn tinh thần, tiếp luôn một chưởng.
Đòn này Giới Tham đại sư đã dốc toàn bộ công lực, uy lực dũng mãnh như khai sơn phá thạch.
Nào ngờ sau khi tiếp chưởng, Thiện Tài vẫn chẳng hề hấn gì. Giới Tham đại sư ngẩn người, vung tay trảo tới.
Thiện Tài vội tránh né và phóng ra một quyền. Sau ba quyền hắn càng thêm can đảm, song quyền cứ liên tiếp xé gió, dồn dập đánh tới Giới Tham đại sư.
Môn quy của Thiếu Lâm Tự thâm nghiêm, thiên hạ đều biết. Đằng này trước mặt quần hùng, kẻ dưới phạm thượng ác chiến thì thật là điều chưa từng có. Điều này khiến quần hùng xôn xao bình luận.
Bỗng nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cao giọng nói:
− Thỉnh đại sư mau dừng tay. Giao thủ kiểu này thì hai năm, hai mươi năm cũng không thắng được.
Giới Tham đại sư như hiểu ra, vội thu thế, thoái lui vài bước.
Thiện Tài cười nhạt, nói:
− Nếu Giáo chủ không phục thì ta rất mong được lĩnh giáo.
Huyền Hoàng Giáo chủ thong thả nói:
− Nếu Mai Hoa chủ nhân không ngầm thi triển «Độc Công Quá Lực» để hiệp trợ cho ngươi thì ngươi đã sớm thụ thương dưới tay Giới Tham đại sư rồi.
Ngươi còn mạnh miệng được sao ?
Giới Tham đại sư bỗng cười lớn nói:
− Thì ra như vậy. Lão nạp chút nữa bị ngươi đánh lừa.
Thiện Tài bị Huyền Hoàng Giáo chủ vạch rõ nội tình thì cứng họng, đưa mắt nhìn Mai Hoa chủ nhân.
Hoàng y lão nhân khôi vĩ phất tay tả, hai con quái điểu lông sẫm lập tức dang cánh bay vút qua đầu Huyền Hoàng Giáo chủ, cách ngót một trượng.
Độc nhãn lão nhân lưng gù đứng sau Huyền Hoàng Giáo chủ ngước nhìn cặp quái điểu một cái rồi từ từ giơ trượng lên. Bốn đại hán chạy tới bảo hộ

hai bên Huyền Hoàng Giáo chủ, đao cầm tay, mắt theo dõi hai con quái điểu. Long Thiên Lộc sau khi nuốt linh đơn và điều tức một hồi thì đã hoàn toàn bình phục. Lão đưa mắt nhìn Thần Châu Tứ Quái thì thấy bốn gã đang ngồi tĩnh tọa, nhắm mắt điều tức, thần sắc bình thản, đã mất vẻ hung hãn. Lão lấy làm kinh dị, nghĩ thầm:
"Không hiểu Huyền Hoàng Giáo chủ dùng dược vật gì mà lại khiến cho Tứ Đại Hung Nhân chịu thuần phục như vậy.".
Tình thế lúc này lại trở nên căng thẳng, đã hình thành cục diện xung đột giữa Mai Hoa chủ nhân với Huyền Hoàng Giáo chủ.
Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cao giọng nói với Mai Hoa chủ nhân:
− Các hạ hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến đây thì đã sớm có dự mưu hãm hại hết thảy mọi người. Trước tiên các hạ đem «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» khiêu động thị phi, muốn lợi dụng lòng tham của mọi người để tạo nên một trường ác đấu, sắm vai ngư ông đắc lợi. Sự thật đã rành rành, bổn Giáo chủ dù không vạch ra thì nhiều người cũng đã thầm biết ...
Mai Hoa chủ nhân nhìn quần hào rồi nói:
− Dù các vị có hợp lức liên thủ cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Được ! Các hạ đã chính miệng thừa nhận thì những ai còn chút hồ nghi cũng hết hồ nghi.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Lão phu bất quá chỉ muốn xem các vị tàn sát lẫn nhau một hồi cho náo nhiệt. Nếu bảo lão phu muốn chỉ dùng thủ đoạn đó để các vị hoàn toàn lâm vào kiếp nạn thì e rằng có phần khinh thị lão phu.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Đã nói thì nói cho đến cùng. Bổn Giáo chủ tin rằng các hạ có khả năng như thế. Những người dự hội hôm nay liệu có thoát khỏi kiếp nạn hay không đều tùy vào bản lĩnh và vận may của từng người. Nhưng có một điều mọi người chưa rõ, không hiểu có thể thỉnh giáo hay chăng ?
Mai Hoa chủ nhân cười vang:
− Giáo chủ cứ hỏi. Chư vị sắp chết cả rồi, lão phu cũng không muốn các vị hóa thành những con ma hồ đồ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Quần hùng có cừu hận gì với các hạ ? Vì sao các hạ nhất định muốn dồn mọi người vào tử địa ?
Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm rồi đáp:
− Điều này nói ra thì dài dòng, không nói cũng không sao.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Tốt nhất là nói rõ ra. Các hạ đã có dự mưu giết hết mọi người dự hội hôm nay thì thiết tưởng sớm muộn một chút cũng thế mà thôi.

Mai Hoa chủ nhân nghiêm mặt nói:
− Chư vị quả thật muốn biết ư ?
Vương Phi Dương nói:
− Không sai. Các hạ tuy có bố trí cạm bẫy nhưng chúng ta quyết không thúc thủ chịu chết. Thiết nghĩ cuộc chiến hôm nay sẽ vô cùng thảm khốc, không tiền khoáng hậu ...
Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên nói:
− Chư vị đừng tưởng là hay. Lão phu chỉ cần hạ lệnh một tiếng là ngay tức khắc sẽ hóa kiếp cho hết thảy các vị.
Vương Phi Dương nói:
− Vị tất đã thế. Các hạ chớ quá tự tin.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu chư vị không tin thì cứ việc thử mà coi.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Hãy khoan. Các hạ còn chưa nói ra nguyên nhân cừu hận với quần hùng thiên hạ. Bất luận kết cuộc đại hội hôm nay thế nào, nếu mọi người đều chết hết thì các hạ cũng e khó tránh khỏi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Lão phu tự có đường sống.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Dù các hạ có khả năng ngay lập tức dồn hết mọi người vào tử địa nhưng chúng ta chết không minh bạch thì các hạ có an tâm được không ?
Mai Hoa chủ nhân chớp chớp mắt, lẩm bẩm:
− Lời này quả không sai ... quả không sai ...
Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Các hạ không dùng tính danh, tự lấy ngoại hiệu là Mai Hoa chủ nhân, thiết tưởng ân cừu này có quan hệ đến hoa mai ?
Mai Hoa chủ nhân ngẩn ra, nói:
− Cô nương thân phận nữ nhi mà điều khiển Huyền Hoàng Giáo có đến hàng ngàn cao thủ, quả là tài năng phi thường.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Quá khen ! Quá khen ! Tài năng của các hạ còn cao hơn cả bổn tòa.
Mai Hoa chủ nhân đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói:
− Chư vị đều muốn minh bạch, thì lão phu cũng đáp ứng thỉnh cầu tối hậu vậy.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Dù chúng ta không đưa ra thỉnh cầu thì các hạ cũng sẽ tự nói ra.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đúng thế, Giáo chủ lại đoán đúng. Đáng tiếc là một người tài hoa như Giáo chủ cũng sẽ phải bỏ mạng hôm nay ở đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Chỉ cần các hạ làm sao khiến cho bổn Giáo chủ tâm phục thì dù có bỏ mạng cũng không hối hận.
Mai Hoa chủ nhân đưa mắt nhìn Khôi Vĩ lão nhân:
− Hãy triệu hồi điểu nhi về.
Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, ngẩng mặt hú dài một tiếng quái dị, nghe cực kỳ chói tai. Hai con quái điểu liền bay trở về, đậu trên vai lão.
Mai Hoa chủ nhân phẩy tay, hú lên một tiếng nhỏ nhẹ.
Đột nhiên từ xa có tiếng nhạc văng vẳng đến gần. Tiếng nhạc này vô cùng thê lương, thấm sâu vào đáy lòng người. Bốn thiếu nữ áo tím cầm bốn cây bạch lạp đang thong thả đi vào.
Tiếng nhạc thê lương mỗi lúc một thêm gần, nghe càng não nuột, thảm thiết, tục hồ người trỗi nhạc khí có nỗi bi thương cùng cực trong lòng nên gởi cả vào tiếng nhạc.
Theo sau bốn thiếu nữ áo tím là tám Lục y thiếu nữ, đầu chít khăn tang. Bốn người khiêng một chiếc án thư. Trên án thư đặt một vật bọc lụa trắng. Cuối cùng là đội quản nhạc, gồm mười sáu thanh y thiếu nữ với bốn loại nhạc cụ khác nhau.
Người nào cũng là nhạc công thiện nghệ.
Hai mươi tám thiếu nữ mỹ lệ, trang phục bất đồng, hợp thành một đội trang nghiêm, u ẩn, thong thả tiến vào.
Quần hào tựa hồ cảm nhận tiếng nhạc bi thương, nhất tề dạt sang hai bên nhường lối.
Hai mươi tám thiếu nữ đến gần Mai Hoa chủ nhân thì nhanh chóng sắp thành một vòng tròn. Tám lục y thiếu nữ đã đặt hai chiến án thư xuống cạnh nhau.
Bốn thiếu nữ áo tím đặt bốn cây bạch lạp xuống. Mười sáu thanh y thiếu nữ của đội quản nhạc đồng loạt quỳ xuống.
Mai Hoa chủ nhân bỗng bước dài tới trước hai án thư, quỳ xuống vái ba lần.
Quần hào đã minh bạch đôi phần nhưng không ai dám cất tiếng.
Mai Hoa chủ nhân vái xong thì đứng dậy nhìn quần hào một lượt, dõng dạc nói to:
− Thỉnh chư vị nhìn hai linh vị màu trắng trên án thư.
Lời vừa dứt thì Lục y thiếu nữ đứng gần đó liền nhấc mảnh lụa trắng ra.
Quần hào thấy trên mỗi án thư có một linh bài.
Linh bài bên tả viết:
«Hiển khảo Mai Hoa Môn đệ tam đại Chưởng môn Công Tôn Phụng linh vị» (Linh vị của cha là Công Tôn Phụng, Chưởng Môn Mai Hoa Môn đời thứ ba.) Linh bài bên hữu biết:
«Hiển tỉ Mai Hoa Môn đệ tam đại Chưởng môn phu nhân Triệu Tố Quyên

linh vị.» (Linh vị của mẹ là Triệu Tố Quyên, phu nhân Chưởng môn Mai Hoa Môn đời thứ ba.) Quần hào đọc xong hai linh vị, phần lớn đã biết Mai Hoa chủ nhân ắt là hậu duệ của Công Tôn Phụng. Đây là một công án bi thảm của võ lâm mấy mươi năm về trước, liên quan tới vô số cao thủ giang hồ.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân cao giọng nói:
− Chư vị đã nhìn thấy hai linh bài, hẳn đã biết nguyên nhân của đại hội hôm nay.
Giới Tham đại sư thở dài, nói:
− Chuyện cũ bao năm, thảm biến ngày trước của Mai Hoa Môn, lão nạp còn nhớ như in ...
Mai Hoa chủ nhân gằn giọng hỏi:
− Đại sư là nhân chứng tại chỗ phải không ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Đúng thế. Từ đầu chí cuối, lão nạp đích thân mục kích ...
Đại sư nhìn tứ phía một lượt, nói:
− Trong số những người dự hội hôm nay, còn có vị nào đương thời hiện diện, thỉnh bước ra cùng lão nạp làm chứng.
Tứ bề trầm tịch, không nghe thấy một thanh âm.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Lão phu tìm kiếm mấy năm trời, cuối cùng vẫn không tìm ra được người hiện diện tại chỗ ngày đó. Tuy lão phu có xác định một vài chứng cứ ngày đó nhưng họ đều không chịu thừa nhận.
Giới Tham đại sư thở dài nói:
− Điều này cũng không thể trách họ. Nào ai muốn thừa nhận rằng mình đã tham gia vào một vụ ngộ nhận không thể tha thứ ?
Mai Hoa chủ nhân bỗng lạc giọng nói:
− Lão tiền bối ... Bao năm nay, đây là lần đầu tiên tại hạ nghe một vị hiện diện nơi đó ngày ấy nói rằng song thân của tại hạ đã chết vì sự ngộ nhận. Tại hạ thù hận thế nhân hoàn toàn không phải vì song thân bị thảm tử mà còn vì họ đều gian trá và hèn nhát, biết sai mà không dám nhận.
Giới Tham đại sư nói:
− Thí chủ hàm thỉnh quần hùng thiên hạ tụ hội nơi đây chỉ là muốn hỏi cho minh bạch sự việc ngày xưa ấy phải không ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Không sai. Tại hạ muốn xác minh thật rõ ràng về thảm tử của song thân. Song thân ta đã phạm đại kỵ gì của võ lâm mà bị các cao thủ vây hãm giết hại ?
Giới Tham đại sư thần quang lấp lánh trong đôi mắt, ngưng mục nhìn mặt Mai Hoa chủ nhân, đáp:

− Trước khi kể về thảm sự của phu phụ Công Tôn Phụng, lão nạp trong tâm có điều chưa minh bạch, muốn hỏi thí chủ cho rõ ràng.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Xin đại sư cứ việc hỏi.

Hồi 32
Thảm Biến Mai Hoa Môn

Giới Tham đại sư ngưng mục trầm ngâm đôi chút, nói:
− Thảm sự ấy xảy ra đã hơn hai mươi năm về trước. Nếu phu phụ Công Tôn Phụng còn sống cũng không bằng tuổi của thí chủ hiện tại, thí chủ cứ luôn miệng gọi Công Tôn Phụng phu phụ là song thân, vậy dĩ nhiên họ là đấng sinh thành của thí chủ sao ?
Mai Hoa chủ nhân chợt đổi cách xưng hô, đáp:
− Mai Hoa chủ nhân trước mặt các vị quả không phải là bản lai diện mục của vãn bối. Nhưng thế nhân quá hiểm ác, vãn bối không muốn dùng bản lai diện mục thật của mình mà gặp họ.
Giới Tham đại sư chớp chớp mắt, nghiêm trang nói:
− Nói thế có phần không đúng. Sau thảm sự Mai Hoa Môn chấn động giang hồ năm xưa, có rất nhiều người không hề tham gia vào sự việc đó vì muốn đề cao thân phận lại tự khoe khoang là có mặt tại chỗ, trong khi một số người thật sự tham gia lại không chịu khinh ngôn thừa nhận.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Có phải những người sau tự biết mình làm sai, thẹn với lương tâm, nên không dám nhận ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Cũng không hẳn như vậy, nhưng chẳng trách thí chủ tìm chẳng được người dám nói ra !
Ngừng đôi chút, lại tiếp:
− Giá như thí chủ sớm tìm đến lão nạp, hoặc tìm Dã Hạc Thượng Nhân ở Liên Vân Lư, Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải, Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ ...
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Vãn bối từng đến Hoàng Sơn, đáng tiếc là truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia đã qua đời ...
Giới Tham đại sư nói:
− Sau khi lão nạp mục kích thảm sự Mai Hoa Môn, hai mươi năm liền không lai vãng với giang hồ một bước, thành thử không biết Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ đã qua đời. Ôi, giá Vương thí chủ còn sống, có lẽ sẽ không phải tổ chức đại hội anh hùng hôm nay.
Hạ Hầu Cương đột nhiên nhớ lại phong yếu hàm ngoài đề gửi cho Công Tôn

Phụng, chứng tỏ phụ thân của chàng đã biết trước nội tình.
Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia có quan hệ thế nào với thảm sự trên ? Vì sao nếu người ấy còn sống thì sẽ không có đại hội anh hùng hôm nay ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ nếu còn sống, thì Công Tôn công tử lần trước đi tìm sẽ gặp được, ắt biết tường tận thảm sự Mai Hoa Môn năm ấy, thì dĩ nhiên đâu cần phải hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến cử hành đại hội hôm nay.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Thì ra như vậy.
Mai Hoa chủ nhân đột nhiên nói:
− Đại sư, tại hạ có một yêu cầu, mong đại sư chấp thuận.
Khẩu khí của y chợt đổi giọng.
Giới Tham đại sư đáp:
− Chỉ cần lão nạp có thể làm được, lại là việc hợp tình hợp lý, lão nạp quyết không chối từ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Cũng chẳng phải là đại sự. Chỉ cần đại sư kể lại diễn biến của thảm sự Mai Hoa Môn ngày ấy, cứ thực mà nói, không cần húy kỵ chỗ sai của vong phụ và vong mẫu tại hạ, cũng không nên che chở cho những kẻ đã vây công thảm sát vong phụ và vong mẫu của tại hạ, thì tại hạ vô cùng cảm kích.
Giới Tham đại sư trầm ngâm một hồi, đáp:
− Lão nạp có một điều chưa rõ, mong Công Tôn thí chủ đáp ứng.
Mai Hoa chủ nhân cau mày, đáp:
− Thỉnh đại sư cho biết.
Giới Tham đại sư nói:
− Thí chủ xác minh chuyện cũ, không tiếc công sức bố trí đại kiếp nạn, nhất định đòi báo cừu, chẳng phải chuyện nhỏ. Nhưng những người dự hội hôm nay, tám, chín phần mười không liên quan đến thảm sự năm xưa. Do đó, lão nạp muốn thỉnh thí chủ trước hết hãy phóng thích những người vô can.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đại sư có thể chỉ ra trong số người dự hội tại đây, những ai vô can đến thảm sự năm xưa ?
Giới Tham đại sư nói:
− Hai mươi năm trước, có một nửa số người ở đây còn chưa thành danh trong giang hồ. Do đó, những ai từ bốn mươi tuổi trở xuống đều là vô can.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đại sư có đảm bảo rằng tiền nhân của họ cũng vô can tới thảm sự trên hay

chăng ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Tuy nói là anh hùng thiên hạ vây công Mai Hoa Môn năm xưa, nhưng lão nạp còn nhớ như in, thật ra chỉ có mười tám vị mà thôi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Như thế còn chưa đông hay sao ? Những người ở đây là tử đệ thân quyến, tương hỗ liên can, cũng phải đến mấy trăm vị !
Giới Tham đại sư sững sờ, nói:
− Ý của Công Tôn thí chủ có phải là muốn đem thảm tử của lệnh tôn, lệnh đường di hận tới các nhân vật võ lâm thiên hạ ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Nếu tại hạ có thể chỉ một lần giết bằng hết những kẻ độc ác, gian trá trong thiên hạ thì từ đây về sau, võ lâm há chẳng vĩnh viễn thái bình. Hành động như thế sao lại không được ?
Giới Tham đại sư thở dài nhè nhẹ, nói:
− Nếu cứ theo cách tính toán của Công Tôn thí chủ, thì kể cả sư đồ của tiền nhân, thân quyến tặc nhân đều liên can tới cái chết của lệnh tôn lệnh đường. Vậy phải giết sạch mọi người trong thiên hạ hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân trầm tư một hồi, hỏi:
− Ý của đại sư thế nào ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Thí chủ mới vài chục tuổi đầu, lão nạp không bàn đến đức độ của thí chủ. Nhưng nếu đã luận theo quy củ võ lâm, thì cũng phải nói cho rõ ràng. Oan có đầu, nợ có chủ, không thể liên lụy vô cớ. Ý của lão nạp là hy vọng thí chủ hãy trước hết đáp ứng lão nạp, không thể làm cho những người vô can bị liên lụy vô cớ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tại hạ minh bạch rồi. Nếu tại hạ không đáp ứng, thì lão tiền bối sẽ không kể lại diễn biến của thảm sự đương thời chứ gì ?
Giới Tham đại sư nghiêm trang đáp:
− Nếu lão nạp có năng lực cứu mạng nghìn vạn người, tại sao không làm ?
Mai Hoa chủ nhân thong thả đưa mắt nhìn quần hào một lượt, trầm giọng nói với Giới Tham đại sư:
− Nể thân phận của lão đại sư, tại hạ lại dành cho bọn họ một tiện nghi. Trong việc này, tại hạ sẽ có phân biệt đối xử với quần hào dự hội. Những ai có thể phá sắc giới danh, tại hạ sẽ để cho họ bình an mà đi.
Giới Tham đại sư nghĩ:
"Nếu một người biết rõ sự sinh tử, mà vẫn không thể phá sắc giới danh, thì có chết cũng dư nguyên cớ." Nghĩ vậy, bèn gật đầu nói:
− Lão nạp tin rằng Công Tôn thí chủ nói sao làm vậy.

Mai Hoa chủ nhân nói:
− Mong lão thiền sư an tâm. Tại hạ đáp ứng, quyết không hối hận. Đến lúc nào cần, sẽ thỉnh lão tiền bối nhìn quần hào mà xác định.
Giới Tham đại sư nói:
− Được ! Vậy chúng ta cứ thế mà làm ...
Ngừng một chút, đại sư nói tiếp:
− Liên can đến thảm sự của Mai Hoa Môn theo ký ức của lão nạp ...
Mai Hoa chủ nhân ngắt lời:
− Tình hình thế nào, tại hạ trải qua mấy năm xác minh, cũng đã biết quá nửa, chỉ có một vài điểm quan trọng là chưa rõ. Lão thiền sư không cần tường thuật hết mọi điều.
Giới Tham đại sư nói:
− Công Tôn thí chủ có điều gì chưa rõ, thỉnh cứ việc hỏi. Lão nạp cứ thực mà nói.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Tham dự sự việc ngày ấy, trừ lão thiền sư ra, còn có những ai ?
Đại sự chấn động võ lâm kia xảy ra đã hai mươi năm trước, chẳng riêng Mai Hoa chủ nhân quan tâm, mà hết thảy quần hào đều muốn biết diễn biến sự tình, nên ai cũng ngưng thần lắng nghe.
Giới Tham đại sư hít một hơi dài, đáp:
− Trừ lão nạp ra, ba người chủ chốt là Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ, Thần Phán Trần Hải và Dã Hạc Thượng Nhân ở Liên Vân Lư.
Ba người này đều nổi danh là những bậc đại hiệp đại diện cho lực lượng chính nghĩa. Bất luận hắc đạo hay bạch đạo, khi nhắc đến ba vị đó đều phải thốt lên rằng đấy là bậc đại nghĩa hiệp, đại anh hùng.
Mai Hoa chủ nhân hỏi tiếp:
− Trừ ba người chủ chốt ra, còn ai nữa ?
Giới Tham đại sư nói:
− Còn có Kim Quang đại sư của Tung Sơn Thiếu Lâm bổn viện. Công Hạc Địa Chi Tử của phái Võ Đang, Độc Kiếm Vương Sương, Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong, Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc Lý Chính Ba, Ngọc Phất đạo trưởng phái Côn Luân, Thiên Nam Nhị Quái Thốc Long Khang Kiếm, Bạch Phát Long Ẩu và Bạch Phát Long Nữ ...
Đại sư kể liền một mạch mười mấy vị thảy đều là các nhân vật lừng danh một thời, quần hào nghe ai cũng nghĩ thầm:
"Không biết phu phụ Mai Hoa Chưởng môn phạm vào quy củ gì của giang hồ, mà lại bị ngần ấy cao thủ võ lâm liên thủ hỏi tội ?".
Mai Hoa chủ nhân chợt cắt lời Giới Tham đại sư:
− Tiên phụ và tiên mẫu phạm đại húy gì của võ lâm, mà các cao nhân võ lâm lại liên thủ báo cừu ?

Sự việc Mai Hoa Môn bị tiêu diệt thảm khốc, giang hồ quả thật lan truyền rất rộng, ai cũng biết, nhưng rất ít người biết tường tận sự tình, nhân quả. Câu hỏi của Mai Hoa chủ nhân cũng chính là nghi vấn của hết thảy quần hào.

Giới Tham đại sư đáp:

− Nguyên nhân ban đầu dẫn đến thảm sự là mấy bổn di thư của tiên hiền võ lâm. Lệnh đường và lệnh tôn do tính tự tư, tạo nên cục diện thủy hỏa bất dung (đối nghịch). Lão nạp tuy chính mắt mục kích, cũng có cảm giác khó phân biệt thực hư.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Có phải mấy người kia cưỡng bức tiên phụ và tiên mẫu phải trao cho họ những bổn di thư mà tiên phụ và tiên mẫu tìm được. Tiên phụ, tiên mẫu không chịu đáp ứng, nên bọn họ nổi giận ...

Giới Tham đại sư nói:

− Truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia và Thần Phán Trần Hải là bậc đại anh hùng, há lại làm những việc trái đạo lý ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Vậy thì vì lẽ gì ?

Giới Tham thiền sư nói:

− Trong số di thư của tiên hiền mà lệnh tôn, lệnh đường tìm được, có một bộ nói về tà môn võ công cực kỳ ác độc, truyền ngôn rằng môn võ công đó học thì cực kỳ dễ dàng giản đơn nhưng sau khi thành công, sẽ trở thành vô địch. Có điều là khi luyện tập lại vô cùng tàn khốc, phải sát hại hơn một trăm người. Trần đại hiệp và Dã Hạc Thương Nhân kiên quyết đòi lệnh tôn, lệnh đường không được nghịch thiên hành sự, phải bỏ việc luyện tập môn võ công ác độc kia. Nhưng lệnh tôn, lệnh đường cự tuyệt, nên mới hình thành cục diện đối nghịch.

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm một hồi, nói:

− Mấy bổn di thư kia đã do tiên phụ tiên mẫu tìm được, tất nhiên sẽ có quyền xử lý, tập luyện hay không tập luyện là việc của tiên phụ, tiên mẫu, sao người ngoài lại nhiều chuyện xen vào ?

Giới Tham đại sư nói:

− Điều đó cũng không sai, nhưng lệnh tôn và lệnh đường, để luyện tập môn võ công ấy, đã bắt về bốn mươi nam nữ đồng tử, bị truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia phát giác. Hoàng Sơn Thế Gia vốn dòng dõi nghĩa hiệp, biết được việc này há lại bỏ qua ?

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Trần Hải và Dã Hạc Thượng Nhân có phải cũng vì biết bốn mươi nam nữ đồng tử bị bắt mà tìm gặp tiên phụ tiên mẫu ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Trần Hải và Nam Cương Nhất Kiếm là vì chân bổn «Thiên Long Bát Kiếm» mà tìm lệnh tôn lệnh đường. Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ thì đến đòi lệnh tôn và lệnh đường những bộ di thư kia ...
Mai Hoa chủ nhân giận dữ nói:
− Những bộ di thư ấy đã do tiên phụ tiên mẫu tìm được, vì lẽ gì Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ lại tới đòi ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Nói ra thì dài. Lệnh tôn với Độc Kiếm Vương Sương vốn là chốn bằng hữu cực kỳ thân thiết. Nơi cất giấu di thư cũng là do hai người cùng phát giác. Lệnh tôn vì muốn độc chiếm di thư, đã đẩy Vương Sương xuống vực. Nhưng mạng Vương Sương quá lớn, may gặp bạch Phát Long Nữ trị lành thương thế. Việc họ truy tìm lệnh tôn lệnh đường là nên hay không nên ?
Mai Hoa chủ nhân thở dài, đáp:
− Nếu quả thật như vậy thì gia phụ không đúng.
Giới Tham đại sư nói:
− Lệnh tôn và lệnh đường sau khi độc chiếm di thư của tiên hiền thì dương dương tự đắc, nhưng thầm biết đã trở thành đối địch với anh hùng thiên hạ, cho nên hết sức giữ gìn bí mật hành tung. Thiên hạ rộng lớn, muốn tìm được hai người cũng không dễ, nhưng hai người vì quyết học môn võ công ác độc kia, nên mới bắt mấy chục nam nữ đồng tử, thành thử bị lộ hành tung. Nhưng khi ấy võ công của lệnh tôn lệnh đường đã tinh tiến rất dài. Hơn nữa, ở nơi ẩn cư lại mai phục chín điểm ngầm ngăn trở.
Mai Hoa chủ nhân quắc mắt nhìn Giới Tham đại sư, lạnh lùng hỏi:
− Đại sư và vị cao tăng phổ độ có phải cùng đến đó để kiếm mấy bộ di thư của tiên hiền ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Lão nạp và Kim Quang sư huynh là vì bộ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» mà đến đó ...
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Đại sư có tham gia cuộc ác chiến vây công tiên phụ tiên mẫu hay không ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Để vượt qua chín điểm ngăn trở, lão nạp có xuất thủ đả thương hai người, nhưng không tham gia cuộc ác chiến vây công lệnh tôn lệnh đường.
Mai Hoa chủ nhân thở dài hỏi:
− Ai xuất thủ trước ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Ngọc Phất đạo trưởng phái Côn Luân xuất thủ trước, ác đấu với lệnh tôn hơn ba mươi hiệp, bị lệnh tôn một chưởng đả thương, được Thần Phán Trần Hải đưa ra ngoài, rồi trở lại đàm phán với lệnh tôn, hy vọng lệnh tôn từ bỏ thành kiến, đem bí lục võ công ác độc mà đốt tại chỗ và phát thệ không tập

luyện nó, phóng thích bốn mươi nam nữ đồng tử, trao «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» cho Trần Hải và truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia bảo tồn, thì từ đó về sau sẽ không tìm phu phụ hai người nữa.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Tiên phụ có đáp ứng hay không ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Lệnh tôn chưa lập tức đáp ứng, nhưng xem ra rất có ý ưng chuẩn, bởi vì lệnh tôn tìm được những gần một chục loại di thư, trừ những bản nói về y đạo, dụng độc, còn có bốn năm bổn nói về võ công, lại trừ bí kíp «Chu Tâm Ma Công» và «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» của bổn môn ra, còn có hai quyển bí kíp ghi chép về những loại thần công tuyệt truyền, chỉ cần luyện thành được một nửa số đó cũng đủ ngạo thị võ lâm, chấn nhiếp giang hồ.
Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng, hỏi:
− Tiên phụ tiên mẫu đã có ý ưng chuẩn, tại sao lại còn bị vây công thảm sát ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Ôi, điều này phải nói đến luật nhân quả trong kinh pháp của Phật môn. Trong lúc lệnh tôn còn suy nghĩ chưa quyết, vừa hay Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ ập đến, vạch tội trạng của lệnh tôn ngay tại chỗ, khiến quần hào đã phần nào bình tĩnh lại trở nên phẫn nộ. Lệnh tôn cũng nổi giận cự tuyệt điều kiện của Trần đại hiệp. Thế là lại hình thành cục diện đối địch.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Mọi người hiện diện tại đó đều tin lời Vương Sương hay sao ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Vương Sương vạch rõ từng chi tiết rành rọt, khiến quần hào không thể không tin. Huống hồ lệnh tôn lại thẳng thắn thừa nhận.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Gia phụ quả là rất anh hùng !
Giới Tham đại sư nói:
− Lệnh tôn và Vương Sương lại động thủ với nhau. Sau ba mươi hiệp, Vương Sương đã lộ rõ thế lạc bại. Bạch Phát Long Nữ bèn tuốt kiếm trợ chiến. Lệnh đường thấy vậy không chịu để lệnh tôn bị thiệt thòi, cũng múa kiếm đấu với Bạch Phát Long Nữ. Kiếm thuật của lệnh đường tuy cao hơn Bạch Phát Long Nữ, nhưng vì trong tay Bạch Phát Long Nữ là Ngư Trường Kiếm cực kỳ sắc bén, nên trong nhất thời lệnh đường khó bề thủ thắng.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ hợp lực cũng không thể địch nổi tiên phụ tiên mẫu chứ gì ?

Giới Tham đại sư đáp:
− Công Tôn thí chủ đoán không sai. Vương Sương thấy Bạch Phát Long Nữ xuất trận thì tinh thần phấn chấn, lại đấu với lệnh tôn hơn hai chục hiệp nữa, cuối cùng mới bị lệnh tôn đả thương một kiếm, máu ướt đẫm áo, thương thế nghiêm trọng. Bạch Phát Long Nữ thấy Vương Sương như vậy, trong lòng kinh động, bị lệnh đường thừa thế đâm trúng một kiếm vào tay tả. Nếu lệnh tôn và lệnh đường sau khi đả thương hai địch thủ, chịu dừng tay, thì đã không khiến quần hào phẫn nộ. Đáng tiếc là lệnh tôn và lệnh đường lại cố ý giết chết Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ, nên cùng vung song kiếm đâm xuống đại yếu huyệt của hai người kia ...
Đại sư hít một hơi dài, kể tiếp:
− Cử động ấy khiến quần hào tại chỗ phẫn nộ. Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương và Thần Phán Trần Hải cùng xuất thủ, đánh ra hai chưởng, chấn khai xong kiếm của lệnh tôn và lệnh đường.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Sau đó quần hào tại chỗ nhất loạt xuất thủ công kích tiên phụ tiên mẫu chứ ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Không. Lệnh tôn lệnh đường thấy Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương và Thần Phán Trần Hải nhất tề xuất thủ, thì vục hai tay vào bao, lấy hai vốc độc sa tung ra.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Có ai thụ thương không ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Độc sa vừa tung ra, tiếng rú xen lẫn tiếng kêu thét hoảng hốt vang lên tứ bề. Quần hào quan chiến không ít người thụ thương bởi độc sa. Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương cũng không tránh kịp. Thế là toàn bộ quần hào mới đồng hợp lực vây công lệnh tôn lệnh đường.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Thương thế của Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương nghiêm trọng lắm sao ?
Chỉ thấy tấm mạng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ rung động một chập, tựa hồ nàng chợt gặp sự kinh tâm. Có điều là quần hào đang chăm chú nhìn Mai Hoa chủ nhân và Giới Tham đại sư nên chẳng ai để ý tới nàng.
Giới Tham đại sư đáp:
− Lão nạp nhớ rõ, Hoàng Sơn Thế Gia Vương đại hiệp tuy thụ thương không nhẹ, nhưng nhờ nội công thâm hậu nên vẫn triển khai ác chiến với lệnh tôn ...
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Như vậy mà nói, kẻ chủ hung sát hại tiên phụ là Hoàng Sơn Thế Gia

Vương Đông Dương phải không ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Cũng không phải vậy. Vây công lệnh tôn lệnh đường có tới mười bốn vị. Ai đả thương trước, lão nạp không thể biết rõ. Chỉ thấy cuối cùng lệnh tôn lệnh đường bị loạn đao phân thây tại chỗ.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Tại chỗ hiện diện mười tám cao thủ, trừ lão thiền sư, ai không xuất thủ ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Hai người ấy đã thụ thương vì kiếm, không thể động thủ. Nếu không thì họ cũng chẳng đứng ngoài. Mười tám người, trừ hai người ấy và lão thiền sư, còn một người nữa không động thủ là ai ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc Lý Chính Ba.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Vị ấy vì sao không động thủ ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Điều này lão nạp không biết rõ, nhưng thiết tưởng không ngoài lý do hồi trẻ vốn quen biết với lệnh tôn mà giữ tình bằng hữu.
Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm một hồi, nói; − Cứ theo lời đại sư, tiên phụ tiên mẫu không có điểm nào là đúng phải không ? Nhưng lúc đầu đại sư lại nói rằng những người vây công tiên phụ tiên mẫu sau vụ đó đều cảm thấy mình đã làm một việc hối hận không kịp. Vậy là muốn chỉ việc gì ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Đấy là việc liên quan tới Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ. Sau khi lệnh tôn lệnh đường thảm tử, Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ được cứu chữa bằng linh dược mà Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương mang theo bên người. Đoạn quần hào vào nơi cư trú của lệnh tôn lệnh đường tìm kiếm suốt một đêm. Tuy không đào sâu xuống đất ba thước, nhưng lục soát khắp nơi khắp chốn vẫn không thấy mấy bộ di thư bí kíp kia. Quần hào do đó quyết định phóng hỏa nơi cư trú của lệnh tôn lệnh đường, dù không tìm thấy các quyển bí kíp, cũng hy vọng sẽ hỏa thiêu chúng đi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Sát nhân phóng hỏa, lục lọi cướp bóc. Mấy vị tự xưng là người hiệp nghĩa, thật ra tâm địa cũng rất độc ác !
Giới Tham đại sư kể tiếp:
− Sau khi đám cháy đã tàn, mọi người tìm lại một lần nữa rồi mới cáo biệt nhau mà xuống núi.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Những vị bị trúng độc sa, chẳng lẽ không bị chết ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Độc sa của phu phu lệnh tôn tuy dược lực khá mạnh, nhưng vì Vương Đông Dương có mang theo rất nhiều thần dược. Vương đại hiệp lại rất tinh thông y lý, cho nên sau khi Vương đại hiệp dốc toàn lực cấp cứu, mấy vị bị trúng độc sa đều được cứu sống.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Sự việc liên quan đến Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ là việc gì ?
Giới Tham đại sư nói:
− Hai năm sau vụ đó, Thần Phán Trần Hải tình cờ phát hiện Vương Sương có rất nhiều bí kíp võ công ...
Mai Hoa chủ nhân ngạc nhiên:
− Lại có chuyện như vậy sao ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Đúng thế. Trần đại hiệp khi biết như vậy thì quá ư phẫn nộ, liền tìm đến Hoàng Sơn gặp Vương Đông Dương. Hai vị đại hiệp cho rằng Độc Kiếm Vương Sương quá âm hiểm, liền trở lại giang hồ, tìm nơi Vương Sương hạ độc. Tin này mau chóng lan truyền trong giang hồ. Những vị đã tham gia thảm sự lần trước lại vội vã kéo đến tham gia vụ này.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Cả đại sư nữa chứ ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Lão nạp vì bậc việc nên ở lại Tung Sơn Thiếu Lâm bổn viện. Phương trượng Chưởng môn bèn chọn vị cao thủ khác cùng Kim Quang sư huynh đi tham gia. Tìm khắp chân trời góc biển suốt mười mấy tháng trời mới thấy được phu phụ Độc Kiếm Vương Sương mà lục vấn họ về việc lưu giữ bí kíp. Vương Sương không chịu được món nợ đó, bèn bố trí một trường sát kiếp. Tuy chỉ ngót ba năm ngắn ngủi, nhưng võ công của phu phụ Vương Sương đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần.
Song kiếm liên thủ, giao đấu với quần hào mấy trăm hiệp mà không lạc bại, đã thế còn đả thương bốn người, làm cho Vương Đông Dương và Trần Hải nổi lôi đình, dốc toàn lực công kích. Phu phụ Vương Sương tuy võ công tiến bộ vượt bậc, cũng không địch nổi song hiệp. Sau một trăm chiêu nữa thì Vương Sương bị trúng một chưởng của Vương Đông Dương, Bạch Phát Long Nữ cũng bị Trần Hải đã thương. Thấy hai người ấy khó bề tẩu thoát, Dã Hạc Thượng Nhân đột nhiên cùng Ngũ Độc Cung chủ nhân đến giải vây cho họ.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Dã Hạc Thượng Nhân chẳng phải là một trong số mười tám anh hùng đã

vây công tiên phụ tiên mẫu hay sao ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Đúng vậy. Kiếm thuật của Dã Hạc Thượng Nhân tuyệt thế, võ công e rằng không kém Vương Đông Dương và Trần Hải. Có điều là Dã Hạc đạo trưởng không muốn bôn tẩu giang hồ mà ẩn cư ở Liên Vân Lư. Sau vụ đạo trưởng đánh bại Đông Dương Phương Kiếm Khách trên sông Trường Giang, thanh danh mới lừng lẫy giang hồ và được võ lâm kính nể.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tại hạ chỉ hỏi sự việc liên quan đến sự tử vong của song thân, không cần biết thanh danh của ai trong giang hồ cả.
Giới Tham đại sư đáp:
− Lời tuy như vậy, nhưng lão nạp cần nói cho minh bạch mới được ... Chủ nhân Ngũ Độc Cung mang hàng trăm quái xà cực độc trợ chiến, cộng với kiếm thuật vô song của Dã Hạc Thượng Nhân, hai người này bèn để cho phu phụ Vương Sương thoát vào một sơn cốc rồi chặn ở ngoài cốc khẩu ngăn cản quần hào. Vương Đông Dương và Trần Hải có bốn người trợ thủ, sau hơn một trăm hiệp đầu, mới buộc hai vị kia thối lui, nhưng phu phụ Vương Sương đã biến mất tăm.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Vì sao Dã Hạc Thượng Nhân cứu giúp phu phụ Độc Kiếm Vương Sương ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Sự việc này đương thời khiến cho mọi người rất đỗi kinh ngạc. Dã Hạc Thượng Nhân được người trong giang hồ kính trọng không thua gì Vương Đông Dương và Trần Hải, vì cớ gì lại làm như thế, không ai nghĩ ra được. Kinh qua bao lần xác minh của Trần Hải, mới biết Dã Hạc Thượng Nhân và Độc Kiếm Vương Sương là đồng thân sinh huynh đệ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Thì ra như vậy.
Giới Tham đại sư tiếp:
− Phu phụ Độc Kiếm Vương Sương sau khi đào thoát thì biến mất tăm khỏi giang hồ. Thần Phán Trần Hải tìm kiếm ba năm ròng rã không biết họ tọa lạc nơi đâu, mới bỏ hẳn việc tìm kiếm.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Các vị đã tìm ở chỗ Dã Hạc Thượng Nhân hay không ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Trần Hải phái người theo dõi yếu đạo dẫn lên Liên Vân Lư suốt ba năm vẫn không phát hiện được điều gì khả nghi.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Vì sao không tính sổ với chính Dã Hạc Thượng Nhân ?
Giới Tham đại sư đáp:

− Vì Dã Hạc Thượng Nhân võ công cao cường, uy danh lừng lẫy. Khi chưa tìm được chứng cứ ẩn náu của phu phụ Vương Sương thì không tiện động thủ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Việc phu phụ Vương Sương thu giữ bí kíp võ công cũng như việc Dã Hạc Thượng Nhân cứu giúp họ, các vị dễ dàng bỏ qua như vậy. Còn việc tiên phụ tiên mẫu thu giữ bí kíp, các vị lại không chịu nổi, rõ ràng là e sợ Dã Hạc Thượng Nhân.
Giới Tham đại sư nói:
− Diễn biến tử nạn của lệnh tôn lệnh đường là như vậy, có thể để sót một vài chi tiết, nhưng đại thể quyết không sai ...
Ngừng một chút, nói tiếp:
− Lão nạp cũng có chỗ chưa rõ, muốn thỉnh vấn Công Tôn thí chủ.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Điều gì vậy ?
Giới Tham đại sư hỏi:
− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã bị phu phụ Vương Sương lấy đi, tại sao thí chủ lại còn có một bản nữa ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Ai bảo «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» bị phu phụ Vương Sương lấy đi ? Di vật của tiên phụ tiên mẫu há để cho kẻ khác chiếm đoạt.
Giới Tham đại sư sửng sốt hỏi:
− Nói như vậy thì Độc Kiếm Vương Sương hoàn toàn không phải đã lấy đi di vật của lệnh tôn, lệnh đường hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Tiên phụ tiên mẫu là những nhân vật trí huệ siêu việt, há lại không an bài từ sớm ?
Giới Tham đại sư thở dài:
− Ôi ! Lại một trường sát kiếp do ngộ nhận. Người trong võ lâm quá trọng chữ danh, thường có rất nhiều việc khả dĩ giải thích minh bạch thì lại chẳng chịu giải thích, chỉ vì một chút hư danh mà nên lụy. Có việc mình không làm, nhưng cũng cứ nhận là mình làm. Độc Kiếm Vương Sương cũng mắc cái bệnh ấy. Vương Đông Dương và Trần Hải truy đuổi đi truy đuổi lại mấy lần, Vương Sương chẳng chịu nói ra cho rõ, lại đi bố trí chuyện can qua với nhau, hình thành nên một thảm kịch.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đại sư thương tiếc cho phu phụ Độc Kiếm Vương Sương thì phải ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Lão nạp thương tiếc cho thế nhân, cảm thán cho những nhân phẩm anh hùng bị hàm oan không còn dịp giải thích.

Mai Hoa chủ nhân nói:
− Phu phụ Vương Sương chẳng oan uổng chút nào. Các vị không giết họ đi là dành tiện nghi cho họ quá rồi.
Giới Tham đại sư hỏi:
− Công Tôn thí chủ nếu không phải vì đang giận mà nói thế, thì lão nạp muốn được nghe cao luận.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Sự tình rất giản đơn. Trước khi tiên phụ phát hiện kho bí kíp, Độc Kiếm Vương Sương đã sớm biết chỗ ấy, chọn lấy đi trước một số bộ đem giấu ở chỗ khác, cho nên khi tiên phụ cùng đi với y và phát hiện kho bí kíp, mới bảo y ra canh chừng nghe ngóng bên ngoài. Y có rắp tâm từ trước, nên mới đi ra canh chừng để tiên phụ lấy đi.
Giới Tham đại sư nói:
− A Di Đà Phật ! Thế đạo hiểm ác. Những người xuất gia tu hành như lão nạp không thể nghĩ ra được chuyện đó.
Mai Hoa chủ nhân tiếp:
− Y biết chắc rằng gia phụ nhất định sẽ phát giác việc y lấy mất một số bí kíp.
Giới Tham đại sư gật đầu:
− Công Tôn thí chủ trí huệ siêu việt, tuy chỉ phán đoán mà câu nào nghe cũng có lý.
Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng, nói:
− Y lòng tham không đáy, đã lấy trước bí kíp, lại còn đòi gia phụ chia phần. Nhưng gia phụ sớm biết dã tâm của y, có điều là không muốn nói trắng ra mà thôi.
Giới Tham đại sư cau mày, hỏi:
− Điều này làm sao thí chủ biết được ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tại hạ chỉ phán đoán, chẳng lẽ không đúng hay sao ?
Giới Tham đại sư nói:
− Được ! Thỉnh thí chủ nói tiếp !
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Việc đó khiến tiên phụ nổi giận, mới đẩy y xuống vực.
Giới Tham đại sư nói:
− Thế là kết oán thành cừu. Nếu lệnh tôn biết Vương Sương không chết, thì đã chẳng đẩy y xuống vực.
Mai Hoa chủ nhân không đếm xỉa đến Giới Tham đại sư nữa, nói tiếp:
− Y không chết là nhờ mạng còn lớn, nhưng lòng tham vô đáy, đã lấy cắp một phần bí kíp võ công còn chưa chịu dừng tay, lại đi đòi lấy thêm. Dù y bị tiên phụ chém giết, cũng là đáng lắm.

Giới Tham đại sư nghĩ thầm:
"Không trách lệnh tôn, chỉ trách Vương Sương.
Lập luận như thế sao gọi là công tâm ?" Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói tiếp:
− Thảm sự oan uổng của tiên phụ tiên mẫu đã được tra vấn minh bạch, vậy phải báo cừu thế nào đây ?
Giới Tham đại sư chột dạ, hỏi:
− Không biết Công Tôn thí chủ định báo cừu bằng cách gì ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Sát nhân thường mạng, vay nợ trả tiền. Quy củ ấy đã được duy trì trong võ lâm mấy trăm năm nay. Tại hạ muốn, trước hết đem giết hết những kẻ đã vây công tiên phụ, sau đó tru di tam tộc bọn chúng !
Giới Tham đại sư vội nói:
− Sát nhân thường mạng, cũng bất quá một mạng đền một mạng. Có lý gì lại giết mấy trăm người đền mạng cho hai người ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tiên phụ tiên mẫu chết đi đã hai mươi năm, chẳng lẽ không thể thu lại một chút lợi tức hay sao ?
Giới Tham đại sư nói:
− Bất kể Công Tôn thí chủ có năng lực làm được như vậy hay không, ta không bàn đến nó, nhưng làm như thế hoàn toàn không hợp đạo lý.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Do đại sư phụng cáo tỏ tường nội tình, miễn cho khỏi chết; nhưng đại sư mắt thấy tiên phụ tiên mẫu sắp chết mà không cứu, mắt mở to mà như không nhìn thấy, vậy phải khoét đi cả hai mắt, liệu có quá hà khắc chăng ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Nếu giết chết lão nạp mà có thể tha cho mọi người, thì lão nạp có chết cũng không hận.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Trong võ lâm ân oán phân minh. Đại sư đã không xuất thủ, lại có công kể rõ sự tình, dĩ nhiên tội không đáng chết ...
Đoạn quay sang phía hoàng y khôi vĩ lão nhân, có hai con quái điểu đậu trên vai, hỏi:
− Đã đến lúc chưa ?
Khôi vĩ lão nhân đáp:
− Đã qua lâu rồi, nhưng chủ nhân còn đang tra vấn sự tình, lão nô không dám ngắt lời.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đã đến lúc, thì hãy mau động thủ !
Quần hào nghe vậy, chưa hiểu ra sao, nghĩ:

“Nếu ngươi phóng độc vào trong trà rượu, bọn ta không hề đụng đến, thì độc tố còn tác dụng gì ? Chẳng lẽ ngươi định dùng võ công hạ sát từng người bọn ta hay sao ? Mấy trăm cao thủ ở đây chỉ cần hợp lực, thì sau vài chiêu ngươi phải bỏ mạng.”.
Chỉ thấy khôi vĩ lão nhân chỉ tay lên trời, hai con quái điểu lập tức vỗ cánh bay lên trên không.
Quần hào ngẩng nhìn theo hai quái điểu bay tít lên không trung, nghĩ thầm: “Lẽ nào hai con quái điểu lại có thể làm nên trò trống gì ?”.
Bỗng nổi lên tiếng tù và bi tráng, đám mấy chục thiếu nữ kia nhất tề đứng dậy, xếp thành phương trận bảo hộ hai linh vị.
Quần hào vốn mạnh ai làm gì tùy thích, chẳng ai chịu ai, lúc này nhìn thấy thần thái của Mai Hoa chủ nhân tựa hồ sắp tận diệt quần hào, liền cảm thấy mình có chung một cừu nhân là Mai Hoa chủ nhân kia. Một người cất cao giọng:
− Mai Hoa chủ nhân đã âm mưu giết hại tất cả chúng ta, chúng ta hãy kết thành một khối, hợp lực đối phó, không để cho hắn giết hại từng người riêng lẻ.
Một người khác lên tiếng:
− Tiếc thay ở đây không vị nào có thể thống lãnh tứ phương quần hào ...
Một thanh âm sang sảng tiếp:
− Nếu Trần đại hiệp Trần Hải có ở đây, thì có thể thống lãnh anh hùng thiên hạ.
Bỗng thấy một hắc y đại hán nhảy lên một chiếc bàn, giơ cao thanh đơn đao, nói:
− Tại hạ tiến cử Sâm Tiên Long Thiên Lộc tạm chủ trì đại cục. Sâm Tiên cũng có uy danh như Trần đại hiệp, đảm nhiệm việc này là lẽ đương nhiên.
Lời đại hán chưa dứt, đã có người đáp:
− Không được, không được. Long Thiên Lộc ở lỳ một chỗ, không hề lai vãng với đồng đạo võ lâm, làm sao có thể chủ trì đại cục ?
Một người khác nói to:
− Tại hạ tiến cử Giới Tham đại sư. Thiếu Lâm tự mấy trăm năm nay vẫn được võ lâm coi như Thái Sơn Bắc Đẩu. Để đại sư chủ trì đại cục là thuận lý thành chương.
Một người cười nhạt, nói:
− Song phương đối trận là phải mưu hành sách lược. Giới Tham đại sư tuy là danh môn chánh phái, nhưng đại sư quá thật thà, không quen cơ trá, há có thể lãnh tụ quần hào. Ý của tại hạ, tại sao không thỉnh Huyền Hoàng Giáo chủ làm minh chủ đối phó với Mai Hoa chủ nhân ?
Không khí bỗng trầm lắng, hồi lâu không nghe một âm thanh gì. Kỳ thực quần hào thầm suy nghĩ; tính luận về cơ trí, thì Huyền Hoàng Giáo chủ quá

xứng đáng, nhưng danh vọng của nàng chưa đủ, lại là nữ nhi. Nếu phải tuân lệnh của nàng thì mất hết cả thể diện đấng nam nhi. Nhưng luận về tình thế trước mắt thì Huyền Hoàng Giáo chủ lại là minh chủ lý tưởng nhất.
Tiếng tù và bi tráng lại cất lên, kéo dài bất tuyệt.
Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Vương Phi Dương:
− Quần hào không tái cử ai nữa, chắc hẳn trong bụng đều đồng ý tiến cử Huyền Hoàng Giáo chủ. Không biết ý Vương huynh thế nào ?
Vương Phi Dương đáp:
− Tại hạ cho rằng đó là cơ hội duy nhất. Ngoài Huyền Hoàng Giáo chủ, chỉ e khó tìm được ai đối kháng nổi với Mai Hoa chủ nhân.
Hạ Hầu Cương nói:
− Vương huynh là bậc có danh vọng cao, nếu lên tiếng có thể khiến quần hào ưng thuận.
Vương Phi Dương cười khổ, đáp:
− Chỉ e sau khi tại hạ lên tiếng, quần hào lại tiến cử tại hạ làm minh chủ.
Hạ Hầu Cương nói:
− Vương huynh đường đường là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, sao lại không thể chủ trì đại cục ?
Vương Phi Dương lắc đầu, đáp:
− Tại hạ tự biết tài năng không bằng Huyền Hoàng Giáo chủ, không thể thống lãnh quần hào vượt qua kiếp nạn này.
Hạ Hầu Cương nói:
− Vậy thì để tiểu đệ đề xuất chăng ?
Vương Phi Dương đáp:
− Nếu Hạ Hầu huynh chịu đề xuất thì hay quá.
Hạ Hầu Cương mỉm cười, búng mình nhảy lên mặt bàn, cao giọng nói:
− Tù và thổi lên tứ phía, Mai Hoa chủ nhân đã phát động lực lượng. Chúng ta còn chưa chọn xong người chủ trì đại cục, tất sẽ trở nên hỗn loạn. Tại hạ thấy rằng ngoại trừ Huyền Hoàng Giáo chủ, chỉ e khó có ai đối kháng nổi với Mai Hoa chủ nhân.
Bỗng có tiếng kêu lớn:
− Xem kìa, phục binh của Mai Hoa chủ nhân đã phát động công thế !
Hạ Hầu Cương nhìn xa, thấy tứ bề xuất hiện vô số quái nhân trang phục kỳ lạ.
Cứ ba người toàn thân vận đồ đen, tóc dài xõa xượi, lại có một quái nhân toàn thân vận đồ màu hồng.
Hồng y nhân thì phủ kín vải hồng từ đầu xuống chân, còn hắc y nhân thì mặt mày cứng đơ không một chút sinh khí, móng tay dài khủng khiếp. Bọn người này xuất hiện khiến khu vực hoang lương thêm âm hiểm rùng rợn.
Hạ Hầu Cương cao giọng nói:

− Chúng ta chẳng thể như rắn không đầu, chim không cánh. Nếu chư vị còn chưa chịu quyết định, chỉ e khi lâm đại kiếp, hối cũng chẳng kịp !
Tứ bề xôn xao một hồi, rồi cùng nói:
− Được ! Chúng ta đề cử Huyền Hoàng Giáo chủ ...
Quần hào đã cảm thấy chỉ có tài hoa của Huyền Hoàng Giáo chủ mới đủ đối kháng với Mai Hoa chủ nhân, liền kêu to:
− Huyền Hoàng Giáo chủ ! Huyền Hoàng Giáo chủ !
Chợt có mấy tiếng rú thảm thương vọng lại, máu phun thành vòi lên cao, rồi bốn người gục ngã.
Nguyên mấy người dự hội đứng sát ở vòng ngoài đã bị đám quái nhân mặc đồ đen động thủ giết chết tươi.
Mai Hoa chủ nhân bỗng giơ cao tay, khôi vĩ lão nhân liền ngửa mặt hú một tiếng dài. Bọn quái nhân mặc đồ đen đang tiến vào liền đứng sững lại.
Lúc này quần hào đã nhất loạt lấy ra binh khí, kết thành thế liên thủ hợp lực để nghênh địch.
Mai Hoa chủ nhân thong thả nhìn mặt quần hào một lượt, nói:
− Các ngươi tiến cử minh chủ không sai. Tại hạ đưa mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy Huyền Hoàng Giáo chủ có thể đấu trí với tại hạ.
Cục thế rối loạn đả chấm dứt, nhưng chẳng qua chỉ là giây lát trời lặng gió trước cơn bão tố khủng khiếp sắp ập tới mảnh đất hoang vu trầm tịch này.
Huyền Hoàng Giáo chủ thong thả, tha thướt tiến về phía Mai Hoa chủ nhân.
Nàng đã được quần hào đồng cử làm minh chủ, uy thế đã khác hẳn lúc trước, quần hào tăm tắp nhường đường.
Giới Tham đại sư thở dài:
− Tội lỗi ! Tội lỗi ! Lại một trường đồ sát kinh tâm động phách.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Thừa ý quần hào, thực không dám nhận những lời quá khen ! Các hạ thỉnh chúng tại hạ đến nơi này, hẳn đã có bố trí từ sớm ?
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng đáp:
− Không sai. Hôm nay hết thảy khách nhân dự hội, ngoại trừ Giới Tham đại sư, đừng ai hi vọng sống sót mà ra khỏi chốn này.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Các hạ tuy để cho đại sư sống, nhưng khoét hai mắt đi thì đại sư có sống cũng khác gì chết ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tại hạ tự có cách khiến đại sư bị mù mà không hận. Giáo chủ khỏi cần phí tâm đa sự.
Huyền Hoàng Giáo chủ đưa mắt nhìn tứ bề quần hào, nói:
− Cục diện hôm nay đã thành thế đối nghịch thủy hỏa, xem chừng không thể có hòa đàm.

Mai Hoa chủ nhân cười:
− Thủy hỏa đối nghịch, thân cừu bất cộng đái thiên, nếu Giáo chủ tưởng có thể dùng ba tấc lưỡi thuyết phục tại hạ, thì gọi là nằm mơ giữa ban ngày. Bỏ ý định hoang tưởng ấy thì hơn.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Dù là quyết tử chiến, cũng nên có một ước pháp mới hay. Không rõ ý các hạ thế nào ?
Mai Hoa chủ nhân nghĩ một chút, hỏi:
− Nguyện nghe cao luận.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nếu bổn Giáo chủ đoán không lầm, trong vòng năm dặm quanh đây, các hạ đã bố trí không để quần hào đào thoát ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Nếu tại hạ có thể thu nạp Giáo chủ làm nô tì thì tại hạ sẽ có một trợ thủ tài hoa.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Đúng thế lúc này chúng ta đã trở thành oan gia đối đầu, một mất một còn !
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Trước khi phân định thắng bại, Giáo chủ cũng không tin lời tại hạ, vậy ước pháp của Giáo chủ là thế nào, hãy mau nói ra !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Tình thế này dễ dàng loạn chiến. Chi bằng lấy mười trận đấu làm giới hạn mà phân định thắng bại.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu phí tại hạ thắng, các vị sẽ lần lượt từng người chịu chết. Cách này xem ra nhẹ nhàng. Được !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Công Tôn huynh đài chỉ biết tính toán một phía. Nếu bổn Giáo chủ thắng thì sao đây ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Tại hạ đã tính cả rồi, các vị không có bất cứ cơ hội nào thủ thắng. Do đó, tại hạ còn chưa nghĩ đến chuyện mình bị lạc bại !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Huynh đài đừng quá tự tin !
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tại hạ đã khổ công sắp đặt bốn năm năm nay. Nếu chưa nắm chắc toàn phần thắng, đã chẳng thỉnh các vị tề tựu ở đây.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Huynh đài dù nắm chắc hoàn toàn phần thắng, nhưng tình thế hôm nay đã khác. Có những vị bao năm nay không xuất hiện trên giang hồ, hôm nay

cũng vội tới đây. Chỉ e diễn biến tình thế đã vượt ra ngoài dự định của huynh đài.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Những vị nào ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Huynh đài mới khoảng hai mươi tuổi, có nói ra vị tất huynh đài đã biết.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Có phải Giáo chủ muốn nhắc đến Thần Phán Trần Hải ? Hừ, hừ ... e rằng Trần Hải sẽ không bao giờ tái hiện giang hồ.
Lời của Mai Hoa chủ nhân rõ ràng rằng y chưa biết lúc này Trần Hải đã xuất hiện.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Còn những nhân vật khác mà danh vọng và võ công cao hơn cả Trần Hải. Huynh đài có biết chăng ?
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Có phải Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Trừ Tang Nam Tiên còn có Oải Tiên Vương Dật Vương đại hiệp. Huynh đài đã nghe biết chăng ?
Mai Hoa chủ nhân đăm chiêu nghĩ một hồi, nói:
− Có phải lão già lùn nằm trên lưng con lừa trắng hay không ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nghĩ thầm:
"Mình đang mong hắn mạ lị như thế mới khiến Vương Dật nổi giận." Liền lạnh lùng đáp:
− Vương đại hiệp mấy chục năm về trước đã lừng lẫy uy danh trong giang hồ. Nếu luận về thân phận, thì hết thảy mọi người ở đây chỉ thuộc hàng vãn bối của người. Huynh đài nói năng bất kính như vậy, không sợ Vương lão tiền bối trừng phạt hay sao ?
Nguyên Vương Dật tính khí cổ quái, ương ngạnh và nóng nảy. Người ta nói một đằng, lão làm ngược lại. Huyền Hoàng Giáo chủ thầm biết không thể yêu cầu lão đứng ra đối địch với Mai Hoa chủ nhân, vì lão sẽ làm ngược lại. Cho nên nàng cố ý khích cho Mai Hoa chủ nhân chọc giận Vương Dật.
Mai Hoa chủ nhân cười khẩy, nói:
− Cái gã lùn ấy hù dọa được thế nhân, chứ tại hạ không có e sợ.
Vương Phi Dương ngó tứ phía, không thấy Vương Dật xuất hiện, cũng chẳng nghe tiếng hồi đáp của lão, thì nghĩ:
"Vị lão nhân ấy đã bỏ đi rồi chăng ? Nếu lão còn ở đây, quyết chẳng im hơi lặng tiếng." Đang nghĩ thế, đã nghe thanh âm sang sảng vọng lại:
− Con a đầu chết tiệt ! Ả a hoàn quỷ ám dám mạ lị lão nhân gia ?
Quần hào ngơ ngác, chẳng rõ lão đang nhiếc móc ai.

Mai Hoa chủ nhân quát:
− Lão già lùn kia, có to gan thì lại đây ta coi !
Chỉ thấy tiếng vó lừa lộp cộp, con bạch mao lư lóc cóc chạy tới. Con lừa này linh hoạt dị thường, cứ lách đám đông mà chạy vào vòng trong. Lông nó trắng tuyền, mình nhỏ bụng thon, trông thập phần khả ái. Lão nhân nằm ngửa trên lưng lừa vừa vặn bằng chiều dài của nó.
Mai Hoa chủ nhân đưa mắt nhìn khôi vĩ lão nhân, nói:
− Không cho y tiến vào !
Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, sải bước về phía Vương Dật. Vương Dật thấy lão kia tới gần vẫn nằm bất động trên lưng lừa. Khôi vĩ lão nhân còn cách năm sáu bước thì dừng lại, hỏi:
− Các hạ có phải là Oải Tiên Vương Dật ?
Vương Dật lạnh lùng đáp:
− Ta không nói với ngươi. Bảo con a đầu kia lại đây.
Khôi vĩ lão nhân ngẩn ra, nổi giận:
− Hãy nếm thử «Sưu Hồn Chỉ Lực» của ta rồi hẵng hay.
Tay tả đột nhiên vung ra, trảo tới Oải Tiên Vương Dật.
Con bạch mao lư bỗng nhảy một bước xa đến bốn năm thước, tránh một trảo của khôi vĩ lão nhân.
Quần hào tứ phía thầm thán phục:
"Thì ra con lừa cũng có thân pháp kỳ dị, biết tránh đòn.".
Khôi vĩ lão nhân sấn tới, giận dữ tung ra bốn chưởng. Chưởng phong ào ào, tiềm lực mãnh liệt, phong tỏa đường thối lui của con lừa.
Chỉ thấy Vương Dật vẫn nằm ngửa bất động trên lưng lừa. Con lừa cũng chẳng buồn né tránh chưởng lực của khôi vĩ lão nhân mà còn điềm nhiên như thường.
Quần hào thấy vậy kinh ngạc, nghĩ:
"Chưởng lực của lão kia hùng hậu như vậy mà Vương Dật chưa trả đòn, chỉ e mất hẳn tiên cơ.".
Khôi vĩ lão nhân phóng liền bốn, năm chưởng nhưng chưa thấy Vương Dật hoàn thủ thì lấy làm kỳ quái. Bèn từ từ tiến lại gần, giơ tay chụp xuống.
Vương Dật nằm ngửa trên lưng lừa, chợt quát to:
− Đã bảo đừng động tới lão nhân gia !
Khôi vĩ lão nhân chỉ thấy Vương Dật vẫy chân tả lên như một ngọn nhuyễn tiên. «Bộp» một tiếng đã bị trúng đòn vào cùi chỏ tay hữu. Cánh tay đang trảo tới tức thời thõng xuống.
Quần hào cả kinh, nghĩ:
"Vương đại hiệp có thể luyện cước đến trình độ như thế, thực khiến người khó tin.".
Chỉ thấy Vương Dật đã ngồi chễm chệ trên lưng lừa, lạnh lùng nói:

− Gã nô tài kia, ta đã bảo ngươi không chịu nghe, mau tránh ra, để con a đầu chết tiệt kia lại đây xem thủ đoạn của lão nhân gia.
Quần hào ngạc nhiên, chỉ cảm thấy Vương Dật ngụ ý nói tới Mai Hoa chủ nhân, nhưng Mai Hoa chủ nhân rành rành là một nam nhân giả dạng lão nhân râu dài tới ngực. Vương Dật lại cứ mạ lị con a đầu với ả a hoàn, chẳng hiểu là có dụng ý gì.
Mai Hoa chủ nhân ngẩng mặt nhìn trời, tựa hồ không để ý tới lời Oải Tiên Vương Dật.
Khôi vĩ lão nhân bị một cước vào cùi chỏ, tay hữu hoàn toàn vô tác dụng, đành thối lui.
Vương Dật cười khẩy, nói:
− Hừ, con a đầu chết tiệt còn giả bộ đứng ngây ra đó ? Người khác không nhận ra ngươi, chứ lão nhân gia làm gì lại không biết ?
Mai Hoa chủ nhân đang ngẩng mặt lên trời, bỗng quay xuống chằm chằm nhì Vương Dật, hỏi:
− Các hạ nói năng xàm bậy, mạ lị ai vậy ?
Vương Dật đáp:
− Lão nhân gia đây mạ lị ai, ngươi còn chưa minh bạch hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân thong thả bước lại, mục quang tóe lửa. Trong cặp mắt như có một lớp bạch khí trông như sương mù.
Nhìn đến Vương Dật, thấy lão đột nhiên nhắm mắt, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi vững trên lưng lừa, tựa hồ đang vận nội công chuẩn bị đối kháng với lực đạo từ bên ngoài.
Mai Hoa chủ nhân từ từ bước tới gần, tay tả giơ ra, chậm rãi chộp xuống vai Vương Dật.
Huyền Hoàng Giáo chủ đột ngột quát to:
− Dừng tay !
Đoạn búng người bay tới phía Mai Hoa chủ nhân.
Tay tả của Mai Hoa chủ nhân đang chụp tới vai Vương Dật, vẫn không đổi hướng. Tay hữu phẩy lại đằng sau, nhắm về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ đang phi tới, lập tức dừng ngay lại. Chỉ cảm thấy luồng hàn phong lạnh buốt tràn đến, vội vận khí phóng chưởng đánh bạt luồng hàn phong đang tràn đến cận thân.
Luồng hàn phong tuy bị chưởng lực của nàng đánh bạt, nhưng nàng cũng bị đẩy lùi một bước, nghĩ thầm:
"May mà dừng lại kịp thời, nếu không thì nguy rồi. Võ công của Mai Hoa chủ nhân quá lợi hại, tiền công hậu cự, mà lực đạo cương mãnh đến mức ấy.".
Lúc ấy, bàn tay tả của Mai Hoa chủ nhân đã chộp tới vai Vương Dật.
Khoảnh khắc đó, Vương Dật chợt mở to mắt, thần quang nhoáng lên, thượng

bàn xoay nửa vòng ra phía sau, né tránh tay tả của Mai Hoa chủ nhân đang chụp tới, còn tay hữu thì thuận theo thế xoay mình tung một chưởng vào mạng sườn đối phương.
Công lực của Vương Dật đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, nội kình của chưởng thế cương mà không mãnh, người ngoài nhìn vào không thấy chút gì là uy thế.
Chỉ thấy năm ngón tay tả của Mai Hoa chủ nhân khum khum, nửa co vào, nửa duỗi thẳng. Y thối lui hai bước, đưa tay quệt mồ hôi trán.
Y phục của Vương Dật thì ướt đẫm mồ hôi. Con bạch mao lư khuỵu hai chân trước, lảo đảo suýt ngã quỵ. Một chiêu sấm sét của hai người vừa rồi, mỗi bên đều có cảm giác vừa kinh qua một kiếp sinh tử. Song quần hào đại bộ phận không nhận ra được điều đó.
Chỉ thấy con mắt còn lại của lão nhân lưng gù đứng sau Huyền Hoàng Giáo chủ chợt lóe lên ánh thần quang, chằm chằm nhìn vào mặt Mai Hoa chủ nhân, nói:
− Hảo võ công, hảo bản lĩnh ! Thỉnh Giáo chủ lùi lại, để lão phu lĩnh giáo y vài chiêu.

Hồi 33
Thôi Tâm Chưởng

Huyền Hoàng Giáo chủ né sang một bên, độc nhãn lão nhân lướt qua, tay hữu hơi dụng lực, cây trúc trượng cắm phập xuống đất, tay hữu đưa lên trước ngực.
Mai Hoa chủ nhân chậm rãi quay mình nhìn độc nhãn lão nhân một cái, lạnh lùng hỏi:
− Các hạ là ai ?
Độc nhãn lão nhân cười nhạt, đáp:
− Tính danh của lão phu không còn nhớ nữa, khỏi cần hỏi.
Mai Hoa chủ nhân nhìn một tay lão nhân đặt đứng trước ngực, lạnh lùng nói:
− Xuất thủ đi.
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Lão phu đối phó với một người đã mệt, lẽ nào chiếm tiện nghi ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Được !
Tay tả liền phóng ra một chưởng.
Độc nhãn lão nhân lập tức búng một ngón tay về phía ngực bên hữu của Mai Hoa chủ nhân.
Chỉ thấy đôi bên đều thối lui hai bước.
Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên nói:
− Không ngờ trong số khách dự hội hôm nay lại gặp một cao thủ như các hạ, khiến tại hạ vừa rồi thất kính !
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Nói hay, nói hay !
Bàn tay hữu đột ngột phóng liền bốn chưởng, trên dưới tả hữu, thế đạo thần tốc, khiến người ngoài không nhìn rõ, quần hào chỉ thấy lão nhân vừa giơ tay ra đã rụt về, không thể biết rằng chỉ một lần giơ tay ra đã phóng bốn đòn vào bốn bộ vị của Mai Hoa chủ nhân. Bốn luồng tiềm lực, ám kình đồng loạt ập tới bốn bộ vị của đối phương.
Chưởng thế phát đi trước, lực đạo đến sau, khi đã phát xuất nội kình về phía Mai Hoa chủ nhân, độc nhãn lão nhân liền rụt tay, thối lui bốn bước, nhìn xem biến hóa.
Chỉ thấy hai bàn tay Mai Hoa chủ nhân khum khum vào nhau giơ lên trước ngực nghênh đòn công kích.

Quần hào tuy cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng vì tư thế, động tác của Mai Hoa chủ nhân ưu mỹ dị thường, cực nhanh và không vội vã, trừ độc nhãn lão nhân và Oải Tiên Vương Dật, không ai biết Mai Hoa chủ nhân vừa dùng hai bàn tay bao vào nhau để bảo hộ tâm mạch yếu hại, nghênh tiếp lực đạo của đối phương đánh tới bốn phương vị.
Chỉ nghe độc nhãn lão nhân lẩm bẩm:
− Trường Giang sóng sau đè sóng trước, nhất đại tân nhân thắng cựu nhân, lão phu quả đã hết thời rồi.
Bởi lẽ sau khi Mai Hoa chủ nhân nghênh tiếp một đòn công kích y vẫn điềm nhiên như thường, thong thả buông hai tay bảo hộ trước ngực.
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn độc nhãn lão nhân, rồi cung tay hỏi Mai Hoa chủ nhân:
− Chúng ta đấu mấy trận rồi ?
Mai Hoa chủ nhân giơ hai ngón tay, thấy run run, vội thu lại.
Huyền Hoàng Giáo chủ và quần hào đều hiểu y giơ hai ngón tay là biểu thị hai trận, nhưng sinh lòng hồ nghi trước việc tại sao y không mở miệng hồi đáp.
Vương Phi Dương nói nhỏ với Hạ Hầu Cương:
− Mai Hoa chủ nhân đã thụ nội thương nghiêm trọng mới không nói nổi, nếu có người bức y phải lên tiếng, thì cuộc chiến hôm nay coi như chúng ta thắng.
Hạ Hầu Cương hỏi:
− Không rõ Huyền Hoàng Giáo chủ có nhận ra điều đó hay chăng ?
Vương Phi Dương đáp:
− Dĩ nhiên là nhận ra, nàng thông minh tài trí gấp mấy lần tại hạ, lẽ nào không biết ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Ồ ! Vương huynh biết hết mọi điều về Huyền Hoàng Giáo chủ đấy nhỉ ?
Vương Phi Dương biết mình lỡ lời, mỉm cười im lặng.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:
− Các hạ giơ hai ngón tay là có ý gì ?
Giọng nói gằn lại mau lẹ, hiển nhiên muốn bức Mai Hoa chủ nhân phải lên tiếng hồi đáp.
Chỉ nghe khôi vĩ lão nhân nói thay:
− Là chủ nhân của lão phu muốn nói rằng hai trận, giản đơn như vậy mà cô nương không hiểu ư ?
Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt, nói:
− Hai trận ấy, bên nào thua ?
Khôi vĩ lão nhân ngẩn ra, chưa biết hồi đáp thế nào, ngoảnh nhìn Mai Hoa chủ nhân, chỉ thấy y giơ một ngón tay tả, một ngón tay hữu, bèn đáp:

− Mỗi bên thắng một trận, vậy còn tám trận.
Huyền Hoàng Giáo chủ lắc đầu:
− Bổn Giáo chủ thấy rằng đôi bên đã đấu ba trận, các hạ đã công kích Oải Tiên Vương Dật hàng chục chiêu, người ta chưa thèm hoàn thủ, không tính là các hạ đã bại hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ừ thì bên này bại, đã sao ? Còn bảy trận nữa kia mà !
Huyền Hoàng Giáo chủ nghĩ một chút, đoạn bước tới gần Mai Hoa chủ nhân, lạnh lùng nói:
− Bổn tòa lãnh giáo ...
Khôi vĩ lão nhân tràn qua chắn trước mặt Mai Hoa chủ nhân, lạnh lùng nói:
− Lão phu thử tiếp cô nương vài chiêu.
Hắn bị trúng một cước của Vương Dật, tay hữu thụ trọng thương, nhưng sau một hồi điều tức, thương thế đã thuyên giảm rất nhiều, lại biết chủ nhân thụ nội thương, trong nhất thời khó bề tái chiến, cần phải để chủ nhân có thêm thời gian nghỉ ngơi, phục hồi, nên hắn đành mạo hiểm xuất thủ, chuẩn bị đấu với Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nghiêm mặt nói:
− Bổn tòa thân phận Giáo chủ, há lại động thủ với ngươi ...
Đoạn phẩy tay một cái, một hắc y nhân thân hình mảnh mai lập tức vọt tới, thánh thót nói:
− Bổn cô nương tiếp lão vài chiêu.
Hắc y nhân lấy tay hữu hộ thân, tay tả chờn vờn, sẵn sàng nghênh chiến.
Khôi vĩ lão nhân cười nhạt, nói:
− Ngươi là ai mà cũng đòi giao đấu với lão phu ?
Hắc y thiếu nữ nổi giận:
− Lão nô tài cũng đòi lên mặt !
Lời vừa dứt liền phóng luôn một chưởng.
Khôi vĩ lão nhân vung tay tả phẩy mạnh về phía cổ tay hữu của hắc y thiếu nữ.
Thiếu nữ rụt tay hữu, tay tả tung một chưởng, đôi bên tức thời triển khai một cuộc ác đấu cực kỳ ác liệt.
Khôi vĩ lão nhân tuy thụ thương tay hữu, giao đấu có phần bất tiện, nhưng chưởng thế của hắn biến hóa ngụy kỳ, đủ đối phó ngang ngửa với công thế dồn dập của hắc y thiếu nữ.
Huyền Hoàng Giáo chủ vòng qua phía hai người, tiến đến gần Mai Hoa chủ nhân, nói:
− Bổn tòa tiếp cao chiêu của các hạ.
Tay hữu giơ ra, năm ngón tay chụp tới uyển mạch của Mai Hoa chủ nhân.
Mai Hoa chủ nhân đang nhắm mắt trị thương, tựa hồ không biết gì, khi năm

ngón tay của Huyền Hoàng Giáo chủ sắp chụp tới uyển mạch của mình, y đột ngột búng năm ngón tay đang khép bật mạnh lên, một luồng chỉ phong kích thẳng lên đón năm ngón tay của đối phương.
Huyền Hoàng Giáo chủ không ngờ y đã trọng thương lại còn công lực như vậy, muốn tránh cũng không kịp nữa, chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, cánh tay hữu đang chụp tới bỗng mất hết kình lực, thõng ngay xuống, vội nhảy lùi lại.
Mai Hoa chủ nhân không thừa thế phản kích, lại nhắm mắt vào. Hiển nhiên một đòn vừa rồi đã tốn rất nhiều sức lực, không còn khả năng phản kích.
Huyền Hoàng Giáo chủ lập tức đề chân khí phong bế huyệt đạo ở tay hữu, vận kình vào tay tả lại chụp tới uyển mạch của Mai Hoa chủ nhân.
Mai Hoa chủ nhân đột ngột mở mắt, thối lui hai bước cực nhanh.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói nhỏ:
− Các hạ đã kiệt lực, còn chưa chịu thúc thủ đầu hàng ...
Lời còn chưa dứt, tay hữu của Mai Hoa chủ nhân bất ngờ phóng mạnh một chưởng về phía trước ngực của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Đòn này thế đến không mạnh, hầu như không có lực đạo, Huyền Hoàng Giáo chủ liền trở tay tả đang trảo lên nghênh đón hữu chưởng của của đối phương.
Huyền Hoàng Giáo chủ tuy không rõ Mai Hoa chủ nhân có còn năng lực tái chiến hay không, nhưng trong lòng minh bạch rằng đây là cơ hội duy nhất để thủ thắng, nên mạo hiểm nghênh tiếp một đòn, mặc dù tay hữu đã thụ thương.
Song chưởng đập vào nhau «binh» một tiếng. Mai Hoa chủ nhân chấn thối ba bước, Huyền Hoàng Giáo chủ thì đứng bất động tại chỗ, thong thả thu tay tả về.
Quần hào reo hò:
− Huyền Hoàng Giáo chủ thắng rồi, chúng ta lại thắng một trận nữa !
Chỉ riêng Vương Phi Dương nhận ra tình thế bất ổn, vội sãi bước đến bên cạnh Huyền Hoàng Giáo chủ, hỏi gấp:
− Giáo chủ thụ trọng thương ư ?
Và vội giơ tay nắm lấy cánh tay của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Bỗng có tiếng quát trầm trọng:
− Không được động đến Giáo chủ.
Độc nhãn lão nhân đã bước lại.
Vương Phi Dương ngẩn người, hỏi:
− Lão tiền bối, thương thế của Giáo chủ thế nào ?
Quần hào trừ một vài người, đều không biết Độc nhãn lão nhân là ai, thấy truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia cung kính đối với lão nhân thì đều có cảm giác bất thường.
Chỉ nghe độc nhãn lão nhân đáp:

− Giáo chủ bị trúng «Thôi Tâm Chưởng» lực.
Vương Phi Dương thất kinh:
− «Thôi Tâm Chưởng» lực ?
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Đúng thế, thứ chưởng này đã tuyệt truyền trong giang hồ hàng trăm năm, nay không ngờ lại xuất hiện trong giang hồ.
Quần hào không ít người đã nghe qua truyền thuyết về «Thôi Tâm Chưởng», nên bất giác đều chấn động.
Vương Phi Dương hỏi:
− Lão tiền bối, liệu có cách cứu trị chăng ?
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Lão phu còn chưa biết thế gian có loại linh dược nào cứu trị được «Thôi Tâm Chưởng» lực.
Vương Phi Dương thở dài não nề, nói:
− Lão tiền bối đã không biết có linh dược gì cứu chữa thì vãn bối đành chỉ còn cách đưa nàng về Hoàng Sơn thôi.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Thời khắc này chưa nên động đến người Giáo chủ.
Vương Phi Dương nói:
− Bất lực chờ chết chi bằng thử tìm cách cứu, công việc của Giáo chủ thỉnh lão tiền bối tạm chủ trì thay nàng.
Đoạn giơ tay về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.
Bỗng một thanh âm dịu dàng cất lên:
− Chớ tự tiện động tới nàng. «Thôi Tâm Chưởng» hoàn toàn không phải là tuyệt học đoạt mạng, có gì lấy làm kỳ quái ?
Vương Phi Dương rụt tay lại, ngoảnh nhìn, chỉ thấy một thanh y thiếu niên đội chiếc mũ nhỏ chậm rãi bước tới. Người này thân hình mảnh mai, ước chừng mười tám tuổi. Vương Phi Giương cung tay thi lễ, nói:
− «Thôi Tâm Chưởng» là thứ thần công tuyệt truyền, người bị đòn hết phương cứu chữa, người trong võ lâm đều biết vậy, huynh đài là ai mà nói mạnh như thế ?
Thanh y thiếu niên điềm nhiên mỉm cười:
− Sao, các hạ không tin thì phải ?
Vương Phi Dương nói:
− Đúng thế. Nếu huynh đài không thể nói minh bạch, hợp lý, thì tiểu đệ thật khó tin.
Thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:
− Có phải muốn trị thử ngay tại đây ?
Vương Phi Dương ngẩn ra, chưa biết hồi đáp thế nào, chàng chưa biết lai lịch người này, đây lại là vấn đề sinh tử, đâu có thể tùy tiện mạo hiểm ?

Chỉ nghe thanh y thiếu niên nói tiếp:
− Nếu các hạ nhận định rằng Huyền Hoàng Giáo chủ đã vô phương cứu chữa, tại sao không thử ?
Vương Phi Dương trầm tư nan quyết.
Độc nhãn lão nhân bỗng xen vào:
− Hoàng Sơn Thế Gia tuy có lưu trữ rất nhiều loại kỳ dược linh đơn, chỉ e cũng khó có loại nào cứu trị được «Thôi Tâm Chưởng» lực, chi bằng cứ để công tử thử xem.
Lão nhân thở dài nhè nhẹ, nói tiếp:
− Đối với thương thế của Giáo chủ, chỉ còn hy vọng vào kỳ tích mà thôi !
Vương Phi Dương không nhận ra lai lịch của chàng thiếu niên, chưa thể an tâm, ngoảnh nhìn Sâm Tiên Long Thiên Lộc, hỏi:
− Long trang chủ uyên thâm y đạo, vốn được võ lâm kính ngưỡng tôn là Đệ Nhất Thần Y đương đại, thiết tưởng biết cách cứu trị «Thôi Tâm Chưởng» lực ?
Long Thiên Lộc đáp:
− Nếu lão phu vì hư danh, hẳn sẽ cố phát ngôn một cách hùng hồn rằng có thể cứu trị «Thôi Tâm Chưởng» lực. Dù lão phu cứu không nổi mạng Giáo chủ, cũng khả dĩ viện cớ không phải do lão phu.
Vương Phi Dương kinh ngạc hỏi:
− Nghe khẩu khí của lão tiền bối thì không thể cứu được chăng ?
Long Thiên Lộc đáp:
− Theo như lão phu biết thì đích xác là như vậy.
Nhưng thanh y thiếu niên nói:
− Trên thế gian ngày nay, trừ tại hạ ra, không ai có khả năng cứu trị «Thôi Tâm Chưởng» lực.
Long Thiên Lộc hỏi luôn:
− Thứ cho lão phu đa vấn, muốn hỏi một câu.
Thanh y thiếu niên đáp:
− Tại hạ kính lãnh cao luận.
Long Thiên Lộc hỏi:
− Không biết công tử định dùng dược vật gì để trị thương cho Huyền Hoàng Giáo chủ ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Phương pháp châm cứu.
Long Thiên Lộc đăm chiêu một chút nói:
− Đó là phương pháp duy nhất khả dĩ tiến hành.
Thanh y thiếu niên quay qua Vương Phi Dương nói:
− Sự nhẫn nại của tại hạ có hạn, nếu tại hạ đã rũ áo bỏ đi, dù các hạ có cố thỉnh cầu, tại hạ cũng không đáp ứng đâu.

Vương Phi Dương nói:
− Huynh đài có thể cho tiểu đệ biết sư thừa là ai chăng ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Thế gian đã không ai cứu trị nổi thương thế của Huyền Hoàng Giáo chủ, thì còn hỏi đến sư thừa của tại hạ làm gì ?
Vương Phi Dương nghiêm trang nói:
− Được rồi. Nhưng tiểu đệ có vài lời cần phải nói ra trước.
Thanh y thiếu niên đáp:
− Các hạ khỏi cần nói, tại hạ đã biết rồi. Nếu tại hạ không cứu trị nổi thương thế của Giáo chủ, tại hạ sẽ đền mạng.
Vương Phi Dương nói:
− Nếu huynh đài quả thực cứu trị được thương thế của Giáo chủ, Hoàng Sơn Thế Gia và Huyền Hoàng Giáo vô cùng cảm kích, sẽ tuân theo lệnh huynh đài.
Thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:
− Trong thâm tâm các hạ không tin vào y đạo của tại hạ nên mới dám đại ngôn như vậy, đáng tiếc trong vụ đánh cuộc lớn lao này, các hạ nhất định thua cuộc.
Vương Phi Dương đáp:
− Tiểu đệ dù thua, cũng tình nguyện vui lòng.
Thanh y thiếu niên không đối đáp gì thêm, thong thả bước tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, thò tay vào bao lấy ra một chiếc hộp ngọc dựng đầy kim trâm, chỉ thấy chàng mở hộp, nhặt một cây kim cắm vào Tinh huyệt ở vai hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ. Tiếp đó chàng liên tục cắm tiếp tổng cộng mười tám kim trâm vào người Giáo chủ.
Quần hào đăm đăm nhìn thanh y thiếu niên và Huyền Hoàng Giáo chủ, chờ xem biến hóa.
Vương Phi Dương càng nóng lòng sốt ruột ngầm đề tụ chân khí, nếu phát hiện tình thế xấu đi, sẽ xuất thủ công kích thanh y thiếu niên.
Thời gian trầm tịch trôi qua trong sự khẩn trương, mấy trăm người tập trung một chỗ hoang vu mà không ai dự đoán được biến hóa, khiến không khí càng thêm nặng nề.
Chợt thấy Huyền Hoàng Giáo chủ từ từ cử động hai vai rồi một hơi dài.
Thanh y thiếu niên mỉm cười để lộ hành răng đều đặn, ngoảnh nhìn Vương Phi Dương, nói:
− Các hạ nên tin lời tại hạ mới phải, vụ đánh cuộc vừa rồi, các hạ đã thua.
Chỉ thấy Mai Hoa chủ nhân từ nãy nhắm mắt điều tứ bỗng mở to hai mắt, lạnh lùng nói:
− Tất cả các vị đều thua.
Quần hào nhìn kỹ, chỉ thấy cặp mắt của Mai Hoa chủ nhân vốn mất thần

thái, nay chợt phóng ra thần quang dữ tợn tựa hồ y đã hồi phục hoàn toàn công lực.
Độc nhãn lão nhân bỗng cầm cây trúc trượng, sải bước tới gần, nói:
− Võ công của các hạ vừa uyên bác phức tạp vừa thâm hậu, bình sinh lão phu mới được gặp một đệ nhất cao nhân như ...
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Phải chăng các hạ còn muốn động thủ với tại hạ ?
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Tuy võ công của các hạ cao minh như vậy, nhưng lão phu tự tin còn khả dĩ giao đấu, dù thắng bại khó bề dự liệu.
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Các hạ đã hết cơ hội giết tại hạ rồi.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Lão phu xưa nay không khi nào công kích khi đối phương nguy nan, cũng chẳng sợ nguy hiểm do người ta gây ra cho mình.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đáng tiếc hiện tại tại ngay cả cơ hội động thủ với tại hạ, các hạ cũng chẳng có nữa.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Lão phu chưa minh bạch ý của các hạ ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Rất đơn giản, tại hạ muốn nói rằng các hạ đã mất năng lực tái chiến.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Điều đó thì lão phu không tin.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Thì cứ vận khí thử coi.
Độc nhãn lão nhân y lời thử vận khí, mặt lập tức thất sắc, nổi giận hỏi:
− Ngươi tự mệnh danh là nhân vật anh hùng, không thấy đây là thủ đoạn quá thấp hèn hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên cười:
− Năm xưa mười tám cao thủ thiên hạ ai cũng xưng là nhân vật anh hùng mà hợp lại vây công, lấy đa hiếp thiểu, thủ đoạn như vậy không thấp hèn hay sao ?
Ngừng một chút, đoạn cao giọng nói:
− Tất cả các vị đều vận khí thử coi.
Quần hào tuy kinh ngạc chưa hiểu thế nào, nhưng đều y lời vận khí, lập tức nhìn nhau thất sắc, đứng trơ cả ra.
Nguyên quần hào thử vận khí đều cảm thấy đan điền đau nhói, tựa hồ bị trúng độc nghiêm trọng, càng đề tụ chân khí càng đau dữ dội. Hiển nhiên là toàn thể quần hào đã mất hết năng lực giao đấu, không còn cơ hội đào thoát,

đành thúc thủ chịu trói mà thôi. Tiếng thở than bất lực xen lẫn tiếng rên rỉ tràn ngập cả bãi đất hoang vu.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Chư vị đều đã vận khí, hẳn đều xác nhận lời ta nói là thực chứ ?
Ngừng một chút, y gằn giọng tiếp:
− Trước mắt chư vị chỉ còn hai đường để lựa chọn.Một là tự tuyệt mà chết, hai là thúc thủ chịu trói, chờ nghe phát lạc, không còn cơ hội đào thoát.
Vương Phi Dương nhìn độc nhãn lão nhân hỏi:
− Lão tiền bối, chúng ta quả thực không còn năng lực phản kháng nữa ư ?
Chàng đã nghe Giới Tham đại sư kể lại vụ việc năm xưa, chính Thần Phán Trần Hải và phụ thân chàng tựa hồ chủ trì việc vây công phu phụ Công Tôn Phụng, nếu Mai Hoa chủ nhân biết thân phận của chàng, y sẽ quyết không bỏ qua.
Độc nhãn lão nhân phẫn nộ đáp:
− Không sai, chúng ta đã mất năng lực phản kháng, chỉ còn cách thúc thủ chịu trói.
Vương Phi Dương thở dài, nhìn Mai Hoa chủ nhân nói:
− Các hạ có biết tại hạ là ai chứ ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Khách dự hội hôm nay phần lớn đều là các nhân vật hữu danh trong võ lâm, có điều là ta nhớ không nhiều.
Vương Phi Dương nói:
− Các hạ không biết tại hạ, nhưng hẳn nhớ chủ nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia chứ ?
Ánh mắt của Mai Hoa chủ nhân chợt loáng lên:
− Công tử muốn nói đến Vương Đông Dương ?
Vương Phi Dương đáp:
− Đó là tiên phụ.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Vậy công tử là chủ nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương ?
Vương Phi Dương đáp:
− Chính là kẻ hèn này.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Hay lắm, lệnh tôn chết trước mười mấy năm, khiến ta không thể moi tim hắn đặt trước linh tiền của tiên phụ tiên mẫu. Nay đã có công tử thay thế, thật là hay !
Vương Phi Dương nói:
− Quần hào đều đã trở thành cá chậu chim lồng, đều bị các hạ sát hại, tại hạ há lo cho sự sinh tử của riêng mình ? Chỉ là trong tâm có điều chết không thể

nhắm mắt !
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Công tử có điều gì chưa minh bạch ?
Vương Phi Dương đáp:
− Các hạ bỏ độc vào trà rượu, khách dự hội không hề đụng môi, làm sao có thể đầu độc mấy trăm người cùng một lúc ? Vậy mà các hạ làm được, thật khiến tại hạ thán phục vô cùng.
Mai Hoa chủ nhân cười:
− Ngươi có biết tại sao ta chọn nơi này để thỉnh quần hào tới dự hội không ?
Vương Phi Dương đáp:
− Đó chính là điều tại hạ hồ nghi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ta muốn lợi dụng cổ bách hoang thảo để quần hào bị trúng độc mà không hề hay biết.
Vương Phi Dương nói:
− Cổ bách hoang thảo làm sao lại có chất tối độc ? Hơn nữa, tất cả mọi người lại đều bị trúng độc vô thanh vô tức ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Việc này mới nghe có vẻ thần bí, quái dị, thực ra rất đơn giản ...
Y ngưng lời, đưa mắt nhìn quần hào, nói tiếp:
− Trước hết ta cho rải thứ bột cực độc lên lá cây, ngọn cỏ, đêm qua sương xuống, giữ lại bột độc trên cây cỏ. Nhưng sau nửa ngày dưới nắng sương đã khô, chất độc vẫn còn, gió nhẹ thổi tới lay động cây cỏ, bụi độc sẽ tự bay đi, chất độc này không màu không vị, tràn ngập khu vực này, chỉ cần há miệng ra nói và hô hấp thì đã thụ chất độc vào trong người.
Vương Phi Dương nói:
− Thì ra vậy, thật không thể nghĩ ra.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nhưng việc đó không phải ai cũng làm được, phải có điều kiện, còn tùy trời mưa hay nắng, gió thổi mạnh hay yếu, theo hướng nào, phải tính toán tỉ mỉ địa thế mới có thể đầu độc toàn bộ quần hào cùng một lúc.
Vương Phi Dương ngạc nhiên:
− Chẳng lẽ các hạ không sợ bị trúng độc ?
Mai Hoa chủ nhân mỉm cười:
− Ta muốn đầu độc các ngươi, nếu tự mình cũng trúng độc há chẳng nực cười lắm sao ?
Vương Phi Dương nhún vai:
− Các hạ nghĩ ra được cách đầu độc vừa rồi đủ thấy trí tuệ siêu nhân. Khi tại hạ vào đây, đã lưu tâm xem xét cảnh vật mà không phát hiện có gì khả nghi.
Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu việc làm bị các ngươi dự liệu trước, thì làm sao ta đầu độc nổi các ngươi ?
Vương Phi Dương nói:
− Phương pháp ấy tuy ảo diệu, nhưng là thủ đoạn thấp hèn, không phải của bậc quân tử.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Dụng binh phải hiểm trá, càng hiểm trá càng hay. Đã đối địch nhau, còn nói gì đến nhân từ với quân tử !
Vương Phi Dương nói:
− Nếu các hạ dùng võ công sát hại quần hào thì mới có thể khiến cho anh hùng thiên hạ bái phục !
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ngươi chết mà không phục ư ?
Vương Phi Dương nói:
− Dùng lối ám toán hạ độc hèn hạ khiến người ta mất khả năng đề kháng, thì người ta bị thua mà không phục, chịu chết nhưng đầy oán hận !
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Tiên phụ tiên mẫu của ta thảm tử, bị loạn đao phanh thây, ngươi tưởng họ có thể nhắm mắt mà chết hay sao !
Giới Tham đại sư bỗng nói xen vào:
− Lệnh tôn, lệnh đường tuy bị thảm tử vì quần hào vây công, nhưng là đôi bên động thủ giao đấu với nhau bằng võ công, khác hẳn việc ngấm ngầm hạ độc hôm nay.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ý của đại sư thế nào ?
Giới Tham đại sư đáp:
− Ý của lão nạp là Công Tôn thí chủ cũng nên dành cho họ cơ hội thi triển võ công.
Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm một hồi, đoạn bước tới gần Huyền Hoàng Giáo chủ, giơ tay giật tấm mạng che mặt nàng, nói:
− Ta muốn xem dung mạo của Huyền Hoàng Giáo chủ cơ trí tuyệt luân như thế nào ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đột ngột tràn ngang hai bước né tránh bàn tay của Mai Hoa chủ nhân chụp tới, lạnh lùng nói:
− Nếu coi việc các hạ đầu độc là một trận, thì các hạ lại thua một trận nữa, vì trong số quần hào ở đây, vẫn còn một người không bị trúng độc !
Mai Hoa chủ nhân rụt nhanh tay về, nói:
− Ta không tin rằng Giáo chủ không bị trúng độc.
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Các hạ muốn thế nào mới chịu tin ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Hãy tiếp ta ba chưởng, xem Giáo chủ có bị trúng độc hay không ?
Vương Phi Dương nói:
− Không được, Huyền Hoàng Giáo chủ vừa mới trúng «Thôi Tâm Chưởng» của các hạ, may nhờ vị huynh đài đây cứu mạng, còn đang cắm kim đầy mình, làm sao có thể động thủ với các hạ ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Người này dụng tâm độc ác, hy vọng bổn tòa bị y đả thương trong ba chưởng của y, bổn tòa dù không bị độc cũng hết cách đối chứng với y.
Mai Hoa chủ nhân cười hiểm, nói:
− Giáo chủ cũng biết là không tiếp nổi ba chưởng của ta chứ gì ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Bổn tòa bị trúng «Thôi Tâm Chưởng» của các hạ, thể năng chưa phục hồi, trong vòng một giờ chưa thể tái chiến.
Mai Hoa chủ nhân cười khẩy, nói:
− Giáo chủ nói nghe thảm thiết quá, có phải muốn thỉnh cầu ta tha chết cho chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Toàn thể quần hào đã bị các hạ ngấm ngầm đầu độc để ngươi tùy nghi xử trí, bổn tòa có chết cũng chẳng hận. Các hạ dùng võ công, tài trí đều cao minh đến mấy rồi cũng có ngày bị anh hùng thiên hạ xét xử. Bổn tòa với các hạ chỉ khác nhau ở chỗ ai chết trước ai mà thôi !
Mai Hoa chủ nhân cười lạnh, nói:
− Nghe miệng lưỡi sắc sảo của Giáo chủ, nhưng cũng khó bề thoát chết. Giáo chủ đã không bị trúng độc, thì ta sẽ giết Giáo chủ trước vậy.
Vừa nói xong, hai vai nhấp nhô, người đã sấn tới sát Huyền Hoàng Giáo chủ, vung tay chém tới một chưởng.
Vương Phi Dương quát:
− Dừng tay !
Chàng xông tới, hai chân vừa đứng vững lại thì đã ngã khuỵu xuống.
Nguyên chàng trong lúc phẫn nộ và gấp gáp đã quên rằng mình bị trúng độc, vừa đề chân khí, độc tính liền phát tác. Tuy chàng nghiến răng nhịn đau, nhưng vã đầy mồ hôi lạnh, ai trông thấy cũng biết chàng đang đau thắt ruột gan.
Huyền Hoàng Giáo chủ vội né tránh một đòn, tay hữu thò vào túi một cái, rồi rút ra đã nắm thành quyền, nói:
− Nếu ta và ngươi có thể cùng chết, thì âu cũng là ta đã làm được một việc công đức cho võ lâm.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ta há để ngươi hù dọa ?

Y tuy miệng nói cứng, nhưng không dám sấn tới, mà đưa mắt ra hiệu cho khôi vĩ lão nhân.
Khôi vĩ lão nhân sớm đã dừng tay thi đấu cùng hắc y thiếu nữ, thấy chủ nhân đưa mắt ra hiệu, lập tức xông tới.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ngươi thử xem trong tay hắn cầm cái gì ?
Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, chộp tới tay hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Chỉ nghe độc nhãn lão nhân nói:
− Thỉnh Giáo chủ lánh sang một bên.
Huyền Hoàng Giáo chủ chính đang định né tránh, thì khôi vĩ lão nhân đã chắn đường sớm một bước.
Thanh y thiếu niên lúc này mới lên tiếng, tiến lại:
− Dừng tay !
Khôi vĩ lão nhân nổi giận:
− Sao, ngươi muốn đấu với ta ư ?
Thanh y thiếu niên mỉm cười:
− Tại hạ có khả năng cùng thông lành dữ, khởi tử hoàn sinh nhưng chẳng có võ công, làm sao động thủ với ai được ?
Khôi vĩ lão nhân nói:
− Ngươi đã tự biết không có võ công, hãy mau tránh ra !
Thanh y thiếu niên đáp:
− Trên người Giáo chủ đầy kim trâm, chưa thể động thủ, chờ tại hạ thu hồi kim trâm rồi các vị xuất thủ cũng chưa muộn.
Khôi vĩ lão nhân định gạt chàng thiếu niên ra, Mai Hoa chủ nhân bỗng nói:
− Để cho hắn thu hồi kim trâm !
Thanh y thiếu niên nói:
− Lệnh của chủ đã phát, lão nô tài còn chưa chịu lui ra ư ?
Lão nhân giận tím mặt, nhưng không thể trái lệnh chủ nhân, đành lui lại.
Thanh y thiếu niên chậm rãi tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, vừa rút kim vừa nói nhỏ:
− Phương pháp của cô nương chỉ có thể cấp cứu nhất thời, một lát thôi chúng sẽ phát giác. Trước mắt chỉ có một cách duy nhất khả dĩ thoát hiểm.
Huyền Hoàng Giáo chủ thấy chàng có thể trị được «Thôi Tâm Chưởng», trong lòng đã sớm kính phục, nghĩ:
"Xem chừng muốn thoát hiểm nghèo, còn phải nhờ đến người này." Bèn hỏi nhỏ:
− Diệu kế của các hạ ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Lấy đạo của người trả lại người. (Dùng gậy ông đập lưng ông) Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Dĩ độc công độc ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Không sai, dĩ độc công độc ...
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Hừ ! Các ngươi thì thầm gì vậy ? Dù các ngươi có giở trăm phương ngàn kế, ta cũng không ngại.
Thanh y thiếu niên nói nhỏ với Huyền Hoàng Giáo chủ:
− Cô nương giơ bàn tay hữu ra, tại hạ giao cho một thứ tối độc, khi cô nương giao đấu với hắn, lúc đối chưởng chất độc sẽ truyền sang người hắn.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Được ! Cứ theo kế của các hạ.
Thanh y thiếu niên lúc nói tựa hồ rất tốn lực, nói xong thì mặt đã đầm đìa mồ hôi. Chỉ thấy mặt chàng tái nhợt, mồ hôi nhỏ giọt, răng cắn chặt, trong lúc rút kim đã thừa cơ nhét một vật nhỏ xíu vào tay Huyền Hoàng Giáo chủ, rồi mới thong thả thối lui.
Mai Hoa chủ nhân chằm chằm nhìn thanh y thiếu niên, hỏi:
− Ngươi là ai ?
Thanh y thiếu niên giơ tay lau mồ hôi trên mặt, đáp:
− Tại hạ là Lan Hoa chủ nhân.
Mai Hoa chủ nhân nổi giận:
− Ngươi dám cả gan hý lộng ta ...
Đoạn giơ tay hữu định xuất thủ.
Thanh y thiếu niên xua xua tay:
− Hãy khoan, nếu tỉ thí võ công, tại hạ dĩ nhiên không sao địch nổi các hạ, nhưng trừ võ công ra, tại hạ để cho các hạ được chọn trước môn thi đấu.
Huyền Hoàng Giáo chủ gắng đề tụ chân khí, nói:
− Mai Hoa chủ nhân, nếu bổn tòa tiếp nổi ba chưởng của các hạ, thì sẽ thế nào ?
Mai Hoa chủ nhân không ngờ đối phương đã biết chắc là thua lại còn đề xuất việc đó, thì hơi sững sờ, nói:
− Nếu Giáo chủ tiếp nổi ba chưởng của ta, thì coi như mạng Giáo chủ quá lớn.
Y thầm biết Huyền Hoàng Giáo chủ quỷ kế đa đoan, nhưng chưa biết đối phó thế nào, nên không dám khinh suất mà đánh cuộc.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười khẩy, nói:
− Tại sao các hạ không dám nói rằng nếu bổn tòa tiếp nổi ba chưởng của các hạ, thì các hạ sẽ phóng thích anh hùng thiên hạ ?
Mai Hoa chủ nhân cười thản nhiên:
− Ta biết Giáo chủ không dám liều mạng tiếp ba chưởng của ta, mà sẽ dùng quỷ kế để đối phó.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Đáng tiếc là các hạ đoán sai rồi, lần này bổn tòa dùng võ công liều chết tiếp các hạ ba chưởng.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu vậy thì một chưởng Giáo chủ cũng không tiếp nổi.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Khỏi cần đấu khẩu, lập tức giao đấu đi !
Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ biết đang nắm trong tay một vật nhỏ, hình thù như hạt đậu xanh, chứ cũng chưa biết nó là gì, làm sao lại có thể đem chất tối độc truyền sang người Mai Hoa chủ nhân, nhưng nghĩ đến cục diện một mất một còn lúc này tại sao lại không thử ? Liền bước về phía Mai Hoa chủ nhân.
Mai Hoa chủ nhân tựa hồ biết trong tay nàng có độc vật, nên cứ soi mói nhìn vào hai tay nàng. Thấy tay tả của Huyền Hoàng Giáo chủ buông lỏng còn tay hữu thì cứ nắm lại, Mai Hoa chủ nhân bèn hỏi:
− Giáo chủ cầm cái gì trong tay hữu vậy ?
Huyền Hoàng Giáo chủ liền giơ bàn tay ra, nói:
− Thì nhìn xem đi.
Chỉ thấy trong lòng bàn tay chẳng có vật gì.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Ta sớm biết là Giáo chủ giả trá mà.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nếu đã sớm biết thì sao không dám thân chinh lâm địch, mà lại sai lão nô tài kia xuất thủ thay mình ?
Khôi vĩ lão nhân bị nghe người ta mạ lị mấy lần là lão nô tài, thì cả giận:
− Ngươi mạ lị ai vậy ? Lão phu liều một phen với ngươi !
Đoạn búng mình vọt tới phía Huyền Hoàng Giáo chủ.
Bỗng loang loáng loang loáng ba vệt hàn quang bay chéo đến.
Khôi vĩ lão nhân đột nhiên rùn hẳn người thụp xuống, tránh ba mũi ám khí cực độc là thấu cốt đinh.
Một hắc y đại hán đồng thời ngã huỵch xuống đất.
Nguyên đại hán này muốn hiệp trợ Giáo chủ, đã ngầm đề tụ chân khí phóng liền ba mũi thấu cốt đinh về phía khôi vĩ lão nhân, khiến độc tính phát tác, không chi trì nổi bèn ngã khuỵu xuống.
Mai Hoa chủ nhân cười nhạt nói:
− Truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia và Hắc y nhân kia đã không sợ chết, còn ai muốn bắt chước hai kẻ đó thì cứ việc vận khí mà xuất thủ.
Lời chưa dứt, tay hữu đã gạt khôi vĩ lão nhân ra, sải bước về phía Huyền Hoàng Giáo chủ, nói tiếp:
− Chỉ cần Giáo chủ dám tiếp một chưởng, quần hào sẽ thấy cảnh máu chảy

thịt rơi.
Tay hữu liền phóng ra một chưởng.
Huyền Hoàng Giáo chủ nghiến răng đáp:
− Vị tất đã thế !
Đoạn tận dụng dư lực toàn thân vung tay hữu nghênh tiếp chưởng thế của đối phương.
Song chưởng đập vào nhau nghe «sầm» một tiếng, thân hình Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên bay lên văng ra xa bảy tám thước.
Mai Hoa chủ nhân thì đứng tại chỗ bất động, thần thái ung dung nhàn hạ.
Độc nhãn lão nhân tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, cúi xuống nắm lấy uyển mạch của nàng.
Thanh y thiếu niên hít một hơi dài, hỏi:
− Thương thế của Giáo chủ thế nào ?
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Rất nghiêm trọng.
Thanh y thiếu niên nói:
− Chỉ cần tâm mạch chưa bị đứt đoạn thì không sao cả.
Đoạn thò tay vào lấy ra một viên đơn dược, nói:
− Lão tiền bối, hãy cho Giáo chủ nuốt viên này, tình cảnh hiện nay nàng không thể chết được.
Độc nhãn lão nhân soi mói nhìn thanh y thiếu niên, chậm rãi nói:
− Là dược vật gì vậy ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Vãn bối không hại nàng đâu, lão tiền bối hãy mau cho nàng nuốt đi.
Độc nhãn lão nhân nhận viên đơn dược, nhẹ nhàng lách tay vào phía trong mạng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ, nhét viên đơn dược vào miệng nàng.
Thanh y thiếu niên vội vã lấy hai chiếc kim trâm cắm vào hai huyệt đạo của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Được châm cứu, Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên đứng dậy.
Thanh y thiếu niên nói nhỏ:
− Cô nương phải giữ vững tinh thần, bình tĩnh ứng phó, vận mạng của quần hào đều trông vào một mình cô nương đó.
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Đa tạ chỉ giáo.
Đoạn sải bước về phía Mai Hoa chủ nhân, nói:
− Chúng ta còn hai chưởng nữa mới xong.
Mai Hoa chủ nhân sắc mặt ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tựa hồ không hiểu Huyền Hoàng Giáo chủ nói gì.
Thanh y thiếu niên bỗng cười, nói:

− Hắn đã tự biết bị trúng độc, Giáo chủ hiện tại có thể đàm phán với hắn.
Huyền Hoàng Giáo chủ bán tín bán nghi, nói:
− Quả có chuyện như vậy sao ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Hoàn toàn đích xác, cứ an tâm mà đàm phán với hắn, trừ phi hắn muốn chết tức thời.
Huyền Hoàng Giáo chủ nghe giọng nói kiên quyết của thanh y thiếu niên thì tự tin hẳn, bèn giơ tay chộp nhanh lấy cổ tay hữu của Mai Hoa chủ nhân. Nào ngờ Mai Hoa chủ nhân không hề né tránh. Điều này khiến Huyền Hoàng Giáo chủ hoàn toàn bất ngờ, ngẩn người ra.
Khôi vĩ lão nhân thấy chủ nhân bị đối phương nắm lấy mạch huyệt thì thất kinh, thét lên một tiếng, bổ nhào tới.
Độc nhãn lão nhân quát:
− Đứng lại !
Đoạn tràn người qua chắn đường khôi vĩ lão nhân, nói:
− Dù lão phu có phải thống khổ vì độc tính phát tác, cũng sẽ giáng một chưởng khiến ngươi chết tươi tại chỗ !
Khôi vĩ lão nhân đã thấy độc nhãn lão nhân động thủ với chủ nhân của hắn, võ công ngang ngửa với chủ nhân, khiến chủ nhân bị đả thương, vậy lời vừa rồi chẳng phải hù dọa, bèn đáp:
− Nếu các hạ vận khí, ắt sẽ ngã gục như truyền nhân Hoàng Sơn Thế Gia kia.
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Lão phu dù bị độc tính phát tác vị tất đã chết, nhưng ngươi thì nhất thiết sẽ bỏ mạng. Ngươi có chết cũng chẳng ích gì cho cục diện hôm nay. Chủ nhân của ngươi đã biết nên không phản kháng, ngươi còn chết uổng làm gì ?
Khôi vĩ lão nhân nhìn Mai Hoa chủ nhân im lặng, hiển nhiên đã bị độc nhãn lão nhân thuyết phục.
Huyền Hoàng Giáo chủ khẽ kéo nhẹ, Mai Hoa chủ nhân đã ngoan ngoãn bước lên như không còn sức lực gì để chống cự. Huyền Hoàng Giáo chủ sững sờ, liền buông tay y ra, nói:
− Các hạ đã mất hết khả năng đề kháng, bổn tòa không nỡ sát hại một kẻ như vậy.
Lời chưa dứt, bỗng chợt nhớ đến đại sự, liền quay nhìn thanh y thiếu niên, nói:
− Một viên đơn dược nhỏ xíu, mà lại có uy lực khiến một cao thủ võ công tuyệt luân bị mất hết võ công ư ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Nếu không thế, thì hôm nay chẳng ai có thể sống sót.
Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài:

− Bổn tòa còn có điểm chưa minh bạch. Viên độc đơn kia đã lợi hại như thế, tại sao làm cho Mai Hoa chủ nhân mất hết võ công, mà bổn tòa nắm trong tay lại không bị trúng độc ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Viên độc đơn kia được bọc một lớp vỏ cứng, nên cầm trong tay không sao. Khi cô nương tiếp chưởng của Mai Hoa chủ nhân, độc đơn bị vỡ nát, khiến hắn trúng độc. Cô nương không bị trúng độc vì đã nuốt trước viên giải dược.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Thì ra vậy ...
Đoạn quay sang Mai Hoa chủ nhân, hỏi:
− Các hạ đã minh bạch chưa ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Minh bạch rồi !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Thế thì tốt, các hạ đầu độc hết thảy quần hào, nhưng không ngờ chính mình cũng bị trúng độc của người, như thế gọi là báo ứng cực kỳ thần tốc.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:
− Ta chỉ mất một mạng đổi lấy mấy trăm mạng, chết thì có gì đáng hận ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Miệng rắn nọc ong không hiểm độc bằng tâm địa nữ nhân, câu nói ấy quả không sai.
Quần hào nghe vậy đều ngạc nhiên nghĩ thầm:
"Ở đây chỉ có Huyền Hoàng Giáo chủ và một nữ nhân là khách dự hội, chẳng lẽ Giáo chủ tự mạ lị chính mình ?".
Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Ngươi dùng giọng nói và trang phục như thế vẫn không che nổi mắt bổn tòa.
Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng hừ một tiếng, định nói lại thôi.
Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Lúc này bổn tòa giết ngươi như trở bàn tay, nhưng trước hết bổn tòa muốn biết bản lai diện mục của ngươi, cũng là để võ lâm thiên hạ bị trúng độc trước khi chết nhìn thấy bộ mặt thật độc ác của tên hung thủ sát hại họ !
Đoạn bước tới giật phăng bộ râu của Mai Hoa chủ nhân.
Quần hào không ai có thể ngờ Mai Hoa chủ nhân cuối cùng lại là nữ cải nam trang, lòng hiếu kỳ nổi lên mạnh mẽ, cơ hồ quên rằng mình đang bị trúng độc. Không khí im phăng phắc, mấy trăm đạo mục quang chằm chằm nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ và Mai Hoa chủ nhân, đợi xem chân tướng.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười khẩy một tiếng, nói:
− Thuật cải trang của ngươi kể ra rất cao minh, ngay cả giọng nói cũng bắt chước rất hợp, nếu không lộ chút sơ hở thì ngay bổn tòa cũng chẳng nhận ra.

Mai Hoa chủ nhân tựa hồ thầm biết kháng cự chỉ tự chuốc thêm nhục nhã, đành đứng bất động.
Chỉ thấy Huyền Hoàng Giáo chủ giơ tay giật bộ râu dài của Mai Hoa chủ nhân, quả nhiên đó là bộ râu giả.
Mai Hoa chủ nhân thở dài:
− Làm sao Giáo chủ nhận biết ta là nữ cải nam trang ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Bộ râu giả của ngươi nếu dày hơn một chút, có lẽ bổn tòa cũng khó phát giác được.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Giáo chủ có tài quan sát, nếu ta biết Giáo chủ quỷ kế đa đoan, ắt sớm đề phòng.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Ngươi bại không phải bởi tay bổn tòa ...
Nàng quay sang phía thanh y thiếu niên, nói tiếp:
− Là ngươi lạc bại bởi vị huynh đài kia. Chính chàng đã cứu bổn tòa, viên độc đơn cũng là do chàng đưa cho bổn tòa. Võ công của bổn tòa thua xa ngươi, mưu trí cũng không bằng ngươi, ngươi đã cam chịu lạc bại hay chưa ?
Mai Hoa chủ nhân nhìn khôi vĩ lão nhân, nói:
− Hạ lệnh cho phục binh từ bốn phía tiến vào giết hết quần hào cho ta ! Bọn chúng đều đã trúng độc, dù liều mạng cũng chỉ công nổi một chiêu. Ta muốn được nhìn thấy máu của chúng nhuộm hồng bãi đất này.
Khôi vĩ lão nhân nói:
− Nhưng chủ nhân ...
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đừng quan tâm đến ta. Ta đã bị trúng loại độc vật còn nghiêm trọng hơn thứ độc vật mà ta sử dụng, võ công của ta đã mất hoàn toàn, có sống cũng vô dụng !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Ngươi không thể được như sở nguyện, chỉ cần thuộc hạ của ngươi phát động, ngươi lập tức sẽ bị đau đớn khủng khiếp ngay.
Chỉ nghe thanh y thiếu niên tiếp lời:
− Ngươi tuy bị trúng thứ độc vật tối lợi hại trên thế gian, nhưng vẫn có giải dược.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Nếu ta mất hết võ công, không thể báo cừu cho tiên phụ tiên mẫu, chẳng phải thà chết đi còn hơn hay sao ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Chỉ cần trị độc cho ngươi, võ công cũng có thể phục hồi.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Bổn tòa có một biện pháp lưỡng toàn.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ta giải độc cho quần hào để đổi lấy tính mạng một mình ta, há chẳng quá thiệt hay sao ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Vị tất đã như vậy. Bọn ta tuy bị trúng độc, nhưng không cam tâm thúc thủ chịu chết, dù chỉ công được một chiêu, cũng sẽ dốc toàn bộ sinh lực vào chiêu đó, bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa, mấy trăm quần hào há lại không giết chết quá nửa thuộc hạ của ngươi ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Sau khi ta chết, Mai Hoa Môn sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại trong giang hồ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Cho nên ngươi không thể chết.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Giáo chủ để ta suy nghĩ một chút rồi quyết định được chăng ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Nếu ngươi định vận khí trị độc, độc tố thấm vào nội tạng thì vô dược khả cứu.
Bỗng nghe có tiếng hú dài truyền vọng tới.
Tiếp đó là mấy tiếng rú thảm khốc, rồi tiếng hoan hô rầm trời:
− Thần Phán Trần Hải Trần đại hiệp đã tới, chúng ta được cứu rồi !
Quần hào rộn rã vui mừng dạt ra hai bên nhường đường.
Chỉ thấy một người khôi vĩ, mặt đen, đầy vết sẹo đao kiếm, sải bước tiến vào.
Theo sau lão nhân là một người râu tóc bạc phơ, mặc trường bào đi hia.
Hạ Hầu Cương vội bước ra vái dài, nói:
− Cương nhi kính nghênh phụ thân đại nhân.
Nguyên người mặc trường bào đi hia chính là Lục Tinh Đường Trang chủ Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong.
Hạ Hầu Trường Phong chỉ hắc diện lão nhân, nói:
− Mau chào Trần bá phụ của ngươi.
Hạ Hầu Cương cúi mình vái dài, nói:
− Kính nghênh Trần bá phụ ...
Chàng đang định quỳ xuống vái tiếp, thì Trần Hải giơ tay ngăn lại, ngoảnh sang nói với Hạ Hầu Trường Phong:
− Lệnh lang lớn bằng này rồi ư, trông khí phách hiên ngang rất giống thân phụ.
Hạ Hầu Trường Phong nói:

− Khuyển tử vô năng, từ nay còn phải nhờ Trần huynh chỉ Giáo cho rất nhiều.
Trần Hải cười ha hả nói:
− Chỉ cần trong khả năng của mình, ngu huynh nhất định sẽ chiếu cố lệnh lang.
Hạ Hầu Cương nói:
− Đa tạ bá phụ thành toàn.
Trần Hải hỏi:
− Tình thế ở đây thế nào rồi ?
Hạ Hầu Cương nói:
− Quần hào dự hội đều bị trúng độc do Mai Hoa chủ nhân sắp đặt trước, không thể vận khí phản kháng.
Trần Hải cau mày hỏi:
− Có chuyện vậy sao ? Hắn dùng loại độc dược gì mà lại có uy lực đến thế ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Hắn dùng độc dược gì vãn bối không biết, nhưng cách đầu độc của hắn thật hoàn toàn bất ngờ !
Trần Hải nói:
− Là cách gì ?
Hạ Hầu Cương liền đem sự việc kể lại một lượt.
Trần Hải gật đầu, thở dài:
− Quả là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, nhất đại tân nhân thắng cựu nhân.
Hạ Hầu Cương nói:
− Mai Hoa chủ nhân tuy đầu độc hết thảy quần hào, nhưng lúc này hắn cũng đã bị trúng độc nghiêm trọng.
Trần Hải hỏi:
− Do ai trị hắn ?
Hạ Hầu Cương chỉ thanh y thiếu niên, đáp:
− Do vị huynh đài kia, không biết là ai, từ đâu tới.

Hồi 34
Nhiếp Hồn Tâm Thuật

Trần Hải gật đầu hỏi:
− Được rồi. Không biết quần hào có ai không bị trúng độc ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Chỉ có vị huynh đài kia và Huyền Hoàng Giáo chủ.
Trần Hải nói:
− Ngươi hãy nghỉ ngơi một chút đi !
Đoạn tiến về phía thanh y thiếu niên, cung tay thi lễ, nói:
− Tại hạ Trần Hải, thỉnh giáo đại danh ?
Thanh y thiếu niên mỉm cười:
− Tiểu danh không ai biết, đâu dám hé nói trước bậc đại hiệp ?
Trần Hải nói:
− Thế gian có nhiều vị thiếu niên kỳ tài, huynh đài đã không muốn nói, lão hủ cũng chẳng tiện đa vấn.
Thanh y thiếu niên nói:
− Trần đại hiệp danh truyền thiên hạ, uy vọng lớn lao, đến thật đúng lúc, khả dĩ đàm phán với Mai Hoa chủ nhân.
Mai Hoa chủ nhân đột nhiên mở to mắt, nói:
− Ta đã nghĩ xong rồi.
Huyền Hoàng Giáo chủ vội hỏi:
− Quyết định thế nào ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Ta chưa thể giết được cừu nhân từng vây công tiên phụ tiên mẫu, thực chết khó nhắm mắt ...
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Vậy ngươi đã chuẩn bị hoán đổi giải dược chứ ?
Mai Hoa chủ nhân nói tiếp:
− Nếu hôm nay ta có thể bảo lưu tính mạng, từ nay trở đi chỉ e võ lâm thiên hạ sẽ không lấy một ngày yên lành đâu. Huyền Hoàng Giáo lợi hại của ngươi sẽ là mục tiêu đầu tiên của ta, nội trong ba tháng ta sẽ đập tan tổ chức của ngươi.
− Nếu ngươi tự tin đủ năng lực làm như vậy, bổn tọa tùy thời lãnh giáo.
Thần Phán Trần Hải nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ một cái , thầm ngạc nhiên:

“Nữ Giáo chủ lâu nay mang tiếng xấu là dùng nữ sắc lang lạc nhân tâm, dụ người nhập giáo, hôm nay tại sao lo cứu mạng cho quần hào dự hội, hẳn có duyên cớ gì đây. Nếu âm mưu của Giáo chủ thành công, quần hào vừa thoát khỏi bàn tay của Mai Hoa chủ nhân, e sẽ lại rơi vào tay của Huyền Hoàng Giáo chủ ?”.
Nên biết những người dự hội nơi đây đều là những nhân vật hùng cứ một phương, ai cũng muốn nắm lấy quần hào để thực hiện mộng bá chủ võ lâm thiên hạ của mình.
Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói:
− Huyền Hoàng Giáo trong võ lâm là một tổ chức thần bí, ô uế, dùng mỹ sắc lừa dụ các cao thủ võ lâm nhập giáo, nhưng hôm nay ta thấy Giáo chủ lại có điểm khác hẳn truyền ngôn.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Truyền ngôn trong gian hồ há coi là thật ?
Thần Phán Trần Hải bước tới, giơ tay hữu nói:
− Tại hạ Trần Hải.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Mạng của các hạ thật là lớn phải không ?
Trần Hải mỉm cười, đáp:
− Trời chưa đoạt phách ta, quỷ chưa hớp hồn ta, lão phu biết chọn cách chết như thế nào đây ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu các hạ chịu lánh thế vào thâm sơn mà ẩn cư, đừng bôn tẩu giang hồ nữa, có thể sẽ sống thêm được vài năm, không ngờ cuối cùng các hạ lại không thức thời.
Trần Hải nói:
− Vậy ra lần bọn ngươi vây công lão phu cũng là do ngươi sắp đặt ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Mười tám kiếm giết các hạ không chết, thực là kỳ sự trong võ lâm ...
Trần Hải tiếp:
− Chuyện sinh tử của một mình lão phu chẳng đáng nói. Trước mắt nói chuyện ba tháng thì còn bao nhiêu biến hóa khó bề dự liệu. Hiện tại ngươi định xử trí vụ quần hào trúng độc thế nào đây ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Đổi một viên giải dược cứu mấy trăm mạng người, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao ?
Trần Hải nói:
− Ngươi tuy nói là vì người khác, thực ra chỉ vì chính bản thân ngươi, việc trao đổi này song phương đều có lợi, vậy ngươi hãy trao giải dược ra !
Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta tuy có mang theo giải dược, nhưng không đủ để trao cho mỗi người một viên.
Trần Hải nói:
− Chuyện đó ngươi khỏi lo, lão phu tự có cách xử lý ...
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Các vị hãy đưa giải dược của các vị cho ta nhìn thấy đã !
Huyền Hoàng Giáo chủ e Mai Hoa chủ nhân cải biến chú ý, bên quay sang nói với thanh y thiếu niên:
− Phiền huynh đài trao giải dược cho bổn tòa.
Trần Hải vội tiếp:
− Nếu huynh đài quả có thiện tâm cứu mạng anh hùng thiên hạ, thì hãy trao giải dược cho lão hủ.
Thanh y thiếu niên thò tay vào bao, lấy ra chiếc hộp ngọc, nói:
− Giải dược này chỉ có một viên, hai vị lại đều là nhân vật danh chấn võ lâm, tại hạ biết trao cho vị nào đây ?
Trần Hải đáp:
− Điều đó thỉnh huynh đài tự quyết, nên giao cho ai, lão hủ không dám ép.
Thanh y thiếu niên nói:
− Nếu đơn thuần luận về thanh danh, tín nhiệm, thì nên trai cho Trần đại hiệp.
Trần Hải nói:
− Lão hủ thay mặt quần hào trúng độc mà cảm tạ huynh đài.
Thanh y thiếu niên nói:
− Lão tiền bối chớ vội cao hứng, vãn bối còn chưa nói hết, Trần lão tiền bối quá ư chính nhân quân tử, không nhiều tâm cơ, nếu trao giải dược cho tiền bối, chỉ e lão tiền bối đấu không lại Mai Hoa chủ nhân, do đó,vãn bối muốn giao nói cho Huyền Hoàng Giáo chủ thì hơn.
Trần Hải thở dài nhè nhẹ, đáp:
− Lão hủ tín nhiệm quyết định của huynh đài, song lão hủ muốn nhắc huynh đài một câu,sinh mạng của mấy trăm vị anh hùng hoàn toàn lệ thuộc vào cách xử lý của huynh đài đó.
Thanh y thiếu niên mỉm cười, nói:
− Nếu không nghĩ đến sinh mạng của quần hào dự hội hôm nay, thì vãn bối đã giao ngay viên giải dược cho Trần đại hiệp.
Trần Hải thở dài não ruột, mặc nhiên không nói.
Thanh y thiếu niên thong thả trao viên giải dược vào tay Huyền Hoàng Giáo chủ, nói:
− Một viên giải dược, mấy trăm sinh mạng, Giáo chủ không được trúng quỷ kế của Mai Hoa chủ nhân.
Huyền Hoàng Giáo chủ quay sang phía của Mai Hoa chủ nhân:

− Giải dược hiện trong tay ta, ngươi cũng lấy giải dược ra đi.
Mai Hoa chủ nhân lấy chiếc lọ ngọc ra, nói:
− Trong lọ có một trăm viên, nhưng quần hào đông tới mấy trăm vị, phải phân phối thế nào đây ?
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi Trần Hải:
− Trần đại hiệp có biện pháp gì hay ?
Trần Hải đáp:
− Hãy trao trước cho lão phu một viên.
Mai Hoa chủ nhân mở nút lọ, lấy một viên đưa ra, nói:
− Được, các hạ cứ thử trước đi.
Trần Hải nhận viên giải dược, tới bên Vương Phi Dương, nghiêm trang nói:
− Vương thiếu hiệp, độc tính đã phát tác, thứ cho lão phu thỉnh thiếu hiệp dùng thử giải dược này, Hoàng Sơn Thế Gia lừng lẫy hiệp danh, những mong Vương thiếu hiệp hiểu dụng ý của lão hủ.
Vương Phi Dương tựa hồ không nói nổi, chỉ hơi gật đầu.
Trần Hải cúi xuống, nhét viên giải dược vào miệng chàng.
Quần hào thấy đều ngưng mục quan sát Vương Phi Dương, chờ xem biến hóa. Chỉ thấy mồ hôi trên mặt chàng khô dần, vẻ đau đớn tựa hồ cũng từ từ giảm xuống, chừng uống cạn một tuần trà, Vương Phi Dương đã ngồi dậy được.
Trần Hải thở phào nhẹ nhõm nói:
− Vương thiếu hiệp cảm thấy thế nào ?
Vương Phi Dương đáp:
− Rất dễ chịu, độc tính trong nội tạng đã tiêu tan.
Trần Hải quay lại nói với Hạ Hầu Trường Phong:
− Phiền hiền đệ vất vả một chuyến.
Hạ Hầu Trường Phong đáp:
− Những mong phân phó !
Trần Hải nói:
− Đi ra ngoài năm trăm dặm mang về đây hai thùng nước trong lành.
Hạ Hầu Trường Phong cung tay đáp:
− Đã mấy chục năm nay tiểu đệ mới được đại ca sai bảo !
Đoạn quay người lao vút đi.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Trần đại hiệp có phải muốn hòa một trăm viên giải dược vào nước, để quần hào hết thảy cùng uống ?
Trần Hải đáp:
− Không sai.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Cách này cũng rất tốt, nhưng chỉ e dược lực không đủ, chi bằng cứu được

người nào hay người đó !
Trần Hải nói:
− Lão phu tuy không đủ tâm cơ, nhưng không tán thành kế hoạch của Giáo chủ, hy sinh hàng trăm nhân mạng như vậy được.
Vương Phi Dương biết Trần Hải là người cương trực, ghét ác như cừu, vốn có thành kiến với Huyền Hoàng Giáo chủ nhưng không để lộ ra. Trong tình cảnh này, chàng lại chưa thể nói thực cho Trần Hải biết Huyền Hoàng Giáo chủ đứng ở đây là Vương Thông Huệ cải trang, người vẫn được Trần Hải vô cùng quí mến.
Chàng chỉ đành mỉm cười, mặc nhiên im lặng.
Nguyên Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương có giao tình thâm hậu với Thần Phán Trần Hải. Hồi còn sống, Vương Đông Dương thường quanh quẩn tại gia, Vương phu nhân rất không tán thành đồng thái độ quá thân ái của phu nhân đối với Trần Hải. Phu nhân tài hoa quán thế, mỹ diễm như tiên, uyên bác hơn phu quân hàng chục lần, nhưng Vương Đông Dương thập phần thân thiết với Trần Hải, không chịu được sự ngăn trở của ái thê, cũng không muốn nàng mếch lòng, bèn theo Trần Hải đi du ngoạn danh sơn thắng cảnh thiên hạ suốt ba năm không buồn hồi gia.
Sau lần đó, Vương phu nhân quả nhiên không dám ngăn trở sự giao du của phu quân với Trần Hải, nhưng Trần Hải biết thái độ của Vương phu nhân, nên từ ngày Vương Đông Dương qua đời, cũng không tới thăm Hoàng Sơn Thế Gia nữa.
Vương Phi Dương, Vương Thông Tuệ từ khi có trí nhớ, Vương Thông Huệ thông minh lanh lợi, khéo ăn khéo nói, một điều Trần bá bá, hai điều Trần bá bá, nên đối với hai người. Trần Hải quí mến Vương Thông Huệ hơn hẳn Vương Phi Dương.
Trần Hải có nằm mơ cũng không thể ngờ Huyền Hoàng Giáo chủ trước mặt mình lại là nữ hài nhi mình vô cùng quí mến ngày xưa.
Bỗng có nhiều tiếng hú quái dị từ bốn phương tám hướng vọng tới.
Khôi vĩ lão nhân nói:
− Đệ tử bốn phía đã quá nóng lòng chờ đợi nên làm thế nào, thỉnh chủ nhân quyết cho.
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Bảo chúng lui về đợi lệnh.
Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, đưa tù và lên miệng thổi một hồi dài.
Tiếng hú bốn bề lập tức tắt lặng.
Huyền Hoàng Giáo chủ bỗng cười khanh khách, nói:
− Mai Hoa chủ nhân, ngươi không cảm thấy cho phục binh rút lui quá sớm hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta dù trao các viên giải dược này, các ngươi cũng sẽ chết hết !
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Đáng tiếc ngươi cũng không còn cơ hội.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Tại sao ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Ngươi đã giải tán phục binh, ở đây chỉ còn một mình ngươi với lão nô tài kia có khả năng chiến đấu. Phía bổn tọa có thêm nhiều sinh lực, nếu động thủ thì ngươi sẽ quá thiệt thòi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu ngươi không chịu tin, thì cũng được thôi.
Chỉ thấy Hạ Hầu Trường Phong đã xách hai thùng nước phóng như bay trở về.
Trần Hải mở nắp thùng, nhìn Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Ngươi có thể trao một viên giải dược nữa chăng ?
Mai Hoa chủ nhân lấy một viên giải dược đưa cho Trần Hải.
Trần Hải thấy trong thùng nước có một chiếc gáo, thì ngoảnh đầu tươi cười với Hạ Hầu Trường Phong:
− Hiền đệ làm việc gì cũng rất chu đáo.
Hạ Hầu Trường Phong đáp:
− Mấy chục năm sát cánh giang hồ, há có thể quên ?
Trần Hải vục gần đây một gáo nước, bỏ viên giải dược vào đó, cao giọng nói với quần hào:
− Thỉnh năm vị lại đây, mỗi vị uống một chung dược thủy, thử xem có thể giải độc hay không ?
Có đến ba bốn mươi người cùng ùa đến.
Trần Hải cau mày, chưa biết nên đưa cho ai uống trước.
Huyền Hoàng Giáo chủ liền bước tới, nói:
− Hãy để bổn tòa phân phối mới được.
Đoạn múc một chung dược thủy đưa Độc nhãn lão nhân, nói:
− Lão tiền bối hãy cạn trước một chung.
Độc nhãn lão nhân uống cạn.
Huyền Hoàng Giáo chủ đưa chung thứ hai cho Long Thiên Lộc, nói:
− Long trang chủ biết rõ nhất tác dụng của dược vật, thỉnh uống cạn chung này rồi cho biết, liệu như thế có đủ giải độc trong nội tạng hay không ?
Long Thiên Lộc uống cạn.
Huyền Hoàng Giáo chủ lại trao dược thủy cho Hạ Hầu Cương và hai người nữa, đoạn cao giọng nói:
− Các vị thử vận khí điều tức một lát, xem hiệu năng thế nào ?
Một viên giải dược được hòa vào nước cho năm người uống, liệu có đủ giải

độc hay không, là mối quan tâm của hết thảy quần hào.
Trong nhất thời, tất cả im phăng phắc.
Thời gian tuy chỉ bằng uống xong một tuần trà nóng, nhưng mọi người có cảm tưởng kéo dài hàng mấy chục năm nếu dược thủy không đem lại hiệu năng trừ độc, thì mấy trăm con người sẽ quyết định một phen sống mái trước khi bỏ mạng.
Bỗng Long Thiên Lộc hô lên một tiếng, nói:
− Chất độc trong nội tạng lão phu đã được tiêu trừ.
Vẻ mặt nghiêm nghị của Trần Hải chợt giãn ra, tươi lên, nhìn Độc nhãn lão nhân, cung tay nói:
− Ngụy huynh cảm thấy thế nào ?
Độc nhãn lão nhân lạnh lùng đáp:
− Lão phu không phải họ Ngụy.
Ngừng một chút, lại tiếp:
− Lão phu cảm thấy chất độc trong nội tạng đã tan.
Trần Hải cười nhạt, nói:
− Chẳng lẽ hai mắt của Trần mỗ đã mờ ?
Độc nhãn lão nhân lạnh lùng nói:
− Lão phu quen tính cổ quái, không thích ngao du, Trần đại hiệp tốt nhất chớ nói chuyện với lão phu.
Trần Hải ngớ ra, bất giác cau mày, nhưng cuối cùng đành nén giận, thong thả quay sang phía Hạ Hầu Cương, hỏi:
− Hiền điệt cảm thấy thế nào ?
Hạ Hầu Cương đáp:
− Điệt nhi cảm thấy chất độc trong nội tạng đã được giải trừ.
Trần Hải nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Giáo chủ có thể đàm phán với Mai Hoa chủ nhân về việc trao đổi giải dược.
Huyền Hoàng Giáo chủ tiến lại gần Mai Hoa chủ nhân, nói:
− Trước khi song phương được giải độc xong xuôi, tốt nhất là không nên tái xung đột.
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Ta đã đáp ứng rồi, một lời như dao chém đá, tuyệt không cải biện.
Huyền Hoàng Giáo chủ trao viên giải dược cho đối phương, nói:
− Được ! Một lời đã quyết, trước khi chất độc trong nội tạng ngươi được giải trừ, bổn tọa sẽ không sát hại ngươi.
Đôi bên trao giải dược cho nhau, Mai Hoa chủ nhân nuốt viên giải dược, Huyền Hoàng Giáo chủ trao lọ giải dược cho Trần Hải.
Trần Hải hòa giải dược vào thùng nước, cao giọng nói:
− Chư vị lần lượt đi qua đây, mỗi người chỉ được uống một chung, nếu cố ý

múc thêm, đừng trách lão phu tàn nhẫn.
Đại bộ phận quần hào đều kính nể uy danh của Trần Hải. Quả nhiên mọi người tuần tự nối đuôi nhau đến uống dược thủy, mỗi người chỉ một chung. Đã uống hết lượt, vẫn còn dư nữa thùng.
Huyền Hoàng Giáo chủ tiến lại, nói:
− Số dược thủy này phải cất đi, còn có lúc dùng đến.
Đoạn trao thùng nước dư cho Độc nhãn lão nhân.
Lúc này lục diện căng thẳng đã dịu hẳn đi, hầu như hết thảy mọi người đều ngồi tĩnh tọa vận khí điều tức.
Bỗng Mai Hoa chủ nhân lao vụt như tia chớp đến cạnh Huyền Hoàng Giáo chủ, chộp lấy mạch môn của nàng. Động tác cực kỳ thần tốc, Huyền Hoàng Giáo chủ không kịp phản ứng, đã bị Mai Hoa chủ nhân trấn giữ mạch môn.
Trần Hải giơ tay hữu, nghiêm nghị quát:
− Buông tay ra !
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu ta có ý đoạt mạng Giáo chủ, thì Giáo chủ đã chết tươi rồi, các hạ đâu còn cơ hội tiếp cứu ?
Trần Hải hỏi:
− Đã không có ý đoạt mạng, còn làm như vậy làm gì ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Giáo chủ đã giật râu của ta, ta cũng muốn xem diện mạo của Giáo chủ.
Một luồng hàn phong vụt quạt tới cổ tay tả của Mai Hoa chủ nhân. Mai Hoa chủ nhân vội rụt tay tránh luồng chỉ phong. Độc nhãn lão nhân từ xa bốn, năm thước đã sấn tới, nói:
− Dừng tay ! Các hạ dù muốn thấy bản lai diện mục của Giáo chủ, hiện tại cũng chưa phải lúc !
Trần Hải, Long Thiên Lộc, Hạ Hầu Trường Phong và nhiều người khác đã vây lại thành thế vây công.
Mai Hoa chủ nhân nghĩ đến việc thuộc hạ đã lui quân, võ công của mình dù cao đến mấy, cũng khó bảo hộ ngót ba chục tiểu tì tháp tùng để đối phó với mấy trăm cao nhân thủ vây công, huống hồ trong số họ có không ít vị thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ. Nghĩ xong nhìn quần hào tứ bề một lượt, rồi nói:
− Nếu các vị xuất thủ, ta sẽ lập tức giết chết Huyền Hoàng Giáo chủ.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Các hạ đã không đổi một mạng lấy mấy trăm sinh mạng, nay lại một đổi một, chẳng quá vô lý hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Lão tin rằng cả mấy trăm vị kia đều sẽ muốn cứu Giáo chủ của lão chăng ?
Trần Hải hỏi:
− Ngươi có điều kiện gì, cứ nói thẳng ra coi ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Ta chỉ cần có một cơ hội là sẽ tranh thủ được mọi khách nhân dự hội tuân theo hiệu lệnh của ta.
Trần Hải ngẩn ra, hỏi:
− Cơ hội thế nào ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Quanh đây có nhiều chiếc lều vải, ta chỉ cần từng bước vào trong lều, đàm luận với ta vài câu, ta sẽ đem ba tấc lưỡi thuyết phục được họ theo ta.
Trần Hải nói:
− Có chuyện vậy ư ? Lão phu không tin.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Mỗi lần chỉ được một người bước vào trong lều, mọi người không được nghe lén, nhìn trộm.
Trần Hải đáp:
− Được ! Một lời đã quyết, lão phu muốn xem có ma lực gì mà trong chốc lát lại đủ tài biến địch thủ thành bằng hữu ?
Mai Hoa chủ nhân buông tay Huyền Hoàng Giáo chủ, quay sang bảo Khôi vĩ lão nhân:
− Ngươi đứng canh ngoài cửa lều, nếu có ai nghe lén hoặc nhìn trộm, lập tức báo cho ta biết.
Đoạn cất bước đi vào trong chiếc lều lớn nhất.
Lúc này đám tì nữ đều nhất tề đi theo chủ nhân.
Huyền Hoàng Giáo chủ hít một hơi dài, nói to:
− Hãy khoan !
Mai Hoa chủ nhân ngoảnh đầu lại, hỏi:
− Có cao kiến gì chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Không được dụng độc !
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Điều đó dĩ nhiên !
Đoạn chui ngay vào trong lều.
Mấy chục tì nữ sắp thành Mai Hoa trận đồ, vây quanh chiếc lều vải đó.
Long Thiên Lộc thấp giọng nói:
− Mai Hoa chủ nhân quỷ kế đa đoan, không biết y lại giở trò lừa bịp gì đây ?
Bỗng nhiên nghe thanh y thiếu niên thở dài, nói:
− Mai Hoa chủ nhân đột nhiên cải biến chủ ý, muốn chiêu mộ các cao thủ dự hội, các vị đã mắc mưu của nữ nhân ấy rồi ! Lẽ ra không được dành cho nàng ta cơ hội đó.
Huyền Hoàng Giáo chủ đã thán phục thanh y thiếu niên sát đất, nghe nói vậy, thì giật mình vội hỏi:

− Huynh đài có biết Mai Hoa chủ nhân dùng phương pháp gì mà trong chốc lát, chỉ nói vài câu, lại đủ sức khiến người khác cam tâm nghe lệnh của nàng ta ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Phương pháp thì nhiều, tại hạ chưa biết Mai Hoa chủ nhân sẽ dùng phương pháp nào.
Trần Hải nói:
− Lão phu cả đời bôn ba giang hồ, từng gặp đủ mọi kỳ nhân dị sự, nhưng chưa từng thấy chuyện này.
Thanh y thiếu niên nói:
− Các vị do hiếu kỳ, đang mạnh thành yếu, đã bị Mai Hoa chủ nhân lợi dụng.
Trần Hải tuy không tin, nhưng trong lòng đã dao động, nghĩ:
"Chẳng lẽ có thứ võ công khiến người khác mê thất bản tính ?".
Trần Hải tuy võ công vô song, nhưng xưa nay chỉ dùng quyền, chưởng, binh khí, ngoài ra không quen các thứ thuật pháp phức tạp.
Chỉ nghe Khôi vĩ lão nhân lớn tiếng gọi:
− Vị nào tình nguyện vào thử trước đây ?
Một thanh âm sang sảng đáp lại:
− Lão phu muốn có thêm chút kiến thức !
Người lên tiếng chính là lão đại trong Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên. Lão chui vào trong lều.
Trăm đạo mục quang của quần hào đồng loạt nhìn theo lão xuyên qua Mai Hoa trận đồ, vón tấm trướng che cửa lên mà chui vào.
Một lát, thân hình cao lớn của lão bước ra khỏi lều đã khác hẳn so với lúc bước vào, chỉ thấy sắc mặt nghiêm trang, ưỡn ngực ngẩng đầu mà bước.
Ba vị huynh đệ còn lại của Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên vội chạy lại đón lão, hỏi:
− Lão đại, có thấy kỳ sự hay chưa ?
Đại hán lạnh lùng nhìn ba huynh đệ, mặc nhiên không nói.
Chỉ nghe Khôi vĩ lão nhân nói:
− Các hạ nếu nguyện tuân lệnh tệ chủ nhân, thỉnh hãy bước về hướng đông, đi ba trượng hãy dừng.
Đại hán nhìn Khôi vĩ lão nhân một cái, đoạn cất bước tiến về hướng đông.
Hết thảy quần hào đều tròn mắt há miệng, ngẩn cả người.
Ba vị huynh đệ của đại hán thấy trưởng huynh kết nghĩa của mình lại theo lệnh của Mai Hoa chủ nhân thì vừa ngơ ngác vừa giận dữ, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.
Huyền Hoàng Giáo chủ nổi giận:
− Người kia không nói không rằng, sao biết là y cam tâm ? Hắn đã bị trúng

độc, hoặc bị thong điểm huyệt.
Khôi vĩ lão nhân nói:
− Giáo chủ thử hỏi y xem.
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Thần Phán Trần Hải, rồi bước tới gần đại hán kia, dịu dàng hỏi:
− Quý danh của huynh đài ?
Đại hán đáp:
− Quách Đại.
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Có phải huynh đài thụ thương ?
Quách Đại đáp:
− Không.
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Bị trúng độc chăng ?
Quách Đại có vẻ bực mình, đáp:
− Không.
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Vậy tại sao huynh đài cam tâm theo lệnh của Mai Hoa chủ nhân ?
Đại hán nổi cáu:
− Ta đâu phải thuộc hạ của Huyền Hoàng Giáo, khỏi cần cô nương quan tâm ?
Huyền Hoàng Giáo chủ sững sờ, lại dịu giọng nói:
− Huynh đài có nhớ vừa rồi Mai Hoa chủ nhân đã đầu độc, chút nữa thì huynh đài đã bỏ mạng, hay không ?
Quách Đại hỏi lại:
− Nhớ thì đã sao ?
Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài, lui trở lại.
Một hồi sau, ba vị huynh đệ còn lại của Quách Đại cũng lần lượt bước vào lều, rồi bước ra, và đều đứng bên cạnh Quách Đại.
Quần hào đều hiếu kỳ lần lượt nối đuôi nhau tiến vào trong lều và khi trở ra đã thay đổi hẳn quan niệm.
Trong hơn một khắc, bốn năm mươi người đã ngả sang địch nhân. Lúc này chẳng những Trần Hải đã luống cuống, ngay cả Huyền Hoàng Giáo chủ túc trí đa mưu cũng lo sốt vó, chưa biết đối phó cách nào. Thần Phán Trần Hải bỗng lớn tiếng quát với dòng người đang xếp hàng đợi đến lượt chui vào trong lều:
− Dừng lại, để lão phu vào xem sao !
Vương Phi Dương ngăn lại nói:
− Lão tiền bối thống lĩnh toàn quân, há có thể khinh thân thiệp hiểm ? Chi bằng để vãn bối vào thử một phen.

Trần Hải nói:
− Vương thế huynh gia học uyên bác hơn hẳn lão phu, chịu vào thử thì quá hay.
Quần hào nghe tiếng quát của Trần Hải đều nhất tề dừng bước.
Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên kéo tay áo Vương Phi Dương, chỉ nghe Vương Phi Dương nói:
− Giả sử tại hạ cũng bị mê loạn tâm trí, câm tâm theo địch, thì Giáo chủ vào đó cũng chưa muộn.
Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài, nói:
− Huynh phải cẩn thận một chút, lâm sự hãy thật bình tĩnh và tỉnh táo ...
Đoạn đưa mắt sang phía thanh y thiếu niên, nói tiếp:
− Giá vị huynh đài kia chịu thân chinh lâm địch, ắt sẽ phát hiện vì nguyên nhân gì.
Chỉ thấy thanh y thiếu niên ngưng mục im lặng, tựa hồ đang nhẩm tính đại sự, không để ý tới lời Huyền Hoàng Giáo chủ.
Vương Phi Dương sải bước vượt lên trước những người đứng xếp hàng, một thanh âm trầm nặng vẳng đến:
− Vương thế huynh, có câu tà bất thắng chính, lừa dối phải thua trung trực, thế huynh hãy trầm tĩnh ứng biến.
Vương Phi Dương hít một hơi dài, nén ở đan điền, giơ tay vén bức trướng che cửa, bước vào lều. Chỉ thấy một thân thể tuyệt mỹ choàng voan màu trắng đứng quay long về phía cửa lều. Tấm voan không gió mà lay động, da thịt trắng hồng như ngọc khiến chàng hoa mắt. Vương Phi Dương chỉ thấy lòng hơi rạo rực, vội quay mặt đi, húng hắng ho, nói:
− Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương ...
Một thanh âm tuyệt vời dịu ngọt vọng lại:
− Sao chàng không dám nhìn ta ?
Vương Phi Dương đáp:
− Tại hạ lãnh giáo rồi, có nhìn lại cũng thế mà thôi !
Đoạn quay người định bước ra khỏi lều. Loáng một cái, mùi hương thanh thoát, mắt chàng bỗng hoa lên, một khuôn mặt mỹ lệ không bút nào tả xiết đã chắn ngay trước mặt chàng, nỡ nụ cười mê hồn:
− Nhìn một chút hẵng đi được chăng ?
Vương Phi Dương quay về phía khác, lại gặp ngay mục quang của nàng đón đợi. Đôi mắt to tròn đen láy và sâu thẳm chứa đầy ma lực, Vương Phi Dương lập tức cảm thấy bồi hồi khó bề tự chủ.
Một bàn tay trắng hồng, nhẹ nhàng như mây, ưu mỹ tuyệt vời giơ ra nắm lấy cổ tay hữu của chàng. Bàn tay mềm mại mà tựa hồ mang theo dòng nhiệt lư mãnh liệt. Vương Phi Dương bỗng cảm thấy tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, khí huyết dồn dập lưu thông trong cơ thể.

Chàng bị ma lực khống chế tâm tình, nói:
− Tại hạ thấy đủ rồi, hãy để tại hạ ra ngoài !
Chỉ thấy đôi mắt đen chớp chớp sáng, chợt phóng ra hai luồng thần quang dị thường tựa hồ soi vào tận đáy lòng chàng. Vương Phi Dương húng hắng ho, nói:
− Mau để ta ra ngoài ...
Chàng ráng sức khắc phục xúc động, dụng lực giằng tay ra một cái. Nhưng bàn tay kia cứ nắm lấy cổ tay chàng chẳng chịu buông. Bên tai chàng, thanh âm dịu ngọt lại như rót vào tai:
− Đừng sợ, ta không ăn thịt chàng đâu.
Vương Phi Dương vội hít một hơi dài, nói:
− Ngươi đem mỹ sắc dụ người, há phải là nhân vật anh hùng ?
Chàng đã cảm thấy chỉ cần nhìn vào mắt thiếu nữ, lòng sẽ xúc động khôn tả, nên hết sức tránh ánh mắt của nàng, quả nhiên chỉ cần tránh được thì sự can đảm tăng lên ngay.
Chỉ nghe thanh âm dịu ngọt nói:
− Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia quả chẳng tầm thường, các hạ có thể chi trì lâu như vậy, thực không phải dễ ...
Ngừng một chút, nói tiếp:
− Song «Nhiếp Hồn Đại Pháp» của ta có tác dụng đã thương rất mạnh, nếu các hạ miễn cưỡng vận công đề kháng, e rồi sẽ tử vong, chi bằng quy thuận theo ta, ta sẽ bảo toàn cho tính mạng.
Chỉ nghe bên ngoài có tiếng quát lớn:
− Ngươi có vén tấm màn ra hay không thì bảo ?
Thanh âm hùng tráng, chính là giọng của Thần Phán Trần Hải.
Một giọng ồm ồm đáp lại:
− Thân phận của Trần đại hiệp trong võ lâm cực cao, nói sao làm vậy, Trần đại hiệp đã thỏa ước với tệ chủ nhân, rằng không để hai người cùng vào trong lều, há lại dụng võ công mà xông bừa vào ?
Trần Hải nổi giận:
− Nếu hắn ở trong đó cả ngày, lão phu cũng phải đợi cả ngày hay sao ?
Giọng ồm ồm lại đáp:
− Hắn mới vào trong đó chừng một tuần trà, đâu đã lâu gì ?
Trần Hải nói:
− Nếu chủ nhân của ngươi dùng thủ đoạn quang minh chính đại, ngó một chút sao lại không được ?
Cuộc đấu khẩu bên ngoài khá kịch liệt, nhưng Vương Phi Dương tựa hồ không nghe thấy, thân hình lảo đảo, đã đứng hết vững. Quả nhiên chàng đã không giữ vững nổi, chỉ còn dùng lý trí gắng gượng để khỏi ngã.
Thiếu nữ choàng tấm voan trắng bỗng buông tay chàng, thở dài:

− Quả là một hán tử mình đồng da sắt, thôi thì xéo đi !
Đoạn khẽ vén tấm vải che cửa lều mà đẩy nhẹ chàng ra.
Bên ngoài đã rất căng thẳng, Trần Hải muốn xông vào, Khôi vĩ lão nhân thì không chịu, đôi bên sắp động thủ tới nơi, bỗng thấy Vương Phi Dương loạng choạng bước ra.
Huyền Hoàng Giáo chủ bung mình bay tới. Chỉ thấy hàng chục bàn tay ngà ngọc của bảy thanh y tì nữ ào ào giơ ra ngăn cản nàng. Huyền Hoàng Giáo chủ tự biết không thể vượt qua chưởng thế của trận đồ đối phương, đành lùi lại. Lúc này Vương Phi Dương đang lảo đảo ra khỏi trận đồ.
Huyền Hoàng Giáo chủ đón chàng, vội hỏi:
− Huynh thụ thương nghiêm trọng lắm ư ?
Vương Phi Dương hớp hớp hai ngụm khí, đáp:
− Đó là nữ ...
Mới được ba tiếng, chàng đã hộc ra một búng máu rồi ngã quỵ xuống.
Huyền Hoàng Giáo chủ dìu chàng chầm chậm tới gần Trần Hải.
Trần Hải xem xét một hồi, không thấy có vết thong nào, bất giác cau mày, quay sang hỏi Long Thiên Lộc:
− Long huynh y đạo tinh thâm, thử xem Vương Phi Dương thụ thương ở bộ phận nào ?
Trải qua kiếp nạn vừa rồi, tính cách cô độc của Long Thiên Lộc tựa hồ đã giảm không ít, vừa nghe Trần Hải nói vậy lập tức bước lại, cúi xuống, cầm hai ngón tay trỏ và giữ bên tay hữu của Vương Phi Dương lên coi, đoạn thăm mạch, nhắm mắt hồi lâu, rồi lắc đầu thở dài:
− Thương thế của Vương thế huynh thập phần kỳ quái.
Hạ Hầu Cương mới quen Vương Phi Dương mà như hai người có duyên với nhau từ lâu, vội hỏi:
− Có cứu được không ?
Long Thiên Lộc đáp:
− Rất khó nói.
Trần Hải nói:
− Thỉnh Long trang chủ tận tâm tận lực, coi như cứu trị cho lão hủ này.
Long Thiên Lộc nói:
− Nếu ở Tỵ Trần Sơn Trang của lão phu thì có thể chứ nơi đây không đủ dược vật ...
Huyền Hoàng Giáo chủ thò tay vào bao lấy ra một lọ ngọc, đưa Long Thiên Lộc, nói:
− Đây là «Bảo Nguyên Hồ Tâm Đơn» của Hoàng Sơn Thế Gia, Long trang chủ thử coi có cứu được chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ tại sao lại mang trên người linh đơn bí truyền đặc chế của Hoàng Sơn Thế Gia ? Quần hào nghe vậy lấy làm kỳ lạ nhưng ai

nấy còn đang mãi lo thương thế của Vương Phi Dương nên cũng không ai truy vấn.
Long Thiên Lộc tiếp chiếc lọ, nói:
− Lão hủ nghĩ rằng dược không đúng bệnh chỉ e ít có công hiệu.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Bổn tọa nghe nói «Bảo Nguyên Hộ Tâm Đơn» của Hoàng Sơn Thế Gia này cứu được các loại nội thương, dù là thập tử nhất sinh, chỉ cần nuốt linh đơn này cũng sẽ bảo lưu phần nguyên khí còn lại không cho tiêu tan. Nữ chủ nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia rất tinh thông y đạo, chi bằng đem Vương thế huynh về Hoàng sơn để mẫu thân của chàng cứu trị, may ra ...
Bỗng nàng ngoảnh đầu nhìn tứ phía. Trần Hải tựa hồ được dẫn động tâm cơ, hỏi nhỏ:
− Có phải Giáo chủ muốn tìm thanh y thiếu niên ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Đúng vậy, thuật châm cứu của vị huynh đài ấy rất có thể cứu được.
Toàn bộ quần hào nghe vậy đồng loạt đưa mắt nhìn quanh để tìm kiếm. Nhưng thanh y thiếu niên không biết đã đi đâu từ lúc nào, chẳng ai thấy chàng đâu cả.
Hạ Hầu Cương thở dài:
− Chúng ta sớm phải lưu tâm đến người ấy mới đúng.
Bỗng nghe Khôi vĩ lão nhân nói:
− Người không sợ chết lúc này sao không còn chưa dám tiến vào lều ?
Thần Phán Trần Hải nhìn bốn phía một lượt, nói:
− Lão phu vào đối đầu một trận.
Huyền Hoàng Giáo chủ ngăn lại:
− Trần đại hiệp không thể đi, để bổn tọa !
Trần Hải lạnh lùng hỏi:
− Tại sao lão phu không thể ? Có phải Giáo chủ tự tin rằng võ công cao hơn lão phu ?
Trần Hải tuy ở tuổi gần tới cổ lai hi, nhưng tính khí rất nôn nóng. Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Không phải thế, chỉ vì Mai Hoa chủ nhân là nữ nhi, Trần đại hiệp thân phận như vậy, ai thèm động thủ với một nữ hài nhi ?
Trần Hải nói:
− Ra vậy, Giáo chủ hãy cẩn thận mới được !
Huyền Hoàng Giáo chủ hơi cúi mình nói:
− Đa tạ chỉ giáo, những mong Trần đại hiệp chiếu cố thương thế của Vương thế huynh.
Đoạn bước nhanh về phía chiếc lều.
Độc nhãn lão nhân nói:

− Giáo chủ há có thể một mình mạo hiểm ? Để lão phu tháp tùng cùng đi mới được.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Không được, chúng ta đã thỏa ước với Mai Hoa chủ nhân là chỉ một người vào trong đó thôi.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Nếu Giáo chủ gặp hung hiểm gì, hãy tức thời phát tín hiệu, lão hủ sẽ toàn lực lao vào tiếp cứu.
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Được ! Lão tiền bối lưu tâm mà nghe.
Đoạn tiến vào trong lều.
Chỉ thấy một tấm thân tuyệt mỹ choàng mảnh voan trắng đứng quay lưng lại.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười lạnh lùng:
− Thì ra ngươi dùng mỹ sắc để dụ người theo mình.
Nên biết Huyền Hoàng Giáo chủ cũng là nữ nhi, dù thân thể người kia mỹ lệ đến chừng nào cũng chẳng hấp dẫn được nàng.
Thiếu nữ kia thong thả quay mình lại, lạnh lùng nói:
− Ta đoán lần này Giáo chủ phải vào đây.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Vậy thì ngươi đã đoán trúng.
Nhìn thân hình đầy đặn, nõn nà, trắng hồng dưới lớp voan trắng, Huyền Hoàng Giáo chủ cũng hơi xúc động, nghĩ:
“Hèn chi các đấng nam nhi đều cam tâm để ả dẫn dụ.”.
Thiếu nữ đưa tay vén mớ tóc mây xõa xuống, nói:
− Ngươi nếu quả thực cho rằng ta dùng nữ sắc, thì kiến thức của ngươi quá ư thiển cận !
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Chẳng lẽ mỹ sắc cũng là một thứ võ công, hay là ngươi dùng loại võ công nào khác ?
− Ta dùng «Nhiếp Tâm Thuật», là thứ tối cao trong «Thiên Trúc Du Già Thuật Đạo».
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Trong võ lâm Trung Nguyên chúng ta có «Nhiếp Hồn Đại Pháp», hẳn cũng tương tự «Nhiếp Tâm Thuật» của ngươi.
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− «Nhiếp Hồn Đại Pháp» làm sao so sánh được với «Nhiếp Tâm Thuật» ? «Nhiếp Tâm Thuật» đạo lý hiển minh, có điều là hiện tại không phải lúc giảng cho ngươi nghe.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nhưng khi ngươi vận dụng «Nhiếp Tâm Thuật», ngươi lại cởi bỏ y phục ra chứ gì ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Khi luyện tập «Nhiếp Tâm Thuật», có mấy động tác rất hữu ích cho da thịt nữ nhi, phàm ai luyện được tuyệt kỹ ấy đều sẽ có thân hình tuyệt mỹ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Cho nên ngươi mới bố trí lõa lồ thân thể, để nam nhân phải quỳ xuống mà cầu xin mưa móc. Một nữ nhân làm như thế thì còn gì là trinh tiết. Hừ, không ngờ ngươi lại thuộc hạng hạ lưu !
Nàng sỉ nhục Mai Hoa chủ nhân bằng lời lẽ nặng nề, cố làm cho ả tức giận.
Nàng tuy chưa biết chỗ ảo diệu của «Nhiếp Tâm Thuật», nhưng nghĩ rằng khi vận dụng nó, ắt phải cực kỳ bình tĩnh mới đem lại hiệu quả, chứ một người nóng nảy giận dữ thì khó bề thi triển tuyệt kỹ.
Nhưng Mai Hoa chủ nhân tu dưỡng hơn người, nghe những lời sỉ nhục thậm tệ của nàng lại chẳng hề nổi nóng, chỉ mỉm cười, nói:
− Trước khi luyện «Nhiếp Tâm Thuật», phải trải qua một thời gian tu dưỡng nhẫn nại và bình tĩnh, nếu không sẽ không bao giờ thành tựu «Nhiếp Tâm Thuật».
Ngươi dù có dùng đủ lời nhục mạ ta, ta vẫn coi như không nghe thấy. Ngươi chớ hòng làm cho ta nổi giận.
Trong lúc nói, hai đạo mục quang của ả đăm đăm nhìn mặt Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ vừa bắt gặp ánh mắt của ả thì trong lòng lập tức chấn động mạnh, cố tránh nhìn vào mắt ả, nhưng bất giác lại muốn nhìn vào đó.
Mai Hoa chủ nhân cười:
− Ngươi không phải là Huyền Hoàng Giáo chủ thật, ngươi lừa dối được mọi người, chứ không qua nổi mắt ta.
Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị khống chế về tâm và trí, tuy nàng còn tỉnh táo, cố kháng cự sự khống chế ấy, nhưng tâm thần xáo động kịch liệt, khó bề tục chủ.
Khuôn mặt mỹ diễm tuyệt vời của Mai Hoa chủ nhân đã lấm tấm mồ hôi, hơi tái đi. Song ả đã chiếm thượng phong, dù rằng không mấy dễ dàng.
Một hồi lâu chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài não nề, da mặt giật giật vài cái, rồi nói:
− Chủ nhân có gì phân phó tiện nữ xin vâng mệnh !
Đôi bên vừa trải qua một hiệp đấu nội công, cuối cùng Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» chinh phục.
Mai Hoa chủ nhân chỉ tay, nói:
− Ngươi ra khỏi lều !

Huyền Hoàng Giáo chủ ứng thanh, cúi mình bước ra.
Mai Hoa chủ nhân cũng đã hết đứng vững, vội ngồi xuống tĩnh tọa.
Lại nói Huyền Hoàng Giáo chủ sau khi bước ra liền đi về hướng đông.
Thần Phán Trần Hải thấy vậy cả kinh, cao giọng gọi:
− Thỉnh Giáo chủ mau dừng bước.
Đoạn vội đuổi theo. Quần hào lập tức rẽ ra nhường đường, nghĩ thầm:
"Mai Hoa chủ nhân thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người." Trần Hải đã tới sát sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ, cao giọng nói:
− Thỉnh Giáo chủ dừng bước ngay !
Huyền Hoàng Giáo chủ ngoảnh đầu lại nhìn Trần Hải, không nói một lời lại bước đi tiếp.
Trần Hải vòng tay chắn đường, nghiêm nghị hỏi:
− Giáo chủ cũng qui phục Mai Hoa chủ nhân ư ?
Huyền Hoàng Giáo chủ thong thả đáp:
− Đúng vậy, Mai Hoa chủ nhân võ công tuyệt thế, tài trí siêu nhân, chúng ta đều không phải là đối thủ của nàng.
Trần Hải nghe nàng nói rành rọt, đầy lý lẽ, ngoại trừ sự cải biến hoàn toàn về tâm ý ra, không có bất cứ dấu hiệu gì khả nghi, bèn húng hắng ho, nói:
− Giáo chủ là lãnh tụ của mấy ngàn đệ tử Huyền Hoàng Giáo, nay qui thuận Mai Hoa chủ nhân, thì mấy trăm ngàn đệ tử kia sẽ thế nào ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Dĩ nhiên là toàn bộ đệ tử bổn Giáo sẽ phục tùng hiệu lệnh của Mai Hoa chủ nhân.
Trần Hải ngây ra, hỏi:
− Giáo chủ có uống phải thứ gì chăng ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Không hề, bổn tọa tự nguyện qui thuận Mai Hoa chủ nhân.
Trần Hải không thấy có gì khả nghi, đành thở dài:
− Đã vậy lão phu phải lĩnh Giáo vài chiêu tuyệt học của Giáo chủ vậy.
Đoạn giơ tay tả chộp tới tấm màng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ vội né tránh nhanh như cắt, đồng thời xoay tay phóng ra một chưởng.
Trần Hải ngầm để chân khí, tiếp chưởng đó của Giáo chủ.
Hai chưởng chạm nhau, Huyền Hoàng Giáo chủ bị chấn thối một bước, Trần Hải nghĩ thầm:
"Người này võ công không kém.".
Tay hữu liền dễ dàng biến sang cầm nã thủ pháp, chộp lấy uyển mạch tay hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Bỗng một luồng ám kình tà tà xiên tới, đánh giạt trảo thế của Trần Hải , chưởng thế phản kích của Huyền Hoàng Giáo chủ cũng vừa vận ập tới, Trần

Hải né tránh không kịp, đành hất vai hữu đón một chưởng.
Ngẩng nhìn, chỉ thấy Độc nhãn lão nhân vẻ mặt hầm hầm, tay lăm lăm cây quải trượng, đứng cách bảy tám thước. Trần Hải lạnh giọng hỏi:
− Luồng ám kình vừa rồi có phải do các hạ phóng tới ?
Độc nhãn lão nhân đáp:
− Không sai, nếu các hạ không phục, thì cứ việc đấu với lão phu một trận. Lão phu là Hộ pháp của Huyền Hoàng Giáo chủ, không thể để kẻ khác khinh khi Giáo chủ.
Trần Hải nói:
− Quý Giáo chủ đã đi theo Mai Hoa chủ nhân ...
Độc nhãn lão nhân lạnh lùng tiếp:
− Dù Giáo chủ đích thực đi theo Mai Hoa chủ nhân, cũng không cần các hạ nhiều chuyện xen vào.
Trần Hải biến sắc, đang định phát tác, nhưng cố nén giận nói:
− Đại địch đang ở trước mắt, kiếp vận của võ lâm gặp nguy nan, lão hủ chẳng muốn tranh hơn kém với người mà ảnh hưởng xấu đến đại cục.
Đoạn sải bước tiến về phía chiếc lều.
Độc nhãn lão nhân bỗng đuổi theo Huyền Hoàng Giáo chủ, cao giọng nói:
− Thỉnh Giáo chủ thứ cho lão nhân vô lễ.
Dứt lời hai ngón tay điểm ngay tới. Lão nhân bất ngờ xuất thủ, tương ắt phải trúng ngay huyệt, nào ngờ Huyền Hoàng Giáo chủ lại né tránh được, ngoảnh đầu gằn giọng:
− Lão làm gì vậy ?
Độc nhãn lão nhân cúi mình đáp:
− Giáo chủ là bậc tôn kính, há ngả theo địch nhân ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Theo quy củ của Giáo phái chúng ta, hành động của Giáo chủ là qui chuẩn, ta đã theo lệnh Mai Hoa chủ nhân thì các hạ phải làm thế nào ?
Độc nhãn lão nhân hơi biến sắc nói nhỏ:
− Khi đệ nhị Giáo chủ qua đời, lão phu đã nói là mình ly khai Huyền Hoàng Giáo, giữ thân phận khách cư trong Giáo phái, do đó không bị Giáo qui trói buộc.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Vậy thì vị khách ấy cứ việc đi đâu tùy ý.
Độc nhãn lão nhân thong thả giơ tay hữu ra, chưởng tâm có một vệt hồng, nghiêm nghị nói:
− Trước khi đi, lão phu cũng phải vì Huyền Hoàng Giáo mà trừ khử đại họa.
Huyền Hoàng Giáo chủ thấy vệt hồng ở chưởng tâm của Độc nhãn lão nhân mỗi lúc thêm sẫm, chợt nhớ đến truyền thuyết nói rằng trong võ lâm có «Hỏa Diệm Chưởng», Độc nhãn lão nhân chính đang vận tập «Hỏa Diệm

Chưởng» lực và chưởng tâm hiển nhiên là có ý cảnh cáo nàng.
Nhưng Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế, chỉ nhớ phải luôn luôn làm theo ý của Mai Hoa chủ nhân tư tưởng của nàng lúc này như chiếc thuyền buồm đang giữa đại dương bão tố.
Nguyên «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khác hẳn «Nhiếp Hồn Đại Pháp». Người bị «Nhiếp Hồn Đại Pháp» khống chế thì tinh thần, thái độ khác hẳn người bình thường, nếu nhìn có thể biết ngay. Còn «Nhiếp Tâm Thuật» lại đem quan niệm của người chủ sự nhập vào thần trí của kẻ bị khống chế, khiến kẻ bị không chế lúc nào cũng tâm niệm nhớ đến sự giao phó của chủ sự, nhưng thần thái thì chẳng khác gì người bình thường.
Huyền Hoàng Giáo chủ biết ngay là mình đang lâm vào tình cảnh hiểm ác. «Hỏa Diệm Chưởng» của độc nhãn lão nhân tựa hồ đã đề tụ đủ mười thành công lực, chỉ cần phẩy tay một cái là sẽ đả thương nàng tức thời.
Quần hào chưa hiểu tại sao Huyền Hoàng Giáo chủ và thuộc hạ lại thành thế động thủ với nhau, nhưng đều thấy đôi bên đang tranh biện căng thẳng.
Độc nhãn lão nhân thu tay lại, nói nhỏ:
− Lão hủ cực chẳng đã phải đả thương Giáo chủ, nhưng việc Giáo chủ đi theo địch nhân là quá trọng đại, Giáo chủ đã nhận sự ủy thác của đệ nhị Giáo chủ, nay lại đem giải thể Huyền Hoàng Giáo, lão hủ không thể thấy Huyền Hoàng Giáo bị tiêu diệt bởi tay cô nương mà lại bỏ qua.
Huyền Hoàng Giáo chủ không thể thoát nổi sự khống chế vô hình của Mai Hoa chủ nhân, ứng biến không còn mau lẹ như trước, thầm biết chỉ một thoáng chốc nữa «Hỏa Diệm Chưởng» của Độc nhãn lão nhân sẽ có thể giáng xuống thân nàng, nhưng chưa nghĩ ra được cách ứng biến. Nàng vốn có thể né tránh, nhưng lại muốn giữ thể diện bổn Giáo.
Chỉ nghe Độc nhãn lão nhân thong thả nói tiếp:
− «Hỏa Diệm Chưởng» của lão phu đả thương vào nội phủ của người, thoạt đầu chỉ cảm thấy chưởng lực không có gì đáng kể, nhưng một ngày sau hỏa độc tụ tập trong nội phủ mới phát tác mà chết người. Lão phu không muốn xuất thủ sát hại Giáo chủ trước mặt quần hào, thiết nghĩ Giáo chủ cũng đồng cảm với lão phu, vậy thỉnh Giáo chủ đưa tay qua đây để lão phu kín đáo đả thương Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ chậm rãi hỏi:
− Nếu ta không đáp ứng ?
Độc nhãn lão nhân lạnh lùng đáp:
− Giáo chủ thừa hiểu rằng không có cách gì thoát khỏi tay lão phu, nếu Giáo chủ không chịu nể mặt lão phu, thì vì mấy ngàn sinh linh của Huyền Hoàng Giáo, vì di thác của đệ nhị Giáo chủ, lão hủ bất đắc dĩ phải động thủ.
Lại nói Thần Phán Trần Hải xông tới cửa lều, Khôi vĩ lão nhân từ sau khi Huyền Hoàng Giáo chủ bước ra, chưa nghe thấy có lệnh dụ từ trong lều, lúc

này có nên ngăn cản Trần Hải hay không. Thế đến của Trần Hải quá nhanh, chỉ một thoáng do dự của khôi vĩ lão nhân, Trần Hải đã xông vào lều.
Mai Hoa chủ nhân dĩ nhiên đã cảm thấy có người xông vào, đột nhiên đứng lên nép vào một góc.
Trần Hải sớm đã vận mười thành công lực vào chưởng tâm, chuẩn bị khi chiến diện với Mai Hoa chủ nhân sẽ tức thời xuất thủ để chiếm lấy tiên cơ.
Nào ngờ cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn trái ngược với dư liệu, một thiếu nữ thân hình tuyệt mỹ, mình khoác tấm voan trắng mỏng dính, tóc mây xõa ngang vai, đang đứng quay lưng về phía cửa lều. Mười thành công lực vận tập ở chưởng môn của Trần Hải không biết nên phóng vào đâu, cũng không biết thiếu nữ mỹ diễm đứng quay lưng lại là Mai Hoa chủ nhân, lão bèn hắng giọng nói:
− Lão phu Trần Hải, Mai Hoa chủ nhân ở đâu ?
Chỉ thấy mỹ diễm thiếu nữ thong thả quay người lại, đôi mắt to, đen và sáng loang loáng ánh thần quang dị thường, Trần Hải vừa bắt gặp ánh mắt ấy thì có dòng điện lưu chuyển trong người, tâm thần chấn động, mất cả sự tự chủ.
Thiếu nữ mỉm cười, thanh âm dịu ngọt, thánh thoát truyền tới:
− Ta là Mai Hoa chủ nhân đây, ngưỡng mộ anh danh Trần đại hiệp đã lâu, hôm nay hữu duyên tương ngộ trong chốn lều vải này, thật thỏa lòng mong ước.
Miệng nói, thân hình yểu điệu thướt tha lướt tới.
Trần Hải hít một hơi dài nén vào đan điền vận công lực để đối kháng với thứ ma lực dụ cảm kia.
Mai Hoa chủ nhân đưa năm ngón tay tuyệt đẹp nắm lấy cổ tay của Trần Hải, miệng dịu ngọt nói:
− Nghe bảo cả đời Trần đại hiệp chưa từng tiếp cận nữ sắc, không biết truyền ngôn là chân hay giả ?
Trần Hải chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân dâng lên không ngừng, tựa hồ trong thân thể có một thứ gì cứ muốn thoát ra. Trần Hải không thể, cũng không dám hồi đáp câu hỏi của Mai Hoa chủ nhân, toàn bộ tinh thần như tan loãng, vận khí hành công để áp chế một lực đạo xung kích kỳ dị trong nội tâm.
Chỉ thấy uyển mạch ở cổ tay hữu bị một bàn tay mềm mại như không có xương nắm nhẹ mà điện truyền giần giật, giần giật. Trần Hải cương cường oanh liệt bao năm lúc này đã vô lực kháng cự, đàng nghe hiệu lệnh kẻ khác.
Mai Hoa chủ nhân thong thả di động ngón tay lên Khúc trì huyệt ở cùi tay Trần Hải, năm ngón tay mềm mại đột nhiên tăng lực, trở thành năm que sắt.
Trần Hải chỉ cảm thấy khớp xương cổ tay đau nhói đến tê dại. Kình lực toàn thân đột nhiên tiêu tan, lực đạo xung kích tựa hồ mất hết lực khống chế, từ đan điền xông thẳng lên não, toàn thân chấn động rung lẩy bẩy.

Mai Hoa chủ nhân mỉm cười nói:
− Trần đại hiệp.

Hồi 35
Ngũ Tiễn Đinh Hồn

Lại nói năm ngón tay của Mai Hoa chủ nhân đặt tại Khúc Trì Huyệt của Trần Hải đột ngột tăng lực biến thành năm que sắt. Mai Hoa chủ nhân mỉm cười nói:
− Trần đại hiệp ...
Trần Hải giương tròn hai mắt nhìn vào mặt Mai Hoa chủ nhân, chậm rãi nói:
− Chủ nhân có điều gì phân phó ?
Mai Hoa chủ nhân nâng tấm voan lau mồ hôi mặt, thở dài nhè nhẹ, buông tay khỏi yếu huyệt của Trần Hải, mặt hơi nhợt đi.
Trần Hải chớp chớp mắt, từ từ ngoảnh mặt đi chỗ khác.
Mai Hoa chủ nhân kinh ngạc, vội nắm lấy cổ tay Trần Hải, dịu dàng nói:
− Mau quay mặt lại, nhìn vào mắt ta.
Nguyên Thần Phán Trần Hải công lực thâm hậu, Mai Hoa chủ nhân thi triển «Nhiếp Tâm Thuật» khống chế được thần trí của Trần Hải, nhưng vừa buông tay lão ra thì lão đột nhiên muốn thoát khỏi sự khống chế mà tỉnh táo trở lại. Nhưng lão đã từ từ quay mặt lại, nhìn vào mắt của Mai Hoa chủ nhân rồi cảm thấy mắt hoa lên, thần trí như mê muội. Một lát sau, Trần Hải bỗng hỏi:
− Chủ nhân có gì phân phó ?
Mai Hoa chủ nhân mỉm cười:
− Ngươi ra bên ngoài đi.
Trần Hải ứng thanh, quay mình sải bước ra khỏi lều.
Mai Hoa chủ nhân thấy Trần Hải đã bước ra thì chịu hết nổi, ngã bệt ngay xuống đất.
Nguyên «Nhiếp Tâm Thuật» làm hao tổn rất nhiều tâm lực. Mai Hoa chủ nhân liên tục thi triển mà đối thủ lại có nội công thâm hậu nên dù Mai Hoa chủ nhân khống chế được họ nhưng bản thân cũng mất quá nhiều sức lực.
Trần Hải ra khỏi lều, đi thẳng tới chỗ Huyền Hoàng Giáo chủ.
Lúc này Huyền Hoàng Giáo chủ đang chậm rãi giơ tay chuẩn bị tiếp nhận «Hỏa Diệm Chưởng» của Độc nhãn lão nhân. Nàng tự biết không thể thoát được tay của Độc nhãn lão nhân nên đành giơ tay ra.
Trần Hải vừa tới chỗ hai người, nhìn thấy bàn tay đỏ như máu của Độc nhãn lão nhân đang đưa tới tay của Huyền Hoàng Giáo chủ thì bất giác chấn động tâm thần, quát lớn:

− Dừng tay !
Độc nhãn lão nhân đã phát giác ra Giáo chủ bị một sức mạnh dị thường khống chế tâm trí. Hơn nữa, đối phương thi triển một thủ đoạn còn ngụy dị hơn cả «Nhiếp Hồn Đại Pháp» mà lão chưa thể nhận biết, Lão cảm thấy mình chưa nên động thủ nên còn do dự chưa quyết. Lúc đó thì Trần Hải đã tới. Độc nhãn lão nhân quay người lại, lạnh lùng nói:
− Trần Hải. Việc của Huyền Hoàng Giáo không cần đến các hạ can thiệp.
Trần Hải nói:
− Lão phu không thể cho các hạ sát hại Huyền Hoàng Giáo chủ được.
Trần Hải vốn coi Huyền Hoàng Giáo chủ như địch nhân, nay quan niệm đã ngược lại, thấy Độc nhãn lão nhân xuất thủ đả thương nàng thì liền can thiệp.
Quần hùng xung quanh ai nấy đều ngây người ra, không hiểu có chuyện gì giữa họ với nhau. Bỗng Long Thiên Lộc nói:
− Lao phu minh bạch rồi. Mai Hoa chủ nhân dùng «Nhiếp Hồn Đại Pháp». Huyền Hoàng Giáo chủ và Trần đại hiệp đều đã bị Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí rồi.
Độc nhãn lão nhân và Thần Phán Trần Hải đã ở thế chuẩn bị quyết đấu một mất một còn. Nghe tiếng nói kịp thời của Long Thiên Lộc, Độc nhãn lão nhân liền thu hồi «Hỏa Diệm Chưởng» đang sắp phóng ra.
Lúc này quần hào đã không còn dám khinh thường bước vào trong lều. Kỳ thực hiện tại Mai Hoa chủ nhân đang nằm trong đó, bất luận người nào bước vào, chỉ cần giơ tay một cái là ả sẽ vong mạng.
Chỉ thấy Long Thiên Lộc sải bước tới chắn giữa Độc nhãn lão nhân và Trần Hải, nói:
− Thỉnh hai vị tạm thời dừng tay, nghe Long mỗ nói vài lời.
Trần Hải chỉ nhớ tới Mai Hoa chủ nhân, chứ không sợ ai khác, bèn nói:
− Không phải lão phu ca tụng chí khí của Mai Hoa chủ nhân, nhưng tất cả chúng ta đều chẳng địch nổi nàng. Chống đối nàng chỉ là chết uổng. Chi bằng quy thuận nàng thì hơn. Mai này võ lâm sẽ có được một vị Minh Chủ xứng đáng.
Lời này nói ra từ chính miệng của Thần Phán Trần Hải thì thật là ngoài sức tưởng tượng của quần hào. Nhưng số người đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế thì lại gật gù tán thưởng. Thành thử nơi đây chia thành hai phái. Một bên thì tán thưởng, còn bên kia thì thở dài, lắc đầu, cho rằng mấy câu vừa rồi của Trần Hải đã làm mất hết thanh danh của lão bấy lâu.
Hạ Hầu Trường Phong bỗng nói:
− Không hiểu Mai Hoa chủ nhân dùng thủ đoạn gì mà lại khiến Trần đại hiệp thần trí thất thường, bị ả lợi dụng. Mấy lời vừa nói, quyết không thể từ

đáy lòng của Trần Hải.
Long Thiên Lộc nói:
− Không sai. Lão phu cũng cảm thấy như vậy.
Hạ Hầu Cương nói:
− Trần bá phụ là bậc đại anh hùng, há bị thủ đoạn này nọ dễ dàng lung lạc. Để tại hạ vào đó xem Mai Hoa chủ nhân dùng thủ đoạn gì.
Đoạn quay mình tiến nhanh về phía chiếc lều. Hạ Hầu Trường Phong quát:
− Đứng lại !
Hạ Hầu Cương ngoảnh đầu hỏi:
− Gia gia có gì giáo huấn ?
Hạ Hầu Trường Phong nói:
− Trần bá phụ của ngươi và Huyền Hoàng Giáo chủ võ công cao cường, kinh nghiệm phong phú biết bao mà còn bị Mai Hoa chủ nhân khống chế. Ngươi làm sao địch nổi Mai Hoa chủ nhân ?
Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo nói:
− Cứ để chàng vào.
Hạ Hầu Cương ngoảnh lại nhìn, thấy người vừa nói là một vị thanh y thiếu niên, không biết đã đến đây từ lúc nào. Long Thiên Lộc cung tay vái một cái, nói:
− Huynh đài y đạo cao minh, lão phu bái phục vì mình kém hơn. Thỉnh huynh đài mau xem họ thụ độc thương gì ?
Thanh y thiếu niên chậm rãi nói:
− Không cần xem. Họ đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí. Nếu Mai Hoa chủ nhân lúc này bước ra hạ lệnh thì họ sẽ lập tức răm rắp phục tùng.
Giới Tham đại sư nói:
− Chẳng lẽ không còn hy vọng cứu trị được họ hay sao ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Trừ phi trước hết phải khống chế Mai Hoa chủ nhân.
Long Thiên Lộc nói:
− Cơ trí của Huyền Hoàng Giáo chủ, quần hào tại đây đã chính mắt thấy, đích xác là không ai sánh bằng. Võ công của Trần đại hiệp đúng là được xếp vào hạng đệ nhất cao thủ của võ lâm đương đại. Vậy mà cả hai vị ấy đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế. Lão phu cho rằng tình thế vô cùng bất lợi, xem chừng chỉ có huynh đài xuất thủ mới xong. Thuật châm cứu của vị thiếu niên này quần hào đã được mục kích, công hiệu phi thường. Mọi người đều sinh lòng tôn kính chàng. Nên khi nghe Long Thiên Lộc lên tiếng thỉnh cầu chàng xuất thủ cứu giúp, không một ai lấy làm kỳ dị.
Thanh y thiếu niên thở dài nói:

− Nếu tại hạ đoán không sai thì Mai Hoa chủ nhân đã hao tổn tâm lực khá nhiều. Nếu vừa rồi cử ngay một người vào thì cũng không khó khống chế ả.
Lại nói Hạ Hầu Cương lúc vào trong lều thì Mai Hoa chủ nhân vừa mới ngồi dậy, vận công điều tức. Giả sử chàng vào sớm một chút thì Mai Hoa chủ nhân chẳng còn sức lực phản kháng. Hạ Hầu Cương nhìn thân hình gần như lõa thể thì bất giác sững sờ.
Mai Hoa chủ nhân từ từ mở to đôi mắt, nhìn Hạ Hầu Cương mỉm cười, đưa cánh tay nõn nà lên, nói:
− Mau qua đây đỡ ta đứng dậy.
Mắt thiếu nữ sáng lên kỳ lạ, nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Cương.
Hạ Hầu Cương vừa bắt gặp ánh mắt nàng thì tâm thần chấn động, ngoan ngoãn bước lại.
Mai Hoa chủ nhân nắm lấy cánh tay của Hạ Hầu Cương đứng dậy, rồi đột nhiên ngã người vào lòng chàng.
Lúc này thần trí Hạ Hầu Cương tự nhiên tỉnh táo đôi chút. Tay hữu ngầm vận chân lực đặt ở sau lưng Mai Hoa chủ nhân, chỗ tương ứng với tim.
Chính lúc chàng định phát xuất nội lực thì Mai Hoa chủ nhân đột ngột phát giác, quay mặt lại dịu dàng nói:
− Hãy nhìn vào mặt ta xem.
Thanh âm nhu hòa, dịu ngọt, nghe cứ như mật rót vào tai. Hạ Hầu Cương bất giác quay mặt lại. Bốn đạo mục quang gặp nhau, tâm thần chàng lập tức chấn động, nội lực ở bàn tay cũng chẳng phát ra bổi.
Hạ Hầu Trường Phong ở bên ngoài ngưng thần nhìn động tĩnh của tấm vải che cửa lều. Chừng sau một tuần trà, Hạ Hầu Cương thong thả bước ra. Hạ Hầu Trường Phong rảo bước tới đón, hỏi nhỏ:
− Hài tử, ngươi có bị sao hay không ?
Hạ Hầu Cương cười nhạt nói:
− Hài nhi đã quy thuận Mai Hoa chủ nhân ...
Thanh y thiếu niên chớp mắt, phóng ra hai luồng hào quanh, chằm chằm nhìn vào mặt Hạ Hầu Cương, chậm rãi hỏi:
− Mai Hoa chủ nhân tốt lắm phải không ?
Hạ Hầu Cương vừa bắt gặp ánh mắt của thanh y thiếu niên thì toàn thân run rẩy, đáp:
− Nàng rất tốt.
Thanh âm của thanh y thiếu niên đột nhiên chuyển biến thập phần nghiêm nghị, hỏi rành rọt từng lời:
− Có phải nàng ta mệt mỏi lắm phải không ?
Hạ Hầu Cương ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hai mắt chăm chú nhìn vào mặt thanh y thiếu niên, lẩm bẩm:
− Nàng ta rất mệt mỏi.

Hạ Hầu Trường Phong phát giác ra ái tử đột nhiên ngơ ngơ ngẩn ngẩn như đã biến thành một kẻ khác hẳn thì lo lắng vô cùng, liền giơ tay định cầm lấy cổ tay chàng. Chỉ nghe thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:
− Không được động đến công tử.
Hạ Hầu Trường Phong hỏi:
− Tại sao ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Công tử thoạt đầu bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế. Vừa rồi tại hạ lại thi triển «Di Hồn Đại Pháp» để làm mê loạn thần trí của công tử. Hiện tại trong đầu của công tử có hai loại ý niệm đang xung đột dữ dội với nhau, chưa bên nào thắng. Các hạ tuy là phụ thân của công tử nhưng chỉ e lúc này công tử cũng nhận không ra. Nếu các hạ nắm lấy uyển mạch của công tử thì bản năng tiềm tàng của công tử sẽ khiến công tử phản kích. Thật là nguy cho tính mạng.
Chàng đưa mắt nhìn qua quần hào một lượt, nói:
− Không riêng gì Hạ Hầu công tử. Hết thảy những người bị «Nhiếp Tâm Thuậ» của Mai Hoa chủ nhân đều không nên động tới. Nếu bị kích động thì họ sẽ xuất thủ ngay. Sau đó thì họ sẽ khó bề thoát chết.
Chàng thiếu niên vô danh tính, cũng chẳng biết từ đâu đến nhưng trong tình thế này nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh của quần hào.
Chỉ thấy mục quang của chàng ngưng đọng lại trên mặt Độc nhãn lão nhân, nghiêm giọng nói:
− Các hạ tuy không để lộ thân phận nhưng võ công của các hạ là tối cao minh ở đây. Ngoại trừ Mai Hoa chủ nhân, chỉ có Oải Tiên Vương Dật là có thể so sánh vối các hạ. Nhưng Oải Tiên Vương Dật đang phải vận khí điều tức, công lực chưa hồi phục hoàn toàn. Sau khi tại hạ vào trong lều thì các hạ hãy tạm thời thống lĩnh quần hào. Một khi tại hạ chưa bước ra khỏi lều thì bất cứ ai cũng không được vào trong đó. «Hỏa Diệm Chưởng» của các hạ đã tới cảnh giới «Lô Hỏa Thuần Thanh», nếu kẻ nào cố tình xông vào trong lều thì các hạ cứ giáng cho hắn một chưởng.
Độc nhãn lão nhân tựa hồ như đang định chối từ thì một hắc y nhân mang mạng che mặt, dáng người mảnh mai, đứng bên cạnh lão đã thay lão đáp ứng.
Thanh y thiếu niên hỏi Độc nhãn lão nhân:
− Các hạ đáp ứng rồi chứ ?
Độc nhãn lão nhân thở dài nhè nhẹ, đáp:
− Nếu huynh đài đấu không lại Mai Hoa chủ nhân thì lão phu bất đắc dĩ phải lo thu dọn tàn cuộc.
Thanh y thiếu niên nói:
− Nếu tại hạ cũng bại dưới tay của Mai Hoa chủ nhân thì các vị cũng nên

đào thoát thì hơn.
Đoạn chàng bước về phía cửa lều.
Khôi vĩ lão nhân trấn giữ yếu đạo thấy hết thảy những người ở trong lều ra đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của chủ nhân khống chế. Nhưng lại không biết chủ nhân đã lâm vào thế kiệt lực nên không ngăn cản thanh y thiếu niên.
Khi thanh y thiếu niên bước vào, mặt Mai Hoa chủ nhân còn chưa ráo mồ hôi. Mai Hoa chủ nhân ngẩng mặt lên, nhìn thanh y thiếu niên một chút, tựa hồ thầm biết đây là kình địch, bất giác biến sắc, vội đứng dậy. Thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:
− Công Tôn cô nương. «Nhiếp Tâm Thuật» của cô nương cũng cao minh đấy !
Mai Hoa chủ nhân chăm chăm nhìn thanh y thiếu niên, nói:
− Ngươi cuối cùng là ai ? Vì sao cứ luôn gây khó dễ với ta ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Cô nương muốn sát nhân còn ta muốn cứu người. Cô nương muốn hành ác còn ta muốn làm thiện. Đạo của hai ta bất đồng, mà lại trái ngược nhau nên thành thế oan gia đối đầu.
Mai Hoa chủ nhân cảm thấy thần quanh từ đôi mắt đối phương ngời ngời tỏa sáng thì bất giác trong lòng xốn xang, vội ngoảnh đi, hỏi:
− Ngươi biết «Di Hồn Đại Pháp» ư ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− «Di Hồn Đại Pháp» với «Nhiếp Tâm Thuật» tuy đồng lộ đạo nhưng một đằng bắt nguồn từ Huyền Môn đạo pháp, một đằng là tuyệt kỹ thượng thừa của môn Du Già. Hôm nay chính là lúc mỗi bên tận lực thi triển để phân cao thấp.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Ngươi không phải là nam tử hán.
Thanh y thiếu niên đáp:
− Điều đó khiến cô nương mất đi nhiều thuận lợi.
Mai Hoa chủ nhân gằn giọng:
− Cuối cùng thì ngươi là ai ?
thanh y thiếu niên đáp:
− Chúng ta đã gặp nhau đêm qua. Sao cô nương chóng quên thế ?
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đêm qua ngươi là bạch y cô nương phải không ?
Thanh y thiếu niên đáp:
− Đúng thế. Ta là Vương Tích Hương.
Mai Hoa chủ nhân ngầm vận công lực, giơ tay hữu định phóng chưởng, chợt thấy Vương Tích Hương bỗng cắm một mũi kim châm lên vai thì bất giác ngây người, hỏi:

− Ngươi làm gì vậy ?
Vương Tích Hương mắt sáng rực, lạnh lùng nói:
− Buông tay xuống !
Mai Hoa chủ nhân bắt gặp ánh mắt của nàng, trong lòng xốn xang dao động, từ từ buông tay xuống, nói:
− Chúng ta có thể hòa giải với nhau được chăng ?
Câu nói này khiến Mai Hoa chủ nhân hao tốn nhiều khí lực, tựa hồ phải vận dụng khí lực toàn thân.
Vương Tích Hương đáp:
− Được, nhưng cô nương đã kiệt sức, ta phải châm cứu cho cô nương rồi mới có thể đàm phán với nhau được.
Mai Hoa chủ nhân run rẩy toàn thân nói:
− Được.
Vương Tích Hương bước tới, cắm nhanh năm mũi kim châm lên người Mai Hoa chủ nhân, rồi hít một hơi dài, nói khẽ:
− Cả hai chúng ta nên ngồi xuống nghỉ một lát.
Mai Hoa chủ nhân kiên cường lúc này trở nên thập phần ngoan ngoãn, y lời ngồi xuống. Vương Tích Hương lau mồ hôi mặt, rút mũi kim cắm ở vai ra, rồi cũng ngồi xuống.
Chừng sau một tuần trà, Mai Hoa chủ nhân mở mắt ra trước, thấy Vương Tích Hương vẫn còn nhắm mắt điều tức thì nổi sát cơ nhưng một bên tay hữu không chịu tuân theo ý muốn, ba lần cố giơ lên nhưng chẳng được.
Vương Tích Hương từ từ mở mắt, cười hỏi:
− Cô nương định ngầm ám toán ta chứ gì ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Ta bị ngươi châm kim vào huyệt, dù có muốn ám toán cũng chẳng được.
Vương Tích Hương nói:
− Phép châm kim vào huyệt của ta vừa rồi gọi là «Ngũ Tiên Đinh Hồn», chẳng những làm hai cánh tay của cô nương không cử động được mà song cước cũng hết đá nổi.
Mai Hoa chủ nhân rụng rời tay chân:
− Nói như vậy, ngay cả đi lại cũng không được nữa sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Đi lại thì vẫn bình thường, có điều là không được động thủ với người khác.
Mai Hoa chủ nhân từ từ đứng dậy, đi thử hai bước, nói:
− Ngươi nói ra điều kiện của ngươi đi.
Vương Tích Hương nói:
− Rất đơn giản, chỉ cần cô nương hồi phục thần trí cho những người vừa bị cô nương khống chế. Và nội trong ba tháng, cô nương không được gây sự gì

hết.
Mai Hoa chủ nhân hỏi:
− Sau ba tháng thì sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Khi ấy nếu ta còn sống thì nhất định sẽ có phương pháp chế phục cô nương. Dù cô nương cố tình gây chuyện can qua cũng chắc chắn thất bại. Nếu ta chết trước thời hạn ấy thì dù cô nương có đảo thiên nghịch địa thì ta cũng chẳng quản nổi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Sau ba tháng, nếu ta dấy binh đao, ngươi có biết kẻ đầu tiên ta sẽ giết là ai không ?
Vương Tích Hương đáp:
− Chắc là Huyền Hoàng Giáo chủ.
Mai Hoa chủ nhân cau mày:
− Vì sao ngươi không nói là chính ngươi ?
Vương Tích Hương đáp:
− Vì cô nương không giết nổi ta.
Mai Hoa chủ nhân bỗng cười ha hả nói:
− Cô nương kém ta chừng hai tuổi. Ta có thể gọi cô nương là muội muội được chăng ?
Vương Tích Hương đáp:
− Cô nương không thấy quá trơ trẽn hay sao ?
Mai Hoa chủ nhân cười nói:
− Cô nương đừng tưởng mình thông minh lắm. Chỉ cần qua việc cô nương đoán vừa rồi thì ta đã thắng cô nương.
Vương Tích Hương biến sắc, nghiêm mặt hỏi:
− Ta đoán sai ư ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Sai hoàn toàn.
Vương Tích Hương hỏi:
− Cô nương muốn giết ai ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Lãnh Như Băng. Ta muốn cho ngươi nếm mùi thống khổ vì tình.
Vương Tích Hương cười khanh khách nói:
− Điều này quả thật ta không nghĩ đến. Nếu vậy thì cô nương lầm to. Cô nương có giết Lãnh Như Băng hàng trăm lần cũng chẳng liên quan gì đến ta.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu cô nương không đau khổ thì thực là oan uổng cho Lãnh Như Băng.
Vương Tích Hương hỏi:
− Cô nương có phải thích chàng hay không ? Nếu có thì ta sẽ nhường cho.

Mai Hoa chủ nhân tức giận nói:
− Vương cô nương nói xàm gì vậy ?
Vương Tích Hương cười khanh khách nói:
− Thôi đừng nhắc đến chuyện đó. Hãy cho ta biết làm thế nào mới giải trừ được cho những người bị cô nương khống chế thần trí ngoài kia.
Mai Hoa chủ nhân giáp:
− Nếu cô nương tin ta thì hãy rút kim châm ra khỏi thân thể ta. Ta sẽ tức thời lui quân.
Vương Tích Hương đáp:
− Ta tin cô nương chứ. Có điều là ...
Ngừng một chút, nàng tiếp:
− Nếu ta không có lòng thiện lương thì lúc nãy ta đã giết chết cô nương rồi.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Nếu giết ta thì cô nương trở thành vô địch trong thiên hạ. Thiết tưởng sẽ chẳng có gì là khoái lạc.
Vương Tích Hương nói:
− Ta không hề có ý đua tranh hơn thua trong võ lâm, cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Lần này đối địch với cô nương, chẳng qua là vì hoàn cảnh đưa đẩy khiến ta thấy hào hứng. Một khi đã can thiệp thì phải có thủy có chung.
Mai Hoa chủ nhân nói:
− Hãy điểm Thụy huyệt của họ để họ ngủ mười hai canh giờ. Sau đó dội nước lạnh vào đầu, giải huyệt cho họ thì sẽ hồi phục hoàn toàn thần trí.
Vương Tích Hương nói:
− Được. Sau khi ta cứu họ thì sẽ rút kim châm khỏi thân thể cô nương.
Đoạn quay người bước đi, được hai bước thì nàng ngoảnh lại, nói:
− Rút kim thì phải theo thứ tự. Nếu làm sai thì đừng trách ta không nói trước.
Mai Hoa chủ nhân bán tín bán nghi, hỏi:
− Phép châm cứu hoàn toàn không phải do Vương cô nương nghĩ ra. Ta chưa nghe ai nói là phải rút kim theo thứ tự.
Vương Tích Hương cười đáp:
− Không tin thì làm thử xem.
Mai Hoa chủ nhân cảm thấy người này đầy vẻ cao thâm huyền bí, từng lời đều đáng tin. Dù chưa tin hoàn toàn nhưng cũng khó biết được thực hư.
Vương Tích Hương tiện tay lấy chiếc áo choàng treo trong lều, cười nói:
− Khoác cái này vào rồi chúng ta cùng đi ra ngoài.
Mai Hoa chủ nhân nhìn chiếc áo choàng một cái, đoạn cao giọng gọi:
− Tử Túc có đó không ?
Có tiếng đáp:

− Cô nương có gì phân phó ?
Một thanh y tiểu tỳ trong góc lều vén màn che, thong thả bước ra. Mai Hoa chủ nhân nói:
− Đi lấy y phục cho ta.
Tử Túc ứng thanh, trở vào trong góc lều, không còn thấy đâu nữa.
Vương Tích Hương hỏi:
− Cô nương đã sớm bố trí mai phục trong lều ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Các tỳ nữ ở căn lều bên cạnh, có địa đạo thông sang. Chỉ khi nào có lệnh của ta thì chúng mới dám bước sang lều này.
Vương Tích Hương nói:
− Thì ra vậy. Cô nương chuẩn bị chu đáo quá. Đã biết chắc thắng mà còn bố trí sẵn mật đạo để tẩu thoát.
Tử Túc đã mang y phục sang. Mai Hoa chủ nhân mặc vội vào người, khoát một mảnh vải màu tím, mang mặt nạ, nói:
− Đi được rồi.
Vương Tích Hương nói:
− Hãy khoan, cô nương tên gì ?
Mai Hoa chủ nhân đáp:
− Cứ gọi là Mai Hoa chủ nhân, không được sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Cô nương không chịu nói thì ta sẽ gọi cô nương là Công Tôn phu nhân.
Mai Hoa chủ nhân cười:
− Công Tôn Ngọc Sương.
Hai người cầm tay nhau, tươi cười bước ra khỏi lều.
Đám thanh y tỳ nữ và Khôi vĩ lão nhân tựa hồ đã từng thấy chủ nhân trang phục và đeo mặt nạ như thế này nên đều nhất tề cúi mình thi lễ.
Vương Tích Hương dột nhiên minh bạch vì sao Công Tôn Ngọc Sương đòi mang y phục mới chịu ra. Nguyên là ả chỉ xuất hiện trước mặt thuộc hạ dưới vài bộ trang phục nhất định. Nàng bèn lưu tâm ghi nhớ chi tiết cách trang phục này của ả.
Công Tôn Ngọc Sương nói với đám tỳ nữ:
− Các ngươi thu dọn lều vải, chờ lệnh ta hành sự ...
Rồi bước tới bên Khôi vĩ lão nhân nói:
− Chúng ta đã thua cuộc hoàn toàn. Hãy ra lệnh cho phục binh tứ phía lùi xa hai chục dặm.
Khôi vĩ lão nhân sững sờ đáp:
− Lão nô xin tuân lệnh.
Công Tôn Ngọc Sương tiếp:
− Giữ lại Tử Túc và mười hai thư sinh. Còn lại rút đi toàn bộ.

Quay sang Vương Tích Hương, nàng mỉm cười, rồi bảo Khôi vĩ lão nhân:
− Chúng ta có thể nghỉ ngơi ba tháng.
Vương Tích Hương hỏi nhỏ:
− Giữ lại mười hai thư sinh để làm gì ?
Chỉ thấy Khôi vĩ lão nhân hai tay giơ quá đầu, nói:
− Chủ nhân hãy bảo trọng.
Đoạn quay mình bước đi.
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Mười hai thư sinh uyên bác nhất sẽ được theo ta học võ công.
Bỗng nàng đổi giọng, hỏi:
− Vương cô nương, liệu có thể khôi phục cho ta một tay để tiện dụng chăng ?
Vương Tích Hương mỉm cười, dịu dàng đáp:
− Nếu cô nương quả không sợ chết, cũng không sợ tàn phế hay toàn bộ võ công sẽ bị phế bỏ thì ta có thể rút kim ra khỏi vai cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương cả kinh, cười hỏi:
− Nghiêm trọng như vậy ư ?
Vương Tích Hương đáp:
− Có phải cô nương chưa tin ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Bán tín bán nghi ...
Nàng chằm chằm nhìn mặt Vương Tích Hương một hồi, nói:
− Có điều ta chưa muốn mạo hiểm.
Vương Tích Hương nói:
− Dường như cô nương rất tin ta.
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta tạm thời bại dưới tay cô nương thì bất đắc dĩ phải thế này.
Vương Tích Hương nói:
− Ồ. Đại trượng phu há chịu khuất thân. Tiếc rằng cô nương là nhi nữ. Mong sao ta có thể làm cho cô nương trở nên nhu mì, không làm những chuyện nghịch thiên phản địa.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Cô nương xem trên cõi thế gian này, ai có thể trở thành tình lang của ta ?
Hai người tuy là kình địch với nhau nhưng lúc này nói năng với nhau rất dịu dàng, tựa hồ đang giãi bày tâm sự.
Họ đã tới chỗ quần hào đứng đợi.
Long Thiên Lộc nói nhỏ với Hạ Hầu Trường Phong:
− Tài năng của thanh y thiếu niên quả nhiên vượt xa chúng ta. Chàng có thể làm cho Mai Hoa chủ nhân phải khuất phục. Ôi, xem ra chúng ta hết thời rồi.
Chỉ nghe Vương Tích Hương cao giọng nói:

− Công Tông cô nương đã nể mặt tại hạ nên cho lui phục binh tứ phía ...
Hạ Hầu Trường Phong lo lắng hỏi:
− Thế còn những người bị khống chế thần trí ?
Vương Tích Hương nói tiếp:
− Dĩ nhiên là cần phải giải cứu. Bất quá chỉ là không thể dùng dược vật nên phải phiền chư vị hỗ trợ một chút ...
Hạ Hầu Trường Phong hỏi:
− Chúng tôi có thể làm được gì đây ?
Vương Tích Hương nói:
− Chỉ cần điểm Thụy Huyệt cho họ ngủ mười hai canh giờ, sau đó dùng nước lạnh dội vào đầu họ rồi giải huyệt thì sẽ phục hồi hoàn toàn thần trí.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Hãy khoan.
Vương Tích Hương hỏi:
− Cô nương đánh lừa ta ư ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Thần trí của họ đang bị khống chế nhưng không hề mê loạn, võ công chưa mất. Nếu các vị xuất thủ điểm huyệt thì sẽ khiến họ phản kháng.
Nhìn qua quần hào một lượt, nàng tiếp:
− Nơi đây sẽ trở thành đấu trường loạn đả thảm khốc.
Vương Tích Hương nói:
− Ồ, ta chút nữa đã bị cô nương đánh lừa. Lúc này tại sao cô nương mới chịu nói rõ ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Nếu ác chiến xảy ra, song phương đều bỏ mạng thì những hung thủ từng sát hại phụ mẫu của ta đều chết hết thì ta đâu còn cơ hội tự tay báo thù.
Vương Tích Hương cười:
− Trừ điểm đó ra, còn một lý do nữa. Đó là cô nương sợ rằng trong lúc loạn đả, chính cô nương cũng sẽ bị vong mạng.
Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi nói:
− Vương cô nương lại đoán trúng tâm sự của ta. Nếu cô nương không đưa ta cùng ra đây thì lúc này đã diễn ra cảnh chém giết thảm khốc nơi đây.
Vương Tích Hương hỏi:
− Hiện tại phải làm thế nào ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta sẽ làm cho thần trí của họ hôn mê. Các vị hãy xuất thủ điểm huyệt. Có điều là phải cực kỳ thần tốc.
Đoạn giơ tay vỗ vào nhau năm tiếng.
Quả nhiên tất cả những người bị khống chế thần trí đều nhất loạt ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào mặt Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương nói nhỏ:
− Các vị xuất thủ mau.
Hạ Hầu Trường Phong, Giới Tham đại sư, Độc nhãn lão nhân lập tức xuất thủ điểm huyệt tới tấp.
Ba vị này đều thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, động tác nhanh như chớp.
Trong phút chốc, những người bị điểm huyệt đều đã nằm xuống ngủ.
Công Tôn Ngọc Sương hít một hơi dài, ngoảnh đầu hỏi Vương Tích Hương:
− Ngươi đã bằng lòng chưa ?
Vương Tích Hương nói:
− Còn phải đợi mười hai canh giờ. Sau khi họ tỉnh dậy thì cô nương mới đi được.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi:
− Ta đã tín nhiệm cô nương đủ mọi chuyện. Sao cô nương còn chưa tin ta ?
Vương Tích Hương đáp:
− Sinh mạng của mấy trăm người há có thể nói một câu khinh suất ?
Công Tôn Ngọc Sương định nói gì lại thôi.
Vương Tích Hương cầm tay Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
− Hiện tại chúng ta cùng vào lều đàm đạo với nhau cho vui vẻ.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Đáng tiếc cô nương không phải là nam nhân.
Vương Tích Hương đáp:
− Ồ, giả sử ta là nam nhân thì cũng sẽ không kết hôn với một nữ nhân như cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Vì sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Cô nương phong lưu phóng túng như vậy, chỉ e khó bề thủ tiết.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Cô nương thấy ta tùy tiện, phóng túng lắm sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Chẳng lẽ cô nương lại là một nữ nhi đứng đắn ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ta có nói cũng chẳng ích gì, im lặng thì hơn.
Vương Tích Hương mỉm cười:
− Ta có thể làm mối cho cô nương một nam nhân.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi:
− Vương cô nương giễu cợt ta để làm gì ?
Vương Tích Hương đáp:
− Ta thật sự thành tâm, nếu cô nương không tin thì thôi.
Hai người đã vào đến trong lều. Vương Tích Hương buông tay Công Tôn

Ngọc Sương, mỉm cười nói:
− Mười hai canh giờ sau, cô nương có thể rời khỏi nơi đây. Lúc này tốt nhất là hãy an phận nghỉ ngơi, đừng mưu tính giở trò gì khác.
Công Tôn Ngọc Sương tuy có võ công thượng thừa nhưng năm đại huyệt đều đã bị cắm kim châm, muốn thi triển võ công cũng chẳng được.
Vương Tích Hương nói:
− Bên ngoài lều ta đã bố trí chặt chẽ, cô nương cứ an tâm mà nghỉ ngơi.
Đoạn nàng bước ra khỏi lều.
Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy vô cùng sầu muộn, nghĩ:
"Ta bố trí chiếc lều này để giam hãm anh hùng thiên hạ, không ngờ nó lại biến thành nơi giam giữ chính ta." Đang nghĩ, bỗng thấy một người toàn thân y phục màu đen, mặt che mạng bước vào, lạnh lùng nói:
− Đợi chờ mười hai canh giờ thì quá dài, e rằng cô nương không đủ nhẫn nại.
Thanh âm trong trẻo, rõ ràng là giọng của nữ nhân.
Công Tôn Ngọc Sương chột dạ hỏi:
− Cô nương muốn làm gì ta ?
Người kia đáp:
− Ta muốn giúp cô nương ngủ ngon lành trong khi chờ đợi.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Cô nương có phải là người của Huyền Hoàng Giáo không ?
Người kia đáp:
− Đúng thế.
Đoạn giơ tay điểm vào Thụy huyệt của Công Tôn Ngọc Sương.
– -- oo -- Sau một giấc ngủ dài, khi tỉnh lại, cảnh vật đã khác hẳn. Công Tôn Ngọc Sương chỉ cảm thấy xung quanh có rất nhiều người. Người ngồi hàng đầu bên tả chính là Thần Phán Trần Hải. Tiếp đến là Giới Tham đại sư, Hạ Hầu Trường Phong, Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương và hơn mười người nữa. Hàng bên hữu gồm Huyền Hoàng Giáo chủ, tiếp đến là Độc nhãn lão nhân và hơn mười người khác.
Công Tôn Ngọc Sương cử động hai vai, thấy đã dễ dàng linh hoạt. Năm mũi kim châm đã được rút ra khỏi thân mình. Ngầm vận khí thì thấy chân khí lưu thông thì hăng hái hẳn lên. Chỉ nghe Trần Hải nói:
− «Nhiếp Tâm Thuật» của Công Tôn cô nương quả rất cao minh.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Các vị kéo đầy người đến đây, có phải định dựa vào thế đông để vây khốn bổn cô nương ở chốn này không ?
Trần Hải đáp:
− Chúng ta đây đều là những người được cô nương thỉnh tới dự hội. Nay muốn đàm phán với cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương thong thả nhìn khắp lượt quần hào, nói:
− Vị cô nương họ Vương đâu rồi ?
Trần Hải đáp:
− Vị huynh đài ấy có cấp sự nên đã đi nơi khác.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Nếu nàng đã đi thì các vị còn đàm phán cái gì với bổn cô nương ? Bổn cô nương chỉ bại dưới tay Vương cô nương thôi, còn các vị đều là bại tướng của bổn cô nương. Cổ nhân có câu «bại tướng bất ngôn dũng» (bại tướng không nói mạnh), các vị định đặt điều kiện với bổn cô nương há chẳng nực cười lắm sao ?
Quần hào nghe vậy đều có vẻ hổ thẹn. Không khí trầm mặc một hồi, rồi Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Phía bổn tòa đều phụng mệnh Vương tiên sinh đến đây đàm phán với Công Tôn cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
− Các vị nói đi.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Phía bổn tòa chỉ muốn cô nương từ bỏ ý định tranh đoạt với giang hồ, hãm hại anh hùng võ lâm.
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Các vị không cho bổn cô nương được báo cừu à ?
Trần Hải đáp:
− Phu phụ Công Tôn Phụng tuy bị anh hùng thiên hạ vây công mà chết, nhưng cô nương không thể dựa vào đó mà trút giận lên đầu võ lâm thiên hạ.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Có phải các vị chuẩn vị tự tuyệt trước linh tiền của phụ mẫu ta ?
Trần Hải nói:
− Cũng không phải vậy. Nhưng lão phu có thể đem hết khả năng, thỉnh những người tham gia sự việc ngày đó, ước định một nơi với cô nương để quyết một trận tử chiến. Nếu cô nương có thể giết chết họ, lấy hàng chục mạng người đền mạng cho lệnh tôn, lệnh đường thì đã là sòng phẳng lắm rồi.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Nếu những người tham gia đã chết thì hậu duệ của họ có đến thay hay không ?
Trần Hải hỏi:
− Có phải cô nương muốn tận diệt hết tất cả mọi người tham gia đại hội hôm qua ?
Công Tôn Ngọc Sương cười nói:
− Dĩ nhiên. Sự việc hôm qua chưa đủ chứng minh điều đó sao ?

Trần Hải nói:
− Chết rồi thì thôi. Người ta đã chết thì còn báo cừu gì nữa. Huống hồ thủ phạm sát hại lệnh tôn lệnh đường ngày ấy là lão phu đây. Những người khác chẳng qua là bị lão phu rủ theo mà thôi.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Các hạ muốn đền tội một mình ư ? Cứ như bổn cô nương biết thì sát hại phụ mẫu của bổn cô nương có ba nhân vật chủ chốt. Ngoài các hạ ra còn hai vị nữa là Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương và Dã Hạc Thượng Nhân.
Vương Phi Dương đột nhiên cung tay nói:
− Tại hạ Vương Phi Dương, truyền nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia. Vương Đông Dương là phụ thân của tại hạ. Phụ trái tử hoàn, tại hạ sẽ thay cho tiên phụ.
Trần Hải thở dài nhè nhẹ nói:
− Những kẻ nửa năm về trước vây công lão phu có phải là thuộc hạ của cô nương ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Họ đâm các hạ mười bảy kiếm mà vẫn không giết chết được các hạ.
Trần Hải nói:
− Mạng của lão phu sớm muộn gì cũng sẽ ở trong tay cô nương. Cô nương khỏi cần vội vã ...
Ngừng một chút, lão lại hỏi:
− Không biết cô nương có đồng ý với đề xuất vừa rồi của lão phu không ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Nếu bổn cô nương không đáp ứng ?
Trần Hải nói:
− Nếu cô nương khăng khăng mai này hãm hại giang hồ thì chi bằng ngay lúc này đôi bên sinh tử với nhau một trận.
Công Tôn Ngọc Sương cười phá lên, nói:
− Các vị có nắm chắc phần thắng hay chưa ?
Trần Hải nói:
− Động thủ tiếp chiêu không giống như liều chết giao đấu. Việc thứ nhất chỉ là tranh hơn thua, xem võ công ai cao hơn. Việc thứ hai còn do dũng khí, võ công kém hơn có thể thắng người có võ công cao hơn.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Nói như vậy thì người ta chẳng cần cầu tiến, chẳng phải khổ luyện võ công nữa sao ?
Trần Hải nói:
− Những người hiện ở đây đều vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm. Nếu phía lão phu không theo quy củ đơn đả độc đấu thì thỉnh cô nương suy tính cho

kỹ, liệu có thể một mình địch nổi sự vây công của phía lão phu hay chăng ?
Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đứng dậy nói:
− Võ công cao thấp quyết chẳng phải do mưu tính theo kiểu đó, vì tính sai một ly sẽ đi một dặm. Nếu các vị không tin thì cứ chọn ra ba vị võ công cao cường nhất thử đấu với một mình Công Tôn Ngọc Sương này sẽ biết.
Trần Hải nói:
− Có phải cô nương đã suy tính kỹ là đủ thắng được phía lão phu ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Bổn cô nương chỉ là nói cho các vị biết rằng võ công không phải như phép cộng trong bàn tính.
Ngừng một chút, nàng đưa mắt nhìn một lượt rồi nói:
− Nào, ai muốn thử thì mau xuất thủ. Nhưng nếu tự biết không địch nổi thì chớ dại dột mà hối không kịp đấy.
Mọi người nghe vậy đều thất sắc, nghĩ đến võ công thượng thừa của ả thì tất cả đều ngồi im.
Thần Phán Trần Hải vụt đứng dậy nói:
− Lão phu đến lĩnh giáo trước.
Đoạn lão tiến về phía Công Tôn Ngọc Sương.
Công Tôn Ngọc Sương cao giọng hỏi:
− Còn vị nào nữa không ?
Chỉ thấy mười mấy người nữa lục tục đứng dậy.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Không nên nhiều như vậy.
Vương Phi Dương bước tới nói:
− Tại hạ là cừu nhân bất cộng đái thiên với cô nương, ắt nên đấu trước.
Một giọng khác tiếp:
− Tại hạ từng học qua võ công của lão tiền bối Trần Hải, tình như sư đồ, cũng nên đấu trước.
Công Tôn Ngọc Sương ngoảnh lại nhìn thì thấy người vừa lên tiếng là Hạ Hầu Cương. Trần Hải đang định bảo Hạ Hầu Cương trở về chỗ ngồi thì Công Tôn Ngọc Sương đã nói trước:
− Được ! Vậy thỉnh ba vị mau xuất thủ.
Vương Phi Dương đưa mắt nhìn Hạ Hầu Cương, nói:
− Nàng ta tựa hồ có chỗ dựa nên không sợ. Chúng ta xuất thủ phải cẩn thận một chút.
Hạ Hầu Cương nói:
− Nếu nàng ta chỉ dựa vào công phu quyền cước mà thắng chúng ta thì tiểu đệ có bại cũng tâm phục khẩu phục.
Chỉ nghe Trần Hải quát:
− Cô nương cẩn thận này !

Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Cứ việc xuất thủ.
Trần Hải nói:
− Được !
Một chưởng phóng ra, xé gió ào ào.
Công Tôn Ngọc Sương xoay người né tránh, cười nói:
− Chưởng này bị lệch một chút. Nếu di sang bên hữu một thước thì mới đúng chỗ hiểm.
Trần Hải lạnh lùng nói:
− Không cần cô nương bận tâm.
Song chưởng liên hoàn lại phóng ra. Uy danh Thần Phán Trần Hải lừng lẫy giang hồ mấy chục năm thì võ công há lại tầm thường ? Song chưởng liên hoàn phóng ra, trong giây lát chưởng phong vù vù như gió lốc tràn tới.
Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương vận công tạo thế đứng ở hai hướng, chưa tùy tiện xuất thủ. Làm như vậy khiến Công Tôn Ngọc Sương phải phân tâm đề phòng thêm hai phía khác, trong khi phải trực diện đối phó với Trần Hải.
Chưởng thế công kích của Trần Hải càng lúc càng lợi hại nhưng thân pháp né tránh của Công Tôn Ngọc Sương ảo diệu vô cùng. Chỉ thấy thân hình tuyệt mỹ của nàng nhanh hơn tia chớp nhưng chỉ quanh quẩn trong phạm vi ba thước.
Chưởng thế tứ bề ào ào như cuồng phong bạo vũ vẫn không đánh trúng được nàng.
Tất cả các đạo mục quang đều đổ dồn tới chỗ Trần Hải và Công Tôn Ngọc Sương, bởi vì sự thắng bại của trận đấu này có quan hệ trọng đại tới họ. Trần Hải đã công kích liền năm sáu chục quyền chưởng, chẳng những chưa đánh trúng Công Tôn Ngọc Sương được mà còn chưa bức được nàng thoái lui một bước, thì bất giác trong lòng có chút nôn nóng.
Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương vẫn chờ cơ hội để xuất thủ thì sẽ đả thương đối phương. Nhưng sau mấy chục chiêu vẫn chưa phát hiện được chỗ sơ hở của nàng.
Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Cẩn thận, bổn cô nương phản kích đó !
Đoạn nàng phóng ra một chưởng.
Trần Hải đang nôn nóng, thấy đối phương phóng chưởng, liền hét một tiếng, vung chưởng nghênh tiếp.
Trần Hải đánh đã lâu mà vẫn chưa thủ thắng nên kỳ vọng vào nội công thâm hậu của mình, dùng cương đối cương, nghênh tiếp chưởng này để thủ thắng. Lão dồn nội lực toàn thân vào bàn tay, thầm tính rằng nếu không đả thương được đối phương thì ít ra cũng là lưỡng bại câu thương, để cho Vương Phi

Dương và Hạ Hầu Cương hoàn tất phần còn lại.
Nào ngờ chưởng lực vừa đánh tới chưởng lực của đối phương thì như đánh vào thân thủy xà, chỉ cảm thấy chưởng thế của đối phương trơn trượt, thành thử lực đạo cực mạnh bị trượt sang một bên.
Chưởng lực trượt qua ngực đối phương mà lại thốc sang phía Vương Phi Dương.
Trần Hải thấy luồng lực đạo của mình phát ra đã không thể điều khiển được nữa, bất giác cả kinh vội nói:
− Hiền điệt cẩn thận !
Đoạn lão vội vã thu hồi lực đạo.
Lời còn chưa ra khỏi miệng thì Vương Phi Dương đã cảm thấy một luồng ám kình thốc tới, vội vung chưởng gạt ra, khiến chàng bị chấn lui hai bước.
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
− Chưởng lực của Trần đại hiệp quả nhiên hùng hậu.
Tay hữu nàng xoay nhanh, năm ngón tay xòe ra chụp tới uyển mạch của Trần Hải.
Trần Hải vội trầm cổ tay hữu để né tránh, tay tả vung ra một kỳ chiêu nhắm tới phía sau vai của đối phương.
Công Tôn Ngọc Sương nghiêng người không né tránh chưởng thế mà lại giơ lưng ra nghênh tiếp.
Chưởng thế của Trần Hải kích trúng vào phía sau vai đối phương nhưng luồng lực đạo cuối cùng lại bị trượt đi, thốc sang phía Hạ Hầu Cương.
Hạ Hầu Cương vung tay gạt luồng chưởng phong tràn tới, chỉ thấy nó thập phần cương mãnh. Chàng bị chấn động toàn thân, lảo đảo thoái lui hai bước.
Trần Hải sững sờ, lui hai bước, hỏi:
− Võ công của cô nương là loại gì vậy ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
− Nếu mấy chục người các vị cùng công kích bổn cô nương thì mấy chục luồng lực đạo giao thoa với nhau. Nhất định sẽ tạo nên một cục diện rối loạn.
Trần Hải nói:
− Võ công của cô nương quả là tuyệt kỹ chưa từng nghe, từng thấy, có thể tiếp nhận kình lực của đối phương vào thân mình rồi làm cho nó trượt đi công kích người khác.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Nếu trong lòng chưa phục thì các hạ cứ thử lại xem.
Trần Hải nhún vai:
− Cô nương dù thân hoài tuyệt kỹ, không sợ chưởng lực nhưng vị tất đã thắng. Nếu phía lão phu sử dụng binh khí, lão phu không tin rằng cô nương có thể làm cho lực đạo của mũi kiếm, ngọn đao trơn tuột đi.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa run sợ. Các hạ đã không tin thì sao không sử dụng binh khí thử xam ?
Trần Hải đưa mắt nhìn mọi người, nói:
− Vị nào có binh khí, xin cho lão phu mượn tạm một chút.
Hạ Hầu Trường Phong liền đứng dậy, rút đoản kiếm ra khỏi vỏ, đưa qua nói:
− Thỉnh đại ca dùng kiếm của tiểu đệ.
Trần Hải tiếp nhận, tiện tay vung một cái, tức thời hàn quang nhoáng lên.
Quần hào ngồi kia đều là những cao thủ giang hồ lâu năm nên nhìn kiếm khí thì biết ngay đó là bảo kiếm.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Loại kiếm này chém sắt như bùn.
Trần Hải nói:
− Không sai. Liệu cô nương có thể tiếp nổi một kiếm không ?
Công Tôn Ngọc Sương điềm nhiên cười đáp:
− Còn phải xem các hạ có thể đâm trúng bổn cô nương hay không đã.
Trần Hải nói:
− Lão phu mấy chục năn rồi không dùng binh khí. Hôm nay gặp cường dịch như cô nương nên đành phá lệ.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Các hạ quá lời, thỉnh xuất thủ !
Trần Hải nói:
− Cô nương cẩn thận.
Đoản kiếm loang loáng hai luồng kiếm hoa nhắm tới hai huyệt đạo của Công Tôn Ngọc Sương.
Thân hình Công Tôn Ngọc Sương di động né tránh, chứ vẫn chưa phản kích.
Trần Hải thành danh đại hiệp trong võ lâm, có uy vọng mấy chục năm, nay trước mặt mọi người dùng kiếm đối phó với một thiếu nữ thuộc hàng võ lâm hậu bối thì trong lòng rất lấy làm hổ thẹn, bèn thu kiếm về nói:
− Cô nương khỏi cần khách khí, cứ việc xuất thủ phản kích.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Nếu bổn cô nương xuất thủ, nội trong mười hiệp sẽ đoạt kiếm trong tay các hạ.
Trần Hải trầm ngâm đôi chút, đáp:
− Có thể cô nương làm được như vậy. Thỉnh xuất thủ.
Nói xong, giơ đoản kiếm ra thăm dò rồi đâm tới.
Tay hữu của Công Tôn Ngọc Sương vung lên chộp lấy cổ tay cầm kiếm của Trần Hải.
Trần Hải hạ thấp cổ tay, đoản kiếm đâm xéo lên trên.
Tay hữu của Công Tôn Ngọc Sương giơ lên dẫn dụ kiếm thế, tay tả như ảnh

theo hình, nương theo thế của tay hữu mà chộp tới cổ tay hữu của Trần Hải. Song phương đều mong chiếm tiên cơ để thủ thắng. Chỉ thấy ba bàn tay và một đạo hàn quang biến hóa kỳ ảo, người ngoài khó bề phân biệt chưởng chỉ của ai. Bỗng nghe một tiếng quát trong trẻo:
− Buông tay !
Chưởng ảnh, chỉ ảnh đột nhiên không thấy nữa. Nhìn kỹ thì chỉ thấy mấy ngón tay bên tả của Công Tôn Ngọc Sương đã đè lên cổ tay hữu của Trần Hải nhưng kiếm trong tay Trần Hải vẫn không hề rời ra.
Đột nhiên tay tả của Trần Hải phóng ra một chưởng.
Công Tôn Ngọc Sương giơ tay hữu lên tiếp chưởng, miệng nói:
− Trần đại hiệp dựa vào nội lực thâm hậu, bổn cô nương thử lĩnh giáo.
Trần Hải ngầm vận nội lực tu dưỡng mấy chục năm dồn vào chưởng này. Lão chỉ có thể thắng Công Tôn Ngọc Sương bằng nội lực thâm hậu mà thôi. Nào ngờ sự tình khác hẳn dự liệu. Hai bàn tay đôi bên ập vào nhau, xem nội công bên nào thâm hậu hơn. Mọi người chỉ hy vọng Trần Hải thủ thắng. Nhưng sau khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, Trần Hải đã vả mồ hôi mà Công Tôn Ngọc Sương vẫn khí định thần nhàn như thường.
Huyền Hoàng Giáo chủ là người đầu tiên nhận ra có chuyện bất ổn, vội đứng dậy nói lớn:
− Trần đại hiệp mau dừng tay !
Trần Hải cảm thấy dị thường, nội lực của mình ào ào đẩy ra như sóng mà không thấy đối phương có phản lực đề kháng hoặc có phản ứng gì hết, rút tay về cũng bất tiện nên đành chuẩn bị tận lực đẩy thật mạnh lần cuối cùng. Bỗng nghe tiếng gọi lớn của Huyền Hoàng Giáo chủ, mới kịp thời dừng lại, hỏi:
− Công phu mà cô nương luyện được gọi là gì vậy ?
Công Tôn Ngọc Sương thản nhiên đáp:
− «Hóa Lực Thần Công».
Trần Hải cả kinh:
− «Hóa Lực Thần Công» ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Đúng vậy, Trần đại hiệp dù có nội lực thâm hậu hơn nữa, cũng khó chi trì nổi nữa canh giờ.
Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài nhè nhẹ, nói:
− Võ công độc ác trên thế gian này dường như cô nương đều biết cả.

Hồi 36
Xã Thân Thiệp Hiểm

Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Giáo chủ quá khen !
Đoạn đưa mắt lạnh lùng nhìn mọi người một lượt, nói:
− Bổn cô nương đã đáp ứng Vương Tích Hương, nội trong ba tháng không sát hại các vị ...
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Vương Tích Hương ư ? Có phải là thanh y thiếu niên, đầu đội chiếc mũ nhỏ hay không ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Sao ? Các vị cũng không quen biết người ấy ư ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Vương Tích Hương, một cái tên không phải của nam nhân.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Dù người ấy là nam hay nữ, bổn cô nương cũng đã đáp ứng là nội trong ba tháng sẽ không sát hại các vị, nếu lúc này các vị ngăn trở thì đừng trách bổn cô nương thất hứa.
Đoạn sải bước ra bên ngoài. Mọi người đều đã thấy tình hình Công Tôn Ngọc Sương giao đấu với Trần Hải mà rùng mình, không ai ngăn cản nàng cả.
Ra đến cửa, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên ngoảnh đầu lại nói:
− Các vị đều còn sống yên lành ba tháng, sau ba tháng có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.
Đoạn quay mình lao vút đi mất hút.
Long Thiên Lộc nhìn theo rồi chậm rãi nói:
− Thả hổ về rừng, từ nay trở đi chỉ e giang hồ vĩnh viễn không có một ngày yên lành.
Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài nhè nhẹ, nói:
− Chúng ta còn có thời gian ba tháng chuẩn bị. Ôi, nếu trong ba tháng sắp tới, chúng ta có thể kếp tập đồng đạo võ lâm thành một khối, toàn lực đối phó với Mai Hoa chủ nhân, thì dù nàng ta võ công cao cường đến mấy, dù có biết hết các loại công phu hiểm ác trong thiên hạ, chúng ta cũng đủ sức đối phó với nàng ta.
Chỉ sợ nội bộ chúng ta phân tranh liên miên, tạo cơ hội cho nàng ta mà thôi.

Bỗng thấy Trần Hải loạng choạng vài bước rồi ngồi bệch xuống, mặt mày tái nhợt. Long Thiên Lộc rảo bước lại gần, lấy ra một lọ ngọc, mở nút, đổ ra tay hai viên đơn hoàn đưa cho Trần Hải, nói:
− Trần huynh, hãy dùng thử thứ linh đơn do đệ luyện chế xem thế nào ?
Trần Hải từ từ mở mắt, thở dài nói:
− Lão hủ này vô dụng rồi !
Đoạn tiếp lấy linh đơn nuốt xuống.
Thần phán Trần Hải cả đời hành hiệp trượng nghĩa, cứu khốn phò nguy, tận lực giải quyết những sự bất bình của nhân gian, tung hoành đại giang Nam Bắc, chưa từng trải qua thất bại, thịnh danh chẳng kém Hoàng Sơn Thế Gia. Lời cảm khái vừa thốt ra nghe thật thảm thương.
Vương Phi Dương nói:
− Vãn bối từng nghe gia mẫu kể qua về «Hóa Lực Thần Công» là một loại võ công hiểm ác dị thường, hoàn toàn không phải vì lão tiền bối thua kém Mai Hoa chủ nhân.
Trần Hải nhếch mép cười, nhắm mắt vận khí điều tức, tựa hồ lời Vương Phi Dương vừa nói đã an ủi lão rất nhiều.
Giới Tham đại sư đứng dậy nói:
− Lão nạp phải về Thiếu Lâm bổn viện bẩm báo hết thảy mọi điều mắt thấy tai nghe với Phương trượng Chưởng môn để còn sớm chuẩn bị đối phó. Việc mấy vị đệ tử Thiếu Lâm trước mắt quần hào hôm qua đã nghe theo hiệu lệnh của địch nhân, quả là thảm sự, làm mất hết thể diện của Thiếu Lâm tự, giảm hẳn uy danh một đại môn phái chính giáo.
Huyền Hoàng Giáo chủ bước lại cung thân nói:
− Thiếu Lâm phái xưa nay vẫn được võ lâm tôn xưng là Thái Sơn, Bắc Đẩu, nhất cử nhất động của quý tự đều có ảnh hưởng trọng đại tới võ lâm, nếu Phương trượng của quý tự có thể đứng ra chủ trì đại sự thì khả dĩ khiến anh hùng qui tâm.
Giới Tham đại sư đáp:
− Đệ tử của tệ tự ngay trước mặt lão nạp, hôm qua đã bị Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí, ngả theo địch, chỉ riêng việc đó thôi, Phương trượng của tệ tự không thể không xem xét, nhưng Phương trượng Chưởng môn có chịu đứng ra chủ trì đại sự hay không thì lão nạp khó dám nói trước. Bất quá lão nạp sẽ chuyển lời của Giáo chủ tới Phương trượng bổn tự.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Những mong đại sư nói thêm cho.
Giới Tham đại sư đáp:
− Truyền ngôn trong giang hồ bảo rằng Huyền Hoàng Giáo là một tổ chức thần bí ngụy kỳ chuyên khủng bố, hành ác. Hôm nay mới gặp, đã thấy Giáo chủ là người tài hoa xuất chúng, một nữ hào kiệt không tiếc sức lực bảo vệ

đạo. Ôi, xem ra truyền ngôn trong giang hồ rất khó tin.
Lời Giới Tham đại sư cũng chính là nhận định của mọi người hiện diện tại đây, ai nấy cùng ngoảnh nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ thấy chưa tiện giải thích, đành thản nhiên đáp:
− Bổn giáo vì hành động bí hiểm mới làm cho giang hồ đồn đại, cũng khó trách được họ.
Giới Tham đại sư gật đầu cười:
− Giáo chủ là vị nữ kiệt cân quốc, nếu có thể công khai tuyên bố hành động của Huyền Hoàng Giáo, thì có thể trở thành một đại môn phái trong võ lâm.
Huyền Hoàng Giáo chủ cười:
− Việc đó còn phải theo giáo qui, dù bổn tòa có tâm, chỉ e cũng khó thay đổi như ý trong một thời gian ngắn.
Giới Tham đại sư nói:
− Lão nạp chẳng qua tiện miệng nói vậy, Giáo chủ đừng để tâm ...
Đoạn cung tay thi lễ, nói:
− Lão nạp xin cáo biệt.
Rồi bước ra.
Trải qua một vụ đại kiếp, quần hào dự hội tự nhiên cảm thấy gắn bó với nhau. Mọi người cùng đứng dậy tiễn chân đại sư.
Long Thiên Lộc nói:
− Lão phu xưa nay không hề lai vãng với các nhân vật giang hồ, nhưng từ đây lão hủ sẽ bỏ cái tính cô độc cô quả hồ đồ, quét nhà mở cửa Tỵ Trần Sơn Trang tiếp đón đồng đạo võ lâm.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Long trang chủ tinh thông y đạo, nếu chịu mở rộng cửa như vậy, tất là một phúc lớn cho võ lâm.
Long Thiên Lộc cười ha hả:
− Khi qua kiếp nạn này, lão hủ đích thực thay đổi hẳn tâm tình, còn sống năm nào, lão hủ quyết đem tận sức cứu giúp võ lâm đồng đạo.
Thở dài nhè nhẹ, nói tiếp:
− Lão hủ cũng xin cáo biệt. Tỵ Trần Sơn Trang cũng còn một số người khả dụng, lão hủ muốn về chuẩn bị mới được.
Đoạn chống quải trượng đi ra khỏi thất.
Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn mọi người nói:
− Mai Hoa chủ nhân đi rồi, chư vị cũng nên ra về chuẩn bị đối phó.
Những người dự hội nếu không hùng cứ một phương thì cũng có danh vọng trong giang hồ, trải qua lần tụ hội này trong tâm đều có biến hóa kỳ dị, bỗng trở nên thân thiết với nhau. Lời của Công Tôn Ngọc Sương nói trước lúc bỏ đi đã để lại hư âm nặng nề trong lòng họ, mọi người cùng có cảm giác lời lẽ đó không phải là sự dư trương thanh thế, ba tháng sau bất cứ ở đâu, lúc nào

mình cũng có thể mất mạng. Công Tôn Ngọc Sương đã thành thạo các loại võ công tuyệt thế, một khi nàng ta xuất thủ với từng người riêng lẻ thì họ cầm chắc cái chết. Mọi người đều minh bạch rằng không ai có thể một mình kháng cự với nàng ta.
Huyền Hoàng Giáo chủ thấy quần hào vẫn ngồi im lặng, vẻ mặt trầm trọng, thì nói tiếp:
− Mai Hoa chủ nhân tuy vô cùng hiểm ác, nhưng nàng ta rất thủ tín, đã nói trong ba tháng không sinh sự hãm hại võ lâm, ta có thể tin. Võ lâm có câu: «Là phúc thì không phải là họa, là họa thì khó tránh khỏi».Trong ba tháng tới, chư vị sử dụng thời gian như thế nào đây, đó là việc trọng yếu ... Nếu kinh sợ võ công của Mai Hoa chủ nhân, tự mất đi dũng khí kháng cự nàng ta thì tức là thúc thủ chờ nàng ta đến hãm hại.
Một thanh âm trầm trầm nói tiếp:
− Giáo chủ nói chí phải, nếu nhất định phải chết thì chúng ta cũng nên chết với khí khái trượng phu.
Quần hào đưa mắt nhìn, thấy người vừa nói là Thần Quyền Tiêu Phong Nghĩa, một lão anh hùng vô địch ở vùng Sơn Tây – Thái Nguyên. Người này đã rửa tay gác kiếm từ hơn mười năm trước, không quan tâm gì tới chuyện thị phi võ lâm, không ngờ lần này cũng bị Mai Hoa chủ nhân triệu tới.
Lời này kích thích hùng tâm của quần hào, mọi người cùng đứng dậy nói:
− Tiêu lão anh hùng nói chí phải, đã chết cũng nên chết cho có khí phách hiên ngang.
Huyền Hoàng Giáo chủ giơ cao tay, mọi người lập tức yên lặng. Trải qua kiếp nạn vừa rồi, Huyền Hoàng Giáo chủ đã gần như trở thành một vị lãnh tụ của quần hào. Nàng nói:
− Chư vị cũng không nên quá đề cao Mai Hoa chủ nhân. Nàng ta cũng là người thôi, thế gian còn có nhân vật mạnh hơn Mai Hoa chủ nhân, như vị thanh y thiếu niên chẳng hạn, Vương công tử đó chính là địch thủ của Mai Hoa chủ nhân.
Trong trận đấu chí mạng vừa qua, Mai Hoa chủ nhân luôn luôn lạc bại dưới tay chàng. Chàng đã can thiệp, sẽ quyết không bỏ qua, chàng ấn định thời hạn ba tháng, ắt có dụng ý.
Mọi người cùng lên tiếng:
− Giáo chủ nói không sai.
Huyền Hoàng giáo lại tiếp:
− Do đó chư vị cứ yên tâm ra về, tận lực chuẩn bị mọi mặt, thông báo tin tức cho nhau, sẵn sàng tương trợ, tất cả chúng ta cùng hợp lực thì thanh thế sẽ rất lớn.
Quần hào nhất loạt cung tay nói:
− Giáo chủ nói chí phải, lúc này thời gian quý như vàng, chúng tại hạ xin

cáo biệt.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Rất có thể Phương trượng Chưởng môn Thiếu Lâm chịu đáp ứng lời thỉnh cầu, đứng ra chủ trì đại sự. Nếu được như vậy, nội trong hai tháng chư vị đều sẽ nhận được tin tức. Thời gian lúc này đúng là quý như vàng, thỉnh chư vị thượng lộ.
Quần hào nhất tề thi lễ với Huyền Hoàng Giáo chủ mà đi, chỉ còn lại hơn mười người, gồm Thần Phán Trần Hải, Vương Phi Dương, độc nhãn lão nhân, phụ tử Hạ Hầu Trường Phong. Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn độc nhãn lão nhân hỏi:
− Lão tiền bối thấy thế nào ?
Độc nhãn lão nhân bị hỏi bất ngờ thì ngẩn ra, đáp:
− Giáo chủ muốn hỏi điều gì ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Lão tiền bối thích sống cô độc hoàn toàn, không biết có chịu quan tâm đến vụ này hay không ?
Độc nhãn lão nhân trầm tư hồi lâu đáp:
− Lão hủ chẳng còn sống được bao lâu nữa, đối với mọi chuyện thị phi trong giang hồ sớm đã không màng, chỉ vì đã nhận di thác mới cố sống đến ngày nay.
Nếu Giáo chủ chịu tha cho lão hủ thì tốt quá.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Tâm ý của lão tiền bối bổn tòa vốn không miễn cưỡng. Nhưng vụ này quá trọng đại, dù chúng ta không động đến Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta cũng quyết không bỏ qua cho chúng ta. Lão tiền bối cũng chẳng thể không quan tâm đến sự tồn tại của Huyền Hoàng Giáo.
Độc nhãn lão nhân nói:
− Giáo chủ tài năng xuất chúng, mới ra quân lần đầu đã thu phục được lòng tin của quần hào, sức lực của một mình lão phu phỏng có ích gì cho đại sự của võ lâm ?
Trần Hải đang ngồi vận khí điều tức chợt mở to mắt đứng dậy, nói:
− Ngụy Tái Cường.
Độc nhãn lão nhân giật mình, gằn giọng hỏi:
− Ai là Ngụy Tái Cường.
Trần Hải cười ha hả:
− Không có tật sao giật mình ? Ngụy huynh đừng giấu nữa.
Độc nhãn lão nhân ngây người, thở dài:
− Phải, lão phu chính là Ngụy Tái Cường.
Trần Hải vừa cười vừa sải bước tiến lại, nói:
− Năm xưa võ lâm đưa tin Ngụy huynh qua đời, Trần mỗ này không tin.

Mạng của Ngụy huynh lớn lắm, chỉ e sẽ chết sau Trần mỗ này.
Ngụy Tái Cường rầu rĩ nói:
− Ngụy Tái Cường này đã chết từ ngày ấy, chỉ còn cái xác này thôi.
Trần Hải cười:
− Ngụy huynh còn tráng kiện lắm mà. Ngụy huynh tuy mất một mắt, nhưng hình mạo, thần thái vẫn như cũ, Trần mỗ vừa gặp đã nhận ra ngay.
Ngụy Tái Cường chớp chớp mắt, sắc mặt đau khổ bi thương. Chậm rãi nói:
− Đã bao năm nay lão hủ xa lánh phong trần, đoạn tuyệt với cố hữu, không ngờ mấy chục năm sau Trần huynh vẫn còn nhận ra lão hủ này.
Trần Hải cười:
− Ngụy huynh tuy xa lánh phong trần không lai vãng với bằng hữu ngày trước, nhưng đại danh của Ngụy huynh thời gian vừa qua vẫn luôn luôn xuất hiện trên giang hồ.
Ngụy Tái Cường gật đầu đáp:
− Điều này lão hủ có biết.
Trần Hải nói:
− Trần mỗ từng bỏ công mấy tháng xác minh việc đó.
Ngụy Tái Cường hỏi:
− Vậy Trần huynh có tìm ra kẻ mạo danh lão hủ này không ?
Trần Hải đáp:
− Không, người ấy võ công cao cường, xuất quỷ nhập thần, có lần Trần mỗ đuổi theo hắn gần một đêm, mới đấu với hắn một chưởng, hắn đã chạy thoát mất.
Thú thật với Ngụy huynh, lúc ấy đệ vẫn nghĩ người đó chính là Ngụy huynh nên mới không truy xét thêm.
Ngụy Tái Cường cau mày nói:
− Đáng tiếc, thời gian gần đây lão hủ phải lo yếu sự nên chưa thể truy xét kẻ giả danh lão hủ.
Trần Hải mỉm cười nói:
− Ngụy huynh xưa nay hành sự vô cùng cẩn mật, luôn luôn tiên đoán các đại sự phát sinh trong giang hồ, dự ngôn lời lời đều đúng.
Ngụy Tái Cường nghiêm nghị nói:
− Lão hủ nói nghiêm chỉnh rằng đó quyết không phải là dự ngôn của lão hủ.
Trần Hải ngớ ra hỏi:
− Vậy người đó quả thật không phải là Ngụy huynh hay sao ?
Ngụy Tái Cường đáp:
− Không phải lão hủ.
Trần Hải ngạc nhiên:
− Thế thì kỳ quái, ngoại trừ Ngụy huynh còn ai có thể đủ sức giáng một chưởng khiến Trần mỗ này phải thoái lui hai bước ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Bổn tòa biết người ấy là ai.
Trần Hải hỏi:
− Ai vậy ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương.
Trần Hải nói:
− Công Tôn Ngọc Sương ư ? Đúng rồi, nhất định là nàng ta.
Đưa mắt chăm chú nhìn Ngụy Tái Cường, nói:
− Lúc ấy đệ cứ ngỡ rằng đó chính là Ngụy huynh, bèn gọi tên Ngụy huynh mấy lần, nhưng người ấy cứ cắm đầu lao đi.
Ánh mắt Ngụy Tái Cường lóe lên, lão định nói lại thôi.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Kẻ đó mạo xưng uy danh của Ngụy lão anh hùng nhằm đạt mục đích của hắn, đã thế, mỗi lần hắn tung ra dự ngôn lại đều linh nghiệm dị thường, thì trừ Công Tôn Ngọc Sương chẳng ai có được năng lực như vậy.
Trần Hải nói:
− Nhất đại tân nhân thắng cựu nhân, võ công, tài trí của Công Tôn Ngọc Sương thực cao hơn chúng lão phu, đối phó với nàng ta chỉ có một mình Giáo chủ, những mong Giáo chủ hãy chủ trì đại cục.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Trần đại hiệp danh vọng lẫy lừng, người người kính phục, đúng lý nên chủ trì ...
Trần Hải xua tay lia lịa, nói:
− Đấu trí vận mưu, sai một ly đi một dặm, nếu Giáo chủ chịu làm Minh chủ, lão hủ quyết đem toàn lực tương trợ.
Hạ Hầu Trường Phong nói:
− Trần đại hiệp nói đúng lắm, Giáo chủ cũng đừng khiêm nhường nữa.
Huyền Hoàng Giáo chủ trầm tư một hồi, nói:
− Nếu chúng ta có thể tìm được Vương thiếu hiệp ...
Bỗng một thiếu niên tuấn mỹ, y phục màu xanh bước vào trong thất nhanh như gió.
Huyền Hoàng Giáo chủ vừa nhìn thì tim giật thót, kêu lên lạc giọng:
− Lãnh ...
Được một tiếng đã mím môi lại. Những người có mặt hầu như đều biết người vừa vào chính là Lãnh Như Băng.
Hạ Hầu Cương vội chạy tới nắm tay Lãnh Như Băng, nói:
− Lãnh huynh, mạnh giỏi chứ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đa tạ Hạ Hầu huynh, đệ vẫn khỏe.

Hạ Hầu Cương hỏi:
− Vừa rồi Lãnh huynh có dự hội không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Có, đệ đã thấy rõ mọi diễn biến của đại hội.
Huyền Hoàng Giáo chủ vội hỏi xen vào:
− Có phải Lãnh huynh ở bên cạnh người họ Vương ?
Lãnh Như Băng ngớ ra, đáp:
− Đúng thế, Vương ...
Huyền Hoàng Giáo chủ húng hắng ho, ngắt lời Lãnh Như Băng:
− Người họ Vương ấy là nam hay nữ ?
Chỉ nghe một tràng cười khanh khách nói:
− Giáo chủ quan tâm đến tại hạ như vậy, không hiểu là có ý gì đây ?
Quần hào nhìn ra, chỉ thấy một thanh y thiếu niên đội chiếc mũ nhỏ đang được một thư đồng thanh tú dìu tay thong thả đi vào.
Huyền Hoàng Giáo chủ vội ra nghênh đón, nói:
− Mọi người đều được Vương ...
Ngừng một chút, đoạn tiếp:
− Không biết gọi các hạ là huynh đài hay là cô nương đây ?
Thanh y nhân đáp:
− Tùy cao hứng của Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Mọi người đều được Vương công tử cứu giúp, thoát khỏi kiếp nạn, thảy đều cảm kích vô cùng.
Thanh y nhân cười:
− Đó là nhờ đại phúc đại mệnh của các vị, nên mới không bị phơi thây chốn này.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nhất định là Vương công tử đã dự tính đâu vào đó, mới có thể khống chế thành công Công Tôn Ngọc Sương.
Thanh y nhân cười:
− Tại hạ không thích được suy tôn, tại hạ nhờ may mà thủ thắng. Công Tôn Ngọc Sương chưa cam chịu thất bại đâu. Nàng ta quá ngông cuồng, kiêu ngạo, sa chân lỡ bước mà thua.
Nhìn Lãnh Như Băng, nói tiếp:
− Kỳ thực các vị nên cảm tạ vị huynh đài này, nếu không có chàng ẩn thân ngầm cứu giúp, chỉ e các vị đã bị tận diệt cả rồi.
Trần Hải cười ha hả:
− Hổ phụ vô khuyển tử. Hài nhi, ngươi vừa ra giang hồ đã làm được một đại sự oanh liệt như thế, đủ an ủi vong linh lệnh tôn nơi ...
Lão chợt cảm thấy lỡ miệng, vội ngừng bặt.

Chỉ thấy Lãnh Như Băng rất cảm động, thong thả đáp:
− Vãn bối chẳng qua thụ mệnh hành sự, há dám nhận công.
Trần Hải hỏi:
− Thụ mệnh của ai ?
Lãnh Như Băng nhìn thanh y nhân, đáp:
− Của Vương cô nương.
Thanh y nhân cười:
− Khá khen ! Cuối cùng Lãnh huynh lại tố cáo tại hạ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Dù Lãnh huynh không nói ra, mọi người đều biết cả. Vương cô nương là ân nhân cứu mạng của quần hào, là nữ nhân.
Thanh y nhân nói:
− Nếu tại hạ không thừa nhận, hẳn các vị còn bán tín bán nghi, Giáo chủ vẫn cứ tưởng tại hạ là nam nhi hán tử.
Đoạn nhìn Trần Hải, nói:
− Trần đại hiệp, rắn không đầu vô ích, chim không cánh hết bay, thời gian ba tháng thấm thoát qua mau, muốn đối phó với Mai Hoa chủ nhân tất phải cử ra Minh chủ có quyền thống lĩnh hợp lực mới được.
Huyền Hoàng Giáo chủ cung tay nói:
− Nếu Vương cô nương đáp ứng chủ trì đại sự thì không còn gì bằng.
Thanh y nhân cười:
− Ta dù có muốn cũng không thể làm.
Trần Hải nói:
− Vương cô nương đừng quá khiêm nhường.
Thanh y nhân lắc đầu:
− Ta nói lời đều thật, nếu Trần đại hiệp chưa tin, cứ hỏi chàng thì biết.
Huyền Hoàng Giáo chủ chợt cảm thấy tim giật thót, đã biết vẫn còn hỏi:
− Chàng là ai vậy ?
Thanh y nhân đáp:
− Là Lãnh Như Băng. Cô nương khỏi lo để ý đến ta, hãy lo đối phó với Công Tôn Ngọc Sương thì hơn.
Lãnh Như Băng cảm thấy nóng bừng cả mặt, nói:
− Vương cô nương nói không sai. Vương cô nương có thể năng quá hư nhược, chẳng thể đảm đương công việc.
Thanh y nhân nói tiếp:
− Luận về danh vọng, nên để Trần Hải làm Minh chủ.
Trần Hải nói:
− Lão hủ tài không bằng người, thực khó đương đại nhiệm.
Thanh y nhân nói:
− Trần đại hiệp biết rõ mình hơn ...

Ngừng một chút, mỉm cười tiếp:
− Nếu nói đến tài trí, nên chọn Huyền Hoàng Giáo chủ.
Huyền Hoàng Giáo chủ tuy đang mang mạng che mặt, nhưng mấy lời ban nãy của thanh y nhân bóng gió nói trúng tâm tình sâu kín của nàng, người ngoài không nhìn thấy vẻ mặt của nàng ra sao, chỉ thấy nàng cúi đầu tựa hồ không nghe rõ lời tiến cử của thanh y nhân.
Trần Hải nói:
− Nếu Vương cô nương kiên quyết không nhận làm minh chủ, thì Huyền Hoàng Giáo chủ chẳng thể khước từ sự tiến cử của quần hào.
Thanh y nhân nói:
− Vấn đề là làm sao có thể khiến anh hùng thiên hạ tin phục.
Trần Hải đáp:
− Lão hủ nguyện tận lực tương trợ.
Thanh y nhân nói:
− Trần đại hiệp tuy danh tiếng lừng lẫy một thời, nhưng chỉ e người của các chính phái đại môn phái không chịu nghe lời thuyết phục của các hạ. Nếu chính đại môn phái võ lâm không chịu hợp lực xuất thủ, thì dù các hạ dốc toàn tâm lực cũng khó đối phó nổi với Công Tôn Ngọc Sương.
Trần Hải nói:
− Thiếu Lâm Tự đã có Giới Tham đại sư về bẩm báo với Phương trượng Chưởng môn, hẳn lão Phương trượng không thể không tham gia.
Thanh y nhân trầm ngâm một chút, cười hỏi:
− Tại hạ có một thỉnh cầu, không biết chư vị có chịu đáp ứng hay không đây ?
Trần Hải đáp:
− Thỉnh cô nương cứ cho biết, nếu mọi người có đủ khả năng, quyết xin tuân lệnh.
Thanh y nhân nói:
− Tại hạ muốn bàn riêng một chuyện với Huyền Hoàng Giáo chủ, thỉnh chư vị tạm lui ra cả bên ngoài.
Trần Hải nghĩ một chút, đoạn quay người bước ra. Ngụy Tái Cường, Hạ Hầu Trường Phong và những người còn lại đều theo gót Trần Hải.
Lãnh Như Băng chính đang định cất bước, thì thanh y nhân ngăn lại, mỉm cười:
− Huynh cần ở lại.
Thấy quần hào đã đi ra ngoài cả, thanh y nhân tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, nói:
− Sao cô nương không gỡ mạng che mặt ra ?
Huyền Hoàng Giáo chủ từ từ gở mạng, để lộ dung mạo mỹ lệ tuyệt thế vô song.

Thanh y nhân ngắm nghía một hồi, cười nói:
− Rất mỹ lệ, không thua gì Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta thua Giáo chủ vài phần đoan trang thanh tịnh, hơn Giáo chủ vài phần sắc sảo quyến rũ. Chỉ e trong tình trường, Giáo chủ khó địch nổi với Công Tôn Ngọc Sương.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Xem chừng Vương cô nương không hơn tuổi bổn tọa, sao khẩu khí lại già dặn quá như vậy ?
Thanh y nhân cười:
− Tại hạ đã học qua thuật xem tướng, tất phải lão luyện hơn Giáo chủ.
Đoạn nghiêm trang tiếp:
− Sao, cô nương tưởng ta đùa giỡn với cô nương ư ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Bình phẩm nhan sắc thế này thế nọ, chẳng lẽ lại là chuyện nghiêm túc ?
Thanh y nhân nói:
− Hừ, miệng lưỡi sắc sảo, kể cũng đủ khả năng khẩu chiến với Công Tôn Ngọc Sương đây.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Nếu cô nương có tâm vì thế trừ hại, thì lẽ ra không nên thả hổ về rừng, để cho Công Tôn Ngọc Sương thoát đi. Nếu cô nương có lòng nhân từ, thì nên nhận làm Minh chủ thống lĩnh quần hào mà quyết một trận thắng bại với Công Tôn Ngọc Sương.
Thanh y nhân nói:
− Giáo chủ nói xong chưa ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Xong rồi, hiện tại hạ muốn nghe cao kiến.
Thanh y nhân nghiêm mặt nói:
− Ta chỉ tình cờ bắt gặp vụ này, nếu hiệp đầu ta thắng Công Tôn Ngọc Sương thì cũng chỉ có thể nói là cơ may hơn nàng ta. Ta thắng nhờ cơ may, nàng ta bại vì ủy khúc.
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Nói vậy người nghe khó tin, cô nương thắng Công Tôn Ngọc Sương không hoàn toàn nhờ vào mưu trí, mà còn một nửa nhờ vào võ công.
Thanh y nhân nói:
− Phải nói thêm điều này với Giáo chủ, dù Giáo chủ tin hay không. Nếu không phải Công Tôn Ngọc Sương quá thông minh thì ta sớm đã bỏ mạng bởi nàng ta.
Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:
− Giải thích lời này thế nào đây ? Bổn tòa càng nghe càng hồ đồ.
Thanh y nhân cười:
− Nói ra thì rất đơn giản, nàng ta bị ta dọa mấy câu mà run sợ, không dám

xuất thủ, Giáo chủ minh bạch chưa ?
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Cô nương muốn bổn tòa bỏ mạng che mặt ra chỉ để bình phẩm nhan sắc thôi ư ?
Thanh y nhân đáp:
− Nói vào chính đề rồi đó, Giáo chủ rất ít cơ hội để thắng Công Tôn Ngọc Sương.
Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:
− Đúng vậy, chính vì thế cô nương cố ý đề cử bổn tòa làm Minh chủ để bổn tòa bị bại dưới tay Công Tôn Ngọc Sương, còn cô nương thì tọa sơn quan hổ đấu mà cười cho thích chí.
Thanh y nhân nói:
− Việc liên quan đến kiếp vận của võ lâm thiên hạ, đến sinh mạng của hàng vạn người, há có thể đem ra đùa cợt ...
Ngừng một chút, quay nhìn say Lãnh Như Băng, nói:
− Do đó Giáo chủ phải trù mưu tính kế sớm đề phòng từ trước.
Huyền Hoàng Giáo chủ trầm ngâm một hồi, đột nhiên cúi mình thi lễ, nói:
− Mong cô nương chỉ điểm.
Thanh y nhân nói với Lãnh Như Băng:
− Phiền Lãnh huynh ra canh chừng, không cho ai lại gần ba trượng có thể nghe lén.
Lãnh Như Băng y lời, bước ra ngoài.
Thanh y nhân ngồi xuống, hỏi:
− Giáo chủ quen biết Lãnh Như Băng chứ ?
Huyền Hoàng Giáo chủ chậm rãi ngồi xuống, đáp:
− Dường như cô nương rất quan tâm tới chàng thì phải ?
Thanh y nhân cau mày, nói:
− Chàng đã cứu ta, ta nên báo đáp bằng cách giúp chàng dương danh trong giang hồ.
Huyền Hoàng Giáo chủ nói:
− Thì ra vậy.
Thanh y nhân cười:
− Ta là Vương Tích Hương, còn cô nương ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Vương Thông Huệ.
Vương Tích Hương nói:
− Hoàng Sơn Thế Gia Vương cô nương phải không ? Ta đã sớm nghi cô nương không phải Huyền Hoàng Giáo chủ thật sự.
Vương Thông Huệ nói:
− Huyền Hoàng Giáo chủ kia đã không may tạ thế, vị đó đã chỉ định bổn tòa

tiếp nhiệm, bổn tòa không nỡ khước từ di chúc của vị đó, cũng không muốn Huyền Hoàng Giáo trở thành một tổ chức đầu độc võ lâm, nên đã đáp ứng làm Giáo chủ.
Vương Tích Hương nói:
− Vậy thì được. Nếu ta là cô nương, ta cũng không khước từ. Nhận chức vị Giáo chủ sẽ giúp cô nương không ít, nhưng nếu chỉ dựa vào thực lực của Huyền Hoàng Giáo thì chưa thể đối phó với lực lượng khủng bố của Công Tôn Ngọc Sương.
Vương Thông Huệ nói:
− Điều đó bổn tòa biết, nhưng nếu được cô nương tương trợ thì sẽ khác hẳn.
Vương Tích Hương nói:
− Dường như Giáo chủ nghĩ rất sáng suốt, biết rằng ta nhất định sẽ tương trợ ...
Đoạn cười, tiếp:
− Vậy là cuối cùng ta đã bị Giáo chủ đoán ra tâm trạng.
Vương Thông Huệ thầm biết sắp bước vào chính đề, liền chăm chú lắng nghe.
Vương Tích Hương thở dài nhè nhẹ nói:
− Giáo chủ chuẩn bị đối phó thế nào với Công Tôn Ngọc Sương ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Điều này bổn tòa chưa suy tính kỹ.
Vương Tích Hương nói:
− Nhưng Công Tôn Ngọc Sương thì đã sắp đặt xong đại kế hãm hại võ lâm.
Vương Thông Huệ nói:
− Nàng ta trống gióng cờ mở, tưởng vừa rồi đắc thắng, không ngờ lại bại, thiết nghĩ sẽ thay đổi toàn bộ mưu kế đã sắp đặt.
Vương Tích Hương nói:
− Trong ba tháng tới, thời gian đủ để Công Tôn Ngọc Sương chỉnh đốn lại lực lượng, ta cho rằng nàng ta sẽ tái phát động một cuộc khủng bố ghê gớm, làm chấn động võ lâm. Nếu Giáo chủ muốn ngăn cản nàng ta, thì cần biết trước hướng hành động của nàng ta.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Bổn tòa chưa nghĩ ra cách làm thế nào để biết trước hành động của Công Tôn Ngọc Sương.
Vương Tích Hương cười:
− Nếu Giáo chủ chịu hy sinh để Lãnh Như Băng một mình mạo hiểm, thì ta có biện pháp để chàng thâm nhập vào Mai Hoa môn hạ.
Vương Thông Huệ ngượng ngùng, nói:
− Vương cô nương không nên giễu cợt bổn tọa, thực ra bổn tòa với Lãnh Như Băng cũng chỉ mới gặp nhau đôi lần, chàng thân với gia huynh nhiều

hơn.
Vương Tích Hương cười:
− Nếu Giáo chủ quả thực thích chàng thì chúng ta sẽ biến giả thành thật, nếu Giáo chủ không thích chàng cũng phải làm như một đôi bên có thâm tình tựa biển.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Bổn tòa nghĩ không ra, điều đó có liên quan gì tới Công Tôn Ngọc Sương ?
Vương Tích Hương nói:
− Công Tôn Ngọc Sương tối hiếu thắng, hai chúng ta thân mật với Lãnh Như Băng, tất sẽ dẫn dụ nàng ta vào tròng.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Tại sao vậy ?
Vương Tích Hương đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương vô cùng hiếu thắng, tất sẽ bắt cóc Lãnh Như Băng. Nàng ta vị tất đã thích chàng, mà là để ta và Giáo chủ phải đau đớn khổ sở.
Vương Thông Huệ cười nói:
− Tự cổ chí kim, không ít người đã dùng mỹ nhân kế, chứ chưa nghe đến mỹ nam kế bao giờ.
Vương Tích Hương cũng cười:
− Nếu Giáo chủ nghĩ rằng sau khi bắt cóc Lãnh Như Băng, nàng ta sẽ tận hưởng khoái lạc thì lầm to.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Vì sao ?
Vương Tích Hương đáp:
− Người tập luyện «Nhiếp Tâm Thuật» của phái Du Già thì trước hết phải luyện cho mình thành một người lạnh lùng như băng giá, tấm thân tuyệt mỹ, diện mạo tươi như hoa kia chỉ để cho mình tự thưởng thức mà thôi.
Nàng e thẹn cúi đầu, nói nhỏ:
− Nghĩa là nàng ta sẽ phải vĩnh viễn giữ gìn thân thể, không cho nam nhân động tới. Nếu không, «Nhiếp Tâm Thuật» sẽ mất linh nghiệm.
Vương Thông Huệ nói:
− Sao cô nương biết rõ chuyện ấy thế ?
Vương Tích Hương cười:
− Thì phỏng đoán như vậy, chứ chưa tập luyện. Nếu Công Tôn Ngọc Sương không thích Lãnh Như Băng cũng không sao, nếu Công Tôn Ngọc Sương thực sự luyến ái chàng thì nàng ta sẽ phải gánh lấy hậu quả cực kỳ nặng nề.
Vương Thông Huệ nói:
− Bổn tòa vẫn chưa minh bạch cho lắm.
Vương Tích Hương đáp:

− Thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương quên mình vì nàng ta, ai nấy đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của nàng ta khống chế mà làm theo hiệu lệnh, nếu Nhiếp tâm thuật mất đi linh nghiệm, thì những thuộc hạ bị Công Tôn Ngọc Sương khống chế sẽ tự nhiên giải thể. Nàng ta cân nhắc thiệt hơn, hẳn sẽ không dám mạo hiểm.
Vương Thông Huệ nói:
− Điều đó liên quan đến Lãnh Như Băng thế nào ?
Vương Tích Hương nói:
− Tình càng thâm, hận càng sâu. Nếu Công Tôn Ngọc Sương luyến ái Lãnh Như Băng, song lại không thể hiến thân cho chàng, tất sẽ biến lòng luyến ái thành nỗi oán hận, tìm mọi cách để hành hạ chàng.
Vương Thông Huệ gật đầu:
− Điều này không sai.
Vương Tích Hương nói:
− Do đó, ta mới hỏi Giáo chủ có chịu để cho chàng dấn thân vào chốn hung hiểm hay không ?
Vương Thông Huệ trầm tư một hồi, hỏi:
− Tại sao hỏi bổn tòa mà không thử hỏi chính chàng ?
Vương Tích Hương cười:
− Giáo chủ phải đáp ứng rằng có luyến ái chàng mới được, nếu Giáo chủ vừa thấy chàng đã khó chịu, bực bội, thì sắm vai không nổi.
Vương Thông Huệ cười, hỏi:
− Còn cô nương ?
Vương Tích Hương đáp:
− Chàng biết ta chỉ còn sống được có ba tháng, muốn ta sắm vai tình nhân của chàng cũng không xong.
Vương Thông Huệ tuy sớm có tình ý với Lãnh Như Băng, nhưng lúc này chuyện này phải thú thực với một người khác thì thật khó hé răng.
Vương Tích Hương nói:
− Ta vì Giáo chủ mà nghĩ ra kế này, nghe hay không tùy Giáo chủ, đừng cho rằng ta tùy tiện nói cho vui miệng.
Đoạn đứng dậy đi ra ngoài.
Vương Thông Huệ nói:
− Cô nương đừng đi vội, chúng ta hãy bàn kỹ một chút đã.
Vương Tích Hương ngoảnh đầu lại, thong thả nói:
− Nếu Giáo chủ chịu nghe lời ta thì chúng ta mới bàn tiếp, nếu không nghe thì khỏi cần.
Vương Thông Huệ nói:
− Thôi được, bổn tòa đáp ứng cô nương. Cô nương hãy ra hỏi Lãnh Như Băng, nếu chàng không đáp ứng, chẳng hóa ra cô nương uổng phí cả tâm cơ

?
Vương Tích Hương nhướng mày, đáp:
− Không sai, Lãnh Như Băng dường như có tâm sự trầm trọng, lãnh đạm và kín đáo, hoàn toàn không hợp với tuổi của chàng.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Cô nương định nói thế nào với chàng ?
Vương Tích Hương đáp:
− Thượng sách là Giáo chủ có thể chăng lưới tình để chàng mắc vào đó.
Vương Thông Huệ nói:
− Chàng lúc nào cũng lầm lì, lạnh nhạt, bổn tòa thật không mấy tin vào kết quả.
Vương Tích Hương nói:
− Vậy chúng ta dùng trung sách.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Trung sách là thế nào ?
Vương Tích Hương đáp:
− Cứ thực mà nói cho chàng biết kế hoạch của chúng ta, bảo là chỉ đóng giả thôi.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Có trung sách ắt có hạ sách, dám hỏi hạ sách là gì ?
Vương Tích Hương đáp:
− Hạ sách thì quá đơn giản, ta sẽ truyền cho Giáo chủ một thứ võ công kỳ dị có thể buộc chàng phải tuân theo lệnh của Giáo chủ.
Vương Thông Huệ lắc đầu:
− Hạ sách quá dễ, thượng sách quá khó, chúng ta dùng trung sách thì hơn.
Vương Tích Hương nói:
− Ta cũng nghĩ như vậy ...
Ngừng một chút, đoạn cười nói:
− Ta ra gọi chàng vào nhé ?
Vương Thông Huệ nói:
− Hãy khoan, bổn tòa phải tránh đi đã.
Vương Tích Hương nói:
− Vậy phiền Giáo chủ ra canh chừng.
Vương Thông Huệ mang mạng che mặt, bước ra.
Vương Tích Hương vẫy vẫy tay gọi:
− Thỉnh Lãnh huynh vào đây.
Lãnh Như Băng cung tay hỏi:
− Vương cô nương có gì chỉ giáo ?
Vương Tích Hương nói:
− Muội sắp chết rồi mà huynh cứ khách khí mãi với muội như vậy sao ?

Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, đáp:
− Vương cô nương vì muốn cứu giúp võ lâm khỏi kiếp nạn mà không tiếc thời gian ít ỏi còn được sống, làm sao tại hạ dám thất kính ?
Vương Tích Hương cười:
− Hiện tại cô Vương Tích Hương này khống chế Công Tôn Ngọc Sương, sau khi muội chết đi, nàng ta nhất định sẽ gây đại họa cho võ lâm, bấy giờ biết làm sao đây ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Việc đó tại hạ tự biết lực bất tòng tâm, biết làm gì được.
Vương Tích Hương nói:
− Nếu huynh có thể giải trừ đại họa ấy, thì huynh có chịu tận tâm tận lực hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ sẽ dốc hết tâm lực, có chết cũng cam lòng.
Vương Tích Hương mỉm cười, hỏi:
− Võ công của huynh không địch nổi Công Tôn Ngọc Sương, mưu trí cũng không sánh kịp nàng ta, phải làm thế nào để thủ thắng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Điều đó xin nhờ cô nương chỉ điểm cho.
Vương Tích Hương cười:
− Chỉ e huynh không chịu nghe lời muội.
Lãnh Như Băng nói:
− Chỉ cần việc đó có ích cho anh hùng thiên hạ, thì dù thịt nát xương tan cũng không tiếc.
Vương Tích Hương nói:
− Lãnh Như Băng, huynh phải suy nghĩ cho kỹ, đại trượng phu một lời nặng tựa Thái Sơn, há phải chuyện nói cho vui miệng ?

Hồi 37
Dụng Mỹ Nam Kế

Lãnh Như Băng đáp:
− Thỉnh Vương cô nương phân phó.
Vương Tích Hương nói:
− Muội cần huynh đơn thương độc mã xông vào chốn hiểm nguy, trong không có nội ứng, ngoài không có cứu binh huynh có dám hay không ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Xông vào chốn hiểm nguy ư ?
Vương Tích Hương đáp:
− Đúng thế, chốn đó gọi là son phấn trận. Son phấn trận biến biến hóa kỳ ảo, phải là bậc đại trí đại dũng, anh hùng hào kiệt mới dám xông vào tỷ thí.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ từng học qua binh pháp, có bảy mươi hai thế trận đều nhớ làu làu, nhưng chưa hề nghe đến son phấn trận ?
Vương tích Hương cười:
− Muội hỏi huynh có dám hay không dám ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ không hiểu nội tình, làm sao tìm ra cách phá ?
Vương Tích Hương nói:
− Chỉ cần huynh có can đảm xông trận, muội sẽ bày cho huynh cách nhập trận.
Lãnh Như Băng đáp:
− Được ! Ngu huynh mạo hiểm xem sao !
Vương tích Hương cười khanh khách:
− Trận thứ nhất do Hoàng Sơn Thế Gia Vương Thông Huệ cố thủ, huynh thử xem, liệu có khả năng vượt qua đó hay không ?
Lãnh Như Băng chợt đại ngộ, nói:
− Vương cô nương chỉ nói đùa.
Vương Tích Hương nghiêm nghị:
− Chuyện hoàn toàn nghiêm chỉnh, ai nói đùa với huynh ?
Lãnh Như Băng thấy nàng hoàn toàn nghiêm túc, thì ngây người hỏi:
− Vương cô nương, son phấn trận hình thái thế nào ? Cô nương có thể cho biết một vài điểm chăng ?
Vương Tích Hương đáp:

− Diện tựa phù dung, gót sen lãng đãng, yểu điệu thướt tha, một nụ cười khiến bao anh hùng hào kiệt mất hết khí phách hiên ngang ...
Lãnh Như Băng tiếp:
− Có phải cô nương muốn nói tới ...
Vương tích Hương hỏi:
− Chẳng lẽ Vương Thông Huệ chưa đủ mỹ lệ ?
Lãnh Như Băng cau mày:
− Vương cô nương cuối cùng muốn tại hạ phải làm gì ?
Vương tích Hương đáp:
− Tỉ thí với một mỹ nhân còn sắc sảo hơn cả Vương Thông Huệ, liệu huynh có đứng vững được hay không ?
Lãnh Như Băng nghiêm nghị đáp:
− Tại hạ tự tin không mê nữ sắc. Công Tôn Ngọc Sương dù mỹ lệ kiêu căng đến mấy, tại hạ tin rằng nàng ta không thể làm cho tại hạ phải quỳ dưới chân nàng ta.
Vương tích Hương dịu dàng nói; − Chà, nghe nói mạnh bạo lắm.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Có phải Vương cô nương chưa tin ?
Vương Tích Hương đột nhiên có vẻ thẹn thùng, ửng hồng đôi má dịu dàng hỏi:
− Nếu Công Tôn Ngọc Sương là muội, huynh sẽ thế nào ?
Lãnh Như Băng sững sờ, đáp:
− Cái đó, cái đó ngu huynh chưa nghĩ ra.
Vương Tích Hương hỏi:
− Còn Vương Thông Huệ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vương Thông Huệ trí tuệ tuyệt luân, cốt cách hơn người, là bậc nữ kiệt, tại hạ thập phần kính trọng.
Vương Tích Hương cười:
− Ồ, từ kính trọng đến luyến ái, thuận lý đạt tình.
Lãnh như Băng nói:
− Cuối cùng cô nương cần tại hạ làm gì, thỉnh cứ chỉ giáo.
Vương Tích Hương lau mồ hôi mặt, thong thả nói:
− Công Tôn Ngọc Sương hiểm ác, điều đó huynh biết rồi, nếu nàng ta quả thực xuất thủ hành động, thực sẽ gây nên đại họa.
Lãnh Như Băng nói:
− Điều đó tại hạ cũng minh bạch.
Vương tích hương nói:
− Nhưng võ công của Công Tôn Ngọc Sương cao cường, xem chừng trong giang hồ khó tìm ai địch nổi, huống hồ nàng ta ở trong bong tối, xuất quỉ

nhập thần, khó bề đoán trước, dù toàn bộ cao thủ võ lâm liên thủ với nhau, chỉ e khó khống chế được Công Tôn Ngọc Sương. Chỉ còn biện pháp độc nhất là nắm được hành động của nàng ta mà sắp đặt trước cách đối phó mới mong thủ thắng.
Lãnh Như Băng nói:
− Nếu muốn biết trước hành động của Công Tôn Ngọc Sương, ắt phải cử người thâm nhập vào làm môn hạ của nàng ta.
Vương tích Hương đáp:
− Không sai, người được chọn lựa là huynh đó.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Là ngu huynh ư ?
Vương Tích Hương đáp:
− Đúng thế, là huynh.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Ngu huynh với Mai Hoa chủ nhân không hề quen biết, làm sao có thể xâm nhập vào đó ?
Vương Tích Hương đáp:
− Sẽ làm cho Công Tôn Ngọc Sương bắt cóc huynh đem đi.
Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, nói:
− Thứ cho tại hạ ngu muội, tại hạ quả chưa minh bạch.
Vương Tích Hương nói:
− Thực hiện mỹ nam kế.
Lạnh Như Băng nói:
− Từ cổ chí kim, chỉ nghe có mỹ nhân kế, làm gì có mỹ nam kế, vả lại Lãnh Như Băng này đường đường là một nam tử hán, há có thể như vậy ?
Vương tích Hương nói:
− Đừng quên rằng huynh đã đáp ứng không tiếc sinh mạng đem lại lợi ích cho anh hung thiên hạ.
Lãnh Như Băng ngẩn người nói:
− Tại hạ nguyện đi tiên phong quyết chiến với Mai Hoa chủ nhân.
Vương Tích Hương nói:
− Huynh không tiếp nổi mười chiêu của Công Tôn Ngọc Sương.
Lãnh Như Băng đáp:
− Dù thịt nát xương tan cũng cam lòng.
Vương Tích Hương nói:
− Đó chỉ là cái dũng của kẻ thất phu. Huynh bỏ mạng dưới tay Công Tôn Ngọc Sương thì có ích gì cho đại cục của võ lâm, anh hùng thiên hạ ai cần huynh chết uổng như vậy ?
Lãnh Như Băng bị nàng truy vấn như thế thì chưa biết hồi đáp như thế nào.
Vương Tích Hương lạnh lùng tiếp:

− Thoạt đầu muội đã bảo trước là huynh phải suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy trả lời, huynh làm ra vẻ ta đây anh hùng, lập tức đáp ứng, lúc này đã hối hận rồi chăng ?
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, đáp:
− Tại hạ hoàn toàn không sợ chết ...
Vương Tích Hương nói:
− Khỏi cần nhắc đến chuyện đó, huynh có đáp ứng hay không thì bảo ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Đáp ứng cái gì kia ?
Vương Tích Hương đáp:
− Làm tình lang của Vương Thông Huệ.
Lãnh Như Băng nói:
− Như vậy vị tất đã làm Công Tôn Ngọc Sương quan tâm.
Vương Tích Hương nói:
− Thử xem vận khí của muội ra sao. Công Tôn Ngọc Sương có bắt cóc huynh đi hay không, quả là một câu hỏi vi diệu mà câu trả lời có quan hệ trọng đại tới sinh mạng của hàng vạn người, tới vận mệnh của võ lâm từ nay trở đi ...
Nàng ngẩng nhìn chăm chú vào mặt Lãnh như Băng nói tiếp:
− Anh hùng dự hội tuy đông nhưng Công Tôn Ngọc Sương chỉ quan tâm đến hai người, một là Huyền Hoàng Giáo chủ, hai là muội. Muội thiết nghĩ, Công Tôn Ngọc Sương sẽ tính trăm phương ngàn kế hãm hại muội và Huyền Hoàng Giáo chủ, tất nhiên thấy huynh với Vương Thông Huệ thân mật với nhau, Công Tôn Ngọc Sương sẽ lưu tâm đến huynh và ...
Lãnh như Băng hỏi:
− Rồi sao ?
Vương Tích Huệ đáp:
− Sự tình tuy đơn giản, nhưng bao la phức tạp vô cùng ...
Nàng đưa tay vén lọn tóc xõa xuống tiếp:
− Tính cách thờ ơ lãnh đạm của huynh hoàn toàn trái ngược với tính cách của Công Tôn Ngọc Sương. Nàng ta hung hăng, kiêu ngạo, nếu đã lưu tâm đến huynh, nhất định sẽ sa vào lưới tình ái.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Tại sao vậy ?
Vương Tích Hương đáp:
− Bởi vì muội như thế này, chẳng lẽ Công Tôn Ngọc Sương lại không hơn muội hay sao ?
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:
− Lãnh như Băng đây đường đường là một nam nhi ngang tàng, nếu bị người coi là một thứ đồ chơi, thì còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa ?

Vương Tích Hương tiếp:
− Ồ, huynh lại ngang ngạnh, sĩ diện không phải lúc rồi .... Mỉm cười một chút, rồi nàng nói tiếp:
− Huynh đã đáp ứng, dù chỉ là giả trang, cũng phải sắm vai cho đạt.
Lãnh Như Băng nói:
− Việc này liên quan đến danh giá của một đời người, chỉ e Vương Thông Huệ sẽ không đáp ứng.
Vương Tích Hương cười:
− Vương Thông Huệ chưa nói gì với muội, cũng không nhắc gì tới lợi ích của anh hùng thiên hạ, nhưng để đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, nàng sẽ không tiếc tiết trinh.
Lãnh như Băng thở dài:
− Được ! Nội trong năm ngày, nếu không dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương, ngu huynh sẽ phải cáo biệt.
Vương Tích Hương hỏi:
− Huynh cần đi đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đi tìm người.
Vương Tích Hương hỏi:
− Tìm ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Một vị tiểu đệ của ngu huynh.
Vương Tích Hương nói:
− Huynh hãy nói tên, hình dáng, muội sẽ tìm cho.
Lãnh Như Băng đáp:
− Lý Tiểu Hổ, mười ba tuổi, răng trắng má hồng ...
Vương tích Hương nói:
− Đủ rồi. Phần còn lại, muội sẽ lo. Chúng ta đã thỏa thuận xong, muội phải đi đây.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Cô nương định tới nơi nào ?
Vương tích Hương cười:
− Đi tìm bản sắc nữ nhi của muội, để khi chúng ta gặp lại, muội sẽ thử xem thủ quyến rũ của muội có thể khiến huynh mê muội hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Nếu cô nương không dùng võ công, không dùng dược vật thì ngu huynh tự tin có thể đứng vững.
Vương Tích Hương nói:
− Nếu muội phải dùng đến thủ đoạn, thì đã chẳng nói câu vừa rồi với huynh.
Đoạn quay người bước ra. Lãnh Như Băng vội đi theo, hỏi nhỏ:

− Cô nương thể năng hư nhược, đừng hao tổn tâm lực ...
Vương Tích Hương bỗng dừng chân, ngoảnh đầu lại, dịu dàng hỏi:
− Huynh thực tình quan tâm đến muội ư ?
Lãnh như Băng đáp:
− Lời nói ra từ đáy lòng.
Vương Tích Hương hỏi:
− Muội có điểm gì tốt mà huynh lưu luyến ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương tài trí siêu việt, lòng lại nhân từ, tấm thân hư nhược mà lo cứu giúp thiên hạ, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ để kính phục ?
Vương Tích Hương nói:
− Muội mỏng manh như cây sậy, nước da thì nhợt nhạt, đi đứng chẳng ra hồn người, huynh nhìn không thấy chán ngán hay sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chính vì cô nương như vậy mà ngu huynh càng thêm kính ái cô nương.
Vương Tích Hương thở dài nhè nhẹ, nói:
− Nên nhớ muội chỉ còn sống có ba tháng nữa, huynh có thương muội thì sẽ phí hoài tâm cơ ...
Ngừng một lát, lại tiếp:
− Vương Thông Huệ danh môn thế gia, tài sắc vẹn toàn, nếu huynh hóa giả thành thật, thì quả là đôi lứa xứng đôi.
Lãnh Như Băng đáp:
− Ngu huynh chỉ đáp ứng ...
Vương Tích Hương nói:
− Bất kể huynh có ý định như thế nào, huynh cũng đã đáp ứng rồi, phải sắm vai cho đạt. Muội đi rồi hai người trò chuyện với nhau nhé. Khỏi cần tiễn muội.
Đoạn thong thả bước ra ngoài.
Lãnh như Băng đứng ngây người trong sảnh, nhìn theo bóng Vương Tích Hương xa dần, lòng chợt dấy lên niềm thương cảm, cảm thấy nàng yếu ớt mảnh mai mà chẳng quản nguy hiểm, mưu sự cho anh hùng thiên hạ, thật vô cùng khả kinh khả ái.
Chợt nghe tiếng thở dài nhè nhẹ, rồi giọng nói dịu dàng ngay bên cạnh:
− Lãnh huynh có sao không đó ?
Lãnh Như Băng đang mãi nghĩ về Vương Tích Hương, không biết có người đến bên cạnh, ngảnh sang thấy một nữ nhân toàn thân hắc y, mang mạng che mặt bằng sa đen, vội đáp:
− Tại hạ không sao, là Vương cô nương phải không ?
Người ấy chính là Vương Thông Huệ, nàng đưa tay gỡ mạng che mặt, nói:
− Không sai, tiểu muội là Vương Thông Huệ đây.

Lãnh Như Băng nói:
− Vương cô nương kia đã cho tại hạ biết cả rồi.
Vương Thông Huệ hơi thẹn thùng, hỏi:
− Nàng nói gì với Lãnh huynh ?
Lãnh như Băng đáp:
− Nàng muốn hai chúng ta liên thủ đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, mưu sự giúp anh hùng thiên hạ.
Vương Thông Tuệ nói:
− Ồ, liên thủ theo cách nào đây ?
Lãnh Như Băng hơi sững sờ, nói:
− Cô nương chưa biết ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Biết không tường tận, huynh có thể nói lại một lượt cho muội nghe hay chăng ?
Lãnh Như Băng cảm thấy rất khó nói, nghỉ một hồi mới đáp:
− Nàng muốn hai chúng ta giả làm một cặp tình nhân để dẫn dụ sự chú ý của Công Tôn Ngọc Sương.
Vương Thông Huệ cười:
− Nếu Công Tôn Ngọc Sương cứ coi như không nghe không thấy, hoặc căn bản không để ý tới thì sẽ ra sao mới ổn ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ cũng thấy quá khó. Vương cô nương là võ lâm thế gia, thanh cao danh giá, làm như thế chỉ e thiệt hại đến danh tiết.
Vương Thông Huệ nói:
− Muội dùng địa vị Huyền Hoàng giáo chủ quan hệ với huynh, anh hùng thiên hạ biết chuyện này thì thật là khó ăn khó nói ...
Bỗng đỏ mặt, cúi đầu, không dám ngẩng mặt.
Lãnh như Băng đáp:
− Chuyện này, chuyện này ...
Vương thong Huệ ngẩng lên, nói:
− Huynh không cần lấp la lấp lửng, Hoàng Sơn Thế Gia của muội được võ lâm tôn kính hàng trăm năm nay, muội tuy chỉ là phận nữ nhi, cũng không thể làm tổn thương đến gia phong Vương tộc.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương nói chí phải.
Vương Thông Huệ thở dài, nói:
− Về phía Lãnh huynh thấy khó quá chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ chỉ còn gia mẫu, may mà chuyện này chỉ đóng giả, nên cũng không cần phải thưa với gia mẫu.

Vương Thông Huệ mỉm cười:
− Huynh có tin tưởng hay không ?
Lãnh Như Băng ngẩn người, hỏi:
− Tại hạ chưa hiểu ý cô nương thế nào ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Dù chỉ là đóng giả, nhưng cũng phải làm sao y như thật, huynh có sợ sẽ thích muội thật hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ tự tin sẽ giữ đúng lễ.
Vương Thông Huệ chớp chớp mắt, nói:
− Được ! Vậy chúng ta hãy thử xem.
Bỗng bên ngoài có tiếng Trần Hải hỏi vọng vào:
− Vương cô nương, mọi người có thể vào được hay chưa ?
Vương Thông Huệ chụp mạng che mặt, đáp:
− Thỉnh các vị vào đây !
Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn thấy Trần Hải đi trước tiếp đến Hạ Hầu Trường Phong, Vương Phi Dương, Hạ Hầu Cương và các vị khác. Trần Hải nhìn quanh hỏi:
− Vương cô nương đi đâu rồi ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Nàng đi rồi, các vị có việc gì, cứ nói với bổn tọa.
Trần Hải nói:
− Mọi người muốn thỉnh thị Vương cô nương xem có điều gì cần phải phân phó cho lão phu và mọi người hay không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Vương cô nương đã bảo với bổn tọa rằng nàng muốn các vị lập tức đi thăm dò nơi hạ lạc của Công Tôn Ngọc Sương, trước giờ ngọ ngày mai sẽ trở về đây hồi báo.
Trần Hải đáp:
− Được, vậy lão phu và mọi người lập tức khởi hành.
Đoạn bước ra ngoài trước. Vương Phi Dương nhìn Huyền Hoàng giáo chủ, định nói lại thôi, cũng quay người đi ra. Trong sảnh chỉ còn lại Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ. Lãnh Như Băng hạ giọng hỏi nhỏ:
− Có đúng là Vương cô nương kia muốn họ thám thính nơi hạ lạc của Công Tôn Ngọc Sương chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Thế nào, huynh cho rằng muội bịa ra ư ?
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ chẳng qua tùy tiện hỏi thế, chứ không có ý gì khác.

Vương Thông Huệ nói:
− Vương Tích Hương bảo muội rằng Công Tôn Ngọc Sương chẳng những võ công cao cường, mà còn rất giỏi thuật cải trang, khi cần nàng ta có thể cải trang thành các vai rất khác nhau để ở ngay bên cạnh chúng ta.
Lãnh Như Băng nói:
− Đúng thế, chúng ta phải luôn đề phòng cẩn thận mới được.
Vương Thông Huệ cười:
− Chúng ta phải luôn luôn tạo cơ hội cho nàng thấy hai chúng tạ .... Lãnh như Băng vừa nghe đã hiểu, hỏi:
− Cô nương với Vương Tích Hương dường như đã sắp đặt kế hoạch tỉ mỉ từ trước rồi phải không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Ừm !
Lãnh Như Băng hỏi:
− Có thể cho tại hạ biết nội tình được chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Không được, nếu huynh biết nhiều nội tình, thì càng làm cho Công Tôn Ngọc Sương thêm nghi ngờ ...
Đoạn giơ tay nói:
− Hãy khoát tay muội mà đi nào !
Lãnh Như Băng ngạc nhiên, run run tay nói:
− Đi đâu bây giờ ?
Vương Thông Huệ hé ra một góc màng che mặt, để lộ vẻ trang nghiêm, nói rành rọt từng chữ:
− Từ lúc này trở đi, huynh đã là tình lang thân thiết của muội rồi đó.
Lãnh Như Băng chậm rãi cầm lấy cổ tay nàng, hỏi nhỏ:
− Vương cô nương bắt đầu ngay từ bây giờ ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Đúng thế, cho đến lúc huynh bị Công Tôn Ngọc Sương bắt cóc đi. Từ lúc này, huynh phải luôn luôn tỏ ra là tình lang thân thiết, săn sóc chiều chuộng muội mọi chuyện.
Lãnh Như Băng húng hắng ho, nói:
− Tại hạ có thỏa thuận với Vương Tích Hương:
nội trong năm ngày nếu Công Tôn Ngọc Sương không động tĩnh gì, thì tại hạ sẽ cáo biệt mà đi.
Hai người đã ra tới ngoài cổng.
Chỉ thấy Hung Thần, Ác Sát, Oán Hồn, Nộ Quỉ tứ đại hung nhân đang đứng chờ đợi ở đó. Bốn đại hung nhân soi mói nhìn Lãnh Như Băng, rồi nhất loạt quay sang thi lễ với Vương Thông Huệ, nói:
− Giáo chủ có gì sai bảo ?

Lãnh Như Băng ngạc Nhiên nghĩ thầm:
"Bốn gã Hung nhân ngỗ ngược này cuối cùng lại gia nhập Huyền Hoàng giáo ư ?".
Chỉ nghe Vương Thông Huệ hỏi:
− Xa mã đã chuẩn bị chưa ?
Hồng y Hung Thần cung kinh đáp:
− Xa mã đã sẵn sàng từ lâu, chờ lệnh Giáo chủ.
Vương Thông Huệ nói:
− Các ngươi theo xe bảo hộ, không cho ai được tới gần xe.
Thần, Sát, Quỉ, Hồn bốn gã ứng thanh quay người sang bên tả mà đi.
Vương Thông Huệ dùng «Truyền âm nhập mật» bảo Lãnh Như Băng:
− Hãy tỏ ra thân thiết với muội một chút, đừng để bốn người này nhận ra sơ hở của chúng ta.
Lãnh Như Băng đành nắm chặt thêm tay nàng, đỡ nàng bước đi, qua một khúc quanh, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa hoa mỹ chờ sẵn.
Hồng y Hung Thần vén tấm vải che cửa xe, nói:
− Thỉnh Giáo chủ thượng xa !
Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng giục:
− Đỡ muội lên xe !
Lãnh Như Băng đỡ nàng lên xe, rồi lên theo.
Hồng y Hung Thần hỏi:
− Thuộc hạ đợi lệnh hành xa, nhưng chưa biết đi đâu ?
Vương Thông Huệ nói:
− Đi về hướng đông mười dặm, thấy tòa Ngô thị Tông tự dừng lại chờ chỉ thị.
Hồng y Hung Thần ứng thanh, cỗ xe lập tức chuyển bánh.
Lãnh Như Băng hạ giọng hỏi:
− Bốn Hung nhân này có thể phản lại muội bất cứ lúc nào, tại sao lại coi họ như kẻ tâm phúc ?
Vương Thông Huệ dựa vào thành xe, mỉm cười:
− Để thử lòng can đảm của huynh đó.
Lãnh như Băng nói:
− Chuyện liên quan đến sự an nguy của muội, sao lại bảo để thử huynh ?
Vương Thông Huệ cười đáp:
− Bốn gã này ngoài sự hung tàn, còn là con quỉ hiếu sắc, huynh đồng hành với muội, chính là cái gai trước mắt họ, họ có thể giết hại huynh bất cứ lúc nào.
Lãnh Như Băng gật đầu:
− Thì ra vậy !
Vương Thông Huệ tiếp:

− Nhưng hiện tại đối với muội họ thập phần kính thuận, một ngày nào đó họ phản lại muội, thì họ sát hại trước tiên là huynh !
Lạnh Như Băng đáp:
− Huynh không e sợ họ.
Vương Thông Huệ đặt tay lên vai chàng, dịu dàng nói:
− Muội nói thực đó, Thần Xuyên Tứ Đại Hung Nhân đã quen hung ác, động một chút là xuất thủ sát nhân, bất chấp thủ đoạn, có thể ám toán huynh, nên đặc biệt cẩn thận đối với họ.
Lãnh Như băng nghĩ:
"Nàng đã biết như thế, sao còn mang chúng đi theo, chẳng phải tự chuốc lấy phiền toái ?".
Vương Thông Huệ hỏi:
− Sao huynh không nói gì, hay là lo sợ rồi ?
Lãnh như Băng đáp:
− Huynh nếu quả có bị chúng ám toán mà chết, thì muội cũng chẳng có lợi lộc gì.
Vương Thông Huệ mỉm cười:
− Hai ta hiện giờ cùng chung họa phúc, là phu phụ sinh tử đồng mệnh rồi đó !
Lãnh Như Băng cau mày:
− Muội thích thú lắm thì phải ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Dĩ nhiên !
Bỗng một tiếng rú thảm ở phía đầu xe.
Lãnh Như Băng vén tấm vải che cửa xe nhìn ra, thấy một thi thể nông phu nằm bên vệ đường.
Hồng y Hung Thần đi trước mở đường, hiển nhiên nông phu kia vừa bị hắn sát hại, như hắn chẳng buồn ngó lại thi thể của người ấy một cái.
Lãnh Như Băng buông rèm vải che cửa xe, thở dài nói:
− Tứ Đại Hung Nhân quả danh bất hư truyền, họ quá tàn nhẫn.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Có chuyện gì vậy ?
Lãnh như Băng đáp:
− Một nông phu vác cày chắc không kịp tránh đường, bị Hồng y Hung Thần đập chết tươi, hất xác bên vệ đường.
Chàng tuy cố bình thản, nhưng giọng vẫn hơi run, để lộ sự xúc động nội tâm.
Vương Thông Huệ lạnh lùng quát:
− Dừng xe !
Chiếc xe đỗ lại. Nàng thò đầu ra ngoài, hỏi:

− Ai vừa giết người ?
Hồng y Hung Thần đáp:
− Thuộc hạ xuất thủ !
Vương Thông Huệ nói:
− Huyền Hoàng Giáo có qui củ hẳn hoi, các ngươi gia nhập Huyền Hoàng Giáo, phải theo đúng theo giáo qui, không được tùy tiện hành động.
Hồng y Hung Thần hỏi:
− Huyền Hoàng Giáo ta không được sát nhân hay sao ?
Vương Thông Huệ lạnh lùng đáp:
− Cấm sát nhân vô cớ, nhất là với người không biết võ công.
Hồng y Hung Thần cãi lại:
− Kẻ kia mắt thấy mã xa của Giáo chủ chạy tới mà không chịu sớm nhường đường, giết hắn thì có gì bảo là sai ?
Vương Thông Huệ nổi giận:
− Ngươi dám vô lễ với ... bổn Giáo chủ như thế hả ?
Mục quang của Hồng y Hung Thần quắc lên, nhưng cuối cùng hắn nén giận, từ từ cúi mặt xuống, đáp:
− Thuộc hạ xin lãnh hình phạt.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Ngươi đã dùng tay nào đoạt mạng người kia ?
Hòng y Hung Thần đáp:
− Tay tả.
Vương Thông Huệ nói:
− Được ! ngươi hãy tự chặt một ngón bên tay đó !
Lãnh Như Băng cả kinh, ngầm đề chân khí cảnh giới, nghĩ:
“Hình phạt nặng thế, e hắn không chịu tiếp thụ.”.
Hồng y Hung Thần đảo mắt mấy cái, tay phải chậm rãi thò đầu vào trong bao rút ra một lưỡi chủy thủ, nói:
− Chặt một ngón tay, hình phạt có quá nặng chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Nếu ngươi không muốn vậy, thì có một cách khác cho ngươi chọn lựa.
Hồng y Hung Thần hỏi:
− Là cách gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Ly khai bổn giáo, phản lại bổn Giáo chủ mà đi !
Hồng y Hung Thần cười ha hả, tay hữu vung ngay chủy thủ chặt phăng ngón tay đi.
Vương Thông Huệ buông vải che cửa xe xuống.
Hồng y Hung Thần cúi xuống nhặt một ngón tay bị chặt đưa lên miệng nuốt chửng hỏi:

− Bẩm Giáo chủ, có thể khởi hành được chưa ?
Vương Thông Huệ lạnh lùng đáp:
− Đi tiếp !
Cỗ xe tiếp tục chạy đi.
Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:
− Muội xử hắn như vậy, há chẳng tăng thêm mối hận trong lòng hắn ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Đối phó với kẻ hung ác, nếu không dùng nghiêm hình, làm sao họ quy phục ?
Chừng sau một tuần trà, cỗ xe bỗng dừng lại, có tiếng Hồng y Hung thần nói:
− Lão nhị, lão tam đi theo giáo chủ, lão tứ ở lại trông xe với huynh.
Lãnh Như Băng nhìn tứ bề, nghĩ:
"Đêm nọ ta và Vương Tích Hương bị đưa đến đây rồi thì phải ? Nay Vương Thông Huệ cũng tìm đến đây là để làm gì nhỉ ?".
Vương Thông Huệ bảo một Hung nhân:
− Ngươi đi trước mở đường.
Lục y Ác Sát ứng thanh, xông lên trước.
Vương Thông Huệ giữ cự ly cách hắn năm thước, tiếp đến Lãnh Như Băng, sau cùng là Hoàng y Nộ Quỷ.
Tòa Ngô thị Tông từ này rất rộng lớn, hoang lương, bốn người thâm nhập sâu mấy trượng, qua một đình viện, vẫn không thấy động tịnh gì.
Lãnh Như Băng lưu tâm tứ phía, hy vọng xem xó dâu vết gì của Công Tôn Ngọc Sương để lại.
Đi qua mấy tầng thạch cấp, đến trước cửa thứ hai, Lục y Ác Sát tung một cước đạp tung cánh cửa gỗ lớn.
Vương Thông Huệ thong thả bước lên bậc đá, nói nhỏ:
− Huynh thân mật với muội một chút đi !
Lãnh Như Băng cau mày, đưa tay đặt vào eo lưng nàng.
Họ tới trước cửa điện, Lục y Ác Sát ngoảnh lại hỏi:
− Bẩm Giáo chủ, có cần mở cửa điện chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Dĩ nhiên !
Ác Sát liền đá mạnh một cái, cửa điện dày nặng như vậy mà bị đạp tung ngay ra.
Chỉ thấy trong điện đường có một chiếc tràng kỷ, chính giữa điện có bài vị thếp chữ vàng, đề mấy chữ:
«Ngô Thị Lịch Đại Tiên Tổ Thần Vị» Hai bên sắp hang loạt bài vị nhỏ hơn, đều thếp chữ vàng. Ngoài ra không có vật gì khác.
Vương Thông Huệ nhìn kỹ một hồi tứ bề, đoạn bảo Ác Sát và Nộ Quỷ:

− Các người ra canh chừng ngoài cửa điện.
Ác Sát hỏi:
− Nếu có người muốn vào thì có cho vào không hay không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Thì thông báo trước cho ta một tiếng.
Nộ Quỷ hỏi:
− Nếu họ không chịu, cứ xông vào thì nên thế nào ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Thì còn hai ngươi dùng để làm gì, mà không ngăn cản ?
Nộ Quỷ đáp:
− Thuộc hạ sợ bị chặt ngón tay đó thôi. Dù có võ công, cũng không dám thi triển.
Vương Thông Huệ đáp:
− Có thể điểm huyệt, bắt sống, không cần lấy mạng.
Nộ Quỷ nói:
− Bốn huynh đệ thuộc hạ đã sát nhân quen tay, xuất thủ là nặng tay, chỉ e sẽ giết chết tươi họ.
Vương Thông Huệ đáp:
− Nếu không sợ mất ngón tay thì cứ giết !
Hai Hung nhân bước ra.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Muội bảo họ ra ngoài là có dụng ý gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Chờ một người.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Chờ ai ?
Vương Thông Huệ Đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên:
− Công Tôn Ngọc Sương ? Nàng ta hẹn gặp muội tại đây à ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Huynh đã phá hoại độc kế đã bày sẵn của nàng ta, khiến nàng ta thất bại, lại phải hứa nội trong ba tháng không được sát hại võ lâm, do đó trong thâm tâm Công Tôn Ngọc Sương hận huynh hơn là cả hận Vương Tích Hương.
Lãnh Như Băng cười:
− Muội bị Công Tôn Ngọc Sương coi là địch thủ số một, nếu có cơ hội giết muội, chắc nàng ta cũng quyết không bỏ qua.
Lời chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài có tiếng của Nộ Quỷ:
− Đứng lại. Ngươi muốn tìm ai ?
Vương Thông Huệ nói:

− Công Tôn Ngọc Sương đến đấy, huynh cẩn thận một chút.
Tiếng Ác Sát nói:
− Hảo tiểu tử ! ngươi muốn chết thì đừng trách ta !
Chỉ nghe «bình bình» hai tiếng, rồi một tiếng «hự», tựa hồ cả hai người đấu chưởng, một bị đòn đau. Lãnh Như Băng rút Sâm Thương Kiếm, nói:
− Huynh ra coi sao.
Vương Thông Huệ kéo chàng lại, nói:
− Khỏi lo lắng. Ác Sát và Nộ Quỷ làm sao ngăn nổi Công Tôn Ngọc Sương ?
Chỉ nghe Nộ Quỷ nói:
− Bẩm Giáo chủ, có kẻ xông vào.
Lời chưa dứt, đã thấy một Hoàng y nhân bước vào. người này đeo mặt nạ đỏ như máu, chỉ để lộ hai đạo mục quang sang rực đảo qua đảo lại không ngừng.
Lãnh Như Băng ngấm ngầm đề tụ chân khí, đoản kiếm lăm lăm, sẵn sàng nghênh chiến.
Vương Thông Huệ lạnh lùng gắn giọng:
− Hãy bỏ mặt nạ ra đi !
Hoàng y nhân nói:
− Vì sao ngươi không bỏ mạng che mặt ra trước ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Khỏi cần.
Hoàng y nhân hỏi:
− Vì sao ?
Vương Thông huệ đáp:
− Vì bổn tọa không bỏ ra, các hạ cũng biết là ai.
Hoàng y nhân nói:
− Ngươi đoán ra ta à ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương.
Hoàng y nhân đáp:
− Chủ nhân của ta thân phận cao quý, há chịu thân chinh đến chốn này ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương đã hẹn với bổn tọa, tại sao lại không đến ? Hừ khó tin được !
Hoàng y nhân lạnh lùng nói:
− Chủ nhân ta không cần đến, cũng biết nhất cử nhất động của các ngươi.
Vương Thông Huệ nói:
− Bổn tọa ước hẹn với Công Tôn Ngọc Sương, ngoài nàng ta ra, bổn tọa không nói chuyện với người khác, bất luận thân phận của các hạ thế nào,

bổn tọa cũng không đa vấn, vậy xin cáo biệt.
Hoàng y nhân thong thả gở bỏ mặt nạ, quả nhiên là nữ nhân má hồng răng trắng đóng giả nam nhân. Nữ nhân kia quay lại nhìn dãy bài vị, nói:
− Không được đi !
Chỉ thấy từ phía sau tấm bài vị chính giữa vụt bước ra một lão nhân tóc trắng mặc trường bào. Vương Thông Huệ nói:
− Các hạ có phải quá lưu luyến sự tích năm xưa của Mai Hoa Chủ nhân ?
Người kia cười nhạt, không trả lời thẳng vào câu hỏi:
− Ngươi nhất định muốn gặp ta ư ?
Vương Thông Huệ nói:
− Bổn tọa cần gặp Công Tôn Ngọc Sương.
Người kia đáp:
− Là ta đây.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Làm sao bổn tọa có thể tin được các hạ ?
Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi gỡ mặt nạ, để lộ dung mạo mỹ lệ tuyệt thế, nói:
− Giáo chủ đủ tin hay chưa ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Vẫn còn chút chưa tin.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Tại sao ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Giọng nói chưa giống.
Công Tôn Ngọc Sương cười, nói:
− Giáo chủ muốn nghe khẩu âm vùng nào ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Câu này thì đúng giọng rồi.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Đã hết hoài nghi rồi chứ ?
Vương Thông Huệ nói:
− Cô nương ước hẹn bổn tọa ở đây, lại tự làm ra vẻ hư hư thực thực, để thuộc hạ hí lộng bổn tọa trước là nhằm dụng ý gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta cần phòng bị Giáo chủ không đến, phòng bị Giáo chủ cải trang, phòng bị Giáo chủ bố trí mai phục, cho nên bất đắc dĩ phải cẩn thận một chút.
Vương Thông Huệ nói:
− Được ! chúng ta không nhắc chuyện đó nữa. Cô nương ước hẹn bổn tọa tới đây là để làm gì ?
Công Tôn Ngọc Sương nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Không biết có thể trục xuất người hộ giá Giáo chủ được chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Không, chàng với bổn tọa tuy hai mà một, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Lãnh Như Băng ấy ư ? Chẳng phải chàng ta vẫn cùng đi vơi Vương Tích Hương hay sao ?
Vương Thông Huệ nói:
− Không phải, chàng không khi nào là người như vậy.
Công Tôn Ngọc Sương chằm chằm nhìn Lãnh Như Băng một hồi, nói:
− Giáo chủ muốn bảo rằng chàng ta đối xử rất tốt với Giáo chủ phải không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Dù sông cạn đá mòn, lòng chàng bất biến.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ta chỉ thấy người này có đôi mắt đa tình thế kia, cũng đoán chàng ta phong lưu thành tính, nên giao chủ quá tin chàng ta, sẽ đau khổ lắm đó.
Vương Thông Huệ nghĩ:
"Vương Tích Hương quả có tài tiên đoán, xem chừng Công Tôn Ngọc Sương sẽ cắn câu." Bèn lạnh lùng đáp:
− Cô nương hẹn bổn tọa ra đây chỉ nói mấy lời đó thôi à ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta muốn khuyến cáo giáo chủ một điều.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Điều gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta muốn giáo chủ từ bỏ việc đối địch với ta.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Với một điều kiện.
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Giáo chủ cứ cho biết !
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu cô nương chịu bỏ qua ân oán giang hồ, thì chúng ta có thể tức thời trở thành bằng hữu.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Giáo chủ đừng hiểu lầm ý của ta, ta quí trọng tài hoa của Giáo chủ nên mới khuyến cáo Giáo chủ như vậy, nếu không chịu nghe lời khuyên của ta, thì đến lúc nào đó đừng trách ta hạ độc thủ.
Vương Thông Huệ nghĩ:
"Cương với địch thủ lúc này chỉ bất lợi." Bèn đáp:
− Cho tới lúc cô nương giở thủ đoạn tàn độc, bổn tọa còn tối thiểu ba tháng.

Công tôn Ngọc Sương nói:
− Còn có tám mươi sáu ngày sống yên ổn, nếu Giáo chủ không chịu đáp ứng, khi hết thời hạn, kẻ đầu tiên ta muốn giết là Giáo chủ đó.
Vương Thông Huệ thấy Lãnh Như băng đã dẫn dụ được sự chú ý của Công Tôn Ngọc Sương, bèn nói:
− Nếu không có chuyện gì khác, bổn tọa cáo biệt tại đây.
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, nói:
− Giáo chủ nên biết họa sát thân sau ba tháng, hôm nay là tiết trọng hạ rồi.
Vương Thông Huệ nói:
− Bổn tòa hôm nay hiểu rõ cô nương quyết sát hại bổn tòa, được cô nương coi trọng như thế, bổn tòa thật là vinh hạnh.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Nếu Giáo chủ có việc thỉnh cầu ta, thì canh ba đêm nay cứ đến, vạn nhất không thể đến, thì để Lãnh Như Băng đi thay cũng được.
Vương Thông Huệ sững sờ hỏi:
− Thỉnh cầu cô nương ?
Công Tôn Ngọc Sương cười hiểm độc:
− Chứ sao ? Giáo chủ có dám nói sẽ không đến chăng ?
Giáo chủ đáp:
− Có thể sẽ tới, nếu bổn tòa thấy cần, sẽ y hẹn mà đến.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Thu hoạch duy nhất buổi gặp này là cuộc ước hẹn vào canh ba đêm nay.
Vương Thông Huệ chợt hoài nghi, hỏi:
− Cô nương dường như biết chắc rằng bổn tọa nhất định sẽ tới đêm nay ?
Công Tôn ngọc Sương đáp:
− Không sai, ít nhất thì một trong hai vị sẽ tới, chỉ chưa dám chắc là vị nào.
Ngừng một chút lại tiếp:
− Tính mạng con người là đại sự, không phải chuyện đùa, đừng có đến trễ mà nguy tính mạng.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Tính mạng của ai ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Hiện tại còn chưa biết của ai, nhưng chắc hẳn là của một trong hai vị.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Có phải cô nương ngấm ngầm hạ độc hai ta ?
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Ta chỉ đứng nguyên một chỗ, huống hồ võ công của nhị vị đang không địch nổi ta, nhưng linh cảm rất nhạy bén, dù ta quả thực có muốn ám toán hại vị, e rằng cũng khó được như ý.
Vương Thông Huệ nghĩ thầm:

“Lời này cũng không sai, nàng ta tuy võ công cao hơn mình, nhưng nếu bảo là ám toán mình, thì cũng khó thực thi.” Bèn khoác tay Lãnh Như Băng bước ra cửa điện. Chỉ nghe sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lẽo của Công Tôn ngọc Sương:
− Dù giáo chủ có mình đồng da sắt cũng khó chịu đựng một khi độc tính phát tác.
Vương Thông Huệ làm như không nghe thấy sãi bước ra cửa điện. Chỉ thấy Lục Y Ác Sát và Hoàng Y Nộ Quỷ đứng bên nhau ở ngoài đó, vẻ hung hăng đã mất hết, chắc vừa rồi bị nếm đòn đau. Vương Thông Huệ giả bộ không biết, nói:
− Hai người hộ tống phía sau.
Ra khỏi Ngô thị Tông Tự, Hung Thần và Oán Hồn cũng chạy ra đón, cúi mình thi lễ.
Lãnh Như Băng thấy hai gã đột nhiên thuần phục thì thầm lấy làm kỳ quái.
Vương Thông Huệ giơ tay nói:
− Khỏi cần đa lễ.
Đoạn bước lên xe.
Hồng y Hung Thần cung kính hỏi:
− Kính bẩm giáo chủ, cho xe đi đâu ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Trở về đường cũ.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Tại sao tứ đại hung nhân có vẻ thay đổi hẳn thái độ, biến thành thuần phục như vậy ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Họ vừa bị ăn đòn của Công Tôn Ngọc Sương.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Công Tôn Ngọc Sương ẩn thân sau lịnh bài, chưa từng thấy mặt Tứ Đại Hung Nhân, sao lại bảo họ bị ăn đòn của nàng ta ?
Vương Thông Huệ gỡ mạng che mặt, lắc đầu thở dài:
− Quả thủ đoạn hiểm độc.
Lãnh Như Băng chưa hiểu ra sao, hỏi:
− Chuyện gì vậy ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Chúng ta bị Công Tôn Ngọc Sương đánh lừa.
Lãnh Như Băng nói:
− Muội càng nói, huynh càng không minh bạch, chúng ta bị lừa điều gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Bị đầu độc.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Bị đầu độc ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Đúng thế, lợi dụng cơ hội nói chuyện với chúng ta, Công Tôn Ngọc Sương đã ngấm ngầm phóng loại độc phấn không màu không vị.
Lãnh Như Băng ngấm ngầm vận khí, không thấy có cảm giác dị thường nói:
− Sao huynh không cảm thấy gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Nếu cảm thấy được, thì nàng ta đã không phải là Công Tôn Ngọc Sương.
Đoạn vén vải che cửa xe, nói vọng ra:
− Cho xe chạy sang bên tả.
Lãnh Như Băng vội hỏi:
− Chúng ta đi đâu đây ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Đi gặp Vương Tích Hương.
Lãnh Như Băng nói:
− Hai cô nương tựa hồ đều ước hẹn trước với nhau mọi sự, chỉ có ta là không biết gì.
Vương Thông Huệ nói:
− Thế thì có gì không tốt ? Ngược lại còn có lợi cho huynh.
Biết là lỡ lời, nàng vội dịu dàng đáp:
− Đừng trách muội ! Muội đang phiền não vô cùng !
Lãnh như Băng cười nhạt im lặng. Vương Thông Huệ thở dài:
− Sao huynh không nói, giận muội chăng ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Chúng ta đang thực thi mưu lược, đóng giả tình nhân dù muội có trách mắng thế náo, huynh cũng phải nhịn.
Vương Thông Huệ cười nhạt:
− Vì chỉ đóng giả, nên huynh đâu cần quan tâm đến việc muội bị trúng độc ?
Lãnh Như băng ngạc nhiên:
− Muội bị trúng độc ư ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương không nỡ đầu độc huynh đâu.
Lãnh Như Băng cảm thấy nàng có vẻ căm phẫn, chưa biết hồi đáp thế nào, chỉ thở dài, cúi đầu im lặng, khiến Vương Thông Huệ càng bực bội, nói tiếp:
− Huynh minh bạch chưa ! Công Tôn Ngọc Sương bảo chúng ta canh ba đêm nay tới chỉ là nói cho một mình huynh nghe thôi.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
“Như thế chẳng phải đúng ý muốn của chúng ta sao ? Muội giận dữ cái gì ?”.
Chỉ nghe Hồng y Hung Thần nói:

− Bẩm Giáo chủ phía trước hết đường cho xe chạy Vương Thông Huệ đeo mạng che mặt nhảy xuống xe.
Lãnh Như Băng thấy nàng không dưng nổi nóng, thì nghĩ:
"Đợi ta rời khỏi nơi đây, nàng có muốn trút giận lên đầu ta cũng chẳng được.".
Chỉ nghe Vương Thông Huệ cao giọng gắt:
− Sao không xuống, còn ngồi trên xe làm gì ?
Lãnh Như Băng ngẩn ra, vội nhảy xuống, nhìn xung quanh chỉ thấy hoàn toàn hoang dã, thì rất ngạc nhiên, nghĩ:
"Tứ bề chẳng có nhà cửa gì, vậy Vương Tích Hương trú ở đâu ?".
Vương Thông Huệ nói:
− Nhìn cái gì ? Cứ theo muội mà đi.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Nam nhi đứng đắn không thèm đấu khẩu với nữ nhi, nàng nóng nảy, ta bình thản là được", đoạn đi sau lưng nàng.
Vương Thông Huệ bảo Tứ Đại Hung Nhân:
− Các ngươi ở đây coi xe cẩn thận, không cần đi theo ta.
Đoạn quay người lao vút đi.
Lãnh Như Băng thấy nàng chạy càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã được bốn, năm dặm, đến ven một cánh rừng nhỏ. Bìa rừng có một ngôi thảo thất, Vương Thông Huệ quan sát một hồi rồi bước thẳng vào trong thất.
Trong thất cực kỳ sạch sẽ, có một chiếc bàn và mấy cái ghế trúc.
Vương Thông Huệ hắng giọng hỏi:
− Vương cô nương có nhà không ?
Tấm rèm bên hữu lay động, Vương Tích Hương bận đồ trắng bước ra. Nàng đã bận nữ trang, tóc dài buông xõa, trong dung mạo vô cùng thanh nhã, tay hữu phải dựa vào tường mà đi, tươi cười nói:
− Thỉnh nhị vị vào khuê phòng của muội ...
Nàng nhìn mặt Lãnh Như Băng tiếp:
− Lãnh huynh quá bộ tới đây, hôm nay thấy muội thế nào ?
Vương Thông Huệ bỗng gỡ mạng che mặt, nói:
− Quả không ngoài dự liệu của Vương cô nương, muội đã gặp Công Tôn Ngọc Sương.
Vương Tích Hương cười:
− Thế thì tốt lắm !
Vương Thông Huệ nói:
− Không ngờ cuối cùng nàng ta lại ngấm ngầm đầu độc.
Vương Tích Hương nghiêm nghị:
− Có chuyện vậy sao, chúng ta vào bên trong hãy bàn.
Vương Thông huệ và Lãnh Như Băng theo nàng vào nội thất. Trong này

ngoài chiếc giường, chăn gối, hai chiếc ghế ngoài ra không có vật gì khác.
Lãnh như Băng nghĩ:
"Thân thể nàng hư nhược như vậy, mà lại sinh hoạt theo lối kỳ dị, đêm trú miếu hoang, ngày ở thảo thất, quả là một nữ kỳ nhân.".
Chỉ thấy Vương Tích Hương dùng tay áo phủi bụi trên ghế, nói:
− Thỉnh nhị vị an tọa !
Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Huynh hãy kể lại toàn bộ sự việc cho Vương cô nương nghe đi !
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Thực là khó mà hiểu tâm sự nữ nhân, nàng vội vội vàng vàng đến nơi này, tưởng không thể chậm một khắc, bây giờ lại đủng đỉnh như thường." Đành đem toàn bộ sự việc xảy ra ở Ngô thị Tông Tự mà kể lại.
Vương Tích Hương vô cùng chăm chú lắng nghe, suy nghĩ một hồi, mới nói:
− Rất có thể Công Tôn Ngọc Sương đã ngấm ngầm động thủ, nếu dụng độc, cũng không phải là loại độc thông thường.
Vương Thông Huệ nói:
− Muội tin rằng nàng ta không dọa, trước canh ba đêm nay, độc tính hẳn sẽ phát tác.
Vương Tích Hương nói:
− Hai vị thử vận khí, xem có đúng là bị trúng độc hay không ?
Lãnh như Băng nói:
− Tại hạ không cảm thấy gì lạ.
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu có thể phát giác, thì chúng ta cũng khả dĩ chuẩn bị trước.
Vương Tích Hương bỗng mỉm cười, nói:
− Đừng lo, Công Tôn Ngọc Sương bịa ra đó thôi.
Vương Thông Huệ hỏi; − Vậy là nàng ta chỉ hù dọa ?
Vương Tích Hương nói:
− Cũng không hẳn như vậy, Công Tôn Ngọc Sương trước hết dùng hư ngôn để trong đầu hai vị bị ám ảnh là mình bị trúng độc mà phải đến gặp nàng ta.
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu vậy nàng chỉ hẹn canh ba đêm nay là được, tại sao lại phải dùng hư ngôn ?
Vương Tích Hương đáp:
− Nàng ta bảo là hai vị trúng độc, để hai vị chẳng hiểu hư thực, cứ bị ám ảnh mà tự loạn đối pháp trước.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Vậy đêm nay có cần đến gặp nàng ta hay không ?
Vương Tích Hương lắc đầu:
− Khỏi cần, nếu cứ làm đúng theo dự liệu của Công Tôn Ngọc Sương thì

chúng ta sẽ ở thế bị động.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Chẳng lẽ bỏ mặc nàng ta, không lý đến cuộc hẹn ?
Vương Tích Hương đáp:
− Cũng dừng quá khiên cưỡng, chúng ta cần nghĩ một biện pháp vượt ra ngoài dự liệu của Công Tôn Ngọc Sương mới được.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Biện pháp gì ? Muội thực chưa nghĩ ra được, mong Vương cô nương bày vẽ cho.
Vương Tích Hương đáp:
− Công Tôn Ngọc Sương chờ hết canh ba, không thấy hai vị tới, chắc sẽ phẫn nộ dị thường, cứ để nàng ta nóng giận một hồi, rồi hai vị mới phái người mang đến một phong thư, bảo rằng độc tính phát tác, nếu nàng ta muốn gặp Giáo chủ, thì cứ việc theo người đưa thư mà đến chỗ Giáo chủ.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Nếu Công tôn Ngọc Sương không chịu đến ?
Vương Tích Hương đáp:
− Muội nghĩ nàng ta nhất định sẽ đến, còn nếu không đến, ta tính cách khác cũng chưa muộn.
Vương Tích Hương lại hỏi:
− Giáo chủ có biết giả làm bệnh nhân hay không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Cũng tàm tạm !
Vương tích Hương nói:
− Thế là được. Giáo chủ hãy để nàng ta vào gặp Giáo chủ đã biết ngay là Giáo chủ ngã bệnh ...
Đoạn nàng nhìn Lãnh Như Băng nói:
− Lãnh huynh phải ở bên cạnh Giáo chủ.
Lãnh như Băng đáp:
− Điều đó dĩ nhiên.
Vương Tích Hương nói:
− Huynh phải tỏ ra rất ái hộ Vương cô nương, tình thâm như biển ...
Lãnh Như Băng hỏi:
− Phải làm giả như thế nào, tại hạ chỉ e không sắm nổi vai đó ?
Vương Tích Hương cười; − Nếu huynh không thích giả trang thì cứ làm thật ...
Ngừng một chút, lại tiếp:
− Mặt khác, huynh nên lạnh nhạt với Công Tôn Ngọc Sương, song cũng đừng quá lãnh đạm mà không để ý đến nàng ta. Do huynh tự xem nên làm thế nào cho khéo thì làm.

Vương Thông Huệ nói:
− Cao kiến của Vương cô nương khiến muội an tâm rồi. Đúng, trước hết phải làm cho Công Tôn Ngọc Sương phẫn nộ, mất cả bình tĩnh, ta mới có thể chủ động thành sự phải vậy không ?
Vương Tích Hương đáp:
− Giáo chủ quả rất thông minh.
Vương Thông Huệ nói:
− Thôi, muội xin cáo biệt, còn về chuẩn bị.
Vương Tích Hương bỗng nghiêm nghị nói với Lãnh Như Băng:
− Lãnh huynh phải nhớ kỹ lời muội, đừng tự ý hành động theo sở thích hoặc tính cách vốn có, việc này liên quan trọng yếu đến an nguy của anh hùng thiên hạ, huynh chớ làm hư đại kế.
Lãnh Như Băng, đáp:
− Ngu huynh tận lực là được.
Vương Tích Hương nói:
− Được hai vị có thể ra về, muội cũng phải rời khỏi nơi đây.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Rời khỏi nơi đây ?
Vương Tích Hương đáp:
− Đúng vậy, hai vị đã tới đây, tất nhiên sẽ khiến Công Tôn Ngọc Sương hồ nghi, nếu muội không sớm rời khỏi nơi này, hẳn sẽ bị nàng ta tìm đến.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Vậy muội biết tìm Vương cô nương ở đâu ?
Vương Tích hương nói:
− Không cần tìm muội, muội sẽ tự động thông báo cho nhị vị.
Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ:
− Xem ra Vương cô nương vất vả hơn muội nhiều.
Vương Tích Hương nói:
− Muội cảm thấy rất thích thú đối phó với một kình địch như Công Tôn Ngọc Sương, có khi lại sống thêm được vài ngày.
Vương Thông Huệ nói:
− Vậy muội xin cáo biệt Đoạn cúi mình cùng Lãnh Như Sương bước ra.
Vương Tích Hương nhìn theo bóng hai người, trong lòng bỗng dâng lên một niềm thương cảm khó hiểu. Nàng đưa tay chấm nước mắt, chạy lại nằm gục xuống gối.
Trên đường trở về, Vương Thông Huệ tựa hồ đã không chút phiền muộn, cứ cười nói luôn miệng, khác hẳn so với lúc đến.
Lãnh Như băng ngạc nhiên, không nhịn được bèn hỏi:
− Có gì thích thú mà muội cao hứng thế ?
Vương Thông Huệ hỏi:

− Sao ? Huynh không thấy cao hứng à ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Huynh chẳng thấy có chuyện gì để thích thú.
Vương Thông Huệ cười:
− Muội bị Công Tôn Ngọc Sương dùng hư ngôn làm rối bời tâm trí, chưa biết phải làm thế nào, trong lòng vô cùng phiền não nhưng đã được Vương cô nương giải trừ hết, cho nên rất cao hứng.
Lãnh như băng thản nhiên nói:
− Thì ra vậy.
Về đến chỗ xe ngựa, chỉ thấy Tứ Đại Hung Nhân đều ngồi nhắm mắt điều tức, mặt mày lấm tấm mồ hôi, tựa hồ vừa trải qua một trận ác đấu.
Hồng y Hung Nhân hé mắt cúi mình nói:
− Giáo chủ đã trở lại.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Các ngươi vừa động thủ với ai vậy ?
Hồng y Hung Thần đáp:
− Người ấy võ công cao cường, tứ huynh đệ thuộc hạ liên thủ công kích mới buộc hắn phải thối lui.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Hắn là người như thế nào ?
Hồng y Hung Thần đáp:
− Không rõ, hắn không chịu xưng danh, lại đeo mặt nạ, nhưng chiêu kiếm vô cùng lợi hai.
Vương Thông Huệ «à» một tiếng hỏi:
− Là nam hay nữ ?
Hông Y Hung Nhân đáp:
− Là nam, hắn muốn tra xét mã xa của Giáo chủ, bị chúng thuộc hạ ngăn cản, liền rút kiếm tung ra những chiêu vô cùng hiểm độc. Thuộc hạ chút nữa bị hắn đâm trúng.
Vương Thông Huệ nói:
− Các ngươi thật vất vả !
Đoạn bước lên xe.
Lãnh Như Băng lên theo, nói:
− Tứ Đại Hung Nhân bỗng nhiên thuần phục muội như vậy, chỉ e có ý đồ khác, muội chớ khinh suất.
Vương Thông Huệ cười hỏi:
− Tại sao huynh lại quan tâm đến muội như vậy ?

Hồi 38
Kỳ Nữ Gặp Nhau

Lãnh Như Băng ngẩn ra, chưa biết hồi đáp ra sao, nghĩ:
"Mình có hảo ý khuyên can nàng, có gì không đúng ? Tứ đại hung nhân này thiên tính độc ác, nếu nàng không cẩn thận đề phòng, ắt sẽ gặp nguy hiểm."
Chỉ nghe Hồng y Hung Thần hỏi:
− Bẩm Giáo chủ, chúng ta đi đâu ?
Vương Thông Huệ đáp gọn lỏn:
− Trở về !
Vương Thông Huệ gỡ mạng che mặt, quan sát kỹ trong xe một lượt, không thấy có gì lạ, mới hạ giọng hỏi nhỏ Lãnh Như Băng:
− Huynh có tin là Hồng y Hung Thần nói thực hay không ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không.
Vương Thông Huệ cười:
− Tại sao không tin ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Làm sao muội biết hắn không hoang ngôn ?
Vương Thông Huệ nói:
− Nếu Tứ Đại Hung Nhân vừa rồi bịa ra chuyện đó, thì phải cẩn thận đề phòng họ ...
Ngừng một chút, nói:
− Muội có một điều muốn thỉnh giáo.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Có chuyện gì vậy ?
Vương Thông Huệ hỏi:
− Trong ba người, Công Tôn Ngọc Sương, Vương Tích Hương và muội, huynh thích ai ?
Lãnh Như Băng không ngờ bỗng dưng nàng nêu chuyện đó ra, bất giác ngẩn người, đáp:
− Điều này thật khó nói, song cả ba cô nương đều đáng để huynh kính phục.
Vương Thông Huệ nói:
− Hàng ngàn năm phần lớn đại sự trong võ lâm đều do nam nhân chủ trì, nhưng hiện nay xuất hiện tình thế mới, mấy chục năm nay kiếp vận của võ lâm lại nằm trong tay nữ nhân.
Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ nói:
− Cả ba cô nương đều là những quái nhân quán thế ...

Vương Thông Huệ tiếp:
− Đừng đề cao muội, võ công của muội thấp hơn Công Tôn Ngọc Sương, mưu trí thì không bằng Vương Tích Hương, trong cuộc tương tranh giữa hai phía trong võ lâm, muội bất giác góp được một phần.
Lãnh Như Băng nói:
− Vương Tích Hương đứng đằng sau, còn người thực hiện đấu lực, đấu trí với Công Tôn Ngọc Sương chính là muội.
Vương Thông Huệ nói:
− Muội chỉ lo Vương cô nương thân thể hư nhược, khó chi trì đến hồi phân rõ thắng bại. Nếu nàng bất hạnh qua đời, thì trong cuộc chiến bảo vệ đạo nghĩa này chúng ta chắc chắn sẽ bại !
Sắc mặt nàng đột nhiên trở nên nghiêm trang, nói:
− Do muội là nữ nhân nên biết rõ nữ nhân, lỡ không may Vương Tích Hương mất đi giữa chừng, thì gánh nặng sẽ dồn xuống vai huynh đó.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
− Ngu huynh ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Đúng thế, nếu huynh quả không muốn nhìn võ lâm rơi vào đại họa thì chỉ còn hai con đường lựa chọn.
Lãnh Như Băng cau mày hỏi:
− Là thế nào ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Một là thành tâm toàn ý luyến ái Công Tôn Ngọc Sương. Nếu nàng ta động chân tình đối với huynh, thì sẽ không gây ra những trò ác độc nữa.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Còn đường thứ hai ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Một người như huynh làm không nổi, chẳng nói nữa.
Lãnh Như Băng nói:
− Sao không nổi ? Muội cứ nói huynh cứ thử làm cho muội coi.
Vương Thông Huệ nói:
− Ngầm hạ độc giết chết Công Tôn Ngọc Sương.
Lãnh Như Băng nói:
− Ngầm hạ độc thì không quang minh chính đại.
Vương Thông Huệ nói:
− Dụng binh phải xảo trá, càng xảo trá càng hay. Vì sinh mạng hàng vạn người, sao không thể giết Công Tôn Ngọc Sương bằng cách ngầm hạ độc ?
Lãnh Như Băng nói:
− Đến khi cần hẵng hay. Hiện tại nói chuyện ấy quá sớm. Ôi, Lãnh Như Băng này đường đường nam tử, bị các cô nương sắp đặt mọi việc, sau này

giang hồ sẽ coi ngu huynh là hạng người sao đây.
Vương Thông Huệ cười:
− Võ lâm hào hiệp, tình lang hương khuê, lưu danh thiên cổ, không biết có mấy ai là mỹ trượng phu ...
Bỗng nghe Hồng y Hung Thần nói to:
− Bẩm Giáo chủ, đã về tới trạch viện.
Vương Thông Huệ mang mạng che mặt, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:
− Dù huynh có muốn hay không, cũng phải sánh vai tình lang thắm thiết. Hãy dìu muội đi vào.
Đoạn vén vải che cửa xe bước xuống.
Đây là một tòa trạch viện cao rộng, cửa hồng ngói xanh, vừa nhìn đã biết ngay là gia trang của một bật hào phú.
Lãnh Như Băng dìu Vương Thông Huệ đi trước, Tứ Đại Hung Nhân đi theo đằng sau, qua cửa lớn là một tòa đình viện rất rộng, trong đình viện có trồng nhiều cây hoa.
Vương Thông Huệ ngoảnh đầu bảo Tứ Đại Hung Nhân:
− Các ngươi hãy ở lại đây, chưa có lệnh, không được vào cửa thứ hai.
Tứ Đại Hung Nhân ứng thanh, nhất tề thi lễ.
Vương Thông Huệ nắm tay Lãnh Như Băng bước vào cửa thứ hai.
Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:
− Đây là đâu ?
Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:
− Đây là phân tòa của Huyền Hoàng Giáo ở Hàng Châu, mau dìu muội tới sân viện phía đông.
Lãnh Như Băng thấy tòa trạch viện đồ sộ này không một bóng người, qua tới mảnh sân phía đông, vòng tránh một khóm hoa, quả thấy có một cửa hình tròn.
Vương Thông Huệ tách khỏi Lãnh Như Băng, bước nhanh qua cửa, chạy thẳng vào. Đây là một tiểu sảnh thiết kế trang nhã, góc bên tả có một cửa nhỏ thông sang phòng ngủ. Vương Thông Huệ gở mạng che mặt ra, cười nói:
− Huynh muốn ngồi đâu tùy thích. Ở đây muội là chủ, phải hậu đãi huynh.
Lãnh Như Băng nói:
− Huynh muốn hỏi một điều có tiện chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Huynh cứ hỏi.
Lãnh Như Băng nói:
− Tòa trạch viện này hẳn là gia trang hào phú, kẻ hầu người hạ nhiều lắm mới phải, sao chẳng thấy ai ?
Vương Thông Huệ cười:

− Gia nhân nô bộc hôm nay di chuyển đi hết, trong trạch viện chỉ còn toàn là các cao thủ của Huyền Hoàng Giáo, bề ngoài huynh không thấy gì kỳ thực bên trong cảnh giới nghiêm mật, từng bước đều có sát cơ.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Sao huynh không thấy dấu vết nào hết ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Mỗi người trong bọn họ đều có vị trí riêng, có chỗ ẩn thân kín đáo, khi cần phát động, họ sẽ liên thủ xuất trận, huynh chưa hiểu sự sắp đặt bí mật nên không thể nhận ra.
Lãnh Như Băng nói:
− Vậy ư ? Muội chuẩn bị đêm nay dụ Công Tôn Ngọc Sương đến đây để quyết đấu với nàng ta hay sao ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Khi muội bố trí, quả có ý định đó, nhưng lúc này coi đó là hạ sách, quá mạo hiểm, nếu lạc bại e sẽ thiệt hại lớn, do đó muội đã thay đổi chủ ý.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Dự định vừa rồi, muội có cho Vương Tích Hương biết hay không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Không, hôm nay khi chúng ta đến Ngô thị Tông từ thì biến hóa vượt ra ngoài dự liệu của muội, khiến muội tự thấy tài trí của muội thực không bằng Công Tôn Ngọc Sương, nên muội bỏ ý định mạo hiểm.
Lãnh Như Băng nói:
− Hiện tại muội tính sao ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Theo lời Vương Tích Hương mà hành sự, bãi bỏ việc bố phòng ở trạch viện này.
Lãnh Như Băng nói:
− Bãi bỏ việc bố phòng cũng là mạo hiểm, theo ý ngu huynh tạm thời án binh bất động, lỡ phải đối phó thì sao ?
Vương Thông Huệ nói:
− Có thể qua mắt được huynh chứ không qua mắt được Công Tôn Ngọc Sương. Chúng ta bố phòng nghiêm mật như thế, chỉ e làm cho nàng ta nổi khùng dẫn tới xung đột ác liệt thì hỏng việc. Đã không định động thủ với nàng ta ngay thì nên đón tiếp tử tế, bãi bỏ việc bố phòng là hơn.
Lãnh Như Băng nói:
− Muội suy tính chu đáo, huynh khó theo kịp.
Vương Thông Huệ cười:
− Khi Công Tôn Ngọc Sương tới, huynh càng phải tỏ ra thân mật với muội đó.
Lãnh Như Băng không biết nói sao, chỉ cười cười.

Vương Thông Huệ bước ra cửa, cao giọng gọi:
− Có ai không đó ?
Từ bên ngoài có tiếng đáp:
− Có tại hạ, Giáo chủ có gì phân phó ?
Vương Thông Huệ nói:
− Lại đây.
Lời vừa dứt, một võ trang đại hán đã chạy tới.
Lãnh Như Băng ngoảnh ra, thấy đại hán bên vai tả đeo đao, sau vai hữu nhô lên một cái ống không giống binh khí cũng chẳng giống ám khí, thì nghĩ thầm:
"Tổ chức Huyền Hoàng Giáo vẫn còn thần bí lắm.".
Người kia cung tay thi lễ với Giáo chủ:
− Giáo chủ có gì sai phái ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Truyền lệnh của ta giải tỏa sự bố phòng trong trạch viện.
Đại hán ứng thanh, quay đi.
Vương Thông Huệ nói:
− Tứ Đại Hung Nhân Thần, Sát, Quỷ, Hồn thì ở lại.
Đại hán tuyệt không dám hỏi nhiều, nghe xong đi luôn.
Lãnh Như Băng nói:
− Quy giới của Huyền Hoàng Giáo rất nghiêm.
Vương Thông Huệ nói:
− Tứ Đại Hung Nhân thiên tính ác độc, nhưng họ sẽ phải dần dần khuất phục dưới tay muội thôi.
Lãnh Như Băng nói:
− Khả năng điều khiển của muội khiến huynh thán phục. Chắc ngoài muội ra, không ai có thể chế ngự được Tứ Đại Hung Nhân.
Vương Thông Huệ đáp:
− Huynh quá khen. Công Tôn Ngọc Sương và Vương Tích Hương quyết không thua gì muội. Muội làm được thì họ cũng làm được.
Vị đại hán lúc nãy chạy tới, nói:
− Thuộc hạ đã chuyển lệnh của Giáo chủ tới ba mươi tám vị cao thủ.
Vương Thông Huệ nói:
− Bảo họ ở ngoài mười dặm đợi lệnh ta, không ai được tự tiện ly khai một bước.
Đại hán ứng thanh, chạy đi.
Vương Thông Huệ quay vào, cười nói:
− Hiện tại trong tòa trạch viện mênh mông này chỉ còn hai chúng ta.
Vương Thông Huệ chớp chớp mắt, hỏi:
− Sao, huynh nhớ nàng rồi phải không ?

Lãnh Như Băng sững sờ, mỉm cười, nói:
− Chúng ta bố trí thế này chẳng qua để nàng ta dễ nhìn thấy chứ gì ?
Vương Thông Huệ thở dài:
− Nếu mọi chuyện sẽ diễn biến đúng như Vương Tích Hương dự liệu, muội chưa biết phải làm sao để vơi bớt đau khổ trong lòng đây.
Đoạn chậm rãi bước vào khuê phòng.
Lãnh Như Băng nhìn theo, thấy nàng lộ vẻ chán chường uể oải, bước chân nặng nề như phải mang vật nặng.
Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, trời đã tối sầm, từ lúc Vương Thông Huệ bước vào khuê phòng không có một thanh âm nào vọng ra.
Lãnh Như Băng chợt cảm thấy cồn cào, nhưng không biết gọi ai, đành bấm bụng nhịn đói.
Trăng đã mọc, gió hiu hiu, trong tòa trạch viện mênh mông hoàn toàn vắng lặng. Lãnh Như Băng nghĩ:
"Vương Thông Huệ chắc là đang ngủ, nếu lúc này Công Tôn Ngọc Sương đến, chẳng biết phải đối phó thế nào.".
Chợt trong khuê phòng sáng lên ánh đèn.
Lãnh Như Băng đằng hắng, nói:
− Muội tỉnh dậy rồi à ?
Từ trong phòng vọng ra thanh âm của Vương Thông Huệ:
− Tỉnh dậy rồi. Lúc này là mấy giờ ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Canh một sắp qua, canh hai chưa đến.
Vương Thông Huệ nói:
− Huynh ra tiền viện gọi Hồng y Hung Thần vào đây.
Lãnh Như Băng y lời, dẫn Hung Thần vào.
Vương Thông Huệ ở trong khuê phòng, nói vọng ra:
− Hung Thần vào đây.
Lãnh Như Băng vô cùng ngạc nhiên, nghĩ:
"Quái dị, khuê phòng của nàng, tại sao lại để cho hắn bước vào ?" Chàng ngồi xuống đợi. Chừng sau một tuần trà, mới thấy Hung Thần rảo bước đi ra. Chàng bỗng cảm thấy tức giận, nhưng không biết làm gì, cứ ngây người mà nhìn theo bóng Hung Thần khuất dần. Bỗng có hai bàn tay đặt xuống vai chàng, liền đó là tiếng cười của Vương Thông Huệ:
− Huynh đang nghĩ gì vậy ?
Lãnh Như Băng giận dữ hất tay nàng ra, đáp:
− Không cần cô nương hỏi đến.
Vương Thông Huệ mỉm cười, hỏi:
− Có phải huynh chán ghét muội quá rồi chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:

− Không sai ! Thì đã sao ?
Vương Thông Huệ bỗng châm đèn trong tiểu sảnh cười:
− Đừng quên đêm nay hai chúng ta còn phải hợp tác đối phó với Công Tôn Ngọc Sương.
Lãnh Như Băng nhìn, phát hiện đôi mắt Vương Thông Huệ đỏ hoe tựa hồ mới qua một hồi khóc lóc thì nén giận, cười nửa miệng:
− Vương cô nương nói phải.
Vương Thông Huệ thấy chàng đột nhiên hết giận, bất giác ngẩn người, cúi đầu nói:
− Chắc Công Tôn Ngọc Sương sắp tới rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút.
Lãnh Như Băng đứng dậy nói:
− Tại hạ chờ nghe phân phó.
Vương Thông Huệ thong thả bước vào khuê phòng, lát sau gọi:
− Đóng cửa phòng lại, tắt đèn đi, rồi vào trong này.
Lãnh Như Băng y lời làm theo.
Chỉ thấy Vương Thông Huệ khoác áo choàng, ngồi trên giường, chỉ tay xuống cạnh giường, nói:
− Từ lúc này muội đã là bệnh nhân, huynh phải săn sóc muội chu đáo.
Lãnh Như Băng đáp:
− Được ! Hiện tại muội muốn gì ?
Vương Thông Huệ nói:
− Trước hết hãy đem cho muội một chung trà.
Lãnh Như Băng rót trà bưng lại, đã thấy nàng nằm xuống, đắp chăn tới cằm, tóc xõa rũ rượi trên gối dịu dàng nói:
− Mang tới đây !
Lãnh Như Băng bước tới sát giường, đặt chung trà xuống, hỏi:
− Công Tôn Ngọc Sương còn chưa đến, làm thế này có sớm hay không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Sợ lúc ấy huynh làm không giống như thật thì bại lộ hết.
Lãnh Như Băng ngồi xuống ghế im lặng.
Vương Thông Huệ xuất thân từ một thế gia đệ nhất trong võ lâm, nhan sắc đã tuyệt mỹ, võ công lại cao cường, người trong giang hồ ai nấy kính trọng, mấy hôm nay cứ bị Lãnh Như Băng châm biếm, nàng càng nghĩ càng giận, cười nhạt một tiếng, quay mặt vào trong tường.
Lãnh Như Băng tự cảm thấy mình nói năng hơi quá đáng, thấy Vương Thông Huệ quay lưng lại, định nói vài lời an ủi, nhưng lại ngại ngùng.
Khuê phòng yên tĩnh, đèn cao soi sáng, cả hai người đều không biết nói gì với nhau. Thời gian cứ thế trôi qua rất lâu.
Bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập khiến hai người sực tỉnh.

Vương Thông Huệ quay người lại, vẻ mặt rầu rĩ, lạnh lùng nói:
− Ra ngoài mở cửa !
Nàng nói bốn tiếng lạnh lùng, mắt không buồn nhìn Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng nói nhỏ:
− Chắc là Công Tôn Ngọc Sương tới, chúng ta nên thân ...
Chàng định nói «nên thân mật một chút», nhưng thấy sắc diện Vương Thông Huệ như vậy, chàng lại thôi.
Vương Thông Huệ đáp:
− Muội bảo huynh ra mở cửa, có nghe thấy chưa ?
Lãnh Như Băng ngẩn người, bước ra. Hai cánh cửa vừa mở, tức thì tiếng cười của Công Tôn Ngọc Sương vọng vào:
− Thất lễ.
Cũng không chờ Lãnh Như Băng nói gì, Công Tôn Ngọc Sương đã lách người vọt ngay vào khuê phòng.
Lãnh Như Băng chạy theo, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương đã đứng bên cạnh giường, Vương Thông Huệ nằm nhắm mắt tựa hồ không biết gì.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Giáo chủ giả bộ giống lắm.
Lãnh Như Băng nói:
− Chớ làm nàng kinh động ! Có gì cứ nói với tại hạ cũng thế.
Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại:
− Ngươi là gì của Giáo chủ ?
Lãnh Như Băng chỉ thấy rất khó trả lời câu hỏi này, nghĩ một chút bèn đáp:
− Là bằng hữu.
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, hỏi:
− Tại sao hai vị không đến chỗ hẹn ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Nàng bị bệnh, không thể đi.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ban ngày còn khỏe mạnh, buổi tối đã có bệnh, có mà là người bằng giấy. Hừ, đánh lừa ai thì được chứ không qua nổi mắt ta.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương nếu có gì chỉ giáo, lúc này nói cũng không muộn.
Công Tôn Ngọc Sương bỗng chộp lấy tay Vương Thông Huệ.
Lãnh Như Băng quát:
− Không được động đến nàng !
Một chưởng vội phóng ra.
Công Tôn Ngọc Sương không hề ngoảnh lại, vẫn tránh được chưởng ấy, lạnh lùng nói:
− Nếu ngươi tái vọng động, ta sẽ bẻ gãy tay hữu của ngươi ! Ta tuy đáp ứng

với Vương Tích Hương không giết ngươi, song không đáp ứng là không đả thương người.
Lãnh Như Băng quả nhiên lùi lại hai bước, nói:
− Đả thương một bệnh nhân không có sức kháng cự, há là hành động của một bậc anh hùng ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Giáo chủ khỏe mạnh thế kia sao bảo là bệnh nhân ?
Vương Thông Huệ chậm rãi đáp:
− Bổn tòa bị cô nương hạ độc.
Công Tôn Ngọc Sương nhướng mày, đột nhiên buông tay nàng, cười ha hả:
− Giáo chủ tin lời ta quá phải không ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Với thân phận Mai Hoa Giáo chủ, cô nương dĩ nhiên không nói năng tùy tiện hư ngôn.
Công Tôn Ngọc Sương có vẻ ngượng ngùng nói:
− Nếu ta muốn sát hại Giáo chủ cũng chẳng cần phải ngầm hạ độc.
Vương Thông Huệ ngồi ngay dậy:
− Vậy là cô nương hư ngôn ?
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói:
− «Cách vật truyền độc» là phép dụng độc thượng thừa trong võ lâm. Không phải ta huênh hoang, nhưng trong võ lâm hiện nay, trừ Công Tôn Ngọc Sương ta đây chỉ e không tìm được người thứ hai. Bất luận kẻ nào, chỉ cần gặp ta một lần đều có thể bị trúng độc của ta.
Vương Thông Huệ hỏi:
− Vương Tích Hương có biết «Cách vật truyền độc» không ?
Công Tôn Ngọc Sương nghĩ một lát, đáp:
− Ta nghĩ rằng Vương Tích Hương không thể luyện thành «Cách vật truyền độc».
Vương Thông Huệ nói:
− Nói như thế thì hiện thời bổn tòa và Lãnh Như Băng đều đã bị trúng độc ư ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Còn tùy ta xuất thủ hay không.
Vương Thông Huệ thong thả đứng dậy, nói:
− Quý khách đến thăm, bổn tòa không thể không hậu đãi.
Nàng khoác tấm áo choàng mỏng lên người, dưới ánh đèn có thể thấy ẩn hiện một thân thể lung linh, nước da trắng hồng.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
− Giáo chủ xinh đẹp lắm !
Rồi quay sang phía Lãnh Như Băng, tiếp:

− Ngươi thật có diễm phúc !
Vương Thông Huệ nói:
− So với Công Tôn cô nương, bổn tòa tự thẹn không bằng người.
Nói đoạn chậm rãi bước ra ngoài. Trong khuê phòng chỉ còn lại Công Tôn Ngọc Sương và Lãnh Như Băng. Công Tôn Ngọc Sương trước khi tới đây tựa hồ có trang điểm cẩn thận, lúc này dưới ánh đèn lồ lộ một dung nhan tuyệt mỹ, một thân hình cân đối, duyên dáng lạ thường, làm rung động lòng người.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Quả là một giai nhân tuyệt mỹ !" Đoạn ngoảnh mặt đi, không dám ngắm lâu.
Hai làn thu ba mê hồn của Công Tôn Ngọc Sương chằm chằm nhìn mặt Lãnh Như Băng, cười hỏi:
− Giáo chủ bỏ lại ngươi ở đây một mình là có dụng ý gì ?
Lãnh Như Băng ngẩng mặt lên trần, đáp:
− Không biết.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Hừ, đừng cho là ta dễ mắc lừa như người khác mà uổng phí cả tâm cơ.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Nữ nhân này quả lợi hại. Nếu nàng ta biết mưu kế thì đúng là uổng công."
Bèn hỏi:
− Phí tâm cơ, cô nương nói sao ?
Công Tôn Ngọc Sương cười cười:
− Giáo chủ định bố trí mai phục trong trạch viện này để giết ta, nhưng nàng ta chẳng dám.
Lãnh Như Băng thầm thở phào nhẹ nhõm, nói:
− Trong tòa trạch viện mênh mông này, ngoài Tứ Đại Hung Nhân, không có phục binh nào cả, tại sao cô nương nói như vậy ?
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Ta bảo là nàng không dám nên đã giải tỏa phục binh.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Người này quả linh mẫn đến mức ghê gớm.".
Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
− Giáo chủ đi đâu đây ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chắc là đi chuẩn bị tiệc rượu tiếp đãi quý khách.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Nàng với địa vị Huyền Hoàng Giáo chủ cao sang, chẳng lẽ ngay cả a hoàn cũng không có ?
Lãnh Như Băng đáp:

− Dĩ nhiên là có, nhưng hiện tại không được ở đây.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Tại sao ? Chẳng lẽ biết trước đêm nay ta đến ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cũng không phải vậy ...
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách:
− Ta hiểu rồi, Giáo chủ cho lũ a hoàn đi hết, để ngươi ở lại đây bồi tiếp nàng.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương đoán như thế cũng không hẳn là sai.
Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt soi mói nhìn Lãnh Như Băng từ đầu xuống chân, nói:
− Giáo chủ đãi ngươi hậu hĩ lắm chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Không đến nỗi.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Còn ngươi ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tình sâu như biển ...
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng tiếp:
− Ngươi có gì hay mà Giáo chủ phải hậu đãi ngươi ?
Lãnh Như Băng sững sờ, đáp:
− Chuyện riêng của ta và Giáo chủ, khỏi cần cô nương bận tâm.
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Ta thích bận tâm thì sao ?
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ không hiểu cô nương bận tâm để làm gì ?
Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:
− Ta muốn hai vị từ nay trở đi không được gặp mặt nhau, để cả hai thưởng thức nỗi sầu tương tư, như thế mới vui đấy.
Lãnh Như Băng nói:
− Ta và nàng tâm linh tương thông, dù bao nhiêu năm không gặp mặt vẫn như ở bên nhau.
Công Tôn Ngọc Sương biến sắc, lạnh lùng nói:
− Ta không tin thế gian lại có chuyện đó.
Lãnh Như Băng nói:
− Tâm của cô nương chứa đầy cừu hận, tàn ác thành tích, làm sao hiểu nổi chuyện đó.
Công Tôn Ngọc Sương nổi giận:
− Ngươi thì hiểu ư ? Để ta xem giữa nam và nữ có tình ái chân chính hay

không ?
Lãnh Như Băng thấy Vương Thông Huệ bưng khay đứng ở ngoài cửa, hai mắt long lanh nhìn chàng, thì bất giác đỏ mặt, không để ý đến Công Tôn Ngọc Sương nữa, vội chạy ra đỡ chiếc khay giùm nàng. Trên khay ngoài bốn dĩa đồ ăn, còn có một bình rượu. Vương Thông Huệ thong thả bước vào nói:
− Không biết Công Tôn cô nương đến thăm, chỉ có chút món ăn đạm bạc, những mong cô nương tạm dùng.
Công Tôn Ngọc Sương vốn tức giận mà đến, tiếp đó bị Lãnh Như Băng chọc tức mấy câu thì càng phẫn nộ, quen tự cho mình là nhất, tính hiếu thắng quá mạnh, lúc nổi nóng lên thì bất cứ việc gì cũng có thể làm, đang định phát tác nhiếc móc hai người một trận, thậm chí hủy hoại dung mạo của Vương Thông Huệ nhưng thấy nàng tỏ ra cả tin và khách khí thì nén giận, thở dài nói:
− Giáo chủ đích thân lo chuyện nhỏ nhặt này khiến ta rất cảm kích.
Vương Thông Huệ cười:
− Không dám, thỉnh cô nương dùng tạm một chút.
Nàng như đã được Vương Tích Hương khuyên, đối với Công Tôn Ngọc Sương đừng quá cương ngạnh, phải lúc nhu lúc cương, lấy nhu làm chính, cương quá dễ chuốc họa sát thân.
Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi ngồi xuống, nói:
− Chúng ta là địch thủ của nhau, Giáo chủ hậu đãi ta thế này có quá tốt không đây ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Cô nương đã đáp ứng Vương Tích Hương nội trong ba tháng không đả thương một ai, vậy tạm thời trong ba tháng chúng ta có thể là bằng hữu.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Cô nương khỏi cần nhắc, ta vẫn nhớ kỹ.
Vương Thông Huệ đột nhiên nghiêm mặt, nói:
− Nhưng sau ba tháng, chúng ta sẽ ai làm việc nấy tùy theo khả năng mà quyết một trận sinh tử.
Công Tôn Ngọc Sương cười ha hả:
− Nếu ta nhìn không lầm thì Vương Tích Hương chẳng sống nổi ba tháng nữa, sau khi Vương Tích Hương chết đi, Giáo chủ là người duy nhất có thể đối địch với ta.
Vương Thông Huệ kinh ngạc nói:
− Tại sao bổn tòa chưa hề nghe Vương Tích Hương nói về chuyện đó nhỉ ?
Công Tôn Ngọc Sương cười khẩy:
− Vương Tích Hương có thể là không dám nói. Nếu Giáo chủ biết nơi ở của nàng thì có thể đến hỏi thử lời ta nói có đúng không ?
Vương Thông Huệ nói:

− Vương Tích Hương xuất quỷ nhập thần như một thần long, bổn tòa có muốn tìm gặp nàng cũng chẳng được.
Công Tôn Ngọc Sương bỗng cầm đũa gắp thức ăn đưa lên miệng, lại tự rót rượu vào chung uống cạn, cười nói:
− Không biết Giáo chủ có tin chăng, cơ thể của ta chẳng sợ chất độc nào cả.
Vương Thông Huệ rót rượu uống, gắp một miếng thức ăn nhỏ đưa lên miệng, nói:
− Bổn tòa không được như cô nương, dù trúng thứ độc vật gì cũng có thể bị chết dễ dàng.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
− Cổ nhân có câu anh hùng tương tích hôm nay mới biết là đúng như vậy.
Vương Thông Huệ nói:
− Đáng tiếc là chúng ta xung khắc, không chung một chí hướng, sau ba tháng sẽ một mất một còn.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Cứ như thịnh tình của Giáo chủ hôm nay, thì hai chúng ta đều sẽ không chết.
Vương Thông Huệ nói:
− Bổn Giáo chủ tự biết khó địch nổi, bại vong là cái chắc ...
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Lạc bại là dĩ nhiên, nhưng vị tất đã chết, Giáo chủ giết không nổi ta, ta không muốn giết Giáo chủ, thế chẳng phải là hai bên đều còn hay sao ?
Lãnh Như Băng bỗng xen vào:
− Đại hội quần hùng ở Liệt Phụ Chủng mới qui tụ chừng một nửa số anh hùng thiên hạ, cứ theo tình thế lúc ấy mà luận, nếu mọi người đều quyết liều mạng chống cự thì chắc gì cô nương đã thắng.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Nếu Vương Tích Hương không tham gia gây rối, thì quần hào lúc này đã bị tận diệt cả rồi.
Lãnh Như Băng chưa chịu:
− Thiên hạ đã có một Vương Tích Hương, sao lại không thể có hai, ba người khác như nàng.
Công Tôn Ngọc Sương nổi giận:
− Ngươi có phải là không tin lời ta ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương quá tự mãn, nói nghe rất mạnh, nhưng khi hành sự vị tất đã được như ý nguyện.
Công Tôn Ngọc Sương quay sang nhìn Vương Thông Huệ, nghiêm mặt hỏi:
− Người này có thân phận thế nào trong Huyền Hoàng Giáo ?
Vương Thông Huệ nói:

− Chàng không ở trong Huyền Hoàng Giáo. Giáo quy của Huyền Hoàng Giáo rất nghiêm, đệ tử của bổn giáo trước mặt Giáo chủ không dám đa ngôn.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Vậy y không liên quan gì với Huyền Hoàng Giáo của cô nương ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Chàng tuy vô quan với Huyền Hoàng Giáo, nhưng lại rất thân với bổn tòa ...
Nàng thở dài nói tiếp:
− Công Tôn cô nương, hai ta đều là nữ nhi, đằng nào sau này cũng sẽ lập gia thất, trở thành thê thiếp, gác bỏ gươm đao, vậy thì cường sát để làm chi, hùng tráng mà làm chi ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Tại sao phải xuất giá ? Ta không tin rằng một nữ nhân nhất thiết phải xuất giá tòng phu.
Vương Thông Huệ nói:
− Mấy năm trước bổn tòa cũng nghĩ như vậy ...
Nàng nhìn sang phía Lãnh Như Băng:
− Hồi trước bổn tòa coi nam nhân ai cũng như cỏ rác, nhưng sau khi gặp chàng tự nhiên nghĩ khác hẳn đi ...
Công Tôn Ngọc Sương uống cạn chung rượu, nói:
− Có chuyện vậy sao ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Ôi, bổn tòa cũng chẳng sợ cô nương chê cười, nhưng hùng tâm của bổn tòa nay đã lắng trầm, bổn tòa đã chán sinh nhai trong giang hồ, nhưng còn vướng chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ. Những mong được cùng chàng ẩn cư chốn thâm sơn, mặc sự đời, sống một cuộc đời tự do tự tại, coi khinh mọi thứ quyền thế.
Nàng nói với giọng xúc động, chân thành.
Công Tôn Ngọc Sương chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, nói:
− Ta thực chưa thấy chàng ta có điểm gì hay khiến cô nương lại say mê y như vậy ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Cô nương quá hà khắc, lại chưa nếm hương vị tình ái, bổn tòa không nói ra thì hơn.
Công Tôn Ngọc Sương chớp chớp mắt, có vẻ hiếu kỳ, nói:
− Ta muốn thỉnh giáo một điều.
Vương Thông Huệ đáp:
− Cô nương cứ hỏi, bổn tòa biết đến đâu nói đến đó, chẳng cần giấu giếm.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Thuộc hạ của ta ngoài đám tỳ nữ, còn phần lớn là nam nhân, có không ít

chàng trai anh tuấn.
Đưa mắt sang phía Lãnh Như Băng, tiếp:
− Còn anh tuấn hơn chàng ta nhiều, tại sao ta chẳng cảm thấy gì cả ?
Vương Thông Huệ cười:
− Có thể do cô nương thiên tính lãnh cảm, cũng có thể do cô nương luyện các loại võ công khác nhau nên sớm mất đi mọi thứ tình cảm và ham muốn dung tục.
Công Tôn Ngọc Sương cười nói:
− Được cô nương chỉ giáo, ta muốn bày cho cô nương một cách giải quyết.
Vương Thông Huệ trầm ngâm một lát, nói:
− Bổn tòa chưa nghĩ ra đó là cách gì, xin thỉnh giáo.
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Cô nương hãy tìm ra một lỗi lầm của chàng ta rồi đem giết chàng ta đi, thế là hết mọi phiền não.
Vương Thông Huệ sững sờ, cười:
− Làm sao có thể giết chàng ta đi kia chứ ? Không bao giờ !
Công Tôn Ngọc Sương thở dài nhè nhẹ:
− Chuyện này quả thật ta không hiểu nổi, thôi khỏi cần bàn đến nó.
Vương Thông Huệ nói:
− Rồi đến lúc cô nương gặp người luyến ái, cô nương sẽ nhớ đến lời bổn tòa hôm nay ...
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng tiếp:
− Ta nghĩ sẽ không khi nào có chuyện đó. Ta luyện «Nhiếp Tâm Thuật Du Già» đã thành tựu không ít, kiếp này quyết chẳng phiền não vì tình.
Lãnh Như Băng cười khẩy:
− «Nhiếp Tâm Thuật Du Già» là bàng môn tà đạo, một thứ võ công nguy hiểm, bất nhã chẳng ra gì.
Công Tôn Ngọc Sương nổi giận đứng dậy:
− Ta đang nói chuyện với Huyền Hoàng Giáo chủ, ai cần ngươi xen vào ?
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy ngượng ngùng, nghĩ:
"Đại trượng phu thà chết không chịu nhục, ngươi tuy võ công cao cường, liệu giết được ta chăng ?" Càng nghĩ càng phẫn nộ, liền đập bàn đứng dậy:
− Cô nương hễ mở miệng là đả kích người ...
Công Tôn Ngọc Sương tiếp:
− Ta mạ lị ngươi đó, thì sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Làm khách mà bất nhã thì ra đây ta coi !
Công Tôn Ngọc Sương sững sờ, mặt lộ đầy vẻ sát cơ, nói:
− Ngươi nhiếc móc ai vậy ?
Đoạn nàng đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ, nói:

− Giáo chủ thứ cho ta phóng túng, đêm nay ta phải giáo huấn cho gã nam nhân này mới được.
Tay hữu tức thời phóng ra một chưởng. Vương Thông Huệ nói:
− Thỉnh Công Tôn cô nương nể mặt bổn tòa, đừng đấu khẩu với chàng.
Sự thực có nói cũng vô ích, chưởng thế của Công Tôn Ngọc Sương đã phóng ra. Lãnh Như Băng vội né tránh một chưởng. Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ta muốn xem ngươi tiếp được mấy chiêu.
Lời vừa dứt, lưng hơi cúi, người đã vọt qua bàn, tay tả hư phát một chiêu, tức thời có một luồng tiềm lực phong tỏa song chưởng của Lãnh Như Băng, tay hữu liền nương theo mà tung ra một chưởng.
Lãnh Như Băng lưng đã sát vách, không còn chỗ thối lui, song chưởng lại bị luồng nội lực của Công Tôn Ngọc Sương phong tỏa không thể triển khai, mắt thấy tay hữu của đối phương vỗ tới mà chẳng cách gì đối phó, bị trúng ngay một chưởng vào bên sườn. Chưởng này khá nặng, chàng lảo đảo mấy lần suýt ngã.
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, nói:
− Nếu ngươi còn dám vô lễ, ta sẽ phế bỏ võ công của ngươi.
Lãnh Như Băng nhắm mắt, ngầm đề tụ chân khí để nhịn đau, không nói một lời.
Vương Thông Huệ thấy chàng nghiến răng, bắp cơ trên mặt co giật, cố nén cơn phẫn nộ, thì lòng lo lắng nghĩ:
"Một người quật cường như chàng, làm sao chịu nổi nhục này, nhưng võ công đôi bên quá chênh lệch, nếu động thủ chỉ chuốc lấy thất bại dù mình có tận lực hiệp trợ chàng." Nàng chưa nghĩ ra được cách nào hay.
May sao thấy Lãnh Như Băng mở mắt, mỉm cười:
− Võ công của Công Tôn cô nương quả rất cao minh.
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Xem ra Lãnh Như Băng cũng là người thức thời.
Lãnh Như Băng nói:
− Nhưng tại hạ hoàn toàn chưa phục.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Lãnh huynh muốn thế nào mới phục ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Trừ phi Công Tôn cô nương giết chết tại hạ, chứ một kiếp này tại hạ quyết không thán phục !
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ta đã đáp ứng với Vương Tích Hương trong ba tháng không giết ai, huynh muốn chết tuy khó, nhưng ta có thể phế bỏ võ công của huynh.
Lãnh Như Băng đáp:

− Đại trượng phu sá gì thịt nát xương tan, đêm nay bị nỗi nhục này, thực có sống cũng như đã chết, tại hạ muốn lãnh giáo kiếm thuật của cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương ngoảnh nhìn Vương Thông Huệ, cười nói:
− Khẩu khí của chàng ta lời lời bức người xuất thủ, nếu vậy đừng trách ta. Ta phế bỏ võ công của chàng cũng là để Giáo chủ khỏi thêm phiền não.
Vương Thông Huệ thở dài não nề, đáp:
− Dù chàng chỉ còn chút sức tàn, bổn tòa cũng quyết ở bên chàng suốt đời.
Công Tôn Ngọc Sương biến sắc, nói:
− Thế thì ta bất chấp lời hứa với Vương Tích Hương.
Vương Thông Huệ cười khanh khách, nói:
− Bổn tòa và chàng có phúc cùng hưởng, gặp họa cùng chịu, sinh tử đồng mệnh, nếu cô nương muốn giết người thì hãy giết luôn cả hai ta cùng một lúc.
− Hai vị cho rằng liên thủ có thể thắng được ta chăng ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Bổn tòa tự biết hoàn toàn không địch nổi.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Vậy tại sao lại cầu chết ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Tuẫn tiết vì tình, chết cũng không hận.
Công Tôn Ngọc Sương thở dài, nói:
− Nữ nhân si tình, chết theo nam nhân xưa nay vẫn có. Nhưng nếu ta giết cô nương, vị tất chàng ta đã tuẫn thân theo cô nương.
Vương Thông Huệ đăm đăm nhìn mặt Lãnh Như Băng, một lời chẳng nói.
Lãnh Như Băng vô cùng xúc động, nghiêm trang đáp:
− Tại hạ dù chỉ còn chút sức tàn, cũng quyết không dung cho kẻ khác hãm hại nàng.
Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi ngồi xuống, nói:
− Cả hai vị quả thực đều muốn cùng chết với nhau ư ?
Vương Thông Huệ cười:
− Nếu cô nương không tin, thì cứ thử cũng chẳng sao, bổn tòa và chàng sẽ giơ cổ cho cô nương chém.
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, nói:
− Ta quả thực chưa tin, vậy ai sẽ lại đây chịu chết trước ?
Vương Thông Huệ ưỡn ngực bước tới, nói:
− Bổn tòa tự biết không địch nổi, cho nên sẽ không chống cự, thỉnh cô nương cứ việc xuất thủ.
Bỗng nghe Lãnh Như Băng quát to:
− Hãy khoan !
Liền xông tới, nói tiếp:

− Tại hạ không cam thúc thủ chịu chết, nếu cô nương muốn xuất thủ, thỉnh hãy giết tại hạ trước.
Công Tôn Ngọc Sương đã giơ tay lên, lại từ từ buông xuống, nói:
− Hai vị tranh nhau đòi chết trước, khiến ta không thể hạ thủ được.
Vương Thông Huệ cười điềm nhiên:
− Cô nương đã chịu tin chưa ?
Công Tôn Ngọc Sương đăm chiêu suy nghĩ, chằm chằm nhìn Lãnh Như Băng, nói:
− Vẫn chưa tin hẳn.
Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ:
− Còn muốn thế nào mới chịu tin kia chứ ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta muốn đem chàng đi.
Vương Thông Huệ ngạc nhiên:
− Đem chàng đi ư ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Đúng thế, nhưng cô nương cứ am tâm, ta sẽ không giết chàng đâu.
Vương Thông Huệ nói:
− Vì sao cô nương muốn đem chàng đi ?
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên vung tay hữu ra.
Lãnh Như Băng mắt thấy một ngón tay của nàng điểm tới quá bất ngờ và thần tốc, trúng ngay vào huyệt đạo ở vai chàng. Tiếp ngay đó chàng đã bị Công Tôn Ngọc Sương dùng tay hữu lấy cắp chàng vào mạng sườn. Ả cười cười, nói:
− Ba tháng nữa, sau khi ta triển khai cuộc đại sát, ta sẽ đem chàng trả lại cho Giáo chủ, bấy giờ ta mới tin lời Giáo chủ.
Vương Thông Huệ đáp:
− Đừng nói ba tháng, dù ba năm hay ba chục năm, biển cạn đá mòn, chàng cũng không thay lòng đổi dạ với bổn tòa.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Được, rồi xem. Ta đi đây !
Vương Thông Huệ nói:
− Nhưng cô nương phải đáp ứng không sát hại chàng !
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Ba tháng sau, khi ta trả lại chàng cho Giáo chủ, một sợi tóc trên đầu chàng cũng không bị đứt, chỉ lòng dạ là thay đổi thôi.
Cũng chẳng đợi Vương Thông Huệ nói thêm, liền búng thân lao vút ra cửa.
Vương Thông Huệ ngây người xuất thần, nhìn theo bóng hai người hồi lâu, mới chậm rãi đi lại giường, để nguyên áo khoác mà nằm phục xuống.
Công Tôn Ngọc Sương cắp Lãnh Như Băng phóng một mạch mười dặm,

mới dừng lại, giải khai huyệt đạo cho chàng.
Lãnh Như Băng tự hồ biết động thủ chỉ chuốc thêm nhục, nên lặng lẽ chịu đựng.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Các người bày trò quỷ gì thì hãy khai thực ra đi. Chỉ cần hư ngôn một câu, ta sẽ điểm vào «Ngũ Aâm Tuyệt Mạch» của công tử, khiến công tử cầu sinh chẳng nổi, cầu tử cũng không xong.
Lãnh Như Băng nhìn tứ phía, mặc nhiên không nói.
Công Tôn Ngọc Sương nổi giận:
− Lời ta nói công tử nghe thấy chưa ?
Lãnh Như Băng thong thả đáp:
− Nghe rõ từng tiếng.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Thế thì tốt, nói đi ! Các vị an bài như vậy là có dụng ý gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cứ theo ý tại hạ, thì mai phục mấy chục cao thủ trong trạch viện đợi khi cô nương tới, hạ lệnh một tiếng, tất cả cùng xông ra.
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Chưa biết có giết nổi ta hay không, nhưng làm cách đó không cảm thấy mờ ám quá sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Giết một mình cô nương để cứu mạng bao người, dù dùng phục binh vậy cũng là mờ ám, nhưng bất đắc dĩ cũng phải làm.
Công Tôn Ngọc Sương cười điềm nhiên:
− Đã sớm có dự mưu như vậy, tại sao lại bỏ giữa chừng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Vì Huyền Hoàng Giáo chủ cực lực phản đối, nên giữa chừng phải giải tán phục binh. Ồ, thật đáng tiếc, đáng tiếc.

Hồi 39
Xảo Đoạt Tạo Hóa

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
− Đáng tiếc cái gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đáng tiếc họ không nghe lời tại hạ. Nếu không lúc này cô nương đã bị loạn kiếm phân thây, hoặc bị bắt sống rồi.
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
− Công tử dường như rất tin rằng các cao thủ phục binh sẽ lấy được mạng ta ?
Lãnh Như Băng tuy không ưa hoang ngôn, nhưng tình thế bức bách, đã nói rồi, đành phải tiếp tục, thở dài nói:
− Mấy chục cao thủ chẳng những ai nấy thân hoài tuyệt kỹ, mà còn đều có ám khí lợi hại tẩm chất độc, chỉ cần trúng đích thì dù võ công cao đến mấy cũng khó thoát chết.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ta nghe công tử nói nghiêm trọng tới mức ta lấy làm tiếc không có dịp nếm thử.
Đoạn nàng nhìn chằm chằm vào mặt chàng, hỏi:
− Công tử với Huyền Hoàng Giáo chủ có đúng là rất luyến ái nhau ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương có mắt nhìn tai nghe chẳng lẽ tại hạ và nàng dấu được cô nương hay sao ?
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
− Hai vị luyến ái nhau như vậy thì ta sẽ không để cho hai vị được toại nguyện.
Lãnh Như Băng cười nhạt, hỏi:
− Cô nương định làm gì đây ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Ta muốn hai người sống mà xa nhau. Công tử coi nàng như một kẻ xa lạ.
Lãnh Như Băng đáp:
− Cô nương định dùng «Nhiếp Tâm Thuật» để khống chế tại hạ, buộc tại hạ phải tuân lệnh cô nương ư ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Biện pháp ấy tuy hữu hiệu, nhưng không xuất phát từ nội tâm của công tử,

huống hồ cuối cùng sẽ có ngày công tử hồi tỉnh.
Lãnh Như băng nói:
− Cô nương định hạ độc tại hạ chăng ?
Công Tôn Ngọc sương đáp:
− Nếu dụng độc đả thương thì làm sao qua mắt được Huyền Hoàng Giáo chủ ?
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Đã không dùng «Nhiếp Tâm Thuật», cũng không dụng độc, thật khó đoán ả ma đầu này định làm gì ta ?".
Công Tôn Ngọc Sương đưa tay vén tóc cười nói:
− Ta muốn công tử tự nguyện không nghĩ đến Huyền Hoàng Giáo chủ nữa.
Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:
− Cô nương đã không thi triển «Nhiếp Tâm Thuật», lại không dùng độc, tại hạ quả thật không biết cô nương dùng biện pháp gì ?
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Công tử không tin ư ?
Nàng đong đưa hai mắt hỏi:
− Dung sắc của Huyền Hoàng Giáo chủ so với ta như thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ chưa từng lưu tâm đến dung mạo của cô nương, thật khó bình phẩm.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Thì lúc này ngắm đi cũng chưa muộn.
Lãnh Như băng ngẩng mặt nhìn trời đêm, thản nhiên nói:
− Huyền Hoàng Giáo chủ có tình ý sâu nặng với tại hạ, tại hạ đã có ước ngôn với nàng.
Công Tôn Ngọc sương hỏi:
− Ước ngôn thế nào ?
Lãng Như Băng nghĩ thầm:
"Vương Thông Huệ với mình vốn chưa có ước hẹn gì với nhau, đại sự này đâu thể tùy tiện bịa đặt ?" Chàng đang cố nghĩ cách nói thế nào cho ổn, nhưng tình thế gấp rút, bèn lạc cả giọng, đáp:
− Tại hạ và nàng thề dưới trăng chung sinh bất biến.
Công Tông Ngọc Sương nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, đoạn nói:
− Được, công tử đã không thể bỏ nàng ta, thì ta chỉ còn cách để nàng ta bỏ rơi công tử.
Lãnh Như băng cảm thấy vô cùng bất an. Nghĩ rằng trong tình thế gấp rút, chàng nói như thế là phạm đến danh tiết của Vương Thông Huệ, sau này sẽ ăn nói với nàng thế nào đây ? Chàng mải nghĩ nên không để ý tới lời vừa rồi của Công Tôn Ngọc sương.

Công Tôn Ngọc sương thong thả đưa tay nắm lấy cổ tay chàng, cười nói:
− Đi, ta muốn chứng minh cho công tử coi.
Huyệt mạch bị nắm, dù muốn phản kháng cũng vô ích, chàng đành đi theo, hỏi:
− Việc gì kia ?
Công Tôn Ngọc mỉm cười:
− Đến lúc ấy công tử tự nhiên sẽ biết.
Lãnh Như băng cũng chẳng đa vấn, cứ để cho Công Tôn Ngọc sương dắt chạy đi.
Một hồi sau Công Tôn Ngọc Sương có vẻ nôn nóng gằn giọng hỏi:
− Công tử không thể chạy nhanh hơn được hay sao ?
Lãnh Như băng nói:
− Tại sao cô nương không buông tay tại hạ ra ?
Công Tôn Ngọc sương nói:
− Thế này thì tiện hơn.
Đoạn điểm mạch huyệt đạo của chàng. Chàng chỉ cảm thấy người tê dại, rồi ngất đi. Khi tỉnh lại, có cảm giác mình đang bị trói nằm trên giường, hai mắt bị bịt vải, ngầm vận khí, chỉ biết hai tay bị trói hết bề cựa quậy. Bên tai nghe nhiều tiếng bước chân, tựa hồ nơi đây có không ít người.
Một thanh âm trong trẻo nói:
− Khứa thêm hai nhát dao vào mũi đi.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy lạnh gáy, nghĩ:
"Bọn họ định hủy hoại diện mạo của ta.".
Tiếng dao kéo lanh canh đập vào tai, tiếp đó mặt mát lạnh đi, chàng nghĩ thầm:
"Hỏng rồi, không biết bọn họ định gây ra bao nhiêu vết sẹo trên mặt ta ?".
Một giọng dịu dàng nói:
− Ồ,Tiểu Hoa. Được rồi. Ta thấy khó coi lắm rồi, ngươi còn định làm như thế nào mới mãn ý đây ?
Một giọng nữ nhân khác đáp lại:
− Nghe chủ nhân bảo người này tính nết khó chịu, ngang ngạnh, coi khinh cái chết, dù chúng ta có cải sửa diện mạo thế nào, y cũng chẳng cần đâu.
Nghe khẩu khí chắc của Tiểu Hoa.
Lãnh Như Băng nhĩ:
"Diện mạo xấu đẹp tuy không phải là đại sự, nhưng ngày sau những người thân quen gặp lại chẳng nhận ra mình, thì thật là gay go, lại phải tốn bao lời lẽ giải trình mới rõ." Đang nghĩ lại nghe giọng nói dịu dàng:
− Tiểu Hoa, ngươi xem mặt chàng ta toát mồ hôi lạnh, sao lại bảo là y không lo sợ ?
Tiểu Hoa xì một tiếng, hỏi:

− Thế nào, công tử tỉnh rồi ư ?
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy trong lòng trào nên cơn phẫn nộ, nói:
− Ta tỉnh lại từ lâu rồi, Công Tôn Ngọc Sương đâu, bảo nàng tới đây gặp ta.
Trong lúc nói, chàng ngầm vận nội lực, nhưng chỉ thấy tứ chi và hai vai đều bị cột chặt, hoàn toàn không thể cựa quậy. Xung quang chàng bỗng nhiên trở nên im ắng, hồi lâu không có thanh âm gì. Chàng quá giận, hét lớn:
− Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ...
Chỉ nghe một giọng nữ nhân đáp:
− Gọi gì vậy ?
Lãnh Như Băng nói:
− Gỡ băng bịt mắt ra cho ta.
Tiểu hoa lạnh lùng đáp:
− Không được, các vết dao trên mặt công tử chưa thành sẹo, làm sao để cho công tử xem được.
Lãnh Như băng quát lên:
− Ta không sợ, mau cởi băng bịt mắt cho ta.
Đột nhiên chàng cảm thấy bên sườn tê dại, lại bị người điểm huyệt ngất đi.
Không biết bao lâu sau chàng tỉnh lại lần thứ hai, thì tình hình khác hẳn.
Hai cây đèn cao cao chiếu sáng khắp phòng. Hết thẩy các thứ ở đây, từ bàn ghế, giường đệm đều màu trắng, hoặc phủ vải trắng.
Lãnh Như Băng đưa tay lên mặt, sờ chỗ nào cũng thấy một lớp vải mền.
Chàng tuy coi khinh cái chết, nhưng không chịu nổi việc bị người ta cải biến diện mạo trở thành đáng sợ. Chàng nghĩ thầm:
"Thế là hết rồi, không biết chúng đã làm cho mình thành một kẻ mặt mũi quái dị thế nào đây ?".
Có tiếng kẹt cửa, một thiếu nữ mỹ lệ, y phục màu trắng, bưng khay thong thả bước vào.
Lãnh Như băng ngồi phắt dậy, định phát tác, bạch y thiếu nữ đã nói trước:
− Thương thế trên mặt công tử chưa lành, không nên cử động mạnh, thỉnh công tử cứ ngồi nghỉ cái đã.
Cũng không đợi chàng hồi đáp, bưng cái chén đặt trên khay lên, đưa về hướng chàng nói:
− Đây là món Sâm nhung bảo nguyên thang, thỉnh công tử dùng cho.
Lãnh Như Băng lạnh lùng đáp:
− Ta vẫn khỏe, khỏi dùng đến sâm nhung.
Đoạn gạt tay ra.
Bạch y thiếu nữ né tránh, nói:
− Hoa cô nương có dặn rằng, trong lúc phẫu thuật thay đổi diện mạo, công tử bị mất rất nhiều máu, ngay cả võ công cũng bị ảnh hưởng, muốn công tử dùng sâm nhung cho mau hồi sức.

Lãnh Như băng nói:
− Hoa cô nương có phải là là Tiểu Hoa không ?
Bạch y thiếu nữ đáp:
− Phải, nhưng chỉ có chủ nhân mới gọi nàng như thế, cón chúng tỳ nữ đều gọi nàng là Hoa cô nương.
Lãnh Như Băng ngầm vận khí, quả nhiên thấy trong người đau âm ỉ, rầu rĩ nghĩ:
"Hỏng hẳn rồi, chẳng những diện mạo bị hủy hoại, ngay cả võ công cũng bị nàng ta phế bớt, Công Tôn Ngọc Sương quả thật là một con độc xà.".
Bạch y thiếu nữ nói:
− Thỉnh công tử uống thang sâm nhưng này, tì nữ còn có ...
Lãnh Như Băng vung ta:
− Ta không uống, ngươi đi tìm Tiểu Hoa lại đây.
Thiếu nữ hoi:
− Tìm Hoa cô nương ư ?
Lãnh Như băng nói:
− Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, mau dẫn ả tới đây.
Thiếu nữ chớp mắt đáp:
− Hoa cô nương thân phận cao hơn chúng tỳ nữ nhiều, tì nữ phải thưa thế nào với nàng ?
Lãnh Như băng động tâm, dần dần trấn tĩnh, đáp:
− Cứ bảo rằng ta cần nàng đến.
Thiếu nữ hỏi:
− Chỉ nói như vậy là được ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Cứ bảo nàng phải đến ngay, nếu không ta sẽ thiêu hủy nơi này đi.
Thiếu nữ hỏi:
− Quí danh của công tử ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Ta là Lãnh Như Băng, đi mau lên.
Thiếu nữ đặt khay xuống. Rảo bước đi ra.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn quanh, hy vọng tìm một chiếc gương, nhưng thất vọng. đành thở dài nằm xuống giường.
Chỉ nghe một thanh âm nữ nhân vọng lại:
− Công tử cần tìm tiểu nữ à ?
Lãnh Như Băng thong thả ngồi dậy, ngoảnh ra, thấy một thiếu nữ mỹ lệ, toàn thân y phục màu lục sẫm, đứng ở cạnh giường. Chàng cười lạnh hỏi:
− Tiểu Hoa phải không ?
Lục y thiếu nữ đáp:
− Phải, Lãnh công tử có điều gì sai bảo ?

Lãnh Như Băng thấy cửa mở rộng, nói:
− A hoàn kia quên khép cửa lại.
Tiểu Hoa đáp:
− Cửa phòng tuy mở rộng, không có người phòng thủ, nhưng tiểu nữ bảo hộ công tử rất nghiêm mật, đêm qua có dạ hành nhân tới đây hai lần, nhưng đều bị chúng tiểu nữ đánh đuổi, chỉ vì tệ chủ nhân đã đáp ứng không không giết người trong ba tháng, nếu không dạ hành nhân khó bề toàn mạng thoái lui.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Ai đến tìm ta vậy nhỉ ?" Bèn lạnh lùng nói:
− Các người biến mặt mũi ta thành thứ đồ gì, mau đưa gương cho ta soi.
Tiểu hao cười:
− Công tử yên tâm, thủ pháp của tệ chủ nhân vô cùng cao minh, thời gian còn dài, hà tất phải vội.
Lãnh Như Bảng quát:
− Không được, ta muốn coi ngay.
Tiểu Hoa đáp:
− Lúc này mặt công tử còn bị băng bó, dù có soi gương cũng khó thấy diện mạo như thế nào.
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy Tiểu Hoa đưa tay che miệng cười, rung cả hai vai thì giận dữ hỏi:
− Ngươi cười cái gì ?
Tiểu Hoa cố nhịn cười đáp:
− Tiểu nữ đang nghĩ đến thủ pháp vô cùng cao minh của chủ nhân, dù Hoa Đà tái sinh cũng khó theo kịp chủ nhân ...
Lãnh Như băng quát hỏi:
− Nàng ta biến diện mạo ta thành thứ quái quỷ gì ?
Tiểu Hoa đáp:
− Tiểu nữ dù cố miêu tả cung khó hình dung ...
Đoạn không nín được, cười phá lên.
Lãnh Như Băng càng phẫn nộ, gầm lên:
− Có gì nực cười, nói ta nghe rồi hãy cười chưa muộn.
Tiểu Hoa nói:
− Tiểu nữ quả thật khó hình dung nổi, không biết nó giống cái gì.
Lãnh Như băng nói:
− Dù kỳ hình quái trạng thế nào, Lãnh mỗ này cũng bất cần, cũng ta muốn biết sớm ...
Chàng ngán ngẩm thở dài, tiếp:
− Ngươi nói đi ! Dù kỳ hình quái trạng đến mấy, cũng cứ từ từ nói cho ta nghe coi.
Tiểu Hoa đáp:

− Công tử đã bất cần, thì sao lại còn muốn biết sớm làm gì ?
Lãnh Như Băng không nén được giận, liền đấm mạnh tay xuống bàn quát to;
− Ngươi có nói không ?
Chàng đấm mạnh mà chiếc bàn chỉ bị rung nhẹ, làm chiếc đèn trên tường lung lay.
Tiểu Hoa mỉm cười đáp:
− Công tử đừng nổi nóng, để tiểu nữ nói vậy.
Nàng ngẩng mặt trầm ngâm hồi lâu chưa nói.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Sao chưa nói ra ?
Tiểu Hoa đáp:
− Dùng ngôn từ khó diễn tả thực mà.
Lãnh Như Bang chột dạ, nghĩ:
"Không hiểu bọn chúng cải sửa mặt mũi mình như thế nào mà dùng ngôn từ cũng khó diễn tả ?".
Tiểu Hoa cau mày nói:
− Cái mũi dường như xê dịch vị trí ...
Lãnh Như băng kinh ngạc:
− Thế nào ? Mũi mà lại có thể xê dịch ư ?
Tiểu Hoa đáp:
− Không phải nó tự động, mà là trông như bị xê dịch khỏi vị trí thường.
Lãnh Như Băng hừ một tiếng, giục:
− Nói tiếp đi !
Tiểu Hoa nói:
− Bên dưới hai mắt bị dao khoét lõm mấy chỗ, sau khi lành vết thương, những chỗ đó sẽ loang lổ mấy thứ mầu sắc khác nhau, suốt đời không thể nào tẩy rửa, vì đã bị nhét phẩm mầu vào đó.
Lãnh Như Băng thốt lên:
− Thật là tàn nhẫn độc ác. Còn gì nữa ?
Tiểu Hoa nói:
− Trán Công tử bị xăm giống như hoa văn.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Hoa văn thế nào ?
Tiểu Hoa đáp:
− Hình như là họa đồ «Hàn Giang Thủy Điếu» (câu cá sông Hàn) Lãnh Như băng đứng vụt dậy:
− Sao ? Lại xăm họa đồ lên trán ta ?
Tiểu Hoa đáp:
− Tệ chủ nhân bảo rằng, công tử sau khi bị nàng cải biến dung mạo lần này, nữ nhân trong thiên hạ sẽ không một ai muốn thân cận với công tử, từ nay

trở đi công tử sẽ cơ khổ một mình, giống như bức tranh «Lão ông câu cá trên sông Hàn» vậy.
Lãnh Như băng thở dài não nề:
− Thì ra vậy.
Tiểu Hoa nói:
− Hao bên má công tử cũng bị xăm chữ.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Xăm chữ gì ?
Tiểu Hoa đáp:
− Bên tả hai chữ «Cơ Khổ», bên hữu hai chữ «Lênh Đênh».
Lãnh Như Băng cười phá lên:
− «Cơ Khổ Lênh Đênh» ! Hay, hay lắm !
Bỗng có tiếng lạnh lùng văng lại:
− Con a hoàn to gan nói xàm gì đó ?
Tiểu Hoa nghe tiếng thì run rẩy toàn thân, cúi đầu nói:
− Tì nữ tội đáng chết vạn lần !
Lãnh Như Băng nhìn ra, thấy Công Tôn Ngọc sương đứng ngay giữa cửa phòng, mắt sáng quắc nhìn Tiểu Hoa, vẻ mặt phẫn nộ.
Tiểu Hoa vừa hoạt bát sinh động như thế, lúc này đã tái xám đi, toàn thân run lẩy bẩy.
Lãnh Như Băng cao giọng nói:
− Đừng trách nàng ta, là Lãnh mỗ buộc Tiểu Hoa phải nói, nếu phạt nàng ta, cứ việc xử ta đây.
Công Tôn Ngọc Sương chậm dãi quay sang nhìn lãnh Như Băng, nói:
− Ngươi tưởng ta không dám chăng ?
Lãnh Như băng cười ha hả:
− Ngươi đã khắc lên mặt ta đủ thứ họa tự kỳ kỳ quái quái, thì còn gì ngươi chẳng dám làm, nhưng Lãnh mỗ đây có thừa cam đảm chịu đựng. Ngươi còn thủ đoạn tàn độc nào cứ việc sử dụng, giết một dao với giết ngàn dao có gì khác nhau kia chứ ?
Công tôn Ngọc Sương vẫy tay bảo Tiểu Hoa:
− Cho ngươi lui !
Đoạn thong thả đến bên giường, cười nói:
− Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ có chân tình với ngươi, dù mặt mũi ngươi có hoa tư kỳ quái thì làm gì phải lo cuống lên ?
Lãnh Như Băng cười nhạt, định nói lại thôi, chậm rãi nằm xuống giường, nhắm mắt vào.
Công Tôn Ngọc Sương nhướng mày, nói:
− Đợi sau khi ngươi lành thương thế, ta sẽ đưa ngươi đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ, báo cho nàng ta biết ngươi là ai, nếu nàng ta vẫn ái hộ ngươi thâm

tình như trước thì ta mới tin rằng thế gian quả có hai chữ thâm tình.
Lãnh Như Băng vẫn nhắm mắt, lạnh lùng nói::
− Chỉ vì muốn chứng thực một câu, mà ngươi nhẫn tâm cải biến diện mạo của ta thành quái đản ư ?
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Huyền Hoàng Giáo chủ thâm tình ái hộ ngươi là vì vì ngươi khôi ngô anh tuấn, không riêng một mình nàng ta có tình với ngươi. Nay diện mạo ngươi đã biến đổi hẳn, không còn vẻ khôi ngô anh tuấn như trước, nếu Huyền Hoàng Giáo chủ quả có chân tình, thì nàng ta vẫn ái hộ ngươi, ngoài ra, không một nữ nhân nào thích ngươi nữa đâu.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Không biết bao lâu thương thế trên mặt ta mới lành ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Rất nhanh, hai ngày nữa thôi ta sẽ thao băng cho ngươi.
Lãnh Như Băng thở dài, im lặng.
Công Tôn Ngọc Sương nhếch mép cười, hỏi:
− Ngươi đang nghĩ gì vậy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Ta đang nghĩ nên sống như thế nào mới xứng đáng.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ngươi cũng chớ quá lo lắng, nếu thế gian này không ai thu dụng ngươi, Công Tôn Ngọc Sương này, khả dĩ đem theo ngươi bên mình.
Lãnh Như Băng cười nhạt đáp:
− Chỉ cần có cơ hội giết được ngươi, ta sẽ quyết không bỏ qua.
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Cho ngươi khổ luyện võ công mười năm nữa, ngươi cũng khó lòng báo thù, về điểm này ta hoàn toàn không lo ...
Đoạn từ từ đứng dậy, nói tiếp:
− Ngươi cứ nằm nghỉ cho khỏe, hai ngày nữa ta sẽ đến tháo băng rồi đưa ngươi đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ.
Tuy chỉ hai ngày, nhưng Lãnh Như Băng có cảm giác dài như hai năm. Tuy được săn sóc như quí khách, ăn sâm nhung mỹ vị, ngủ giường đệm ấm êm, nhưng trong lòng day dứt, ăn không ngon, ngủ không yên, suốt hai ngày chàng chẳng thốt một lời.
Buổi trưa ngày thứ ba, Công Tôn Ngọc Sương quả nhiên y hẹn mà tới, theo sau có Tiểu Hoa bưng theo một chiếc hộp ngọc, trong hộp có một lưỡi dao, còn có một chiếc lọ ngọc sắc đen như mực, không biết trong lọ đựng thứ gì.
Công Tôn Ngọc Sương dùng lưỡi dao sắc cắt băng trên mặt cho chàng.
Lãnh Như Băng đưa tay lên sờ mặt, quả nhiên thấy da mặt không bằng phẳng, có nhiều vết sẹo.

Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Tiểu Hoa, lấy gương cho Lãnh công tử soi.
Lãnh Như Băng nói:
− Khỏi cần, chúng ta có thể đi ngay.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Đi đâu ?
Lãnh Như Băng nói:
− Chẳng phải ngươi muốn đem ta đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ hay sao ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Cứ soi gương mặt mũi của mình thế nào, rồi ngươi quyết định cũng không muộn. Tiểu Hoa, đưa gương.
Lãnh Như Băng nhận gương, đưa lên soi, chỉ thấy trong gương hiện ra một gương mặt quái gở.
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Thủ thuật của ta như thế nào ?
Lãnh Như Băng cười ha hả:
− Hay, đúng là một bộ mặt kỳ hình quái trạng.
Đoạn thong thả trả lại gương cho cho Tiểu Hoa.
Công Tôn Ngọc Sương cau mày:
− Sao, ngươi không thấy khó chịu chút nào ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Như thế này rất hay, chúng ta có thể đi được rồi.
Công Tôn Ngọc Sương ngẩn người ra:
− Có phải ngươi nhớ Huyền Hoàng Giáo chủ quá rồi chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Đúng thế, thì đã sao ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Ta khuyên ngươi đừng nuôi quá nhiều hi vọng.
Lãnh như Băng đáp:
− Khỏi phiền quan tâm.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Được ! Ta muốn xem Huyền Hoàng Giáo chủ có còn đói với ngươi như trước hay không ?
Đoạn quay sang bảo Tiểu Hoa:
− Chuẩn bị xe ngựa, chúng ta sẽ đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ.
Tiểu Hoa vâng dạ rảo bước đi, lát sau trở lại nói:
− Bẩm, có xe rồi.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Diện mạo của ngươi thay đổi, hành động ban đầu có thể mất hết tự nhiên, chúng ta đi xe để khỏi làm cho mọi người để ý.

Lãnh Như Băng lặng thinh bước nhanh đến chỗ chiếc xe và lên xe.
Công tôn Ngọc sương theo sát chàng lên xe. Tiểu Hoa vung roi điều khiển cho cỗ xe chạy đi.
Công Tôn Ngọc Sương hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng của Lãnh Như Băng đối với việc diện mạo bị cải biến. Nàng ta không thể hiểu nổi, trong lòng trùng trùng nghi vấn, ngầm theo dõi nhất cử nhất động của chàng. Chỉ thấy chàng dựa vào thành xe, hai mắt lim dim, không nói không cười, khiến cho người ngoài khó đoán biết ý đồ của chàng.
Không khí trầm mặc, chỉ có tiếng bánh xe lọc cọc, tiếng roi vun vút phá vỡ cảnh u tịch nơi hoang dã. Chừng nửa giờ sau, cỗ xe bỗng đỗ lại.
Tiểu Hoa nói:
− Bẩm chủ nhân, đã đến nơi cư trú của Huyền Hoàng Giáo chủ.
Công tôn Ngọc Sương nói:
− Gõ cửa xin tiếp kiến.
Tiểu Hoa nhảy xuống xe chạy đi, một lát sau trở lại cúi mình thưa:
− Huyền Hoàng Giáo chủ đã thân chinh ra đón tận cổng.
Công Tôn Ngọc sương nhìn lãnh Như băng nói:
− Xuống xe đi, ngươi sẽ được gặp vị Giáo chủ mà ngươi đêm ngày nhớ mong.
Lãnh Như Băng do dự một chút nói:
− Ngươi cứ xuống trước.
Công Tôn Ngọc Sương vén tấm vải che cửa xe, nhảy xuống đất, Lãnh Như băng xuống theo sau.
Ngẩng nhìn lên, thấy Vương Thông Huệ cùng Ngụy Tái Cường và một thiếu nữ dung mạo như hoa từ trên thềm bước xuống bậc đá lớn đón khách, sau lưng họ có tám Hắc y nhân đứng thành một hàng oai phong.
Lãnh Như Băng thầm than một tiếng, nghĩ:
"Chưa quá bốn ngày mà đối diện đã không nhận ra nhau.".
Công Tôn Ngọc Sương giơ tay nói:
− Lại phiền Giáo chủ ra tận ngoài này nghênh tiếp.
Vương Thông Huệ đáp:
− Lý phải như vậy, thỉnh cô nương vào nội viên dùng trà.
Công Tôn Ngọc Sương cũng không khách khí, sải bước đi lên trước, Lãnh Như Băng cùng Tiểu Hoa liền theo sau nàng ta.
Những người ở đây đều bị diện mạo kỳ quái của Lãnh Như băng hấp dẫn, ai nấy cũng đưa mắt nhìn chàng hồi lâu.
Họ đi thẳng qua cửa thứ hai, vào trong hậu sảnh.
Công Tôn Ngọc Sương nói nhỏ với Vương Thông Huệ:
− Thỉnh Giáo chủ bảo tả hữu lui ra, ta có điều cần nói riêng với Giáo chủ.
Vương Thông Huệ trầm ngâm một chút, đoạn bảo những người kia:

− Các vị khỏi cần vào trong đó.
Đoạn đưa Công Tôn Ngọc Sương vào hậu sảnh. Trong sảnh đã bày sẵn bàn trà, có hai hoàng y tỳ nữ xinh đẹp đứng hầu.
Vương Thông Huệ lệnh cho hai tỳ nữ thoái lui, nói:
− Cô nương có gì muốn nói, hiện tại có thể nói ra được rồi đó Công Tôn Ngọc Sương chỉ Lãnh Như Băng hỏi:
− Giáo chủ có biết người này không ?
Vương Thông Huệ đưa mắt chăm chú nhìn Lãnh Như Băng đáp:
− Không ...
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Giáo chủ chớ coi thường y, y tuy diện mạo khó nhìn nhưng võ nghệ rất cao cường.
Vương Thông Huệ nói:
− Thuộc hạ của cô nương thì khỏi phải nói, vị anh hùng đây hẳn là một cao thủ của dân tộc ngoại bang ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
− Người Hán cũng có tập quán xăm mình, đâu phải chỉ dân tộc ngoại bang mới có nhân tài.
Vương Thông Huệ nói:
− Người Hán tuy có xăm mình, nhưng chỉ xăm trên ngực hoặc sau lưng, chứ còn xăm mặt và thích chữ thế kia thì bổn tòa chưa nghe, chưa thấy bao giờ.
Trong lúc hai người đối đáp, lãnh Như Băng chỉ cúi đầu không nói. Lòng chàng tuy thống khổ nhưng thái độ không tỏ vẻ gì khả nghi.
Công Tôn Ngọc sương đưa tay vẫy chàng:
− Lại đây nào !
Dũng khí của lãnh Như Băng lúc đầu tựa hồ mất đi hết, chàng bước tới.
Công Tôn Ngọc Sương cười nói:
− Người ngày đêm tưởng nhớ Huyền Hoàng Giáo chủ, sao gặp mặt lại không nói gì ?
Vương Thông Huệ kinh ngạc:
− Bổn tọa không quen biết người này, tại sao lại nói như vậy ?
Công Tôn Ngọc sương cười khanh khách:
− Người này không biết thân phận, diện mạo quái gở lại mơ tưởng nhan sắc kiều diễm của Giáo chủ, ngày đêm mong nhớ khôn nguôi.
Vương Thông Huệ chớp mắt:
− Có chuyện vậy sao ?
Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:
− Có phải Giáo chủ không tin ?
Vương Thông Huệ nói:
− Bổn tòa tin một người có thân phận như cô nương quyết không tùy tiện

hoang ngôn.
Công Tôn Ngọc sương nói:
− Giáo chủ đã chịu tin ta thì còn gì bằng.
Vương Thông Huệ thong thả đứng dậy, đôi mắt long lanh nhìn Lãnh Như Băng, chậm rãi nói:
− Các hạ thật biết bổn tọa ư ?
Lãnh Như Băng gật đầu:
− Tại hạ tuy biết Giáo chủ, nhưng chỉ e Giáo chủ đã quên tại hạ.
Vương Thông Huệ cảm thấy giọng nói rất quen thuộc thì ngây người ra, hỏi:
− Các hạ là ai.
Lãnh Như Băng thở dài, mặc nhiên không đáp.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
− Tại sao không nói tên mình ra đi ?
Vương Thông Huệ nhướng mày cười nhạt:
− Các hạ nói đi. Đối với người quen cũ, bổn tòa tối trân trọng tình nghĩa.
Lãnh Như Băng ngẩng mặt lên trần, hít một hơi dài đáp:
− Tại hạ Lãnh Như Băng.
Vương Thông Huệ biến sắc, nhưng lập tức bình tĩnh, thong thả nắm lấy cổ tay tả của Lãnh Như băng, dịu dàng nói:
− Công Tôn Ngọc Sương đem hủy hoại diện mạo của huynh, tưởng rằng muội sẽ rời bỏ huynh ...
Nàng cười ha hả một hồi, nói tiếp:
− Nhưng nàng ta đã lầm to.
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Giáo chủ thương hại chàng ta lắm phải không ?
Vương Thông Huệ hỏi:
− Phải như thế nào mới đủ chứng minh mối chân tình của ta đối với chàng ?
Công Tôn Ngọc sương trầm ngâm giây lát, đáp:
− Chỉ có một cách chỉ e Giáo chủ không chịu.
Vương thông Huệ đáp:
− Cứ nói. Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, bổn tọa cũng không ngại.
Công Tôn Ngọc Sương đứng dậy, lạng lùng nói:
− Giáo chủ quả thật không bỏ rơi y ?
Vương Thông Huệ đáp:
− Cô nương đã hủy diên mạo của chàng, dù cô nương có chặt gãy tứ chi, biến chàng thành người tàn phế, bổn tòa cũng không thay lòng đổi dạ với chàng.
Công Tôn Ngọ sương nói:
− Ta chưa tin.
Vương Thông Huệ hỏi:

− Như thế nào mới chịu tin ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Trừ phi Giáo chủ lập tức kết hôn với chàng ta.
Vương Thông Huệ hơi ngẩn ngươi, nói:
− Cô nương muốn lo cả chuyện đó ư ?
Công tôn Ngọc Sương cười ha hả một hồi, nói:
− Lãnh Như Băng, ngươi đã tin lời ta chưa ? Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ có chân tình với ngươi thì cần gì phải do dự ?
Lãnh Như Băng bỗng ưỡn ngực đáp:
− Đại trượng phu sống trên đời há quan tâm đến diện mạo mỹ xú, tại hạ tuy bị Công Tôn Ngọc Sương hủy hoại dung mạo, nhưng hoàn toàn không vì thế mà đau khổ, bị lụy, tuyệt vọng.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói.
− Ta chỉ muốn ngươi biết rằng tình ý qua lại giữa người với người nhất định phải có điều kiện, một khi điều kiện mất đi thì tình ý với nhau cũng chẳng còn ...
Ngừng một chút, lại tiếp:
− Bất quá ngươi cứ an tâm, ta tuy hủy diện mạo của ngươi, nhưng ta sẽ luôn luôn đem theo ngươi bên mình. Người ngọc thay lòng đổi dạ chỉ vì diện mục của ngươi quá khả ố đó thôi.

Hồi 40
Giang Hồ Liễu Kết

Lãnh Như Băng gằn giọng nói:
− Lãnh Như Băng ta đây đầu đội trời, chân đạp đất, há cần ai thương hại.
Đoạn sải bước đi ra ngoài.
Vương Thông Huệ than thầm, nói:
− Không cần đi đâu cả !
Đoạn nàng chạy theo.
Công Tôn Ngọc Sương giơ tay kéo nàng lại.
Lúc này Lãnh Như Băng đã ra khỏi hậu sảnh, cất bước chạy như bay.
Vương Thông Huệ không phòng bị, bị Công Tôn Ngọc Sương kéo lùi lại hai bước, muốn đuổi theo đã không thấy bóng Lãnh Như Băng.
Công Tông Ngọc Sương mỉm cười, nói:
− Giáo chủ đã làm cho y đau lòng, tình ái lúc trước càng nồng, thì y oán hận Giáo chủ càng thâm, chẳng nên đuổi theo y nữa.
Vương Thông Huệ cau mày nói:
− Cô nương đã đáp ứng không ãm hại chàng, lời còn văng vẳng bên tai, tại sao lại bội tín ?
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Công Tôn Ngọc Sương này há lại bội tín với Giáo chủ.
Vương Thông Huệ gằn giọng nói:
− Cô nương huỷ hoại dung mạo của chàng, chẳng lẽ không phải là hãm hại chàng hay sao ?
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách:
− Chỉ trách Giáo chủ không chân tình với y, sao lại trách ta ?
Vương Thông Huệ nghĩ một lát, nói:
− Bổn toà hiểu rồi, hểu rồi ...
Công Tôn Ngọc Sương cười:
− Sai một ly, đi một dặm rồi, Giáo chủ hiểu ra rhì đã quá muộn, trong ba ngày tới ta sẽ để cho Giáo chủ thưởng thức nỗi đau khổ vì hối hận.
Quay sang Tiểu Hoa, Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Chúng ta cũng nên đi thôi.
Đoạn uyển chuyển bước ra.
Vương Thông Huệ trấn tĩnh lại, nói:
− Để bổn tòa đưa tiễn.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:
− Khỏi cần.
Đoạn lao vút đi.
Vương Thông Huệ nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương khuất dần, trong lòng ngổn ngang trăm mối sầu khổ, hai hàng nhiệt lệ lã chã tuôn rơi.
Lại nói Lãnh Như Băng đùng đùng phẫn nộ, cắm đầu mà chạy ra khỏi trạch viện.
Trong trạch viện mai phục nhiều cao thủ của Huyền Hoàng giáo, nhưng vì chưa có lệnh của Giáo chủ, nên chẳng một ai ngăn cản chàng.
Lãnh Như Băng chạy một hơi mười mấy dặm, đến một nơi hoang dã không dấu chân người, mới dừng lại. Ngẩng nhìn, chỉ thấy một cây bạch dương cao to sừng sững cô đơn giữa trảng cỏ hoang, dưới gốc cây có một ngôi miếu nhỏ đổ nát, sau miếu có một phiến đá lớn bằng phẳng.
Nghĩ đến diện mạo quái dị của mình, dù là mẫu tử tương kiến, cũng chẳng nhận ra, chàng bất giác rầu rĩ ngẩng mặt lên trời, lẩm bẩm:
− Lãnh Như Băng ta sơ nhập giang hồ, thân thế còn chưa đâu vào đâu, đã gặp toàn những biến cố ghê ghớm, cuối cùng hoá thành kỳ hình quái trạng, nay biết đi về đâu ...
Bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vọng lại:
− Nam tử hán, đại trượng phu, dù dung mạo xấu xí có gì đáng lo, như ta đây phận nữ nhi, từ khi sinh ra đã mang diện mạo xú quái mới là đại hận.
Lãnh Như Băng cả kinh, vội đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn, thấy một thiếu nữ diện mạo vô cùng kì dị đang đứng trên cỏ hoang cách chàng một trượng.
Nữ nhân toàn thân y phục mầu đen, một bên mặt màu đỏ, bên kia màu trắng, tóc dài xoã vai nửa trắng, nửa đen, nhưng thanh âm trong trẻo lạ thường.
Lãnh Như Băng nhìn soi mói nữ nhân, hỏi:
− Ngươi là ai ?
Thiếu nữ đáp:
− Ta không có tính danh.
Lãnh Như băng hỏi:
− Tại sao ?
Thiêu nữ đáp:
− Ta sinh ra xấu xí nhường này, phụ mẫu lại đặt cho ta cái tên vừa thanh nhã vừa êm tai, thực khiến ta chẳng tiện xưng danh.
Ngừng một chút, lại tiếp:
− Nhưng người trong giang hồ lại đặt cho ta một ngoại hiệu xem ra rất phù hợp với diện mạo.
Đồng bệnh tương lân, Lãnh Như Băng bất giác nảy sinh hiếu kỳ:
− Ngoại hiêu thế nào ?
Thiếu nữ đáp:

− Họ gọi ta là Âm Dương La Sát.
Lãnh Như Băng nghĩ thầm:
"Cái tên ấy xem ra cũng hợp thật.".
Thiêu nữ đến cách chàng ba thước, thấy Lãnh Như Băng không sợ sệt, thối lui, thì tự dừng chân, nói tiếp:
− Ngoại hiệu ấy chẳng đúng với diện mạo đáng sợ của ta, mà còn hợp với tính khí nóng nảy của ta nữa.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Cô nương dễ nổi nóng lắm à ?
Âm Dương La Sát đáp:
− Chẳng những dễ nổi nóng, mà còn đã xuất thủ sát nhân, nhất là với những nam nữ thiếu niên dung mạo mỹ miều, họ đã rơi vào tay ta thì khó bề toàn mạng.
Lãnh Như Băng nói:
− Điều đó cũng khó trách, mấy nam nữ thiếu niên ấy thấy diện mạo của cô nương như thế chẳng giễu cợt, thì cũng lắc đầu nhăn mặt, khiến cho cô nương nổi nóng lên chứ gì ?
Âm Dương La Sát mỉm cười, để lộ hai hàm răng nhỏ đều đặn:
− Không sai, bọn họ giễu cợt, nhăn nhó khiến tiểu nữ không thể nén được sát cơ, chắc huynh đài cũng nghĩ như tiểu nữ.
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ khác hẳn cô nương. Tại hạ chưa hề sát nhân.
Âm Dương La Sát nói:
− Như vậy thì huynh đài quả là người tốt nhất trong thiên hạ.
Lãnh Như Băng nhớ đến vừa rồi bị Công Tôn Ngọc Sương giễu cợt, lại thấy Vương Thông Huệ cười gượng gạo, cố nén thần khí uy khuất của nàng, thì không nhịn được nộ khí bốc lên đầu, nói:
− Cũng không phải thế, có thể từ nay trở đi tại hạ sẽ thẳng tay giết người.
Âm Dương La Sát tựa hồ không chú ý đến thần sắc của Lãnh Như Băng, vui vẻ nói:
− Thỉnh danh tính của huynh đài ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ Lãnh như Băng.
Âm Dương La Sát nói:
− Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng, tên này nghe chưa hay, quá thanh nhã.
Lãnh Như Băng nói:
− Tính danh chẳng qua là do phụ mẫu đặt ra, còn tùy quá trình sống sau đó, không phải là điều trọng yếu.
Âm Dương La Sát nói:
− Nếu Lãnh hunh không giận tiểu muội đa ngôn, tiểu muội muốn tặng cho

Lãnh huynh một ngoại hiệu rất hay.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Ngoại hiệu gì ?
Âm Dương La Sát đáp:
− Tiểu muội nửa mặt mầu đỏ, nửa mặt mầu trắng, gọi là Âm Dương La Sát, Lãnh huynh mặt đầy hoa văn quái dị, thật không khá hơn tiểu muội, do đó tiểu muội tưởng Lãnh huynh nên xưng danh là Hoa Diện La Sát ...
Lãnh Như Băng nói:
− Hoa Diện La sát ! Ha ha ! Nghe được lắm !
Âm Dương La Sát nói:
− Tiểu muội bình sinh ngoài phụ mẫu ra, chưa hề quan hệ với ai. Hôm nay vừa gặp Lãnh huynh, đã thấy đúng là tri kỷ. Ôi. có lẽ tiểu muội quá đa tình !
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Đồng bệnh tương lân, âu cũng là chuyện thường tình của con người.".
Chỉ nghe Âm Dương La Sát thở dài, tiếp:
− Không biết Lãnh huynh có chịu kết giao ?
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Nghe khẩu khí nàng ta có vẻ hận đời, hận người, nếu kết giao với nàng ta e sẽ bị ảnh hưởng không ít.".
Âm Dương La Sát lại tiếp:
− Ờ ! Chỉ vì diện mạo tiểu muội từ lúc sinh ra đã khó trông, bị thế nhân xa lánh, suốt đời chưa hề quan hệ với ai, hôm nay gặp Lãnh huynh, bất giác cảm thấy đồng bệnh tương lân, nếu Lãnh huynh coi thường thì tiểu muội xin cáo biệt.
Thiếu nữ chậm chạp quay người bước đi.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương dừng bước !
Âm Dương La Sát quay người lại, thở dài nói:
− Tiểu muội sống suốt hai mươi năm trời, hôm nay lần đầu tiên mới nghe có người gọi mình bằng cô nương.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Người này thật đáng thương. Ôi ! không chừng Lãnh Như Băng ta đây từ nay cũng bị người đời lạnh nhạt như họ đối với cô nương này thôi !".
Âm Dương La Sát lại tiếp:
− Nếu Lãnh huynh chịu kết giao với tiểu muội, tiểu muội nguyện sẽ chia sẻ với Lãnh huynh một bí mật lớn của võ lâm.
Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:
− Bí mật gì ?
Âm Dương La Sát đáp:
− Người đời thấy tiểu muội mặt mũi quái dị, ai cũng coi muội như ma quỷ,

do đó thế gian tuy rộng lớn, nhưng tiểu muội cảm thấy chẳng có chốn nương thân, đành tìm đến nơi thâm sơn cùng cốc, không dấu chân người, cuối cùng tình cờ phát hiện ra một nơi cư trú của vị kỳ nhân tiền bối, vị ấy từng lưu lại một thứ là tâm huyết của cả đời người ...
Nói đến đây, thiếu nữ đột nhiên im bặt.
Lãnh Như Băng lập tức động tính hiếu kì, hỏi:
− Vị kỳ nhân đó lưu lại vật gì vậy ?
Âm Dương La Sát đáp:
− Vị ấy di lưu một bổn sách viết tay, trong đó có ghi toàn bộ những loại võ công tuyệt thế, kèm theo mười một họa đồ, tiểu muội tốn ba ngày đêm mới xem xét. Không phải tiểu muội huênh hoang nói dóc, ai luyện xong các thứ võ công ghi trong bổn sách đó, thì sẽ trở thành vô địch thiên hạ.
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Ta một thân huyết hải thâm cừu, lai lịch chưa đâu vào đâu, muốn được toại nguyện, ắt phải luyện võ công tuyệt thế mới xong.".
Âm Dương La Sát nói:
− Lãnh huynh đã chưa quyết định ngay, tiểu muội cũng không ép, huynh đài cứ suy nghĩ kỹ trong một ngày, ngày mai, khi mặt trời lặn, chúng ta gặp lại, tiểu muội nghe lời hồi đáp của Lãnh huynh cũng được.
Lãnh Như Băng nói:
− Không cần suy nghĩ, tại hạ có thể quyết định ngay lúc này.
Đôi mắt Âm Dương La Sát ánh lên nỗi vui mừng khôn xiết, đắm đắm nhìn mặt Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương sinh ra đã có kỳ mạo, tại hạ thì bị người ta hủy hoại diện mạo, người đời không hiểu, chỉ nhìn diện mạo mà đối xử, do đó chúng ta vô duyên, vô cớ bị họ xa lánh, giễu cợt. Nay hai chúng ta tinhg cờ tương ngộ, nếu có dịp luyện thành võ công tuyệt thế, âu cũng là đề cao thể diện cho những người xấu xí trên thế gian.
Âm Dương La Sát nói:
− Tiểu muội cũng nghĩ như vậy.
Lãnh Như Băng nói:
− Nếu cô nương không ngại, hai ta lấy vầng thái dương làm chứng, thề rằng từ nay coi nhau như huynh muội.
Âm Dương La Sát nghĩ một hồi, đáp:
− Coi nhau như huynh muội thì không khỏi có phần thiếu tự nhiên, từ nay trở đi hai ta xưng hô huynh muội, hoạn nạn cùng chia, tương trợ lẫn nhau, không cần giới hạn bởi tình huynh muội.
Ngừng một chút, đoạn hỏi:
− Huynh bao nhiêu tuổi ?

Lãnh Như Băng đáp:
− Hai mươi mốt.
Âm Dương La Sát nói:
− Thế thì hợp lắm, tiểu muội năm nay cũng hai mươi mốt tuổi, nhưng không biết Lãnh huynh sinh tháng mấy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tháng tư, ngày mùng ba.
Âm Dương La Sát nói:
− Ôi da ! thật là bất tiện, muội sinh ngày bốn tháng ba, hơn huynh đài những hai tháng.
Lãnh Như Băng nói:
− Cô nương đã lớn hơn tại hạ hai tháng, thì tại hạ làm tiểu đệ.
Âm Dương La Sát cười:
− Ồ, tiểu nữ không hề nỡ lòng chiếm tiện nghi của huynh, thực tình là thế, tiểu nữ thiết tưởng không nên lấy năm tháng làm căn cứ, chúng ta xưng hô huynh muôi. là được.
Lãnh Như Băng nói:
− Chưa ổn, tại hạ phải gọi cô nương là thư thư.
Âm Dương La Sát nói:
− Vậy tiểu nữ gọi huynh là huynh đệ.
Lãnh Như Băng nói:
− Thư thư đừng khách khí, có việc gì cứ phân phó cho tiểu đệ.
Âm Dương La Sát nhìn trời, nói:
− Huynh đệ, ta có một việc riêng, trưa mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây, rồi cùng đến nơi vị kỳ nhân tiền bối nọ từng cư trú.
Lãnh Như Băng đáp:
− Thư thư có việc, thỉnh cứ tự nhiên cho.
Âm Dương La sát hỏi:
− Đêm nay huynh đệ đã có chỗ nghỉ hay chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chẳng dấu thư thư, tiểu đệ từ giờ phút này không có nơi cư trú nhất định, muốn đi đâu thì đi, thư thư đang bận việc riêng, tiểu đệ không tiện đồng hành, sẽ tìm một chốn vắng vẻ nghỉ qua đêm, trưa mai hai ta gặp lại.
Âm Dương La Sát tựa hồ hiểu được tâm trạng của Lãnh Như Băng, mỉm cười cúi đầu, hú nhỏ một tiếng.
Chỉ nghe tiếng vó ngựa dồn dập lại gần, rồi một thớt tuấn mã toàn thân lông đen mượt chạy tới. Lông con ngựa dài lạ lùng, trông nó không giống ngựa, cũng chẳng giống con vật nào cả, trên lưng lại là bộ yên cương màu trắng như tuyết.
Hắc mã bạch yên, trông thập phần lạ mắt.

Âm Dương La Sát búng mình lên yên, nói; − Huynh đệ, nếu muốn đi cùng thì lên đây !
Lãnh Như Băng thấy chiếc yên ngựa dài bất quá hai thước, nếu hai người ngồi thì phải ôm chặt lẫn nhau, giữa thanh thiên bạch nhật, nam nữ ngồi như vậy chẳng ra thể thống gì. Nghĩ vậy, bèn xua tay, cười:
− Tiểu đệ không đi đâu, trưa mai chờ gặp thư thư ở đây là được.
Âm Dương La Sát nói:
− Được ! Vậy xin cáo biêt.
Đoạn vung roi, con tuấn mã phóng đi như bay, thoáng chốc đã mất hút.
Lãnh Như Băng nhìn theo, thốt lớn:
− Thớt mã tuyệt thật.
Giữa chốn hoang dã tĩnh lặng chỉ còn lại trơ trọi một mình chàng. Bóng tịch dương in bóng chàng ngả dài trên lớp cỏ dại. Chàng đưa tay sờ sờ lên mặt, lòng khổ hận không nói thành lời. Chàng lầm lũi bước đi. Chốn hoang dã này trải rộng mênh mông, ngẩng nhìn không thấy đâu là biên giới.
Lãnh Như Băng cứ để hai chân đưa chàng đi, chẳng cần biết đông tây nam bắc. Thần thái do dự của Vương Thông Huệ, được chàng coi là bị người xa lánh, tiếp đến là cuộc gặp gỡ vừa rồi với Âm Dương La sát lại khiến cho chàng phát sinh hào tình tráng khí, muốn dùng võ công để làm thay đổi quan niệm sai trái của nhân gian chỉ căn cứ vào diện mạo mà dùng người.
Vầng dương đã lặn, bóng tối bao trùm cảnh vật, lòng dạ rối bời. Lãnh Như Băng ngẩng mặt thở dài não nề, đột nhiên cảm thấy ụng đói cồn cào, mới chợt nhớ ra là từ sáng đến giờ mình chưa ăn gì. Đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy không gian u tối, xa xa leo lét một ánh đèn. Chàng hít một hơi dài, lẩm bẩm:
− Ta phải tự thương lấy cái thân ta mới được, nhân thế đã xa lánh, giễu cợt ta, ta không thể tự hành hạ mình, ta phải luyện thành võ công tuyệt thế, xác minh thân thế của tạ Mẫu thân cơ khổ dưỡng dục ta hai mươi năm, chỉ mong ta làm nên sự nghiệp, ta há có thể chỉ vì bị người hủy hoại diện mạo mà nản lòng thối chí, hay sao ?
Nghĩ vậy, chàng quên cả sầu khổ, nhắm ánh đèn leo lét mà phóng tới.
Đó là một gian thảo thất có hàng rào trúc bao quanh, nằm trơ vơ giữa thảo nguyên hoang vu.
Lãnh Như Băng đi quanh hàng rào trước một vòng, bụnh đói cồn cào hết chịu nổi, bèn cao giọng nói:
− Có ai trong đó chăng ?
Từ trong thảo thất vọng ra thanh âm yếu ớt của một lão nhân:
− Ai đấy ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Người lỡ đường quá đói bụng, tới cầu chút thực phẩm.
Lão nhân đáp:

− Thứ cho lão phu thụ bệnh phải nằm giường, thỉnh khách nhân cứ vào ! !
Lãnh Như Băng nghĩ:
"Lão nhân này thật cam đản, dám ở một mình chốn đồng không mông quạnh." Chàng đẩy cửa bước vào, thấy một lão nhân diện mạo ốm yếu nằm ngửa trên giường, bên cạnh giường đặt một lò than. Lão nhân đang ngồi nhỏm dậy, chợt thốt lên một tiếng kinh hãi, lại nằm ngay xuống. Lãnh Như băng ngẩn người nhớ đến diện mạo xú quái của mình, bất giác thở dài, nói:
− Lão trượng đừng sợ.
Lão nhân đáp, giọng yếu ớt:
− Ngươi là ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Tại hạ mặt mày xấu xí, làm cho lão trượng kinh sợ thật không yên lòng.
Lão nhân lấy lại can đảm, gượng ngồi dậy nói:
− Ở chốn hoang vu hẻo lánh này không có gì để tiếp khách, lão bà và tiểu nữ lại đi vắng, khách nhân đành phải tự vào bếp tìm lấy thức ăn mà dùng.
Lãnh Như Băng đáp:
− Đi cầu thực đã không yên lòng, sao dám phiền lão trượng vất vả.
Lão nhân nói:
− Bếp ăn ở mé tả thảo thất ấy.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ thất lễ.
Đoạn lùi ra cửa sau, bước sang gian bếp ăn. Cửa bếp khép hờ, khẽ đẩy đã mở, bên trong tối mò. Lãnh Như Băng căng mắt nhìn, thấy một chiếc bàn, trên có một chiếc lồng bàn. Chàng nghĩ thầm:
"Chắc là lồng bàn đậy thức ăn. Nơi đây hoang vắng, đồ ăn khó kiếm, mình ăn xong để lại một lạng bạc cho chủ nhân là ổn.".
Chàng mở lồng bàn ra, mùi thức ăn thơm phức xông lên mũi. Mắt chàng tinh hơn người, mũi ngửi mùi thì bụng càng cồn cào thêm, chàng nhìn kỹ, thấy đồ ăn quá phong phú, ngoài mấy khúc cá lớn và đĩa thịt to, còn có một bình rượu. Tức thời chàng ăn lấy ăn để, hết đến một nửa mâm đồ ăn, mới chột dạ: "Ở chốn hoang dã này sao lại có nhiều cá thịt ?" Bèn ngừng ăn, bước ra ngoài phòng, bỗng nghe lão nhân hỏi:
− Qúy khách đã no bụng chưa ?
Lãnh Như Băng thấy lão nhân đã ngồi bên mép giường, khoác áo ấm, thần thái nửa cười, nửa như mếu, hỏi tiếp:
− Đồ ăn trong lồng bàn còn hay hết ?
Lãnh Như Băng nhìn vẻ mặt của lão chợt lạnh gáy đáp:
− Tại hạ quả thật quá đói, đã ăn hết một nửa mâm.
Lão nhân đột nhiên đứng dậy, cười ha hả:
− Ồ tiểu tử, ngươi ngu quá là ngu !

Lãnh Như Băng hỏi:
− Lão trượng bảo sao ?
Lão trượng nói:
− Lão phu vừa nói thế ngươi đã tin liền.
Lãnh Như Băng nói:
− Lão trượng giả làm bệnh nhân giống như thật, tại hạ ắt phải tin.
Lão trượng cười vang:
− Ngươi có biết lão phu là ai không ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
− Không biết.
Lão nhân hỏi:
− Giang hồ có một vị đại danh lừng lẫy là Tạo Hoá Lão Nhân, ngươi đã nghe qua chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
− Chưa từng nghe ai nói.
Lão nhân biến sắc, lạnh lùng nói:
− Ngươi đã chưa từng nghe, thì để lão phu dạy cho ngươi chút kiến thức.
Lãnh Như Băng ngầm vận khí chuẩn bị, hỏi:
− Dạy bằng cách nào ?
Lão nhân đáp:
− Thức ăn mà ngươi vừa dùng có tẩm diệu dược độc môn do lão phu chế luyện. Khi dược tính phát tác, toàn thân sẽ nóng như lửa, trừ giải dược của lão phu ra, thế gian không có cách điều trị nào khác.
Lãnh Như băng ngầm vận khí, không thấy cảm giác gì lạ, bèn nói:
− Thế thì trong lúc dược tính chưa phát tác, tại hạ muốn một phen sinh tử với lão.
Lão nhân cười lạnh, nói:
− Lão phu cho ngươi xem trước cái này, rồi ngươi động thủ với lão phu cũng chưa muộn.
Lãnh Như Băng nổi tính hiếu kì:
− Xem cái gì ?
Lão ông cầm cây đèn trên bàn, nói:
− Hãy đi theo ta.
Bèn đẩy vào vách đá sau giường, tức thời hiện ra một cái cửa vừa cho một người chui lọt.
Lãnh Như Băng nghĩ:
“Đã ngộ độc thì còn sợ gì nưa, thì cứ xem cuối cùng là cái gì ?”.
Người tự xưng là Tạo Hoá Lão Nhân tựa hồ không e ngại chàng đào thoát, tự bước vào cái ngách kia trước. Đây là cơ hội để Lãnh Như Băng đào tẩu, nhưng chàng lại nổi tính hiếu kì, bèn bước vào theo.

Sau cửa là một cái ngách khá rộng, nền lát đá xanh, có một dẫy người đang nằm ngủ một cách ngon lành.
Lãnh Như Băng nhẩm tính, có đến tám người, đến người thứ tám thì chàng giật mình kinh ngạc. Nguyên người ấy mấy tháng nay chàng ngày đêm mong nhớ, chính là Lý Tiểu Hổ, mà chàng tìm kiếm bấy lâu.
Lão nhân đặt đèn cầy xuống nói:
− Lão phu cần tuyển lựa mười hai đệ tử cho Tạo Hoá Môn của lão phu, ngươi sẽ là đệ tử thứ chín.
Lãnh Như Băng cố nén xúc động để khỏi gọi tên Lý Tiểu Hổ.
Những ngày qua chàng đã liên tục gặp bao biến cố ngoài dự liệu làm cho chàng thay đổi tính khí lạnh lùng, lãnh đạm của chàng không ít, nhưng lúc này chàng đưa mắt nhìn lão nhân nói:
− Thu nhận đệ tử ắt phải được đối phương đồng ý, nếu tại hạ không muốn trở thành môn hạ của lão trượng thì sao ?
Tạo Hoá Lão Nhân cười:
− Lão phu thu nhận đệ tử cho Tạo Hóa Môn hạ bất cần hỏi đối phương có tình nguyện hay không, nếu đã được lão phu tuyển lựa thì không muốn cũng phải muốn. Còn lão phu đã không tuyển thì dù có lạy lục khổ sở lão phu cũng chẳng thèm nhận cho ...
Lão cười ngả ngớn một hồi, rồi tiếp:
− Lão phu toàn phải cưỡng ép người làm đệ tử mang về chốn thảo nguyên hoang dã này, nay ngươi lại tự động tìm đến, nếu lão phu không thu nhận ngươi, há lại để cho ngươi xơi thịt cá của lão phu ?
Lãnh Như băng nói:
− Lão trượng có hết lời thuyết phục, tại hạ cũng quyết không nghe.
Tạo Hoá Lão Nhân nói:
− Ngươi đã gia nhập Tạo Hoá Môn hạ thì còn đi đâu cho thoát.
Lãnh Như Băng sớm đã có chủ ý, chàng liền dùng tay tả cắp Lý Tiểu Hổ, tay hữu hộ thân, tung chân đá một cái vào bức vách thảo thất. Một mảnh vách tức thời văng đi mấy thước. Lãnh Như băng lao vút ra ngoài.
Chỉ nghe Tạo Hoá Lão Nhân cười ha hả, nói vọng theo:
− Nếu không chịu nổi sự nóng bức thì mau trở lại đây với lão phu.
Lãnh Như Băng đã vọt chạy khỏi thảo thất mấy chục trượng.
Tạo Hoá Lão Nhân cũng chẳng buồn đuổi theo, chỉ trở lại giường nằm xuống.
Lãnh Như Băng chạy được hơn mười dặm, bỗng cảm thấy đan điền nóng rực lên, lát sau cái nóng đã lan rộng toàn thân, chàng giật mình nghĩ:
"Xem chừng Tạo Hoá Lão Nhân không hư ngôn. Chỉ e khó chịu được nổi thứ độc nhiệt này.".
Chàng không dám chạy nữa, bèn đặt Lý Tiểu Hổ xuống, ngồi tĩnh toa. vận

khí điều tức, hi vọng dùng nội công giải trừ nhiệt độc.
Nội công của chàng thâm hậu, sau khi vận khí điều tức, quả nhiên dễ chịu hẳn, nghĩ thầm:
"Tạo Hoá Lão Nhân dùng lời hù doạ, kỳ dược của lão ta cũng chỉ đến thế mà thôi.".
Nghoảnh nhìn Lý tiểu hổ, thấy sư đệ vẫn nằm ngủ hết sức ngon lành, thì lấy làm kỳ quái, nghĩ:
"Mình cắp hắn chạy hơn chục dặm, sao hắn ngủ say đến như vậy ?" Bèn gọi to:
− Tiểu Hổ, Tiểu Hổ, tỉnh dậy mau !
Chẳng nghe Lý Tiểu Hổ hồi đáp. Chàng đặt tay vào mũi Lý Tiểu Hổ, thấy hơi thở hoàn toàn bình thường, sờ mạch toàn thân, thấy cũng không có gì lạ, thì chàng càng hồ nghi:
"Hắn đã không có vẻ bị trúng mê dược, sao cũng chẳng giống như bị điểm huyệt, sao cứ ngủ say như chết là thứ chứng bệnh gì ?".
Đang hoang mang suy nghĩ, bỗng đan điền chợt lại nóng rực, lần này khó chịu hẳn hơn lần trước, ruột gan, thân như bị lửa đốt, nỗi đau đớn khó diễn tả thành lời.
Lát sau, độc nhiệt từ đan điền xông thẳng lên họng, miệng chàng như ngậm lửa. Cơn đau cháy ruột gan làm cho lãnh Như Băng không thể ngồi vận khí điều tức, họng thì bỏng rát, chàng bật dậy lao đi, thần trí đã bị độc nhiệt gây nên mê loạn, óc chỉ nghĩ đến chuyện tìm nước uống, chàng cứ vừa chạy vừa hét:
− Nước, nước !
Đột nhiên một bóng người vụt đến, Tạo Hoá Lão Nhân xuất hiện, chộp lấy tay Lãnh Như Băng, cười to:
− Tiểu tử, ngươi muốn uống nước phải không ?
Lãnh Như Băng tự nhiên có chút đỉnh tỉnh táo, cảm thấy lờ mờ có người nói gì đó, bèn cao giọng đáp:
− Ta khát nước, khát nước ...
Tạo Hoá Lão Nhân nói:
− Để Lão phu dẫn ngươi đi.
Lãnh Như Băng có cảm giác tứ phái đều nóng như lửa, chạy chừng nửa dặm, thấy một vũng nước, lão nhân buông tay chàng nói:
− Nước đó, uống đi !
Lãnh Như Băng mơ hồ cảm thấy đó là dòng suối, lội ào xuống, vốc lên uống ừng ực.
Bụng đã căng như trống, chàng mới chịu ngừng.
Cái nóng cháy ruột cháy gan đã giảm hẳn, thần trí cũng dã tỉnh táo hẳn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tạo Hoá Lão Nhân tay chấp sau lưng, miệng cười

cười, chàng bất giác kinh hãi, thất thanh kêu to:
− Tạo Hoá Lão Nhân !
Tạo Hoá lão Nhân mỉm cười:
− Không sai, chính là lão phu, tiểu tử ngươi đã tin lời lão phu chưa ?
Lãnh Như Băng rời khỏi vũng nước, lên ngồi xuống bãi cỏ, thở dài ủ rũ.
Tạo Hoá Lão Nhân nói tiếp:
− Ngươi uống đầy một bụng nước, bất quá chỉ tạm thời giảm bớt độc nhiệt, một lát sau sẽ lại nổi cơn nhiệt khác, còn ghê gớm hơn nữa, ngươi mà uỗng nước lắm vào, sẽ sinh trùng trướng bụng mà táng mạng.
Lãnh Như Băng nhớ đến cơn nòng khủng khiếp vừa rồi, bất giác lạnh sống lưng, nhưng tính khí chàng quật cường, không chịu cúi đầu thua cuộc, chẳng thèm hỏi xin giải dược.
Chỉ nghe Tạo Hoá lão Nhân thở dài nói:
− Thật là ngang ngạch, quật cường ! Lão phu đã thâu nhận tám đệ tử, mỗi người một tính cách, lão phu muốn rằng đệ tử của mình phải có tính cách khác hẳn nhau, cái tính quật cường ngang ngạnh, coi thường cái chết của ngươi là thứ mà lão phu cần nhất.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ dù có bị độc nhiệt thiêu đốt thân mình cho chết, cũng quyết không làm đệ tử cho lão trượng.
Toa. Hoá Lão Nhân cả cười:
− Lão phu không muốn hao tâm phí sức bồi dưỡng những kẻ nhập môn, mà để cho người khác làm việc đó thay cho lão phu, sau đó lão phu thấy được mới thu nhận làm đệ tử. Việc đó tốn nhiều công sức, đâu phải chỉ nói vài ba câu là xong.
Lãnh Như Băng căm hận Tạo Hoá Lão Nhân vô cùng, tới mức muốn vùng dậy giáng cho lão một chưởng chết tươi, nhưng lúc này độc nhiệt đã làm cho toàn thân chàng mất lực, lực bất tòng tâm.
Chỉ thấy Tạo Hoá lão Nhân thò tay vào bao, lấy ra một bình ngọc nhỏ, ném xuống đất, nói:
− Trong bình có ba viên đan dược, do lão phu khổ tâm luyện thành, gọi là «Tạo Hoá Hoàn», có thể giải được nguồn nhiệt trong nội tạng, có điều là khi uống xong rồi, ngươi sẽ ngủ say li bì như tám người kia, lúc tỉnh lại, ngươi sẽ quên hết lai lịch của mình và trở thành đệ tử của Tạo Hoá Môn ...
Lão cười ha hả một hồi, nói tiếp:
− Lão phu tuy tuyển lựa ngươi, nhưng không hoàn toàn cưỡng bức ngươi làm đệ tử, nếu ngươi chịu đựng được nỗi đau đớn do độc nhiệt gây ra mà không dùng đến Tạo Hoá hoàn, thì đợi sau khi thần trí ngươi tỉnh táo, lão phu sẽ ... Thôi, lão phu chỉ nói như vậy, nghe hay không tùy ý. Lão phu đi đây.

Lãnh Như Băng như chợt nhớ ra điều gì, cao giọng hỏi:
− Nếu tại hạ không dùng Tạo Hoá Hoàn kia, thì có chết vì độc nhiệt không ?
Tạo Hoá lão Nhân đáp:
− Độc nhiệt phát tác lần sau sẽ dữ dội hơn lần trước, nhưng trong mười ngày chưa làm cho người ta chết đâu, nếu chết nhanh chóng hóa ra quá tiện nghi ư, thì còn ai chịu ra làm đệ tử của lão phu ?
Lãnh Như Băng hỏi:
− Sau mười ngày thì sao ?
Tạo Hoá Lão Nhân đáp:
− Cũng khó nói, cho đến nay vẫn chưa có ai có thể chịu được đủ kỳ hạn ấy.
Lãnh Như Băng nói:
− Được, nếu tại hạ không chịu nổi mười ngày thì có gia nhập Tạo Hoá Môn cũng không muộn.
Tạo Hoá Lão Nhân đáp:
− Hay lắm, nếu ngươi vượt qua được mười ngày, lão phu nguyện đem giải dược tặng không cho ngươi, để ngươi được hoàn toàn tự do, quyết không bức ngươi làm đệ tử.
Lãnh Như Băng nói:
− Quân tử nhất ngôn.
Tạo Hoá Lão Nhân nói:
− Được, tiểu huynh đệ, lão phu chúc tiểu huynh đệ có đủ nghị lực chịu đựng nỗi thống khổ trong mười ngày.
Lãnh Như Băng hỏi:
− Sau mười ngày tại hạ biết tìm lão trượng ở đâu để nhận giải dược ?
Tạo Hoá Lão Nhân đáp:
− Khỏi cần tìm lão phu, giờ ngọ ngày thứ mười, đích thân lão phu sẽ đem giải dược tới.
Lãnh Như Băng nói:
− Tại hạ cảm tạ trước.
Đoạn chàng quay người sải bước mà đi.
Tạo Hoá Lão Nhân nhìn theo, gật gù tán thưởng:
− Một thiếu niên rất quật cường !
Lúc này thần trí của Lãnh Như Băng đã tỉnh táo, chàng trở lại chỗ Lý Tiểu Hổ, nhưng không thấy Lý Tiểu Hổ ở đó nữa, chắc là đã bị Tạo Hoá Lão Nhân đem đi. Chàng ngẩng nhìn sắc trời phân định phương hướng, thong thả tìm nơi ước hẹn với Âm Dương La Sát. Chàng hiểu rằng độc nhiệt trong nội tạng có thể phát tác bất cứ lúc nào, nhưng lại lo lỡ hẹn với Âm Dương La Sát. Quả nhiên mới đi được chừng hai dặm, độc nhiệt lại bắt đầu phát tác ở đan điền.
Lãnh Như Băng vội dừng chân, ngồi ngay xuống vận khí điều tức, dùng tiềm

lực sống để đối kháng với độc nhiệt. Chàng đã có kinh nghiệm, thầm biết nếu để độc nhiệt lan rộng thì khó bề vận khí đối kháng, cho nên phải vận khí ngăn chặn ngay từ lúc độc nhiệt sơ phát.
Một luồng nhiệt từ đan điền xông lên, nhanh chóng lan khắp châu thân, lục phủ ngũ tạng điên đảo. Lãnh Như Băng vận khởi công lực toàn thân đối kháng với thứ kỳ nhiệt đang lan truyền thần tốc kia. Đây là một trận đấu vô cùng quyết liệt. Nhưng chàng cảm thấy cái nóng càng lúc càng lợi hại, ruột gan như bị lửa thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm.
Chàng rầu rĩ nghĩ thầm:
"Độc nhiệt quá mạnh, đã vượt qua sức chịu đựng của con người, dù võ công của ta có cao hơn, e rằng cũng khó đề kháng. Nhưng Lãnh Như Băng ta đây vì khó chịu đựng mà làm đệ tử của Tạo Hoá Lão Nhân, chi bằng chết đi thì hơn.".
Chàng nghĩ đến chuyện tử vong, đột nhiên trấn tĩnh tinh thần, nghĩ thầm:
"Thiên cổ gian nan nhất là cái chết, ta đã không sợ chết, thì còn e ngại điều gì nữa kia chứ ?" Bèn nhắm mắt, nằm xuống đất, thư giãn toàn thân, không để tâm đến nỗi thống khổ do độc nhiệt gây ra nữa.
Trải qua không biết bao lâu, trong cơn mơ hồ chàng phảng phất hình như Âm Dương La Sát đang rờ tay vào mặt chàng, rồi lại nghe tiếng cười ha hả của Tạo Hoá Lão Nhân vang lên.
Chàng bàng hoàng mở mắt ra. Công Tôn Ngọc Sương đã đứng bên cạnh tự bao giờ.
Lãnh Như Băng vội vàng bật dậy, chàng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, ngầm vận nội lực thấy có phần hùng mạnh hơn trước.
Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:
− Lãnh huynh hiện tại cảm thấy thế nào ?
Lãnh Như Băng chưa biết trả lời sao, bỗng nhớ đến khuôn mặt của mình, nộ khí bốc lên, lạnh lùng nói:
− Đa tạ cô nương quan tâm ! Sẽ có ngày tại hạ trả mối nhục này.
Công Tôn Ngọc Sương bật cười nói:
− Mối nhục ư ? Huynh nói gì vậy, huynh hãy đến vũng nước bên cạnh nhìn thử chân diện mục của mình xem !
Lãnh Như Băng nghe nàng nói vậy thần trí mơ hồ không hiểu gì cả.
Đột nhiên ngay lúc ấy, một luồng ám kình đẩy mạnh Lãnh Như Băng trôi dạt sang bên tả mấy bước, vừa hay lại đến ngay vũng nước.
Lãnh Như Băng bất giác sững người, khuôn mặt in dưới kia không phải là diện mục trước kia của chàng hay sao ? Vậy là thế nào ?
Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:
− Lãnh huynh đã nhìn kỹ chưa ? Việc này ta chỉ hý lộng Huyền Hoàng Giáo chủ để thử coi mối chân tình của nàng ta là chân hay giả thôi.

Ngừng một chút Công Tôn Ngọc Sương lại thở dài nói:
− Ôi ! Thế sự mông lung. Lãnh huynh, ta có vài lời tâm huyết không biết Lãnh huynh có muốn nghe không ?
Lãnh Như Băng từ lúc lấy lại chân diện mục của mình thì cả tâm hồn sảng khoái, thần thái vui tươi, lúc này nghe Công Tôn Ngọc Sương hỏi, chàng từ tốn nói:
− Cô nương cứ nói. Tại hạ xin tâm lĩnh.
Công Tôn Ngoc Sương nghiêm giọng nói:
− Kể từ khi gặp Vương Tích Hương và sau khi đại hội Liệt Phụ Chủng thì lòng ta đã nguội lạnh, oán thù của song thân năm xưa thật ra phụ mẫu ta cũng có nỗi phần nào, «oan gia nên cởi không nên kết», ta không phải là con người tàn ác, nếu không ta đâu có chịu với Vương Tích Hương là trong ba tháng không sát hại một ai.
Nói đến đây nàng dừng lại nghẹn ngào tiếp:
− Mai Hoa Môn kể từ nay không còn nữa, bốn chữ mà ta vẽ lên mặt huynh «cơ khổ, lênh đênh» đó là chỉ cuộc đời ta ... Xin chúc phúc cho huynh cùng Huyền Hoàng Giáo chủ và Vương Tích Hương cô nương ... Âm Dương La Sát là ta ... Tạo Hoá Lão Nhân cũng là ta ... «Cơ khổ» ... «Lênh đênh» kiếp người là như vậy ...
Lời nói của Công Tôn Ngọc Sương còn vang vọng, bóng hình nàng ta đã khuất nơi xa.
Lãnh Như Băng cúi đầu trầm mặc, những chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ, chàng không tin đó là sự thật. Nhưng có điều chàng tin là từ nay giang hồ võ lâm sẽ không còn sóng gió nữa ...

Hết